

Giới thiệu Thánh Vũ Xung Tôn

Editor: DuThiSinh, Dungxike99, Phi_Vân

Thể loại: tiên hiệp, huyền huyền, cổ đại...

Trong vũ trụ bao xa có một vùng đất gọi là Thánh vũ đại lục, ở nơi này tồn tại tất cả yêu ma quỷ quái con người cùng với thần tiên đều có. Mà ở vùng yêu tộc có ma vương chí tôn, một liếc mắt có thể đồ chân long. Còn ở thánh địa của Nhân tộc, một quyền liền có thể đánh sập thương khung. Có viên cô đại yêu, ẩn núp ngàn năm chờ đợi thiên mệnh. Có Thôn Thiên Ma Đế, hiệu lệnh vạn ma che trời xanh.

Thánh Vũ là nơi tồn tại đạo pháp dùng dùng ngàn vạn đề tính, chúng sinh ở đây lấy võ vi tôn, kẻ yếu sinh tử không do mình quản, cường nhân hành sự hoàn toàn tùy tâm. Nhược nhục cường thực là thiết luật nơi này.

Thiếu niên danh Sở Thiên, xuất thân Liệt Nham Thành, thân là bán yêu, bằng nghị lực và cố gắng mà bước từng bước trên đường trở thành chí tôn.

Trên con đường này Sở Thiên gặp phải những gì, các đạo hữu theo dõi sẽ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Lập chí

Trên Thánh Vũ đại lục, trở thành một võ giả cường đại là ước mơ của mỗi người, hàng năm đều có vô số người vì mộng tưởng này mà lo lắng hết lòng, dốc hết tất cả vốn liếng.

Thế nhưng để trở thành võ giả là đặc quyền cho số ít người. Mặc dù ở trên đại lục lưu truyền có người xuất thân bình dân bách tính, nghịch thiên đi lên, trải qua thiên tân vạn khổ, thành tựu cường giả tuyệt thế trong truyền thuyết, nhưng đây là thiểu số.

Thường gặp vẫn là đám thiên tài có bối cảnh hùng hậu, dưới tài nguyên phong phú chồng chất, tu vi tăng cao như nấm mọc sau mưa, sáng lập từng cái thần thoại.

Để người bình thường càng hâm mộ hơn là trừ tài nguyên ủng hộ, ở những thế lực lớn còn có hóa cương cảnh võ giả tồn tại, đạt tới cảnh giới này, có thể dùng tự thân nguyên lực vì người khác khai linh, dẫn đạo ra bọn hắn tiềm chất, khiến cho việc trở thành võ giả thuận lợi hơn, so tự hành tìm tòi chắc chắn tốt hơn quá nhiều.

Khai linh đại biểu cho một cái thế lực tân sinh, từ đầu đến cuối đều sẽ dẫn tới vô số chú ý cùng tranh luận.

Thiên La Quốc, Liệt Nham Thành Sở gia cũng không ngoại lệ, chỉ là lần này nghi thức khai linh dường như xuất hiện một chút ngoài ý muốn.

Tại quảng trường khai linh đang tụ tập một đám người, khai linh còn chưa chính thức bắt đầu. Ánh mắt của bọn hắn lại bị một việc nhỏ xen giữa hấp dẫn.

Tại ánh mắt mọi người tập trung, một thiếu niên bị đánh bại nằm trên mặt đất. Diện mục hắn thanh tú, dáng người cân xứng. Một đôi mắt thâm thúy ngân sắc, phối hợp cùng mái tóc dài màu bạch ngân, càng tô thêm vẻ phiêu dật của hắn.

Nếu là tại bình thường, có lẽ có thể để cho người khác tán thưởng một tiếng, để thiếu nữ cùng tuổi phương tâm thâm động. Nhưng lúc này, khóe miệng hắn chảy xuống máu tươi, bên trên thanh sam sạch sẽ càng in thêm vài dấu chân, những vết tích si nhục này cùng hình ảnh anh tuấn tiêu sái không chút nào dính dáng.

"Sở Thiên, lần này biết lợi hại chưa."

Phía trước hắn, một thiếu niên thân hình khôi ngô, làn da màu đồng cổ, mày rậm mắt to nói

"Mẹ ngươi vốn chính là yêu quái, còn không cho người khác nói, ngươi là cái yêu nhân, a không, là nhân yêu, ha ha."

Người này gọi là Sở Hách. Sớm năm trước liền thông qua khai linh trở thành một võ giả, hiện giờ đã là luyện thể tầng ba.

Hành động của hắn, để thiếu niên bên cạnh lông mày ngăm nhẵn. Cái này Sở Hách thân là một võ giả, khi dễ một thiếu niên cũng thôi, còn bộc phát ra nguyên lực, sử xuất võ học, thật sự là có chút quá mức. Nhưng việc này không liên quan đến bản thân, cũng liền khoanh tay đứng nhìn.

"Sở Hách, ngươi rất quá đáng" Sở Thiên dùng tay hung hăng lau đi vết máu bên miệng, vết máu này tựa hồ lộ ra màu sắc đỏ tươi, hiện ra vẻ yêu dị.

Từ nhỏ, mẫu thân hắn liền xa cách. Mỗi lần hướng phụ thân hỏi thăm nơi hạ lạc của mẹ hắn, bình thường phụ thân đối với hắn yêu thương hết mực lại im

miệng không nói, thờ dài thờ ngắn.

Mặc dù chưa bao giờ thấy qua mẫu thân, cũng bởi vì không có mẫu thân nên hắn nhận hết người đồng lứa chế giễu, nhưng hắn thủy chung không có phản nản cái gì. Ngược lại tại vô số lần trong đêm, hắn mơ tới cảnh một nhà đoàn tụ, đối mẫu thân tưởng niệm càng lớn.

Có lẽ, không có được mới trân quý nhất.

Hắn cũng không phải là không biết Sở Hách có tu vi luyện thể tầng ba, bắt đầu đủ kiểu trâu tặc nhục mạ, hắn đều nhìn được, nhưng khi mẫu thân cũng bị nhục mạ, chỉ cảm thấy máu thẳng hướng trên đầu, toàn thân đều muốn nổ tung, lý trí trong nháy mắt bị lửa giận nuốt hết.

Mất thấy thân sắc khó coi của Sở Thiên, lại nghĩ tới thường ngày một bộ không nhuộm bụi trần của hắn, giờ đây bên trên thanh sam có vài dấu chân, sở hách khóe miệng ý cười càng ngày càng đậm.

Cái yêu nhân này ý vào đáng đáp tuần tử, ở đâu đều có muội tử chú ý. Khiến hắn rất khó chịu, thế là hôm nay rảnh rồi gây chuyện, hung hăng đem Sở Thiên giáo huấn một lần, càng biểu hiện ra ngoài thực lực bản thân.

Nhìn, bên kia có cái muội tử nhìn ta, khẳng định là thích ta.

Chú ý chung quanh một vòng, sở hách một lần nữa đưa ánh mắt nhìn về phía đối đầu, a, tiểu tử này còn cần môi, ngoài miệng đều đỏ máu, hắn là không phục? Hôm nay không phải để ngươi chịu phục không thể.

"Yêu nhân, không muốn bị đánh, liền nói mẹ ngươi là hàng nát." Sở hách một lần nữa làm khó dễ.

"Con mẹ ngươi mới là hàng nát." Sở Thiên hung hăng đáp.

Chung quanh cười vang, sở hách hướng bốn phía tròn mắt nhìn, tiếng cười chậm rãi đình chỉ.

"Láo!" Hắn không nghĩ tới đối phương thâm như vậy, còn nhớ được chiếm tiện nghi, tự dung hại hắn làm người khác trò cười, thật sự là rất đáng hận.

Sở hách tức giận đến oa oa kêu to, như vệt mực tru lên, không ít người yêu thích yên tĩnh nhao nhao dùng đầu ngón tay che lỗ tai.

"Bôn lôi cước!"

Khi thể không kém từ sở hách trên thân bộc phát ra, tộc nhân gần đó vội vàng rút lui, "xoẹt xẹt", bắt mắt lồi quang từ hai chân hắn hiện lên.

Đám người lui lại, đúng lúc này một bóng hình xinh đẹp tiến lên.

Sở hách đang muốn phát công, cho cái tên tiểu bạch kiểm trước mắt một điểm nhan sắc. Đột nhiên phát giác tay đã bị người khác giữ chặt.

Là ai, dám xem chuyện lão tử, không biết lão tử tâm tình thật không tốt à?

Sở hách quay đầu, bắt gặp một đôi mắt xinh đẹp đang nhìn mình, mũi ngọc tinh xảo, miệng nhỏ anh đào chính là tộc muội vừa rồi chú ý mình.

Tiểu la ly ánh mắt diễm đam đáng yêu, bị như thế một đôi mắt nhìn chằm chằm, Sở Hách cảm thấy xương cốt đều mềm nhũn, đầy ngập lửa giận sớm chạy đến chín tầng mây đi.

Nguyên bản mắt nhìn trừng trừng khoảnh khắc hóa thành mặt mũi tràn đầy nhu tình, sở hách bần bệ sửa sang tóc, cố ý đột hiện ra cơ bắp săn chắc, hướng tiểu la ly bày ra tư thế cho là đẹp trai nhất. Đáng tiếc cái kia mặt mũi tràn đầy dữ tợn cùng anh tuấn tiêu sái không chút nào đặt chung một chỗ, ngược lại càng xem càng giống một cái đại hán mỡ heo.

"Sở Sở muội muội, có chuyện gì không? Hách ca lúc này đang bận bịu chút, sự tình xong tìm người tâm sự ha." Sở hách thu liễm thô cuồng, nhỏ hơi nhỏ giọng nói.

Nhìn một mảng trước mắt, trong lòng Sở Sở càng cảm thấy ghê tởm. Sở sở cố nén cảm giác nôn mửa, trên mặt gắng gượng bức ra một vòng tiểu dung cứng ngắc, trong lòng khuyên bảo mình, vì Thiên đệ, chỉ có thể nhịn.

Sở Sở lúc này ước chừng hơn mười ba tuổi, chính thuộc về tuổi thiếu nữ hoài xuân. Cái tuổi này nữ hài mới biết yêu, thích huyễn tượng, càng ưa thích tìm cho mình bạch mã hoàng tử trong lòng.

Mà Sở Thiên mặc dù so với nàng còn nhỏ hơn một chút, nhưng dung mạo tại sở sở tiếp xúc, xem như siêu quần bạt tụy, một đôi mắt thâm thúy ngân sắc tựa hồ hàm chứa u buồn không tan, cái này u buồn thường xuyên làm sở sở có chút mê muội.

Bởi vì là quan hệ tộc đệ, Sở Sở sợ người khác phát hiện sự khác thường của mình, bình thường thậm chí tận lực giữ một khoảng cách. Nhưng lúc này nhìn thấy người thương trong lòng bị đánh, cuối cùng nhịn không được mà đứng ra can thiệp.

Sở Sở tận lực làm trên mặt mỉm cười tự nhiên, "Sở Hách đại ca, ngươi đã là luyện thể ba đoạn cao thủ, tội gì cùng Thiên đệ chấp nhất, hắn mới mười ba tuổi, so với ngươi còn nhỏ hơn."

Nhưng trong lòng nghĩ, nếu không phải ta trước mắt chỉ có luyện thể tăng hai, liền nguoi như thế khi dễ Thiên đệ, không phải đem nguoi răng cửa đánh rụng đầy đất không thể. Sớm biết, liền không nên ham chơi.

Cái gì, nàng hướng bên này nhìn, không phải hướng về mình, mà vì cái tên tiểu bạch kiếm này? Sở Hách phi thường phiền muộn, nghe mỹ nữ cầu tình, trong lòng đừng đưa không ngừng. Như buông tha Sở Thiên, vậy hẳn tức khí còn thể nào ra? Không thả liền đem tiêu la lý làm mất lòng, như thế còn thể nào cùng với nàng hoa tiền nguyệt hạ, bàn luận nhân sinh lý tưởng đâu?

Đang do dự ở giữa, giữa sân lại lên biến động.

Khải linh nghi thức xem như gia tộc thịnh sự, gia tộc trưởng bối, đồng lứa nhỏ tuổi, thể lực bên ngoài, các loại nhân vật muôn hình muôn vẻ, đem toàn bộ quảng trường vây như thùng sắt, ngoại nhân muốn tiến vào, muôn vạn khó khăn. Giờ phút này, đám người lại tự động tách ra một con đường đến, tất nhiên người đến tất không tầm thường.

"Phi Dương ca!" "Phi Dương ca!"

Vây xem đám người lập tức kích động lên, một chút người trẻ tuổi càng là giống nhìn thấy thần tượng, khàn cả giọng rống to. Không ít tuổi trẻ nữ hài từ trong mắt toát ra đầy ngôi sao, trên mặt bay lên từng vệt ửng đỏ.

Cuối thông đạo chỗ, một người trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mày kiếm nhập tẩn, mắt như thần tinh, quanh thân tự có một cỗ khí độ phiêu dật xuất trần.

Đương nhiên, người này như thế bị người chú ý, không chỉ bởi vì hắn tướng mạo, càng bởi vì hắn là độc nhất vô nhị Sở Phi Dương. Sở gia tiểu bối đệ nhất cao thủ.

Sở Phi Dương chậm rãi đi tới, mang trên mặt mỉm cười, tiếp nhận nắng sớm ấm áp chiếu xuống, đi đến gần thiếu niên bị đánh nằm trên mặt đất, lông mày không để lại dấu vết hơi nhú một cái.

Hắn thân cư cao vị, rất rõ ràng hòa thuận đối với gia tộc ý vị như thế nào. Cái tên Sở Hách này ý vào tu vi, ức hiếp đồng tộc ấu đệ, lại vẫn có thể đắc chí, hẳn rất là khinh thường.

Mắt thấy đối phương đã thương người còn không chịu bỏ qua, Sở Phi Dương trượng nghĩa mở miệng: "Dừng tay! Có bản lĩnh liền đi khiêu chiến Lưu Phong, Tống Ngọc. Có thể đem bọn hắn đánh bại, vậy cũng tính vì gia tộc tranh một chút ánh sáng. Khi dễ đồng tộc huynh đệ, có gì tài ba."

Lời này vốn là có lý, càng xuất từ miệng của Sở Phi Dương, bốn phía người đều tán phục, giữa sân nhất thời tưng âm thanh một mảnh. Liền ngay cả Sở đều cảm thấy người này càng xem càng thuận mắt.

Lưu Phong, Tống Ngọc chính là hai nhà khác đệ nhất thiên tài, cùng Sở Phi Dương đặt song song, cùng là đứng tại liệt nam thành vô số thiếu niên võ giả đình phong bên trên ba người. Sở Hách chỉ là một cái luyện thể tăng ba, cũng liền có chút bạo ngược thôi, nào có lá gan hướng hai người kia khiêu chiến.

Chỉ là sở hách trước mặt mọi người bị mĩa mai, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, hắn tính tình ngang ngược, nếu như đối những người khác nói chuyện, sớm bị một cước đạp bay. Bất quá nhúng tay là Sở Phi Dương, hắn có thiên đại oán khí cũng đành phải nuốt đến trong bụng.

Sở Hách trừng điệp thờ dốt, cường ép đè xuống ác niệm, miễn cưỡng lộ ra tiểu dung, "Dương ca, chuyện này là ta làm không đúng."

Ánh mắt chuyển hướng Sở Thiên qua loa nói: "Ta người này chính là tính tình thẳng, hi vọng tộc đệ bỏ qua cho hắn."

Sở Thiên khuôn mặt thâm đạm, tướng mạo chật vật, lại không nói một lời, lạnh lùng như băng, đôi mắt ngân bạch tản ra từng tia từng tia hàn ý.

"Tàn đi đi, một cái gia tộc, cãi nhau ầm ĩ, còn không cho ngoại nhân chế giễu." Sở Phi Dương giải quyết tranh chấp, hướng Sở Thiên mỉm cười, hướng trên quảng trường mà đi, tìm được vị trí tiện lợi về sau liền có tiểu đệ chuyển đến cái ghế, đây đều là Sở Phi Dương người sùng bái, tự nguyện vì đó phục vụ.

Theo Sở Phi Dương địa vị, như là bình thường đối bất kỳ người nào mỉm cười, người này chắc chắn thụ sủng nhược kinh, mừng rỡ hiện rõ trên mặt, cái này đủ để trở thành trà dư tửu hậu khoái lạc vốn liếng.

Nhưng Sở Thiên lúc này lại là đầy bụng tâm sự, bất lực đáp lại.

Mình cũng không có đắc tội sở hách, dùng cái gì bị hắn tùy ý ức hiếp? Việc này nguyên bản cùng Sở Phi Dương không quan hệ, dùng cái gì hắn nửa đường nhúng tay, sở hách còn phải tất cung tất kính như thế?

Thực lực!

Đây là Sở Thiên có thể nghĩ ra nguyên nhân đầu tiên. Thực lực không bằng người khác, bị người khi dễ cũng vô lực phản kháng. Thực lực mạnh hơn người khác, đánh người khác mặt, người khác còn phải hướng người cười làm hóa. Thực lực mạnh mẽ mới tại Thánh Vũ đại lục nơi này không bị ức hiếp, mới có tiếng nói, nhược nhục cường thực là thiết luật ở đây - Thánh Vũ đại lục.

Cái nhục ngày hôm nay, ngày khác hoàn trả mấy lần! Chẳng những muốn báo thù, càng phải trở thành cùng Sở Phi Dương đồng dạng được người kính ngưỡng. Ta Sở Thiên ở đây lập thế, kiếp này tất thành cường giả tuyệt thế, vĩnh tồn vạn thế, không đạt mục đích, quyết không bỏ qua.

Tại thời điểm này, dưới mọi người mong mỏi cùng trông mong, trong sân rộng người dần dần biến nhiều, cuối cùng, chủ trì khai linh Tam trưởng lão khoan thai đi tới.

Tam trưởng lão râu tóc bạc trắng, thân như cây gỗ khô, nhưng nếu có ai bởi vậy khinh thường lời nói, chắc chắn linh hội đến cái này thân thể già nua bạo phát ra cường hoành nguyên lực.

Hắn thân là hóa cương cảnh võ giả, quyền cao chức trọng, là trong những cường giả lâu đời ở Liệt Nham Thành. Ra sân, tự nhiên đưa tới một trận hô ứng cùng thời phùng.

Tam trưởng lão mặt mỉm cười, vừa đi vừa quan sát khách bên trong quen biết, từng cái chào hỏi, sau đó ho nhẹ một tiếng, nguyên bản ồn ào quảng trường trong nháy mắt yên lặng im ắng.

"Ta Sở gia lần này khai linh, lại dẫn tới nhiều như vậy cao thủ chú ý, cảm giác sâu sắc vinh hạnh. Các vị đều là người quen, lời khách sáo ta cũng liền không nói nhiều, lần này khai linh, chính thức bắt đầu!"

Nurong theo lời tuyên phán chấn lòng người của tam trưởng lão, tham dự lần này khai linh mấy chục tên thiếu niên bỗng nhiên sôi trào lên. Sở Thiên trong lòng cũng không ngoại lệ.

Mặc dù có hóa cương cảnh trưởng lão tương trợ, trở thành võ giả vẫn là cực thiếu số. Nếu là khai linh thành công, hắn liền bước ra võ đạo bước đầu tiên. Trái lại bất hạnh thất bại, mặc dù lòng mang chí lớn, cuối cùng chỉ có thể hóa thành nói suông. Sau này lại có nhưng tên như "Sở Hách" tới cửa khi nhục, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

"Ta đến tới cùng có hay không trở thành võ giả tư chất?"

Nghĩ như vậy, ánh mắt Sở Thiên trở nên chăm chú, huyết dịch toàn thân cũng bắt đầu gia tốc, trong lòng hắn cũng rất mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Võ mạch

Ở giữa quảng trường, Tam trưởng lão ngồi ngay ngắn ở trên ghế mây. Hai bên chung bốn tên tráng hán uy phong lẫm lẫm cầm đao mà đứng, khí thế cường hoành, so với Sở Hách không biết mạnh gấp bao nhiêu lần, tất cả bọn họ đã đạt tới uẩn khí cảnh.

Những người này hiển nhiên là dùng để chấn nhiếp gia tộc khác, uẩn khí cảnh tại các thế lực nhỏ trong Liệt Nham thành đều là chúa tể một phương. Mà Sở gia ra tay liền một lần ra bốn tên dùng để trấn trấn, cái này khiến không ít người thầm than Sở gia thực lực hùng hậu.

Sớm mấy năm, lúc Sở gia chưa quật khởi, ngẫu nhiên có thế lực đến đây quấy rối, tự nhiên cần người trấn trấn. Nhưng mà những năm này, theo Sở gia thực lực ngày càng cường thịnh, đã thật lâu không có kẻ nào đến động thủ trên đầu thái tử. Lần này tuy hơi khoa trương, bất quá một số tập quán vẫn như cũ tiếp tục.

Trước mặt Tam trưởng lão, có mấy chục tên thiếu niên, gương mặt non nớt, đang ma quỳ sát chương làm nóng người, kích động, mang theo một cổ nghé con không sợ hổ, vô tri cùng nhuệ khí.

Bọn hắn chính là tiểu bối tham gia khai linh lần này, mà Sở Thiên cũng ở trong đám người, trong lòng kích động vạn phần. Thuận lợi mà nói, hôm nay chính là ngày hắn bước vào con đường võ đạo. Cũng có thể nói là một kiện đại sự trong nhân sinh. Kết quả như thế nào, lập tức liền thấy rõ ràng.

Ở Thánh Vũ đại lục trẻ con đều không nên tu luyện, đây là thường thức, ai cũng biết. Vừa ra đời hơn mười năm, chủ yếu là bổ sung dinh dưỡng, là giai đoạn phát dục thân thể. Nếu như sớm tu luyện, mặc dù có thể thu hoạch được lợi ích tạm thời, nhưng đã thương căn cơ, cả đời dừng bước tại giai đoạn đầu võ đạo.

Lựa chọn đánh đổi kiểu này, Sở gia tất nhiên là sẽ không làm. Gia tộc tử đệ từ tiểu sinh tại bên trong nhà ấm, dinh dưỡng giàu có, cũng thường xuyên lấy trân quý dược vật bồi dưỡng thân thể, thuở nhỏ liền đánh xuống căn cơ thâm hậu.

Chỉ cần qua mười ba mười bốn tuổi, trải qua trưởng lão khai linh liền có thể bước vào luyện thể cảnh, con đường tu luyện so sánh hải từ nhà bình dân bằng phẳng rất nhiều.

"Sở Tuấn." Một thiếu niên mi thanh mục tú ứng thanh mà ra, tràn ngập chờ mong đi đến trước mặt Tam trưởng lão.

Tam trưởng lão cũng không đứng dậy, chỉ là nhô bàn tay khô héo, nắm chặt thiếu niên cổ tay, nhắm mắt ngưng thần bắt đầu cảm ứng.

Một tia nhu hòa nguyên lực từ cổ tay tràn vào, sở tuần cảm thấy cơ bắp căng cứng. Tiến vào thể nội nguyên lực mặc dù ôn hòa, vẫn khó nhịn đau đớn.

Nhưng trở thành một võ giả là nguyện vọng từ nhỏ của hắn. Thân thể mặc dù vô cùng đau nhức, lại phát sinh một chút biến hóa khó nói nên lời. Rõ ràng cảm giác nhục thân mạnh hơn. Cảm giác này làm hắn hưng phấn vạn phần, cái này đại biểu thành công?

Đang lúc sở tuấn hưng phấn, Tam trưởng lão lại làm hắn như vào hầm băng.

"Khải linh thất bại."

Tam trưởng lão có chút tiếc hận nói, sở tuấn tư chất cũng coi như ưu tú, phụ thân càng là một võ giả. Vốn đang hi vọng gia tộc lại thêm một võ giả. Thật sự là đáng tiếc.

Gặp sở tuấn sắc mặt trắng bệch, lưng lay sắp đổ, Tam trưởng lão nhẹ lời an ủi: "Không muốn uể oải, chỉ cần kiên trì, lần sau còn có cơ hội."

Sở tuấn tại một phen thất lạc về sau hưng hăng nắm chặt nắm đấm, phụ thân biết được tin tức, nên có bao nhiêu thất vọng a, bất quá sang năm, hắn nhất định sẽ thành công.

Tam trưởng lão nhưng trong lòng đang thở dài. Tuy nói lần đầu thất bại, còn có cơ hội. Nhưng lần đầu khai linh liền thất bại, mang ý nghĩa tư chất bình thường, coi như trở thành võ giả, cũng khó có thể tu luyện tới cấp độ cao thâm. Cái này sở tuấn, chỉ sợ là khó mà trở thành gia tộc lực lượng mũi nhọn.

Sau đó, một đám người tham dự lần lượt bị điểm đến. Người thành công mặt mang vẻ đắc ý, vênh vảo, kẻ thất bại uể oải vô cùng, trong lòng thất lạc, thậm chí khóc rống tại chỗ. Bất quá cái này cũng không gì đáng trách, dù sao mới hơn mười tuổi hài tử, mặc dù lấy tên tuổi Sở gia đệ tử, nhưng bọn họ cũng chỉ là một hài đồng thôi.

Bởi vậy, Tam trưởng lão đối người khóc rống cũng chưa nghiêm khắc trách cứ, từng cái đều tận tâm an ủi một phen.

Mặc dù Tam trưởng lão đem hết khả năng, nhưng người thành công chỉ chiếm khoảng một phần năm. Bất quá hắn biết rõ trở thành võ giả gian nan, không có chút nào ngoài ý muốn, vẫn như cũ ổn thỏa ghé mấy phía trên, không nóng không lạnh khai linh.

Nghi thức từ đầu đến cuối bình ổn tiến hành. Đột nhiên, một mực vững như Thái Sơn Tam trưởng lão đột nhiên kích động đứng lên: "Huyền giai cao cấp võ mạch".

Luôn luôn ôn trọng Tam trưởng lão trở nên như thể không để ý tư thái, đây vốn là sự tình để cho người ta kinh ngạc. Nhưng mọi người nghe được Tam trưởng lão tiếng hô về sau, lập tức cảm thấy đương nhiên.

Võ mạch tổng cộng chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng bốn cái giai vị, mỗi một giai chia làm cao trung thấp ba cấp. Huyền giai cao cấp nghe không tính quá cao, nhưng trên thực tế võ giả bình thường tuyệt đại đa số đều là Hoàng giai cấp thấp, trong đó số ít tinh anh có làm cho người hâm mộ Hoàng giai trung cấp tư chất.

Cứ thế mà suy ra, Huyền giai tư chất võ giả tại toàn bộ liệt nam thành đều xem như cực hi hữu, tại thế lực khắp nơi cũng là bảo bối. Huống chi Sở Ca cũng không phải là phổ thông Huyền giai, mà là Huyền giai cao cấp.

Địa giai tư chất hướng về Liệt Nham thành tới nói, chỉ là tồn tại ở trong truyền thuyết. Sở Phi Dương dựa vào đồng dạng Huyền giai cao cấp võ mạch, trong vài năm liền nhanh chóng bộc lộ tài năng, tại Liệt Nham thành thế hệ trẻ tuổi bên trong thanh danh hiển hách.

Vị này thiên chi kiêu tử có huyền giai tư chất, ngay tại Tam trưởng lão đối diện, tắm rửa tại quanh mình ánh mắt hâm mộ. Người này tên là Sở Ca, lúc đầu thần sắc căng thẳng sắc, rốt cục tại lúc này nhìn không được lộ ra một tia hiềm thấy tiểu dung, không nghĩ tới mình võ mạch vậy mà mạnh như vậy, xem ra trở thành gia tộc trụ cột vững vàng là ở trong tầm tay.

"Sở Ca. Sở Ca!"

Không ít người cao giọng hoan hô lên, lại thêm một tiềm lực vô hạn cường giả, đây là toàn cả gia tộc niềm vui. Thân là gia tộc một phần tử, Sở gia càng cường thịnh, kỳ thành viên ở trong mắt người khác địa vị càng cao. Bực này việc vui đáng giá tất cả thành viên gia tộc cao hứng cùng tự hào.

Hưng phấn nhất thuộc về Sở Hách, Sở Ca là hắn đệ đệ. Có cái thiên tài như thế đệ đệ, về sau hắn còn cần sợ ai? Đợi một ngày kia đệ đệ cùng Sở Phi Dương đặt song song, Sở gia mặc dù lớn, cũng mặc hắn hoành hành.

Reo hò cùng tiếng vỗ tay bình tĩnh về sau, khai linh vẫn là phải tiến hành. Nhưng mà, về sau gió êm sóng lặng, được chứng kiến huyền mạch thiên tài về sau, quá trình khai linh rất khó làm cho lòng người bên trong tái sinh gọn sóng.

Người chung quanh từng cái đi lên, Trong lòng Sở Thiên lòng nóng như lửa đốt, ngay tại lúc hắn hận không thể lập tức đi lên, Tam trưởng lão đột nhiên nói, "Buổi sáng liền đến nơi này, buổi chiều tiếp tục."

Sở Thiên ngẩng đầu nhìn lên, ngày đã giữa trưa.

Hóa cương cường giả cũng là người, bận rộn lâu như vậy cũng muốn nghỉ ngơi điều trị một chút, cũng nên ăn gì đó. Người hầu đưa lên bữa trưa, đồ ăn lấy hộp đựng lấy, bên trong đều là tinh xảo thức ăn ngon, phối hợp hợp lý, dinh dưỡng phong phú. Người tham dự đều là người có khả năng trở thành võ giả, là gia tộc tương lai hi vọng, sao có thể chậm trễ?

Sở Thiên tâm tình trùng điệp, căn bản ăn không vô. Nhưng sợ buổi chiều xảy ra điều gì sai lầm, dẫn đến thất bại. đành phải dè xướng suy nghĩ, đem đồ ăn ngay cả một hạt cơm cũng ăn sạch sẽ.

May mà buổi chiều cái thứ nhất liền bị điểm đến là Sở Thiên.

Tam trưởng lão ngón tay khô gầy bóp nhẹ lấy Sở Thiên cổ tay, Sở Thiên cảm thấy một đạo nguyên lực từ trên tay Tam trưởng lão tuôn ra, chui vào huyết vị nào đó trên cổ tay, từng tia từng sợi du dương tại bên trong kinh mạch, lấy một loại kỳ diệu phương thức vận hành. Cùng lúc đó, huyết nhục của mình, gân cốt thậm chí ngũ tạng lục phủ đều phát sinh biến hóa thoát thai hoá cốt.

Rốt cục, Tam trưởng lão lỏng ngón tay ra, ảm áp cười nói: "Chúc mừng ngươi, thành công, từ hôm nay lên ngươi chính là một võ giả."

Sở Thiên trên mặt vui mừng, vẫn không khỏi được nhiều hỏi một câu: "Xin hỏi trưởng lão, tiểu tử võ mạch là đẳng cấp gì?"

"Hoàng giai trung cấp." Tam trưởng lão chỉ tiết đáp, trên mặt không sinh gợn sóng.

Đây chẳng phải là so người khác kém nhất giai. Sở Thiên sắc mặt có chút phát khổ.

"Không muốn mơ tưởng xa vời, loạn cùng người khác so sánh, tự thân mạnh lên mới là chính đạo." Chú ý tới Sở Thiên có chút nản chí, Tam trưởng lão khuyên lơn: "Mặc dù không có kinh người tư chất, chỉ cần tâm trí kiên định, cũng có thể có thành tựu."

Nghe vậy Sở Thiên sắc mặt hơi hòa hoãn chút, lại trầm hạ quyết tâm, mình cũng không có trong chờ mong kinh diễm tư chất, vậy sẽ phải nỗ lực gấp trăm ngàn lần, nhân định thắng thiên, chỉ cần kiên trì không ngừng, cho dù thiên tư bình thường, cũng chưa chắc không thể đứng hàng cường giả tuyệt đỉnh.

Hai người thanh âm mặc dù không lớn, giữa sân lại không thiếu người tai thính mắt tinh, Sở Hách nghe nói thế, nhin không được cười vang lên tiếng: "Ha ha, nhìn ngươi ngày thường một bộ cao thâm khó dò, nguyên lai chỉ là Hoàng giai trung cấp võ giả."

Hoàng giai trung cấp tư chất tại thế lực còn có thể tính làm không tệ, nhưng ở Sở gia loại gia tộc này liền vô cùng bình thường, Sở Hách bản nhân tư chất liền có Hoàng giai cao cấp, đẳng cấp này mới có thể tính làm người nổi bật.

"Im ngay, tùy ý giễu cợt người khác, đây là tộc huynh việc làm?" Tam trưởng lão mang theo nộ khí quát.

Sở Hách gặp trưởng lão lên tiếng, cười một nửa đành phải cưỡng ép dừng lại, giống như gà trống gáy mình bị người bóp lấy cổ, buồn bực vô cùng.

Bất quá Sở Thiên cũng không có tâm tình thưởng diễn trò cùng hắn, tại tiếp nhận gia tộc ban tặng cùng "Dẫn khí quyết", "Nguyên đan", Sở Thiên liền quay đầu rồi đi quảng trường hướng chỗ ở phương hướng mà đi.

Mặc dù còn có người tại khải linh, nhưng chú ý người khác vô ích tại mình, nhanh chóng bắt đầu tu luyện mới là đúng đắn.

Sở Thiên tiến vào trong viện của mình, liền tắm rửa thanh lý trên mặt vết tích bị đánh, liền quần cũng cho Tiểu Nguyệt giặt sạch, hắn sợ phụ thân nhìn thấy mà thương tâm.

Mặc dù biết phụ thân thực lực rất mạnh, nhưng tiểu bối tranh chấp gọi trưởng bối đến nhúng tay, vậy đơn giản chính là trò cười, cũng phá hủy gia tộc quy củ, chắc chắn bị người chế nhạo.

Tiểu nguyệt là cô nhi, trước kia phiêu bạt, sau bị trong tộc quản sự mua xuống, phân cho Sở Thiên chiếu cố sinh hoạt thường ngày, thân là Sở gia đích hệ đệ tử, đãi ngộ này là chuyện đương nhiên.

Nhìn thấy thiếu gia trên thân vết thương chằng chịt, trên khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Nguyệt dính đầy nước mắt. Lại không nói nhiều, chỉ là mau chóng đem quần áo giặt sạch hong khô.

Sở Thiên phân phó Tiểu Nguyệt không muốn người khác quấy rầy, sau đó đóng chặt cửa phòng, ngồi xếp bằng trên giường, dựa theo dẫn khí quyết phương pháp, nhắm mắt tu luyện.

Dẫn khí quyết là Sở gia công pháp cơ bản, phương pháp này mặc dù tiến độ không nhanh, lại thắng ở bình ổn, nhiều tiểu bối Sở gia tu luyện phương pháp này. Công pháp này lưu hành rộng rãi, độ khó cũng không cao. Sở Thiên xem một lần liền hiểu rõ, tu luyện không chướng ngại chút nào.

Trong phòng hình như có nhìn không thấy nguyên khí phun trào, theo Sở Thiên có tiết tấu hô hấp, không ngừng tràn vào thể nội, theo lộ tuyến đặc biệt vận chuyển, đều đầu vào đấy, thân thể từng cái bộ phận không ngừng đạt được cường hóa.

Thời gian dần trôi qua, Sở Thiên mở mắt ra lúc, sắc trời đã tối. Rời giường đến bên cửa sổ, đẩy ra cửa sổ. Ánh trăng như nước chảy qua tán cây rậm rạp rơi vào trên người hắn. bên trong gian phòng không khí an tĩnh, Sở Thiên hướng ngoài cửa sổ chậm rãi phun ra thể nội trọc khí, cảm giác tâm thần rất bình an.

Trải qua đến trưa tu luyện, tu vi luyện thể tăng một triệt để vững chắc, Sở Thiên có chút mở rộng cánh tay, cảm thấy trong kinh mạch nguyên lực chảy xiết, huyết nhục, lực lượng đều so chưa thành võ giả trước mạnh mẽ mấy lần không thôi.

Tu vi có, còn cần luyện một môn võ học, võ học thích hợp mới có thể đem thể nội nguyên lực chuyển hóa làm lực sát thương. Sở Thiên hiện tại tính toán

liền hướng phụ thân muốn một môn võ học.

Muốn cái nào võ học đây? Phong chương không tệ, luyện thành sau thực lực tăng nhiều, hẳn là cùng Sở Hách có lực đánh một trận. Sở Thiên vừa nghĩ vừa đi, khép cửa phòng, hướng chỗ ở phụ thân đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đánh cuộc

Cái gì, ngươi muốn học Phong chương? Không được!" Sở Vân trả lời ra ngoài ý định.

Sở Vân mặc dù vì vợ yêu rời xa, không còn trước kia hăng hái, vô tâm để ý tới gia tộc việc vặt, nhưng đối với nhi tử vẫn có chút quan tâm. Sở Thiên nhận yêu mến không thể so với bất luận thiếu niên nào cùng lứa thấp hơn, mặc dù không có khả năng giống nữ nhân đồng dạng tinh tế chu toàn, nhưng xác thực dụng tâm. Bình thường Sở Thiên có chỗ yêu cầu, Sở Vân đều đáp ứng, nhưng lần này lại khác.

"Phong chương là tam phẩm võ học, nào có vừa trở thành võ giả liền tu luyện, thực sự rất khó khăn, theo ta thấy, trước luyện Băng Thạch Quyền tương đối ổn thỏa."

Sở Vân nửa nằm ở trên ghế xích đu gặp Sở Thiên mặt có nghi hoặc, liền hững hờ giải thích.

Tại nhi tử trước mặt, hắn luôn luôn là như vậy, lúc này về u sầu khi chia lìa với ái thê đã tiêu tán vô tung vô ảnh.

Nghe vậy Sở Thiên trên trán xuất hiện mấy đầu hắc tuyến, chau mày, mặt mũi tràn đầy không vui. Lúc trước khai linh, không duyên cớ bị người vũ nhục thì cũng thôi đi, hiện tại thế mà ngay cả cha ruột cũng hoài nghi năng lực của mình.

"Cha, ta thể nhưng là người thân nhi tử ai, thiên phú làm sau có thể quá kém."

Sở Thiên đương nhiên không cam tâm tu luyện cái gì Băng Thạch Quyền, dù sao, nhất phẩm võ học cùng tam phẩm ở giữa không là cách một trời một vực.

"Nói đến thiên phú, ngươi khai linh ra võ mạch đẳng cấp là gì?" Sở Vân tùy ý hỏi.

Sở Thiên có chút uể oải: "Hoàng giai trung cấp."

"Ồ!" Sở Vân cảm thấy nghi hoặc, nhớ năm đó hắn cũng coi là thiên tư bất phàm, lão bà tư chất càng ở trên hắn, làm sao sinh con trai chỉ là Hoàng giai trung cấp?

Hắn trầm ngâm một lát, đột nhiên lấy tay nắm chặt Sở Thiên cổ tay, động tác nhanh như thiểm điện, Sở Thiên mặc dù thực lực tăng nhiều, nhưng căn bản không kịp phản ứng.

Sở Vân vận khởi ý niệm theo nguyên lực thăm dò vào Sở Thiên thể nội, dò xét một lát, phát hiện quả nhiên là Hoàng giai trung cấp võ mạch.

Hắn không khỏi có chút thất lạc, lập tức không cam tâm điều động nguyên lực tra mấy lần, nhưng vẫn là Hoàng giai trung cấp.

Xác định chắc chắn là hoàng giai trung cấp, cả người hắn uể oải, chợt phát hiện Sở Thiên thể nội ẩn chứa một tia khí tức quen thuộc, lấy này làm manh mối mà tra xét, rốt cục phát hiện những này ngoại lai năng lượng lấy kỳ diệu phương thức tổ hợp, tại mấy đầu kinh mạch chủ yếu hình thành phong ấn, Sở Vân dưới sự kinh hãi muốn thôi động nguyên lực mở ra phong ấn, lại phát hiện cái này phong ấn với thân thể người vô hại, cũng không ảnh hưởng chiến lực phát huy, chỉ là bóp méo ngoại nhân điều tra.

Sở Vân trầm tư thật lâu, rốt cục nghĩ đến nơi phát ra khí tức, nghĩ tới ái thê xa cách đã lâu, nước mắt muốn tràn mi, nhưng lại miễn cưỡng nhịn xuống.

Phong ấn này cực kỳ bí ẩn, cũng chính là Sở Vân cùng thi thuật giả rất tinh tường, như đổi thành người khác, thực lực cho dù mạnh lên gấp trăm lần, chỉ sợ cũng không thể nào phát giác.

Sở Thiên gặp phụ thân trên mặt hốt nhiên hiện bi thương, vừa muốn hỏi thăm, lại gặp kia gương mặt vẫn như cũ một phái phong khinh vân đạm.

Chẳng lẽ là hoa mắt, Sở Thiên nháy mắt, hết thảy như thường.

Không đợi nhi tử mở miệng, Sở Vân lòng ngón tay ra, xác nhận nói: "Thật đúng là Hoàng giai trung cấp võ mạch. Ngươi muốn học Phong chương cũng không phải không thể, trước tiên cần phải đánh cược với ta."

"Đánh cược?" Phong chương hẳn tình thế bất buộc.

"Tiền đặt cược chính là người tu luyện võ học này tiến triển nhanh chậm. Nếu như trong một tháng, có thể tu luyện tới tiểu thành, liền lại tặng người một môn võ học, phần thưởng sẽ không thua phong chương. Nếu làm không được, liền đình chỉ tu luyện phong chương, thành thành thật thật học Băng Thạch Quyền đi."

Sở Thiên hơi chút trầm ngâm, một tháng, phong chương tiểu thành, lúc này thời hạn có chút ngắn.

"Thế nào, người không dám nhận?" Sở Văn tựa tiểu vi tiểu nhìn hắn.

Sở Thiên chột cấn răng một cái: "Làm sao không dám, ta tiếp."

Lo trước lo sau còn tu võ cái gì, tu võ nặng tại tiến bộ dừng mãi, hạng người nhu nhược bảo thủ dù cho tu võ, cũng khó có thể lấy được đại thành tựu.

Sở Văn tiến vào phòng ngủ, chỉ chốc lát liền đi ra, cầm trong tay cái hộp gỗ, phía trên có điêu khắc tinh xảo, chế tác mười phần cầu kỳ.

Hắn đem hộp gỗ nhẹ nhàng đặt ở bàn bên trên, thận trọng mở ra, bên trong tầng tầng bao vây, mở hết mấy tầng đóng gói về sau, Bên trong là một cái quyển sách màu ám kim sắc.

Sở Thiên từ phụ thân trong tay tiếp nhận sách, cuốn sách này màu sắc âm đạm, không phải vàng cũng không phải mộc, tựa hồ là lấy vật liệu không biết tên nào đó mà chế tạo thành, cầm ở trong tay xúc cảm hơi lạnh. Bìa ghi "Phong chương" hai chữ to, cho sách bằng thêm mấy phần cổ phác khí chất.

Sở Văn xem xét các hạng mục chú ý khi tu luyện Phong chương, cùng một chút phụ trợ đạo cụ tu luyện đặc thù.

Mục đích đã đạt tới, Sở Thiên hướng phụ thân hành lễ liền đứng dậy cáo từ.

"Nhi tử, cái này đánh cược thật không đơn giản, hi vọng người đừng thua rồi mới tốt!" Sở Văn thanh âm từ phía sau lưng xa xa truyền đến.

"Lão cha, người liền đợi đến đem áp đáy hòm mặt hàng móc ra đi!" Sở Thiên đáp lại, tại yên tĩnh trong đêm khuya lộ ra hết sức quả quyết dứt khoát.

Đợi nhi tử sau khi đi, Sở Văn bỗng nhiên mặt lộ cười xấu xa, khoe mắt lộ ra một tia xảo trá: "Tiểu tử, bị khích tướng đi, dạng này còn sợ người tu luyện không ra sức?"

Nhưng nghĩ tới nhi tử thể nội có một cỗ khí tức quen thuộc, Sở Văn trong mắt một lần nữa hiện ra nồng nàn thương.

Phù dung sớm nở tối tàn, bây giờ lại quanh quẩn bên người, phảng phất vĩnh viễn sẽ không tiêu tán.

"Phi Phi, đây là ý tứ của người a?"

"Con của chúng ta trưởng thành."

"Ta nghĩ người."

Sở Văn thanh âm dứt quãng, phảng phất nói mới, lại hình như như điều đứt dây, tại bầu trời đêm rộng lớn thâm thúy không có ràng buộc trôi nổi, du dương, bốn phía có gió thổi nhẹ nhàng nhưng đang nghẹn ngào thút thít.

Một đêm nháy mắt đã qua.

Thiên La quốc bắc bộ, Liệt Nham thành thuộc về cao nguyên khu vực, một năm bốn mùa thường có gió lớn thổi qua. Nhất bên ngoài xung quanh dãy núi, phía trên kia cuồng phong như đao cắt, năm rộng thẳng dài, chỗ cao không ít nham thạch đều bị thổi rách ra, cho nên đến tên này.

Những người bình thường đi bộ trên núi, nhất thời nửa khắc liền mình đầy thương tích, nhất định phải mang đạo cụ tránh gió. Liền xem như võ giả, tại đại phương có sức gió cường thịnh cũng phải cẩn thận từng li từng tí, để tránh bị thương.

Bất quá gió lớn cũng không phải không có chỗ tốt, những địa phương này khắp nơi tràn ngập gió vết tích, tu luyện cùng gió tương quan võ học rất có hỗ trợ cho việc cảm ngộ. Mặt khác, ở khắp mọi nơi cuồng phong cũng có thể đưa đến tác dụng ma luyện ý chí.

Phía sau Sở gia cũng là đại phương như thế, trừ giàu có sức gió, thảo dược cùng dã thú là hai đại tài nguyên khác. Bởi vậy, võ giả, luyện được sư, thợ săn đều là khách quen của ngọn núi này, núi này đại bộ phận địa phương đều có gió thổi rất gắt.

Nhưng dãy núi mười phần không lồ, mặc dù người đến đông đảo, y nguyên vẫn có một chút thanh tịnh chỗ.

Sáng sớm ở phía sau núi một chỗ đất trống rộng rãi, Sở Thiên cúi người, có chút thờ dốt.

Tối hôm qua từ biệt phụ thân trở về phòng về sau, lại nghiên cứu một hồi phong chương, thẳng đến đêm khuya mới ngủ. Sáng sớm hôm nay liền leo lên phía sau núi, vì tránh đi ngoại lai quấy nhiễu, loanh quanh hồi lâu rốt cục tìm được một nơi thanh tịnh, nơi đây mười phần vắng vẻ, nghĩ đến sẽ không có người quấy rầy.

Sở Thiên hơi nghỉ ngơi một lát, nhắm hai mắt, bình ổn hô hấp, đem trạng thái điều chỉnh đến đỉnh phong. Chột mở hai mắt ra, trong con ngươi tinh quang

bắn ra bốn phía.

Tay phải hần ngón trỏ mang theo một chiếc nhẫn chất liệu bằng ngọc, màu sắc mượt mà, đây là dung giới. Trong nhẫn tự thành không gian, nhìn như không lớn, bên trong lại có phương viên mấy thước không gian có thể cung cấp chứa vật phẩm.

Như vậy chiếc nhẫn nho nhỏ, liền bù đắp được gia đình bình thường mấy năm thu nhập, tại Liệt Nham thành chỉ có số ít gia tộc quyền thế đệ tử mới dùng đến, đương nhiên, Sở gia cũng ở hàng ngũ này.

"Àm!"

Sở Thiên ý niệm chỗ đến, ám kim cổ phác "Phong chương" trống rỗng ứng thanh lóe ra.

Môn võ học này Sở Thiên tối hôm qua đã xem một lần, hơi có cảm ngộ, nhưng cái này còn xa xa không đủ.

Sở Thiên lấy tay bắt lấy sách, cẩn thận lấy nguyên lực thôi động.

Sách tại nguyên lực thôi động từ từ mở ra, xuất hiện một đạo vô hình vô chất quang ảnh, chỉ có cảm trong tay sách người mới có thể trông thấy.

Quang ảnh thành hình người, tứ chi đầy đủ, diện mục mơ hồ. Quang ảnh phía trên dần dần xuất hiện một chút điểm lấm tấm, sau đó những này điểm lấm tấm bị một sợi tơ theo quỹ tích kỳ diệu xuyên qua mà. Điểm lấm tấm đối ứng huyết vị trên thân thể con người, sợi tơ thì là tu luyện phong chương lúc nguyên lực ở trong kinh mạch vận hành.

Thần kỳ là cái này quang ảnh ở trong mắt Sở Thiên bất quá dài vài tác ngắn, ẩn lý thuyết, quang ảnh bên trên điểm nhỏ Sở Thiên nhất định không khả năng nhìn thấy, nhưng ở trong mắt Sở Thiên, những này đều có thể thấy rõ ràng, tựa như sinh trưởng ở bản thân trên thân.

Bên trên quang ảnh sợi tơ vận hành càng lúc càng nhanh, đương nguyên lực vận hành tốc độ đạt tới cực hạn, quang ảnh đột nhiên bắt đầu chuyển động, xuất chương lưu loát, bước đi như bay.

Chương pháp cùng bộ pháp từ nhanh đến chậm, bắt đầu Sở Vân còn có thể thấy rõ một hai, nhưng về sau chương ảnh bay tán loạn, chân múa gió tấp, thân thể tùy theo điên cuồng, hóa thành một đoàn cuồng phong, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh mơ hồ. Quang ảnh diễn xong võ học, dừng bước thu công, sau đó chậm rãi tiêu tán.

Sở Thiên xem một chút, cảm thấy rất là mờ mịt. Tam phẩm võ học, quả nhiên không phải tốt như vậy học, tối hôm qua Sở Vân lo lắng cũng không phải không có đạo lý.

Bất quá một lần không được, liền tiếp một lần, ta chính là không tin vào ma quỷ, xem ai có thể hao tổn qua ai! Sở thiên có chút cố chấp nghĩ.

Tu luyện võ đạo quan trọng là tư chất, nhưng là ý chí cũng không thể coi thường. Rộng lớn đại lục ở bên trên, có thật nhiều thiếu niên trời sinh tư chất phi phàm, khi còn bé bị nâng lên trời, nhưng sinh ở chân êm nệm ấm bên trong, tâm tính không chịu nổi, sau khi lớn lên biến thành người tầm thường. Cũng không ít người có ý chí cứng cỏi, sinh tại bản hàn, bằng vào tư chất bình thường, bước vào cấp độ cực cao, thành tựu một phương hào kiệt.

Một lần lại một lần thôi động nguyên lực, quan sát quang ảnh diễn võ, thời gian trong lúc vô tình trôi qua, Sở Thiên đối phong chương cảm ngộ không ngừng tăng lên, nguyên lực trong cơ thể cũng dựa theo quang ảnh quỹ tích lặng yên vận chuyển.

Một bên khác, Sở Vân thân ở trong nhà, trong lòng lại bất ổn, lo lắng tiến độ luyện công của Sở Thiên. Cứ việc tin tưởng nhi tử năng lực, nhưng lấy hần mới vào võ đạo tăng một, muốn trong vòng một tháng đem một môn tam phẩm võ học luyện đến tiểu thành, không thể nghi ngờ cần kỳ tích cùng vận may.

Vẫn lấy làm kiêu ngạo nhi tử có thể hay không hiện ra kỳ tích đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Luyện thể tầng 2

Phía sau núi, cuồng phong gào thét, toàn thân Sở Thiên nguyên khí phun trào, con ngươi màu bạc nhìn chăm chăm vào Kim Thư trên tay, trong đó phản chiếu ra quang ảnh không ngừng diễn luyện từng chiêu từng thức võ học.

Lại một lần nhìn diễn luyện, Sở Thiên đình chỉ thôi động nguyên lực, kim thư tự động khép lại, "Xoát" một tiếng, thu hồi vào dung giới.

Gương mặt Sở Thiên bởi vì quá chuyên chú mà hơi có vẻ ngốc trẻ, lúc này mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

Xem qua bao nhiêu lần? hần cũng không nhớ rõ lắm, mặc dù vẫn như cũ không cách nào hoàn toàn ngộ ra, nhưng mỗi cái động tác của quang ảnh, quỹ tích vận hành của nguyên lực đều thật sâu khắc vào trong đầu, vô cùng rõ ràng.

Sở Thiên hai chân hơi cong, trọng tâm chìm xuống, song chưởng theo thế đẩy ra, cánh tay không thẳng cũng không phải co, trằm mà không phát, đây là thức khởi đầu của Phong Chưởng.

Thủ thế này nhìn dờ dờ ương ương, có chút lơi lỏng, nhưng theo tay, chân lần lượt di động, khí thế mạnh mẽ đột nhiên bạo phát đi ra.

Nguyên lực thuận kinh mạch lấy một loại huyền diệu quỹ tích vận hành. Phương thức vận chuyển nguyên lực tuy nói là tự hành, nhưng Sở Thiên lại phân ra một bộ phận ý niệm đi khống chế. Nguyên lực lúc này lại phảng phất có sinh mệnh, tới một mức độ nào đó ngược lại dẫn dắt ý niệm.

Cảm giác này huyền diệu khó hiểu, đơn giản mà nói, tựa hồ như tình hình lần đầu thuận phục ngựa hoang, nhưng lại không hẳn vậy, cụ thể tư vị, có lẽ chỉ có người trong cuộc mới có thể miêu tả rõ ràng.

Nguyên khí vận chuyển tới nào đó trình độ. Sở Thiên cảm thấy thân thể không bị khống chế, phảng phất không phải là của mình, tùy thời muốn động.

Ngươi muốn động, vậy liền động đi.

Sở Thiên buông ra trôi buộc, quả quyết xuất chưởng, thân theo quyền xuất mà động, thế quyền mạnh mẽ, dứt khoát, hần cũng buông tay tiện thể diễn luyện quyền pháp một lần.

Về sau, Sở Thiên song chưởng kín không kê hở, ống tay áo thuần trắng tung bay như múa phảng phất mây trời, tại gió núi bên ngoài lộ ra vẻ khoan thai. Bộ pháp nhìn như lộn xộn, lại tự thành kết cấu, mặt đất gập ghềnh tại dưới chân hần đứng là như giẫm trên đất bằng.

Mà quanh người, có tiếng gió vang động, cũng không phải là gió núi, mà là do người tạo ra, ban đầu yếu ớt, dần dần chuyển thành cuồng thịnh, cuối cùng hình thành kinh phong, quán ở xung quanh người xoay tròn.

Gió ngừng rít, Sở Thiên thu công đứng tại chỗ, nghĩ lại tình hình vừa rồi liền có chút mỹ diệu.

Xét tại bên trong tam phẩm võ học, Phong Chưởng cũng coi là tương đối khó luyện. Lần thứ nhất luyện tập, liền có thể ra dáng như vậy, rất là khó được.

Nếu là người khác, tỉ như Sở Hách lấy được thành tựu như thế, ban đêm đi ngủ đều sẽ cười tỉnh, gặp người liền có thể lấy tư thế thiên tài mà đối đãi, lẽ thẳng khí hùng, không chút nào miễn cưỡng!

Nhưng mà Sở Thiên cũng không hài lòng, hần chau mày, tự lẩm bẩm: "Không đúng, không phải như vậy."

Hần Nhảy cảm phát hiện ra Phong Chưởng của mình có chỗ thiếu hụt, hần đánh ra Phong Chưởng, khách quan đối chiếu quang ảnh trên kim thư, vẫn có nhiều chỗ không đủ, đem những chỗ này toàn bộ uốn nắn, mới có thể xem như đăng đường nhập thất.

Cứ như vậy, Sở Thiên vừa từ từ diễn luyện lại Phong Chưởng, vừa hồi tưởng quang ảnh, sửa chữa từng chút một.

Mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng tu luyện tam phẩm võ học gian nan, vẫn là viễn siêu Sở Thiên đoán trước.

Mỗi một chỗ sai lầm nhỏ, đều có thể tạo thành di chuyển làm suy yếu uy lực chưởng pháp, đều cần rất nhiều thời gian luyện tập đi để sửa chữa từng chút một, chỗ không đủ cũng cần tiến hành hoàn thiện.

Đồng thời, theo thời gian trôi qua, rất nhiều sai lầm lúc trước không có phát giác cũng dần dần bạo lộ ra.

cái cũ còn chưa sửa chữa, cái mới lần lượt hiện ra.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, mặt trời đã xuống núi, Sở Thiên nhìn xem xung quanh dần dần biến thành đêm, thảm thán một tiếng, xem ra hôm nay dừng ở đây rồi. Trong tu luyện hần nhiều lần hao hết tinh lực, chính đốn bổ sung hoàn thành về sau liền tiếp tục cắn răng khổ luyện, nhưng bây giờ thật đến cực hạn, luyện thêm, chỉ sợ tổn thương căn cơ, ảnh hưởng lâu dài.

Sở gia luôn luôn chú trọng căn cơ, suy nghĩ lâu dài. Vì quán thái tư tưởng này, từ nhỏ liền có trưởng giả hướng tiểu bối tuyên truyền gia tộc võ phong, truyền thụ Lục Thường. Sở Thiên từng nghe trưởng giả nói qua nhân vật truyền kỳ, trong đó có không ít anh hùng, vì cừ hận một lá che mắt.

Không để ý thân thể, gượng ép tu luyện công pháp tà đạo, mặc dù chính tay đâm cừ nhân, lại chà đạp tư chất xuất chúng của chính mình, cả đời bất lực truy cầu võ đạo đỉnh phong, thật đáng đáng tiếc.

Lần này hành động, sáng suốt như Sở Thiên, đương nhiên sẽ không nhanh một chút mà chậm một đời. Ánh mắt của hần rộng lớn, chí hướng võ đạo đỉnh phong, loại người như Sở Hách, mặc dù nhất thời hung hăng, trong mắt hần bất quá cũng là một thằng hề, ngày sau lật tay có đập chết, y như đập chết một con dán.

Đây cũng không phải là hèn nhát viện cớ cho mình, chỉ là sẽ không bởi vì chút thù nhỏ nhặt mà mất lớn, tự hủy căn cơ, căn cơ không thương tổn, thù cũng muốn báo. Có ân phải đền, có thù tất báo, đây mới là hần Sở Thiên!

Sở Thiên thu hồi suy nghĩ, chuẩn bị đứng dậy về nhà. Hôm nay tiến triển khá lớn, so với lúc mới luyện hoàn toàn không thể so sánh nổi. Bất quá thể năng đã hao hết, liền không lãng phí thời gian, chính đốn một đêm, ngày mai toàn lực luyện tiếp.

Ngay tại thời khắc Sở Thiên đứng dậy, vốn đã khô kiệt đan điền, tự dung sinh ra từng tia từng tia nguyên lực, tụ ít thành nhiều, ở trong kinh mạch lưu chuyển không ngừng, khi tức quanh thân cũng nhộn nhạo.

Đây là muốn đột phá? Sở Thiên tỉnh ngộ lại, mặt hiện lên kinh hãi, liền ngồi xuống an thần tĩnh tọa, vận chuyển dẫn khí quyết hấp thu nguyên khí bên khí.

Nguyên bản nóng lòng đem "Phong Chưởng" luyện đến tiểu thành, không nghĩ tu vi đột phá trước, cái này vượt quá dự liệu của hắn, vô tâm cảm liễu, liễu xanh um, không nghĩ việc tốt bậc này cũng rơi xuống đầu hắn.

Nguyên lực từ xung quanh bị không biết lực lượng hội tụ đến Sở Thiên đỉnh đầu, cùng với hô hấp thuận miệng mũi tiến vào, không ngừng mà bổ dưỡng huyết nhục, tăng lên thể năng.

Những nguyên khí này đến từ bốn phương tám hướng, tựa như quân ô hợp, sau khi được tướng quân mệnh lệnh, mới trên dưới một lòng đưa về trung ương đại quân, cuối cùng từng đợt từng đợt, chạy nhanh, lao lên tiến về chiến trường.

Bên trong nguyên khí nhộn nhạo, huyết nhục Sở Thiên cùng thể năng không ngừng cường hóa, khí thể liên tiếp cất cao, rất nhanh lại là nửa canh giờ trôi qua.

Liên tục vận công hồi lâu, Sở Thiên sức cùng lực kiệt, dẫn khí quyết tùy theo yếu bớt, hấp thu nguyên khí tốc độ càng ngày càng chậm.

Sở Thiên mỗi một khối huyết nhục đều chiếm được tăng cường, khí lực so trước kia không biết mạnh lên gấp bao nhiêu lần, hắn hiện tại cảm giác một quyền liền có thể đánh chết một con trâu.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ. Hắn hiện tại thuộc về luyện thể tăng một đỉnh phong, còn kém một điểm liền có thể đột phá, nhưng mí mắt hắn như nhũn ra, tầm mắt bên trong điểm đen chớp loạn, tứ chi bất lực, gân cốt xụi lơ, thực sự một điểm tinh lực cũng không có, nếu như không phải kiệt lực giữ vững tinh thần, chỉ sợ lập tức liền sẽ ngủ.

Loại tình huống này rất phiền muộn, tựa như nước trong ly nước, nước đã đủ đến cấp độ, lại có một giọt nước liền có thể đạt thành mục đích, cả cốc lẫn lẫn kiếm về. Thế nhưng là, chính là thiếu khuyết giọt cuối cùng, nỗ lực trước đó cũng muốn biến thành uổng phí.

Nếu như đột phá thất bại, hiện hữu tu vi cũng sẽ rút lui mấy phần, thân thể càng sẽ bị thương tổn.

Làm sao bây giờ? Sở Thiên hiện đã đạt đến thời điểm trọng yếu.

Bỗng nhiên, Sở Thiên nghĩ đến một vật, lo nghĩ ưu phiền khoảnh khắc hóa thành mặt mày hớn hở.

Chỉ gấp cánh tay phải hắn chấn động, "Ba" một tiếng, một viên đan dược từ dung giới thoát hiện mà ra, kích cỡ như quả nhãn.

Sở Thiên vội vươn tay bắt lấy đan dược, hướng bên trong miệng ném đi, "Ứng ực" nuốt xuống.

Đan này chính là lúc khai linh được Tam trưởng lão tặng cùng nguyên đan, đan này cần luyện được sư chiết xuất Nguyên thạch, hoặc áp dụng thủ pháp đặc biệt ngưng tụ thiên địa nguyên khí, cũng lấy mấy vị phụ dược để trung hòa tảo bạo lệ khí, đan này có chút quý báu, từ trước đến nay là đặc quyền của thể lực lớn, người bình thường rất khó có được.

Những lúc này Sở Thiên cũng không quan tâm, hắn giờ phút này đang đứng ở thời khắc đột phá mấu chốt, vận phần khấn cấp.

Đan dược vừa tiến vào thể nội, liền biến thành tinh thuần dược lực. Phần này dược lực, đối thể nội cơ bắp, huyết khí tới nói, tương đương với mỹ thực bày trước mặt quý đối, mỹ nữ trước mặt khách làng chơi, Sở Thiên trầm xuống huyết hầu liền bị các bộ vị thân thể đánh cướp hết.

Sở Thiên thân thể chấn động, lập tức khôi phục bình thường, nhìn không ra cái gì dị dạng, nhưng chỉ có bản thân hắn mới rõ ràng, thể nội biến hòa lớn đến mức nào.

Đầu tiên, kinh mạch càng thêm tráng kiện rắn chắc, nguyên lực bên trong người càng sung túc. Tại lúc Luyện thể tăng một, nguyên lực từng tia từng sợi, như là sợi tơ, mặc dù cũng là lưu chuyển không thôi, nhưng dù sao lộ ra yếu kém. Hiện tại nguyên lực ngưng tụ như dòng chảy ở suối nhỏ, ở trong kinh mạch vui sướng lưu động, chưa nói tới hùng hồn mạnh mẽ, nhưng cũng có thành tựu chút ít.

Tiếp theo, sau khi đột phá, thể năng cao hơn một bậc, mặc dù thân thể y nguyên tuấn tú thon gầy, nhưng thể nội có tràn đầy khí huyết mãnh liệt, tay chân tràn ngập lực lượng cường đại.

Cuối cùng, hấp thu nguyên khí tốc độ tiến một bước tăng tốc.

Nói cách khác, lần này tấn cấp, chính là một lần tăng lên toàn diện, hiện tại Sở Thiên có thể tiện tay giải quyết một tên luyện khí tăng một.

Sở Thiên mừng rỡ nhất chính là, thông qua lần này tăng lên, hắn có thể liên tục tu luyện Phong Chưởng trong thời gian dài hơn, đột phá tiểu thành tỉ lệ tăng nhiều, nếu có thể thành công, hắn liền thắng cược, từ tay phụ thân nhận thêm võ học cùng cấp với Phong Chưởng, như thế lại một dạng thủ đoạn chế địch.

Sau khi đột phá thể nội vẫn như cũ có dược lực lưu lại, Sở Thiên tiếp tục lấy nguyên lực hóa giải dược lực, tẩm bổ thân thể.

Như thế lại tu luyện một hồi, đợi tu vi vững chắc về sau, Sở Thiên rèn sắt khi còn nóng, lại bắt đầu rèn luyện Phong Chương cho tới gần sáng, bởi vì thân ở núi cao, sao trên trời phá lệ gần, tựa hồ đưa tay liền có thể đụng phải.

Gió núi gào thét bên tay, một đạo thon gầy bóng người di chuyển trên mặt đất trống trải lôi kéo thành tàn ảnh khắp nơi, chương pháp từ từ thành thạo dần dần, càng múa càng nhanh, giống như gió lốc trên trời cao.

Một hồi sau, Sở Thiên xuất hiện ở phụ cận một đầu đường nhỏ.

Cùng lúc, một đạo đen nhánh bóng người cung tại hành tẩu trong đêm.

Xích lại gần nhìn, cao lớn vạm vỡ, tứ chi phát triển, một mặt dữ tợn, đương nhiên đó là Sở Hách, người đánh Sở Thiên trước đó.

Sở Hách xoa xoa con mắt, buộc miệng mắng: "Ranh con, tránh đi nơi nào, hôm nay tạm thời buông tha ngươi, thiếu gia muốn về nhà đi ngủ."

Nhìn phương hướng của hắn đi, liền là mới từ nhà Sở Thiên ra, hiện đang trên đường về nhà mình.

Lần trước ấu đã Sở Thiên bị Sở Phi Dương ngăn lại, hắn vốn không chịu phục, hôm nay vô sự, dứt khoát đến tìm chút thú vui, không nghĩ tới mục tiêu vậy mà trốn tránh không xuất hiện, để hắn đợi một hồi lâu.

Sở Thiên đến phía sau núi luyện công, lại là may mắn tránh thoát một kiếp.

"Oanh!"

Nổi giận Sở Hách một cước dẫm lên ven đường nam thạch, bên trên nam thạch xuất hiện ra đạo đạo khe nứt, giăng khắp nơi, nhìn thấy mà giật mình, một cước này uy lực rất là kinh người.

"Đừng tưởng rằng trốn tránh liền không sao, tránh được nhất thời, tránh được một thế sao?" Bất mất lời quang tại giữa hai chân Sở Hách lưu động, tiếng "Xoẹt xoẹt" tại yên tĩnh trong đêm tối phá lệ rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phong Chương tiểu thành

Cuồng phong thổi từ nơi xa mà đến Liệt Nham thành, bị một toà núi cao dốc đứng ở cản lại, giống như nhận lấy khiêu khích, nộ khí tăng gấp bội, tiếng rít càng lớn hơn, khiến cho ở giữa thung lũng âm âm rung động, phảng phất có thể rung chuyển sơn hà.

Nhưng mà, đến trong núi một khu vực nào đó, liền bị cường ép đánh tan, lưu lại chút tàn phong cũng tại bốn phía xoay quanh không dám rời xa, phảng phất hướng giữa trảng quỳ bái.

Tại giữa trảng, có một đoàn gió xoáy không ngừng xoay tròn, tốc độ kinh người, trên đất lá khô bị cuốn theo gió loạn chuyển. Đứng nơi xa nhìn, chỉ nhìn cảm thấy cả khu vực như bị bao quanh bởi một màu vàng sẫm, nhưng chỉ cần hơi đến gần chút, liền không khó phát giác bên dưới trảng cánh hoa lệ là kinh khủng sát cơ ẩn đặt.

Gió lốc gia tốc đến cực hạn, đột nhiên dừng lại, mang theo vòng xoáy chậm rãi biến mất, chung quanh gió xoáy mới hình thành đánh bạo hoạt động, nhưng vẫn như cũ bị dư uy chấn nhiếp, đành phải rón rén lặng lẽ tản đi.

Ầy ầy đất lá vàng bị xé rách thành bột phấn kim hoàng sắc, Ầy Ầy trời lộng lẫy một màu kim sắc, trong đó một bóng người hiện ra thân hình, tóc bạch kim thoải mái bay tán loạn trên vai, một đôi con ngươi thần bí màu trắng bạc triển lộ hết vẻ cao quý, áo bào thuần một màu trắng vẫn còn dập dờn gọn sóng, tay áo rộng lớn bay phất phới trong gió, người này chính là tại hậu sơn vất vả luyện công mấy ngày nay, Sở Thiên.

Đây là ngày thứ tư Sở Thiên luyện Phong Chương, ngắn ngủi ba ngày liền đem này công tu luyện tới thanh thể như vậy, loại này thành tựu ngay cả luôn luôn yêu cầu nghiêm khắc bản thân như Sở Thiên đều âm thầm gật đầu. Xem ra trạng thái không tệ, đã dạng này, vậy liền lại cố gắng thêm chút nữa!

Sở Thiên tại bên trong Dung Giới cẩn thận tìm ra vật phẩm cần thiết, ý niệm vừa động liền muốn đem vật đó đó ra.

"Àm!"

bốn cái đen nhánh vòng tròn mới vừa xuất hiện, ngay lập tức hạ xuống.

Sở Thiên sắc mặt biến hóa, vội vàng phi thân lui lại.

Oanh một tiếng, hắc vòng đập xuống đất, nam thạch cứng rắn lại mây mây không tạo thành trở ngại, hắc vòng đi vào gần nữa, đá vụn bắn ra bốn phía,

trong đó mấy khóa thậm chí bắn tung tóe đến Sở Thiên trên đùi, hấn cảm thấy da thịt có chút đau nhức.

Rời cái này a, cách xa như thế còn có lực đạo này, nếu như phụ cận có người bình thường, tại chỗ sẽ xuất hiện thương thế. Nhan thạch này coi như để đại lực sĩ cầm trên tay thiết chùy trăm cân nện xuống, cũng quả quyết không có dạng này phá hoại.

Coi như dùng cái móng nghĩ, đều biết cái đồ chơi này khối lượng không nhẹ.

Trên trán Sở Thiên toát ra mồ hôi, may mắn hấn lui được nhanh, không phải bị thứ này nện ở trên ngón chân, coi như lấy hấn luyện thể tăng hai, chỉ sợ cũng sẽ không dễ chịu đi.

Lấy lại bình tĩnh, Sở Thiên vận khởi nguyên lực đem hắc vòng dần lấy ra, cẩn thận từng li từng tí đặt ở trên mặt đất, mỗi thêm một cái hắc vòng, mặt đất phảng phất đều chìm xuống một chút.

Những này vòng tròn từ kim loại gì chế thành, toàn thân đen nhánh, toát ra vẻ nặng nề, chỉ có mặt ngoài in phức tạp phù văn, cho vật này thêm mấy phần huyền ảo.

Hắc vòng đường kính ban đầu đại khái chỉ có Dung Giới gấp hai, nhưng Sở Thiên lại đưa tay liền xuyên qua, hắc vòng tùy theo biến thành vòng tay lớn nhỏ.

Vật này có thể lớn có thể nhỏ, nghĩ đến là dựa vào phù văn huyền ảo bên trên. Đây là Sở Văn ban cho "Phong Chương" tặng kèm theo, nghe nói có công năng phụ trợ tu luyện.

Sở Thiên dựa theo phụ thân nói rõ, đem tay chân từng cái luồn đi vào, như thế tứ chi các bộ một cái hắc vòng.

"thật nặng!" Sở Thiên không khỏi nhe răng nhếch miệng.

Gần nhất hấn đem "Phong Chương" tu luyện tới tình trạng cao thâm, người nhẹ như yến, tay chân nhẹ nhàng, vô luận là đi trong bão tố, vẫn là đi lại mau lẹ, đều thuận buồm xuôi gió, mọi việc đều thuận lợi.

Hiện tại mang lên vật nặng này, dĩ vãng nhanh nhẹn đã không còn. Sở Thiên thử thăm dò đi mấy bước, chậm như trâu đi cày, mỗi đi một đoạn liền muốn thở một hồi khí, tốc độ ngay cả người bình thường đi lại cũng không bằng.

Sở Thiên cắn răng thi triển "Phong Chương", ấn hấn hiện tại đối với trình độ chương không Phong Chương, đã sớm có thể nhẹ nhõm đi lại như bay, gió xoáy mạnh mẽ cuốn cuộn quanh mình, mang theo những vật vướng víu này, lại chỉ có thể mang theo một cơn gió nhẹ thậm chí chẳng hình thành nổi gió xoáy, nghe tới đều cảm thấy mệt mỏi, động tác toàn thân phảng phất say rượu, ngã trái ngã phải, nhìn rất buồn cười.

Luyện chỉ chốc lát sau, hấn liền mồ hôi chảy như tắm, toàn thân cao thấp rã rời.

Cổ tay, cổ chân cùng thiết hoàn tiếp xúc địa phương càng là ần ần đau nhức.

Sở Thiên há mồm thở dốc, nhưng vẫn luyện công không ngừng.

Liên tục luyện mấy canh giờ, nửa đường nhiều lần kiệt lực, hơi chút nghỉ ngơi, liền tiếp tục khổ luyện, càng về sau, tiếng thở của hấn phảng phất kéo dài, hô hô rung động, sắc mặt xích hồng, toàn thân trên dưới đều bị mồ hôi thấm ướt thấu triệt.

Gian nan nhất chính là giữa trưa mặt trời chói chang, tuy là thời tiết mưa thu, nhưng tại Liệt Nham thành, khí hậu xưa nay đã như vậy, gió thổi vừa mạnh, vừa nóng gắt.

Mồ hôi như là dòng suối, thuận Sở Thiên tóc xuyên vào con mắt, mặn mặn mùi phần khó chịu, lại trải qua ánh nắng chiếu trực tiếp, con mắt đều rất khó mở ra.

Nóng bỏng ánh nắng vắt kiệt sức người, môi Sở Thiên càng là bị nứt do thiếu nước trầm trọng. Vì truy cầu hiệu suất, luyện công sinh ra vết thương, Sở Thiên chỉ làm đơn giản xử lý, liền tiếp tục khổ luyện. Nhiều khó khăn chồng chất lên nhau, thật sự là đổ thêm dầu vào lửa, đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương!

Đương nhiên, là một hài tử mới hơn mười tuổi, Sở Thiên biết đau nhức, cũng biết mệt mỏi, bị đau đớn thì hài tử bình thường sẽ tìm song thân nung.

Nhưng là, mẫu thân sớm rời đi, còn cần hấn đi tìm. Phụ thân gặp đá kích, còn cần hấn đi trấn an.

Còn có bởi vì thân thể kỳ lạ càng thêm vô số chế giễu, Sở Hách thô bạo ngang ngược,...

Tất cả những này, từng lần xuất hiện tại mắt Sở Thiên trước, từ đầu đến cuối chống đỡ lấy hấn. Hấn nghĩ đến những thứ này, ngực liền có một cỗ bất kham phun trào, tựa hồ muốn phá thể mà ra.

Hấn đánh quyền càng nhanh, quanh mình kinh phong, bùn đất, mồ hôi và máu đan vào lẫn nhau, bỗng nhiên há mồm thét dài, làm kinh hãi vô số phi cầm trong núi, tiếng gào sắc bén bên trong mang theo anh hùng chí khí, bay thẳng cứu tiêu, phảng phất muốn đem thiên địa đâm rách.

Như vậy tu luyện, mặc dù phải bỏ ra viễn siêu cùng thể hệ mồ hôi và máu, cũng phải nhìn được bên ngoài không cách nào tưởng tượng thống khổ.

Nhưng có nỗ lực liền có thu hoạch, cường độ cao liên tục huấn luyện, mang tới thành quả tương đương khả quan.

Vừa đeo lên đạo cụ lúc, Sở Thiên hoàn toàn không thích ứng, ngay cả chưa người luyện võ cũng không bằng. Trải qua cả ngày rèn luyện, sáng sớm hôm sau, Sở Thiên phụ tải vật nặng, tốc độ đã tương đương với người bình thường bình thường tốc độ chạy.

Cứ như vậy, thông qua bền bỉ luyện tập, hắc vòng tồn tại dần dần suy yếu, phân lượng càng ngày càng nhẹ, thẳng đến hoàn toàn không tồn tại.

Một ngày này, trời mới vừa tờ mờ sáng, phía sau núi mỗi một chỗ nơi hẻo lánh lộ ra vẻ yên ắng, chỉ có trong núi một chỗ đất trống là ngoại lệ.

Nơi đây một đạo bóng người đang điên cuồng chuyển động, quanh mình hình thành một cái vòng xoáy, tổng thể vòng xoáy này hiện ra màu trắng, xen lẫn một chút màu đen, nơi xa nhìn, trắng đen xen kẽ, màu sắc rõ ràng. Gió lốc quỹ tích vận hành cùng "Phong Chưởng" bên trong kim thư quang ảnh diễn luyện lạ thường trong tự.

Gió lốc ngừng lại, lộ ra Sở Thiên thon gầy thanh tú thân hình. Trải qua mấy ngày nữa rèn luyện, hắc càng lộ vẻ thon gầy, nguyên lực trong cơ thể mặc dù vẫn như cũ là luyện thể tầng hai, nhưng vô luận là về số lượng, vẫn là chất lượng bên trên đều và mấy ngày trước không thể so sánh nổi, tựa như trải qua thiên chuy bách luyện. Tu vi của hắn trước mắt đã đạt luyện thể tầng hai đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá.

Kỳ quái là, rèn luyện trong lúc đó, trên người hắn từng xuất hiện vết thương không hết vết thương, tuy nói trải qua nguyên lực chữa trị, cũng lau một chút thuốc trị thương, nhưng không khỏi tốt quá nhanh, hiện tại ngay cả một cái vết sẹo cũng không có lưu lại.

Mặt khác, Sở Thiên chú ý tới, người bên ngoài như tiến hành loại trình độ này huấn luyện thân thể, hắn là sẽ luyện thành một thân tràn đầy cơ bắp, coi như hắn tuổi trẻ, không có khả năng giống như thế, nhưng dù sao cũng nên lưu lại điểm vết tích đi, trên thực tế cũng không có, da của hắn vẫn như cũ giống chưa tu võ, trắng nõn bóng loáng, điều này thực khá là quái dị.

Những này Sở Thiên đều không có quá để ở trong lòng, để hắn mừng rỡ là, trải qua không biết ngày đêm cường độ tu luyện cao, hắn tại Phong Chưởng trên tay hắn tiến triển rất là thuận lợi, trước kia vô cùng nặng nề hắc vòng, hiện tại cơ hồ không tạo thành ảnh hưởng gì to tát. Hiện tại vác lấy hắc vòng, tốc độ cũng không so với trước không mang theo hắc vòng kém bao nhiêu.

Lúc vừa mới bắt đầu tu luyện "Phong Chưởng", hắn có vô số sợ hãi, hiện tại đồng đều đã bị từng cái bỏ quên, cùng giai võ giả nếu là muốn thông qua nhược điểm đã kích hắn, chỉ sợ muốn hao tổn tâm thần.

Mang theo hắc vòng đều có tốc độ nhanh như vậy, khó có thể tưởng tượng, như khứ trừ vương vũ, Phong Chưởng có thể có bao nhiêu uy lực.

Sở Thiên thu hồi hắc vòng, trên thân phảng phất trong khoảnh khắc bị dời đi một tòa núi lớn, nguyên lực trong cơ thể mất đi áp chế, vận hành tốc độ đột nhiên biến nhanh, thân thể chấn động, nước chảy thành sông đột phá đến luyện thể tầng ba.

Nếu như Sở Thiên chú nguyên lực bên trong kinh mạch, liền có thể nhìn thấy nguyên lực trong cơ thể đã từ dòng suối biến thành dòng sông nhỏ, ở trong kinh mạch chảy xiết không ngừng, ngẫu nhiên sẽ còn phát ra âm thanh "Ào ào". Huyết dịch bằng bạc tựa như hải dương, tại trong mạch máu bành trướng mãnh liệt, bị rắn chắc một tầng quan ải ngăn lại. Toàn thân giống như có sức lực dùng thoải mái, hai tay phảng phất lực có thể khiêng đỉnh.

Luyện thể tầng ba, là "Luyện nhục giai đoạn" đỉnh phong, quả nhiên không tầm thường!

Sở Thiên hai chân hơi cong, trọng tâm chìm xuống, hai tay khúc giương, bày ra "Phong Chưởng" thức mở đầu.

Súc thể hoàn tất, chưởng, cánh tay, hông, chân tựa như một thể, chưởng múa mây trời, tốc độ như thiểm điện, giây lát hóa thành một đoàn gió lốc, vô luận cường độ, vẫn là phạm vi, đều so trước kia tăng lên mấy lần.

Gió lốc càng thi triển càng mạnh mẽ, bãi đất mặc dù rộng, lại không đủ. Gió lốc quét qua đá núi, từng mảnh mảnh đá nhao nhao mà xuống, bên ngoài kiên cố tại Sở Thiên "Phong Chưởng" va chạm về sau tựa như đầu bếp thốt thịt bò, nghỉ cắt nhiều miếng liền nhiều miếng, nghỉ cắt vài miếng liền vài miếng, tuy tâm, thuận buồm xuôi gió.

Diễn luyện xong, thu công an thần.

Sở Thiên đại hỉ, dựa theo phụ thân nói, lúc này "Phong Chưởng" uy lực đã đạt tới tiểu thành. Lần này tiền đặt cược, chung quy là hắn thắng. Nhanh như vậy liền hoàn thành mục tiêu, nghĩ đến lão cha chắc hẳn hết sức kinh ngạc.

Nghĩ tới bộ dáng giật mình của lão cha, hắn không khỏi mỉm cười.

Bất quá, có một chuyện để hắn không hiểu. Sở Thiên ần ần phát giác, hắn hiện tại chỗ làm "Phong Chưởng" đã cùng quang ảnh diễn luyện gần như nhất trí, nhưng cái này rõ ràng chỉ là tiểu thành, cảnh giới đại thành lại không thể nào tưởng tượng ra.

Hắn tĩnh tư hồi lâu, cuối cùng nghĩ không ra cái nguyên do. Liền định xuống núi điều chỉnh một phen, thuận tiện củng cố lại tu vi. Tiền đặt cược nghe nói không thể so với "Phong Chưởng" yếu, đáng để mong chờ.

Bỗng nhiên, Sở Thiên dừng bước lại, ánh mắt bị phụ cận đá núi thật sâu hấp dẫn, mắt bạc bên trong hào quang lưu chuyển, Sở Thiên đứng bất động thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xưng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Rửa nhục

Trên Sơn Nham ở trước mặt Sở Thiên, chỗ bị "Tu Du kinh" thổi qua để lại vết tích phá hủy khá rõ ràng.

Ngoài ra, còn có rất nhiều hình dạng khác biệt, phong cách kỳ lạ. Trong đó một chỗ núi đá bị cuồng phong hung hăng xé mở, ẩn chứa lực lượng xé rách nồng đậm; một chỗ khác thấp hơn một chút, phẳng phất bị Cự Phong nghiền ép bằng lực lượng áp đảo, còn có một chỗ đá núi bị cắt ra như đậu hũ, cuồng phong dạng này nhìn như không có tính sát thương nhưng lại sắc bén như bảo kiếm. Có đôi khi, vết tích để lại cũng chỉ là vết xước nhàn nhạt, như là bị gió nhẹ ôn nhu vuốt ve.

Những ấn ký này là do nhiều loại gió ở phía sau núi lưu lại, có hung mãnh, cũng có nhẹ nhàng; có sắc bén, cũng có yếu ớt; có kiên cường, cũng có ôn nhu...dây núi cổ lão này đã tồn tại ở đây không biết bao lâu rồi, năm tháng dài đằng trời qua, cả hai dường như phát sinh qua vô số giao tế.

Sở Thiên liền đi lại tùy ý ở chỗ này, xem vô số thứ độc đáo, quan sát vết tích của gió để lại.

Hoặc là vết nứt trên sơn nham, hoặc là cành lá lắc lư trong gió, hoặc là chim chóc hoảng sợ bay đi, hoặc là cỏ xanh tươi tốt nghiêng thân thể hướng núi cao thì lễ...

Đôi mắt màu bạc của Sở Thiên sáng lên, tựa hồ tiến vào một loại trạng thái thần bí, tập chung cao độ, rất nhiều vết tích, đã gặp qua là không quên được, khắc sâu vào trong lòng Sở Thiên!

Hắn cứ như vậy chậm chậm đi tới, nhìn xem vết tích lưu lại trên nham thạch, từ lúc mặt trời mới lên ở hướng đông đến lúc mặt trời ngã về tây.

Sở Thiên đột nhiên lấy lại tinh thần, tựa như mới tỉnh dậy sau một giấc mộng dài, thối lui ra khỏi trạng thái thần bí.

Nhìn quanh bốn phía, địa phương hắn đang đứng là trong rừng cây ở dưới núi, tiếng ồn ào nổi lên bốn phía, thợ săn, người hái thuốc, những người lữ hành bận rộn cả một ngày, nhiều người còn họp thành nhóm mà đi, kẻ vai sát cánh hướng ngoài rừng mà đi, trên vai vác bao to bao nhỏ, chắc đã có thu hoạch không ít, trên mặt tràn đầy nụ cười thỏa mãn.

Sở Thiên thử quan sát vết tích lưu lại của gió, lại không thể tiến vào trạng thái lúc trước, nhưng hồi tưởng qua một chút, vết tích hắn nhìn qua đều khắc ở trong đầu, rõ ràng minh bạch như ở trước mắt.

Hắn cảm thấy kỳ quái, trí nhớ mình vì sao trở nên tốt như vậy? Nghĩ tới nghĩ lui cũng tìm không ra nguyên nhân, dứt khoát không suy nghĩ thêm nữa, tóm lại không phải chuyện gì xấu.

Sở Thiên ngồi xếp bằng, lập đi lập lại những hình ảnh đã nhìn qua, ý đồ từ bên trong những vết tích này tìm ra cách tăng lên "Tu Du kinh", nhưng thủy chung không có thu hoạch.

Trong đầu đột nhiên thêm quá nhiều thứ, hắn cảm thấy đầu hơi đau, liếc mắt nhìn đám người đi ở phía xa, thầm nghĩ đây nên là thời điểm về nhà.

"Cho lão cha một kinh hi đi!"

Sở Thiên đứng dậy đi trở về, về mặt tươi cười.

Đi đến gần đường nhỏ, xa xa liền thấy bóng hình yếu điệu xinh đẹp, đến gần mới dần dần thấy rõ dung mạo, đôi mắt linh động có thần, miệng anh đào nhỏ nhắn, váy áo màu hồng bao lấy thân thể mềm mại, sau đầu dây gấm buộc tóc thành hai đuôi ngựa lắc lư theo từng nhọ bước chân cầu nàng, nguyên lai là sở sở.

Trên thực tế, Sở Thiên cùng nàng gặp nhau không nhiều, trong ấn tượng của hắn vị tiểu thư này không quá thích nói chuyện, gặp người có chút thẹn thùng, luôn hơi đỏ mặt né tránh.

Lại không nghĩ, khi hắn bị người khi dễ, nàng này lại dũng cảm đứng ra toàn lực che chở. Cái này có chút vượt quá dự kiến của Sở Thiên, khiến hắn cũng có chút cảm động, mấy ngày nay âm thầm thể, nếu có thể trở thành cường giả tuyệt thế, nhất định giúp nàng chút ít.

Hiện tại Sở Thiên đối vị tiểu thư này có ấn tượng vô cùng tốt, nhưng lại không biết xưng hô thế nào, gọi tỷ tử đi, nàng lớn hơn mình không có bao nhiêu, không quen biết nhiều, gọi bằng tên càng không thích hợp.

Ngay tại khi hắn lâm vào lưỡng nan, Sở Sở đã nhìn thấy hắn, cuống quýt chạy tới, trong đôi mắt to xinh đẹp tràn ngập lấy vẻ lo lắng, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

"ngươi đừng trở về, ở bên ngoài tránh một chút."

Sở Sở hơi có chút thờ hớn hển, mồ hôi nhễ nhại, không biết là mệt, hay là do gấp.

"Thế nào?" Nghe vậy Sở Thiên có chút không hiểu nguyên do.

Sở Sở chậm rãi bình phục hô hấp: "Sở Hách lại tìm đến nhà ngươi, chính ngăn ở trước cổng."

Sở Thiên sững sờ, chợt lộ ra nụ cười: "Rất tốt, ta đang muốn tìm hán tính sở."

Nụ cười này ở trong mắt sở sở xem ra có chút kỳ dị, Sở Sở càng thuyết phục hán lúc này không nên về nhà. Nàng càng thêm lo lắng, mặt càng phát ra đỏ lên.

Nhìn đối phương mặt mũi tràn đầy khản trương, Sở Thiên trong lòng ấm áp, trấn an nói: "Sở Sở tỷ, ta hiện tại đã mạnh hơn trước rất nhiều, yên tâm đi, ai tìm ai gây phiền phức vẫn là chưa biết được!"

Sở Sở tỉ mỉ nghĩ lại, Thiên đệ bình thường cũng không lỗ mãng, tựa hồ đã tính trước, hẳn là Sở Văn thúc đã có bài tẩy gì đó, có lẽ không cần quá mức e ngại Sở Hách.

"Ngươi đã có chuẩn bị, ta liền không ngăn trở." Sở sở sắc mặt hơi chậm: "Bất quá nhất định phải giữ lấy cái này!" Nói xong nàng đặt vào tay Sở Thiên một viên đan dược.

Thuốc này màu sắc đỏ sậm, toàn thân tỏa ra mùi thuốc nồng nặc, vì Sở Sở cầm đã lâu trong tay, Sở Thiên cầm trong tay vẫn cảm thấy ấm áp.

"Đây là Bạo Nguyên Đan, sau khi ăn vào, trong thời gian ngắn gia tăng nguyên lực." Sở sở nói thêm.

Sở Thiên không khỏi cảm kích, vật này là đan dược, tất nhiên có giá trị không nhỏ. Mọi người đều biết, tuy nói Thánh Vũ đại lục vật phẩm trị thương chủng loại phong phú, nhưng đan dược không thể nghi ngờ là một trong những loại quý nhất. Đan dược gia tăng nguyên lực, trong tất cả đan dược cũng thuộc loại hiếm thấy, tối thiểu so với nguyên đan hẳn phục dụng lúc đột phá quý giá hơn.

Bởi vì thân thể của hán hay bị người khi nhục, trừ phụ thân bên ngoài chưa hề có người khác quan tâm đến hán nhiều như vậy, trong lòng ngàn vạn câu cảm kích, lại nói không ra miệng.

“đa tạ Sở Sở tỷ”

"Không nên quá đề ý a, dù sao cha ta còn nhiều, rất nhiều." Sở Sở ra vẻ buông lỏng nói: "Ngươi nếu chối từ, ta liền tức giận."

"Vậy đệ nhận, cảm ơn tỷ" Giờ phút này Sở Thiên đã đem sở sở coi người thân, âm thầm thề trong lòng như có thành tựu, hảo hảo báo đáp, nội tâm cảm kích mặc dù quay đi quay lại trăm ngàn lần, nhưng trong miệng chỉ có vài chữ, lại nặng hơn ngàn cân.

"Cái này đúng nha." Sở Sở nhoen miệng cười, xán lạn rực rỡ, chiếu sáng đầy trời hoàng hôn.

Ở trước cửa nhà Sở Thiên, thường ngày có vẻ hơi yên tĩnh, lúc này lại chen chúc lấy không ít người, những người này đại bộ phận đều là nhỏ tuổi, ngoài ra còn có mấy vị lớn tuổi, liền ngay cả mấy người làm việc vặt đều đến tham gia náo nhiệt.

Người cầm đầu thân cao trắng kiện, diện mục ngang ngược, chính là người rất có dung danh trong đám tiểu bối Sở Hách.

Hai tay của hán giao nhau ôm trước ngực, thần sắc tự đắc, ngang ngược. Mấy ngày trước đây hán đang bận đột phá tu vi, không có rảnh dạy dỗ Sở Thiên. Hiện tại rảnh tay, kẻ này hôm nay có chấp cánh cũng khó thoát, cũng lắm thì ngăn ở nơi này không đi, cũng không tin tiểu tử này không trở về nhà đi ngủ.

Chỉ cần tiểu tử Sở Thiên trở về, liền xác định chịu một trận quyền đấm cước đá, tiểu tử này nhìn rất chướng mắt, đẹp trai đến lạ lùng, ngay cả hán cũng không phủ nhận việc này, mỗi lần nhìn thấy tiểu tử này chỉ muốn đấm vài cước vào bản mặt xinh đẹp của hán, điểm này ngay cả hán cũng không lý giải nổi, hiện tại tốt xấu cũng tính là một võ giả, liền đem hán dạy dỗ một trận ra trò, biết sao được, việc tu luyện quá buồn tẻ mà.

Sở Hách khoe miệng cười một cách xảo trá, nắm đầm của hán sớm đã ngứa lăm rồi.

"Hán tới rồi." Đám người đột nhiên rộn ràng, ánh mắt mọi người hội tụ chỗ, một đôi nam nữ sóng vai mà đến, nam thanh tú tiêu sái, nữ xinh xắn rực rỡ, chính là Sở Thiên cùng Sở Sở, hai người vừa nói vừa cười, có chút thân mật, ở đây không ít tiểu bối trong lòng ngầm ghen.

Nhìn thấy Sở Sở muội đi chung với Sở Thiên, trong lòng hán thâm hận, xác định chút nữa nặng tay hơn, cho tiểu tử này nằm giường từ vài ngày tăng lên vài tuần.

"Tốt, Tiểu tử ngươi vẫn rất thoải mái" Sở Hách răng cắn vào nhau vang lên tiếng cách cách.

"Quá khen, cũng bình thường mà thôi. Không biết tộc huynh ngăn ở cửa nhà ta là ý gì?" Sở Thiên giống như không nhớ rõ chuyện trước đó xảy ra ở quảng trường khai linh, phảng phất hai người chưa bao giờ có xung đột, tâm bình khí hòa mà hỏi.

"Lần trước cùng tộc đệ luận bàn, cảm giác thu hoạch không ít. Hôm nay cố ý tới, đến một lần biểu thị cảm tạ, thứ hai hi vọng lại thỉnh giáo một phen, hi vọng ngươi vui lòng chỉ giáo. Sở Thiên tộc đệ, cũng không nên che giấu, có lợi hại võ học cứ việc thi triển, thân thể sư huynh rất rắn chắc."

Sở Hách thông thả lại sức, giọng nói hòa nhã, nếu là người không biết nhìn thấy, còn tưởng rằng hai người giao tình rất tốt đâu.

"Để nói, đều là huynh đệ nhà mình, ta nhất định hết sức." Lúc này Sở Thiên trên mặt có chút ngoài cười nhưng trong không cười, chỉ là bốn phía đều là người biết chuyện, roi trong mắt bọn hắn, nụ cười này thấy thế nào đều có chút kỳ dị.

Mắt thấy hai người sắp đại chiến, tiểu bối vây xem lập tức ồn ào, trước mặt nếu có trống trận, nhất định có người nổi trống trợ uy, trước người nếu có bàn, nhất định có người vỗ án gọi tốt.

Người lớn tuổi ngược lại là trầm ổn chút, trên mặt còn có thể bảo trì đứng đắn, nhưng trong lòng bắt đầu mừng thầm.

Nếu không phải người ham vui, như thế nào lại ở chỗ này nhìn náo nhiệt đâu, như thế nào lại không có người nói vài lời khuyên can? Mặc kệ trong lòng lại thế nào vui vẻ, trên mặt tổng không tiện biểu lộ ra, nói thế nào cũng tuổi rất cao, cũng không thể giống những cái kia mao đầu tiểu tử đồng dạng mặt đỏ tía tai không giữ được bình tĩnh. Ài, còn thể thống gì, còn thể thống gì đâu.

"Xem ra tộc đệ là có chỗ bỏ ích, chúc mừng a. Bất quá những ngày này ngu huynh cũng không có uống phí qua đây, hi vọng tộc đệ không nên quá không kiêng nể gì cả mới tốt."

Sở Hách cố ý chèn ép khí thế của Sở Thiên, song quyền nắm chặt, tiếng xương cốt vang lên, bộc phát ra khí thế mạnh mẽ, tiếng tạch tạch vang lên, dưới chân mặt đất bị đánh rách tả tơi, đạo đạo vết rạn cấp tốc lan tràn, luyện thể tầng bốn hiện ra hung uy không bỏ sót gì.

Chung quanh một mảnh xôn xao, luyện thể tầng bốn, tại bên trong tiểu bối đã tính ưu tú, nguyên lai chỉ biết là đệ đệ của hắn Sở Ca là thiên tài, không nghĩ tới Sở Hách bản thân đồng dạng không kém, một chút người lớn tuổi âm thầm gật đầu.

"Ài, Sở Vân cũng coi như là Sở gia thiên tài siêu quần bạt tụy, về sau vì tình khôn đoán, không gượng dậy nổi. Nhi tử lại chỉ là tư chất Hoàng giai trung cấp, hiện tại lại không biết lượng sức, cùng Sở Hách xung đột. Xem ra từ nay về sau, Sở Vân nhà này xem như triệt để sa đọa."

Trong đám người hai tên tạp dịch lão giả nghị luận, đối Sở Thiên tràn đầy xem thường, hoàn toàn quên rằng nhà mình ngay cả tư cách trở thành võ giả đều không có.

Sở Sở thấy Sở Hách lại đột phá, lần này coi như phục dụng "Bạo Nguyên Đan" cũng đánh không lại, không khỏi vì việc không có kiên quyết ngăn cản Sở Thiên trở về mà hối hận, nghe nói những người này bàn luận, càng thêm uể oải ảo não, trong lúc nhất thời muốn khóc, làm cho mấy vị trẻ tuổi bên người đau lòng không thôi.

dùng hết tu vi đi, Sở Hách lên tiếng cười lớn, một đôi ngư nhân tại trên mặt Sở Thiên quét tới quét lui. Thấy đối phương y nguyên bình tĩnh, chưa từng xuất hiện bối rối như tưởng tượng, không khỏi then quá hoá giận, quyết định không còn lưu thủ, trước tiên liền sử xuất toàn lực nghiền ép đối thủ.

Ngươi tuổi còn nhỏ, mới tu hành mấy ngày, có thể đạo hạnh sâu bao nhiêu. Giả cái rầm cao thâm mặt trác a.

"Xoẹt xoẹt" âm thanh thay nhau nổi lên, Sở Hách giữa hai chân có lôi quang chói mắt hiển hiện.

Thôi động "Bôn Lôi Cước" về trước, gặp Sở Thiên vẫn như cũ thờ ơ, Sở Hách nổi giận gầm lên một tiếng, thả người hướng đối phương nhảy tới, hai chân mang theo lôi điện cùng kinh phong, hướng ngực Sở Thiên hung hăng một cước. Hắn một khắc cũng không muốn đợi, lập tức liền muốn kéo xuống mặt nạ nguy trang của đối thủ.

Giả cao thâm?, để ngươi tiếp tục giả vờ, nhìn ngươi phủ phục tại dưới chân đại gia, có hay không còn có cái biểu cảm đó?

Lần này nếu là đá trúng, liền xem như võ giả, cũng muốn trọng thương.

Sở Thiên không nhúc nhích, giống như bị sợ ngây người.

"Bôn Lôi Cước" thời khắc sắp tới người, đột nhiên tảo ngộ một trận gió lốc, gió lốc cường thịnh đến mức làm tay áo nhiều người đều bị thổi ào ào ra phía sau.

Lôi quang cùng Cuồng bạo gió lốc vừa chạm liền tách ra.

Cả hai vừa mới tiếp xúc, nhìn như hung hãn lôi quang trong khoảnh khắc sụp đổ, chỉ nghe "A" một tiếng hét thảm, một bóng người bị đẩy lui ra ngoài, xoay một vòng phi hành trên không trung hơn mười mét, đụng vào một gốc ngô đồng trắng kiện mới ngừng lại được, đầu óc choáng váng, miệng phun máu tươi, không phải Sở Hách lại là cái nào.

Cuồng bạo gió lốc đột nhiên dừng lại, tan thành từng cơn gió nhẹ lan ra bốn phía, lộ ra thân hình Sở Thiên.

Lần này tranh đấu, đúng là Sở Thiên thắng, hắn đánh bại người cùng thể hệ Sở Hách, người có tu vi luyện thể tầng bốn.

Càng kinh khủng chính là, bảy ngày trước, hắn ngay cả võ giả đều không phải.

Vừa nghĩ đến đây, người vây xem đều là hít sâu một hơi. Trong lúc nhất thời, gió nhẹ tản ra khiến mọi người trong sân lạnh cả người.

Chương 7: Xôn xao

Sở Hách bại, trước thì uy phong lẫm liệt, hiện tại bất lực bị treo trên cây, nhìn có thể biết Sở Hách bị thương không nhẹ.

Mặt hần như màu đất, mặt mũi tràn đầy kinh hoàng, trong mắt tràn đầy sợ hãi cùng bàng hoàng, bình thường vẫn lấy "Bôn Lôi Cước" làm kiêu ngạo, hiện tại hai chân đều bị đá thương, ngay cả đi đều không được rồi. Toàn thân đều là vết thương ấn bầm đen, lít nha lít nhít đếm không hết số lượng, chỉ là ngán ngùi một nháy mắt, lại bị đánh thành bộ dáng thê thảm như vậy.

Giờ phút này hần vẫn không thể tin được, tự lẩm bẩm: "Cái này sao có thể. Cái này sao có thể.." Đúng vậy, bảy ngày trước hần ngay cả võ giả đều không phải, hiện tại lại nhẹ nhõm đánh bại mình, sao lại có thể như thế?

Nếu là trước đó có người nói cho hần biết, chỉ cần bảy ngày liền có thể để một người chưa từng tu võ, đạt tới chiến lực luyện thể tăng bốn, hần nhất định sẽ cảm thấy người kia đầu óc có vấn đề, hoặc là đang nằm mơ, bởi vì cái này hoàn toàn không phù hợp thường thức.

Bảy ngày thời gian, chiến lực luyện thể tăng bốn? Cười tên lửa đều không có nhanh như vậy!

Mà bây giờ, sự tình chỉ có trong mộng mới xuất hiện, lại thật sự rõ ràng phát sinh ở trước mắt, mà thiên chi kiêu tử sáng tạo kỳ tích này, chính là người bị mình đánh mấy ngày trước. Bây giờ suy nghĩ một chút, hần chỉ cảm thấy đầu mình thật sự có vấn đề, không có việc gì lại đi chọn thằng này để khi dễ.

Nhưng Sở Thiên chi là tư chất Hoàng giai trung cấp, lại có thể tiến bộ nhanh như vậy. Thấy hần mấy ngày nay đi ra ngoài, nghe nói là đi đến phía sau núi, chẳng lẽ tại hậu sơn gặp được cơ may lớn gì. Đúng, nhất định là như vậy, tiểu tử này nhất định là gặp vận may, nếu không sau có thể đánh bại lão tử.

Trong khoảnh khắc, rất nhiều ý niệm hiện ra trong đầu Sở Hách.

"A, Sở Hách huynh à, người làm sao vậy?"

Sở Thiên thân thiết hỏi, tựa hồ so với hần còn kinh ngạc hơn "Tộc huynh nói các huynh đệ luận bàn không cần phải khách khí, ta mới không để ý việc này. Không nghĩ tới người... Ha ha, tất cả đều là tiểu đệ sai." Ngực khí tràn ngập chân thành cùng hối hận.

"Phốc."

Sở Hách cực sững sờ, trước công chúng chịu nhục vốn là mất hết mặt mũi, lại thêm thằng này có vẻ như thế thành khẩn, thực ra chính là ý tứ mỉa mai hần, rốt cuộc kìm nén không được, Sở Hách phun ra một ngụm máu tươi, hần đưa tay chỉ vào khuôn mặt vô tội của Sở Thiên: "Người, người!", nói một nửa, lại ngoe đầu hôn mê bất tỉnh.

"Hách ca, Hách ca." Trong đám hai người trẻ tuổi chạy vội ra, gấp giọng hướng tạp dịch muốn cái cang cứu thương, luống cuống tay chân đem Sở Hách đặt lên. Hai người này là tiểu đệ Sở Hách, lúc Sở Thiên yếu thế bị sỉ nhục, bọn hần cũng có phần trong đó, xem như là đồng lõa của Sở Hách. Bây giờ lại hoàn toàn không có giống như lần trước ý thể hiếp người, ánh mắt né tránh không dám nhìn hướng Sở Thiên, mỗi người một bên dìu Sở Hách chạy đi, tựa như đào binh vội vàng chạy trốn.

"Dừng lại." Phía sau phát ra một tiếng quát lạnh.

Hai người vội vàng quay đầu, bắt gặp một đôi con ngươi màu bạc lạnh lùng đang nhìn bọn hần, ngay cả cường đại như Sở Hách đều một chạm liền bay, bọn hần lại lấy cái gì ngăn cản.

Một cảm giác sợ hãi mãnh liệt làm hai người hai chân run rẩy, cang cứu thương trong tay nhất thời lại như nặng ngàn cân, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, lại so với khóc còn khó coi hơn.

"Rầm rầm!"

Một người trong đó tương đối nhất gan, lại bị sợ tè ra quần, nước tiểu thấm ướt đũng quần, thuận ống quần hướng xuống chảy ra, trong không khí lập tức tràn ngập một cỗ mùi khai của nước tiểu. Đến rồi thì khoan hãy đi vội, ta còn tính cùng Hách ca bồi luyện vài hiệp.

Lúc chuẩn bị lên đường bọn họ còn uống vài chén rượu trợ hứng, giờ phút này lại toàn hóa thành mắc tiểu, lúc này sợ hãi liền không khống chế được tạo thành trò cười cho thiên hạ.

Người này chợt dạ hướng xung quanh mình nhìn loạn lên, mọi người đều là trào phúng ra mặt. trong lòng kêu lên một tiếng, lần này quả thật mất hết mặt mũi rồi.

Một người khác bên trên kuoon mặt tràn đầy mồ hôi lớn như hạt đậu, đánh bạo hỏi một câu: "Thiên đệ, à không, Thiên ca có gì xin chỉ giáo?"

trong đám tiểu bối, không phân bối phận tuổi tác, ai thực lực mạnh người đó là ca. Giờ này khắc này hắn rất muốn đem Sở Hách ném đi, tự mình đào tẩu, nhưng nếu dám làm như vậy, Sở Hách tỉnh lại chắc chắn tìm hắn tính sổ, chứ nói chi là đệ đệ của hắn Sở Ca, nhớ tới người đáng sợ kia, trên mặt lại chảy ra mấy giọt mồ hôi.

"Không có gì, hôm nay thật có lỗi, Sở Hách tộc huynh sau khi tỉnh dậy, các người giúp ta nói lời tạ lỗi." Cố nín cười, Sở Thiên sắc mặt không hề bận tâm nói, nhưng trong lòng hơi xúc động, thực lực cường đại, ngay cả người trước kia dám khi nhục hắn đều sẽ e ngại kính phục.

Nghe vậy hai người đầu gật như đánh trống, nói năng lộn xộn đáp: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì."

Gặp Sở Thiên không nói gì, hai tên gan bồng lớn ra cần thận từng li từng tí hỏi: "Sở Thiên đại ca, ngài nhìn, không có chuyện chúng ta liền đi trước a?"

"Đi đi" Sở Thiên cười như không cười nhìn bọn hắn.

Hai người như được đại xá, hướng Sở Thiên cung cung kính kính chào hỏi, vội vàng xoay người khiêng thêm Sở Hách chạy nhanh, chẳng mấy chốc đã ở xa xa, tốc độ phi thường nhanh.

"Lại nói lần này là do ta sai. Là ta ra tay hơi nặng, ta nhất định sẽ hăng hái tu luyện, đợi học được cách khống chế lực độ, lại tìm tộc huynh luận bàn, ta nhất định sẽ nhẹ nhàng..."

Sở Thiên tựa hồ đột nhiên nhớ tới cái gì, tức thời bổ sung một câu.

Chính lúc bọn hắn nghĩ đã may mắn sắp thoát ly được khỏi ác ma, hai người mạnh mẽ nghe được câu này, dưới chân bỗng lão đảo, suýt nữa đem cang cứu thương ném đi, chấn động mạnh là cho Sở Hách một trận kêu rên.

Áp ứng đáp ứng hai tiếng, lại tiếp tục bỏ chạy, tốc độ nhanh hơn lúc trước vài phần.

"Ai, Thiên đệ, người thật đúng là giấu thật kĩ a." Một câu nói đột nhiên đánh vỡ yên lặng.

Sau đó, đám người bắt đầu ồn ào, bình thường đối với Sở Thiên mặc kệ không quan tâm, hôm nay đột nhiên trở nên nhiệt tình.

"Tiểu Thiên tuổi còn nhỏ, liền có thực lực như vậy, thật sự là thiên tài a." Đây là người lớn tuổi ca ngợi.

"Sở huynh đệ luôn luôn thâm tàng bất lộ, chắc chắn lúc thi đấu trong tộc sẽ bộc lộ tài năng." Có cùng thế hệ nghiêm mặt ôm quyền biểu thị khâm phục. Nghe vậy Sở Thiên âm thầm đau đầu, nào có giấu cái gì a, nếu có thực lực, đoạn trước thời gian bị Sở Hách đánh tàn bạo, đã sớm đánh lại, hắn cũng không phải người cuồng ngược đãi.

"Sở Thiên, biểu hiện tốt, ta xem trọng người nha." Thậm chí có tộc muội lớn mặt biểu thị thưởng thức.

Ngay từ đầu Sở Thiên có chút hưng phấn, dù sao khổ tu đạt được người khác tán thành, chung quy là chuyện tốt. Nhưng theo càng ngày càng nhiều người đến chào hỏi, kết giao, quan hệ không thân cũng chạy đến chữa trị quan hệ, hắn dần dần cảm thấy đau đầu, xem ra người tán thành quá nhiều cũng rất phiền a.

Cuối cùng, Sở Thiên nhanh chóng bắt lấy tay Sở Sở chạy trốn chết. Sở Sở sắc mặt ửng đỏ, may mắn có bóng đêm che chắn, Sở Thiên không phát giác gì.

Hai người chạy ra rất xa, rốt cục dừng lại ở một chỗ yên lặng.

"Người rất khá Thiên đệ." Sở Sở gặp sắc mặt chật vật của Sở Thiên, không khỏi mỉm cười chế nhạo.

"Tỷ, người cũng đừng trêu chọc ta." Sở Thiên nụ cười trên mặt so với mướp đắng còn khổ. Chỉ là ngắn ngủi xã giao một hồi, liền toàn thân không được tự nhiên, lại so với khổ tu nơi sau núi còn mệt hơn.

Sở Thiên lấy ra "Bạo khí đan" dự định trả lại cho Sở Sở, cười nói: "Ta liền biết không dùng được cái này."

Sở Sở thần sắc tức giận: "Làm cái gì vậy? Ta là tỷ người, đưa người ít đồ không nên a? Người lại còn khách sáo, chẳng lẽ ta giống như người ngoài sao?"

Càng nói âm lượng càng thấp, đến cuối cùng như là đang thúc thít.

"Ta sai rồi, người là tỷ ta, ta sai rồi vẫn không được a?" trước đó Sở Thiên cực ít cùng nữ hài tiếp xúc, nào gặp qua loại tình hình này, không khỏi luống cuống tay chân, không biết làm sao.

"Cái này đúng nha, nghe tỷ chuẩn không sai." Sở Sở lấy quạt mắt, phía dưới đúng là khuôn mặt tươi cười, nơi đó có nước mắt tại?

"Mắc lừa" Sở Thiên trợn mắt hốc mồm.

Sở Sở gặp Sở Thiên ngu ngơ, chỉ tiểu đệ này vô cùng đáng yêu, nhìn không được khanh khách nở nụ cười.

Lấy lại tinh thần, Sở Thiên thăm than, đơn giản như vậy liền bị lừa, thật là mất mặt.

"Nên trở về nhà đi, nếu như quá muộn, cha ta lại cảm rằm." Sở sở nhìn sắc trời không còn sớm, liền hướng Sở Thiên cáo từ về nhà. Nàng tâm tình cực kì vui vẻ, ngay cả đi đường đều là nhún nhảy một cái, sau đầu đuôi ngựa lắc lư. Sở Thiên đưa mắt nhìn nàng đi xa, thẳng đến chỉ còn bóng đêm mới thu lại tầm mắt.

Trên đường về nhà, Sở Sở gương mặt ửng đỏ, tiếng cười giòn tan, cùng đuôi ngựa lắc lư sau đầu cứ xuất hiện lặp đi lặp lại trong đầu Sở Thiên, khó mà loại trừ, Sở Thiên đối mu bàn tay hung ác bóp mấy lần hòng trấn định tâm thần, thầm nghĩ: "Sở Thiên a Sở Thiên, nàng thế nhưng là tỷ người, đối với nàng có cảm giác kia, như thế chẳng phải loạn luân?"

cảm giác đau kịch liệt để Sở Thiên chậm rãi bình tĩnh trở lại, một đường tâm sự nặng nề, lúc tỉnh táo lại, đã đến nhà, đám người vây xem đã tán đi, hẳn không trở ngại chút nào tiến vào gia môn, hướng chỗ ở Sở Vân đi đến, vô học so sánh được với "Phong Chương" đáng để hẳn mong chờ.

"Cái gì, nhanh như vậy liền tu luyện thành?" Sở Vân giật mình, trong tay chén trà đều rơi xuống trên mặt đất vỡ thành mấy mảnh. Chén này trong suốt như ngọc, giá cả không ít, một cái nho nhỏ, liền bù đắp được cả năm chi tiêu của gia đình bình thường. Nhưng cái chén Sở Vân xưa nay yêu thích bị quăng thành mảnh vỡ, hẳn cũng không đoái hoài tới, chỉ hướng hai mắt chăm chăm nhìn Sở Thiên chờ đợi xác nhận, trong lòng cực kì vui vẻ.

"Đúng thế." Sở Thiên nói khẳng định.

"Người sẽ không chỉ đem "Phong Chương" tu luyện nhập môn, lại đem nhằm nhập môn coi như tiểu thành a?" Sở Vân mặt mũi tràn đầy hồ nghi.

Sở Thiên hơi bức nói ra: "Chẳng lẽ trong mắt phụ thân, con không đáng tin cậy như vậy?"

"Đi, ra ngoài luyện một chút." Sở Vân đi đầu, hướng sân nhỏ mà đi, bộ pháp vững vàng nhanh lẹ nào có vẻ chán chường thường ngày, Sở Thiên sau đó theo sát.

Sân nhỏ bình thường yên tĩnh bị tiếng rít đánh vỡ, một đạo gió lốc ở trong sân bỗng nhiên xuất hiện, càng lúc càng lớn, quấy không khí dần dần thành vòng xoáy, so sánh với lúc diễn luyện ở sau núi liền tăng thêm mấy phần nộ khí, phảng phất uy nghiêm bị người chất vấn, nội tâm biệt khuất, gầm rú đem xô sóng lá rụng trên nền đá cuốn lên xé nát. Liền ngay cả Sở Vân đứng ở xa xa tại trên bậc thang quan sát, đều không thể hoàn toàn may mắn thoát khỏi, áo bào trong gió tung bay, vạt áo trước người đập dòn tạo ra vòng vòng gọn sóng.

"Được." Sở Vân thốt lên lời tán thưởng.

Gió lốc bốn phương thu liễm nộ khí, chậm rãi đình trệ, lộ ra thân hình Sở Thiên.

"Quả nhiên là tiểu thành, không nghĩ tới ngắn ngủi bảy ngày thật sự thành công." Sở Vân bước nhanh đến, thần tình kích động, sàn nhà bị dẫm vang lên "Ba ba".

"Ta là thiên tài đây phụ thân." Sở Thiên đắc ý cười nói,

"Cũng đúng, dù sao cũng là con ta, tư chất cũng được của ta mấy phần" Sở Vân càng thêm tự luyện.

Sở Thiên gặp tình hình này rốt cuộc khó mà cười nổi, đưa tay xoa xoa mi tâm, nói như thế nào đây, lão cha cũng quá là...

"Kia đồ ước coi như ta thắng chứ, nếu như thế, xin đem tiền đặt cược lấy ra. Lão cha, đây chính là lời hứa của ngươi, sẽ không phải không nhận nợ a?" Sở Thiên dường như lo lắng phụ thân nuốt lời, liền một bộ bất an hỏi dò.

"Làm sao lại thế, nhân phẩm của ta ngươi còn không rõ ràng lắm sao?" Sở Vân cười ha ha, nhìn thấy Sở Thiên xanh cả mặt, quyết định không còn khiêu chiến cực hạn của hắn, lời nói xoay chuyển: "Cho là sẽ cho, bất quá ngươi nhất định học?"

Sở Vân trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, dưới bóng đêm, nụ cười này thấy thế nào đều có chút âm hiểm, tràn đầy xảo trá cùng mùi vị tính toán.

Sở Thiên toàn thân một trận hơi lạnh, lão cha cười dạng này, chắc không có chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chuẩn bị vật liệu

"Đương nhiên là muốn học" Sở Thiên chắc chắn nói.

Việc đã đến nước này, vô luận như thế nào đều muốn đem môn tuyệt kỹ này đến tay, nếu không thật rất xin lỗi công phu khổ tu mấy ngày nay.

Sở Văn cười cười, trở về trong phòng

"môn võ học này ở trong phòng ta."

Sở Thiên ở trong viện ngồi chờ, trong lòng bất an, nụ cười của lão cha làm hắn có chút hơi lạnh người, xem ra việc này tất có kỳ quặc.

May mắn Sở Văn không có đi bao lâu, chỉ chốc lát liền trở lại, đem một vật hướng trong tay Sở Thiên ném đi.

Sở Thiên tiếp được vật ấy liền xem xét, đây là một bản thẻ tre màu kim lục, không biết luyện chế vật liệu là loại cây trúc nào, óng ánh thấu triệt, lại không thua gì vật chế bằng bảo ngọc, lại có niên đại xa xưa, trông thấy vật này liền biết môn võ học này tất nhiên bất phàm.

Hắn không kịp chờ đợi liền hướng trong đó đưa vào nguyên lực, Sở Thiên chợt hoảng hốt, tâm thần phảng phất bị hút vào bên trong thẻ tre.

Bốn phía tất cả đều là sương mù trắng xóa, mông lung, cái gì đều nhìn không rõ. Sở Thiên ngưng tụ tâm thần, phảng phất cảm thấy nơi đây là khu rừng rậm nào đó cổ lão, ẩm ướt.

Sương mù chậm rãi tán đi, ánh sáng chiếu đến, cảnh vật dần dần rõ ràng.

Ánh vào mắt Sở Thiên chính là một phương lôi đài, trên đài có hai người đang tại chiến đấu kịch liệt, một người trong đó thân mang áo đen, chiêu thức lăng lệ, bộ pháp quỷ dị, trong lúc giờ tay nhắc chân đều là sát chiêu. Một cái khác là trắng hán đầu trọc, còi trần, thân thái hào sảng, phong cách đánh nhau thẳng thắng thoải mái.

Trắng hán đầu trọc chiêu thức cực kì cương mãnh, người áo đen thi triển bộ pháp tinh diệu vòng quanh hắn chỉ là đảo quanh, cũng không chính diện va chạm.

Đay dưa như thế hồi lâu, trắng hán tựa hồ kiệt lực, người áo đen cuối nhìn ra chỗ sơ hở, ngón tay như kiếm, hướng tim đối phương hung hăng đâm tới. Đại hán thu chiêu không kịp, vội vàng ra quyền hộ thể.

"Trắng hán muốn thua", Sở Thiên ngẫm nghĩ,

Hai người này thực lực vốn là lực lượng ngang nhau, nhưng người áo đen phát huy đầy đủ sự linh hoạt của thân thể, dùng tốc độ tránh né mũi nhọn của trắng hán, đến khi đối phương kiệt lực, sức không đủ mới xuất thủ, không động thì thôi, khẽ động tất nhiên son băng địa liệt, Sở Thiên không thể không thừa nhận, chiến pháp của hắc y nhân rất sáng suốt.

Dưới dưới tốc độ kinh khủng gia trì, chỉ pháp của hắc y nhân càng lộ vẻ sắc bén, hắn tựa hồ tiên đoán thắng lợi, biểu cảm lạnh lùng trên mặt rốt cục lộ ra tiếu dung, giống như khoảnh khắc băng sơn hòa tan.

Hắc y nhân bình thường ít nói, thậm chí có chút giống cương thi, khi hắn cười một tiếng đúng là phá lệ khác thường.

Thiết Quyền, kiếm chỉ mang theo lực đạo kinh người hung hăng chạm vào nhau, kiếm chỉ kinh đạo mười phần sắc bén, trong nháy mắt liền đem nguyên lực trên nắm đấm đâm thủng trăm ngàn lỗ.

Mắt thấy trắng hán đầu trọc liền muốn kiệt lực, nắm đấm của hắn thế đi đã hết, lại đột nhiên tự dung sinh ra tam trọng kinh lực cương mãnh, lại một đạo mạnh hơn một đạo, thế như tam sơn trùng điệp, đột ngột hướng người áo đen đập tới.

"Răng rắc."

Người áo đen thi triển kiếm chỉ công kích đứt từng khúc, cánh tay đứt gân gãy xương, trong miệng máu phun như suối, bộ mặt tiếu dung ngưng kết, thân thể cùng với một bộ đồ đen phân thành vô số mảnh vỡ, sau đó hóa thành hơi nước dung nhập bốn phía xung quanh phảng phất cùng không gian cổ lão ẩm ướt này hòa làm một.

Hình tượng đến tận đây kết thúc, Sở Thiên ý thức rời khỏi thẻ tre, tin tức bên trong lưu chẳng biết lúc nào lại xông vào não hải.

"Tu Du Kinh, tam phẩm đỉnh cấp võ học. Kiệt lực sinh lực mới, thế tận tạo uy thế. Tu luyện đến đại thành, nhưng tại trong chớp mắt bộc phát Tam Trọng Kinh lực, nhất trọng cao hơn nhất trọng, tam trọng cùng phát, lực công kích có thể so với tứ phẩm võ học bình thường, môn võ học này mạnh ở lực bộc phát và xuyên thủng khủng bố, thích hợp cho việc khắc định chế thắng ở thời điểm mấu chốt".

"Muốn tu môn võ học này, cần trước dùng hồ huyết tôi luyện tự thân cường hóa thân thể, thân thể chưa tôi luyện không thể gượng ép tu luyện. Người nhục thân yếu đuối bất chấp tu luyện môn võ học này, hậu quả khó mà lường được."

Hồi tưởng lại trên đài, trắng hán đầu trọc thi triển môn võ học này chuyển bại thành thắng trong tích tắc, trong lòng Sở Thiên một trận lửa nóng, luyện thành môn võ học này, thực lực chắc chắn tiến một bước, coi như đặt ở toàn bộ tiểu bối bên trong gia tộc, đều được cho là cường giả.

Chợt lại nghĩ tới quá trình tu luyện môn võ học này, Sở Thiên không khỏi âm thầm cười khổ.

Đầu tiên, cần trước tôi thể, mặc dù ngọc giản nói hơi hợt, nhưng ở tu luyện qua "Phong Chưởng" Sở Thiên xem ra, cái này tôi thể chỉ sợ không phải sự tình nhẹ nhõm.

Tiếp theo, hồ huyết tôi thể cao cần nhị phẩm luyện được sư luyện chế, phải biết luyện được sư địa vị cao thượng.

Liền xem như tam đại gia tộc ở Liệt Nham thành, luyện được sư đều ở vị trí cao thượng, số lượng được sư ở đây cũng không nhiều, công dụng của một luyện được sư lại không cần phải nói nhiều, càng đừng nói đến địa vị nhị phẩm luyện được sư, cơ hồ có thể cùng cùng hóa cường cảnh cường giả so sánh. Sở Thiên tu võ không lâu, tu vi chỉ có luyện thể tầng ba, căn bản không có cách nào có thể đánh động Nhị phẩm luyện được sư.

Cuối cùng, luyện chế tôi thể cao cần nhiều loại vật liệu, trong đó tuyệt tu tham, Thiên Nam bạch đều có giá trị không nhỏ, nguyên liệu chủ yếu càng tinh huyết của bối sơn hồ, loài hồ này có thể so sánh với uân khí cảnh võ giả, để hẳn một cái luyện thể tầng ba khiêu chiến bối sơn hồ, không thể nghi ngờ là muốn chết, còn không bằng trực tiếp nhảy sông hoặc nhảy núi tự tử cho bớt thảm.

Đang lúc buồn bực, Sở Vân bỏ đi cho hẳn một chút lo nghĩ: "tinh huyết bối sơn hồ ở chỗ ta vừa vận có chút, hai loại kia ngại đến nơi Sở Vũ thúc tìm xem? Thu đủ vật liệu về sau, lại phiền phức hẳn luyện chế một chút."

Sở Vũ thân là Nhị phẩm luyện được sư duy nhất của gia tộc, chấp chương đại quyền ở được đường, trong tộc vô luận nam nữ lão ấu gặp hẳn đều phải tươi cười, dù sao không ai nguyện ý cùng được đường không qua lại.

Nhưng Sở Thiên vẫn có chút lo nghĩ, tuy nói Sở Vũ là thúc hần, con gái hẳn Sở Sở cùng hẳn quan hệ không tệ, nhưng cũng không thể để người ta không công luyện được đi, hai loại phụ liệu có giá trị không nhỏ, luyện đan kỹ thuật thì càng trân quý, bên ngoài cầu luyện được sư luyện chế đều cần cực lớn thù lao.

Sở Vân từ bên trong dung Giới lấy ra một cái bình ngọc cùng tám thẻ màu tím đen, bàn giao nói: "Trong bình là tinh huyết bối sơn hồ, còn đây là thẻ công hiến của ta, phụ liệu luyện thuốc cũng cần điểm công hiến, dùng tám thẻ này đi."

Tiếp nhận bình ngọc cùng tám thẻ, Sở Thiên ngưng thần nhìn kỹ, bình ngọc màu trắng không biết làm từ chất liệu gì, cầm trong tay có chút mát lạnh, hơi hé miệng bình, mơ hồ có thể thấy được bên trong là một chất lỏng màu đỏ sậm.

Tinh huyết bối sơn hồ đặt trong bình, có thể bảo trì được năng lượng cuồng bạo không xói mòn trong một thời gian dài.

Loại thẻ công hiến này Sở Thiên cũng có một cái, là sau khi tham gia nghi thức khai linh về sau được Tam trưởng lão ban phát, nhưng nó lại hiện ra màu xanh biếc, cùng Sở Vân màu tím đen rất là khác biệt.

Nhắc tới công hiến thẻ, lời đồn liên nhiều. Có người nói trước đây thật lâu, gia tộc lúc vừa thành lập, người người đều kéo thân tình, bầu vịu quan hệ, võ học bí tịch bị tham nhũng rất nhiều. Rất nhiều đệ tử bình thường lấy được võ học cao thâm, ngốc nghếch tu luyện bừa, luyện hồng thân thể lại quay ra công kích công pháp các, gây khá nhiều rắc rối cho người bên trong.

Vì giải quyết rắc rối này, một vị nguyên lão phát minh ra "Điểm công hiến". Đệ tử trong tộc như nghĩ muốn thu hoạch được võ học, được vật, bình khí những vật như này, đều cần dùng điểm công hiến đến đổi, điểm công hiến nhưng từ săn bắt yêu thú, hái được thảo, ... hiến cho vật tư đường để đổi.

Mà những tám thẻ này chính là vật chứa đựng "Điểm công hiến", chúng chia làm thẻ phổ thông màu xanh biếc, thẻ tinh anh màu xanh da trời, thẻ nguyên lão màu tím đen, cấp bậc tám thẻ tượng trưng cho thân phận và địa vị, cầm trong tay thẻ nguyên lão đến Công Pháp Các đổi lấy vật phẩm, có thể được hưởng thụ chiết khấu lớn.

Sở Thiên cáo biệt phụ thân, trở lại trong viện của mình, ý thức xâm nhập trong ngọc giản quan sát đầu trục trắng hần diễn luyện mấy lần, thẳng đến đêm khuya, người cũng mệt mỏi, mới mang theo thỏa mãn ngủ say.

Gần nhất Sở Thiên ngâm đắng nuốt cay tu luyện, lại lĩnh hội "Tu Du Kinh" đến đêm khuya, thể xác và tinh thần sớm đã mệt mỏi, hơi dính lên giường liền tiến vào giấc ngủ say.

Bước vào võ giả không có mấy ngày liền đánh bại luyện thể tầng bốn, người bên ngoài chỉ đơn giản quy về vài chữ cơ duyên hoặc thiên tài, lại quên thành tựu của hẳn cũng không phải là dựa vào cơ duyên mà là nỗ lực cùng mồ hôi và máu từng chút mài dũa mà đúc thành. Trời xanh vốn không công bằng với tất cả mọi người, hẳn không chọn được nơi sinh ra ở đâu, phụ mẫu là ai, nhưng có thể chọn được đường mình sẽ đi sau này.

Không biết sau này có thể thành một cường giả hô mưa gọi gió một phương hay không? Hẳn không biết! hạn chế nhiều mặt khiến hiện giờ hẳn không thể tính toán được, nó ngoài tầm kiểm soát của hẳn.

Hiện tại hẳn tập chung vào những thứ mình có thể kiểm soát được - thời gian của chính hẳn, ai cũng có 24 canh giờ một ngày, ngoài yếu tố tư chất, cơ duyên, chính việc dùng thời gian thế nào ảnh hưởng rất lớn đến thực lực sau này vì vậy hẳn dùng đa phần thời gian của mình để luyện tập nâng cao thực lực cùng cảnh giới.

Có thể có người không đồng tình cách nghĩ của hẳn, nhưng hẳn cũng chẳng quan tâm, suy nghĩ chẳng có đúng - sai chỉ có hợp hay không hợp với người. Ít ra ở hiện tại suy nghĩ của hẳn có thể thúc đẩy thực lực hẳn tăng trưởng một mảng lớn.

Một đêm không mộng trôi qua, thẳng đến bình minh.

Sở Thiên tỉnh ngủ rời giường, duỗi người một cái, gần đây khổ tu võ học, tinh lực hao tổn hoàn toàn được bổ sung sau giấc ngủ ngon tối qua, hiện tại hẳn trở lại trạng thái tốt nhất.

Nhớ tới chuyện luyện thuốc, Sở Thiên hơi chút trầm ngâm, gọi Tiểu Nguyệt, cáo tri nhưng vật cần thiết, lệnh nàng đến Được đường tìm người nghe

ngóng. Biết được Sở Thiên nhẹ nhõm đánh bại Sở Hách, Tiểu Nguyệt đổi nhà mình nhà thiếu gia lại sùng bái thêm mấy phần, vui tươi hơn hờ làm việc.

Lợi dụng lúc này nhàn rỗi, Sở Thiên một khắc đều không chậm trễ, hoạt động tay chân luyện tập "Phong Chương".

Chỉ chốc lát sau, tiểu nguyệt liền trở lại, liền báo cho Sở Thiên, được đường chỉ có Thiên Nam bạch, tuyết tu tham là không có.

Sở Thiên liền lấy hai trăm kim tệ giao cho tiểu nguyệt, để nàng đến phường thị thành đông đi mua sắm, sau khi làm xong việc đến "Được đường" gặp mặt. Lần này luyện chế cần hai gốc tuyết tu tham, mỗi gốc thị trường đồng đều giá ước tính là tám mươi kim tệ, hai trăm kim tệ hẳn là có thể mua được phẩm chất không tệ.

Tiểu nguyệt đến ngoài phòng, mệnh lệnh tạp dịch dắt tới một con ngựa, cưỡi ngựa nhanh rồi chóng đi.

Sở Thiên thì thẳng đến "Được đường", trên đường vừa đi vừa cười khỏ, mua thuốc thật đúng là đắt tiền a.

Bên trong quầy hàng nhân viên đang trực báo cho hân, nếu như nắm giữ nguyên lão thể, hai gốc Thiên Nam bạch chung cần tiêu hao mười một điểm công hiến, nhìn như không nhiều, nhưng ở trong tộc một điểm công hiến liền có thể đổi lấy một khối Nguyên thạch, tương đương với mười kim tệ, được liệu giá cả chuyển đổi tới chính là một trăm mười kim tệ, đây đã là có chiết khấu giá thấp nhất, nhưng giá vẫn còn rất cao a.

Sở Thiên phàn nàn giá cả đắt đỏ, nhưng vẫn lấy ra thẻ nguyên lão, nhân viên trực nhận lấy tám thẻ nguyên lão, tại phía trên vạch một cái, liền đem mười một điểm công hiến dời đi, sau đó một nhân viên khác lấy hai gốc thiên nam bạch cho Sở Thiên.

Lúc Chuyển di điểm công hiến, chỉ cần tâm thần tiến vào tám thẻ, mặc niệm chi tiêu, suy nghĩ nhiều ít, liền chuyển đi, phi thường thuận tiện. Thánh Vũ đại lục, địa vực rộng lớn, địa linh nhân kiệt, trừ võ giả, luyện dược sư, còn có nghề khác, từ cái thẻ này, liền có thể thấy người chế tác nắm giữ kỹ nghệ cao siêu.

Thiên Nam bạch là một gốc thảo dược có màu xanh lá cây đậm, tỏa ra nồng đậm mùi thuốc. Sở Thiên đem nó thu hồi Dung Giới, tại sảnh ngoài được đường ngồi một chút liền thấy tiểu nguyệt đến.

Tuyết tu tham cũng đã đến tay.

Tuyết tu tham mới mua có thân cây no đủ trắng muốt, phía dưới là nhiều rễ cây hỗn loạn đan vào nhau, nhìn giống như sợi râu lão nhân. Nhìn là biết quá trình vun trồng được cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng, chất lượng thuộc về loại ưu ưu, phía trên đó còn lưu lại bùn đất phi nhiều, xem xét chính là vừa thu thập về, cực kì tươi mới.

Tiểu thương ý vào hàng hóa chất lượng tốt, công phu sư tử ngoạm muốn hai trăm kim tệ, cái này đương nhiên không làm khó được Tiểu Nguyệt, dù sao cũng là người nghèo khổ xuất thân, trời sinh là "chuyên gia ép giá", tiểu thương bị dao động đến đầu óc choáng váng, không biết làm sao cuối cùng chốt ở 104 kim tệ, xem như bán phá lớn, đoán chừng lúc này còn tại ảo não.

Được vật đầy đủ, chỉ kém bước cuối cùng là luyện chế ra."Hồ huyết tôi thể cao".

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Sở Vũ

"Cái gì, sở Vũ thúc đang bế quan?" Sở Thiên mặt mũi tràn đầy lo lắng, được cao không luyện ra, tôi thể liền không cách nào tiến hành, tu luyện "Tu Du Kinh" càng không cần nói đến.

"Ân" nhân viên đang trực gật đầu xác nhận.

"Đại khái cần bao lâu?" Sở Thiên truy vấn.

"Cái này không nói chính xác được, nhanh thì mấy canh giờ, chậm thì mấy ngày Cũng có thể." Nhân viên kiên nhẫn trả lời.

Nên làm cái gì? Sở Thiên ngay người một lúc, nghĩ tới nghĩ lui không còn biện pháp nào, chỉ có thể chờ đợi.

"A,Thiên đệ, tới nơi này làm gì?" một đạo thanh âm thanh thúy vang lên, theo tiếng nhìn lại, Sở Thiên nhìn thấy một bộ mặt quen thuộc, không tự giác lộ ra tiểu dung, người này chính là sở sở.

Đối với nàng, Sở Thiên đương nhiên sẽ không giấu diếm, liền đem việc luyện chế thuốc cao nói ra.

"Cái này có cái gì khó? Đi theo ta." Sở Sở lời kéo Sở Thiên hướng bên trong đi vào, thuận đường hô "Tiểu Nam, buổi sáng tốt lành".

Tiểu Nam vội vàng đáp lễ, Sở Sở chính là con gái của đường chủ, hẳn đường nhiên sẽ không ngăn cản.

Sở Thiên gặp sự tình có chuyển cơ, mừng rỡ, đi theo Sở Sở đi vào trong.

Đưa mắt nhìn hai người đi xa, Tiểu Nam âm thầm may mắn, nhìn tiểu thư cùng Sở Thiên quan hệ rất là không tệ, may mắn mới vừa rồi không có làm khó dễ, bằng không chắc chắn chịu không nổi.

Được đường nhìn từ bên ngoài không phải rất thu hút, chỗ giao dịch cũng có chút chật hẹp, nhưng bên trong lại có động thiên khác. Đằng sau chỗ giao dịch là trụ sở chính, đình đài lầu các, hòn non bộ, trúc kiểng, mọi thứ đều đủ, tiến đến trước viện đã ngửi thấy nhàn nhạt mùi thuốc, trong vườn có từng mảnh dược viên, trong đó không thiếu những chủng loại quý hiếm. Thịnh thoảng có dược đồng, nô bộc qua lại, hoặc tưới nước, hoặc cuốc, hoặc hái thuốc, hoặc hướng gian phòng nào đó đưa dược tài, phần lớn cửa phòng đều đóng kính, bên trong hẳn là nơi ở của luyện dược sư.

Sở Thiên âm thầm lấy làm kỳ, sớm nghe nói luyện dược sư bề quan lâu dài, không để ý tới việc hàng ngày, một lòng luyện dược, hôm nay gặp mặt quả là thế.

Không ít người nhìn thấy Sở Sở vội cung kính hành lễ, những người này Sở không có quá nhiều để ý tới, Đơn giản Chào hỏi xã giao về sau, liền lôi kéo Sở Thiên tiếp tục đi vào phía trong.

Hai người vòng quanh qua mấy tầng đình viện, đi vào chỗ sâu nhất, nơi đây chỉ có một gian phòng ốc nhỏ bị che khuất một phần dưới tàn cây cao, đến gần chút, qua màn vải thưa trên cửa sổ nhưng ẩn hiện thấy bên trong ánh lửa, mùi thuốc xuyên thấu màn che, tràn ngập tại trong tiểu viện.

Sở Sở nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong có một cái dược đình lớn rất dễ thấy, phía dưới dược đình là hỏa diễm đỏ thắm cháy hùng hực, ở giữa gần như trong suốt, mờ hồ nhìn thấy nẩy viên dược hoàn màu xanh nhạt đang thành hình, bên cạnh đình là một người mang trang phục của một luyện dược sư, người này là một trung niên nhân, mày rậm, mắt to, chính là đang chuyên tâm luyện dược, bên cạnh là một thiếu niên cường tráng, mắt thấy đan dược sắp thành, mặt thiếu niên lộ vẻ vui mừng, khỏe miệng thẳng ngoác đến mang tai, mặt mũi tràn đầy dữ tợn không ngừng run run, không phải Sở Hách là ai?

Sở Sở gương mặt xinh đẹp khẽ biến, gia hỏa này đến đây làm cái quỷ gì. ngược lại Sở Thiên thần sắc lạnh nhạt, đôi mày khẽ nhíu. Bất quá, Người này bất quá bại tướng dưới ta, không đủ gây sợ.

Sở Hách đứng mặt Sở Thiên, hẳn không khỏi lộ vẻ sợ hãi, hôm qua bị đánh cả người đều là tổn thương, nếu không phải phụ thân lấy ra trân tàng "Hóa Thương Tục Cốt Hoàn", tất nhiên hiện tại hẳn còn tại trên giường bệnh. Thuốc này mười phần trân quý, tự đứng lại bị lãng phí, hẳn tất nhiên là lọt vào "mài dũa" một trận. Cho tới bây giờ, vết thương vẫn như cũ ần ần làm đau, giờ phút này đối mặt Sở Thiên toàn thân không được tự nhiên, hận không thể lập tức rời đi.

Ba người đều mang tâm tư, luyện dược đã đến khâu mấu chốt, Sở Vũ một tay khống chế nhiệt độ hỏa diễm, một tay đối hư không ra sức vỗ một cái, đan dược dần dần thành hình, tại nhiệt độ tác dụng về sau, đan dược càng ngày càng tròn chỗ lõi lõm nhấp nhô chậm rãi biến mất.

Cuối cùng, mặt ngoài đan dược óng ánh Tron bóng, lại không thiếu hạt, thuốc này đã luyện thành!

Sở Vũ tay phải vung lên, nắp đình ứng tay mà mở, mờ hồ mùi thuốc đột nhiên trở nên nồng đậm, mùi thuốc cùng hơi nước tán phát ra xung quanh, trong đình có vài viên đan dược màu ngọc bích bay ra, hẳn tắt lửa, đưa ra bình ngọc sớm đã chuẩn bị tốt, thôi thúc ý niệm, đan dược dường như vật sống, nổi đuôi nhau tiến vào trong bình, hẳn đẩy nắp bình, mùi thuốc chậm rãi tiêu tán.

Tiếp nhận đan dược, Sở Hách ba chân bốn cẳng, Bộ dạng phục tùng cúi đầu, càng giống như là chạy trốn. Bởi vì quá căng thẳng, trước khi đi lại quên nói lời cảm tạ.

Vừa luyện xong thuốc, Sở Vũ có chút thờ dốt, mồ hôi lấm tấm trên mặt, có thể thấy đan dược luyện ra có phẩm giai không thấp.

Sở Vũ lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, hướng Sở Thiên mỉm cười, bộ dáng có chút hào sảng "Tiểu Thiên người có việc?"

Thế nhân trong ấn tượng, luyện dược sư hơn phân nửa mạo xuất trần, tiên phong đạo cốt, xinh đẹp gọn gàng, nhưng Sở Vũ lại một gương mặt mặt chữ quốc, mày rậm mắt to nhìn trung hậu thành thực.

Nghĩ đến Sở Hách, Sở Sở không khỏi phàn nàn: "Cha, người làm sao luyện dược cho đồ hư hỏng kia, Hẳn luôn khi dễ Thiên đệ"

Sở Vũ có chút im lặng, ở giữa gia tộc đệ tử có chỗ tranh đấu, không thể bình thường hơn được, chẳng lẽ bởi vì cái này liền không cho người khác luyện dược? Do dự nửa ngày, cười nói: "con gái ngon, chúng ta cũng không thể công báo tư thù đi."

"Hừ! Dù sao chính là không nên luyện dược cho hỗn đản kia, cha là cái bại hoại, con không để ý tới cha nữa" Sở sở miệng nhỏ vênh lên làm bộ dạng tức giận.

Sở Thiên ghen hờn nhìn trần trối, Sở Sở ở trước mặt hẳn từ đầu đến cuối đóng vai ôn nhu, đáng yêu, chưa bao giờ thấy bộ dạng này, ngang ngược vô lý, lại có chút ... đáng yêu...khoan ta đang loạn tưởng cái gì, là loạn luân a Sở Thiên, Sở Thiên âm thầm cảnh cảnh cáo chính mình.

Thấy thế Sở Vũ nhúc nhủ, trong tộc hẳn xem như tồn tại cấp nguyên lão cấp, tại Dược Đường càng là nhất ngôn cửu đình, tại luyện dược giới được các luyện dược sư khác tôn kính, không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có sợ nữ nhi nổi đóa, dù sao cũng là con gái độc nhất a.

"Hào hảo, ta cũng không tiếp tục cho hắn chế thuốc, đừng nóng giận có được hay không?" Sở Vũ thấy nữ nhi bảo bối tức giận, không chút nghĩ ngợi đáp

ứng, hần đối Sở Sở luôn luôn không có sức chống cự.

Nhưng trong lòng thâm nghĩ, không cho Sở Hách luyện được, nhà hần chắc chắn sẽ hướng tộc trưởng cáo trạng, nói ta xử sự bất công a. Không quản được nhiều như vậy, trước đó lại cô gái nhỏ này lại nói.

Sở Vũ lúc này lại không có chút nào tôn nghiêm, vừa đồ vừa đùa để Sở Sở vui vẻ, cũng liên tục hướng Sở Thiên nháy mắt.

"Sở Sở tỷ, Sở Vũ thúc cũng là làm việc dựa trên gia tộc lập trường, người liên tha thứ hần đi" nhưng trong lòng Sở Thiên lại cười thầm "chuyện này tất thành"

Sở Sở sắc mặt mới tốt một chút, vẫn hàm hồ nói: "Thiên đệ đến luyện được, tha hay không tha nhìn cha biểu hiện"

Nghe vậy Sở Vũ âm thầm cười khở, có Sở Sở ở đây, chất lượng không tốt nhưng không lừa gạt được nha đầu này. hần rất muốn che đầu, đều nói nữ nhi cùng cha thân, nhưng con gái hần đâu? Ai...!

Sở Thiên tiến lên, đen quy trình luyện chế tôi thể cao thuật lại không sót một chữ.

"Hỗ huyết tôi thể cao, đây chính là Nhị phẩm đan dược. Hôm nay là ngày gì, làm sao đều tìm ta luyện cao giai đan dược?" Sở Vũ tinh thông giá thị trường, khó tránh khỏi có chút cảm khái.

Đừng nói Nhị phẩm đan dược, dù là nhất phẩm, đối với võ giả tầm thường cũng là hi vọng xa vời, chứ đừng nói đến nhị phẩm đan dược, liền xem như dòng chính Sở gia, bình thường cũng cực ít có người tiêu phí Nhị phẩm đan dược, giá cả đắt đỏ đủ để khiến tuyệt đại đa số người tác lỗi.

Trong lúc vô tình thoáng nhìn, sắc mặt nữ nhi có chút đen, Sở Vũ hận không thể tự tát mình một phát, làm gì lại nhiều chuyện đâu.

Sở Vũ làm bộ không có chú ý tới một màn này, ho nhẹ che giấu xấu hổ, ngồi xếp bằng trên đệm điều tức một hồi, liền xem như hần, luyện chế Nhị phẩm đan dược cũng không phải chuyện dễ dàng.

An thần dưỡng khí một lát, Sở Vũ trạng thái khôi phục lại đỉnh phong, bỗng nhiên mở hai mắt ra, tinh hoa nội uẩn, tất cả mệt nhọc đều biến mất.

Thấy thể Sở Thiên vội vàng lấy ra dược liệu cần thiết để cung cấp đôi phương tùy thời lấy dùng.

Sở Vũ tay phải vung lên, hỏa diễm cực nóng từ đỉnh lỗ phía dưới xuất hiện, trong không khí lập tức xuất hiện một trận khí tức nóng bức, trong phòng trở nên khô ráo, Luyện dược Giai đoạn thứ nhất – ôn định, chính thức bắt đầu. Hần mắt Sở Thiên nhìn chăm chú vào đỉnh lỗ, hai tay nắm chặt, tâm trạng hơi bồn chồn lo lắng.

Trước cửa một chỗ trạch viện khác, mấy hộ vệ uy phong lẫm liệt, diễu võ giương oai, trên đường ngẫu nhiên qua tộc nhân nhìn về phía nơi đây, trong mắt đều là khó nén vẻ hâm mộ. Đây là chỗ ở của tứ trưởng lão, vị trưởng lão này chủ quản tài vụ gia tộc, trong tộc đại bộ phận sinh ý đều trải qua tay hần.

Cường đại vũ lực cố nhiên làm cho người hướng về, lại rất khó khăn thu hoạch được, người bình thường xem ra, phong phú tài lực, lộ ra càng là thực tế hơn.

Những hộ vệ này đều là hạng người cao ngạo, bình thường tiếp đãi khách đến, thường mũi vênh lên trời, đột nhiên, trên mặt hai người thần sắc kiêu căng biến thành cung kính, thật sâu thi lễ một cái, bởi vì đi tới là đại công tử nhà hần - Sở Hách.

Sở Hách cũng không để ý tới hai người, sắc mặt trắng bệch, phá cửa thẳng vào, trong nội viện hạng người a đua nịnh hót không phải số ít, nhưng giờ phút này lực chú của hần ý hiển nhiên không tại những người này trên thân, trong tay nắm chặt bình ngọc, bên trong chứa đan dược mới xuất lò bước nhanh hướng chỗ ở đệ đệ Sở Ca đi đến. Tin tưởng có những này, Sở Ca có được những đan dược này thực lực dĩ nhiên đại tiến, tất sẽ vì hần rửa nhục.

Nghĩ đến đệ đệ kinh khủng, Sở Hách không chịu được rung mình một cái, chợt trên mặt hiển hiện một vòng tiểu dung, đệ đệ chẳng mấy chốc sẽ giáo huấn cái tên tiểu bạch kiếm kia

"Tiểu tử, đặc ý đi, nhìn người còn có thể phách lối bao lâu." Sở Hách sắc mặt lạnh lạnh, có mấy người tạp dịch vốn định tiến lên nịnh nọt, thấy thần sắc Sở Hách liền cải biến suy nghĩ lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tôi thể

Trong phòng, ở tầng dưới được đỉnh hỏa diễm cháy hùng hực, ở giữa được đỉnh có huyết dịch màu đỏ sậm chậm rãi nhúc nhích co duỗi.

Bên trên bàn gỗ có thêm ra hai cái bình ngọc màu trắng, bên trong là tinh hoa của Tuyết Tu Tham cùng Thiên Nam Bạch sau khi tinh luyện thành, đừng

nhìn chỉ có nhỏ nhỏ hai bình, lại bao hàm gần như toàn bộ tinh hoa dược liệu, lấy Sở Vũ kỹ thuật luyện dược, cũng tốn hao không ít tâm thần mới thuận lợi hoàn thành.

Sau một chút thời gian, cái trán Sở Vũ đã thấy mồ hôi, nhưng hắn đang trong trạng thái tuyệt hảo, không cần nghỉ ngơi, liền tiếp tục tinh luyện tài liệu chính – tinh huyết của Bối Sơn Hồ.

Bối Sơn Hồ là một loại yêu thú quý hiếm trong các loại yêu thú cấp hai, có một ít khả năng tiến hóa. Tinh huyết nghe nói truyền lại từ cao giai yêu thú, có công hiệu rèn luyện thân thể, cường cân tráng cốt.

Đương nhiên, trừ phi thiên phú dị bẩm, không ai trực tiếp lấy tinh huyết ra tiêu thụ. Bất quá, như ở trong đó tăng thêm vài dược liệu bổ dưỡng như Tuyết Tu Tham, Thiên Nam Bạch để tiến hành trung hòa tính bá đạo của tinh huyết Bối Sơn Hồ, thì đó chính là kỳ bảo khiến vô số thể tu giả thêm nhỏ nước dãi.

Bởi vì tinh huyết Bối Sơn Hồ đặc thù, tạp chất trong đó phi thường khó tinh luyện, liên quan tới điểm ấy Sở Vũ thấu hiểu rất rõ, chiết xuất còn chưa tiến hành một nửa, cái trán hắn đã che kín mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu.

Trước kia tinh luyện hai loại vật liệu cộng lại bất quá dùng thời gian uống hai chén trà, mà tinh luyện máu huyết Bối Sơn Hồ tiến hành ròng rã gần nửa canh giờ, vẫn như cũ tính kháng cự cực mạnh, không chịu phun ra tạp chất.

Sở Thiên thấy thế trong lòng cảm khái, riêng Tuyết Tu Tham, Thiên Nam Bạch, tổn hao hơn hai trăm cái kim tệ mua sắm, tinh huyết Bối Sơn Hồ khó tinh luyện như thế, nên đắt cỡ nào? Là bốn trăm, vẫn là năm trăm? Nếu như nguyên liệu chính không phải là phụ thân cung cấp, lấy hắn thân gia, tất nhiên không đủ.

Mà Sở Sở thì so với bản thân hắn càng để ý hơn, đôi mắt xinh đẹp phảng phất như hồ nước, chỗ sâu có hai đoàn hỏa hồng đang thiêu đốt, kia là cái bóng của ngọn lửa dưới đáy đỉnh.

Thẳng qua hơn một canh giờ, tinh huyết mới tinh luyện hoàn thành, Sở Vũ dập tắt hỏa diễm, lấy ra tinh huyết, đặt vào trong bình ngọc, thở phào, thần thái trầm tĩnh lại.

Liên tục áp chế nhiệt độ hỏa diễm lâu như vậy, nếu bức không ra tạp chất, thì sẽ hủy hoại tinh huyết, chẳng những khảo nghiệm kỹ thuật, càng khảo nghiệm sức chịu đựng, liền xem như hắn, lúc này đều phi thường mệt mỏi.

"Mẹ nó, dược cao này tại bên trong nhị phẩm đan dược cũng coi như là một trong những loại khó luyện nhất, hôm nay thật đúng là xuất lực."

Trong lòng buong lỏng, Sở Vũ âm thầm trầm ngâm, quá trình sau đó là dung hợp, một bước này là điểm mấu chốt, một khi thành công, phía sau kết Đan, sấy khô liền nước chảy thành sông, như xảy ra sai sót, trước đó vất vả đều muốn trôi theo dòng nước.

Thoáng nhìn nữ nhi lo lắng cùng ánh mắt chờ mong, Sở Vũ cắn răng, vì nữ nhi cũng phải đem thuốc này luyện thành, mấu chốt một bước này cũng không thể chủ quan.

Nghĩ tới đây, Sở Vũ tại tủ thuốc ở góc tường lục lợi một trận, từ đó lấy ra một cái bình nhỏ, trong đó có chứa dược dịch xanh biếc.

Sở Vũ dựa vào ghế dựa ngồi xuống, ngẩng đầu lên, đem một giọt dược dịch nhỏ tại trong đôi mắt của mình, dược dịch màu sắc trong suốt, có mùi thơm tựa mùi nhụy thông.

Đứng ngoài quan sát Sở Thiên cảm thấy thuốc này bất phàm, suy đoán này rất nhanh được đến xác minh, chỉ chớp lát sau, Sở Vũ liền hoàn tất chỉnh đốn, trạng thái thậm chí vượt qua thời điểm còn chưa luyện dược, hai mắt thần bắn ra bốn phía, trong mắt dường như không chứa mây may tạp chất.

Sở Vũ lại lần nữa nhóm lửa, ống tay áo phát một cái, ba bình tinh hoa tất cả đều mở ra, vật liệu khác biệt theo thứ tự nhập đỉnh.

Những tài liệu này dược tính khác lạ, vừa vào đỉnh liền không an phận nháo lớn, bài xích lẫn nhau, tuyệt không chịu dung hợp lại cùng nhau, trong đỉnh lớp lớp vang rền không ngừng, toàn bộ thân đỉnh đều bị chấn động vang lên ong ong, đỉnh này to khoảng cao chừng trượng hán trượng, khẽ động có chút dọa người.

Sở Sở mặc dù thường thấy Sở Vũ luyện dược, nhưng kháng cự kịch liệt như vậy vẫn là lần đầu gặp, trong lúc nhất thời gương mặt xinh đẹp trắng bệch, trong mắt tràn ngập lo lắng. Sở Thiên giữ chặt nàng lại hai bước, hai người chậm rãi chờ đợi dung hợp hoàn thành.

Thấy thế Sở Vũ không chút hoang mang, nắm vào hư không một cái, lấy lực cường tinh thần cường ép trấn áp. Mặc dù trong đỉnh dược liệu bài xích lẫn nhau, nhưng vừa rồi đã chiết xuất tạp chất, tính cuồng bạo cũng bị trừ bỏ hơn phân nửa. Hắn tiếp tục phát lực, dược đỉnh dần dần bình ổn, tiếng nổ lớp lớp biến thành ba ba, anh thanh từ lớn đến nhỏ.

Cuối cùng hoàn toàn biến mất. Mà ở trong đỉnh tinh huyết Bối Sơn Hồ màu đỏ sậm, Tuyết Tu Tham một màu thuần trắng cùng Thiên Nam Bạch màu xanh biếc dây dưa dung hợp vào nhau, ba loại nhan sắc như vòng xoáy xoay tròn, không ngừng tụ tập sát nhập.

Cuối cùng, dược dịch bày biện ra màu đỏ xanh tinh khiết, ở trong lò chuyển động.

Sở Vũ khống chế nhiệt độ hỏa diễm giảm xuống, dược dịch dần dần hóa thành hình thái thuốc cao. Thuốc này hiện lên trạng thái thuốc cao là lúc tiêu thể hiệu quả tốt nhất, vô luận thể lỏng vẫn là dược hoàn đều chênh lệch một cái cấp bậc. Nhiệt độ nhất định phải bị khống chế cực kỳ tinh diệu, mới có thể

bảo đảm luyện ra chính là được cao, mà không phải được dịch hoặc được hoàn.

Độ khó luyện chế được cao vượt xa được vật phổ thông, luyện được sư thiếu kinh nghiệm khó có thể độc lập hoàn thành, chỉ có luyện được sư có kinh nghiệm phong phú mới có thể thành công.

Thân là thủ lĩnh luyện được sư của gia tộc, dưới tình huống hấn toàn lực hành động, toàn bộ được dịch hóa thành trạng thái cao, cả quá trình đều tinh tế tỉ mỉ, không có chút nào dấu hiệu ngưng kết.

Mất thấy thế lửa đã đến, Sở Vũ lấy tay cách không huy động liên tục mấy cái, được cao bị chia đều vì năm phần, sau đó đem được cao đều bôi lên miếng dán đã sớm chuẩn bị, chứa vào hộp gấm đưa tới trong tay Sở Thiên. Sở Thiên mở hộp xem xét, thuốc dán vẫn như cũ lưu lại một chút ẩm áp, hấn cẩn thận từng li từng tí khép lại nắp hộp, để tránh được tính xói mòn.

Được cao tới tay, Sở Thiên không kịp chờ đợi liền muốn tột thế, không muốn dừng lại chút nào. Sở Thiên lấy ra chiếc thẻ tím sẫm của phụ thân đem điểm công hiến chuyển cho Sở Vũ, giá trị 22 điểm công hiến, tương đương với 220 kim tệ, so với hai gốc Tuyết Tu Tham tốt nhất còn cao hơn, đây là giá cả trong tộc, như ở bên ngoài tự hành mời người luyện được, chi tiêu thì càng thêm kinh người.

Trong lúc đó Sở Vũ còn làm chút tính toán để lão cha miễn chút phí tổn, làm Sở Vũ dở khóc dở cười, Sở Thiên vội mở miệng nhả nhận từ chối, dù sao gia tộc quy củ không thể tùy ý hủy bỏ, luyện được thu phí càng là thiên kinh địa nghĩa, niên kỷ của hấn tuy nhỏ, nhưng loại sự tình này lại có điểm mấu chốt của mình.

Sở Thiên kiên trì, sờ sờ cho dù không muốn, cũng đành phải coi như thôi.

Thời điểm rời đi Sở Vũ cha con, trời chiều chính rơi hướng phương xa khe núi, Sở Thiên vận khởi thân pháp, hướng nhà mình chạy đi, Sở Thiên khóa trái cửa phòng, dự định lập tức tột thế.

"Tu Du Kinh" chú ý tại tích tắc bộc phát khí lực lớn nhất, cần áp súc cơ bắp, đối nhục thể có yêu cầu cực cao, võ giả bình thường căn bản không đạt được tiêu chuẩn. Hồ huyết tột thế cao có thể trong ngắn hạn cường hóa thân thể.

Tin tức trong ngọc giản nói, tột thế đau ngứa khó nhịn, mười phần gian nan, chỉ có kiên trì, mới có thể tột thế thành công.

Đối với ngọc giản miêu tả, Sở Thiên không dám chút nào khinh thường, dù sao cũng là tam phẩm võ học, luyện tới đại thành thậm chí so sánh tứ phẩm, chắc hẳn cái gọi là đau ngứa, hẳn không phải là chỉ như thế.

Nhớ lại lúc đưa ra môn võ học này, Sở Vân có chút thâm ý lộ ra về tiểu dung, Sở Thiên toàn thân một trận mát lạnh, xem ra vấn đề hơn phân nửa xuất hiện ở giai đoạn tột thế này.

Một phen do dự về sau, Sở Thiên cắn răng, từ trong hộp gấm lấy ra cao thuốc dán, theo miêu tả dán ở ngực, đau nhức khó có thể chịu được bất ngờ đánh tới, khiến cho hấn kém chút ngất đi.

Trong cơ thể con người, khí huyết thịnh vượng nhất là ở đan điền cùng ngực, bởi vậy, tột thế cao vừa dán lên ngực, làn da phảng phất bị bàn ủi in lên, được lực cấp tốc rót vào phía dưới làn da chui vào thể nội Sở Thiên, ở trong kinh mạch thuận khí huyết hướng bốn phía phóng lan ra ngoài, phân bố đến toàn thân, máu tươi sôi trào, mỗi một cơ bắp đều căng cứng, hung phấn run rẩy thôn phệ hết được lực, các cơ bắp trở nên cường tráng hơn, càng mạnh mẽ hơn.

Trước đó tuy chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng khi đi vào giai đoạn tột thế, Sở Thiên vẫn là khó mà chịu đựng, bởi vì thực sự quá đau.

Liên quan tới đau đớn, Sở Thiên ấn tượng sâu nhất một lần, là khi còn bé cùng Tiểu Nguyệt cùng một chỗ đến phía sau núi du ngoạn, không may hấn té ngã vào chàm bầy của thợ săn, chàm bầy sâu chừng một trượng, lúc ấy hấn chỉ có sáu tuổi. Lúc được cứu đi lên, toàn thân hấn chảy máu, nhiều chỗ tổn thương, một cái cánh tay cũng gãy xương.

Nhưng khi đó đau đớn vẫn như cũ so ra kém lần này. Tột thế thống khổ, tác dụng vào trong thể nội, cụ thể tư vị ngoại nhân không thể tưởng tượng được, chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng.

Bên trong khổ tu, thời gian tính bằng giây chập vật trôi qua.

Tột thế cao chia làm năm cái thuốc cao dán, bình thường mà nói, mỗi miếng cao dán đều cần tổn hao một ngày hấp thu, nói cách khác, hoàn thành rèn luyện cần năm ngày.

Như thế thống khổ, không phải ngoại nhân có thể biết, lấy Sở Thiên nghị lực cứng cỏi, cũng có ít lần muốn theo bản năng đem cao dán bóc xuống, nhưng xét thấy nhục thể không ngừng cường hóa, hấn cưỡng ép bỏ đi ý niệm này, cắn răng kiên trì.

Buổi trưa ngày thứ ba, qua một lớp màn cửa sổ, mặt trời vẫn chiếu rọi cực nóng, Sở Thiên cái trán chảy ra một chút mồ hôi. Bất quá, trải qua một đoạn thời gian tra tấn, có lẽ là do dần dần thích ứng được tính, cảm giác đau đớn rõ ràng giảm bớt, lông mày đều giãn ra rất nhiều.

Ngay tại hấn cho là hết thấy ổn định, tâm thần hơi thả lỏng, trong xương tủy đột nhiên truyền đến cảm giác ngứa khó có thể tưởng tượng, từ giữa rồi lan ra bên ngoài cấp tốc khuếch tán, chỉ một thoáng toàn thân đều ngứa, trước đó không có chút nào báo hiệu, khiến Sở Thiên phi thường khó chịu, nhất thời nhịn không được, nhỏ giọng rên rỉ lên.

Ngoài phòng, Tiểu Nguyệt chính là đang đứng đấy, gương mặt xinh đẹp che kín lo lắng, lấy thiếu gia bản tính, lại rên rỉ thành tiếng, đau đớn trong đó, xa xa không phải nàng có khả năng tưởng tượng.

"có nên thuyết phục thiếu gia từ bỏ? Ta chỉ là tên nha hoàn, như vậy thuyết phục phải chăng là làm càn, thiếu gia sẽ không tức giận đi"

Tiểu nguyệt không khỏi suy nghĩ lung tung, vành mắt đã hoe đỏ.

Tại lúc nàng rối bời, Sở Thiên đang tiếp tục chịu đựng lấy cơn ngứa, toàn thân giống như bị ai đó nghịch ngợm cào cào, trong xương tủy hình như có con rết dài, mở ra ngàn vạn cái chân nhỏ tùy ý du tẩu, hần lại không cách nào phản kháng, chỉ có thể tiếp nhận.

Mặc dù nhất thời mất khống chế, nhưng Sở Thiên rất nhanh ổn định tâm thần, nhớ tới khi còn bé gặp chế nhạo, lúc bị Sở Hách đánh, lời thề lúc khai linh, lại nghĩ tới khi còn nhỏ đọc truyện ký về các cường giả.

Phía trên ghi chép về các sự tích trong cuộc đời của các cường giả, bọn hắn hoặc phi thiên độn địa, hoặc khai sơn liệt hải, hoặc tùy ý tiêu dao, truyền thuyết về bọn hắn, truyền thuyết tại khối đại lục này cùng tương truyền, vĩnh viễn không suy kiệt. Hần Sở Thiên, cũng nhất trở thành hạng người dạng này, vì thế cam nguyện chịu đựng hết thảy.

Vừa nghĩ đến đây, trong mắt Sở Thiên bên trong ánh bạc đại thịnh, ý chí lực đột nhiên mạnh lên mấy lần, nguyên bản khó nhin đau khổ tựa hồ cũng không phải là khó có thể chịu đựng. Nguyên bản sắc mặt khó coi dần bình thường lại, sắc mặt cũng từ từ chuyển về hờ hững lạnh nhạt, mắt hướng nhìn lên trần nhà như nhìn thấy cái gì khác thường, nhưng cơ thể hắn thỉnh thoảng vẫn co giật, cơ bắp căng cứng chứng tỏ Sở Thiên không thoải mái như biểu hiện.

Rốt cục đi vào ngày thứ năm, ánh nắng ôn hòa vậy khắp đại địa, đương nhiên cũng không bỏ qua phòng cửa sở thiên, bên trong một thiếu niên tóc bạc đang khắc khổ tu luyện.

Lúc này trời mới vừa tờ mờ sáng, trong phòng không khí âm u chưa toàn lui, nắng sớm gấp gấp tiến đến, ánh sáng, bóng tối hai thái cực hòa hợp với nhau một cách hài hòa., Thiếu niên ở trong phòng càng tỏ điểm thêm về hoa lệ, tinh mịch cho bức tranh sáng tối này.

Đột nhiên, thiếu niên mở mắt, tinh mịch bị vô tình đánh vỡ. Bên trong ánh mắt Sở Thiên hiện lên một chút nghi hoặc, từ lúc thay đổi cái thứ năm thuốc dán đã qua thời gian một chén trà, thân thể làm sao một điểm cảm giác cũng không có chứ?

Lại chờ hồi lâu, y nguyên không có hiệu quả.

Sở Thiên rời khỏi trạng thái tu luyện, hơi chút cảm ứng, toàn thân các nơi đều chiếm được cường hóa, khí huyết tràn đầy có thể so với một số yêu thú phía sau núi, cơ bắp trắng kiện có thể so với thể tu, gân cốt cũng có tăng cường.

Trước luyện thể tầng ba chủ yếu là rèn luyện cơ bắp, cường hóa thể năng, đến luyện thể tứ đoạn mới ngược lại rèn luyện xương cốt, bởi vì quan hệ tới tôi thể, hần lại sớm tiến hành, không thể nghi ngờ là trải một con đường bằng phẳng cho sau này.

Lúc trước nhẹ nhõm đánh bại Sở Hách, cũng không phải là luyện thể tầng 4 võ giả yếu đuối, mà là bởi vì hai người tại bên trên cấp bậc võ học kém thực sự quá lớn. Sở Hách khổ tu mấy năm "Bôn Lô Cước" cũng chỉ vẹn vẹn ở cấp bậc nhập môn, tự nhiên sẽ bị tiêu thành "Phong Chương" nghiền ép.

Trải qua điều tra lặp đi lặp lại, Sở Thiên cảm thấy nhục thân của mình cũng đạt tới trình độ có thể tu luyện "Tu Du Kinh", nhưng là ngọc giản bên trên lại nói, được cao sử dụng hết mới tính tôi luyện thành công, đây là có chuyện gì.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu, Sở Thiên dứt khoát để miếng cao thuốc dán thả lại hộp gấm, thay quần áo rửa mặt, sau đó hướng ngoài phòng đi đến. Chuyện này muốn tìm phụ thân hỏi rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tu Du Kinh

Tay Sở Vân khoác lên trên cổ tay Sở Thiên, ý niệm tiến vào thể nội cẩn thận xem xét.

Phạm là hóa cương cảnh trở lên, đều có thể dùng ý niệm kiểm tra bản thân, cũng có thể tiến vào thân thể người khác xem xét. Thông qua đó võ giả có thể phát hiện nội thương để kịp thời chữa trị. Còn có thể lấy ý niệm dẫn đạo nguyên lực tiểu bối, giúp đỡ hoàn thành lần vận chuyển đầu, đây chính là khai linh.

Cường giả hóa cương cảnh không chỉ có thể nguyên cương phóng ra ngoài, cách không đã thương người, càng có thể kịp thời tự điều tra, nhanh chóng phát hiện sai lệch trên đường tu luyện võ đạo, biết rõ con đường bản thân đi, mới có thể tại sau này đi càng xa trên đường võ đạo.

Một lát sau, tình trạng cơ thể của Sở Thiên, Sở Vân đều hiểu rõ tại tâm, hần buông tay kinh ngạc nhìn chăm chăm Sở Thiên: "Xác thực đã đạt tới tình

trạng có thể tu luyện Tu Du Kinh"

Nghe vậy Sở Thiên rất vui vẻ, mấy ngày nay vất vả cuối cùng không có uổng phí. Nếu là lại không hiệu quả gì, hẳn phải chửi tục mắng. Bây giờ nhớ tới cảm giác lúc tôi thể, y nguyên thân thể khỏe run rẩy, đây đương nhiên đây là tác dụng tâm lý, hoặc là nói phản xạ có điều kiện, bởi vậy có thể thấy được, lần này tôi thể tạo thành bóng ma lớn thể nào.

Hơi chút cảm khái về sau, Sở Vân lại bắt đầu ôn chuyện huy hoàng ngày xưa "Ngấn ngời bốn ngày liền hoàn thành tôi thể, tại bình thường năm ngày tôi thể cũng chưa chắc luyện thành được" Tiểu tử không tệ, có ta phong phạm. Nhớ năm đó..."

Y theo quán tính, trên trán Sở Thiên hiện ra hắc tuyến. tư chất Sở Vân, hẳn có chỗ nghe thấy, năm đó có thể nói xưng bá Liệt Nham Thành, thậm chí tại toàn bộ bách linh quận đều có tên tuổi, nhưng cũng không thể như thể khoe khoang đi, coi như khen mình, hai ba lần là đủ rồi, cách đoạn thời gian liền nói khoác một chút, ai có thể chịu được.

Sở Thiên cảm thấy nhức đầu, thừa dịp Sở Vân kể chuyện cũ năm xưa hẳn, liền nhanh chạy về trong phòng mình, hẳn có chút thở hổn hển, lại nghe một hồi, chỉ sợ đều nhìn không được mà nôn mửa, cha mình...ai...

Thu hồi tâm sự, hẳn ngồi ngay ngắn trên giường, bắt đầu điều tức, trở lại trạng thái tốt nhất liền đứng dậy mở cửa, đón ánh nắng tươi đẹp bên ngoài.

gần nhà Sở Thiên có một mảnh rừng cây yên lặng, hẳn quyết định đến đây luyện Tu Du Kinh.

Sở Thiên từng quyền từng quyền đánh vào bên trên thân cây ngô đồng cao lớn, chạc cây run run, lá cây lớn chừng bàn tay ào ào rơi xuống, giống như một trận mưa hoàng kim.

Hắn cũng không phải là đánh bừa, trong lòng yên lặng cân nhắc, tính toán lúc ra quyền lúc đem Tu Du Kinh phát huy ra. "Tu Du Kinh" đơn giản tới nói, chính là tại kiệt lực sinh lực mới, thể tận tạo uy thế. Cho nên, lúc thân thể kiệt lực là tình huống gì, lúc thể tận là tạo uy thế là sau.

Đối thân cây đánh ra một số quyền, Sở Thiên đã đo ra tốt nhất lực lao của mình, cách thân cây hơn hai mét, đúng là lúc lực đạo tiêu hao gần như không còn, hay có thể nói vị trí đó là lúc kiệt lực, thể tận.

Đứng tại vị trí kia, ở phía bên phải Sở Thiên, sau khi thu quyền đột nhiên ra quyền, kinh đạo mười phần, thể nhanh lực mãnh. Bắt đầu lực quyền rất mạnh, bên tai đều vang lên tiếng gió vun vút, nhưng theo cánh tay từ co đến duỗi, tình thế từ mạnh biến yếu, nghiêng người trợ lực, y nguyên đạt tới cực hạn, đánh vào trên thân cây, lực đạo hoàn toàn không có, thậm chí ngay cả cành nhỏ bé nhất đều không có chút nào run động.

Sở Thiên hồi tưởng lúc tráng hán đầu trọc thi triển động tác, cẩn thận chỉnh lý phương hướng, góc độ, sức thế, đột nhiên tái xuất một quyền, thân cây sừng sững bất động, chỉ có một ít cành lá khẽ động, còn không biết có phải do gió thổi hay không?

Còn không được! Sở Thiên tiếp tục ra quyền.

Mồ hôi như mưa, tốc độ ra quyền nhanh như gió, một canh giờ qua rất nhanh, buổi trưa sắp tới, mặt trời đột nhiên trở nên nóng bỏng. Lúc này Sở Thiên mỗi một quyền đánh ra, cành lá đều là một trận rung loạn, so với lúc trước hiển nhiên mạnh lên nhiều. Nhưng hẳn lòng mảy mảy nguyên nhũn chặt, theo võ học đã nói, một quyền đánh ra có cảm giác cách sơn đả ngư.

Nếu đánh vào bên trên thân cây, hẳn là có thể vỡ nát sớ gỗ bên trong, tiêu diệt sinh cơ mới đúng, nhưng bây giờ quyền pháp của hắn hiển nhiên còn lâu mới có được đạt tới yêu cầu này.

Sở Thiên lấy ra thẻ ghi chép "Tu Du Kinh" lần nữa quan sát làm mẫu. Lần này hẳn thấy hết sức chăm chú, chú ý tới một vài chi tiết nhỏ trước đó sơ sót bỏ qua.

Trước kia đều đúng, nhưng khi lúc tráng hán đầu trọc cùng người áo đen trong nháy mắt một kích phân thắng bại,

Tráng hán đứng trước công kích lăng lệ của đối thủ, cũng không bối rối, trầm ổn tâm thần, chờ công kích sắp tới người, cánh tay đột nhiên tráng kiện mấy phần, trong nháy mắt áp súc lực đến vô số lần, duy trì loại trạng thái này thẳng đến quyền chỉ tương giao, mới đột nhiên trở về hình dáng ban đầu, giống như lò xo bị đè ép đột nhiên bắn ra.

Thu hồi thẻ ngọc, mắt Sở Thiên sáng lên, có chút hiểu được. Áp súc cơ bắp nên là quá trình tích súc lực lượng, chỉ có từ cực hạn co vào, trong nháy mắt bộc phát, mới có thể đạt tới cái gọi là kiệt lực sinh lực mới, tạo ra hiệu quả thể tận tạo uy thế. Tráng hán chính là dựa vào loại bộc phát đột ngột này, mới có thể chuyển bại thành thắng, trong nháy mắt diệt sát cường địch.

Làm rõ vấn đề về sau, Sở Thiên vận chuyển nguyên khí trong cơ thể quán chú cánh tay phải, một cổ đau đớn truyền đến, đau hẳn nhe răng trợn mắt, đây là phản ứng sau khi đã tới thể. Nếu là chưa qua khâu tới thể, chỉ sợ riêng phản áp súc này cung khiến cơ bắp ở cánh tay nứt toát ra, nghiêm trọng có thể tàn phế.

Bất quá trải qua một phen thích ứng về sau, bốn ngày khổ tu cuối cùng là phát huy hiệu quả, hẳn thích ứng đau đớn, thành công hoàn thành áp súc lực lượng trong cơ bắp.

"vù"

Sở Thiên tái xuất một quyền, thân cây rung động, nhánh cây rậm rạp một trận loạn lắc, rơi xuống vô số lá vàng. Một quyền này đã đạt tới tiêu chuẩn,

chiều này Sở Thiên chính là đứng tại vị trí kiệt lực phát ra. Không thể không nói, lần này cảm ngộ, hiệu quả kinh người.

"Còn kém chút." Sở Thiên tự lẩm bẩm. Trước mắt hắn chỉ có thể ở lúc bắt động duy trì co vào, khẽ động lại không được, cơ bắp sẽ không tự chủ lỏng, vất vả áp súc khí lực, phảng phất khí cầu thoát hơi, đợi đánh trúng mục tiêu, lực đạo trên thực tế phải suy yếu hơn phân nửa.

Cứ như vậy, Sở Thiên liên tục tụ lực ra quyền.

Luyện võ không có ngày giờ, đảo mắt đã đến buổi chiều, trong tộc phần lớn người đều đóng cửa không ra, hoặc dựa vào ghế dựa ngủ gật, hoặc dựa bàn ngủ, hoặc là dứt khoát lên giường đắp chăn mà ngủ. Ngoại lệ chỉ có số ít người như Sở Thiên, luyện tập chăm chỉ dưới cái tiết trời nóng bức này.

Lại qua vài giờ, Sở Thiên dần dần nắm giữ trong đó vài điểm then chốt. Co vào muốn vừa phải, không thể quá nặng cũng không thể quá nhẹ. Nếu là quá nặng, cơ bắp bị áp chế quá ác, nơi nào còn có dư lực bộc phát. Trái lại áp súc không đủ lực, đánh ra cùng phổ thông đánh quyền không khác. Mấu chốt ở chỗ nắm chắc một loại cân bằng.

Muốn nắm giữ sự cân bằng này, nói nghe dễ dàng làm đến khó. Người bình thường không phải trường kỳ luyện tập không thể nắm giữ, như đổi lại một chút hạng người lỗ mãng, thậm chí cả một đời đều lĩnh hội không đến điểm then chốt này. Loại sự tình này không thể nghi ngờ cần tư chất cùng thiên phú.

Thiên phú tu luyện võ học của Sở Thiên xem như không tệ, có thể coi là như thế, muốn đem môn võ học này luyện nhập môn cũng chỉ ít cần nửa tháng công phu, nhưng là lúc này trên người hắn xuất hiện một chút ngoài ý muốn.

Dường như luyện quyền lâu, mỗi một chiêu oanh ra, đều giống như phản xạ có điều kiện, thân thể cơ bắp tự điều chỉnh về trạng thái áp súc lực lượng, làm thân cây rung lắc càng dữ dội, lá vàng loá mắt rơi không ngừng.

Tại Sở Thiên trong thể nội, một tia dòng điện ngân sắc không biết từ đâu mà đến, hoặc xen lẫn tại nguyên lực bên trong, hoặc hỗn hợp cùng huyết dịch, tại kinh mạch, trong mạch máu thận trọng lưu động. Trải qua loại này dòng điện rèn luyện, nguyên lực trở nên càng thêm thuần túy cô đọng, giống như mạng theo một cổ điện năng. Toàn thân huyết nhục cao hứng run rẩy lên.

Mà bên trong trán hắn, một đoàn năng lượng thần bí đang ngo ngoe, mở rộng, giống như có vật sống gì đó sắp thức tỉnh.

Bất quá những điều này đều phát sinh ở âm thầm, Sở Thiên còn không có nắm giữ ý niệm, đương nhiên không thể nhận ra cảm giác trong cơ thể mình.

"VỤ"

Lại là một quyền, chỉ là lần này trên cánh tay cơ bắp bởi vì luyện tập nhiều, lại không có trải qua hắn khống chế, tự hành co vào. Quán tính ra quyền, áp súc cơ bắp nhưng thủy chung duy trì vô cùng cân bằng, thẳng đến trọng quyền nện tại thân cây, khí lực mới phóng xuất ra. Khó có thể tưởng tượng kinh đạo xuyên thấu qua thân cây, lặng lẽ chui vào nội bộ, ở trong đó mạnh mẽ đâm tới.

Thân cây chấn động, mặt ngoài vô sự, nhưng nội bộ thân cây đều bị phá hủy, sinh cơ đã diệt.

Cái cây ngô đồng này nhìn y nguyên ngấn nấp xinh đẹp, nhưng mấy ngày về sau, tất nhiên cành lá khô héo, sinh cơ đoạn tuyệt mà chết.

Sở Thiên đứng lặng tại dưới cây ngô đồng, lặp đi lặp lại dư vị vừa rồi.

Mới ra quyền lúc, từ bắt đầu tụ lực đến đánh trúng thân cây, toàn bộ quá trình lực lượng không tiết ra ngoài, thẳng đến cuối cùng đánh trúng mục tiêu lực quyền mới trong nháy mắt bộc phát, đây chính là thi triển "Tu Du Kinh" điểm mấu chốt.

Kỳ quái là, tu luyện môn võ học giống như quá dễ dàng, coi như minh bạch đạo lý này, từ trong lòng rõ ràng từ hiểu thấu triệt đến nắm giữ cũng cần một đoạn thời gian, lúc đầu theo tính toán của hắn muốn đem môn võ học này luyện đến cảnh giới nhất trọng, chỉ ít cần ba ngày thời gian, nhưng hiện giờ luyện tập một ngày liền nắm giữ.

Phải biết Sở Thiên vẹn vẹn tu võ mấy ngày, có thể làm được một bước này đơn giản không thể tưởng tượng nổi.

Cụ thể tình hình hắn cũng không hiểu, chỉ biết là khổ luyện đã lâu đều không thể nắm giữ động tác, đột nhiên không hiểu như thế nào lại làm được, tựa như là bản năng thân thể?

Sở Thiên bên cạnh suy nghĩ bên cạnh tự tra thân thể, từ đầu đến cuối không có phát hiện có cái gì dị dạng, đương nhiên, lấy hắn tu vi trước mắt căn bản là không có cách phát giác thân thể biến hóa.

Dò xét hồi lâu, không có gì phát hiện, thân thể lại không hiểu có cảm giác hưng phấn, có lẽ chỉ là luyện công lâu, nên hình thành quán tính? Cuối cùng hắn chỉ có thể quy về nguyên nhân này.

Trước không quan tâm những chuyện đó, Sở Thiên đề xuống suy nghĩ, bảo trì tư thế ra quyền bất động, sắp xếp phương hướng xuất quyền, góc độ, động tác, tụ lực, bạo lực, tất cả nắm kỹ.

Gió từng đợt thổi qua, cuốn lên đầy trời lá vàng, trùng trùng điệp điệp phảng phất dòng sông màu vàng óng.

Sở Thiên hai mắt khôi phục thần thái, thu quyền, bắt đầu tụ lực. Hắn mặc dù tuổi nhỏ, lại có phần trưởng thành sớm, mặc dù 12 tuổi thân thể liền khá cao, trên người một bộ thanh sam, càng có vẻ anh tuấn tiêu sái. Giờ phút này thân thể của hắn càng cứng, phảng phất một như một cây cường cung màu

xanh đang kéo căng dây cung, sắp bắn ra một tiễn kinh thiên.

Tự lực đạt đến cân bằng, tại lực lượng đến đỉnh điểm, trong nháy mắt đó, hân hình như có cảm ứng, đột nhiên ra quyền, quyền oanh không khí bạo vang, cơ bắp cánh tay nhưng không có mảy may thả lỏng, quyền thủ tiếp xúc thân cây, kinh lực đột nhiên bộc phát, xuyên thấu qua lớp vỏ cây xâm nhập nội bộ, một quyền này phẳng phất cũng không phải là đánh vào trên cành cây, lại giống đánh trúng bông, rất là dễ chịu.

"Sẽ không sai, là cảm giác này, vậy mà liền luyện thành." Sở Thiên trong lòng mừng rỡ không thôi, cái môn "Tu Du Kinh" này, tu luyện thật sự là quá thuận lợi.

Đến tận đây, Sở Thiên xem như tiến vào "Tu Du Kinh" cảnh giới nhập môn.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chiến (1)

Mặc dù "Tu Du kinh" sơ thành, nhưng Sở Thiên thấy vẫn chưa đủ, tự lẩm bẩm: "Uy lực bức này nhưng hoàn toàn không cách nào so sánh cùng tráng hán đầu trọc."

Hân sử dụng võ học này, quyền kinh như núi, tam trọng lực đạo cùng bộc phát mới có thể cùng tứ phẩm võ học chống lại, hân còn kém xa lắm, chỉ có thể oanh ra nhất trọng lực đạo.

Sở Thiên hơi chút trầm ngâm, mở công pháp ra, quan sát đến lần thứ ba, mới phát hiện tráng hán đầu trọc cùng hân thi triển "Tu Du kinh" có sự sai biệt rất nhỏ.

Hai người góc độ xuất quyền, phương thức tự lực, quỹ tích công kích đều giống nhau như đúc, duy nhất chỗ khác lạ là, khi nắm đấm đánh trúng thân cây, mình là trong nháy mắt bộc phát toàn lực. Mà phương thức xuất lực của đại hán có chút đặc biệt, đồng thời bạo lực, còn từ đầu tới cuối duy trì kinh lực, lấy thế tự lực. Kinh lực tăng tăng phát ra, bền bỉ cứng cỏi, tăng tăng tăng phúc, nhưng cũng trong ngắn ngủi là hoàn thành. Giống như thu lực về, thả cùng thu ở giữa, tự lực và xuất lực cùng nhau tạo thành một sức kéo kì dị, tràn ngập một thứ xúc cảm kì dị.

Rất rõ ràng, chỉ cần nắm được phương thức xuất lực này, "Tu Du kinh" liền có thể hoàn thành.

Lại, loại kỹ xảo chiến đấu này này là tráng hán đầu trọc chinh chiến bao năm mới nắm được, nói thì đơn giản, nắm giữ lại vô cùng gian nan.

Loại kết quả này Sở Thiên cũng không cam lòng, vận người tung quyền tiếp tục tu luyện, thẳng đến đêm mới dừng tay nghỉ ngơi trên tảng đá ở dưới tán cây. Hiện tại nhất trọng lực cảnh giới hân nắm giữ được chín thành, tiện tay đều có thể phát ra, nhưng thủy chung không tái hiện được quyền kia của đại hán.

"Thiếu gia, nên ăn cơm." Hân theo tiếng kêu nhìn lại, cách đó không xa có một bóng người xinh đẹp, thanh tú động lòng người đứng đấy, nguyên lai là Tiểu Nguyệt.

Sở Thiên âm thầm suy nghĩ, nhìn tình huống hiện tại luyện thêm nữa cũng không hiệu quả gì, còn không bằng nghỉ ngơi một hồi, luyện tập điều độ giữ gìn sức khỏe.

Cũng đúng, chỉ tu luyện một ngày, có thể đem công pháp tập luyện như vậy đã quá tốt rồi, người không thể quá tham lam. Nghĩ như vậy, hân đáp ứng một tiếng, đi theo Tiểu Nguyệt về nhà.

"Thiếu gia, luyện công cũng muốn chú ý thân thể a, hai ngày trước nhìn ngươi rất thống khổ, loại công phu tổn hại cơ thể như thế ngươi vẫn muốn luyện." Tiểu Nguyệt lớn mật khuyên can nói.

Nàng cùng Sở Thiên lớn lên cùng nhau, danh nghĩa là chủ tớ, kì thực cùng thân nhân không khác là mấy, lại biết rõ Sở Thiên chưa từng ý thể hiếp người mới dám khuyên ngăn như vậy, nếu như không biết rõ ràng về thiếu gia của mình, nàng cũng không dám thuyết phục như vậy.

Quả nhiên, Sở Thiên không cảm thấy kinh ngạc, chỉ trấn an nói: "Không sao, dù gì ta cũng luyện qua rồi."

"Vậy về sau thiếu gia không nên luyện loại công phu nguy hiểm đó nữa." Tiểu Nguyệt vẫn cố khuyên ngăn.

"Được rồi. Thiếu gia đáp ứng ngươi." Sở Thiên đáp ứng, trong bụng lại oán thầm, e ngại thống khổ, không chịu tu luyện, làm sao có thể thành cường giả được.

Bất quá, loại lời này hân đương nhiên sẽ không nói ra miệng, cứ đáp ứng trước đã, đến lúc đó nên làm thế nào thì là việc của mình chứ. Đối nữ hài tử, hân không biết nên cự tuyệt như thế nào.

Tiểu Nguyệt làm như vậy cũng là quan tâm mình, không nên cự tuyệt khiến cho nàng thương tâm. Huống chi nàng dung mạo xinh đẹp, tính tình dịu dàng, càng quan trọng hơn là, nấu cơm còn ăn thật ngon. Nghĩ tới đây, Sở Thiên lại muốn ăn tiếp, trong miệng thêm nhỏ nước dãi.

Nói nấu cơm, Tiểu Nguyệt tựa hồ trời sinh liền một loại năng lực làm thức ăn trở nên cực kì ngon, sắc hương vị đều đủ không cần phải nói, tinh thông tất cả các công thức nấu ăn, ưu điểm lớn nhất là, những loại nguyên liệu đơn giản vào tay nàng sẽ trở thành những món ăn không tầm thường chút nào, cho dù là quả hoang trên núi, thịt nhím, hoặc là thường thấy như cải trắng hay đậu hũ, những thứ mộc mạc nhất, trải qua đôi tay của nàng thoáng qua một cái đã trở thành cao lương mỹ vị.

Mỹ thực chính là như vậy, không nghĩ còn đỡ, càng nghĩ càng đói. Suy nghĩ nhiều, Sở Thiên bụng đã sôi lên ùng ục, càng chạy càng nhanh, hiển nhiên hiển nhiên dạ dày hẳn cũng đã đói lắm rồi.

"Thiếu gia, chờ một chút" mông lung trong bóng đêm, Tiểu Nguyệt dồn hết sức lên đôi chân nhỏ đuổi theo chủ nhân, sắc mặt đỏ lên, thở phì phò, kém chút đã làm rách váy của nàng.

Dừng đũa, nhìn lại bữa tối sau khi mình dùng qua, Sở Thiên dựa vào trên ghế dựa, vừa lòng xoa xoa cái bụng đã căng tròn nhìn Tiểu Nguyệt bận rộn thu thập bát đũa chén đĩa, hưởng thụ thời khắc trân quý khi còn ở nhà.

Hơi dừng một lát, Sở Thiên đứng dậy ra khỏi phòng, đến trong viện tu luyện Tu Du Kinh, Tu Du Kinh lực phá hoại quá lớn, cho nên không tiện thi triển trong nhà.

Luyện công thẳng đến đêm khuya, hẳn trở về phòng đi ngủ, dự định nghỉ ngơi tốt chuẩn bị cho ngày mai.

Sở thiên kéo thân mình mệt mỏi vào trong chăn, thả lỏng cơ thể chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau, Sở Thiên vừa dự định ra ngoài luyện công, bỗng có tiếng gầm giận dữ.

"Sở Thiên, cút ra đây!"

Thanh âm khàn khàn như là vịt đực, vừa nghe đã biết tiếng của Sở Hách, tiếng kêu bên trong tựa hồ tràn ngập cừu hận, rất dễ dàng tưởng tượng ra hẳn gọi Sở Thiên lúc nghiêng răng nghiêng lợi.

Sở Thiên suy nghĩ, con hàng này biết rõ đánh không lại mình, còn dám tới cửa khiêu chiến, tất nhiên là có trợ thủ, bất quá tu vi, võ học của hắn ngày càng tinh tiến, kẻ tài cao gan cũng lớn, không hề e ngại, ra khỏi phòng của mình, rờn rã hơn mười người thiếu niên trong tộc ngăn cửa viện, sắc mặt khó coi, đây đều là người mà Sở Hách gọi đến giúp đỡ.

Hắn thấy thế cười lạnh nói: "Thế nào, dự định quần ẩu à?"

"Chỉ bằng người cũng xứng?" Sở Hách cũng từng nghĩ đến việc quần ẩu, bất quá hắn nếu là dám làm như thế, người khác không nói, cha của hắn sợ rằng sẽ đem hắn đánh chết tươi, nhẹ nhất thì cũng tàn phế. Cha hắn luôn luôn chú trọng danh dự, Tứ trưởng lão có thể nào dễ dàng tha thứ cho nhi tử làm ra chuyện mất mặt như thế.

Nụ cười trên mặt Sở Thiên ngày càng đậm: "Hắn là lần trước luận bàn tộc huynh cảm thấy chưa đủ nghiền, còn muốn lại so một lần?"

"Người..." Sở Hách ban ngày ban mặt bị nhắc chuyện cũ, tức giận đến muốn thổ huyết.

"Cũng không quần ẩu, lại không phải một đấu một. Người tới đây làm gì?" Sở Thiên gầm thét một tiếng, toàn thân nguyên lực bộc phát, một cỗ khí thế mạnh mẽ khuếch tán ra, những kẻ đến kiếm chuyện với khuôn mặt hung ác, giờ phút này cũng lộ ra mấy phần kiêng kị, sở Hách nghe vậy càng là liên tiếp lui về phía sau, sợ lại bị Sở Thiên đánh ngất xỉu, thật không thể lại mất mặt.

Người đến xem tuy đông, trên mặt ai nấy đều e ngại, thân thể run rẩy, chỉ có một người trong đó từ đầu đến cuối sắc mặt như thường, dù thấy Sở Thiên dưới cơn nóng giận cơ hồ trấn áp toàn trường, trong lòng thầm khen một tiếng, trên mặt lại duy trì vẻ lạnh lùng, quanh thân đồng dạng có nguyên lực cường đại bạo phát đi ra, trực tiếp đem khí thế của Sở Thiên đánh gãy.

Giữa sân hai cỗ khí thế giao phong, đều là người trẻ, lại phong cách khác lạ, áp chế lẫn nhau lại hiện lên vẻ giằng co, ai cũng không áp đảo được người còn lại.

Vị thiếu niên này khuôn mặt non nớt, tuổi cũng hết sức trẻ, cùng Sở Thiên không kém bao nhiêu, hắn mặc dù tuổi trẻ cũng đã trở mã thành một thiếu niên anh tuấn, chỉ là kiệm lời ít nói đến mức lãnh đạm, lại càng hiển lộ rõ ràng ra một loại khí chất độc hành, nhìn kỹ lại, mặt mày lại có mấy phần giống Sở Hách.

Người này chính là Sở Ca, chính là con trai út của Tứ trưởng lão, em ruột Sở Hách, càng là thiên tài trong nghi thức Khai Linh thức đã tỉnh huyền mạch cao cấp.

"Ngán ngủ mấy ngày, chỉ bằng vào hoàng mạch trung cấp tư chất, có thể tu luyện tới luyện thể tầng ba, không thể không nói, tộc đệ làm được coi như không tệ."

Trước mắt, Sở Ca bản nhân có tu vi luyện thể tầng bốn, nhưng là con của Tứ trưởng lão lại bỏ hết cả tiền vốn, càng tiêu hao mấy món trân quý. Thời gian giống nhau, Sở Thiên vậy mà chỉ chênh lệch cùng hắn một cấp, lấy loại tư chất này của hắn, cho dù có bậc cha chú hết sức giúp đỡ, đó cũng là rất

khó được.

"Người hiện đầu nhập vào ta, xoá bỏ ân oán cùng Sở Hách, ta cam đoan người đám người này bên trong địa vị vẹn vẹn chỉ phía dưới ta." Sở Ca khẳng khái cho ra hứa hẹn.

"Tiểu đệ, người..." Sở Hách nghe vậy vội chen vào, tiếp tục như vậy mối thù của hắn làm sao báo?

"Ân." Sở Ca hướng ánh mắt lạnh lạnh về phía huynh trưởng, sở Hách giống như bị lưỡi dao đâm phải, thân thể hơi run, hắn biết tính cách của đệ đệ, không dám nhiều lời.

"Đã suy nghĩ kỹ chưa, ta đây chính là rất thành tâm mời." Sở Ca một lần nữa nhìn về phía Sở Thiên, khuôn mặt băng lãnh đúng là có một chút chờ mong.

Những người khác không tự giác lộ ra vẻ hâm mộ, tiểu tử này vận thật tốt, Sở Ca đại ca coi trọng như vậy, thật sự là ao ước của bao người. Trong bọn hắn, Sở Ca tuổi tác nhỏ nhất, nhưng vô luận gia thế hay tư chất, cũng đủ làm lão đại.

Sở Ca có vẻ hơi mong chờ, Sở Thiên chậm rãi ung dung nói: "Ta tin tưởng thành ý của người, nhưng là ta không quen làm tiểu đệ người khác."

Hắn từ nhỏ chí hướng cao xa thể thành tuyệt thế võ giả, há lại sẽ làm tiểu đệ người khác. Đừng nói Sở Ca là cái gọi là tư chất huyền mạch cao cấp, cho dù có địa mạch, thậm chí thiên mạch đây, cũng đừng hòng để hắn cúi đầu xưng thần.

Thân là võ giả, lúc có một thân ngông nghênh!

Phảng phất thật bất ngờ nhận lấy cự tuyệt, Sở Ca đầu tiên là kinh ngạc, chợt sắc mặt âm trầm xuống, toàn thân nguyên lực bắt đầu bạo động, chậm rãi hướng Sở Thiên ép tới. Hắn tính tình cao ngạo, cực ít câu người, nhưng lời nói ra không cho phép người khác cự tuyệt.

Ngoài Sở Thiên, đám người vội vàng rút lui, nhao nhao rời xa Sở Ca, rất nhanh lấy Sở Ca làm trung tâm phạm vi mười mấy mét hình thành một cái khoảng không.

Kẻ này coi là thật gan to bằng trời, chúng ta hay cách xa một chút, miễn cho bị vạ lây. Đây là ý niệm trong lòng mọi người.

Sở Thiên lại phảng phất không thấy được tình hình xung quanh, không có cảm nhận được áp bách nguyên lực của Sở Ca, lần nữa khiêu chiến cực hạn của đám người: "Chúng ta hắn là không chênh lệch nhiều đi. Tiểu đệ."

Nghe vậy Sở Ca sắc mặt đột nhiên biến sắc đến cực hạn, dường như lộ ra có chút vận vẹo.

"Tốt, rất tốt!" Cường ép áp chế xuống về dữ tợn, lời nói bình tĩnh từ trong miệng Sở Ca nói ra. Nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra sự bình tĩnh này là che giấu đi lửa giận, giống như nham thạch dưới núi lửa, coi như trăm năm không bộc phát, cũng không thể khinh thường, người xâm phạm sẽ bị ngập trời dung nham đốt thành tro bụi.

Trận đấu dần dần tụ tập được rất nhiều người, vừa mới bắt đầu chỉ có xung đột song phương ngôn ngữ giao phong, sau đó những kẻ tạp dịch phụ cận lần lượt tới lao nhao nghị luận, có chuyện tốt như vậy đệ tử sẽ kéo đến quan sát, cũng có một vài hậu bối hữu tâm đích thân tới hiện trường.

Về sau, không chỉ có người gần đó đến xem, thậm chí phương xa đều không ngừng có người chạy đến xem náo nhiệt, cuối cùng, người xem lít nha lít nhít không dưới trăm người.

Trăm ánh mắt xen lẫn, bên trong có chờ mong Sở Thiên cùng Sở Ca chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chiến (2)

Trong đám người vây xem có hai khuôn mặt quen thuộc, một người mày rậm mắt to, diện mạo giản dị, thỉnh thoảng có người theo sau a đua nịnh hót, chính là Sở Vũ - người lần trước luyện được cho Sở Thiên, bên cạnh hắn có một thiếu nữ xinh đẹp tự nhiên là Sở Sở. Lúc này Sở Sở tóc mai lộn xộn, xem bộ dạng vẫn còn lưu mấy phần lười biếng.

Nàng mới thức giấc, chợt nghe nghe có hạ nhân đang nghị luận, nói chính là sự tình nơi đây, nghe Sở Thiên gặp nguy hiểm, đến rửa mặt đều không để ý tới nàng liền lấy giày phi nước đại đến đây, trên người vẫn còn mang bộ đồ ngủ, trước khi đi còn đem một mặt không tình nguyện Sở Vũ kéo tới.

Bốn phía thỉnh thoảng có thiếu niên đưa ánh mắt lửa nóng nhìn nàng lại bị Sở Vũ trừng mắt nhìn lại, liền không cam lòng mà nhìn chỗ khác, những điều này nàng cũng không có chú ý tới, đôi mắt sáng lấp chăm chú vào tràng diện bên trong.

Đám khán giả chú ý quanh mình, người bên ngoài nghị luận, thậm chí Sở Sở đến, Sở Thiên tất cả đều để ý tới, thần sắc hắn đề phòng nhìn về kinh địch

trước mặt.

Nguyên lực Sở Ca hướng ngón trở không ngừng quán chú, chưa xuất chiêu, cảm giác áp bách đã ập tới.

Bản năng phát giác được nguy hiểm, Sở Thiên hai chân hơi cong, trọng tâm chìm xuống, hai tay hơi co, bày ra thức mở đầu của "Phong Chưởng". Đối phương tuy tuổi còn nhỏ, lại là huyền mạch thiên tài, nhìn liền biết là nhân vật khó chơi, nếu có chút chủ quan, kết quả sẽ rất thê thảm.

Trên ngón trở Sở Ca nguyên lực càng phát ra cô đọng, vậy mà mắt thường có thể thấy ngưng đọng thật chất trên đầu ngón tay, hình thành một lớp trơn bóng như bạch ngọc, bề ngoài lộng lẫy, bên trong sát cơ tiềm ẩn. Lúc toàn thân khí thế đạt đến đỉnh điểm, Sở Ca nhấc chân tiến lên một bước, "tạch tạch", mặt đất nứt ra nhiều khe nhỏ, thân hình Sở Ca đã đi tới trước mặt Sở Thiên, một chiêu kiếm chỉ nhắm ngay ngực Sở Thiên, gọn gàng dứt khoát, bá khí nghiêm nghị.

Nếu đối thủ tu vi yếu hơn mình, vậy liền không cần hoa chiêu, cứ thẳng thắn nghiền ép đối thủ, hần Sở Ca tuyệt sẽ không thua người có tu vi không bằng mình, đây là một loại tự ngạo bẩm sinh.

Thấy thế Sở Thiên dùng nguyên lực bao bọc hai tay, một chưởng tiếp hướng kiếm chỉ, chưởng thế đơn giản không cầu kỳ, lại như bão táp xuất cốc, không thể coi thường.

Hiển nhiên, hần dự định cùng đối phương liều mạng một chiêu, trải qua năm ngày rèn luyện, thân thể của hần tráng kiện như yêu thú, nguyên lực cô đọng giống như thép tinh, tu hành võ học càng là rèn luyện đến lô hỏa thuần thanh. Mặc dù tu vi kém hơn đối phương một trọng cảnh giới, nhưng hần tin tưởng coi như không bằng đối phương, cũng không có khả năng trong mấy chiêu liền bị đối phương chế trụ, cái này là tự tin, tin vào thực lực của chính mình, tin võ học của chính mình.

Hai người lần đầu va chạm, là tự ngạo cùng tự tin đối đầu.

"Oanh!"

Lần này đối đầu, Sở Thiên phát giác đối phương nguyên lực trầm ổn, hùng hậu, càng khó chơi hơn chính là chiêu kiếm chỉ đối phương thi triển vô cùng sắc bén, đủ để thiết kim đoạn ngọc.

Hần không có cây mạnh, thuận thế lui về phía sau hai bước. Sở Ca chỉ là thân trên lay nhẹ, hai chân lại dậm vào trên mặt đất đứng bất động. Rất rõ ràng Sở Thiên rơi xuống hạ phong.

Tình hình chiến đấu một chút đình trệ, đám khán giả liền nhao nhao mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

"Vẫn là Sở Ca lợi hại. Sở Thiên rõ ràng rơi xuống hạ phong." Có người căn cứ tình hình chiến đấu đưa ra phán đoán khách quan.

"Sở Thiên có thể đón đỡ Sở Ca một chiêu không thổ huyết, cũng coi như rất khó được." một vị lão nhân lập trường đứng giữa, biểu đạt thương thức đối với Sở Thiên,

"Hần tu vi đạt tới luyện thể tầng 3, trời, lúc này mới bao lâu a." Một vị tộc muội nhìn không được nói ra, năm ngoái nàng liền khai linh, hiện tại cũng bắt quá là luyện thể tầng 3, không nghĩ Sở Thiên mấy ngày liền đuổi kịp. Thực sự nghĩ không ra nguyên do, nàng đem nguyên nhân quy về ngoại lực: "Hoàng mạch trung cấp có mạnh như vậy sao, nhất định là dựa vào thiên tài địa bảo mạnh lên"

"Như vậy, tiềm lực của hần nhất định không bằng Sở Ca, hai người chênh lệch chỉ có thể càng ngày càng lớn." Có người lý trí đưa ra nhận xét.

"Nói nhảm, tư chất đều không tại cùng một đẳng cấp, lấy cái gì để so sánh" Càng có người khịt mũi coi thường.

Lúc này, Sở Hách đang hưng phấn, bấp thập cả người đều đang run rẩy, thậm chí nhìn không được muốn cười to, bởi vì lập tức liền có thể nhìn thấy Sở Thiên bị ngược đãi.

"Tiểu tử này tuyệt đối xong đời, càng như thế đối đãi tiểu đệ ta. Ha ha, đây là muốn chết a."

Sở Hách biết rõ tính cách huynh đệ nhà mình, Sở Ca tuy còn nhỏ, lại hơi trưởng thành trước tuổi, thiên tư càng hơn người, một đường thuận buồm xuôi gió, từ sớm tính kêu ngoạ đã ăn sâu vào trong cốt tủy.

Trong nhóm người bọn hần, trừ hần bên ngoài, dù có lớn tuổi hơn Sở Ca, cũng phải cam tâm tình nguyện xưng hần một tiếng "Sở Ca đại ca", vì chính là duyên cớ này.

Tiểu tử này thật sự là muốn chết, như hần nguyện ý quy thuận, thật đúng là không có biện pháp gì, không ngờ là chính hần lại từ chối, thật sự là quá ngu.

Hần cũng biết thực lực của đệ đệ. Nói ra mất mặt, Sở Ca vừa tiến vào luyện thể tầng ba, hần từng cùng Sở Ca có "chút" giao thủ, lúc ấy hần đã đột phá tầng 4, tuy có tu vi ưu thế, lại bị hai ba lần đánh bại, hai người căn bản không cùng một cấp bậc bên.

Về sau, Sở Ca lại tấn một cấp, càng phục dụng "Tây Tâm đan" do Dược đường luyện chế, thực lực bây giờ càng thêm đáng sợ, tương luyện thể tầng 5, dù sao huyền mạch thiên tài đã có tư cách vượt cấp chiến đấu.

Trong lúc Sở Hách suy nghĩ, Sở Thiên và Sở Ca vẫn đang chiến đấu ở trong sân. Sở Ca vận chuyển nguyên lực toàn thân quán chú kiếm chỉ, như danh

Kiểm ra khỏi vỏ, vũ tiễn rời dây cung, chiêu chiêu không rời đôi phương điểm yếu hại.

Mà Sở Thiên vận dụng Phong Chương theo gió mà chuyển, song chương như gió thét mưa rào, quanh thân hóa thành một đoàn gió lốc rít gào, cuốn lá khô dưới đất bay tứ tung, đứng trước cường địch càng đánh càng hăng.

Rất nhanh hai người đã giao thủ trên trăm chiêu. Sở Ca đem "Đoạn Ngọc Kiếm" vận đến đỉnh phong, đầu ngón tay lộ ra tia sáng chói mắt, tựa như một mặt trời nhỏ, kiếm chỉ sáng chói xuất động, hướng đôi phương hung dữ đâm tới.

Xung quanh Sở Thiên Gió xoáy từ cấp tốc xoay tròn đến im bất mà dừng, trong lúc đó quá trình tích súc lực lượng cùng khí thế cũng đã đến mức đỉnh điểm, nguyên lực trên lòng bàn tay đại thịnh, trong nháy mắt chương liền phát ra đón hướng kiếm chỉ.

Bàn tay cùng kiếm chỉ lần nữa tương giao, nguyên lực tương hỗ va chạm, âm thanh khí bạo liên tiếp vang lên, một cỗ khí sóng vô hình từ điểm tương giao sinh ra, gợn sóng cuộn cuộn hướng về bốn phương tám hướng kéo dài tới, quang mang chói mắt để cho người ta mắt mờ không ra.

Ánh mắt khôi phục bình thường lúc, hai người đã bị khí lăng đẩy ra, riêng phần mình lui lại năm bước, bình tĩnh ở xa xa nhìn nhau.

vang lên tiếng hít khí lạnh không biết là của ai, nhưng mà phảng phất nó lây nhiễm đi ra, trong chốc lát tiếng thán phục liên tiếp vang lên.

Mọi người đều là không nghĩ tới, một người không có tiếng tăm gì như Sở Thiên, có thể cùng thiên tài huyền mạch Sở Ca đánh đến loại tình trạng này.

Luận tu vi Sở Thiên còn yếu hơn một cấp, vẫn ở tại phạm trù luyện cơ bắp, mà tầng 4 Sở Ca đã tiến vào luyện gân cốt. Luận tư chất, huyền mạch cao cấp của Sở Ca y nguyên nghiền ép hoàng mạch trung cấp của Sở Thiên.

Trong mắt đại đa số người, hai người thực lực sai biệt nên là một trời một vực, thực tế tình hình chiến đấu lại cơ hồ lực lượng ngang nhau, loại kết quả này thật làm cho một số người đánh vỡ đầu cũng nghĩ không thông.

Sở Sở ngẫm buồn lòng một hồi, xem ra không cần phụ thân ra tay, dạng này tốt nhất, phụ thân ra mặt có thể làm tổn thương tự tôn của Sở Thiên, thật sự là hạ sách. Mà Sở Thiên lấy được loại này chiến tích, càng làm cho nàng phương tâm mừng thầm không thôi, ngay cả nàng đều không nghĩ tới, Sở Thiên có thể cùng Sở Ca ngang tay.

Có người vui vẻ có người sầu, Sở Hách tròn mắt hốc mòm, cái này Sở Thiên có thể cùng tiểu đệ hấn đánh lên trên trăm chiêu, hơn nữa thoát nhìn là không rơi xuống hạ phong, mẹ nó không phải mình đang nằm mơ à.

Kẻ này cũng là quái vật, trước đó nghĩ cái gì mà lại đi trêu chọc hấn? Vừa nghĩ đến đây, Sở Hách hồi hận vỗ vỗ trán.

Bất quá, theo hấn xem ra, Sở Ca tuyệt đối có chỗ giữ lại, đối với hấn mà nói, dưới loại tình huống này, chỉ có thể coi là làm nóng người.

"Người ngoài dự liệu của ta." Lặng im thật lâu, Sở Ca chợt mở miệng nói. Hấn tự nhiên nhìn ra, đối phương thi triển chính là tam phẩm võ học, võ học mỗi lần thăng nhất phẩm, độ khó tu luyện tùy theo tăng gấp bội, tam phẩm võ học tuyệt không phải hạng người bình thường có khả năng nắm giữ, dựa vào tình hình giao thủ lúc này, liền biết đạt đến cảnh giới nhất định.

Lúc mới giao thủ, lấy hấn tu vi cao hơn đối phương nhất trọng, còn bị kinh phong đập vào mặt đau rất, càng khó coi hơn là quần áo hấn không chỉnh tề, khá là chật vật, nhiều người như vậy ở đây, lần này thật đúng là mất hết mặt mũi.

Nghĩ tới đây, Sở Ca sắc mặt âm trầm, trong mắt hàn ý càng đậm.

Sở Thiên nhún nhún hai vai, từ chối cho ý kiến, sự tình phát triển đến một bước này, đối phương nói rõ là khiêu khích, cùng người khiêu khích hấn không lời nào để nói, một chữ chiến mà thôi.

"Người rất mạnh, ta không thể hiểu tại sao một tên có tư chất hoàng giai trung cấp chỉ mới khai linh vài ngày lại có thực lực cùng ta đánh ngang tay, ta rất thường thức người, nhưng người sai lầm, người không nên thách thức ta, người ra toàn lực đi, ta sẽ cho người thấy rõ ràng, khoảng cách giữa người và ta"

Sở Ca nói xong chợt có huyết khí từ thể nội hấn chui ra hội tụ về phía tay phải. "Đoạn Ngọc Kiếm" lần nữa tại đầu ngón tay ngưng ra, vô số tơ máu lan tràn đến trên ngón, đem nó chậm rãi nhuộm thành huyết sắc. Quanh người tản ra kinh người sát khí

Sở Thiên vuốt vuốt cánh tay đang đau nhức, bày ra thức mờ đầu "Phong Chương" ngưng thần phòng bị.

Trong lòng của hấn âm thầm kêu khổ, luyện gân cốt cao thủ, hôm nay xem như lĩnh giáo, thi triển chương pháp cùng đối phương chiến đấu, chương chương đều giống như đánh vào sắt thép, mà hai người giao thủ trên trăm chiêu, hiện tại quanh thân nhiều chỗ đau đớn.

Nếu không phải từng lấy được cao tột thể, tiến hành loại chiến đấu như này với Sở Ca, chỉ sợ chiến đấu chưa tiến hành một nửa, nhục thân trước hết bị phế sạch.

Gặp Sở Ca lại ra tuyệt chiêu, loại chiêu thức này xem xét liền hung bạo hơn trước, nghĩ đến uy lực tất nhiên không tầm thường. Bất quá, đối phương như nghĩ đơn giản thu thập mình, cũng sẽ không dễ dàng như vậy, dù là liều đến trọng thương, cũng muốn làm cho đối phương nếm thử tuyệt chiêu mới "Tu Du Kinh".

Huyết sắc kiểm chỉ yêu dị bá đạo, không dung tình chút nào hướng Sở Thiên phần eo đâm tới. Thấy thế Sở Thiên thi triển "Phong Chưởng", ngấm tích xúc lực lượng chờ thời cơ phát ra "Tu Du Kinh", đem hết toàn lực tiến hành phản kích, hai người sắp va chạm lần nữa.

Thắng bại đến tột cùng như thế nào? Ở đây trái tim tất cả mọi người đều đột nhiên tăng tốc.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Luyện thể tăng bốn

Tu Du Kinh thi triển ra, mang theo thanh thế làm người khác hít thở không thông, hướng kiểm chỉ kích tới.

"Cha..." Sở Sở chỉ nói ra một chữ, Sở Vũ liền minh bạch ý tứ của nàng, gật đầu đang muốn cứu viện chỉ thấy một thân ảnh đã vượt lên trước giải vây, nhìn thấy người này, Sở Vũ trên mặt lộ ra vẻ thoải mái, ngay lập tức thu hồi bước chân.

Lúc Sở Ca cùng Sở Thiên sắp va chạm, bỗng nhiên một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, tới không hề có điềm báo trước, trước đó vẫn là không ai có thể nhìn ra hần tử đầu mà tới. Người này thân mang áo bào đen, chắn giữa hai người, dáng người cũng không cao lớn, lại giống như tường đồng vách sắt không thể phá vỡ.

Lúc này công kích sắp tới, cho dù có tâm thu lực cũng không thể làm gì, cả hai chiêu thức không suy giảm chút nào, lấy mười thành uy lực đánh phía người áo đen. Hần mở rộng hai tay chia hai bên trái phải, hai bên không khí bị thôi động, hình thành một bức tường không khí, sát chiêu có uy lực công kích kinh người, nhưng đánh lên tường không khí lại như muối bỏ biển, biến mất không tạo lên chút gợn sóng nào.

Người áo đen chỉ khuyên can, không có ý đả thương người, bởi vậy lực đạo có chút nhu hòa, hai người chỉ là lui lại mấy bước, cũng không có té ngã, người này đồng thời đón lấy sát chiêu, vẫn là bình chân như vại, không có chút tổn hại nào.

Gió thổi qua râu tóc vốn đã bạc trắng, gió êm sóng lặng về sau, rốt cục lộ ra bộ mặt thật. Không giống trong tưởng tượng của mọi người, người đến có gương mặt khô héo già nua, thân thể còng xuống gầy gò, phảng phất tùy thời đều có thể gần đất xa trời.

Nhưng mọi người nhìn thấy chân dung ngược lại nhao nhao lộ ra sắc mặt cổ quái, chuyện hôm nay đối với vị này, chỉ là tiện tay mà thôi, bởi vì người này chính là từng chủ trì khai linh Tam trường lão, đây chính là một vị cao thủ đứng đầu Liệt Nham thành, cường giả Hoá Cương cảnh.

Bất quá việc hần tới khuyên khiến tất cả mọi người cảm thấy nghi hoặc, gia tộc luôn luôn cổ vũ tiểu bối tranh đấu, bình thường mà nói, tranh chấp giữa các tiểu bối, các trường lão tuyệt đối là không xen vào, nhắm mắt làm ngơ, đến cùng là duyên cớ gì, dẫn tới Tam trường lão hạ mình, tự thân xuất mã?

Hai người Sở Thiên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhất là Sở Ca, hần đã quyết định, muốn cho đối phương một bài học, không muốn bị người khác xen vào, đối lại người khác cũng không ngăn cản được hần, nhưng người can ngăn lại là Tam trường lão, cho dù oán khí có lên tận trời, cũng đành phải buồn bực trong bụng.

Sự tình xảy ra ngoài ý muốn, hai người không hẹn đều lộ thần sắc nghi vấn.

Không đợi hai người mở miệng, Tam trường lão đi đầu giải thích: "Trận so tài sắp tới, hai người các ngươi nếu muốn tranh đấu, hãy để trong trận so tài phân cao thấp. Tiểu bối trong gia tộc bên trong không thiếu cường giả, vì trận so tài trước lấy được thành tích tốt, bọn hần luyện tập ngày đêm, liều mạng khổ luyện. Các ngươi đều là người thông minh, tranh đấu lúc này nếu có tổn thương, lại đem tiện nghi cho người khác."

Sau một phen suy tư, hai người đều tiếp nhận thuyết pháp này. Đối với Sở Thiên, đối thủ thực lực quá mạnh, hiện cũng không phải là thời cơ quyết chiến tốt nhất, lúc này ngưng chiến có lợi mà vô hại. Sở Ca mặc dù tự nhận đủ để chiến thắng đối phương, nhưng Tam trường lão đã ra mặt, chuyện này chỉ có thể dừng ở đây.

Bất quá tạm thời tha hần một lần, trận so tài thì người xem đông đảo, đến lúc đó công khai làm nhục đối thủ, sẽ làm đối phương hoàn toàn mất mặt.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Ca đột nhiên thành vui, nhếch miệng lên cười nhìn về phía Sở Thiên: "Nếu như thế, trận so tài tái chiến?"

Sở Thiên chà hể e ngại, khẽ vuốt cằm biểu thị đồng ý.

Đám khán giả thấy hai người không đánh nhau, trên mặt ai nấy đều thất vọng. Khó chịu nhất thuộc về Sở Hách, tiện dịp hần bị khiêu khích sắp cuồng bạo, lại bị Tam trường lão xen vào.

Cái này tương đương với một vị mỹ nữ sinh đẹp cõi hết đem đến trước mặt, đang muốn tiến tới đột nhiên có người vượt lên trước chiếm mất, còn nói phải xếp hàng chờ thêm hơn hai tháng, trong lòng của hần phiền muộn càng nhiều.

Sở Hách thâm mắng lão gia hỏa bất chớ đi cày, lại không dám nói ra miệng, nói ra có khi lại bị Tam trường lão đánh thành đầu heo cũng nên. Mặc kệ hần có nguyện ý hay không, việc này đành phải như vậy coi như thôi.

Tam trưởng lão thấy mọi người đều không dị nghị, liền mỉm cười nói: "Sự tình đã giải quyết, mọi người tản ra đi. Tiểu bối rảnh rồi đến đây quan sát, tức là có thời gian rảnh rồi, sao không nắm chặt thời gian tăng thực lực lên..."

Bọn tiểu bối thấy hắn lên dòng dạy dỗ, đều là sắc mặt đại biến, tan tác như chim muông, từng người hiện ra bộ pháp tinh diệu, hoa lệ làm người ta nhìn mà than thở.

Trong gia tộc các trưởng lão mỗi người quản lý chức vụ của mình, Tam trưởng lão chủ yếu phụ trách bồi dưỡng tiểu bối, hắn luôn luôn mang vẻ mặt hòa ái, thủ đoạn nghiêm khắc, uy danh vang vọng, bình thường tiểu bối nhìn thấy hắn, tựa như con chuột đụng tới mèo. Đáng nhắc tới chính là, khi hắn lên giọng thuyết giáo, sẽ trở nên càng đáng sợ.

Đám người giải tán đều mang suy nghĩ riêng của mình, Sở Ca suy nghĩ trận so tài nên dùng chiêu thức gì, gợn gợn mà linh hoạt miểu sát đối phương, triệt để dụng nên uy nghiêm của bản thân. Sở Thiên thì nghĩ, cùng đối thủ so sánh, hiện hắn tu vi quá thấp, phần thắng không lớn, nhưng nếu là hai tháng sau, ai ăn ai còn không nhất định đâu.

Tam trưởng lão hài lòng vuốt vuốt bộ râu dưới cằm mừng thầm không thôi: "Hiện để bọn hắn phân ra thắng bại, kẻ thất bại khó tránh khỏi nhục chí. Nếu là đem kỳ hạn lui về phía sau hai tháng, vì đánh bại đối thủ, hai người đều sẽ liều mạng tu hành. Như thế, ta Sở Gia lại có thêm hai tên thiếu niên anh tài. Chắc chắn, chiêu này của lão phu thật đúng là tuyệt không thể tả đâu."

Mặt mo của hắn không tự giác cười tươi, những tiểu bối chưa kịp rời đi, nhìn thấy nụ cười này, giật mình một cái, động tác rút lui càng lộ vẻ nhanh chóng...

Đào mất lại là đã qua mấy ngày, Sở Thiên đem hai loại võ học tu luyện càng thêm thuận buồm xuôi gió, nhưng tu vi lại không có chút tiến triển. Toàn thân nguyên lực chợt bành trướng chợt co lại bộ dáng muốn đột phá, nhưng thủy chung không cách nào xuyên phá tầng bình phong kia.

Cơ bắp đến gân cốt không hở là cửa ải thứ nhất của người tu hành, chứng ngại trước mắt này, Sở Thiên dùng bước luyện thể tầng ba đỉnh phong đã nửa tháng rồi.

Vừa mới bắt đầu Sở Thiên còn ôm lấy hi vọng, nhưng dần dần thích ứng loại tình hình này, về sau thậm chí hơi nản lòng. Lại chuyển lực chú ý chuyển dời đến tôi luyện võ học trải qua trăm ngàn lần luyện tập, hai môn võ học trong tay hắn càng phát ra thành thạo, tùy ý xuất ra khiến người ta cảm thấy vô cùng tự nhiên.

Cách đại chiến cùng Sở Ca đã mười lăm ngày, vào ban đêm, cả ngày khổ tu làm Sở Thiên mỗi một không chịu nổi, Tiểu Nguyệt chuẩn bị trước thùng gỗ nước ấm, chậm rãi tắm rửa, thay đổi một bộ quần áo đơn giản, ăn một chút cơm, liền muốn lên giường nghỉ ngơi.

Ngồi trên mép giường bỏ đi giày, nguyên lực trong cơ thể của Sở Thiên lần nữa bạo động, lần này bạo động so lúc trước còn muốn hung mãnh hơn nữa.

Hắn biến sắc, vội vàng lên giường ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngưng thần nghênh đón bão tố sắp đến.

Nguyên lực tràn ra bên ngoài thân Sở Thiên sau đó lại quay lại thể nội, lặp đi lặp lại mấy lần, bỗng nhiên bành trướng đến đến cực hạn, sau đó giống như nhận một loại lực hút nào đó, hung hăng thu hồi vào thể nội.

Nguyên lực hùng hồn như thủy triều chảy ngược, giống như dùng cương trước bờ vực bị cưỡng ép kéo về, không tự chủ được tràn vào thể nội, cuồng hoá từng chỗ trong cơ thể. Trải qua một đoạn thời gian quán chú về sau, thể nội mỗi một khối cơ bắp đều đạt tới bão hòa, nhưng nguyên lực vẫn như cũ bị không chế lấy không ngừng tràn vào.

Nguyên lực không còn tắm bổ cơ bắp, mà là tiến vào càng sâu đến xương cốt. Mỗi người thể nội có một trăm khối xương cốt, lúc này nếu có thể tiến vào thể nội của Sở Thiên, nhất định có thể nhìn thấy tất cả xương cốt đều bị nguyên lực bao bọc lấy, bình thường xương cốt nhìn như rất chắc chắn, kì thực có vô số lỗ nhỏ mắt thường không thấy được, những lỗ nhỏ này chính là thông đạo để nguyên lực tiến vào.

Nguyên lực chậm rãi biến thành những điểm sáng cực nhỏ, những điểm sáng này đủ để tiến vào các thông đạo trong xương. Bọn chúng tiến vào nhưng không an phận, xao động không thôi, khiến cho Sở Thiên cực kì thống khổ.

Đau kịch liệt cùng cảm giác ngứa từ trong xương truyền đến, bởi vì trước đó đã tiến hành qua quá trình tôi thể nên, Sở Thiên bình tĩnh được nhiều, cắn chặt răng, sau lưng đổ ra một trận mồ hôi lạnh, sau đó cũng chậm rãi thích ứng được, lần đột phá này không gặp quá nhiều trở ngại tiến hành một cách thuận lợi.

Trải qua một lần tẩy lễ, toàn thân xương cốt Sở Thiên càng thêm nghiêm mật kiên cố, khi nguyên lực tiến vào hơn phân nửa, xương cốt bắt đầu trở nên óng ánh, phảng phất trở nên như ngọc, bên trong thể nội phát sinh biến hoá.

Rốt cục, nguyên lực hoàn toàn tiến vào bên trong xương cốt của Sở Thiên, xương cốt bỗng nhiên loé sáng một cái, chậm rãi yên tĩnh lại, óng ánh bảo quang tán đi, nhìn qua xương cốt cùng lúc trước không quá mức khác nhau, nhưng bên trong hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Xương cốt thăng hoa, Sở Thiên toàn thân xảy ra kịch biến, nguyên lực trong cơ bắp đột ngột tăng mấy lần, nguyên lực bên ngoài tiếp tục quán chú, mỗi một khối cơ bắp lại bắt đầu tham lam hấp thu.

Hồi lâu, Sở Thiên chợt mở mắt, trong mắt lóe lên một cái rồi biến mất, một cỗ khí tức cường hoành, không khỏi khuếch tán mà ra. Khí tức khuếch tán ra bên ngoài, cả phòng đều chấn động, "ba ba", thanh âm liên tiếp vang lên, trên bàn đồ uống trà rơi trên mặt đất biến thành phần vụn.

Xóa đi mồ hôi to như hạt đậu trên trán, Sở Thiên cảm thụ một chút hiện trạng của bản thân, trên mặt hiện lên thần sắc kinh hi, đột phá luyện thể cảnh tầng bốn, toàn thân mỗi một bộ vị đồng đều đều đạt được cường hóa, lực lượng tăng mạnh. Càng hiếm có hơn chính là, thể nội xương cốt phát sinh biến hoá về chất, mặc dù không dám nói vượt qua sắt thép, nhưng hẳn dám khẳng định, nếu là có người cầm gậy gỗ đánh chân của mình, gãy nhất định không phải xương cốt của hắn.

Như lúc này lại cùng Sở Ca giao thủ, tất nhiên sẽ không chật vật như lúc trước, tối thiểu xương cốt sẽ không bị đau nhức như vậy.

Sở Thiên mặt lộ vẻ mỉm cười, đợi nhìn thấy trong phòng một mảnh hỗn độn, lại khiến hắn phát sầu, gian phòng bị làm đến loạn như vậy, lại phải quét dọn một lúc lâu. Mấy cái chén bị rơi vỡ, nơi bán chúng cũng không gần, lại phải làm phiền Tiểu Nguyệt đi một chuyến rồi.

Càng khó chịu hơn là, trải qua giày vò như thế, vừa mới tắm sạch, trên người lại đầy mồ hôi bắn tui, ai, muộn như vậy Tiểu Nguyệt đều ngủ, bản thân lại phải chuẩn bị nước tắm rồi.

Sáng sớm hôm sau, Sở Thiên lại luyện công, bên ngoài chợt xông tới một thân ảnh xinh xắn, tiến vào viện thờ hồng học nói: "Thiên đệ, lịch luyện muốn bắt đầu, chúng ta nhanh một chút..."

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lịch luyện

"Năm nay hơi sớm a?" Sở Thiên hơi kinh ngạc, những năm trước lịch luyện đều bắt đầu trước trận so tài bốn mươi ngày, năm nay lại trước vòng vẹn hai tháng, lại bắt đầu?

Đối với cái này, Sở Sở giải thích: "Nhị trưởng lão lên tiếng, năm nay quán quân có thể tiến vào tầng cao nhất của Công Pháp Các chọn lựa một môn võ học, tám người mạnh nhất ban thường như thường lệ, vì kích phát sự nhiệt tình của nhóm người mới, Phi Dương đại ca không tham dự trận so tài lần này. Đề lòng tin của những người mới tăng gấp bội, có người đề nghị sớm lịch luyện, Tam trưởng lão thuận thể đồng ý."

Sở Phi Dương liên tục dành được quán quân, chỗ tốt vào hết trong túi, trận so tài chỉ như hình thức, người mới đoạt giải quán quân tỉ lệ cơ bản là không gây nên sự bất mãn của đồng đạo người mới.

Loại tình huống này hoàn toàn chính xác bất lợi cho việc khích lệ người mới, nên Tam Trưởng lão đã đưa ra quyết định này. Lại nói Sở Phi Dương đã được lên Công Pháp các tầng cao nhất chọn lựa võ học, còn không bằng đem cơ hội này nhường cho người trẻ tuổi.

Đến một bước như Sở Phi Dương, gia tộc nâng đỡ đã trở thành thứ yếu, mấu chốt vẫn là muốn tự lập tự cường, một mình đâm đường một phía, như thế mới làm nên nghiệp lớn.

Nghe vậy Sở Thiên lộ ra tiêu dung, chuyện tốt trời cho thế này, phải chăng hắn cũng có cơ hội?

"Tôi hôm qua nhìn người tu luyện, ta đã thay người báo tên tham gia. Hiện mọi người đều ở quảng trường Khải Linh, thời gian có chút gấp, chúng ta liền đi." Sở Sở thúc giục.

Hôm nay quảng trường Khải Linh náo nhiệt lần nữa, bên trong tụ tập đồng đạo tiểu bối trong tộc, hoặc hoạt động tay chân, hoặc bắt chuyện lẫn nhau, hoặc ngồi xếp bằng tu hành, lịch luyện sắp bắt đầu, các thiếu niên thiếu nữ tinh thần tràn ngập phấn chấn, không khí vô cùng hăng hái.

Bên cạnh là tốp năm tốp ba những người trung niên, gia trưởng của những người trẻ tham gia lịch luyện, đến để tiễn đưa, nhìn qua tiểu bối nhà mình, càng xem càng hài lòng.

Hai người Sở Thiên theo dòng người tiến vào bên trong, lần đầu tham gia lịch luyện, Sở Thiên trên mặt cũng có chút hưng phấn.

Mới đi được một chút liền có ba tên thiếu niên hướng Sở Sở bắt chuyện, Sở Sở không thèm để ý, vẹn vẹn chỉ tiếp đãi bằng khuôn mặt khách sáo, lời kéo Sở Thiên nghiêng ngàng rồi đi, Tuy không có mắt sau gáy, Sở Thiên lại có thể phát giác ra ánh mắt ghen ghét của bọn chúng.

Vừa tới quảng trường, Sở Thiên liền cảm nhận được mấy đạo ánh mắt quét tới hướng hắn, mục tiêu đương nhiên không phải hắn. Trong lòng thầm nghĩ, tiểu ty tử mị lực thật đúng là đủ lớn, đi tới chỗ nào đều có thể dẫn tới ong bướm, thân là đệ đệ, hẳn có nghĩa vụ làm bia đỡ đạn.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Thiên liền đổi vị trí, tiêu sái căn phía trước Sở Sở, thân thể của hắn cũng không quá cao lớn, nhưng lại đủ để cản những ánh mắt thăm dò lại, những ánh mắt thêm nhỏ dãi chuyển thành phần nộ, một số người hướng Sở Thiên trợn mắt nhìn, Sở Thiên thân nhiên tiếp nhận những ánh mắt đó.

Sau một lúc lâu, chợt có hơn mười đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, tư thế hạ xuống vô cùng hung mãnh, mang theo tiếng gió vun vút, không khỏi làm người ta lo lắng về nền đá dưới chân họ. Nhưng tới gần mặt đất khí thế hung mãnh đột nhiên biến thành nhu hòa, như chuồn chuồn lướt nước nhu hòa

roi xuống đất, không làm tung chút bụi nào.

Chiều này rất đặc sắc đẹp mắt, các tiểu bối ít lịch luyện khi nào được thấy trần cảnh thế này, không biết ai bắt đầu, mọi người đều vỗ tay, trong lúc nhất thời toàn bộ không gian đều quanh quẩn âm thanh "ba ba" đầy nhiệt tình.

Cầm đầu là một người già nua, khí thế mạnh mẽ, mấy ngày trước đã can thiệp vào cuộc chiến của Sở Thiên và Sở Ca - Tam trưởng lão. Nhận sự hoan nghênh chân thành của nhóm tiểu bối, cho dù hần xưa nay trầm ổn, không khỏi lộ ra tiểu dung.

Mấy động tác đó cũng không thuần túy vì già vờ già vịn, hần dành rất nhiều thời gian xử lý việc khích lệ tiểu bối, hần khắc sâu lý giải tâm lý của thiếu niên, đối với bọn hần, trừu tượng dạy bảo không đủ, kém xa việc chính mình làm mẫu trực tiếp. Tỷ như việc vừa nãy, chỉ cần nhìn qua là các thiếu niên đều muốn đạt được như vậy, như thế liền chăm chỉ tập luyện để đạt được.

Thân là người dẫn đường cho tương lai của gia tộc, vừa có cơ hội liền vô tri vô giác đưa ra các ám chỉ, dạy bảo người mới cần nỗ lực và tâm huyết, vì gia tộc, lão phu không thể thoái thác được.

Nghĩ tới chỗ đắc ý, Tam trưởng lão không khỏi dùng tay vuốt lên râu...

Đội tiếng vỗ tay chậm rãi tán đi, nhìn qua trước mặt gần trăm gương mặt non nớt, Tam trưởng lão háng giọng mở miệng nói: "Nhìn thấy nhiều người tham gia lịch luyện ta thấy rất vui mừng, bởi vì trải qua thực chiến tây lễ, các ngươi sẽ đều đạt được tôi luyện, cách trở thành tinh anh của gia tộc thêm gần một bước."

Hần tiếp tục tuyên bố nội dung cụ thể: "Lịch luyện vẫn như cũ tiến hành tại Tuyết Tùng lâm. Trong rừng rậm yêu thú vô số, chính là nơi tuyệt hảo để tăng thực lực. Năm người một tổ, đều có một vị huấn luyện viên dẫn đội."

Chợt nhìn về phía hơn mười một vị huấn luyện viên, nghiêm túc dặn dò: "Lịch duyệt là để tăng thêm kinh nghiệm thực chiến, bồi dưỡng ý thức đồng đội, nhất định mỗi người đều phải hoàn thành lịch luyện của mình. Trừ tử vong, cục diện không thể thay đổi, huấn luyện viên không được xuất thủ tương trợ. Mọi thứ dựa vào chính mình, không thể nhờ vả người ngoài."

"Rõ"

Các huấn luyện viên toàn thân huyết khí tràn đầy, nguyên lực sung mãn, hiển nhiên đều đạt tới tu vi uẩn khí cảnh, nghe người lãnh đạo trực tiếp phân phó, liền vội vàng gật đầu. Hơn mười tên uẩn khí cảnh đồng thời đáp ứng, thanh âm hùng hồn như chuông lớn kêu vang, tạo lên một xu thế bất phàm.

Tam trưởng lão nhìn về phía đám thiếu niên, lời nói đột nhiên tràn ngập dụ hoặc "Các ngươi tất cả mọi người, đều tương lai hi vọng của gia tộc, đều có hi vọng thành tựu cường giả cái thế. Ta cầu chúc mọi người đều thu hoạch phong phú trong lần lịch luyện này."

Hần mới vừa nói xong, tiếng vỗ tay liền vang lên lần nữa, các huấn luyện viên khuôn mặt cũng hiện lên tiểu dung gia nhập vào đám người đang vỗ tay kịch liệt, chỉ một thoáng tiếng "ba ba ba" đã tràn ngập quảng trường.

Lúc trước đã phân tổ, các huấn luyện viên từng người tách ra, cầm trong tay danh sách tổ viên mở miệng điểm danh.

"Sở Phi." Một thiếu niên thon gầy rất là vui vẻ chạy đến điểm danh trước mặt huấn luyện viên, khuôn mặt đầy hưng phấn.

"Sở hổ"...

Huấn luyện viên lần lượt điểm danh, người được gọi tên nhao nhao háo hức đến với tổ đội của mình.

"Xem ra an bài ngẫu nhiên, đoán chừng một chút nữa chúng ta phải tách ra rồi." Sở Thiên có chút tiếc nuối nhìn Sở Sở.

Sở Sở nháy con mắt, trong vẻ cười tươi có một tia xảo trá "Vây cũng không nhất định nha."

Một vị mặt đầy ria, tướng mạo thô kệch háng động điểm danh.

"Sở Ảnh"

"Sở Sở."

"Sở Thiên."

...

"Trùng hợp đến vậy" Sở Thiên kinh ngạc, bên cạnh Sở Sở cười duyên đẩy hần một cái, hai người một trận chạy đi đến trước mặt huấn luyện viên, huấn luyện viên kia trầm việc bận bịu nhưng đối với Sở Sở lộ ra mỉm cười thân thiện.

"La đại thúc là khách quen của Dược Đường, tính người quen. Ta xin nhờ hần tuyển hai người chúng ta." Sở Sở thừa dịp người không chú ý, lặng lẽ giải thích.

Trong nhóm huấn luyện viên có người nhà, cũng không thể trách được họ vốn là nhân sĩ có họ khác. Trải qua nhiều năm tích lũy, Sở gia thực lực hùng

hậu, hấp dẫn không ít cường giả có họ khác đầu nhập vào. Sách lược của gia tộc rất rõ ràng, một khi gia nhập trong tộc, tức là được đối đãi không khác gì tộc nhân trong gia tộc. Trừ một chút hạn chế về chọn lựa võ học, phương diện khác cơ hồ hoàn toàn tương tự.

Chú trọng truyền thừa như Thánh Vũ đại lục, loại sách lược này có thể nói lớn mật, nhưng sự thật đã chứng minh sách lược rất chính xác, đông đảo cường giả có họ khác gia nhập, làm tăng mạnh sức mạnh của gia tộc, có thể nói, Sở gia có thể đứng trong tam đại gia tộc ở Liệt Nham thành, không thể thiếu thái độ thân mật với người khác họ được.

Đương nhiên, mỗi người gia nhập gia tộc, gia tộc sẽ nghiêm ngặt kiểm tra bối cảnh của người đó, đến nay vẫn chưa phát hiện gian tặc nào.

Một trong những vị đó là La huấn luyện viên, hẳn là một cường giả khác họ bị hấp dẫn, thực lực của hắn cũng không tầm thường, giao lưu rộng rãi, mấy năm qua cũng vì gia tộc làm ra không ít công hiến, hiện được gia tộc ủy thác trách nhiệm, được cao tăng tin cậy, nhưng đối với Dược Đường, hắn luôn luôn vui cười giao hảo.

Sở Thiên ở trong tổ La huấn luyện viên dẫn đội, đội viên cũng không thể làm được năm người. Trừ Sở Thiên cùng Sở Sở, trong đó có một nữ hải ngữ quan tinh xảo gọi là Sở Quyên, thiếu niên thần thái kiêu ngạo gọi Sở Ảnh, còn có một thiếu niên mập mạp là Sở Bảo, thỉnh thoảng nhìn trộm Sở Ảnh.

"Xuất phát." Mọi người đến đông đủ, La huấn luyện viên phát tay ra hiệu tổ viên xuất phát.

Năm tên tổ viên nhao nhao dùng nguyên lực bao lấy hai chân, thi triển thân pháp, lấp lóe nhảy vọt, theo sát sau lưng huấn luyện viên.

Tuyệt Tùng lâm cách hơn mấy chục dặm, đối với người bình thường mà nói tự nhiên không gần, có thể thành viên đều là võ giả, chưa tới một canh giờ, mọi người đã đến nơi.

Dải đất bao la, bên trong đầy rẫy các loại yêu thú, trên bầu trời bay, trên mặt đất bò, trong nước bơi lội, không chỗ nào không có. Bởi vì ưu thế về chủng tộc, yêu thú sức chiến đấu hơn hẳn võ giả cùng cấp, da lông của bọn chúng là một lớp phòng ngự kiên cố, khiến võ sư sơ sẩy đầu đau không thôi.

Nơi đây yếu nhất đó là nhất giai yêu thú cũng có thể so sánh với võ giả luyện thể tầng bốn, bởi vì yêu thú trời sinh nhục thể mạnh mẽ, võ giả luyện thể dưới tầng bốn căn bản không phá được phòng ngự của bọn chúng. Tục truyền rừng rậm chỗ sâu nhất có yêu thú cấp ba ở lại, yêu thú một khi tu luyện tới một đẳng cấp, lực phá hoại của bọn chúng khiến cho người người sợ hãi, bình thường Hóa Cương cảnh cũng không làm gì được, đừng thấy tam đại gia tộc mạnh, cũng không muốn tùy tiện trêu chọc quái vật.

Yêu thú cấp cao đều có phạm vi thể lực, dưới tình huống bình thường sẽ không tùy tiện ra ngoài. Tổ đội của Sở Thiên đương nhiên sẽ không xâm nhập rừng rậm, đi khiêu chiến quyền uy của tam giai yêu thú, vèn vèn chỉ tiếp cận ngoại vi của rừng rậm.

Nơi đây yêu thú lấy trung kỳ là nhiều nhất, hậu kỳ tu vi đều rất ít, yêu thú cấp hai càng gần như tuyệt tích. Coi như xảy ra bất trắc, có uẩn khí cảnh huấn luyện viên trấn thủ, cũng đủ để ứng phó. Bởi vậy, lịch luyện bình thường sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Bọn người Sở Thiên hơn phân nửa là lần đầu tham gia lịch luyện, dần dần xâm nhập rừng rậm, trừ La huấn luyện viên bên ngoài, các thiếu niên kim lòng không được khấn trương lên.

Liềm liềm đôi môi khô khốc do đi đường dài, tâm Sở Thiên không khỏi nhảy lên, bốn phía rừng cây dày đặc, gió thổi hiu hiu, giống như khắp nơi đều có yêu thú ẩn nấp, trong bóng tối tựa hồ có vô số con mắt màu đỏ tươi nhìn bọn hắn chằm chằm.

Chợt thấy trong lòng bàn tay phát lạnh, nguyên lai hắn nắm tay Sở Sở cùng hành tẩu, giờ phút này mồ hôi lạnh của Sở Sở đổ đầy trên tay.

Sở Thiên liền néo đối phương một cái. Sở Sở trong lòng chợt nhẹ nhõm hơn, nhoen miệng cười, còn nhiều người ở đây, càng có La thúc thúc dẫn đội, mình sợ cái gì?

Hai người hơi buông lỏng thì chợt có tiếng rống từ nơi nào đó trong bóng tối truyền đến, một trận khí tức cuồng bạo nhanh chóng khuếch tán, cũng không phải là tưởng tượng, mà là yêu thú thực sự.

Chỉ được đọc qua sách, nhưng lại chưa bao giờ gặp qua yêu thú, hiện giờ cuối cùng cũng được tận mắt nhìn thấy.

"Xoát, xoát, xoát!"

Đám người lập tức rút binh khí, thần sắc đề phòng, không khí trong nháy mắt khấn trương lên.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hóa Nham Trư

Chỗ sở thiên đứng hiện giờ là một mảnh rừng cây, cây cối cao lớn rậm rạp che khuất bầu trời, mặc dù là giữa ban ngày, vẫn có nhiều ánh mắt không để

lại dấu vết đang quan sát bọn hắn, chính là không biết cái gì đang theo dõi mình, mới làm cho bọn thiếu niên càng thêm sợ hãi.

Chỉ nghe yêu thú gào thét, nhưng không thấy bộ dáng. "Thùng thùng" tiếng tim đập vang lên, sắc mặt các thiếu niên căng cứng, tất cả đều cầm đao kiếm đề phòng.

Sở Thiên hai tay trống trơn, lộ vẻ xấu hổ, lâm thời xuất hành lại quên mang binh khí. Thấy thế, Sở Sở đưa bảo kiếm trong tay cho hắn tạm dùng, bản thân thì lấy một thanh khác. Thân là đại tiểu thư Dược Đường, Sở Sở cũng coi là một tiểu phú bà, mấy cái binh khí vẫn là cầm ra được.

Kiểm này tên là "Hoàng Thủy Kiếm", bề ngoài rất đẹp, kiếm có chút quý báu, là một trong những vật yêu thích của Sở Sở, vừa gặp phải nguy hiểm liền không chút do dự đưa nó cho Sở Thiên sử dụng.

Trong rừng rậm u ám, ánh sáng lưu động trên Hoàng Thủy Kiếm, như một dòng thu thủy, quả nhiên đẹp mắt.

Bất quá, kiếm này quá tinh xảo, tính chất nhẹ nhàng, thường cho nữ tử sử dụng, Sở Thiên cầm tại trong tay nhìn có chút buồn cười. Nhưng bây giờ tình hình nguy cấp, hắn không để ý tới những chi tiết này, cùng đồng bạn đứng cùng một chỗ, hai mắt chăm chăm nhìn vào chỗ phát ra tiếng động.

Yêu thú này tốc độ hình như khá chậm, giống như cố ý trong bóng đêm lưu lại không ra. Kỳ thật không phải, đây là do bọn hắn quá khản trương, làm cho thời gian tương đối trôi qua chậm lại.

Năm tên thiếu niên thiếu nữ lại chờ đợi một chút, trong bóng tối yêu thú rốt cục xuất hiện tại trước mắt bọn họ.

Cái mũi thật dài, răng nanh sắc bén, bốn chân ngắn nhỏ, lông bờm trên lưng phóng lên tận trời. Lại là một loại heo rừng.

Đám người biểu lộ cũng không có vì vậy mà hoảng sợ, con heo này thân dài hơn hai mét, cao chừng một mét, thể trọng vượt qua 500 cân, thân thể cường tráng tràn ngập hung mãnh, làn da hiện ra màu xám trắng nhàn nhạt, vừa nhìn liền biết rất là kiên cố. Sở Thiên từng tại bên trên sách gấp qua con thú này, heo này tên là Hóa Nham Trư.

Đừng nhìn đầu Hóa Nham Trư này chỉ có tu vi nhất giai sơ kỳ, yêu thú thân thể trời sinh liền vượt xa so với nhân loại, con thú này tại Tuyết Tùng Lâm sống đến bây giờ, hiển nhiên sớm đã thích ứng luật rừng, so với bọn thiếu niên lớn lên trong chăn êm nệm ấm, không thể nghi ngờ con heo này nhìn chút ít.

Có thể nói, gia tộc đệ tử đến 12 13 tuổi mới lịch luyện lần đầu, mà yêu thú cơ hồ mỗi ngày đều lịch luyện, thất bại chính là chết.

Nhìn trước mắt có mấy người, đôi mắt nhỏ của Hóa Nham Trư lộ ra oán hận. Cha mẹ của nó đều mất mạng tại nhân loại trong tay, cho nên nó luôn luôn cừu hận nhân loại. Mấy ngày trước đây có người muốn bắt nó, lại không phải nó địch thủ, bị nó ăn tươi nuốt sống.

Bất quá, kia là chuyện vài ngày trước, hiện tại nó cũng đã đói bụng, trước mắt mấy người này, nhìn qua liền biết thịt non mịn, trong suy nghĩ của nó là thuộc về loại đồ ăn thượng đẳng.

Đây là tự nhiên, Sở Thiên bọn hắn từ nhỏ được trưởng bối dùng thịt cá nuôi lớn, khó trách sẽ bị con yêu thú họ heo tham ăn này coi trọng.

Nếu là ăn mấy tên nhân loại này, một là có thể hướng nhân loại trả thù, hai là nhét đầy cái bao tử.

"Nhân loại nhỏ bé, hóa thành trư đại gia thức ăn đi."

Mang ý nghĩ này, trong mắt Hóa Nham Trư, cừu hận cùng tham lam xen lẫn, móng vuốt không khỏi cọ cọ mặt đất, mặt đất lại bị cọ mất một tầng, lông bờm trên lưng liên tục run rẩy, có thể nhìn ra con heo này đang thấp phần hưng phấn.

Thấy là Hóa Nham Trư, La huấn luyện viên mừng thầm trong lòng, con thú này phòng mạnh công yếu, uy hiếp có hạn, lấy ra cho người mới luyện tập, không có gì thích hợp bằng. Nhìn bốn phía một cái, bắt gặp Sở Bảo run rẩy lợi hại nhất, liền bảo hắn đi lên chiến đấu.

Thịt mỡ toàn thân Sở Bảo đều đang run rẩy, nhưng huấn luyện viên có lệnh, đành phải kiên trì chậm rãi tiến lên, nhưng trong lòng tại oán thầm, nhiều người như vậy bằng cái gì gọi có mình ta a.

Sở Bảo dùng một thanh kiếm đen nhánh, loại hắc kiếm là kiếm bản to một loại thường thấy của trọng kiếm, cầm vũ khí trong tay cho hắn một chút cảm giác an toàn. Sở Bảo nghĩ thầm dù sao cũng có huấn luyện viên ở đây, không chết được, lá gan liền lớn lên, quơ quơ thanh trọng kiếm hướng Hóa Nham Trư.

Gặp một món đồ ăn còn dám khiêu khích, đôi mắt nhỏ của Hóa Nham Trư xích hồng, "Ngao" một tiếng, bốn chân phát động, hướng đối phương phóng đi. Đừng nhìn bốn chân nó ngắn và nhỏ, cố gắng chạy hết sức, vậy mà mười phần nhanh chóng.

"Ta liều mạng với ngươi." Sở Bảo hét lớn một tiếng cho mình tăng thêm lòng dũng cảm.

Nguyên lực luyện thể tầng 3 bộc phát, hắn quơ binh khí trong tay, giẫm mạnh mặt đất nhanh chóng hướng đối phương phóng đi, bởi vì hắn quá mập, thanh thể ngược lại khá là không tệ.

Khi tiếp cận mục tiêu, hắc kiếm sức nhảy một cái, vọt lên cao vài mét, hai tay đem trọng kiếm bản rộng giờ lên đỉnh đầu, lấy thế khai sơn hướng trên đầu đối phương chém tới.

Đôi mắt nhỏ của Hóa Nham Trư hơi nghiêng, lộ ra trào phúng, đối với chiêu này không tránh không né, chỉ ở thời khắc trọng kiếm bản rộng sắp tới người, đỉnh đầu nhô lên một tầng nham thạch thật dày hiệp trợ phòng ngự.

Trọng kiếm bản rộng bao bọc bởi nguyên lực, mang theo kinh phong gào thét, trảm vào trên đầu của Hóa Nham Trư, tóe ra điểm điểm tia lửa, sáng tắt lấp lóe rất là đẹp mắt. Chỉ là Hóa Nham Trư may mắn vô hại, nham thạch trên thân tầng đều không có vỡ ra.

Hóa Nham Trư hướng phía bụng Sở Bảo ùi tới, Sở Bảo thấy rút kiếm trở về phòng thủ đã không kịp. Hấn linh cơ khẽ động, hướng bên cạnh xoay người, lấy cái móng vĩ đại chịu một kích của Hóa Nham Trư, tứ chi hấn mở rộng bị ùi bay xa hơn mười mét, đụng vào một gốc Tuyết Tùng mới ngừng lại được, hoa mắt chóng mặt, cái móng nở hoa.

La huấn luyện viên xuất hiện ở bên cạnh hấn, thấy thế lắc đầu liên tục, lấy ra thuốc cao bôi lên móng hấn.

"Phế vật! Thật không biết hấn tới nơi này làm gì." Sở Ảnh mặt mũi tràn đầy khinh thường, hai tay khoanh tại trước ngực, rất là nhân nhả. Nhìn thấy yêu thú là Hóa Nham Trư, hấn liền thở phào nhẹ nhõm, loại Hóa Nham Trư này công kích đánh không chết người, phòng ngự tuy mạnh, lại chỉ có thể coi là cái bia thịt.

Công kích yếu như vậy, đều có thể đem mập mạp đánh thành dạng này, đúng là nuôi hấn uống cơm mà, thà nuôi heo còn tốt hơn.

Một đạo thân ảnh xinh đẹp nghênh tiếp Hóa Nham Trư, chính là Sở Quyên. Cô bé này đáng người hoạt bát, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt to mà linh động, cùng Sở Sở hơi có mấy phần tương tự, nếu có người xa lạ nhìn thấy, hơn phân nửa coi đây là một đôi tỷ muội xinh đẹp.

Bất quá hai người khí chất có chỗ khác biệt, Sở Sở xinh xắn hoạt bát, tính tình thân thiện, làm cho người khác cảm giác như là gió xuân ấm áp. Mà Sở Quyên trầm mặc ít nói, hơi lạnh nhạt với người khác.

Hai tay Sở Quyên nắm hai thanh đoản kiếm hình lá liễu, đôi mi thanh tú cau lại, nhếch môi anh đào, đoản kiếm trong tay múa đến kín không kẽ hở, dùng đúng là "Phong Chuông", nhưng cùng Sở Thiên rất có khác biệt.

Thật muốn so ra, không thể đơn giản kết luận ai mạnh ai yếu, chỉ có thể nói phong cách khác lạ.

Sở Thiên thi triển "Phong Chuông", mãnh liệt cuồng bạo, tự nhiên mà thành, mà Sở Quyên vận chuyển lại lại là mềm mại và dày đặc, đoản kiếm vung vẩy tại bốn phía dựng nên từng đạo phong tường mềm mại, mặc cho Hóa Nham Trư va chạm lực đạo mười phần hung mãnh, nhưng thủy chung không cách nào đột phá phòng ngự của hai thanh đoản kiếm.

Bất quá, do ảnh hưởng thể lực, công kích của Sở Quyên cũng không quá mạnh, tối thiểu đối với Hóa Nham Trư tới nói, không thể nhất kích tất sát.

Hóa Nham Trư nhìn ra nàng này so với cái cục mỡ kia lợi hại hơn nhiều, toàn thân nổi ra dày đặc tầng tầng nham thạch, phảng phất mặc vào một lớp áo giáp bằng nham thạch. Hai thanh đao nhỏ như vậy, đánh vào người nó liền tựa như muỗi đốt.

Cả hai đều là giỏi về phòng thủ, nhưng mà sức chịu đựng của Sở Quyên làm thế có thể nào so sánh được với Hóa Nham Trư. Triển đấu như thế sau một giờ, Sở Quyên trên trán chảy ra mồ hôi tinh mịn, đôi mi thanh tú nhú chặt, mặt đến thờ không ra hơi. Nàng chỉ có tu vi tầng 4, lại đánh với con heo này lâu như vậy, kéo dài thêm chút nữa người thua chắc chắn là nàng.

Một đạo thon dài thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện, phi tốc đến trước mặt Hóa Nham Trư, hung hăng hướng phần bụng Hóa Nham Trư thọc một kiếm, so với Sở Quyên mãnh mẽ yếu đuối, kiếm này phi thường hung ác, Sở Bảo cùng Sở Quyên thúc thủ vô sách trước lớp phòng ngự của Hóa Nham Trư, nhưng trước một kiếm này lại khác, "ột", giống khối xóp bị một kiếm đâm vào, một kiếm này không trở ngại chút nào xâm nhập trong bụng Hóa Nham Trư.

Người này hiện ra hình dạng, cầm trong tay trường kiếm, uy phong凛冽, khắp khuôn mặt đều là thần sắc kiêu căng, chính là trước đó tọa sơn quan hổ đấu - Sở Ảnh. Hóa Nham Trư đau "Ngao ngao" tru lên, buông tha Sở Quyên, liều mạng hướng Sở Ảnh công tới.

Sở Ảnh một kích thành công, không chút nào lưu lại, rút kiếm ra từ bụng Hóa Nham Trư, vận chuyển nguyên lực, hơi nghiêng người một cái, cùng đôi phương mạnh mẽ đụng vào nhau.

"Ầm!"

Kê lui lại là Hóa Nham Trư, Sở Ảnh ngao nghễ mà đứng, không nhúc nhích tí nào.

"Gia hỏa này vẫn là cường đại như vậy." Sở Bảo trầm nghĩ trong lòng. Sở Sở cùng sở quyên âm thầm lưu lười, lấy nhân loại thân thể cùng yêu thú chính diện va chạm, lại không rơi mây may hạ phong, so với Hóa Nham Trư, cái này Sở Ảnh càng giống yêu thú.

Liền ngay cả Sở Thiên cũng hiện về ngưng trọng, người này đã là luyện thể tầng 5, vừa xem xét chính là người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, trừ Sở Ca bên ngoài, gia hỏa này cũng là kinh địch trong lần thi đấu sắp tới.

Đôi mắt nhỏ của Hóa Nham Trư đảo quanh một trận, vậy mà quay người chạy trốn, mới lúc này khí thế hùng hổ, một bộ dáng vẻ muốn liều chết, trong nháy mắt liền không chút nào dây dưa mà chạy đi, bọn người Sở Thiên thậm chí mừng này con heo này thật vô si.

"Không chạy chờ lấy bị hấn a, đánh không lại liền chạy, thiên kinh địa nghĩa." Hóa Nham Trư vừa nghĩ vừa chạy, bốn cái móng heo toàn lực chạy nước rút so lúc giao đấu khi này còn nhanh hơn 3 phần.

"Heo báo thù, mười năm không muộn. Chờ Trư gia gia đột phá nhị giai lại tìm cái đám nhân loại các ngươi tính sổ sách.

Tiểu tử vô sỉ đánh lên, ta nhớ kỹ ngươi." Nó âm thầm đem tướng mạo Sở Ảnh nhớ kỹ trong lòng.

"A, con đường làm sao lại đang xoay tròn. Đây là đâu a, đến cùng chuyện gì xảy ra?" Đây là ý thức cuối cùng Hóa Nham Trư.

Một cái đầu heo dữ tợn lẫn lông lốc trên mặt đất, máu tươi từ khoang cổ bắn ra như suối. Thân thể Hóa Nham Trư không đầu theo quán tính còn chạy mấy mét rồi bất ngờ đổ nghiêng, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất cùng bụi cỏ dày đặc gần đấy.

Sở Ảnh đứng lặng tại thi thể một bên, trường kiếm trong tay bị máu tươi nhiễm đến xích hồng, sáng loáng loá mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Học trộm

Năm người trẻ tuổi ở trong bụi cỏ dè dặt tiến về phía trước, bị khí hậu ẩm ướt ở rừng rậm ảnh hưởng, thêm vào đó cỏ dại mọc cao lên tới eo, phần nào ảnh hưởng tới tốc độ của bọn họ.

Lúc này đã đến rừng rậm chỗ sâu, trước mắt cơ hồ không thấy rõ con đường, dưới chân không chỗ nào là không có cỏ dại, xung quanh bọn hắn cũng bị cây cối rậm rạp bao phủ, Bọn họ đa số thời gian đều di chuyển trong bóng tối, chợt có ánh mặt trời từ trên cao theo kẻ hở chiếu vào, nhưng giống như lén lút lút tiến về phía mấy người.

Phía sau chợt có tiếng huyền oán vang lên, mọi người bỗng nhiên xoay người, trong nháy mắt lấy ra binh khí, khẩn trương ngừng thở. Trong bụi một con vật bỗng nhiên vọt ra, đôi tai dài, bộ lông mềm mại trắng muốt, ánh mắt đỏ bừng, nguyên lai là một con thỏ rừng.

Mặc dù sinh sống trong hoang dã, chân sau xem như có lực, nhưng cũng chỉ là một con thỏ bình thường cũng không phải là yêu thú như trong tưởng tượng của mọi người.

Thấy vậy mọi người thở phào nhẹ nhõm, làm nửa ngày hóa ra chỉ là một con thỏ. Sở Sở khoa trương dùng đầu ngón tay vỗ ngực một cái, trong miệng nói lầm bầm: "thỏ nhỏ a, thỏ nhỏ, làm ta sợ giật mình, nên bồi thường ta thế nào đây, bằng không phạt ngươi làm ta sủng vật đi."

Vừa nói, Sở Sở cuộn lên ống tay áo, liền hào hứng muốn đi bắt con thỏ. Chợt bị một người kéo tay, quay đầu nhìn lại, nguyên lai là Sở Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện ra vẻ nghi hoặc.

"Chờ một chút, tình huống không đúng."

Sở Thiên cảnh giác nói. Khi này con thỏ xuất hiện có chút đột ngột, ta chú ý khi nó xuất hiện cả người run rẩy, nó đang sợ cái gì?

Trong bóng tối, một bóng đen chợt tách ra, lao cực nhanh về phía con thỏ, trong nháy mắt băng qua bụi cỏ, đến trước mặt con thỏ, cả quá trình chỉ trong nháy mắt. Không để ý đến thần sắc cầu xin của con thỏ, giương ra miệng to như chậu máu, không tốn sức chút nào đem cổ cắn đứt, chợt ngửa đầu nhìn về mọi người tại đây, ánh mắt xanh biếc, ở hoàn cảnh u ám xung quanh, trông khá là đáng sợ.

Cái miệng dài há ra, bên trong là dày đặc răng nanh, thông qua khe hở giữa răng còn có máu chảy xuống. Sở Thiên nhìn một cái liền nhận ra, đó là yêu thú nhất giai trung kỳ Quý Ảnh Lang. Yêu thú này vô cùng giỏi che giấu, lông có thể bất cứ lúc nào hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh. Hơn nữa tốc độ nhanh chóng, căn xé ác liệt, thật có thể gọi là sát thủ trong rừng.

Năm người trở mắt nhìn nhau, huấn luyện viên không có ở đây, lần này nên làm cái gì?

Vì để ma luyện năng lực tác chiến của các thiếu niên hiện quả hơn, lúc bọn họ quen thuộc hoàn cảnh, La huấn luyện viên quan liền thoát khỏi tầm mắt bọn hắn, không tiến hành nữa bất kỳ hướng dẫn nào nữa, hết thảy phải dựa vào tự thân hoàn thành. Dĩ nhiên, huấn luyện viên cũng không phải là quá xa, mà là ẩn nấp âm thầm theo dõi, trừ khi xuất hiện trọng đại nguy cơ, bằng không hắn cũng sẽ không xuất hiện. Mà đây chỉ là Quý Ảnh Lang, dĩ nhiên phải dựa vào bọn họ tự đi giải quyết.

"Để ta tới." Sở Thiên xung phong nhận việc, những đồng bạn lần lượt xuất thủ tuyệt kỹ, hắn cũng muốn ra tay nhưng chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Hắn lấy ra "Hoàng Thủy Kiếm", học động tác của Sở Bảo, đem mũi kiếm hướng Quý Ảnh Lang quơ quơ. Một phen lịch luyện về sau, đối yêu thú tập tính hơi có hiểu rõ, yêu thú phần lớn có trí thông minh, động tác khiêu khích thể này đối phương hắn là nhìn hiểu.

Đúng như dự đoán, thấy động tác thị uy rõ ràng, Quý Ảnh Lang tức giận cả người run rẩy, lông triệt để dựng đứng. Thông thường yêu thú loại khuyến khích không qua tốt, con này cũng không ngoại lệ, "ô ô" gầm nhẹ một tiếng, thân thể hơi ép xuống.

Nó không hề mê, bây giờ chỉ muốn đem nhân loại trước mắt này giết chết, cần một cái đoạn cổ, uống máu tươi của hắn. Thịt người quá chua, ăn không tốt lắm, máu tươi thì lại rất tốt. Thịt vô cùng khó ăn, vút trong hoang dã liền xong chuyện. Không bằng đoạt cái sáng lóa đồ vật ở trước mặt lão tử đem đưa, thật phiền.

Mặc dù tiếng gầm không hề vang, trên người cũng không có bùng nổ khí thế mạnh mẽ, nhưng người ta thường nói chó cắn người là cho không sửa.

Sở Thiên vì vậy không dám khinh thường, trong lòng âm thầm phòng bị. Với hung danh của Quỷ Ảnh Lang, hắn sẽ không khinh thường đối phương.

Quỷ ảnh lang không có dấu hiệu nào hướng Sở Thiên phóng tới, trong không gian âm u thân ảnh lóe lên không ngừng, giống như nhảy thẳng tới, lại tựa như mị ảnh lay động. Từ ẩn nấp đến xuất thủ cơ hồ không có quá nhiều dấu vết, có thể nói "Tĩnh như xử tử, động như hổ chạy"

Một cái chớp mắt liền tới gần Sở Thiên, há miệng đầy răng nanh táp tới, Sở Thiên không nhúc nhích, cho đến khi cái miệng máu của Quỷ Ảnh Lang buông xuống, thậm chí trong đó răng, và cái lưỡi dài đều thấy rõ ràng.

Dưới chân bước ngang, tránh qua một tấp.

Vừa vặn, Hắn xuất hiện ở Quỷ Ảnh Lang bên người, huy động "Hoàng thủy kiếm" hung hăng hướng Quỷ Ảnh Lan chém ngang lưng. Bất kể là loại lang nào, eo của lang nhất định là chỗ mềm mại nhất. Lúc còn bé hắn ở thư phòng đọc sách cũng không phải là uống phí, cả một cái giá sách cũng đọc hết, yêu thú thường gặp, tập quán cùng nhược điểm tất cả đều am hiểu trong lòng.

Đối với lần này, trên người Quỷ Ảnh Lang lóe lên hào quang màu xanh, tốc độ lại lần nữa tăng vọt, kịp thời tránh thoát Hoàng Thủy Kiếm chém tới, xoay người nanh vuốt cùng vỗ về Sở Thiên, hung man vô cùng.

Đứng xem bên ngoài, Sở Quyên cùng Sở Bảo đều thay Sở Thiên lo lắng, Quỷ Ảnh Lang so với Hóa Nham Trư mạnh hơn nhiều, con thú này coi như là yêu thú mạnh về công kích, vật lộn với loại yêu thú này là vô cùng hung hiểm.

"Hắn có thể chịu chứ?" Sở Bảo kinh hồn bạt vía hỏi Sở Sở, nàng cùng Sở Thiên có quan hệ tốt bây giờ không phải là chuyện bí mật gì.

Sở Sở khẳng định gật đầu một cái. Xem qua Sở Thiên, Sở Ca đánh một trận, nàng rất rõ ràng, Sở Thiên tuổi tác tuy nhỏ, thực lực nhưng không thể khinh thường. Coi như chống lại Quỷ Ảnh Lang cũng không thấy rơi xuống hạ phong, đối với Sở Thiên nàng có lòng tin này.

Tình cảnh chiến đấu của Sở Thiên và Quỷ Ảnh Lang trở nên ác liệt, Quỷ Ảnh Lang hóa thân tia chớp màu xanh, từ các cái góc độ hướng đối thủ điên cuồng tấn công.

Tay trái Sở Thiên vận chưởng, tay phải cầm kiếm, không hề theo chiêu số gì, mà học phương pháp của Sở Quyên, ở quanh thân hình thành tầng tầng phong tường, nhu hòa nhưng bên bờ. Quỷ Ảnh Lang thể công không thể nói là không hung, triển đấu hồi lâu nhưng thủy chung không tổn thương được hắn chút nào.

Hắn xem Sở Quyên đánh nhau rất có tâm đắc, muốn đem mình "Phong Chưởng" hoàn thiện một chút, Quỷ Ảnh Lang bất hạnh bị bắt làm đá mài dao.

Mọi người tại lúc này cũng nhìn ra dụng ý của hắn, âm thầm lấy làm kỳ. Sở Quyên trong lòng vô cùng khiếp sợ, võ học "Phong Chưởng" mà nàng sử dụng là do gia gia nàng cải tiến cho nàng tu luyện.

Gia gia nàng cảm thấy, nữ hài tử đi ra ngoài hành tẩu, bảo mệnh tính mạng còn quan trọng hơn sát nhân, nếu mất mạng cái gì cũng mất. Nhìn như một lần cải thiện đơn giản, nhưng trong đó bao hàm tình yêu của gia gia nàng.

Đây là bí truyền, Sở Thiên lúc trước quả quyết không biết được, chẳng lẽ Sở Thiên nhìn nàng triển đấu Hóa Nham Trư một hồi liền học trộm được.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Quyên không khỏi cảm khái, ban đầu ở gia gia đốc thúc, tu luyện mấy trăm lần mới luyện thành này công, Sở Thiên không có người hướng dẫn, chỉ một lần xem liền thi triển ra tám chín phần mười, thiên phú như vậy, có thể nói yêu nghiệt, giữa người và người, thật là không thể so với.

Sở Ảnh lại âm thầm cau mày, một nam nhân đánh nhau phong cách lại âm nhu như vậy, hắn rất là không thích. Theo hắn, nhất kích tất sát, chú trọng một cái chữ ổn, chính xác, hung ác, đánh như thế mới là vương đạo, còn chiêu thức âm nhu như thế đánh thế nào người chết.

Nghe nói Sở Thiên từng cùng thiên tài Sở Ca triển đấu một trăm hiệp bất bại, còn tưởng rằng là một nhân vật khó chơi, bây giờ nhìn thấy, thật làm người thất vọng. Chẳng lẽ tên Sở Ca kia cũng có tiếng mà không có miếng, danh tiếng đều là thổi phồng lên quá mức.

Một phen triển đấu, Sở Thiên đem nhu bản "Phong Chưởng" sử dụng càng ngày càng phát ra lộ hòa thuần thanh, ngay cả "sư phụ" Sở Quyên đều là tự thân không bằng, lại triển đấu hơn một giờ mà vẫn không làm gì được Sở Thiên, Quỷ Ảnh Lang sớm đã tức giận, điên cuồng gào thét, hận không thể đem tên ghê tởm này băm thây vạn đoạn mới hả cơn hận.

Không đánh lại lão tử, liền xuất ra loại vô lại này, thật là tức chết ta. Đây là ý nghĩ thật trong lòng của Quỷ Ảnh Lang. Nó đã ra hết thủ đoạn, cũng không đột phá nổi phòng ngự của đối phương.

Qua chút nữa, nó từ từ thành thói quen, chỉ đành phải an ủi mình: "Hôm nay ta đây cùng ngươi hao tổn, xem ai chết trước a. Chỉ là nhân loại lại cùng yêu thú so sức chịu đựng, thật là tự tìm cái chết."

"Nhanh, người này mau kiệt lực. Đến lúc đó chẳng những phải đem hấn cắn chết, còn muốn đem thi thể đứt cho đám quạ đen ăn xác thối kia, cho hấn chết cũng không được an bình, hạng người vô sỉ bị trừng phạt như vậy là chuyện đương nhiên." Quý Ảnh lang chờ đợi trong đau khổ, cũng tranh thủ thời gian nguyên rủa đối phương.

Lão Thiên tựa hồ nghe được tâm ý nó, đối phương thi triển võ học đột nhiên trở nên cuồng bạo.

"Công kích, người này rất cuộc công kích."

Giờ phút này Quý Ảnh Lang cảm kích muốn rơi nước mắt đích, cảm ơn trời, cảm tạ địa, cảm ơn ánh mặt trời, cuối cùng cũng để hấn công kích. Ta đây chờ đợi hơn một giờ a, một giờ là khái niệm gì, trời ạ.

Lão thiên gia rút cuộc mở mắt, Quý Ảnh Lang hưng phấn hồng khiêu một tiếng, đem lực lượng toàn thân và khí thế đề cao đến tột cùng, hung hãn hướng đạo gió xoáy công tới.

Trong rừng rậm Dày đặc, hai đạo thân ảnh hung hăng va chạm, ầm ầm tiếng vang chấn động người màng nhĩ.

A, người này lực lượng không hề kém, mới vừa rồi làm gì một mực phòng thủ chứ?

Quý Ảnh Lang có chút nghi ngờ, nhưng không thể quan được nhiều như vậy, một lần nữa nhất định là nó thắng.

Lúc nó đang định tiếp tục ra lực công kích, chợt một đạo mãnh lực xuyên qua phòng ngự của nó chui vào thể nội nó, chớp mắt Quý Ảnh Lang liền gãy xương đứt gân, hoàn toàn mất năng lực chiến đấu, thậm chí ngay cả chạy trốn đều không thể.

Lực đạo từ đâu ra?, đây là ý niệm duy nhất trong lòng Quý Ảnh Lang.

Sở Thiên vùng "Hoàng thủy kiếm", một đạo hàn quang lóe lên, lướt qua cao cao, Quý Ảnh Lang bị chém làm hai đoạn, trực tiếp mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tiến bộ

Đệ tử được sinh ra ở các đại thế lực đã có điểm bắt đầu hơn võ giả bình thường, lúc tu luyện có thể hưởng thụ hậu thuẫn từ tông môn, gia tộc hoặc bang hội, có cơ hội bước xa hơn trên con đường võ giả.

Chẳng qua việc có chỗ dựa, về lâu dài tương đối dễ dàng khiến cho bọn họ sinh ra thói quen ỷ lại. Giống như dã thú trong chuồng, nhốt vào trong lồng, sau một thời gian, sẽ mất đi dã tính bẩm sinh.

Đối với nhóm tiểu bối, lần lịch luyện này là kỳ ngộ đem tu vi khổ luyện được chuyển thành kỹ năng thực chiến, cũng là nấc thang nhất định phải vượt qua nếu muốn xuất môn.

Có thể nói, các thế lực nhìn xa trông rộng đều coi trọng quá trình lịch luyện của tiểu bối.

Liên như Sở gia mà nói, lần lịch luyện này liên quan trực tiếp đến thi đấu trong tộc. Nếu ở trong lịch luyện mà tăng lên kỹ xảo thực chiến, thì có thể ở thi đấu trong tộc chiếm được vị trí vượt trội, đạt được phần thưởng phong phú.

Coi như không nói phần thưởng, chỉ là ở thi đấu trong tộc làm nên tên tuổi, cũng là vinh dự cực cao, phụ mẫu hướng người khác đều cảm thấy hãnh diện.

Dựa theo tình huống trên, thi đấu trong tộc còn chưa bắt đầu, sớm ở thời điểm lịch luyện, các trưởng bối liền nghen đủ khẩu khí, người ở nhà, mà tâm thần lại ở ngoài mườì mấy dặm trong rừng rậm, đều hy vọng tiểu bối nhà mình ở trong lịch luyện có thu hoạch tốt.

Dưới tình huống nhiều người chú ý, lịch luyện đã tiến hành gần một tháng.

Một tháng có thể làm gì? Đối với người bình thường mà nói, một thoáng liền đi qua, thời gian ngắn như vậy, căn bản không kiếm được mấy cái ngân tệ. Nhưng đối với những thiếu niên tham gia lịch luyện, trường hợp lại hơi khác, tu vi thì có thừa nhưng lại thiếu thốn kinh nghiệm thực chiến, thời gian một tháng giống như hạn hán gặp mưa rào, biến hóa long trời lở đất.

Trải qua lịch luyện, lúc đầu còn luống cuống tay chân khi gặp qua yêu thú giờ đã trở nên trầm tĩnh, tính toán kỹ lưỡng, phối hợp ăn ý.

Trong mắt các thiếu niên đã không còn kinh hoàng thay vào đó là trấn định. Trên mặt hiện rõ cương nghị, trên thân thể lưu lại chông chất vết sẹo, cũng không cảm thấy không ổn, ngược lại cảm thấy đó là vinh dự của nam nhân.

Sở Bảo đúng là có ý nghĩ như vậy, giờ phút này hấn gầm to múa trọng kiếm bản to cùng Hóa Nham Trư triển đấu, đất đá bay mù trời, nguyên lực bắn ra

bốn phía.

Đang lúc giằng co, hần đem cả người nguyên lực tăng lên tới tột cùng, da thịt trên thân thể rung động, xương cốt tứ chi nổ vang “ba ba”, đem nguyên lực tập trung đến trên thân trọng kiếm bản to, trọng kiếm bản to phát ra ánh sáng chói mắt.

Chợt, Sở Bảo đem nguyên lực ngưng tụ thành cự kiếm bổ vào Hóa Nham Trư.

"Rắc rắc rắc rắc." tầng nham thạch tưởng như vô cùng vững chắc lại xuất hiện vết nứt.

Sở Bảo bổ thêm một kiếm vào Hóa Nham Trư, tầng nham thạch bị phá vỡ hầu như không còn. hần được thể không buông tha người, vận kiếm hung hăng hướng đối phương bổ tới, Hóa Nham Trư hoàn toàn không phòng ngự, một bổ xuống, gân xương đều gãy, thân thể to lớn xụi lơ xuống.

Hóa Nham Trư mặc dù còn sống nhưng lại hoàn toàn không có lực phản kháng, nhưng Sở Bảo đánh xuống không chút lưu tình, đi nhanh mấy bước bỏ một đao cuối cùng.

Hóa Nham Trư chết không nhắm mắt, Sở Bảo bồi hồi dừng ở bên thi thể.

“Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, lời ấy quả không sai.”

Mới vừa vào Tuyết Tùng Lâm hần bị Hóa Nham Trư đánh rất thảm, tình huống bây giờ hoàn toàn đảo ngược lại. Có ai biết được, sau lưng loại tiến bộ này cất dấu bao nhiêu vất vả, mồ hôi và máu.

Sở Bảo sờ lên người các vết sẹo do đã thú lưu lại, biểu tình có chút thương cảm, nhiều một chút vết sẹo không có gì không tốt, ngược lại có thể tăng thêm chút mùi vị nam nhân. Có người nói, vết sẹo trên người chính là huy chương thắng lợi. Đúng, trên thân ta chẳng qua có thêm mấy cái cái huy chương.

"Không phải chỉ là một con Hóa Nham Trư sao? cao hứng đến như vậy?"

Sở Ảnh vừa vận nội một chậu nước lạnh đem Sở Bảo từ dương dương tự đắc tưới tỉnh.

Sở Bảo cười cười, hần đã từng rất sợ Sở Ảnh giấu cọt, nhưng trải qua khoảng thời gian lịch luyện này, hần cả người phát sinh biến đổi lớn, không còn nhát gan nhu nhược, có thể cười đùa thoải mái. Những lời châm chọc như vừa rồi ban đầu để cho hần lo sợ bất an những bây giờ hoàn toàn không để tâm. Đây là thực lực, gan trở nên lớn hơn, theo đó tự tin cũng tăng lên.

Những thành viên trong nhóm nhìn nhau cười khỏ, Sở Ảnh chỉ là miệng quá tiện một điểm, thật ra vẫn là người rất tốt.

Người bình thường có lẽ sẽ không ưa vẻ mặt âm lãnh của hần, nhưng đám người Sở Thiên tiếp xúc với hần hơn hai mươi ngày, tự nhiên biết người này ngoài lạnh trong nóng, mỗi khi gặp yêu thú đều có thể vững chắc đối ứng, thời khắc mấu chốt cho người khác cảm giác an toàn.

Khoảng thời gian này, năm người đều có thu hoạch. Sở Bảo tăng lên một cấp tấn thăng võ giả tầng bốn, mấy ngày trước Sở Thiên của đột phá đến tầng năm, hơi dùng một chút lực liền có thể nghe được xương cốt nổ vang, xương sống như rỗng, khí tức bất phàm, hiển nhiên ở rèn luyện gân cốt tiến thêm một bước.

Ngoài ra ba người khác tuy dừng bước ở cảnh giới trước đó, nhưng khả năng thực chiến lực lại tăng lên rất lớn, tu vi mỗi người đều tới đỉnh phong.

Làm Sở Thiên không nghĩ tới là, Sở Sở nhìn như dựa vào người khác, nhưng khi chiến đấu lại rất bạo lực, nói chính xác là khác hẳn mọi người.

Mấy ngày trước bọn họ từng ở một mảnh ao đầm vô tình gặp được Huyết Ngạc, đây là yêu thú đủ để sánh bằng Quỷ Ảnh Lang. Sở Sở xưng phong nhận việc, yêu cầu một mình xuất chiến.

Từ lúc tiến vào Tuyết Tùng Lâm chưa bao giờ thấy nàng chiến đấu, Sở Thiên thầm đồ mò hỏi, những người khác cũng mang theo thái độ hoài nghi. Sở Thiên thăm hạ quyết tâm, tình huống không đúng hần lập tức xuất thủ, vạn không thể để nàng bị thương.

Quá trình chiến đấu ra ngoài ý định, Sở Sở lấy thân thể yếu ớt cùng Huyết Ngạc quần chiến hồi lâu, hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong, Huyết Ngạc lại bị nàng dùng thân pháp linh động lượn quanh, khiến nó tức giận mà gào thét.

Thấy không làm gì được Sở Sở, huyết ngạc quả quyết dùng thiên phú "Huyết nộ", định nhanh chóng giết chết đối thủ.

Lúc ấy, bên ngoài vấy huyết ngạc trở nên đỏ như máu, toàn thân tràn đầy khí tức tảo bạo khiến nhóm người Sở Thiên càng lo âu, Sở Thiên sớm đã lấy ra bảo kiếm, tay đề chuỗi kiếm, vẻ mặt ngưng trọng.

Bất quá, cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân cũng không có đến, đối mặt khí thế đột nhiên tăng vọt của Huyết Ngạc, Sở Sở cũng không hoảng loạn, môi anh đào lộ ra đỏ cong, biểu tình kỳ dị, giấu cọt, lại có chút thương hại, tựa như thương cảm cho Huyết Ngạc làm ra hành động ngu xuẩn.

Tiếp theo, Sở Sở từ trong lòng ngực móc ra đủ loại thuốc, đủ mọi màu sắc, rực rỡ muôn màu. Bình thường võ giả vất vả hồi lâu mới chịu ăn vài viên đan dược, tại nàng này dường như không phải là vấn đề phải lo lắng, liều mạng hướng trong cái miệng nhỏ nhắn nhét, uống thuốc tốc độ quá nhanh, má đào căng phồng, thoạt nhìn vô cùng khả ái.

Sau khi sử dụng Đủ thứ đan dược, tu vi của nàng giống nấm mọc lên như nấm, từ từ dâng lên, lúc đầu chỉ là búp Trúc măng, rất nhanh liền trưởng thành cây trúc thon dài, tối thiểu cao hơn con Huyết Ngạc này.

Trạng thái ổn định, Sờ Sờ khí tức tăng vọt huy vũ nắm tay hướng đối phương phóng đi, thực lực sai biệt, Huyết Ngạc mặc dù cuồng bạo cũng khó chạy trốn vận rủi.

Tiểu quyền nhìn như yếu đuối, thực ra tràn đầy lực lượng, mỗi một quyền đánh Vào Huyết Ngạc trên thân, đều khiến nó không nhận được đau đớn mà kêu la thảm thiết.

Một hồi cuồng bạo đâm đá, Huyết Ngạc ngã xuống đất, hấp hối, toàn bộ một mảnh huyết nhục mơ hồ thấy không rõ bộ dáng.

Liền ngay cả Sờ Ảnh đều ra một thân mồ hôi lạnh, nếu thi đấu trong tộc đừng phải Sờ Sờ, đối phương như vậy nên làm cái gì bây giờ? Những người khác lại càng là trợn mắt há mồm, Sờ Thiên lại càng là choáng váng, cái này nguyên lực ba động đều sánh ngang võ giả luyện thể tầng sáu a, chẳng lẽ nói, Sờ Sờ mới là người mạnh nhất trong năm người.

Kỳ thật bản thân tu vi của Sờ Sờ chỉ có luyện thể tầng bốn đỉnh phong, sau khi cắn nuốt vậy mà sánh ngang võ giả tầng sáu, bởi vậy có thể thấy những đan dược này uy lực, trách không được không người muốn đắc tội Luyện Dược Sư.

Sờ Sờ năm ngoái khai linh, là huyết mạch cao đẳng, lúc ấy đưa tới một trận náo động. Nhưng nàng thiên tính không thích tu luyện, ngày tập ngày không, tu vi tất nhiên tiến triển có hạn, một năm chỉ thăng một cấp, có thể nói là nổi si nhục của huyền mạch.

Bất quá, tận mắt thấy Sờ Thiên chịu nhục, nàng đã minh bạch tầm quan trọng của tu vi, chịu kích thích, khắc khổ tu luyện, ngăn ngừa một tháng từ tầng hai xông thẳng tầng bốn đỉnh phong, tốc độ tu luyện có thể so với đi hỏa tiễn, cùng lúc trước hình thành trong phần rõ nét.

....

Sờ Bảo từ trong lòng ngực lấy ra tiểu đao, định mổ xẻ Hóa Nham Trư, tay chống cằm suy nghĩ thịt phần nào ăn ngon nhất, phần nào có thể bán, phần nào muốn lưu.

Đang suy nghĩ, toàn thân thịt mỡ đột nhiên run lên, không tự kìm hãm được rung mình một cái. Hắn mười phần khó hiểu, tuy nói trong rừng rậm âm thấp, nhưng mình một thân mỡ không phải là dùng để trưng cho đẹp nha. Bình thường tương đối dễ dàng đồ mỡ hôi, còn rừng mình là cực nhỏ.

Dừng lại động tác trong tay, Sờ Bảo quan sát chung quanh, nhất thời kinh hãi. Không biết lúc nào, một cổ âm lãnh khí tức đã lặng lẽ đem mọi người bao vây, dòng suối nhỏ cách đó không xa đang ngưng kết ra tầng băng mỏng, xung quanh cỏ dại dính vào Hàn Sương mà đông kết.

Khắp mọi nơi khí lạnh lan tràn giống như sương mù sáng sớm quanh quẩn không đi, ở bên trong, đám người Sờ Thiên nhìn nhau, căng thẳng lấy bình khí, hình như có cái gì sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hợp tác chiến đấu

"Đông, đông, đông!"

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, toàn bộ mặt đất cũng hơi rung động, cỏ dại run rẩy không ngừng, kẻ đến hiển nhiên là quái vật khổng lồ.

Trải qua một phen lo lắng chờ đợi, hai cái bóng lớn từ trong bóng tối rùng rậm đi ra, sau đó cuối cùng lộ ra bộ mặt thật, là hai con gấu trắng to lớn.

Hai con gấu trắng to lớn nằm xuống cũng không dưới hai mét, khi đứng thẳng người chúng cao đến ba mét có thừa, khuôn mặt ngốc ngốc cộng thêm bộ lông trắng như tuyết trông khá là ngu ngốc.

Sờ Sờ nhìn hai con vật đáng yêu, lúc này không có bất kỳ ý nghĩ dư thừa nào, dù sao gấu trắng ngoại trừ biểu hiện đáng yêu, còn có lực lượng kinh khủng, Sờ Thiên đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, sớm nhận ra đây là Băng Tức Hùng.

Trước mắt hai con đều có tu vi trung kì đỉnh phong, mỗi một con đều có sức chiến đấu hơn xa Quý Ảnh Lang, dạng quái vật này một lần xuất hiện hai con, hiển nhiên phiền toái rất lớn.

Nếu như vừa mới vào rừng mà gặp phải tình huống này các thiếu niên dù là liên thủ kháng địch nhưng bởi vì thiếu kinh nghiệm nên cũng vô pháp ngăn cản, khó tránh khỏi dựa vào huấn luyện viên giúp đỡ.

Mà bọn hắn cũng không muốn mình phải dựa vào huấn luyện viên, đó chính là biểu hiện của việc nhóm bọn hắn đã thất bại, chỉ có dựa vào bản thân hoàn thành huấn luyện, đó mới được tính là viên mãn.

Điều đáng mừng là trải qua gần một tháng tôi luyện, thực lực của đám thiếu niên đều đại tiến, thậm chí còn có thể coi là thoát thai hoá cốt, đến giờ họ đã đủ kinh nghiệm đối phó với chuyện trước mắt.

Năm người yên lặng nhìn chăm chú, không cần trao đổi, vèn vèn chỉ cần ánh mắt là họ đã có thể hiểu được ý của đối phương. Các thành viên lập tức chia thành hai nhóm, Sở Thiên, Sở Sở cùng Sở Bảo phóng tới tấn công con gấu to lớn hơn, Sở Ảnh cùng Sở Quyên thì đem con gấu cái cản lại, động tác nhuần nhuyễn như đã trải qua vô số lần tập luyện.

Không thể không nói, bọn hắn đã chọn phương pháp hoàn toàn chính xác. Tình huống bình thường con gấu đực tương đối cường tráng, hiển nhiên đó là con cường đại hơn, cần ba người đối phó. Gấu cái lại tương đối nhỏ yếu phân ra hai người ngăn cản là được.

Thông qua vài ngày quan sát, trong năm người Sở Ảnh kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, sở quyên có phong cách đánh phòng thủ, có hai người này phối hợp, mặc dù nhân số ít, chắc chắn không xảy ra vấn đề gì.

Hiển nhiên, đây là cách phân chia hợp lý nhất, ngăn ngừa mấy giây đã hoàn tất công việc phân công, có thể thấy kinh nghiệm chiến đấu của nhóm người không chỉ tăng trưởng ở tu vi, mà còn hiện rõ ở việc hợp tác cùng nhau hay tinh thần đồng đội cũng ngày càng tăng.

"Àm!"

Sở Thiên liên tiếp lui về phía sau, năm, sáu bước mới đứng vững, thần sắc trên mặt ngưng trọng, con thú này quả nhiên man lực kinh người, cho dù hắn tiến hành qua tôi thể, cũng không cách nào đối kháng cùng nó.

Vừa lên hắn đã thay đổi cách tấn công, vận chuyển nguyên lực xông lên dùng toàn lực liều mạng tung một chưởng vào con gấu. Sau khi va chạm, hắn liên tiếp rút lui mấy bước, toàn thân con gấu chấn động, chỉ cần liếc qua đã thấy sự khác biệt ngay.

Sở Thiên lui lại để giảm bớt lực tác động, như Sở Thiên cậy mạnh không lùi, đoán chừng sẽ phải nhận một chút nội thương.

Ngoài mặt thì chịu chút thiệt thòi, bên trong lại bảo tồn sức chiến đấu chân chính, đó mới là tiêu chí của một võ giả thành thực.

Bất quá, cũng chỉ hắn, mới có cùng Băng Túc Hùng đối kháng chính diện, đối lại bọn hắn, dù là một võ giả tu vi luyện thể tầng sáu bình thường, cũng sẽ không dễ làm vậy, chắc chắn sẽ dùng chiến thuật du kích.

Đối mặt với một yêu thú công thủ toàn diện, còn có ý nghĩ đối kháng trực diện, đều là yêu nghiệt trong mắt người thường.

Nhưng đối với Sở Thiên, hắn từng lấy hổ huyết tôi thể, luyện quyền suốt ngày suốt đêm, gần đây lại trải qua nhiều lần tẩy lễ bằng thực chiến, có thể nói nhục thể của hắn mạnh phi thường.

Mặc dù cùng Băng Túc hùng va chạm còn có chút đau đớn, những vẫn nằm trong sức chịu đựng, mà hắn dùng loại va chạm này để làm cho nhục thể cường tráng hơn.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Thiên lập tức hưng phấn lên, hai mắt toát ra quang mang kì dị, có chút yêu thích nhìn qua Băng Túc Hùng, lại cùng nhìn thấy thiên tài địa bảo không khác.

Sở Thiên hai tay nắm chặt, giữa các ngón tay kêu lên đôm đốp, khởi động toàn bộ nguyên lực, quay người tung ra một cùi trỏ về phía đối phương, khí thế bu hãn, phảng phất vừa mới lui lại cũng không phải là mình, mà đối phương.

Con gấu đực thấy thế giật tím mặt, chỉ là một là tiểu mao hải tử cũng dám cùng lão tử so khí lực, còn ra thể thống gì.

Yêu thú như Băng Túc hùng đều am hiểu khí lực, bọn chúng lấy đó làm điều đáng tự hào,

Cho dù yêu thú cùng giai đoạn phải nó cũng phải tránh thật xa, làm gì có ai dám cùng nó đối đầu trực diện, mà thằng nhãi ranh này lại dám làm như thế?

Tiểu tử lỗ mãng, để Hùng đại gia dạy người làm người như thế nào. Đối mặt khiêu khích của Sở Thiên, con gấu đực không chút khách khí, lấy thế hung hãn nghênh tiếp.

Một người một gấu chọt đụng một cái thật giống như cùi khô gặp liệt hỏa, không ngừng xung đột va chạm, phanh phanh trầm đục không dứt, chiến đấu trong nháy mắt bốc lửa.

Trước mắt một màn kinh dị làm Sở Bảo liên tục tắc lưỡi, ở chung một chỗ lâu như vậy, gia hỏa về ngoài trông nhà nhận, không ngờ cũng là một tên có man lực kinh người, cùng Băng Túc Hùng so nhục thể, thật là không có thiên lí mà?

Sở Sở miệng khê nhếch, đôi mắt linh động giờ có chút ngốc trệ, tiểu thiên lộ ra một mặt này, thật không nghĩ tới.. Còn rất đẹp trai nha.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong mắt nàng xuất hiện một tia trầm mê, giống như là một nữ hải tử đang trồng cây si vậy.

"Cái kia... chúng ta có cần giúp một tay hay không?" Sở Bảo yếu ớt hỏi, phá vỡ luồng suy nghĩ của Sở Sở.

"A, tốt." Sở Sở giống như mới từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, trong miệng vội vàng đáp, chọt chạy đi giống như phóng tới con gấu đực, Sở Bảo theo sát

phía sau.

Trong lúc cấp bách nàng đưa tay sờ sờ mặt, trên tay còn truyền tới nhiệt độ nóng hổi, nếu lúc này mà soi gương, nhất định có thể thấy hai má đào đang ửng hồng, xán lạn rực rỡ, đẹp như áng mây phía chân trời.

Sở Thiên cùng Băng Tức hùng đang đối mặt mặc dù đại chiến nhiều lần, nhưng càng bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh. Các bắp thịt toàn thân càng thêm cứng rắn, toàn thân khí lực càng lúc càng tăng lên.

Hắn phát hiện mình rất thích đối kháng trực diện, trước đó thực lực của hắn còn bị ần dẫu, cho tới hôm nay mới bộc phát mạnh mẽ, sức mạnh thực sự của hắn bộc phát trong khoảnh khắc sinh tử.

Con gấu đực hơn phân nửa thể công đều bị Sở Thiên tiếp, hai người Sở Sở liên nhẹ nhõm nhiều. Sở Bảo kêu to vung thanh kiếm bản rộng lên, thể công hung hãn của hắn trước giờ đều bị yêu thú chèn ép, giờ phút này lại có người áp chế, chỉ cần công, không cần thủ, khi dễ mục tiêu mạnh mẽ như Băng Tức Hùng, cảm giác kia, thật là thoải mái.

Bởi vậy có thể thấy được, khi dễ người khác luôn làm cho người ta phấn chấn, nhưng dưới tình huống thích hợp khi dễ cường giả lại càng khiến tinh thần cùng thể xác trở nên hưng phấn lạ thường.

Băng Tức hùng cảm thấy phần nộ từ đáy lòng, nó chưa bao giờ phải chiến đấu mà buồn bực như vậy. Sở Thiên nhục thể rất mạnh, nó chỉ có thể đánh lui đối phương, lại không cách nào gây cho đối phương vết thương chí mạng. Càng đáng ghét, hai con ruồi nhỏ yếu bên cạnh còn giương nanh múa vuốt khiêu khích nó, nó lại càng muốn lấy vi đập ruồi đập chết chúng để yên tâm chiến đấu, lại bị giác nhạy cảm của Sở Thiên sớm phát giác, tiến lên trước chặn đường, khiến cho nó không phân thân nổi.

Một bên khác, hai người Sở Ảnh cùng gấu cái chiến đấu lâm vào giằng co. Sở Quyên vốn là am hiểu du đấu cùng phòng ngự, trải qua lịch luyện gần đây, phương diện năng lực càng lộ vẻ xuất sắc. Gấu cái mặc dù thân có mạn lực kinh người, cũng đành bó tay nhất thời bị cuốn lấy. Thêm nữa Sở Ảnh thỉnh thoảng tìm khe hở xuất kiếm, chiêu chiêu tàn nhẫn. Nó đã gần hao hết khí lực, cũng chỉ có thể đánh ngang tay cùng hai người.

"Ngao ô!" Con gấu đực phần nộ gầm rú, gấu cái cũng gầm theo. Hai tiếng kêu đan xen, hai con Băng Tức hùng không hẹn mà cùng té ra đòn sát thủ.

Hai con gấu miệng rộng mở ra, sương mù từ đó phun ra, đám người không khỏi rung mình một cái, không khí lạnh làm ảnh hưởng tới việc thi triển võ học, hơn nữa tốc độ né đòn cũng giảm đáng kể, cục diện trong nháy mắt không ổn định.

Trước nguy cơ bại trận ai nấy đều tung hết thực lực chân chính, mọi người đều thi triển tuyệt chiêu áp đáy hòm của mình.

Sở Thiên không còn va chạm trực tiếp nữa, thân hình bỗng nhiên lay động, tựa như một con gió không thể đoán trước, thi triển "Tu Du kinh" đánh lên thân thể con gấu đực, nó đau đến mức kêu ngao ngao hai tiếng.

Một ngụm nuốt hết mấy loại dược hoàn, Sở Sở tu vi tăng cao trên diện rộng, cùng Sở Bảo giúp đỡ Sở Thiên, ba người liên thủ dần dần quen thuộc Băng Tức Hùng phương thức công kích, lần nữa đem cục diện kéo vào giằng co.

Mất thấy cục diện chuyển xấu, Sở Ảnh quả quyết dùng đến tuyệt chiêu, từng tia từng tia hắc khí trộn cùng Nguyên lực, thuận theo cánh tay của hắn chảy vào bảo kiếm trong tay, đem nó nhuộm thành đen nhánh. So với trước kia, lực sát thương của kiếm tăng lên kinh người, theo mỗi đường đâm là từng tiếng kêu đau đớn của con gấu cái, lấy sức phòng ngự kinh người của nó, còn như vậy, bởi vậy có thể thấy được chiêu này uy lực cực mạnh.

Một đòn sát thủ đẩy lên cừu hận, gấu cái nén đau thờ phỉ phò, mặt mũi ứng phó Sở Quyên, quay đầu rống giận thẳng hướng Sở Ảnh, trong lúc vô hình giải Sở Quyên khẩn cấp.

Công kích Sở Ảnh lại trở nên lâu cá, giống như tảng mờ dày lắc lư trước mắt đối phương, nhưng thủy chung không cách nào cắn trúng. Nhưng khi gấu cái muốn thu thập Sở Quyên mũi kiếm đen nhánh lại sẽ kịp thời đến trước một bước..

Sở Ảnh có thể nói trong trận chiến này đem chiến thuật du kích vận dụng đến cực hạn. Đương nhiên phải kể đến lực xuyên thấu kinh người của hắc kiếm, liền ngay cả Băng Tức hùng đều không thể coi nhẹ, nếu không có nó làm cơ sở, cho dù là chiến thuật tốt cũng không có không gian phát huy.

Cách chiến trường không xa tại một địa phương có mấy chục cây đại thụ, La huấn luyện viên đang đứng lặng lẽ quan sát từng tổ viên trong nhóm chiến đấu.

Toàn bộ thời gian, La huấn luyện viên mặc dù không xuất hiện trong mắt tiểu bối nhưng cũng không rời đi một khắc nào. Sự tiến bộ của từng người trong nhóm khiến hắn kinh ngạc, thời điểm nhìn thấy hai con Băng Tức Hùng, hắn liền định tự mình xuất thủ, nhưng khi nhìn thấy trình độ của mọi người, hắn mới nhẫn lại quan sát.

Sự thật lại ngoài dự liệu, bọn họ phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn, lại nhiều lần đem đối phương kéo vào cục diện bế tắc, cho dù hai con Băng Tức hùng xuất ra bản lĩnh chân chính cũng không cách nào cải biến cục diện.

"vút"

Âm thanh xé gió bỗng nhiên vang lên, La huấn luyện viên vội vàng tránh thoát tập kích, tư thế có chút chật vật.

"Ai?" La giáo quan một tiếng gào to, liền nhìn về phía cái cây không xa nơi đó bất giác xuất hiện một người, người kia gương mặt lạ lẫm, biểu lộ cứng

nhắc, trên thân mạng lại cho hấn khí tức nguy hiểm.

"Hắc hắc, chỉ là một hòn đá xém chút đã không né được, xem ra ngươi cũng không còn là chính mình nữa, cũng không giống bộ dáng của một ca ca điển hình nha."

Trong lúc nói chuyện, người kia chợt đưa tay bóc ra một tầng da mặt, thì ra đó là mặt nạ, khó trách biểu lộ cứng ngắc, trông thấy tướng mạo sau tấm mặt nạ, La huấn luyện viên thân thể rung mạnh.

"Ngươi, La Thông." Con ngươi của La huấn luyện viên trong nháy mắt co rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Huynh đệ

Tuyết Tùng Lâm

Gió lớn nổi lên, nguyên lực bắn ra tứ phía, thỉnh thoảng truyền lại từng tiếng gầm phần nộ, dọa không ít các loài động vật nhỏ khiến chúng run rẩy bầy.

Khi tới gần chiến trường, mặt đất nứt ra từng vết rạn hình mạng nhện, kèm theo đó là từng đám cỏ dại bị kinh lực mạnh mẽ rút lên, chưa kịp chạm đất đã bị kinh phong oanh tạc thành từng mảnh nhỏ, ngay cả những cây không đủ cao to cũng bị đánh gãy.

Nhiệt độ của một vùng rộng lớn cũng bị giảm xuống một cách lạ thường, càng đến gần nơi chiến đấu, nhiệt độ lại càng giảm xuống một cách nhanh chóng. Bụi đất cũng bị đông cứng, cho dù bên trên có chiến đấu cật lực thế nào cũng không thể làm chúng rung động. Hơi lạnh tràn qua mấy cây Tuyết Tùng làm chúng càng dựng thẳng tắp, một chút cây nhỏ hơn đã biến thành cây băng, phẳng phất trông tinh xảo như đồ mỹ nghệ vậy.

Tương phản với khí hậu lạnh giá bên ngoài, nơi đây tình hình chiến đấu ngày càng khốc liệt.

Băng Túc Hùng mờ ra bàn tay so với người mặt còn lớn hơn, hung dữ chụp về phía đầu Sở Thiên. Đừng đánh giá nó qua vẻ ngoài ngốc nghếch, tốc độ của nó cũng vô cùng nhanh, tốc độ đánh cận chiến của nó cũng nhanh kinh người. Một chiêu vừa nhanh vừa mạnh, một chiêu này đánh lên thân người bình thường, chỉ sợ không chết cũng bị trọng thương.

Thời khắc mấu chốt, hai chân Sở Thiên xoay tròn, nhẹ nhàng thoát khỏi đòn công kích của con gấu, chợt trả lại một đòn nhanh như gió lốc, tinh diệu khó tả, vỗ thẳng tới vai của đối phương.

Sự tình phát sinh đột ngột, con gấu bất ngờ tránh không kịp, nhưng cũng không sợ, tùy tiện đứng đấy, định ý vào phòng ngự mạnh mẽ của bản thân để ngăn cản. Khiến nó khó chịu nhất là tiêu tử này lại dám giấu kinh lực trong lòng bàn tay, xuyên thấu qua lớp da dày tiến vào thể nội nó, tuy nói lực phủ ngũ tạng của nó rất kiên cố, nhưng tiếp một chiêu này cũng không dễ chịu gì.

Loại cảm giác khó chịu này khiến cho con gấu nổi điên lên, tay cào miêng cắn, ngay cả bụng cũng bỏ nhào về phía Sở Thiên, như một tên say chạy trên đường vậy, toàn thân mang theo một khí tức cuồng bạo, ngay cả hai người đang lén lút chiếm tiện nghi Sở Sở cùng Sở Bảo cũng giật nảy cả mình, rồi rít tránh sang một bên.

Băng Túc Hùng trong nháy mắt hóa thân thành một cỗ máy chiến đấu cuồng bạo, thế công hung mãnh, tung chiêu điên cuồng, ngay cả võ giả tầng sáu cũng than thở không bằng.

Nhưng Sở Thiên luôn luôn gặp mạnh thì càng mạnh, xốc lại tinh thần, đem "Tu Du kinh" thúc đến cực hạn, lướt đi nhanh như gió, trường chông trường tăng tăng dày đặc, con gấu được thấy thế công hung mãnh liền có ý rút lui, thỉnh thoảng lại vung tay phản kích, bị đánh tui bụi khiến con tức giận của nó ngày càng tăng lên, cắn xé càng thêm cuồng mãnh.

Sở Sở cùng Sở Bảo nhìn thấy cảnh này thần phục không ngớt, không nghĩ tới Sở Thiên một khi hiện ra toàn lực, mà ngay cả Băng Túc Hùng cũng không làm gì được.

Hai người bên kia đã thích ứng được với cục diện này, dần dần cũng chiếm được thượng phong. Sở Ảnh liên tục huy động bảo kiếm đen nhánh, chiêu thức tung ra lăng lệ hung ác, chuyên chọn nơi yếu hại của con gấu cái mà tấn công. Mà khi con gấu cái công kích, lực đạo đều sẽ bị Sở Quyền tháo bỏ xuống một bộ phận, còn lại bộ phận không đủ để uy hiếp Sở Ảnh.

Từ đầu đến giờ, mỗi khi Sở Ảnh tung ra một kiếm, trên người con gấu cái dĩ nhiên sẽ có thêm một vết thương, theo cục diện chiến đấu hiện tại, có thể nói hai con gấu càng đánh càng thua, trên thân chỉ chút vết thương, dù không phải vết thương chí mạng nhưng cũng làm cho sức chiến đấu giảm mạnh. Cứ thế mãi, cả hai con sẽ chỉ như cá trong chậu, không thể tránh khỏi số kiếp thua cuộc.

Sau khi đã quen thuộc, các tổ viên từng bước lấy được ưu thế, nhưng Băng Túc Hùng ý vào nhục thân mạnh mẽ, lại có thể tránh được những chỗ yếu hại, tình huống hiện tại đã không phù hợp với việc đánh lâu dài.

Bọn người Sở Thiên cũng không nghĩ nhiều, dù là kéo đến lâu, bọn hấn nhất định dành được chiến thắng, tình huống hiện tại là vô cùng lạc quan.

Đám người liền bảo trì thể công, tâm lý lại có chút buông lỏng, cách đó không xa chợt có hai cỗ khí thể kinh người bạo phát, khiến cho những động vật nhỏ gần đó bỏ chạy tán loạn, liều mạng chạy trốn, luồng nguyên lực mạnh mẽ dù ở cách một khoảng xa, vẫn có thể cảm nhận một cách rõ ràng, tiếng đánh nhau thình thoảng truyền đến, khiến người ta hốt hoảng.

Sở Thiên sắc mặt ngưng trọng vô cùng, loại chiến đấu cấp bậc này bọn hấn căn bản không tham gia nổi, đây là hai cường giả uẩn khí cảnh chiến đấu.

Một bên Sở Thiên chiến đấu cùng con gấu, một bên hấn tìm kiếm vị trí của hai cỗ khí lực kia, một bên hấn là La huấn luyện viên, chắc chắn là hấn rồi. Một đạo khác rất lạ lẫm đối với hấn, bất quá cảm giác người kia không hề có hảo ý, hấn là địch nhân tìm đến.

Tóm lại, đến mau chóng xử lý Băng Tức Hùng, sau đó tìm hiểu tình huống, nếu không không thể nào giúp đỡ được, liền nhanh chóng rời đi.

"La huấn luyện viên gặp phải phiền toái. Giải quyết hai con gấu này nhanh một chút, đừng lưu thủ nữa, đều xuất ra bản lĩnh chân chính đi.", hấn rút ra "Hoàng Thủy Kiếm", hai tay hai kiếm khí thể đột nhiên tăng mạnh.

Thông qua lần ma luyện trước, hấn sớm đã có thể dùng kiếm nhuần nhuyễn như tay mình vậy, càng ý vào sự sắc bén của "Hoàng Thủy Kiếm", bởi vậy khi cầm thanh kiếm này lên cũng chính là lúc hấn đạt trạng thái mạnh nhất.

Không biết lỗi ra từ đâu một lọ thuốc, Sở Sở huy động ngón tay liên tục, nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt mở miệng ra, một ngụm nuốt hết một mớ được hoàn, tận lực chuyển hoá được lực thành sức mạnh.

"Àm!"

Một thân ảnh từ nơi không xa bay ngược tới, đụng gãy mấy gốc cây chắn đường, thậm chí một vài cây to cũng bị đụng gãy, như thiên thạch bay đến hung hăng nện xuống mặt đất. Tuy nhiên mặt đất nơi đây đã bị đông cứng, nên một chút bụi đất cũng tung lên không được, mặc dù mặt đất cứng rắn nhưng cũng bị xuất hiện một cái hố nhỏ, có thể thấy lực va chạm mạnh đến mức nào.

Người này từ trong hố đứng lên, toàn thân bê bết máu, bộ dáng chật vật, khắp nơi trên cơ thể đều đầy vết thương. Tuy nhiên vẫn tướng mạo đó vẫn rêu ria lõm chòm, không phải thủ lĩnh của bọn họ thì là ai?

La huấn luyện viên dùng tay lau đi máu tươi trên miệng, khuôn mặt lộ ra nụ cười khổ, người này là thân đệ đệ của mình, mình xuất thủ vẫn còn chút lưu lực. Nhưng đối phương lại xuất thủ ngoan độc, sát chiêu liên tục, hấn không thể lập tức đánh chết mình, đều người một nhà, làm gì phải tuyệt tình như vậy.

Hấn cảm thấy đối phương lại tiếp cận mình, đành phải cầm loan đao cản công kích lại, bên ngoài thân lấp loé hoàng sắc nguyên lực, từng tia từng tia kết nối với nhau, không bao lâu toàn thân đã được ánh sáng vàng bao bọc lấy.

Tu vi đạt tới uẩn khí cảnh, không cần chuẩn bị khi tung võ học ra, hơi hơi dùng sức, nguyên lực dồi dào sẽ bao quanh bản thân, đây là thủ đoạn chỉ uẩn khí cảnh mới thực hiện được.

So sánh cùng luyện thể cảnh, Uẩn Khí cảnh tuyệt đối là biến hoá về chất.

Thứ nhất, đột phá uẩn khí cảnh nguyên lực sẽ tụ tập ở đan điền, ngưng tụ ra được nguyên lực khí vụ, nếu có thể thành công, nguyên lực sẽ tiến hoá về chất. Nếu nói nguyên lực của Luyện Thể cảnh là trứng gà, nguyên lực của uẩn khí cảnh sẽ là tăng đá, mà trứng gà, không có khả năng so sánh cùng tăng đá.

Thứ hai, Uẩn Khí cảnh dự trữ được lượng nguyên lực hơn xa trước, nguyên lực dự trữ sung túc, liền có thể thi triển nhiều lần các loại tuyệt học, dĩ nhiên là kéo dài năng lực tác chiến của bản thân.

Thứ ba, một chút cường giả ngưng tụ khí vụ sẽ hấp thu giữa thiên địa đủ loại kỳ dị năng lượng, làm nguyên lực phát sinh dị biến, có được một vài tính chất kì diệu. Sở Thiên khi còn bé từng đọc được tiểu sử của một vài cường giả, thời kỳ viễn cổ trong chiến dịch của hai nước, một vị cường giả dùng nguyên lực diễn hoá thiên thạch, từ phía trên rơi xuống, triệt để phá huỷ hoàn toàn trận địa của quân địch, trăm vạn người bị tiêu diệt trong chớp mắt. Qua chiến dịch này, người này được tôn là "Vân Tinh Vương", uy danh hiển hách, về sau Sở Thiên hỏi qua phụ thân của hấn Sở Vân, thì được biết vị "Vân Tinh Vương" này nguyên lực có chút đặc thù, hấn có thể diễn hoá sao trời, nham thạch.

Nơi nào đó trong bóng tối, ánh sáng xanh lập loè, giống như ánh sáng ma trôi nổi, ban đầu yếu ớt, sau đó dần sáng, hiển nhiên địch nhân đang không ngừng tiếp cận.

Không lâu sau, bên trong lục quang đi ra một người, người này chính là La Thông. Diện mạo của hấn cùng La huấn luyện viên rất giống nhau, nếu không phải người thân nhất, chắc chắn tướng mạo sẽ không giống nhau như vậy.

Nhưng khí chất hai người lại khác nhau hoàn toàn, La huấn luyện viên cơ mở hào phóng, nhìn thấy đã hảo cảm. Người kia diện mạo âm trầm, tâm sự nặng nề, lông mày thon dài, trong mắt lại ẩn tàng sự ghen tỵ ngoan độc.

"Người như vậy mà chỉ có chút thực lực đó sao, ta tiến bộ quá nhanh, hay là người còn lưu thủ?" La Thông tự lẩm bẩm, mắt nhìn hiện thần sắc hồi ức, phảng phất nhớ lại chuyện cũ: "Cũng giống như hồi bé, trên mặt thì giả bộ yêu thương, nhưng trong lòng từ đầu đến cuối xem thường ta."

Nghe vậy La huấn luyện viên dờ khóc dờ cười, lòng tự trọng của hắn luôn cao như vậy, khi còn bé luyện võ tỷ thí, mình lúc nào cũng nhường cho, không muốn để cho đối phương hiểu lầm, tuy nhiên hắn lại ghi hận trong lòng. Về sau rời nhà trốn đi, sau đó trở về tìm hắn mấy lần, vừa gặp nhau đã quyết chiến sinh tử, đều bị hắn đánh bại, hắn còn nể tình huynh đệ trong nhà, cho nên cũng không ra tay độc ác.

Bất quá, gần mười năm không thấy, lần này gặp nhau, thực lực của đệ đệ lại tăng lên nhiều, có thể nói không kém gì mình, nhưng nguyên lực đặc thù lại tiến bộ rất nhiều, toàn thân lộ ra khí tức oán độc.

"Tà công này là nguoi học của ai? Nghe ta nói, loại công phu tà ác này không nên tu luyện, cuối cùng sẽ ảnh hưởng tới thần trí, quá mức hung hiểm, đệ mau dừng lại đi."

Hắn đối với tình trạng của đệ đệ vô cùng lo lắng, La huấn luyện viên liền mở miệng khuyên bảo.

Ý tốt của hắn, La Thông lại không cảm kích chút nào, ngược lại cười nhạo liên tục: "Đù rồi, La Thành. Ta tự phế võ công, sau đó lại bị nguoi cười lên đầu? Nguoi đã hạ bóng ma lên thần hồn của ta, ta đã sớm chịu đủ, cũng không muốn ném lần thứ hai."

La huấn luyện viên nghe vậy không nói, âm thầm nghĩ đến cách khuyên can đệ đệ.

Thấy tình hình của hắn như vậy, La Thông liền biết đối phương đang nghĩ gì, dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt, tóm lại hắn cũng hiểu đôi chút tâm lý của đệ đệ bây giờ.

La Thông suy nghĩ, đối phương từ đầu đến cuối không xuất ra toàn lực, đánh tiếp có tác dụng gì. Mình chịu bao khổ cực, cố gắng lọt vào mắt xanh của sư phụ, nịnh nọt hắn để lấy được thực lực như hiện tại, vì thế hắn phải trêu đùa đối phương. Trước tiên hắn sẽ để đối phương xuất ra toàn lực, sau đó bộc phát thực lực mạnh hơn đem ca ca phá hủy, sinh lý tâm lý hai phương diện đồng thời bị chèn ép, như thế mới có thể báo được mối hận thấu xương.

Xem ra nếu không tác động một chút, đối phương sẽ không xuất toàn lực.

"Thân ca ca của ta, chẳng lẽ nguoi không muốn biết A Liên ở chỗ nào sao?" La Thông giống như tùy ý nhắc, biểu lộ đáng vẻ cười như không phải cười, mang theo nét trào phúng.

Nghe được lời nói, khuôn mặt trấn định của La huấn luyện viên bỗng nhiên hốt hoảng, tiến lên dùng tráng kiện hai tay bắt lấy La Thông cánh tay, trong miệng vội vàng hỏi: "Nguoi biết A Liên tình huống hiện tại, mau nói cho ta biết, nàng hiện tại ở đâu?"

Dù hắn có là hán tử dũng mãnh, khoé mắt cũng đã đỏ lên, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh. Khoảng cách gần như vậy, La Thông đưa tay liền có thể ám toán hắn, nhưng hiện tại đầu óc hắn bị thông tin kia lấp đầy, hắn cũng không quan tâm đến xung quanh nữa.

La Thông mặc dù bản tính hèn hạ, cũng không muốn thực hiện ám toán lúc này, chỉ có ở trước mặt người khác, hắn muốn quang minh chính đại đánh ca ca của mình.

Giống như sợ thông tin kia không đủ, hắn ta tiếp tục nói: "Ta cũng không giết nàng, đến tận phút cuối, nàng còn gọi lấy tên của nguoi..."

Nói xong, gương mặt cười nhạo của La Thông trở nên dữ tợn vô cùng, ngũ quan hận không thể chen đến chung một chỗ, cũng rất nhanh hoá thành khuôn mặt âm trầm: "Không chiếm được lòng của nàng, ta cũng phải chiếm lấy cơ thể của nàng. Không thể không nói, đêm hôm đó tương đối thoải mái nha."

Dứt lời, hắn vận khởi nguyên lực đem La huấn luyện viên đánh bay ra ngoài.

"Súc sinh!" La huấn luyện viên nổi giận gầm lên một tiếng, trợn mắt giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kịch chiến nhị hùng

La huấn luyện viên kịch liệt thở dốc, tựa như người chết chìm mới vừa được vớt lên bờ, hồi lâu trên mặt mới bình phục chút ít, hỏi tới: "vậy cha mẹ đâu?"

Đối với vấn đề này, La Thông ung dung cười một tiếng: "Dĩ nhiên cũng bị ta giết. Ta có ý thỉnh cầu sư phó đem bọn họ bắt lại, lão già đáng chết kia sắp chết cũng không chịu thừa nhận ta ưu tú hơn nguoi, lại dám dùng thương hại ánh mắt nhìn ta."

Chợt hung ác nói: "Ta đã bái sư phó, thực lực cũng trở nên mạnh mẽ, nhìn người khó chịu liền diệt cả nhà của hắn, đừng phải mỹ nữ liền hưởng thụ thoải mái, trôi qua vừa lòng đẹp ý, so với lúc trước câu thúc, thoải mái hơn nhiều. Chỉ là một tù binh, vậy mà dám can đảm thương cảm ta, đến chết đều là dùng ánh mắt đó nhìn ta, thật sự là đáng hận."

"Tại sao? Tại sao phải làm như vậy?" La huấn luyện viên cặp mắt vô thần hỏi.

"Người còn hỏi vì cái gì? Từ nhỏ vật gì đều trước đưa cho người, ăn, mặc, chơi, dùng cái nào không phải chọn tốt nhất cho người, chỉ cấp ta một ít thứ phẩm. Dựa vào cái gì? Chỉ bằng người sinh sớm hơn vài ngày? Ta nhìn lại nhữn, đến lúc gặp được A Liên... A Liên, nàng ôn nhu thuần khiết a. Ta đã từng yêu nàng rất sâu, nhưng ta lại tự tay giết đi nàng."

Nói đến chỗ này, La Thông lại che mặt khóc ồ lên, cũng không phải là cố làm ra vẻ, mà là thật cực kỳ thương tâm. Đột nhiên hắn cuồng loạn giận giữ hét: "Rõ ràng là ta gặp nàng trước, ta bỏ ra nhiều như vậy, người chỉ cùng nàng gặp mặt mấy lần, tại sao người nàng thích lại là người?"

"Liên bởi vì vậy mà người giết bọn họ?" sắc mặt La huấn luyện viên lộ vẻ sâu thẳm, vẫn không thể tiếp nhận loại lý do này.

"Những thứ này chẳng lẽ còn không đủ? Các người không coi trọng ta, A Liên cũng hận ta, lão thiên cũng từ bỏ ta" La Thông như cái người điên, khóc thút thít, đột ngột chuyển thành cuồng tiếu: "Nếu như thế, sao không đổi một cách sống khác, cùng là con út ở La gia, chịu đủ mọi ức hiếp, còn không bằng làm đạo tặc, muốn làm gì thì làm đó. Tiêu sái tự tại, tùy hứng tự do, không cần để ý cái gì chó má đạo đức chính nghĩa, cũng sẽ không hãm vào tình yêu, hiện tại ta sống rất vui vẻ nha"

Hắn cố ý lặp lại một lần, thật giống như xác nhận cho mình nghe: "Đúng, ta sống rất vui vẻ nha"

"Không, những thứ này như vậy là đủ rồi." La huấn luyện viên ánh mắt cuồng nộ nhìn chăm chăm vào La Thông, cả người tản ra nồng đậm sát khí. Dè dè ngoan ngoãn nhu thuận đã sớm không có ở đây, người trước mặt này đã mê muội, hẳn hôm nay cần thiết trăm yêu trừ ma. Cha mẹ dưới đất như có linh, sẽ thông cảm cho hắn, A Liên tuyệt không thể chết vô ích.

Như có cảm giác, La Thông đột nhiên lên tiếng cười như điên: "Làm sao, quyết tâm muốn giết ta. Đại ca, người rút cuộc bỏ xuống cái bộ mặt giả nhân giả nghĩa rồi sao? Mang mặt nạ lâu như vậy, người cũng mệt mỏi đi"

Rút cuộc có thể cùng ca ca buông tay đánh một trận, vừa nghĩ tới nhiều năm bất hòa sắp kết thúc, La Thông hưng phấn cả người đều đang run rẩy, trong ánh mắt thả ra chiến ý mãnh liệt.

Nguyên lực cường hãn hòa lẫn nồng nặc sát khí từ trong cơ thể tràn ngập ra, cả mặt đất lấy La huấn luyện viên làm trung tâm bắt đầu vắng tung tóe, nhام thạch dọc đường bị chấn bể, thậm chí cây Tuyết Tùng cao mười mấy mét cũng run rẩy kịch liệt.

Đang kịch chiến cùng đám người Sở Thiên, đồng tử gấu được hơi co rút lại, hiển nhiên cũng có một chút e ngại, do cảm nhận được mục tiêu cũng không phải là nó, nên không có chạy trốn chết, lại như đồng dạng chịu kích thích, cắn xé càng biểu hiện táo bạo.

Trên người La huấn luyện viên cảm giác bị áp bách càng ngày càng nặng, tới tốt cùng lại thu hồi vào trong cơ thể, không hiện chút nào, biểu tình cũng bình phục rất nhiều, nhưng lại giống như mặt biển biến ảo khôn lường, nhìn như gió êm sóng lặng, tiếp theo một chớp mắt có thể cuộn lên cơn sóng thần nhấn chìm hết thảy.

"Đi ra xa đánh một trận?" La huấn luyện viên mặt không cảm giác, trên mặt không thấy buồn vui.

"Muốn dụ ta lộ khai? Bọn họ là người dẫn dắt. Nhìn ra đại ca ở Sở Gia lẫn vào không tề, thật là được thời đắc ý a." La Thông hơi có chút giễu cợt nói.

"Chớ dính líu bọn họ. Nếu không lừa giận Sở Gia người không chịu nổi." La huấn luyện viên sắc mặt hơi đổi, nếu là người này cố ý ý lớn hiếp nhỏ, sợ rằng hắn khó mà bảo vệ đám hải tử chu toàn, dẫu sao hai người thực lực chênh lệch không bao nhiêu.

La Thông nhanh chóng xem xét tình huống, trông thấy Sở Sở cùng Sở Quyên, trên mặt không khỏi kinh diễm, chợt cười âm thầm. Nữ bộc hắn thu nhiều, nhưng xuất từ danh môn càng khiến hắn động tâm a.

Dĩ nhiên, đây đều là chuyện sau này, hiện tại trước làm chính sự. Ở La Thông suy nghĩ, lúc cùng đại ca quyết chiến, chính là nguyện vọng lớn nhất của hắn, hắn không muốn bất kỳ chuyện gì tạo thành quấy nhiễu, vì vậy hắn mở miệng bỏ đi La huấn luyện viên bản khoán: "Sở Gia tuy lợi hại, nhưng muốn bắt người độc hành không dễ nha, ta còn không sợ bọn họ. Bất quá, vẫn như người mong muốn, đi ra xa chiến đấu tốt hơn."

"Đi theo ta." La huấn luyện viên rời đi trước, thần sắc bình tĩnh, bờ môi lại bị cắn ra huyết tinh, song quyền nắm chặt phát ra tiếng khàn khàn, có thể nghĩ lừa giận trong lòng lớn bao nhiêu, trận chiến này hẳn tất sẽ không niệm tình cũ.

La Thông theo sát phía sau, trước khi đi không bỏ được nhìn hai người Sở Sở một cái, thầm nói, hai cái cô nàng, càng xem càng làm cho lòng người rạo rực. Hắn âm thầm hạ quyết tâm, sau khi tiêu diệt La Thành nhất định trở về đem các nàng thu lại.

Sau khi tổn thương vì tình, hắn không còn tin tưởng vào tình yêu, ngược lại càng muốn chiếm lấy nữ nhân mình thích, không ít tiểu thư khuê các, hào môn danh viện bị hắn bắt làm Nữ bộc muốn làm gì thì làm. Có thể tưởng tượng, nếu bị hắn bắt, các nàng tất nhiên sống không bằng chết.

Hai người nói đi là đi, uẩn khí cảnh tốc độ tất nhiên cực nhanh, không lâu lắm thì hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mọi người.

.....

Ở chiến trường khác, nhóm năm người Sở Thiên đang triển đấu cùng hai con Băng Tứ Hùng. Gấu cái còn khá tốt, do Sở Quyên am hiểu phòng ngự, nên gấu cái chỉ cần ứng phó công kích của Sở Ảnh, mặc dù hắc kiếm trong tay Sở Ảnh có lực sát thương kinh người, nhưng phòng ngự của cửa gấu cái cũng không phải trung cho đẹp, ở tình huống toàn lực thúc dục, cũng duy trì bất bại, mặc dù ở thế hạ phong, nhưng ý lại nhục thân mạnh mẽ, nên còn có

thể chống cự một đoạn thời gian.

Nhưng bên Sở Thiên liền hoàn toàn bất đồng, dưới trạng thái bình thường, chiến lực Sở Sở cơ bản cùng Sở Quyên xấp xỉ. Nhưng sau khi sử dụng đan được so sánh cùng lúc trước hoàn toàn là hai cái khái niệm.

Sau khi dùng đan được, tu vi Sở Sở tăng lên đến luyện thể tầng sáu, thân mặc váy xanh nhạt, thân hình nàng phiêu hốt, tiến thối như điện, làm cho đối phương hoàn toàn vô pháp bắt được quỹ tích của nàng. Bảo kiếm trong tay nàng hiện hàn quang khiếp người, mỗi một lần trăm kích đều khác xa lúc trước, lực tàn phá không kém so với Sở Ảnh khi sử dụng lá bài tẩy, công kích rơi vào trên thân gấu được hình thành vết thương sâu hút, máu me bễ bễch.

Một bên Sở Thiên tập trung tinh thần, thỉnh thoảng tìm khe hở dùng "Tu Du Kính" công kích đột ngột, đánh thẳng vào trọng cơ thể, tương đối khó phòng bị. Hai người đồng thời phát lực, đánh cho gấu được sứt đầu mẻ trán, tình hình của gấu được đã gần cân treo sợi tóc.

Vì thể hiện bản thân có tồn tại, Sở Bảo điên cuồng hét lên liên tục, trong tay trọng kiếm bản rộng loạn vũ, tuy gấu được thân thể cường hãn, hoàn toàn có thể bỏ qua công kích của Sở Bảo nhưng như cũ bị quấy nhiễu nhiều, nhất là kiếm này vừa rộng vừa nặng.

Sở Thiên chợt ra một kiếm đâm về mắt phải của gấu được, nó cuống quýt dùng tay gấu che mắt, nhưng bởi vì chiêu này quá đột ngột, tốc độ lại là cực nhanh, nháy mắt đã ra trước mắt. Nó mãnh liệt hơi nghiêng mặt, con mắt miến bị tổn thương, nhưng đầu lâu nó quá lớn, trên mặt cuối cùng bị một vết rách dài.

Kịch chiến đã lâu, gấu được cũng đã yếu đi vài phần, chỉ bằng vào thân thể đương nhiên khó có thể chống cự.

Gần như đồng thời, một đạo thân ảnh màu xanh tựa như hồ điệp xuyên hoa nhẹ nhàng linh hoạt xuất hiện ở sau lưng gấu được, một kiếm chém vào đầu, bảo kiếm bị nguyên lực quán chú, sắc bén vô cùng. gấu được chỉ kịp nghiêng đầu, bảo kiếm trên không vạch một đường cong cắt xuống cánh tay phải của nó, máu tươi cuộn cuộn chảy ra, tình cảnh hơi có chút huyết tinh, nếu đối lại thiếu nữ bình thường chắc chắn mất mạng. Nhưng Sở Sở thân là võ giả, những ngày gần đây lại là kinh qua ma luyện, đối với cái này sớm đã nhìn quen lắm rồi, cũng không hề thất kinh ảnh hưởng chiến đấu. Gấu được bị đau rú thảm, gấu cái bên kia nghe thấy, muốn tiến qua giải cứu, lại bị Sở Ảnh, Sở Quyên liên mạng cuốn lấy.

Gấu được biết mình không có phần thắng, liền dùng toàn bộ sức lực còn lại liều mạng chạy trốn, thân hình to lớn lóc ra từng đạo hư ảnh, dọc đường đụng ngã vô số cây cối, nhưng nó cũng chẳng để ý.

Chợt có một cơn gió mạnh thổi qua, chớp mắt đã đến gấu được sau lưng, tiếng kiếm minh vang lên, một đạo kiếm ảnh lóe lên rồi biến mất, đầu lâu gấu được bay lên cao cao, máu tươi nhuộm đỏ bộ lông trắng như tuyết, thân thể không đầu còn dư lực chạy về phía trước rồi từ từ ngã xuống.

Thấy vậy gấu cái một tiếng hét thương tâm, khí tức bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ, tốc độ đột nhiên tăng gấp mấy lần, một cái tát vỗ tới khiến Sở Ảnh tránh không kịp bị hung hăng tát bay xa mấy chục mét, đụng vào một tảng đá lớn mới ngừng lại, sắc mặt hân trắng bệch như tờ giấy, máu tươi từ miệng phun ra, Sở Quyên thấy thế biến sắc, nhanh nhẹn lướt tới xem đồng bạn thương thế.

Gấu cái mất lộ hung quang, nó hận thấu xương đám người Sở Thiên, nhưng cũng không đuổi lên mà đứng tại chỗ, khí tức chậm rãi tăng lên, lấy nó làm trung tâm một cỗ áp bách đột nhiên hướng bốn phía lan tràn, đất đai sụp đổ, nam thạch văng tung tóe bao trùm chu vi mười mấy mét.

Trong thời khắc mấy chót, gấu cái lại tiến hành đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Xả thân

Mất đi đồng bạn, dưới sự tức giận khí tức gấu cái tăng vọt nhanh chóng đột phá bình cảnh hậu kỳ. Một cái bình cảnh khiến cho vô số yêu thú đập chân tại chỗ tuyệt không phải khó bình thường.

Khí tức của nó tuy tăng lên mạnh mẽ nhưng cũng gặp phải trở ngại, khí tức trở nên không ổn định, tả xung hữu đột, bất cứ lúc nào có thể bạo liệt.

Gấu cái gầm thét cuồng bạo, nguyên lực bành trướng đột phá bình cảnh, khí tức tiếp tục tăng vọt. Mọi người sắc mặt kịch biến, cỗ khí tức đã đạt tới trình độ kinh khủng, rất rõ ràng yêu thú này khi đối mặt với tuyệt cảnh đã đột phá nhất gia tiên vào hậu kỳ.

Thân thể nó dần dần bị băng sương bao trùm, trên da lông ngưng tụ ra sương hoa, xung quanh người vài mét đều biến kết băng, ở trung tâm gấu cái ngạo nghễ đứng thẳng tựa như một vị chúa tể.

Băng Tức Hùng về mặt hung ác, ánh mắt cừu hận nhìn về phía Sở Ảnh cùng Sở Quyên, nếu không phải hai người này dây dưa không ngớt, khiến nó không thể chi viện kịp thời, đồng bạn làm sao có thể mất mạng. Bất kể hung thủ hay tất cả mọi người tại đây, nó đều không buông tha, lúc trước chịu nhục bây giờ đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Vậy trước tiên lấy một chút lợi tức, gấu cái hiện lên vẻ băng hàn, gầm thét một tiếng, tứ chí thô to đập mạnh xuống đất, một vết nứt thô to mang theo khí

tức băng hàn mãnh liệt hướng tới Sở Ảnh, Sở Quyên.

Sở Ảnh vừa chịu trọng kích, huyết dịch sôi trào không ngớt, lại chịu băng tức tác dụng khiến huyết dịch hẩn tựa như muốn đọng lại, trong thể nội hàn nhiệt giao kích khó chịu muốn chết. Còn Sở Quyên chưa kịp phản ứng liền trực tiếp bị đông lại, đôi mi thanh tú nhũn chặt lại, trong đôi mắt đẹp toát ra vẻ không thể tin, thân pháp uyển chuyển dưới ảnh hưởng của băng tức lại toàn bộ không có đất dụng võ.

Trong mắt gấu cái tràn đầy khát máu, bàn chân hướng mặt đất mượn lực, lợi dụng lực lượng kinh người cùng tốc độ, mạnh mẽ đâm tới. Sở Quyên khuôn mặt trắng bệch, thân ảnh nhỏ nhắn tại trước mặt gấu cái to lớn hiển lộ vẻ đáng thương. Cho dù đối với kẻ ra tay độc ác thấy tình cảnh này cũng không đành lòng hạ thủ, nhưng gấu cái thì lại không hiểu được thương hoa tiếc ngọc.

Gấu cái giương hùng chương hướng Sở Quyên đánh tới, Sở Quyên bị băng tinh giam cầm căn bản không cách nào tránh được, Sở Ảnh thì bị thương lại vô lực trợ giúp, nhìn thấy nàng nhất định hương tiêu ngọc vẫn.

Một cơn gió mạnh thổi đến hướng gấu cái và Sở Quyên, bất ngờ xuất hiện một đạo thân ảnh áo trắng hoành kiếm ngăn trước người Sở Quyên, mạnh mẽ chặn lại thể đi của hùng chương. Thân thể người này thon gầy so với thân hình to lớn của gấu cái không thể nghĩ ngờ có chút nhỏ bé nhưng phá lệ vững chắc kiên định.

Vừa rồi Sở Thiên thấy tình huống không ổn liền thi triển bộ pháp kịp thời đuổi tới cứu viện. Tiếp được cự chương do gấu cái đánh ra, búi tóc hẩn bị kinh phong thổi bay loạn, mái tóc màu ngân bạch mất đi trôi buốc, tán loạn ra theo gió tung bay, hình thái thật là tiêu sái.

Thế nhưng thực tế lại không tốt như vậy, chỗ va chạm truyền đến một luồng lực lớn, Hoàng Thủy Kiếm kêu vang không dứt, một cảm giác tê dại từ thủ chương truyền thẳng đến bả vai, cánh tay không bị khống chế run rẩy lên.

Sở Thiên nhũn mảy, vì cứu Sở Quyên hẩn không thể không đối cứng với gấu cái. Con thú này vốn là am hiểu khí lực, cho dù bình thường khí huyết cảnh vô già thấy nó cũng phải tránh xa.

Nếu không phải từng dùng được cao rèn luyện thân thể, trình độ cứng cáp có thể sánh ngang với yêu thú thì lúc dùng nguyên lực thi triển Tu Du kinh e rằng cả cánh tay đều bị phế bỏ. Sở Thiên sắc mặt chợt đổi, thân hình chợt động lùi về phía sau. Cùng lúc đó, băng tức trên hùng chương triệt để bạo phát, trong vòng mấy mét chớp mắt ngưng kết băng sương, nếu không phải hẩn lui lại kịp thời, thì chắc chắn rơi vào kết cục giống Sở Quyên.

Sở Sở giao cho Sở Ảnh thuốc chữa thương, thân thể mềm mại nhảy lên hướng gấu cái chém giết đến. Tuy dùng đan dược khiến thực lực của nàng tăng lên sánh ngang luyện khí tầng sáu nhưng so với gấu cái chênh lệch vẫn khá lớn, ngăn ngừa giao phong vài chiêu đã lâm vào nguy hiểm. May mà Sở Thiên dây dưa cùng gấu cái cũng giảm bớt áp lực cho Sở Sở.

Chiến đấu đến giờ khắc này, hai người đều không bảo lưu, Sở Thiên tay phải liên tục huy động Hoàng Thủy Kiếm, kiếm pháp chợt nhu, biến ảo vô định, tay trái thành quyền thỉnh thoảng vận Tu Du kinh hướng về gấu cái tấn công, vậy Ngụy cứu Triệu hóa giải mấy lần nguy cơ. Dưới tác dụng của dược lực, Sở Sở trong lúc này toàn thân đều có lực lượng mạnh mẽ, có thể nói hình người yêu thú, không thể so với Sở Thiên kém bao nhiêu.

Sau khi thoát khỏi nguy hiểm, Sở Quyên tay cầm đoản kiếm, mồ hôi trên trán dày đặc hiển nhiên đã dốc ra toàn lực, bắt quá phòng ngự của yêu thú này quá mạnh, nàng chỉ vèn vện quấy rối nó.

Sở Bảo trốn ở phía xa không dám tiến lên, thực lực của hẩn cùng đối phương chênh lệch quá lớn, cho dù cố gắng thế nào cũng chỉ cho đối phương giải ngựa, thân pháp cũng không được tinh diệu như Sở Quyên cho dù ra sân cũng không giúp được gì, ngược lại còn cần người khác chiếu cố, thực không bằng đứng ngoài quan chiến.

Trải qua gần một tháng mài dũa, ba người xuất thủ phối hợp ăn ý, tiếp ứng lẫn nhau, kết ra tám lưới vô hình nhất thời ngăn chặn gấu cái công kích. Thực lực của mỗi người đều không phải đối thủ của gấu cái nhưng liên hợp lại có thể sánh ngang nó, đây chính là sức mạnh của tập thể. Chẳng qua đối thủ tuyệt không tầm thường, lông trắng theo gió vũ động, khí tức táo bạo đáng sợ, thân thể khổng lồ ngang ngược va chạm, tất cả bộ vị giống như hóa thành vũ khí, đối mặt ba người liên thủ vậy mà mây may không rơi vào thế hạ phong.

"Oanh!"

Hùng chương đánh tới, móng vuốt sắt nhọn được bao bọc một tầng băng u lam, Sở Thiên chỉ kịp thấp người tránh thoát, sau lưng cây cối bị băng tức xâm nhập, nhanh chóng đông cứng, tiếp theo bị kinh lực đánh thành mảnh vụn.

Sở Thiên hơi hoảng, nếu không né tránh kịp thì đây chính là kết cục của hẩn. Người ta thường nói biến áp lực thành động lực, quả nhiên không sai. Trong lúc giao chiến, Tu Du Kinh của Sở Thiên lại đột phá nhị trọng.

Trong tình hình chiến đấu hỗn loạn, Sở Thiên chợt một quyền đánh úp về phía bụng gấu cái, chiêu này xuất ra kinh lực nội liễm không tiết ra ngoài, đến phần bụng đối phương thì ba động một chút rồi trong nháy mắt phát ra lưỡng trọng kinh lực. Hẩn đã nhiều lần khổ luyện mà không chạm đến được cảnh giới này, mà dưới áp lực cực đại lại vô tình đạt được, cũng coi là trong cái rủi có cái may.

Lưỡng trọng kinh lực quả nhiên bất phạm, hai đạo kinh lực cơ hồ đồng thời phát xuất ra, xuyên qua băng tức phòng ngự đánh thẳng vào thể nội, lực tàn phá kinh người khiến gấu cái thật không dễ chịu. Đối lại trước lúc đột phá chịu như vậy công kích, nói không chừng thân thể sẽ trọng thương. Theo tu vi đề thăng, không chỉ có bên ngoài thân phòng ngự tăng lên, ngay cả thân thể nội bộ đều được cường hóa một mảng lớn, bị công kích như vậy chỉ cảm giác khó chịu. Đây là yêu thú ưu thế tiên thiên, theo tu vi tăng lên, cả thể xác cũng sẽ lột xác. Mà trong võ giả, trừ thể tu, coi như tu vi đạt tới cao thâm, nắm trong tay nguyên lực dồi dào, trong cơ thể vẫn tương đối yếu ớt.

Trong tình huống bạo nộ, gấu cái mặc dù bị vây nhưng càng đánh càng hăng. Ba người dốc hết sở học cũng rơi vào thế hạ phong, cục diện bất lợi, bọn họ ráng chống đỡ, đều hy vọng kéo dài cho tới khi Sở Ảnh chữa thương xong gia nhập chiến đấu, tình huống có lẽ sẽ có thay đổi. Sở Ảnh tại lúc yêu thú đột phá, bất ngờ không kịp đề phòng chính diện bị một chiêu, thương thể nghiêm trọng, coi như uống đan dược, trong thời gian ngắn cũng khó khôi phục, cũng không thay đổi chiến cuộc.

Gấu cái huy chương chụp về phía Sở Sở, nàng muốn tránh, nhưng trong mắt gấu cái hiện lên vẻ trào phúng, mở ra miệng rộng, Băng Túc mạnh mẽ chọt từ bên trong phun ra, hướng Sở Sở bay đến.

Trên thân thể mềm mại của Sở Sở kết tảng băng sương, khiến nàng không chịu được lạnh run, không thể hoàn toàn tránh thoát chiêu này, cánh tay bị hùng trào quét qua, ống tay áo bị phá vỡ, lộ ra làn da tựa bạch ngọc.

Tuy chỉ bay suýt, nhưng thân hình nhỏ nhắn lại bị cự lực thúc đẩy, trực tiếp bay ra xa mấy mét, máu tươi ề ề nén không được từ môi phun ra, nhuộm đỏ vạt áo trước, sắc mặt tái nhợt, khoe miệng lưu lại vết máu bộ dáng thể mỹ động lòng người, cánh tay phải xụi lơ vô lực thả xuống, rõ ràng là gãy xương.

Mất thấy Sở Sở bị thương, Sở Thiên cả người khí tức tăng vọt, quỹ dị biến mất tại chỗ, trong chớp mắt liền xuất hiện sau lưng gấu cái, huy động bảo kiếm hung hăng chém tới đầu gấu cái.

Chiêu này quỹ tích quỹ dị, tốc độ rất nhanh, gấu cái không tránh kịp, vận nguyên lực tới đầu, định ý vào bản thân da thô thịt dày cứng rắn chống đỡ một kiếm.

Hoàng Thủy kiếm chém lên đầu gấu cái, tạo thành một vết thương sâu hút, miệng vết thương nhìn mà giật mình. Tuy nói kiếm này sắc bén, lại cũng không thể bỏ qua tu vi chênh lệch mà miểu sát đối phương.

Sở Thiên cũng không nguyện liền bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nên thêm một quyền đánh trúng đầu gấu cái, thuận tay liền phát thêm hai đạo Tu Du kinh, sau đó mượn lực từ hai chiêu lộn người về sau. Đầu là toàn thân yếu hại, coi như con thú này phòng ngự cực mạnh, cũng chọt cảm thấy một trận choáng váng đầu óc.

Một tiếng gào phẫn nộ, gấu cái xoay người lại hung ác nhìn Sở Thiên, hấn sớm có dự liệu, thân pháp phiêu động rất nhanh lùi ra mấy mét. Con thú này quá mức nguy hiểm, Sở Thiên ý muốn dẫn đi đối phương, bảo toàn đồng bạn, càng vì bảo vệ người trong lòng.

Gấu cái đuổi theo vài bước, lại quay đầu nhìn về phía Sở Sở, hơi có chút chần chờ, hiển nhiên đang do dự.

Thấy vậy Sở Thiên lòng nóng như lửa đốt, nhìn bốn phía một cái, trong lúc vô tình hấn đang ở bên cạnh đầu lâu của gấu đực.

"Con thú này xem ra chỉ số thông minh không thấp." Sở Thiên chọt ra chân đạp lên đầu lâu gấu đực, hung hăng dùng sức nghiền một cái, đầu lâu như quả dưa hấu bị chùy sắc đập lên, "oẹt" đầu lâu lập tức bạo liệt ra, một con mắt còn lồi ra rơi trên mặt đất, con người nhìn hướng gấu cái.

Ngao ô!"

Thấy thảm trạng như vậy, gấu cái một tiếng rống giận, bàn chân chống đất, hướng Sở Thiên mãnh liệt nhào qua, mắt xung huyết nhìn chằm chằm đối phương, trong đầu chỉ còn ý nghĩ phải giết chết kẻ này, nhưng chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Sở Thiên thấy vậy vận chuyển thân pháp, chớp nhảy liên tục, đem gấu cái dẫn đi xa xa. Trước khi đi, hấn lưu luyến liếc mắt nhìn Sở Sở một cái.

Lúc trước chịu Sở Hách ức hiếp, người bên ngoài khoanh tay đứng nhìn, nàng dứt khoát động thân mà ra, lúc hấn từ chối thu "Bạo Nguyên Đan", nàng giả trang có vẻ tức giận, Luyện chế "Huyết Hồ Tội Thể Cao", nàng so với chính mình còn muốn đề tâm, làm nũng bức cha mình luyện đan. Còn có bộ dạng nàng cười nói tự nhiên, đuôi ngựa nghịch ngợm đùa đưa trong gió,...

"Dĩ vãng luôn là người giúp ta, hôm nay để ta báo đáp ngươi" Sở Thiên trong miệng tự lẩm bẩm, dung giới trên ngón tay chấn động một cái, một viên thuốc đỏ nhạt xuất hiện ở trong lòng bàn tay. "Bây giờ đến phiên ta bảo vệ ngươi, tiểu tỷ tỷ, hy vọng lần này không phải là vĩnh biệt."

Viên "Bạo Nguyên Đan" này là do Sở Sở tặng cho. Một ngụm ăn vào viên đan dược, Sở Thiên toàn thân khí tức tăng vọt, động tác càng thêm nhanh, mang theo gấu cái nổi giận dùng dùng, đảo mắt liền tiêu thất liền ở cây cối dày đặc trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Quỹ dị cùng ma mị

Hai thân ảnh một trước một sau truy đuổi nhau giữa rừng Tuyết Tùng rậm rạp, kinh phong quét sạch lá rừng cùng bụi đất bên lên không trung, không ít tiểu động vật bị kinh sợ, liều mạng hướng nơi xa chạy trốn.

ở phía trước, Sở Thiên mồ hôi rơi như mưa, miệng lớn thở dốc nhưng cũng không dám dừng lại nghỉ ngơi. Theo sát phía sau mấy chục mét là một con

Băng Tức Hùng, điểm ấy khoảng cách dùng tốc độ của Băng Tức Hùng chỉ chớp mắt là đến.

Ở phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng rống giận dữ khiến Sở Thiên tâm thần hơi sợ, nếu bị con gấu này đuổi kịp, kết cục của hắn sẽ rất bi thảm.

Sở Thiên triển khai toàn bộ thân pháp, xuôi theo con đường lúc đến mà chạy trốn, ở sâu trong Tuyết Tùng Lâm có vô số quái vật nguy hiểm, mạnh hơn Băng Tức Hùng cũng không ít, nếu như đi sâu vào trong chắc chắn là một con đường chết. Hắn dựa theo trí nhớ trong đầu lúc đi vào Tuyết Tùng Lâm một đường chạy ra, bởi vậy trên đường đi không có gặp được nguy hiểm.

Trên đường đi Sở Thiên từng đụng mặt mấy nhóm thợ săn, nhưng bèo nước gặp nhau người khác sẽ không vì người mà mạo hiểm chọc giận một con Băng Tức Hùng đang nổi điên, mặc dù có mấy người có ý đồ hỗ trợ, nhưng sau khi nhìn thấy Băng Tức Hùng, liền lác đầu lẩn mất xa xa. Những người này ở phía ngoài săn bắn cho thấy tu vi bọn hắn cũng không quá cao thâm, hậu kỳ yêu thú cũng không phải là bọn hắn có thể nhúng chàm.

Lần này lịch luyện mặc dù có mười mấy nhóm, nhưng Tuyết Tùng Lâm diện tích bao la bát ngát, các nhóm đi vào liền phân tán ra, nghỉ tại một khu vực rộng lớn như vậy tìm tới lẫn nhau, có thể nói như mò kim đáy biển.

vì vậy muốn thoát khỏi truy kích không thể chỉ chờ người khác đến cứu trợ, dựa vào khả năng của chính mình mới là vương đạo.

Đang sau đột nhiên có hàn khí đánh tới, lưng hắn cảm thấy từng tia từng tia hàn ý, Sở Thiên không cần suy nghĩ cũng biết là ai, thân thể phảng phất bị người khác dẫn dắt hướng về một hướng né đi công kích phía sau.

Một đạo bạch tuyến như ngân xà uốn lượn, từ phía sau bắn đến chỗ Sở Thiên vừa ở, bạch tuyến tốc độ rất nhanh lướt qua người Sở Thiên bắn lên một thân cây phía trước, hơn nửa thân cây ngưng kết một tầng băng tinh, chỗ bị bạch tuyến lướt qua, vô luận là bụi cỏ, mặt đất, hay vẫn là nham thạch đều bao trùm lên một tầng băng sương, sáng lấp lánh rất là đẹp mắt.

Trong lòng Sở Thiên hoảng sợ, nếu không phải né tránh kịp thời, hắn sẽ bị hạn chế hành động, chắc chắn sẽ bị Băng Tức Hùng đuổi kịp. Bởi vì chạy hồi lâu nên có sinh ra mỏi mệt, đều bị một kích này cho tỉnh lại, tinh thần lại phấn khởi, tốc độ máu chảy đột nhiên tăng tốc, ngay cả tốc độ chạy trốn cũng tăng chút ít.

Băng Tức Hùng đương nhiên không chịu từ bỏ, nó là họ nhà gấu nhưng lúc này càng giống như là chó đại đang để mắt tới xương, chấp nhất đuổi theo không ngớt...

Mặc dù giật mình nhưng Sở thiên cũng không có dừng lại, vẫn tiếp tục chạy nhanh.

Một phen truy đuổi về sau, khoảng cách càng ngày càng gần, lúc này yêu thú đã có thể trực tiếp huy chương công kích.

“Oanh” Băng Tức Hùng một bàn tay đập tới sau lưng Sở Thiên.

Sở Thiên liệu mạng hạ xuống thân thể, trên mặt lại hiện ra tuyệt vọng, trên phương diện tu vi hắn liền kém xa so với hậu kỳ yêu thú, nếu không phải hắn am hiểu tốc độ, lại dùng qua Bạo Nguyên Đan, chỉ sợ muốn chạy trốn đều không có cơ hội. Hắn có thể kiên trì đến bây giờ, đã coi như là kỳ tích.

Sau một thời gian dài thi triển tốc độ tối đa, nguyên lực trong cơ thể hắn tiêu hao hầu như không còn, được lực viên đan được dần dần biến mất, tinh lực toàn thân gần như suy kiệt, lúc này mới bị đối phương đuổi kịp.

Hiện tại, độ phản ứng của hắn giảm mạnh, một chương này lại phi thường đột ngột, mặc dù kiệt lực tránh né nhưng vẫn hơi chậm một chút, hùng chương đã tới người, mắt thấy liền không tránh khỏi.

Đột nhiên cơ bắp trên thân Sở Thiên chợt trở nên hưng phấn, tựa như một đầu dã thú ngủ say mới thức dậy, tốc độ hạ xuống thân thể không lý do đột ngột tăng, hùng chương cường tràn cơ hồ cạ qua sát da đầu.

Sau khi nằm xuống, Sở thiên thuận thế lăn mấy vòng trên bãi cỏ kéo dài khoảng cách với Băng Tức Hùng mới mượn lực đứng lên tiếp tục chạy trốn.

Lúc này trong đầu Sở Thiên lại có lực lượng thần bí chậm rãi nhúc nhích, cái trán tùy theo nhảy lên thỉnh thoảng, tình hình lúc này giống hệt lúc hắn tu luyện Tu Du Kinh.

Dòng điện Ngân sắc từ trong não hải tuôn ra theo mạch máu đi khắp toàn thân, huyết dịch lưu động đột nhiên tăng tốc, cơ bắp bị ngân điện kích thích trở nên hưng phấn run rẩy, thậm chí phản xạ thần kinh đều trở nên miễn cảm.

Sở Thiên vốn đã dầu hết đèn tắt, thời khắc mấu chốt lại tránh thoát sát chiêu của Băng Tức Hùng, mấy lần thoát khỏi tình thế chắc chắn phải chết. Sở Thiên như thể càng chọc giận Băng Tức Hùng, nó tức giận không ngừng gào thét, hận không thể đem đối phương xé nát.

Bất quá, khoảng cách giữa hai bên như cũ tại rút ngắn dần, cả người Sở Thiên đều bị bóng đen bao trùm, bên tai nghe tiếng cuồng hồng không ngừng, tùy thời đều có thể dính đòn sát chiêu của Băng Tức Hùng.

Thời khắc cửu tử nhất sinh, Sở Thiên vậy mà lạ thường bình tĩnh trở lại, trong đầu không hiểu mà hiện ra một chút hình tượng. Ở đó có một tòa dãy núi vô cùng cổ lão, đủ loại gió để lại những vết tích của mình trên dãy núi, có hung mãnh cùng bình hòa, sắc bén cùng chắc phác, kiên cường cùng ôn nhu...

Những thứ này là những cảnh hắn thấy được khi tiến vào trạng thái thần bí, lúc ấy hắn mơ mơ hồ hồ chỉ có thể đóng vai khách du lịch tham quan đây đó không cách nào có thể lĩnh hội được gì. Hiện tại não hải tựa hồ phá lệ linh động, có thể thông qua hồi ức đạt được càng sâu cảm ngộ, vận dụng cho thực

chiến.

Sau đó trong não lại hiện lên kiếm pháp của sở quyền. Cùng một môn võ học, trong tay hắn là cuồng bạo, nhưng trong ta Sở uyên lại là dày đặc. Tại mấy ngày trước, Sở Thiên liền đem chỗ tĩnh diệu trong võ học của Sở Quyền tiêu hóa xong, nhưng hai loại "Phong Chương" khó mà dung hội quán thông, cách cảnh giới đại thành một lớp giấy mỏng.

Cuồng bạo cùng dày đặc chỉ là hai loại đặc tính của gió, gió có thiên biến vạn hóa, đương nhiên không chỉ giới hạn trong đây... Đôi mắt ngân sắc của Sở Thiên đột nhiên sáng đến dọa người, ngăn ngại trong nháy mắt liền linh ngộ rất nhiều thứ, tại phong chi áo nghĩa có thể nói đã đăng đường nhập thất.

Đương nhiên, hắn không có khả năng đem tất cả các đặc tính của gió đều biểu đạt, cái này viễn siêu phạm trù một môn tam phẩm võ học. Nhưng có tầng này cảm ngộ, cũng đủ để thi triển "Phong Chương" đại thành.

Sở Thiên dưới chân hơi xoay, không có dấu hiệu nào quay người lại, năm ngón tay tụ tập hiện lên hình mũi khoan đâm về gương mặt Băng Túc Hùng, thế gió đột ngột nổi lên, có vẻ như vô tâm tùy ý nhưng lại như chùy thủ sắc bén. Thấy thế Băng Túc Hùng không những không giận mà còn lấy làm mừng, mở ra Hùng Chương hung hăng nghênh đón, Hùng Chương trong nháy mắt che kín bằng tinh sáng chói.

"Oanh!"

So với hùng chương to lớn, bàn tay Sở Thiên lộ ra vẻ nhỏ gầy, nhưng trong nháy mắt tiếp xúc lại bộc phát ra khí thế kinh người, tầng băng tinh trên hùng chương vỡ vụn, vụn băng bắn ra bốn phía.

Chịu mãnh lực xung kích, Sở Thiên thân bất do kỷ lui lại mấy bước, nhưng điều này trong dự liệu của hắn, Sở Thiên cũng không biểu hiện uể oải, ngược lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Sau khi "Phong Chương" tiến vào đại thành, hắn giống như cùng Băng túc hùng có lực đánh một trận. Tuy nói thân thể mệt nhọc, nhưng trên tinh thần cũng rất phấn chấn, một lòng muốn cùng con thú này so cái cao thấp.

Nhắc lên chiến ý, Sở Thiên bàn chân giẫm một cái khiến mặt đất sụp xuống một tầng, hung hăng phóng tới Băng Túc Hùng, một chương khai thiên chính diện ngay mặt của Băng Túc Hùng.

Nếu như một chương trước là binh đi quỷ đạo, chiêu này lại là chính diện công khai, dốc hết sức một chương để cho người nhìn rõ ràng, minh bạch lại không thể nào chống cự.

Băng Túc Hùng thân kinh bách chiến, chưa tiếp liền biết chiêu này bất phạm, không dám thất lễ, bèn bụ gior lên hai hùng chương bảo hộ đầu lâu, trong chớp mắt bên trên hùng chương che kín một lớp băng tinh cứng rắn.

"Đồng!"

Chương thế hung mãnh nện ở trên hùng chương, tầng băng tinh phòng hộ vỡ vụn, ba động kinh người từ điểm tiếp xúc bộc phát ra xung quanh, Sở Thiên không tự chủ được bay ra xa, Băng Túc Hùng cũng không chịu nổi, bị đẩy lùi vài mét, bàn chân lăm vào trong đất cày ra một vết dài, cánh tay đau đến run rẩy, nếu không phải bằng tinh phụ trợ phòng thủ, chỉ sợ liền sẽ trọng thương.

"Rống!"

Băng Túc Hùng gầm lên giận dữ, hung hăng vọt tới Sở Thiên, thế đạo hung hãn mãnh liệt. Sở Thiên di chuyển qua lại nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát, như hóa thân thành con gió mát vô hình vô chất.

Trong lúc kịch chiến, Sở Thiên đem cảm ngộ đều dung nhập chiến đấu, khi thì như mãnh hổ tiểu ngao son lâm, khi thì như chim múa nhẹ nhàng uyển chuyển, khi thì như đại tướng cầm kiếm khắc địch, khi thì như thích khách giết người vô hình... Có thể nói, đem sở học bản thân phát huy đến cực hạn, nhưng Băng Túc Hùng càng là đánh ra chân hỏa, ý vào tu vi cùng phòng ngự mạnh mẽ vẫn vững vàng chiếm thượng phong.

Dù vậy, Sở Thiên lấy chi là luyện thể tăng năm, có thể cùng hậu kỳ yêu thú chiến đấu đến loại tình trạng này, coi như thất bại, cũng đủ để kiêu ngạo.

Hắn lại chưa vừa lòng với kết quả này, bởi vì trận chiến này thất bại liền mang ý nghĩa là chết, hắn còn có quá nhiều chuyện muốn làm, tuyệt không thể ở chỗ này mất mạng.

Một phen ác chiến, Sở Thiên dần thấy khó mà chống đỡ, cái này rất bình thường. Nếu không phải hắn thu hoạch được cảm ngộ phi phạm, có thể thi triển đại thành "Phong Chương", tuyệt không có khả năng chống lại hậu kỳ yêu thú. Giữa hai bên chênh lệch thực sự quá lớn, có thể nói không có chút nào khả năng so sánh.

"Vậy là đánh không lại, dù sao cũng là hậu kỳ yêu thú, không phải hiện tại ta có thể chiến thắng? Chẳng lẽ lại muốn chạy trốn?"

Ý nghĩ này vừa ra tới, liền bị chính Sở Thiên bác bỏ, so tu vi Băng Túc Hùng vượt trội hơn hắn, nếu tiếp tục màn rượt đuổi khi này, người kiệt lực trước chính là mình, mấu chốt càng là hắn linh ngộ đại thành Phong Chương, tuy ở hạ phong nhưng vẫn có sức chiến một trận.

"Xoẹt!"

tốc độ Băng Túc Hùng đột ngột tăng, xuất một chương vũ hướng đối phương, Sở Thiên đang ở trạng thái thần bí, liền tránh né nhưng lại là chậm một

nhip, vật áo trước quần áo bị hùng trào vạch phá, ngực xuất hiện mấy đạo vết máu, hàn khí thông qua vết thương thẳng vào thể nội, hần không khỏi thấy lạnh cả người.

Sở Thiên lui lại, dùng tay đè trên vết thương, biểu lộ âm trầm đáng sợ, dường như bị tâm lý của Sở Thiên kích thích dòng điện ngân sắc tại thể nội gia tốc tuần hoàn, trong đầu năng lượng thần bí đột nhiên bành trướng, trên trán vỡ ra cái khe hở nhỏ, ần ần lộ ra huyết quang.

Một cỗ khí tức yêu dị khuếch tán ra, lúc trước Băng Túc Hùng diện mục hung ác, giờ phút này lại như là gặp ma, thân hình không lồ sợ hãi đến run rẩy, dưới uy áp kinh khủng bao trùm, nửa bước cũng khó dời đi, mà ngay cả chạy trốn cũng không thể.

Sở Thiên đưa bàn tay ra trước mặt nhìn vết máu đỏ tươi trên đó, vẻ mặt lại toát ra nụ cười say mê, hần đem lòng bàn tay đưa đến bên môi lè lưỡi chậm rãi liếm láp, thần sắc như đang hưởng thụ sơ hào hải vị, hần lúc này rất khác bình thường, tràn đầy quý dị cùng ma mị.

Một lúc sau Sở Thiên chậm rãi nhìn về phía trước.

"Có chút sỗ sách, nên trả." khoe miệng còn dính lấy máu tươi, tươi cười nhìn về phía Băng Túc Hùng sớm bị dọa đến run rẩy bầy.

Chúng ta edit một chương dùng hơn 2h đồng hồ, nếu cảm thấy đây là một bộ truyện hay đáng đọc hãy bỏ ra vài phút viết đề cử giúp truyện có nhiều người đọc hơn, giúp chúng ta có động lực để làm tiếp bộ truyện này, cuối cùng chúc mọi người có thời gian đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xưng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ta thật là yêu quái?

Lúc này trước mặt Sở Thiên, thân thể không lồ của Băng Túc Hùng dường như lùn đi một chút, khí thể phách lối biến mất vô tung vô ảnh.

Đối thủ đột nhiên trở nên cực kỳ đáng sợ, phảng phất như ác ma trong địa ngục, Băng Túc Hùng liền muốn bỏ trốn mất dạng, uy áp kinh khủng từ người trước mặt đem lại cho nó sự áp chế về huyết mạch, phảng phất đối mặt yêu thú Hoàng giả, huyết dịch toàn thân dường như di chuyển chậm lại, toàn thân xụi lơ bất lực, hai chân không ngừng run rẩy, ngay cả di chuyển đều không làm được.

Sớm biết như thế, liền không gây thù chuốc oán với gia hoả này. Đúng là quái vật đội lốt người a, đây là tồn tại nó không treu chọc nổi. Băng Túc hùng trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng, cừu oán đã kết đối phương định sẽ không thủ hạ lưu tình.

Dòng điện ngân sắc di chuyển với tốc độ cực hạn, tràn ra bên ngoài cơ thể Sở Thiên, dần dần hình thành một tầng quang kén bao bọc hần lại. Hần cũng không có để ý, hai mắt nhìn chằm chằm đối diện, phát ra ánh mắt kinh tâm động phách, càng ngày càng tràn ngập uy áp, nếu là con người thì giờ này Băng Túc Hùng đã đổ mồ hôi đầm đìa rồi.

Chỉ là nhất giai yêu thú thấp kém, lại đủ can đảm tấn công mình? Vừa nghĩ đến đây, Sở Thiên giận không nhịn nổi.

"Suru!"

Sở Thiên đột nhiên cả người biến mất, không trung mờ hồ có thân ảnh lướt qua, khi xuất hiện thì đã tới trước mặt Băng Túc hùng, tay hoá thành trào hướng mi tâm chụp tới.

Cố gắng vượt qua cảm giác sợ hãi, Băng Túc hùng khó khăn vùng tay chống cự, chỉ là uy áp mãnh liệt tràn ngập bốn phía, khiến cho Băng Túc hùng ngay cả một nửa thực lực cũng không xuất ra nổi.

Một trào của Băng Túc Hùng, về lực đạo, đường đi, tốc độ đều phản ánh ở bên trong huyết động Sở Thiên, tuy nhiên thể công của hần vẫn không thay đổi, một trào vẫn hướng tới trái tim của Băng Túc hùng.

Hùng Chương to lớn mang theo kinh phong hướng cánh tay Sở Thiên đánh tới, chương còn chưa tới, một luồng hơi lạnh đã đi trước tập kích, khiến cho toàn thân Sở Thiên phát lạnh, từng chiếc lông tơ dựng thẳng lên.

Ngoài dự liệu, khoe miệng Sở Thiên lại xuất hiện nụ cười tự tin, có vẻ như thắng lợi đã nắm chắc trong tay rồi.

Hùng chương to lớn chỉ một chút nữa thôi đã đem thân ảnh kia không chút lưu tình đập tan, mắt thấy là phải đem nhò gãy cánh tay đánh gãy.

Hai chảo của Sở Thiên bỗng nhiên gia tốc, móng tay dài ra theo gió, trong nháy mắt đã dài ra 30 cm, cũng hoá thành màu đen như ngọc thạch, trên đó hiện nhiều đường vân ảo diệu màu hoàng kim làm cho người ta cảm thấy một cảm giác tôn quý khó tả.

Móng tay bỗng trở nên bén nhọn, không giống móng tay của loài người, phảng phất giống với móng tay của yêu thú. Sở Thiên huy động hắc kim lợi trào, trên đó u quang nhàn nhạt, ép cho con gấu sớm sử dụng tầng băng tinh để phòng hộ.

Đây là thiên phú đặc ý nhất của Băng Tức Hùng, lấy lực phòng ngự cường đại làm tự hào, coi như võ giả đồng cấp lấy kiếm công kích, cũng có thể chống cự được, những dụng phải hắc kim lợi trào, lại giống hệt đậu hũ, ngay cả chút trở ngại cũng tạo không được.

Trong nháy mắt, hắc kim đã liên tục xuyên thủng mấy đạo phòng ngự, xâm nhập vào bên trong cơ thể của Băng Tức Hùng, đem trái tim nắm ở trong tay, cho dù Băng Tức Hùng có ngưng tụ băng tinh trước ngực đi nữa cũng chẳng còn kịp.

Với thân thể khổng lồ của Băng Tức Hùng, thể tích của trái tim cũng không nhỏ, khi nắm vào tay còn đem lại cảm giác ấm nóng, đập liên tục trong lòng bàn tay, tràn ngập cảm giác lực lượng.

Cánh tay của Băng Tức Hùng vốn muốn huy động xuất chương lập tức rũ xuống, Băng Tức Hùng nhìn qua như muốn cầu khẩn, lại giống như chó con nhìn chủ nhân, khuôn mặt hung ác giờ phút này cũng tỏ ra có chút vô hại.

"Muộn!"

Khuôn mặt Sở Thiên hiện lên thần sắc hung ác, tay phải dùng sức nắm bạo trái tim Băng Tức Hùng, sau đó rút tay ra, trên móng tay còn có máu đỏ tươi nhỏ xuống.

Khuôn mặt cầu xin của Băng Tức Hùng cứng lại, thân thể khổng lồ như mất đi điểm tựa đổ rầm xuống đất.

Người dám tổn thương tiểu tử tỷ, chết cũng đáng!

Sở Thiên tự nói với bản thân mình, về mặt cũng không thay đổi chút nào. Ngay cả bản thân hắn đều không có phát giác được nguyên nhân chủ yếu là do uy nghiêm của hắn đã bị khiêu khích.

Giống loài thấp kém như vậy không đủ tư cách mạo phạm đến mình, người phạm phải hắn phải chết, đó mới là đáp án ở sâu trong tâm linh của hắn.

Không biết lòng tự tôn của hắn xuất hiện lúc nào, giống như trời sinh liền có, thật sự ẩn dấu bên trong thần hồn của hắn, hôm nay cơ duyên xảo hợp mới ngẫu nhiên thức tỉnh.

"Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!"

Sở Thiên lấy móng vuốt làm đao, cắt đi lớp da gấu, vật này giá trị không nhỏ, không thể lãng phí được. Đáng tiếc là ngực bị phá một mảnh quá lớn,

Khiến cho giá trị giảm đi đáng kể. Hắn không khỏi âm thầm tự trách, lần sau cũng không thể phá hoại như vậy được.

Kì thật nếu cho làm lại hắn vẫn làm như vậy, liều mạng chiến đấu không nên tính toán quá chi li.

Hắn từ trong bụng Băng Tức Hùng lấy ra quả cầu trắng như tuyết, đó là yêu hạch, chính là chỗ chứa đựng tinh hoa của con thú này. Vô luận Công Pháp Các trong tộc, hay kể cả bên ngoài đều có giá tốt cả. Hắn đưa tay đem yêu hạch, da lông cùng với hắn đáng tiền bộ vị đặt vào Dung Giới.

Sở Thiên tâm niệm khẽ động, lợi trào dài ba mươi 30 Cm khẽ run lên, chợt dần dần rút ngắn, hình dạng chậm rãi tròn nhẵn, cũng chuyển thành màu sắc bình thường. Hắn cẩn thận xem xét, so với móng tay bình thường không khác bao nhiêu, chỉ là phía trên có vết máu lưu lại.

Hắn nhíu mày, nhìn bốn phía một cái, cách đó không xa có một dòng suối nhỏ, vừa vặn có thể gột sạch bản thân, hắn cất bước đi đến phía dòng suối.

Hắn tiến đến, có không ít chim chóc, sóc con, thỏ con những động vật nhỏ trong rừng chạy ra từ trong bụi cỏ, sau đó giống gặp được quái thú đáng sợ, thất kinh vội vàng chạy trốn, làm Sở Thiên có chút nghi hoặc, Băng Tức Hùng đã mất mạng, phụ cận lại không có mảnh thú nào khác, một ít gia hỏa sợ cái gì đâu?

Dòng suối nhỏ trong vắt như là một chiếc gương, buổi sáng là có thể dùng để soi gương. Sở Thiên vô ý liếc nhìn mặt nước, lập tức há hốc mồm.

Cái bóng trong nước dĩ nhiên là mình, nhưng trên trán lại có một khe hở, bên trong khe hở chật hẹp ẩn ẩn có huyết quang lóe lên, hình dạng giống một con mắt chưa mở ra hết, nhìn kỹ lại không giống bất cứ thứ gì trên nhân gian, trong lòng hắn toát ra một cảm giác kinh khủng, đó là thứ gì?

"Là yêu quái, mẹ ngươi là yêu quái, ngươi..."

Trong trí nhớ của hắn câu nói đó đã xuất hiện vô số lần, Sở Thiên chỉ coi đó là lời nói xấu, hoàn toàn không có để trong lòng.

Mẫu thân làm sao có thể là yêu quái, mặc dù chưa bao giờ thấy qua, trong tưởng tượng của mình, mẫu thân là một người vô cùng ôn nhu, lão cha càng khen không dứt miệng vẻ đẹp của mẫu thân, nghĩ kiểu gì cũng không dính dáng chút nào tới yêu quái. Nhưng con mắt yêu dị này là sao, lão cha không có vật này, chỉ có thể là nguyên nhân nằm ở mẫu thân.

Nghĩ đến điều đó, Sở Thiên không khỏi cười khổ một trận, khi Sở Hách cùng mọi người chửi mẹ thân là yêu quái hắn chỉ cảm thấy đó là vũ nhục, hiện tại xem ra mẫu thân có khả năng là yêu quái thật, vậy hắn cũng coi như bán yêu, người khác thật đúng là không có mắng sai. Nghĩ đến đây, hắn thoáng có chút suy tư, hận ý đối với việc người khác chửi rủa cũng giảm đi nhiều.

Bất quá, sự kiện Sở Thiên cũng không có rầu rĩ quá lâu. Không sai, hắn là yêu quái, nhưng lại chưa bao giờ hại người. Đám người Sở Hách kia mặc dù là nhân loại, nhưng lại đã làm chuyện gì? Là nhân loại chưa hẳn cao quý, là yêu quái chưa hẳn đê tiện, là nhân loại chưa hẳn là người tốt, bên trong yêu quái

cũng không thiếu người lương thiện.

Dựa theo suy nghĩ đó, suy nghĩ qua lại mấy lần, Sở Thiên rất nhanh nghĩ thông suốt, phá vỡ thắc mắc trong thời gian dài của mình, tâm lý bỗng nhiên thông suốt hẳn.

Tu luyện võ đạo, tiền bộ dừng mảnh cũng khá quan trọng, nhưng nếu không giải đáp được khúc mắc trong lòng, rất bất lợi cho việc tu hành lâu dài, thậm chí sẽ sinh ra tâm ma hoặc tà niệm, cuối cùng lại gây lên họa lớn.

Mặc dù, nghe nói một bộ phận tà đạo có thể tinh luyện hận ý thành sức mạnh, dùng cái này làm động lực tăng cao tu vi, cũng là một trường hợp đặc biệt. Tình huống bình thường giải khai khúc mắc chính là chuyện tốt.

Khúc mắc lần này đã thông suốt, trong lúc vô hình đã san phẳng con đường tu hành của hắn, cũng dọn sạch khá nhiều chướng ngại, rất nhiều chỗ tốt, đương nhiên hiện tại hắn vẫn chưa phát hiện được.

Sở Thiên dẹp bỏ tạp niệm sang một bên, rửa sạch máu tươi trên tay, đổi quần áo sạch sẽ, nhìn thấy vết thương trước ngực không cần băng bó, đã tự động ngưng kết thành sẹo sẹo, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ khỏi hẳn.

Vết thương do Băng Túc hùng độc sức tạo thành, đổi lại người khác sẽ cần mấy ngày mới khỏi hẳn, mà mà hắn cũng chẳng cần xử lý qua, chỉ ngăn ngừa một hồi, vết thương đã sắp khép miệng, xem ra thể chất của hắn có chút đặc thù.

Xem ra ta đích xác không bình thường. Sở Thiên âm thầm tự giễu, rất nhiều sự thật đã bày ra trước mắt, khiến hắn không tin không được. Hắn tâm thần khê động, khe hở trên trán dần dần khép lại, trên trán lại bóng loáng như người thường, như chưa từng tồn tại yêu nhân?

Không khi quanh mình đình trệ giống ngựa hoang thoát cương, một lần nữa tự do di chuyển, không trung tràn ngập uy áp nặng nề đột nhiên biến mất. Chỉ chốc lát sau, bốn phía bắt đầu giống như có chim bay qua lại, động vật nhỏ cũng bắt đầu xuất hiện.

Sở Thiên bình tĩnh đại ngộ, những động vật nhỏ này bị mình dọa sợ, mới kinh hoàng tán loạn, nghĩ đến Băng Túc Hùng hung uy lâm liệt trước mặt hắn ngay cả động vật đều rất khó khăn, thực lực không thể nào phát huy, cũng không thể làm gì được dưới hiệu quả của uy áp. Xem ra cỗ uy áp, đối yêu thú cùng động vật có tác dụng áp chế cực mạnh, về sau có thể lợi dụng thêm được, nhất định có thể phát huy công hiệu không tầm thường.

Hắn lấy làm kỳ lạ suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại: "Việc này nhất định có quan hệ cùng mẫu thân, lúc về phải hướng lão cha hỏi rõ."

Thu hồi suy nghĩ, Sở Thiên đi trở về phía con đường lúc đến. Tuy nói hắn đã đem Băng Túc Hùng dẫn đi, dù sao La huấn luyện viên phải đối phó địch nhân cường đại, tóm lại không yên lòng. Không biết tiểu tỷ tỷ thương thế thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lịch luyện kết thúc

Lần này tham gia lịch luyện đám đệ tử Sở gia phân tán khắp nơi trong Tuyết Tùng Lâm, khí thế ngập trời chém giết cùng đủ loại yêu thú, nhờ chiến đấu, bàn tay cầm kiếm đã bắt đầu chai sạn, từng thiếu niên non nớt đã dần trở lên thành thực.

Khác biệt với những người khác, lại có hai tên đệ tử thân sắc vội vàng hành tẩu giữa rừng cây rậm rạp, thỉnh thoảng lại liếc nhìn bốn phía, giống như đang tìm kiếm ai đó.

Hai người một nam một nữ, nam thì mập mạp, tròn vo giống như là viên thịt, tay cầm một thanh kiếm bản rộng, không ngừng quơ quơ, thứ này kết hợp với thân thể mập mạp lại vô cùng uy thế, giống như một con mãnh thú đang đói khát vậy.

Nữ tử thì tướng mạo xinh đẹp, đôi mắt trong veo, mặc váy màu xanh nhạt phối hợp với những đường cong mềm mại của cơ thể, đủ để khiến nam nhân nào đã nhìn qua nàng, trong đầu khó kiềm được những ý nghĩ sai trái.

Bọn họ chính là Sở Bảo cùng Sở Sở đang trên đường tìm kiếm Sở Thiên. Băng Túc Hùng truy kích Sở Thiên để lại những vết chân to trên mặt đất, đủ để họ lần theo, một đường đi tới. Chỉ là đi đã lâu, trong rừng động vật đi lại, dấu chân dần dần mờ hồ, đến đây gần như đã không thấy gì nữa.

Sở Sở lướt đôi mắt hiện rõ vẻ lo lắng tìm kiếm khắp nơi, nếu như mất đi manh mối, muốn tìm một người ở Tuyết Tùng Lâm, không khác gì mò kim đáy bể.

Thiên đệ nếu có thể thoát khỏi Băng Túc Hùng, chắc chắn sẽ trở về chỗ cũ tụ họp cùng bọn hắn, chẳng lẽ lại phải ngồi đợi hắn quay lại?

Nàng có chút không cam tâm, Băng Túc Hùng sau khi đột phá rất khó đối phó, nếu như Sở Thiên không thoát thân được, lại gặp phải nguy hiểm gì thì làm sao bây giờ. Ngồi chờ ở chỗ cũ không phải là một ý kiến hay, cần phải tiếp tục tìm kiếm nhưng manh mối đến đây lại biến mất.

Người lo lắng thường thường sẽ đem sự tình nghĩ đến nghiêm trọng hơn. Giờ phút này Sở Sở liền nghĩ đến một vài sự tình kinh khủng, càng về sau, đây trong đầu nàng là hình ảnh Sở Thiên không địch lại và đang dần lâm vào tuyệt cảnh, mọi chuyện nàng nghĩ như đang xảy ra vậy, không khỏi lệ tràn khoe mí, nước mắt lưng tròng giống như lúc nào cũng có thể khóc.

"Sở Sở tỷ!"

Âm thanh gọi tên Sở Sở như sét đánh trong lòng nàng, nhìn lại theo hướng âm thanh phát ra, mái tóc bạc trắng, áo trắng như tuyết, không Sở Thiên lại ài?

May quá, người không bị thương chứ. Một khắc này, Sở Sở vô cùng thành kính cảm tạ trời xanh.

Thời gian dài lo lắng chồng chất đã khiến nàng mất đi lý trí, bước nhanh tới nhào vào lòng Sở Thiên, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết. Thân thể thiếu nữ thanh xuân, bị Sở Thiên cảm thụ thật rõ ràng, bất quá hần cũng không làm ra việc gì vô lễ, mà lập bập nói: "Sở Sở tỷ..."

Sở Sở ổn định lại cảm xúc, chậm rãi khỏi phục về bình thường, trong lòng ngạc nhiên, mình làm sao lại mất kiểm soát như vậy.

Nghĩ đến hành động vừa rồi, gương mặt xinh đẹp của nàng bỗng nhiên đỏ ửng, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sở Thiên, nhìn thấy bên cạnh Sở Bảo miệng thì há to, trên mặt nàng lại càng đỏ rực, giống như là quả cây chín mọng vậy.

Làm sao ta lại quên còn một tên dở hơi đứng ở đây vậy, mập mạp trông thật đáng ghét, mở miệng lớn như vậy làm gì a, đó cũng chỉ là việc nhỏ thôi mà, coi như gạt mình, thì cũng đừng khoa trương như vậy chứ?

Sở Sở hung hăng lườm đối phương một cái, Sở mập mạp tỉnh táo lại, rụt cổ lại biểu thị chịu thua. Bãi bình Sở Bảo về sau, Sở Sở hướng vẫn ngăn người Sở Thiên giải thích: "Đừng suy nghĩ nhiều, ta chỉ qua lo lắng cho người."

Nói xong chính nàng cũng không tin thứ mình vừa nói, da mặt mỏng không nhìn được lại đỏ ửng, dậm chân hờn dỗi, điềm nhiên quay người chào hỏi Sở Bảo, ba người lần theo đường cũ đi về.

Trên đường trở về, Sở Sở đi cách xa Sở Thiên, một mình bước nhanh về phía trước, Sở Bảo biết nàng đang chột dạ. Cũng không có ý định vạch trần tâm tư của nàng, nha đầu kia nhìn nhả nhặn, sau khi cần thuốc trở nên hung ác thế nào hần cũng thấy qua, huống chi lúc này còn liên quan tới tên quái vật Sở Thiên, đều không thể chọc vào, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện a...

Trong rừng rậm, đại thụ che trời, cây cỏ mọc rậm rạp, khắp nơi tràn ngập vết tích đánh nhau, mấy cây đại thụ vài người ôm không hết bị chém đổ ngổn ngang, giống như phải tiếp nhận kinh lực khủng bố, thậm chí trên mặt đất cũng bị dày xéo, mặt đất bằng phẳng giờ đã trở thành mấp mô, giống như bị người ta oanh tạc vô số lần.

Nơi đây chắc chắn đã trải qua vô số trận chiến, khả năng trời về như cũ là rất khó. Tại một gốc cây còn may mắn sống sót sau trận chiến giống như có ba người ngồi trên mặt đất.

Nơi đó chính là hai người Sở Ảnh cùng Sở Quyên. Trải qua một hồi điều trị, Sở Ảnh đã xử lý xong vết thương, khó khăn lắm mới khôi phục một phần chiến lực, ngồi xếp bằng phương vị cùng Sở Quyên góc cạnh tương hỗ. Mặc dù ngồi, hai người vẫn vô cùng đề phòng, tay đề binh khí, sức mạnh toàn thân không hề che giấu chút nào thả ra ngoài, chủ yếu đề đề đoạ mãnh thú xung quanh.

Ở giữa hai người, một đại hán cao lớn đang ngồi điều tức. Người này chính là huấn luyện viên của họ La Thành. Máu nhuộm khắp người hần, vết thương khắp cả người, phải biết hần là võ giả uân khí cảnh, nguyên lực có thể tùy tiện che kín toàn thể, lực phòng ngự càng hơn Băng Tức Hùng, lại bị thương đến mức như vậy, cuộc chiến thực sự khốc liệt.

Đối với việc này Sở Ảnh âm thầm tức giận, kinh nghiệm của hần có chút phong phú, tự nhận bản thân đã trải qua bao trận huyết chiến, nhưng xem ra, vẫn chưa thể so sánh cùng La huấn luyện viên.

Thánh Vũ đại lực cường giả vô số, mỗi một vị cường giả đều có chỗ hơn người, người bình thường đều muốn đạt được địa vị đỉnh cao như bọn họ, chỉ có cường giả mới hiểu rõ, mỗi một chút thực lực thu được, đều không nhờ may mắn, để có nó phải dẫm qua xác của bao người, người bình thường khó mà chịu được dằn vặt cùng đau khổ.

Sở Quyên trong lòng cảm động. La huấn luyện viên không để ý thương thế việc đầu tiên là quay về chỗ bọn họ, bỏ qua bản thân mà lo lắng cho bọn họ trước.

Người giống như La huấn luyện viên, tuy khác họ, nhưng bởi vì on thu nhận của gia tộc, đối đối với tiểu bối trong gia tộc quan tâm không kém bao nhiêu, đối với các tiểu bối trong tộc đi lịch luyện, hần cũng toàn lực bảo hộ.

Thương thế của hần rất nặng, không phù hợp với việc đi lại, lại cố gắng chống tay chạy tới, trong lúc chạy vết thương vỡ ra, nên toàn thân mới toàn là máu. Nếu hần còn đủ sức, hần còn muốn đi giúp đỡ Sở Thiên, nhưng vì đi đến đây đã là cực hạn, nên đành phải ở đây vận chuyển linh lực, chữa trị thương thế.

Trong bóng tối ẩn nấp một con sói hoang, nó đang vô cùng đói khát, trong đầu đã biến mấy người kia thành một bữa ăn ngon, hai mắt xanh mon mon trông rất hung ác, chậm rãi tiến về phía trước, nó chợt phát giác ra một ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn mình, cẩn thận dừng lại dò xét đối phương.

Ở Quyên cắn chặt hàm răng, đôi mắt đẹp hung dữ liếc nhìn con sói, lộ ra một bộ mặt hung thần ác sát. Cùng lúc này Sở Ảnh cũng đưa ánh mắt lạnh băng tới, con sói cảm giác nhiệt độ xung quanh đã giảm xuống rất nhiều, một loại cảm giác nguy hiểm xông tới.

"Ngao ô!"

Do dự thật lâu, con sói cuối cùng cũng đành bỏ đi, kêu một tiếng trầm thấp, quắp đuôi chui vào trong bóng tối. Con mồi tốt, phải có mạng mới hưởng dụng được, hai người trước mắt khí tức mạnh mẽ, nhìn thế nào cũng không giống người lương thiện.

Tuyệt Tùng Lâm khác với những nơi khác, nơi đây nhìn như bình tĩnh, bên trong lại chứa đầy nguy cơ. La huấn luyện viên ngồi xuống vón vện chỉ một lúc, đã có mấy mãnh thú tiến đến, đều cảm nhận được khí tức của hai người mới bỏ đi.

May mà ngoài Băng Tức Hùng, phụ cận cũng không có yêu thú cường đại tồn tại, nếu tới mà là yêu thú hậu kỳ, chắc chắn chịu không nổi.

Hai người Sở Ảnh chờ đợi trong lo lắng, La huấn luyện viên đột nhiên mở mắt ra, trong mắt tinh quang hiện lên, toàn thân chấn động mạnh một cái, một cỗ uy áp khuếch tán ra, bốn phía cỏ cây cũng rung lên bần bật. Hắn đã dùng nguyên lực tinh thuần áp chế thương thế, mặc dù không thể nói là hoàn toàn áp chế được, nhưng cuối cùng cũng có chút sức đề tự vệ.

"Ân, nên đi tìm kiếm Sở Thiên. Yêu thú hậu kỳ nguy hiểm vô cùng, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không thì làm sao giải thích được với gia tộc?"

La huấn luyện viên lúc trước đã hỏi được từ miệng của Sở Quyên và đã hiểu rõ được tình hình chiến đấu, biết Băng Tức Hùng đã tiến hoá, trong lòng lo lắng tình cảnh của Sở Thiên, hắn cố đè xuống thương thế, liền đứng dậy dự định đi cứu viện. Chuẩn bị lên đường thì chợt dừng chân lại, trên mặt vui mừng, bởi vì ba người Sở Thiên lần lượt xuất hiện trong tầm mắt.

Hắn cười lớn tiến đến vỗ vào ngực Sở Thiên hai cái: "Hào tiểu tử, có thể đào thoát từ miệng của hậu kỳ yêu thú, thật khó lường a."

Nghe vậy Sở Thiên âm thầm bật cười, nếu huấn luyện viên biết hắn đã giết con gấu, không biết sẽ kinh ngạc đến mức nào. Chuyện xảy ra cũng quá ly kỳ, nói đám ba câu cũng không đủ. La huấn luyện viên thì cho rằng, hắn chạy trốn được là tốt rồi. Dù sao, luyện thể tăng năm chém giết yêu thú hậu kỳ, nghe quá kinh dị.

Sở Sở lo lắng hỏi: "La đại thúc, người cùng người chém giết lúc này, người biết hắn sao, hắn thuộc thế lực nào? Người này càng như thế khiêu khích ta Sở gia, lá gan cũng không hề nhỏ."

Lịch luyện là tiêu điểm chú ý của các đại gia tộc, mỗi lần đều sẽ cử rất nhiều cường giả bảo vệ, người này dám tập kích với La huấn luyện viên, đây là hành động khiêu khích không thể nghi ngờ, dù là thế lực nào đi nữa, chắc hẳn đều sẽ nổi trận lôi đình.

"Hắn đệ đệ ta." La huấn luyện viên trầm giọng nói.

Mọi người không khỏi kinh ngạc, Sở Sở miệng khê nhếch, hiển nhiên nàng cũng chưa thể tiếp nhận thông tin này. Người này làm việc âm tà, chắc chắn không phải người lương thiện, không ngờ lại là đệ đệ của La huấn luyện viên, thật là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh.

"Việc này ta sẽ bẩm báo kỹ càng với người trong tộc, các người không cần quá quan tâm. Đệ đệ ta đã gia nhập tà đạo, các người có thể tránh liên tránh. Tương lai thực lực tăng lên, gặp lập tức chém giết, không cần lưu tình."

Nói đến đệ đệ, cảm xúc của La huấn luyện viên bỗng nhiên trùng xuống, nhưng lời nói lại như chém đinh chặt sắt, rất quả quyết.

Đám người càng thêm giật mình, dù là huynh đệ ruột thịt cũng không hề lưu tình, phải thù hận đến mức nào cơ chứ.

Sở Sở biết rõ La huấn luyện viên làm người trọng nghĩa, hiểu rõ vấn đề hai người là anh em ruột nhưng hình như quá khứ lại có nhiều mâu thuẫn.

La huấn luyện viên đám người xung quanh, hắn cùng Sở Ảnh bị thương chưa khỏi hẳn, Sở Thiên vừa trải qua ác chiến, ba người khác cảm xúc bất ổn. Huống chi lần tập kích này cũng cần nói lại với người trong tộc.

"Lịch luyện đến đây là kết thúc, xếp hàng trở về." Hắn phất tay ra lệnh, khuôn mặt chợt hiện ra vẻ khen ngợi: "Tất cả mọi người biểu hiện rất tốt, nhất là Sở Thiên, ta chờ mong biểu hiện của người trong trận so tài."

Nghe vậy tổ viên nhóm nhao nhao kích động lên, đối với trận so tài sắp tới càng thêm chờ mong, cho dù lão luyện trầm ổn như Sở Ảnh cũng nhịn không được sinh ngọn sóng trong lòng.

Chỉ cần được người khác khen ngợi một câu, liền phảng phất có được toàn bộ thế giới, người trẻ tuổi đều có điểm giống nhau..

"Xoát xoát xoát!"

Mấy thân ảnh nhanh chóng lướt qua, đánh vỡ yên tĩnh của rừng rậm, cũng hù dọa vô số chim chóc, La huấn luyện viên dẫn đầu trở về gia tộc.

Lúc này mặt trăng chưa lên tới đỉnh, bị cành lá rừng cây chia thành hàng ngàn hàng vạn hình khác nhau, làm cho lòng người yên tĩnh đến lạ.

Ở cuối đội ngũ, Sở Thiên cùng Sở Sở đi cách nhau không xa, ánh trăng chiếu qua thân ảnh bọn họ, xẹt qua khuôn mặt của hai người trẻ tuổi.

Hôm nay không biết sao, bọn họ như có chuyện muốn nói cùng đối phương, tuy nhiên ai cũng không muốn mở miệng trước, bởi vậy cả hai đều trầm

mặc. Những giữa hai người dường có một lực hút nào đó, lại không hẹn mà cùng đi cuối cùng, hai người đứng sát nhau, dường như sóng vai tản bộ vậy.

"Chuyện ngày hôm nay, không cho phép suy nghĩ nhiều nha. Nhìn người đừng cảm, tỷ tỷ chỉ muốn cổ vũ cho người chút thôi." Sờ Sờ bỗng nhiên mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

Sờ Thiên há hốc mồm, nhìn chăm chăm Sờ Sờ, chỉ cảm thấy tỷ tỷ hôm nay trông thật xinh đẹp dưới ánh trăng. A, sao nàng lại đỏ mặt?

Sờ Sờ chạy trốn giống như đuổi theo bộ đôi phía trước, chỉ lưu lại một bóng lưng tuyệt mỹ.

Chúng ta edit một chương dùng hơn 2h đồng hồ, nếu cảm thấy đây là một bộ truyện hay đáng đọc hãy bỏ ra vài phút viết đề cử giúp truyện có nhiều người đọc hơn, giúp chúng ta có động lực để làm tiếp bộ truyện này, cuối cùng chúc mọi người có thời gian đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Huyết yêu đồng

La huấn luyện viên hướng gia tộc bẩm báo sự kiện tập kích, khiến cao tầng cực kỳ tức giận, lập tức tổ chức hội nghị thảo luận việc này, mấy vị trưởng lão đương trường nổi bão, một ít người vừa tấn cấp cao tầng vốn quen thuộc với thái độ hòa ái dễ gần của tam trưởng lão lại ngạc nhiên vì khi nghe tin hấn nổi trận đùng đùng đòi chém đầu giết, không khỏi cảm thán lão gia hỏa nổi giận làm thật đáng sợ, không hẹn mà cùng đưa hấn liệt vào loại nhân vật tuyệt đối không thể trêu chọc.

Đại trưởng lão thần bí cũng nhúng tay chuyện này, hấn phái tinh anh của Âm Các đi bắt La Thông.

Tại Sờ Gia, địa vị của Đại trưởng lão sánh ngang với tộc trưởng, bình thường đại trưởng lão ít giao du với bên ngoài, chỉ có một ít cao tầng biết rõ thân phận chân thật của hấn, hấn không màng đến đại sự trong tộc, thực lực lại siêu phàm nghe nói còn cao hơn tộc trưởng. Có thể nói Đại trưởng lão là át chủ bài lớn nhất của gia tộc.

Âm Các là thế lực của Đại trưởng lão, mỗi vị thành viên đều bí mật gia nhập, thực lực mỗi cá nhân đều không tầm thường. Bất quá, Sờ gia trên dưới đối với Âm Các hiểu rõ không sâu, liền ngay cả một ít cao tầng đều vén vện chỉ biết đại khái.

Sau đó mấy ngày, Sờ gia phái ra lượng lớn nhân mã điều tra Tuyết tùng Lâm và xung quang khiến cho khắp thành náo loạn, lòng người hoang mang.

Không ít thủ lĩnh của các tiểu thế lực kinh hồn bạt vía, không đợi người của Sờ gia chạy đến tra hỏi, chỉ nghe được tiếng gió liền lập tức tự điều tra, nhìn xem có hay không là người trong nhà mình đầu óc mê muội dấn dắc tội Sờ gia. Thủ hạ như vậy hy sinh cũng tốt, lưu lại ngược lại là tai họa. Sờ gia là một trong tam đại gia tộc, bọn họ làm sao có khả năng đắc tội những người này.

Âm các cũng ở lặng yên không một tiếng động đem các nơi tra xét, thời gian ngắn liền đem tình báo liên quan nắm rõ. Cao thủ các thế lực đều xuất động, dốc sức điều tra, lại đều không có tra được tung tích của La Thông, người này như là tại mảnh đất này bốc hơi.

Âm Các ngược lại là tra ra La Thông lai lịch, lúc đầu sau khi hấn rời nhà về sau liền bái làm môn hạ của cao thủ tà phái Khô Độc Lão Nhân, cái tu tà công, khi dễ yếu nhỏ, lăng nhục nữ nhân, không chuyện ác nào không làm, làm nhân thần cộng phẫn.

Nhưng bất luận là La Thông hay Khô Độc Lão Nhân, đều là hành tẩu tứ phương, hành tung bất định.

Ở Thiên La Quốc, khắp nơi đều có dấu chân Khô Độc Lão Nhân đi qua, hấn muốn làm gì thì làm khiến nhiều người hận thấu xương khiến các thế lực phái ra cao thủ ám sát. Thế nhưng hơn mười năm, người này vẫn như cũ sống rất thoải mái, thỉnh thoảng còn bắt một vài tiểu thư khuê các thái độ, bảo dưỡng tuổi thọ.

Loại người này khiến cho người khác cực kỳ đau đầu, hấn đâm người một đao, liền chạy trốn xa xa, có thêm nhiều cao thủ đi nữa của vô pháp bắt được hấn. Huống chi Khô Độc Lão Nhân lại rất thạo dùng độc, có thể giết người trong vô hình, lực chấn nhiếp vô cùng lớn. Một số thế lực nhỏ chịu thiệt cũng chỉ có thể nhịn bụng nuốt xuống.

Lại điều tra hơn mười ngày, La Thông cuối cùng không có lộ diện, Sờ gia gầy vò một hồi, cũng chỉ có thể bỏ qua.

Chuyện như vậy, khiến cho cao tầng khổ não. Sờ Thiên lại chú ý chuyện khác của hấn.

Một ngày đêm khuya, Sờ Vân, Sờ Thiên ở trong nội viện, ngồi ở bàn đá đối diện nhau, gió thổi nhẹ nhàng khiến cành cây lắc lư, xao động không thôi.

"Thật lâu không có tụ họp như vậy, nhất định phải cố sức uống mấy ly. Lấy rượu tuyết hoa của ta ra." Sờ Vân đình đặc gọi thị nữ lấy rượu.

Hôm nay đã là khuya ngày hôm sau, tối hôm qua Sờ Thiên về nhà nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm liền đi tìm phụ thân, nhưng theo người hầu nói cha hấn không ở nhà. Đối với cái này Sờ Thiên sớm tập mãi thành quen, phụ thân xuất quỷ nhập thần như vậy, cũng không biết bận rộn cái gì.

Sở Vân ở chỗ nào, làm chuyện gì, Sở Thiên cũng không hỏi tới, giống như Sở Vân sẽ không quá kiểm soát hẳn vậy.

Hai người cảm tình cũng không phải là không tốt, Sở Thiên thuở nhỏ mất đi mẹ, quan hệ cha con ngược lại so với người bình thường tốt hơn nhiều. Đừng xem hai người hi hi ha ha không nửa điểm đứng đắn, nếu thật có phát sinh ngoài ý muốn, người thứ nhất đứng ra thay mình, tất nhiên là đối phương. Đây chính là cái gọi là tình thương của cha, không như tình thương của mẹ tỉ mỉ chu toàn, nhưng lại tồn tại tự nhiên, lớn như núi cao.

Không lâu sau thị nữ liền từ trong trần tàng trong phòng lấy ra rượu tuyết hoa, rượu này dùng bình ngọc để chứa, rót ở trong ly lại trong suốt có màu hồng phách, mặt ngoài hơi nổi lên một tầng bọt khí mỏng, hình dáng như tuyết hoa nên rượu này có tên như thế.

"Tiểu tử, cạn một chén." Sở Vân hét to, hai người nâng cốc chén đụng một tiếng giòn vang, ngược cổ lên một hơi uống cạn.

Rượu gặp tri kỷ ngàn ly thiếu. Huống chi ruột thịt cha con. Không bao lâu, hai người đều đã uống mấy ly xuống bụng.

Rượu tuyết hoa dùng dị thảo, quả đại chế tạo ra, uống vào miệng có mùi vị như trái cây tươi mát chín ngọt, tầng ngoài Tuyết hoa càng tăng thêm vị mịn màng, phối cùng nhau thuận miệng vô cùng.

"Cha." Sở Thiên sắc mặt ửng đỏ, mấy ly xuống bụng, chợt cảm thấy dũng khí tăng lên, mượn men rượu hỏi: "Nói một chút chuyện của mẫu thân đi."

Sở Vân hơi ngần ra, chợt tràn đầy lo lắng nói: "Lại nói cái vấn đề này. Ta không phải nói cho ngươi an tâm tu luyện tốt, cơ duyên đến lúc đó tự nhiên biết được."

Quý mới biết cái này cơ duyên lúc nào sẽ đến, cho dù trả lời qua loa thì cũng tìm một cái lý do thuyết phục a, hẳn lại không tin cái gì cơ duyên, nghe thế nào giống như là lừa gạt tiểu hài tử, Sở Thiên âm thầm độc miệng một phen.

"Ngươi luôn là như vậy nói, rốt cuộc muốn chờ tới khi nào?" Sở Thiên cất cao giọng, hỏi ra câu hỏi ẩn sâu trong lòng.

Gặp phải chất vấn, Sở Vân nhìn qua có chút mất mát, yên lặng hồi lâu để mở miệng nói: "khi nào phải biết, ta tự nhiên sẽ bảo ngươi"

Thật ra thì lời vừa ra khỏi miệng Sở Thiên liền bắt đầu hối hận, nói những thứ này làm gì, mình lại không giúp được gì, bỗng dưng khiến phụ thân thương tâm, vừa nghe lời này vừa vịn mượn vậy xuống đài "Không nói trước cái này, cho ngươi xem."

Sở Thiên muốn để cho đối phương nhìn một chút huyết đồng kia, ngay cả Băng Túc Hùng đã đột phá hậu kỳ, đều ở huyết đồng chán nản không có chút nào sức chống cự, thật đúng là một đại sát khí, không lợi dụng thật là phí của trời.

Bất đắc dĩ là vật này tuy ở trên người mình, Sở Thiên lại đối với nó không biết gì cả, bởi vì vậy muốn từ trong miệng Sở Vân biết được một hai.

"ừ!"

Sở Thiên rên lên một tiếng, dùng sức một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm, nhưng căn bản không tìm được loại cảm giác đó, cho dù dùng lực như thế nào, trên trán lại không thể nào mở ra?

Nghe được nhi tử lời nói nghiêm túc, Sở Vân bận rộn ngồi nghiêm chỉnh chờ hẳn biểu hiện ra, thấy hẳn uống phí lực, vật gì cũng không có xuất hiện, sắc mặt lại chùng đến mức tím hồng, vui sướng trên nỗi đau của người khác cười ha ha: "Nhi tử, ngươi không phải là cố ý trêu chọc ta vui vẻ a, uống rượu xong liền ngốc nghếch như vậy? Aha ha..."

Nghe vậy Sở Thiên giận tím mặt, hẳn rất chân thành sao lại hành động lại biến thành chọc cười người khác, thật sự là không thể nhẫn nhịn, toàn thân nguyên lực bạo phát, một cỗ sóng khí lan ra, cách đó không xa cây cối lắc lư xao động, Sở Vân ở đối diện quần áo theo gió mà động, bình rượu tuyết hoa trên bàn kia rốt cuộc nứt vỡ, bình ngọc vỡ vụn, rượu tuyết hoa đổ đầy nền đất.

Thế nhưng, Huyết Đồng vẫn không có mở ra. Tại sao có thể như vậy? Chỗ nào nhìn không đúng?

Sở Thiên đề xuống trong lòng tức giận, nhắm mắt chậm rãi nhớ lại tình cảnh lúc đó, nhắc tới cũng kỳ quái, chẳng qua là đơn giản thử nhớ lại một chút, nhưng tất cả cảnh tượng rõ ràng xuất hiện ở trong não.

Hùng chương cường tráng từ trước ngực mình xẹt qua, mang theo mấy đạo vết thương, sau đó huyết đồng lộ rõ vẻ coi thường, phảng phất nhìn con mồi hẳn phải chết.

Vậy mà thương tổn mình, còn dám miệt thị chính mình, dựa vào cái gì, chỉ bằng thứ yếu thú hạ đẳng như ngươi?

Sở Vân ngồi đối diện cười đến ngửa tới ngửa lui, còn kém trên mặt đất lăn lộn, thấy thể sắc mặt chợt trở nên hết sức nghiêm túc, bởi vì Sở Thiên toàn thân nguyên lực đột nhiên bạo động, mơ hồ lộ ra trước đó chưa từng có cuồng bạo cùng khủng bố.

Khí tức trên người Sở Thiên co lại, sau đó mạnh mẽ mãnh liệt dâng lên cường thịnh mấy lần, trong cơ thể bắt đầu có dòng điện ngân sắc lưu chuyển càng ngày càng nhanh, càng về sau bên ngoài thân thể đều ngưng tụ ra quang kén, trán nổi lên một đường huyết quang, môi đầu vền vền xem như mảnh tơ máu, từ từ thoáng mở rộng ra một chút, hình dáng có chút giống một con mắt.

Mở ra huyết nhãn muốn hao phí thật lớn tinh lực, Sở Thiên mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, nhưng cố hết sức chỉ mở ra một đạo khe hở. Qua khe hở, thấp

thoảng chứng kiến địa ngục huyết hải, thâm uyên Cửu u, tản ra khí tức khủng bố không thuộc về nhân gian.

Huyết đồng giống như có dầu vô tận trí tuệ, phảng phất cả thiên địa đều không có bất kỳ bí mật đáng nói.

Vốn, Sở Văn thần sắc mặc dù có chút nghi hoặc, cử chỉ vẫn trấn định, nhưng khi quang kén xuất hiện, liền không bình tĩnh được, quang kén này hẳn đã từng thấy qua trên người nàng.

Lúc Huyết Đồng xuất hiện, càn nhện không được toàn thân run rẩy, mặc dù đã đem toàn lực khống chế, nhưng vẫn ở trước mặt nhĩ tử rất là thất thố, trách không được, việc này cho hắn trùng kích quá lớn.

Sau khi Sở Thiên mở ra Huyết Đồng, liền chứng kiến đối diện trong mắt phụ thân hóa lên lệ quang, trong miệng không kềm chế được thì thào tự nói: "Lại xuất hiện, Huyết Yêu Đồng. Quả nhiên như ngươi nói, Phi Phi."

Phi Phi, là tên của mẫu thân Sở Thiên. Khi Phi Phi rời đi, liền mở ra Huyết Yêu đồng, mắt rung lệ nói cho hắn biết, lúc Huyết Yêu Đồng Từ tái hiện, chính là thời điểm rõ ràng chân tướng.

Chân thành cảm ơn Dâm Lão đạo hữu cùng Lục Tàn Dương đạo hữu đã ủng hộ truyện, ngàn vạn lời trong lòng mở miệng chỉ có hai lời cảm ơn, các đạo hữu hiểu lòng ta!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xưng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chuyện cũ

"Lão cha." Sở Thiên hơi có chút nghi hoặc, trong ấn tượng của hắn, Sở Văn vô luận gặp nhiều đau khổ đều có thể tươi cười gặp người, nhất là sẽ không trước mặt mình biểu lộ quá nhiều tình cảm. Hắn cũng biết huyết đồng trên trán có chút kỳ dị, nhưng lão cha phản ứng cũng quá lớn, việc này tất có ẩn tình.

"Sư!"

Không nói tiếng nào, Sở Văn trực tiếp biến mất tại chỗ, trong buồng truyền đến tiếng người đang lục lọi đồ vật.

Chỉ chốc lát sau, hắn một lần nữa trở lại trong sân, trên mặt đã không có nước mắt, vành mắt vẫn như cũ có chút đỏ, cả người trông tiêu tụy hơn rất nhiều.

Sở Văn chậm rãi ngồi xuống băng ghế đá, tự rót một chén rượu tuyết hoa, cũng không chạm cốc cùng nhĩ tử của mình, đặt chén trên môi chậm rãi uống, cảm thụ trong miệng tuyết hoa tinh tế, để cơn như chạm đến sâu trong tâm linh, để cảm xúc và tâm tư trở lại bình thường, những hồi ức bị phủ bụi đã lâu dần được để lộ.

Thật lâu, hắn đặt chiếc chén tinh xảo xuống bàn đá theo đó chợt có tiếng thờ dài vang lên, đình viện trống trải, không trung phiêu lãng, cuối cùng ánh trăng lại trở về trong hư vô.

"Bất tri bất giác ngươi đã lớn, nhưng nhớ lại việc mẹ ngươi rời đi, tựa như mới phát sinh hôm qua." Sở Văn rất cảm khái, cân nhắc một chút tiếp "Ngươi thật sự đã mở ra huyết yêu đồng, quả nhiên không ngoài dự đoán của mẹ ngươi."

Sở Thiên cũng giật nảy cả mình, điều này đã có trong dự liệu của mẫu thân? Nhưng hắn biết lúc này cũng không phải lúc để hắn chen vào, hắn đành xuống nghỉ vẫn trong lòng, kiên nhẫn nghe tiếp.

"Khi Huyết Yêu đồng xuất hiện, ta sẽ đem chuyện của mẹ ngươi nói cho ngươi. Có một số việc, nên để ngươi biết." Sở Văn rốt cục quyết định, đã đến thời điểm nói ra.

Rốt cục, ta cũng biết được mọi chuyện? Sở Thiên không tự chủ được kích động lên, sự tình của mẫu thân là điều mà bao lâu nay hắn mong muốn được biết, đây là điều nghi hoặc lớn nhất trong lòng hắn, nghi vấn nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được giải đáp, hắn làm sao không kích động cho được.

Đó là chuyện của mười mấy năm về trước, lúc đó Sở Văn hăng hái, kiếm được không biết bao nhiêu thành tựu, sau này mỗi lần nhớ lại, trong lòng không tự chủ được sẽ hiện ra cảm giác tự hào...

"Oa, Văn ca lên rồi!"

Một thiếu niên kích động quá, thanh âm gào to vừa dứt làn sóng người chen nhau chạy tới, lời dài trong nháy mắt bị vây quanh, kín không còn một chỗ đứng.

Từ xưa thiếu niên xuất anh hùng, Sở Văn năm đó gần hai mươi, từ trong vô số người trẻ tuổi của Bách Linh trở hết tài năng, toàn bộ Bách Linh, chỉ cần vừa nhắc tới Sở Văn, hầu hết mọi người đều cúi ngón tay cái tán thưởng: "Thiếu niên anh hùng."

Cho dù địa linh nhân kiệt, dù là nơi anh tài xuất hiện lớp lớp như Bách Linh, hẳn cũng đều có được tiếng tăm lừng lẫy. Theo người biết chuyện đoán chừng, lấy tu vi của hắn có thể khinh thường hầu hết người trẻ tuổi trong Bách Linh quận, sức chiến đấu của hắn có thể đứng trong mười người đứng đầu.

Thiếu niên vừa gào to chính là đệ đệ của Sở Vân, Sở Vân chính là người mạnh nhất trong lớp trẻ của gia tộc, càng đánh bại những người đồng trang lứa trong Liệt Nham Thành báo danh trong cuộc tuyển chọn của Bách Linh học viện.

Trên đường đi của hắn, chưa hề bại một lần, thanh danh lan cả sang các thành xung quanh, đệ tử Sở Gia thì mở mày mở mặt, đi ra ngoài còn có thể hưởng thụ ánh mắt âm mộ của người khác. Sở Vân thậm chí là toàn bộ Liệt Nham thành kiêu ngạo.

Trước mắt chỉ cần thắng một trận nữa, liền có thể trúng tuyển Linh Vũ học viện - một trong tứ đại học viện ở Thánh Vũ đại lục, liền ngay cả hoàng thất Thiên La Quốc đều sẽ coi trọng việc này.

Trong quá trình tuyển chọn, Sở Vân thực lực vô cùng cao minh, hình tượng tiêu sái, thu hút được rất nhiều người ủng hộ. Trong đám tộc đệ có quan hệ thân mật với hắn, lẽ dĩ nhiên hắn là người đứng đầu.

Thời điểm này chính là lúc máu chó, "Hội những người cuồng Sở Vân" tự nhiên ra sức gấp bội. Đồng loạt la lớn những tiếng hô cổ động, gào to rất nhanh hội tụ thành một mảnh phô thiên cái địa hải dương, trong đó không thiếu những thiếu nữ hoài xuân kích động la lớn, từng gương mặt xinh đẹp, oanh oanh yển yển, làm không khí của cuộc chiến nóng lên mấy phần. Đối mặt với lượng người cổ vũ đông như vậy, như đối thủ tâm trí không kiên định, khó tránh khỏi những ảnh hưởng về tâm lý, mười thành công lực không phát huy ra bảy thành.

Đối thủ cơ hồ cùng Sở Vân lên đài một lượt, mắt ngọc mảy ngải, đoan trang tự nhiên, khán giả hoàn toàn choáng váng, ngay cả Sở Vân đều nhất thời quên mất mọi thứ xung quanh, đứng ngây ngốc một chỗ một hồi lâu. Hắn cũng không hề nghĩ tới, đối thủ của mình lại là một thiếu nữ xinh đẹp như vậy.

Thời nay thường gặp khắp nơi rất nhiều cô gái bình thường tốn không biết bao nhiêu là tiền của cho những mỹ phẩm có giá trên trời, học tập một cách máy móc đáng về cử chỉ, tu dưỡng bản thân, cố gắng thể hiện khí chất xa hoa một cách tự nhiên nhất. Kết quả thường thường là không ra làm sao cả, những phấn những son kia không thể che lấp được vẻ mặt bình thường, tận lực che dấu lại càng lộ ra những khuyết điểm, khó mà sinh lòng hảo cảm.

Nàng lại khác hoàn toàn, chỉ một bộ trang phục bình thường, nhưng nó lại như vô ý để lộ ra những đường trong trên cơ thể của nàng. Nàn da trắng bóng không tì vết, khuôn mặt xinh đẹp khiến không biết bao cô nàng phấn son đều ghen tỵ.

Mái tóc bạc xoã xuống tự nhiên, phảng phất như ngân hà đổ ngược, như thác nước rủ xuống, nhìn lên trên mái tóc nàng ta lại càng thấy trong tâm nhẹ nhàng hơn. Giống như thấy mái tóc đó bị nắng gắt chiếu lên trong lòng bỗng nhiên lo lắng, không tự chủ được muốn đưa tay lên xoa khẽ một lần, chỉ cần chạm một chút, liền sống không phí cuộc đời này.

Nàng là một mỹ nữ thiên kiều bá mị, phần vũ mị phảng phất như là năng khiếu bẩm sinh của nàng vậy, để cho người ta muốn không ngừng mà chạm không được. Càng nguy hiểm hơn, nàng giống như không hề biết về vũ mị của mình sẽ khiến bao nhiêu người say đắm, lời nói cử chỉ thanh thoát hào phóng, ngây thơ.

Thanh thuần cùng vũ mị, hai loại khí chất hoàn toàn tương phản như vậy, trên thân nàng lại dung hợp hoàn mỹ. Trong lúc vô tình để lộ ra vẻ vũ mị đó, tuy chỉ một tia nửa điểm, nhưng đủ để làm không biết bao người xuẩn xao, khó mà tự kiềm chế.

"Tốt, bắt đầu đi!" Thiếu nữ giống như không hề nảy may phát hiện ra sự khác biệt trong ánh mắt của mọi người, đầu ngón tay từ bờ eo thon co lại, lấy ra một dây lưng trông rất mềm mại, đón gió lắc một cái, liền trở thành bảo kiếm sắc bén, tựa như được đúc từ sông băng vậy.

Kiểm này không tầm thường, Sở Vân sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi đem bội kiếm rút kiếm ra, Sở trưởng của hắn cũng giống đối phương. Tuy nói thiếu nữ quốc sắc thiên hương, trong đời hắn cũng ít thấy qua, nhưng trận đấu này có ý nghĩa trọng đại, hắn tuyệt sẽ không bởi vì nàng xinh đẹp liền hạ thủ lưu tình.

"Xin lỗi rồi." Sở Vân trong lòng thầm nói một tiếng, vận chuyển nguyên lực trong cơ thể truyền vào thân kiếm, huy kiếm hung hăng hướng thiếu nữ chém tới.

"Keng!"

Thiếu nữ dùng tay không tiếp chiêu của Sở Vân, kiếm chiêu không ngờ lại bị chặn đường, đầu ngón tay trắng nõn, nhìn như gió thổi qua cũng làm lắc lư, lại ngay cả một vết hằn cũng không để lại.

"Hãy xuất toàn lực đi." Thiếu nữ đôi mi thanh tú cau lại, hai đầu lông mày nhú chặt, khiến người vây xem đều rung động trong lòng.

Sở Vân nghiêm nghị, chính là một đối thủ vô cùng mạnh mẽ, sơ sẩy một cái, liền sẽ lật thuyền trong mương. Vừa nghĩ đến đây, hắn chuẩn bị tinh thần, vận khởi thân pháp, cánh tay huy động liên tục, kiếm quang lập loè, trong giây lát hàng trăm chiêu kiếm, hướng đối phương bao phủ xuống.

"Lên hay lắm."

Thấy thế thiếu nữ nở nụ cười xinh đẹp, không chút hoang mang cầm kiếm nghênh đón.

Sở Vân không hổ là tuần kiệt nổi danh tại Bách Linh, xuất thủ không mấy chiêu, kiếm pháp hoa lệ nhưng cũng lảng lệ không ngờ, người xem vỗ tay như

sấm động, tiếng khen hay liên tục.

Thiếu nữ chiêu thức tung ra còn đặc biệt hơn, kiếm chiêu nhìn qua không nhanh không chậm, đơn giản rõ ràng, lại đôn lầy sát chiêu của đối phương. Quý dị nhất, nàng phảng phất có thể biết trước, đón trước thế công của Sở Vân, Sở Vân vừa mới tung chiêu, đã bị nàng dung kiếm cắt đứt, đám người thấy vậy ghen hòng trần trối, không thể coi thường nàng a.

May mà phòng ngự cường hãn, công kích lại không đủ, chiêu số không nóng không lạnh, Sở Vân đều có thể nhẹ nhõm chống cự.

"Tĩnh ngang tay." Trung niên nhân râu cá trê ngồi trên đài cao đánh giá, điều này khiến trọng tài cũng buông lỏng một chút, đạo sư của Linh Vũ học viện đã nói vậy, ai còn dám tranh luận nữa.

Nhưng, khán giả trong lòng đều có nghi vấn, thế hoà như vậy ai sẽ trúng tuyển a, đó mới là vấn đề mấu chốt. Sở Vân vô cùng gấp gáp, trong lòng nhảy loạn không ngừng, hai mắt nhìn chăm chăm miệng của đạo sư, chờ đợi cuối cùng tuyên án. Minh có thể tiến vào Linh Vũ học viện hay không, đó là việc hệ trọng trên con đường võ đạo của hắn.

Đám người ánh mắt lo lắng, đạo sư râu cá trê bỗng nở nụ cười lạnh, hoặc là lâu không có cười, khuôn mặt mất đi vẻ tự nhiên, có thể nói so với khóc càng khó coi hơn. Nhưng hắn nói tiếp theo Sở Vân như sét đánh trong lòng nàng: "Hai người các ngươi, đều trúng tuyển."

"Ngao!"

Sở Thiên tộc đệ, vị lãnh tụ đứng đầu đội quân ủng hộ không kiềm chế nổi, phát ra tiếng gầm rú, lại gào thét chúc mừng liên tiếp nữa, như tiếng sấm cuộn cuộn kinh thiên động địa, tiếp theo là những lời chúc mừng đua nhau mà tới, đem Sở Vân vây quanh.

"Uy, ta là Phi Phi, thực lực ngươi không tệ, chúng ta có thể kết dao bằng hữu."

Vũ mị thiếu nữ tùy tiện nói, hai tay chống nạnh, bá khí lộ ra ngoài, có chút nữ hán thù thiển do nàng làm được không chút nào để cho người cảm thấy thô lỗ, ngược lại lại cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, ưu nhã như cũ.

Sở Vân từ trước đến nay tự xưng là hào sảng, mỹ nhân cầu kết giao bằng hữu, thời điểm đó còn sợ gì sao? Hắn cười mở cười to, hướng đối phương vươn tay: "Cảm ơn mỹ nữ a, ta là Sở Vân, rất hạnh phúc được biết ngươi, oa ha ha, ngươi có thể gọi ta Vân ca."

Sở Vân cùng Phi Phi lần đầu gặp nhau, tới thiếu ngay lúc đó Sở Vân xem ra như thế.

Anh hùng cùng mỹ nữ gặp nhau sẽ phát sinh thập cổ sự, từ quen biết, đến một bước như hiểu nhau, đến một bước như mến nhau, đến một bước như gần nhau? Như thế mà thôi, hai người cũng không ngoại lệ.

Giao tình của hai người chính là thông qua lần lượt luận bàn với nhau. Thông qua cùng Phi Phi nhiều phen tỷ thí, Sở Vân phong cách chiến đấu kịch biến, hoa lệ hoá mất trở nên đơn giản thực tế, mặc dù đối với Phi Phi tác dụng có hạn, chiến đấu cùng người khác chắc hẳn sẽ có kết quả không ngờ.

Nương theo lấy luận bàn, giữa hai người dần dần sinh một loại không khí kỳ diệu, nguyên bản mộc mạc đánh nhau trở nên tươi đẹp mà kiều diễm. Thật lâu về sau, Sở Vân mới biết được, loại bầu không khí đó gọi là lãng mạn.

Đón lấy, chiến đấu hữu nghị nhanh chóng khuếch tán đến một bước như quan tâm đến cuộc sống của nhau, đã xảy ra là không thể ngăn cản. Đối với với những việc đơn giản hằng ngày, Phi Phi thường biểu hiện rất tự nhiên khiến Sở Vân càng thêm yêu mến.

Hai người đạo phở Phi Phi sẽ mua kẹo hồ lô mà hải tử mới mua, sẽ chú ý tới những người mãi nghệ "Phá đá trên ngực", sẽ nói chuyện say sưa chờ sủi cháo, đi chơi không muốn về.

Có đôi khi, Sở Vân còn hoài nghi nàng đến từ nơi rừng sâu núi thẳm, lại bỏ ngay ý nghĩ hoang đường đó đi. Bởi vì hắn xem ra, thiếu nữ kiều mỵ cùng với thô lỗ đã nhân không có liên quan chút nào.

Nhất là để Sở Vân vừa ý, Phi Phi xinh đẹp như hoa, lại không giả tạo chút nào, chịu cùng hắn ăn miếng thịt bự, uống từng ngụm lớn rượu. Mỗi khi Phi Phi dùng tay thuần thực xé rách miếng thịt nướng to, liều mạng nhét vào miệng, đến mức hai má cao cao nâng lên, nghiêng đôi mắt đẹp hướng mình thị uy hắn đều sẽ cảm giác đối phương là thiên tiên mỹ nữ, hơn hẳn hết thảy thiếu nữ trên nhân gian.

Sở Vân yêu Phi Phi vì những điều đơn giản trên. Còn đối phương sao lại yêu hắn, ngược lại hắn chưa bao giờ cân nhắc, nguyên nhân bên trong, giải thích vô cùng dễ dàng.

Ha ha, Vân ca ngọc thụ lâm phong, thực lực cao cường, lọt vào mắt xanh của nữ tử, chẳng lẽ không phải sự tình bình thường, đâu có chỗ nào đáng ngạc nhiên?

Một điểm Sở Vân cũng không nghi vấn chút nào, thành tâm cùng Phi Phi kết giao, tình cảm song phương ngày càng sâu sắc, hắn xem ra, chuyện hai người thành thân cũng chỉ là sớm hay muộn.

Sự tình ngoài ý muốn lại phát sinh. Đêm hôm ấy, Sở Vân trong sân, sai người cùng nhau uống rượu, nhưng lần này Phi Phi hình như có tâm sự, uống rượu như mọi hôm chậm hơn rất nhiều.

Sở Vân hơi say rượu nàng đem bàn tay thon mịn chống lên bàn đá nhìn hắn chăm chăm, thẳng đến Sở Vân đều bị nhìn thấy có chút sợ hãi, mới chậm rãi

mở miệng nói: "Vân ca, ngươi có biết ta đã từng muốn giết ngươi?"

Thanh âm yếu ớt hoà quyện với ánh trăng lạnh lùng vang lên, nghe vậy Sở Vân toàn thân lông tơ đều dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nguyên nhân

Nghe vậy Sở Vân yên lặng hồi lâu, giả bộ thoái mái mà nói: "chúng ta cũng không phải là không có luận bàn qua, hai người chúng ta, người này cũng không thể làm gì được người kia, cho nên ngươi liền tiết kiệm một chút khí lực a."

"Tên ngu ngốc này" Phi Phi trong lòng thầm mắng một tiếng, thoáng thả ra vài phần khí tức, hướng đối phương ép tới.

Sở Vân mồ hôi đầm đìa, hai chân giống như bị đồ chì, hần chưa từng nghĩ tới, Phi Phi mà hần sớm chiều ở chung lại là cường đại như thế.

Trên người Phi Phi nguyên lực mãnh liệt, chỉ một thoáng liền tụ thành kinh đào hải lãng, khí tức mệnh mông tràn ra, uy năng vượt qua xa bất kỳ người nào mà Sở Vân biết, thực lực như vậy sợ rằng chỉ dùng một ngón tay út là có thể ung dung đạt được Linh Vũ học viện tuyển chọn.

Chính xác mà nói, vô luận so sánh với bất kỳ người dự thi nào, đều cách nhau một trời một vực. Sở Vân trải qua phong phú, thấy qua vô số cao thủ, nhưng những người này không có bất kỳ một người có thể so sánh cùng phi phi lúc này, thậm chí ngay cả tư cách xách giày cũng không có.

Vị râu cá trê chủ trì so tài của Linh Vũ Học viện chính là người mạnh nhất mà Sở Vân gặp qua, nhưng cũng kém Phi Phi một bậc.

Coi như dùng cái mông nghĩ, Sở Vân cũng biết đối phương một mực ở ẩn giấu thực lực, hơn nữa giấu rất khổ cực, trách không được lại không công kích nhiều, bây giờ nhìn ra cũng không phải là không công kích, mà là người ta thực lực quá mạnh mẽ, không cẩn thận liền sẽ đem mình lỗ tay đánh chết trong nháy mắt.

Sức mạnh kinh người vẫn còn đang tăng lên, thân thể của Phi Phi yếu điệu mềm mại giống như động không đáy, Sở Vân cũng đang hoài nghi năng căn bản cũng không có cực hạn.

Giống như áp lực từ một ngọn núi, không khí ngưng tụ thành thực chất, Sở Vân cảm giác mình tựa như côn trùng bên trong hổ phách, tùy thời đều đơn giản bị nghiền nát.

Kỳ quái chính là trong sân động tĩnh lớn như vậy, những người khác lại không có một chút phát hiện, tuần tra hộ vệ cũng không có phát hiện dị thường, uy năng hiển nhiên chỉ nhằm vào Sở Vân trên mình, cô gái này chẳng những tu vi kinh người, liên đối với hơi thở không chế cũng đạt tới trình độ kinh khủng.

"Hiện tại, ngươi còn cho rằng như vậy?" Phi Phi trên mặt không chứa biểu tình, để Sở Vân không thể nào nắm chắc nội tâm ý nghĩ của nàng.

Cô gái này tại sao phải giết hần? Tận lực ẩn giấu thực lực vì chuyện gì? Phi Phi, nàng đến tột cùng là người nào, bây giờ thực lực kinh thể hải tục lại là chuyện gì xảy ra? Liên tiếp chuỗi nghi vấn từ trong đầu Sở Vân vạch qua.

Chỉ chốc lát sau, hần cuối cùng là đỉnh đặc cười nói: "thực lực thể này dĩ nhiên có thể tùy tiện ngược ta, nhưng ta cảm thấy ngươi ngươi không nở ra tay."

Phi Phi xuất ra bên hông nhuyễn kiếm, hung dữ chém về phía đối phương dựa vào tu vi lúc này của nàng, một kiếm này Sở Vân tuyệt không may mắn, có thể hần sắc mặt như thường, thậm chí ngay cả bên môi mỉm cười cũng không có cải biến.

Bảo kiếm lóe lên ngân mang nhanh như tia chớp chém xuống, đột nhiên ngừng ở trước cổ, Sở Vân ngay cả trên thân kiếm lạnh lẽo cũng cảm nhận rõ ràng, nhưng kiếm này cuối cùng cũng dừng lại.

Nhìn đao kiếm tới người, Sở Vân vẫn mặt không đổi sắc, trong tâm linh Phi Phi trong nháy mắt bị đánh trúng.

Tại sao, ngươi tại sao ngu ngốc như vậy, ngay cả tránh đều không tránh một chút? Chẳng lẽ chắc chắn ta không đánh lòng hạ thủ? Ngươi tin nhiệm ta đến như vậy?

Phi Phi trong lòng muôn vạn suy nghĩ, Sở Vân dùng ra ống tay áo lau đi nước mắt đang chảy xuôi trên mặt nàng. Ống tay áo bóng loáng tí mỉ, lau trên mặt nàng, nàng cảm giác được ấm áp, trong con ngươi xinh đẹp hiện lên vẻ nhu hòa.

Ai, hần luôn là ngu ngốc như vậy không chút tâm cơ nào, có lẽ bởi vì như vậy ta mới sẽ thích hần đi." Phi Phi không khỏi thầm nghĩ.

Thế nhưng sau một khắc, nàng liền xóa bỏ mấy may cái thuyết pháp này, đang ngăn người, đột nhiên phát giác vòng eo mềm mại bị một "Bàn tay cường trăn" ôm ngang, kéo vào trong lòng, cảm giác cứng cáp, vững chắc cùng hơi thở nam đập vào trong mặt.

"Người đi chết đi," Phi Phi đẩy hắn ra, then thùng thành nộ, bay lên một chiều Nộ Long Cước đập về phía đối phương, Sở Văn lắc mình tránh thoát, vung chân chạy mất dạng, thiếu nữ không buông tha, nổi điên đuổi tận cùng không buông.

Hình ảnh sau đó thật là hương diễm nóng bỏng, nếu để cho người ngoài thấy, tin tưởng tuyệt đại đa số đàn ông cũng hâm mộ không dứt, hận đó không phải là mình, Suy cho cùng gót sen thon dài đập tại trên thân thể, cảm giác chắc chắn mười phần mỹ diệu...

Một phen quần chiến làm cho người cực kỳ hâm mộ.

Hai người chinh đồn bàn chén, lại lần nữa trở lại bàn đá uống thỏa thích.

Bất quá, ban đêm mát lạnh tựa như biển mát, Sở Văn uống vài chén rượu Tuyết hoa, nhìn lấy tướng ăn bất nhả của Phi Phi cùng khối thịt to, trong nội tâm một hồi ngọt ngào, còn có một chút vui mừng, hắn gần như nghĩ cảm tạ trời xanh. Mặc kệ như thế nào, tốt xấu hai người cảm tình cũng không có bị ảnh hưởng, hết thấy như lúc trước.

"Nói một chút chuyện gì xảy ra đi, mới vừa rồi người có thể thiếu chút nữa mưu sát chồng a." Sở Văn hài hước hỏi.

Bị chiếm tiện nghi, Phi Phi tức giận tròn mắt nhìn hắn, trên gương mặt nhàn nhạt đỏ ửng, thoát nhìn quyến rũ khả ái, không biết là say rượu, hay bị Sở Văn đùa giỡn mà ra. Làm một bộ hờn dỗi, nàng đem nguyên do từ từ nói ra.

Chuyện là như vậy, Phi Phi cũng không phải là người, mà là yêu tộc "huyết đồng linh hồ" – một trong những tộc đàn đứng đầu trong yêu tộc. Hai năm trước ở trong tộc khổ tu nhằm chán, liền đi tới thành trì nhân loại du ngoạn, cũng không phải là tăng trưởng kiến thức, mà chỉ vì tìm thứ vui mà thôi, đối với người chưa từng đặt chân tới khu vực nhân loại như nàng mà nói, hết thấy đều là mới lạ thú vị.

Không khéo chính là, trong lúc du lịch Phi Phi gặp phải kẻ thù cũ, cũng là thiên chi kiều chi nữ trong yêu tộc. Hai người kết oán đã lâu, một lời không hợp lập tức vung tay xuất thủ.

Hai nữ thực lực xấp xỉ, kịch chiến một phen, đối thủ bị trọng thương bức lui, Phi Phi cũng trúng kỳ độc.

Loại độc này là tuyệt kỹ áp rương tuyệt của đối thủ, cần lấy nguyên lực toàn thân trấn áp, nếu là cưỡng ép cùng người tranh đấu, hắn phải chết không thể nghi ngờ. Bởi vì quan hệ đó, Phi Phi thực lực trăm không còn một, lại bị đánh trở về nguyên hình, biến thành một con tiểu hồ li đáng yêu.

Tình cờ Sở Văn trên đường về nhà, hắn trông thấy một con tiểu hồ lông màu trắng như tuyết, hắn chưa từng thấy qua hồ ly xinh đẹp như thế.

Bộ lông trắng muốt lông lánh dưới ánh mặt trời, cao quý và hoa lệ, con người trong vắt, lại lộ vẻ quyến rũ khó tả. Tiểu bạch hồ tướng mạo động lòng người, Sở Văn đem nó mang về nhà làm sủng vật.

...

Nhìn qua trước mặt đều là ech xanh và chuột chết, tiểu hồ hướng về Sở Văn nghe răng tròn mắt, trên mặt nhân tính hóa đúng là hiện ra vẻ phẫn nộ.

Đối với cái này Sở Văn mười phần khó hiểu, hắn xem qua tư liệu, trong đó nói rằng ech xanh và chuột chết là hai loại đồ ăn yêu thích của hồ ly, còn có thể có vấn đề gì?

Thấy đối phương vô cùng khó chịu, Sở Văn gỡ gỡ đầu, liền thay bằng vài loại hắn nghĩ là đồ ăn hồ ly ưa thích, có điều tiểu hồ một mực không chịu, thần sắc càng tức giận, "Ồ ồ" không ngừng kêu to.

Bên ngoài có thị nữ bưng ra rượu và thức ăn dùng cho cơm tối. Tiểu hồ ngồi ở xa xa bỗng nhiên cao hứng, xông lên bàn hướng về chỗ thịt nướng, ăn như hồ đói, không bao lâu cả bàn thịt nướng đều bị nhét vào trong bụng.

Xưa nay Sở Văn không rượu không vui, hắn lấy ra dụng cụ pha rượu, châm ra rượu ngon, con mắt tiểu hồ sáng long lánh liền tiếp cận chén rượu. Sở Văn kỳ quái hỏi dò "Người cũng uống?"

Tiểu hồ đương nhiên gật gù đầu, như là trách cứ hắn giác ngộ quá muộn.

"Xệt!" Tiểu hồ há miệng một cái, uống một hơi cạn chén rượu Sở Văn cho nó.

Sở Văn lại châm một ly, tiểu hồ lại lần nữa cùng hắn uống xuống. Hắn cảm thấy thú vị.

Mà về sau tiểu hồ thành sủng vật thích nhất của Sở Văn, vô luận là đi dạo phố, uống rượu, vẫn là bằng hữu gặp nhau, hắn đều mang theo con tiểu Bạch hồ, dần dần, ai ai cũng biết hắn có một sủng vật đánh yêu.

Một lần, không biết Sở Văn phát điên vì cái gì, vậy mà cố ý sờ bộ lông của tiểu hồ, có lẽ là trông thấy mấy vị đại tiểu thư đầu đường thường dùng ta kẻ vuốt da lông của sủng vật, sủng vật hưởng thụ, chủ nhân vui vẻ, tất cả đều vui vẻ.

Sau khi về nhà Sở Văn theo thường lệ cùng tiểu hồ uống rượu, đột nhiên hắn tự tay vuốt ve lông tiểu hồ, đối phương không có phòng bị, vừa vặn bị sờ. Da lông tiểu hồ không chỉ bề ngoài mềm mại mịn màng, sờ tới sờ lui thật sự như là chạm đến Tuyết, nhẹ nhàng và khoan khoái.

Đối với cái này, tiểu hồ tránh né như điện, trên mặt dường như có chút hồng.

Sở Vân có chút kỳ quái, thấy đối phương tránh né, hẳn càng cảm giác thú vị, cái này tiểu hồ chẳng lẽ là cái a. Tâm tư dâng lên, càng muốn tìm hiểu.

Tiểu hồ thần sắc kinh hoàng, kiệt lực tránh né, có thể nó thực lực đều không có, như thế nào là đối thủ của Sở Vân, không lâu sau toàn thân cũng bị sờ mấy lần, liền bờ mông, eo bụng cũng không ngoại lệ.

Khởi điểm Sở Vân cảm thấy thú vị, sau liền nhặt lần, hẳn rõ ràng chứng kiến trong mắt tiểu hồ, như lóe sáng đồ vật lay động. Hắn cảm giác được đối phương thương tâm cùng tuyệt vọng, vì vậy dừng tay lại.

Tựa như cảm thấy có chút hồ thẹn, Sở Vân gọi thị nữ mang lên rượu thịt gọi tiểu hồ. Tiểu hồ tâm tình sa sút, liền món ưa thích là thịt thăn đều làm như không thấy, chỉ đưa ánh mắt cảm tức nhìn Sở Vân, đem hắn nhìn đến sợ hãi, trong ánh mắt vừa thẹn vừa giận cùng oán hận rõ ràng.

Hôm sau khi Sở Vân rời giường, phát hiện tiểu hồ không thấy, có lẽ vĩnh viễn sẽ không lại xuất hiện, sẽ không lại cùng hắn dạo phố, uống rượu.

Về sau hắn thương tâm mấy ngày, trong lòng hối tiếc không thôi, thậm chí mình không nên tẩy máy tay chân, khiến hồ rời đi.

Trải qua thời gian sống chung lâu như vậy sống, hai người đã có cảm tình, với hắn mà nói tiểu hồ sớm không đơn giản chỉ là sủng vật. Sớm biết sẽ biến thành như vậy, hẳn là sẽ không cưỡng ép "Vô lễ" đối phương.

Qua thời gian, chuyện này từ từ qua đi, hồi tưởng lại tiểu hồ, Sở Vân đều là nhịn không được tự trách, không chịu được hoài niệm.

Tiểu hồ xinh đẹp kia bây giờ lại ở nơi nào chứ? Đối với mình như cũ oán hận hay đã sớm quên đi?

Sở Vân từng tưởng tượng qua vô số loại tình hình, có thể tuyệt đối không nghĩ tới chính là, hai người lần nữa gặp nhau, tiểu hồ lại hóa thân thành thiếu nữ khuyên quốc khuyên thành, quỳ rũ thuần mỹ Phi Phi, mà lại thoáng cái để cho hắn ái mộ.

Đang sau chuyện riêng liền thuận lý thành chương, Phi Phi là Tiểu công chúa của tộc, chịu vô số thiếu niên ngưỡng mộ. Bởi vì thân thế của nàng, vô luận là người nào, trong nội tâm cũng thêm thương, bên ngoài chung quy biểu lộ nho nhã lễ độ.

Nàng lớn như vậy, ngay cả tay đều không bị khác phái chạm qua, chỉ ở cùng Sở Vân một đoạn thời gian, từ trong đến ngoài liền bị sờ không sót chỗ nào. Nàng dĩ nhiên phần nộ trong lòng, âm thầm thề phải đem bây giờ vô lại nà băm thây vạn đoạn. Trong cơ thể kỳ độc cũng đã từ từ bị hóa giải, tu vi phục hồi. Có thể đến lúc máu chốt luôn là không hạ thủ được, trong lòng có hai cô ý niệm tranh đấu không nghĩ, một là bị vô lễ làm nhục, hai là theo Sở Vân tương giao các loại, nghĩ tới nghĩ lui, vô cùng mâu thuẫn.

Phi phi vốn định trực tiếp ra tay giết người, về sau nhiều mặt suy tính chung quy cảm thấy không ổn, liền ẩn giấu thực lực đến gần đối phương, định quan sát tình huống nói sau.

Không nghĩ bây giờ, cả hai người một chỗ uống rượu, dạo phố, nhìn xiếc thú, ôn nhu dần dần chiếm giữ thượng phong, càng không thể ra tay ác độc được.

Vừa rồi thấy Sở Vân đối với nàng tin tưởng vững chắc, không mấy may nghi ngờ, đao kiếm gia thân vẫn mỉm cười như xưa, tình cảm trong nội tâm từ từ dâng lên.

Nghe Phi Phi tự thuật, Sở Vân cảm khái vạn phần, hẳn thật sự là không nghĩ tới, tiểu bạch hồ xinh đẹp ngày ấy, chính là người mình ái mộ Phi Phi.

Tiền nhân hậu quả nói rõ xong, Phi Phi đôi mắt đẹp mong đợi nhìn chăm chăm Sở Vân, nên nói đã nói xong, bây giờ hắn sẽ tiếp nhận mình chứ? Dẫu sao nhân yêu khác biệt, hẳn chẳng lẽ sẽ sinh lòng ghét bỏ?

Vừa nghĩ tới vậy, trong lòng đang tràn đầy mong đợi, lại hiện lên một chút lo âu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cha con hội ngộ

Dưới ánh trăng sáng Phi Phi nhìn chăm chú Sở Vân, nội tâm vô cùng lo lắng, thậm chí đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra, vành mắt có chút phấp phỏng, đôi mắt sáng chậm rãi ẩm ướt.

Đang lúc Phi Phi suy tư, Sở Vân đứng dậy tiến lên, dang hai cánh tay, đem nàng ôm vào lòng. Sở Vân không nói tiếng nào, chỉ cười cười, Phi Phi đã hiểu đáp án, cảm giác ngọt ngào dâng lên đầu. Trong mắt Sở Vân, cái gọi là khác biệt chủng tộc không thành vấn đề.

Sau đó, tình cảm của hai người tăng lên như vũ bão, rất nhanh đã đến thời điểm hai người thành hôn.

Sở Văn xúc khăn đỏ của cô dâu lên, tân nương của hắn xinh đẹp động lòng người, Phi Phi thân mang trang phục lộng lẫy, khuôn mặt thường ngày đã vô cùng kinh điển, trải qua trang điểm tỉ mỉ, càng xinh đẹp không gì sánh được, mái tóc mềm mại đã được chải chuốt thật động lòng người, giống như nhắc nhở Sở Văn hắn bây giờ đang là tân lang đấy, khiến hắn vô cùng hưng phấn.

Càng nhìn kĩ Sở Văn cảm thấy Phi Phi khác biệt với thường ngày, hết sức mê người, làm cho lòng người thật ngứa ngáy, sóng mắt lưu chuyển, khuôn mặt xấu hổ, phảng phất hồn phách của hắn đều bị hút vào. Mỹ nhân như thế, cuối cùng cũng trở thành tân nương của hắn.

Đêm tân hôn, còn có chuyện chính sự cần phải làm, hai người chăm chú nhìn nhau vài lần, đều hiểu rõ tâm ý trong lòng của nhau.

Sau một phen vuốt ve an ủi, váy của tân nương đã biến mất một nửa, những tầng trở ngại cuối cùng dần được loại trừ, Phi Phi lộ ra thân thể mềm mại động lòng người, như con cừu nhỏ giống như bại lộ trước mắt Sở Văn, lông mày khẽ cong, đôi mắt đẹp chớp chớp mấy lần khiến Sở Văn cảm thấy cả phòng tràn ngập vũ mị, cơ thể không thể khống chế đổ ảm xuống.

Sở Văn hoá thân thành sắc lang, nhào về phía trước mặt "Quả thật là mê chết người không đền mạng a" thật quá đẹp.

Giờ phút này, Phi Phi vừa vui mừng cũng vừa xấu hổ, trừ cái đó ra, còn mấy phần âu lo và kiên quyết.

"Nhất định phải cùng Văn ca sinh hạ hài nhi, tại sao cha ta lại ghét nhân loại như vậy chứ, gắp cháu ngoại của mình, làm sao có thể không thích được, chắc chắn sẽ hồi tâm chuyển ý."

Lòng đã định, năng liền thi triển tất cả vốn liếng, để đạt thành tâm nguyện, Sở Văn cũng đã trải qua một đêm đẹp nhất cuộc đời mình..

Sở Văn mở đại yến chiêu đãi khách khứa, để chúc mừng phu nhân sinh hài tử.

Trước khi bắt đầu yến hội, rất nhiều người vây lấy vợ chồng Sở Văn, đại đa số đều là người cùng thế hệ với hắn, như vệ tinh quay quanh Phi Phi, nhìn chăm chăm một đứa bé trong ngực nàng, khen không ngớt miệng.

"Văn ca, hài tử thật giống ngươi, tương lai khẳng định có tiền đồ còn vượt qua cả ngươi a." Một người nói.

Một người khác không chung quan điểm nói: "Theo ta thấy đứa bé này có phần giống mẹ hơn, ngươi nhìn mặt mày, chắc chắn, thật anh tuấn, không biết sẽ hợp hôn bao cô gái a."

Một người có ý xu nịnh Sở Văn ngậy ngô nói: "Hài tử gọi Sở Thiên? Tên rất hay, bá khí mười phần, đừng thấy nó còn nhỏ, về sau nói không chừng có thể xưng bá một phương, chúng ta về già còn cần nó phụng dưỡng a."

Ngay khi mọi người muốn nghị luận tiếp, thì một tiếng hô vang lên: "Mọi người dừng nghị luận đã, yến hội sẽ bắt đầu ngay sau đây, mọi người mau ngồi xuống a."

Người này là một vị tộc đệ của Sở Văn, là người ủng hộ Sở Văn ngay từ đầu, nên có địa vị khá cao trong đám người đến dự ngày hôm nay, mọi người thấy hắn nói vậy, đều vây quanh Sở Văn cùng một nhà ba người đến dự tiệc...

Tiểu Sở Thiên mặc dù tuổi còn nhỏ, trong miệng chỉ kêu y y nha nha, nhưng đối với Sở Văn cùng Phi Phi, lại giống như mỗi ngày đều nhìn không đủ, cả ngày lẫn đêm làm bạn với hắn, tựa hồ là niềm vui lớn nhất trong cuộc đời.

Một ngày, hai người như thường lệ chơi đùa cùng nhi tử, gần đây Sở Thiên đã học được cách gọi mẹ, Phi Phi ân cần dạy con nói chữ "huong" cả ngày không chán. Sở Văn đầu to như cái đầu, tại sao hắn không học được cách gọi "Cha". Đê Phi Phi dương dương đắc ý, đôi mắt đẹp liếc xéo khoe khoang với trượng phu, Sở Văn thì giống như gà trống bại trận, uể oải không thôi.

Bỗng nhiên nô bộc đến báo, bên ngoài có người chỉ đích danh muốn tìm Phi Phi, đang đứng chờ tại cửa chính của gia tộc. Theo nô bộc nói, tóc trên đầu người kia, giống y hệt như mái tóc bạc trắng trên Đầu nàng.

Nghe vậy Phi Phi sắc mặt trắng bệch, hai tay ôm nhi tử có chút run rẩy, Sở Văn chứng kiến khuôn mặt ái thiếp tái nhợt, liền ôm lấy eo nàng an ủi, dù cho cách tăng tăng vãi vốc, hắn đều cảm giác được thân thể nàng đang lạnh buốt.

Do dự thật lâu, Phi Phi chợt cắn răng một cái, ôm Sở Thiên đi ra ngoài, Sở Văn theo sát phía sau. Dọc đường, nàng vẫn ôm lấy ý nghĩ may mắn, có lẽ người đến đây cũng không phải ông ấy, có thể vừa đám vừa xoa kéo dài thời gian.

Nghĩ đến đây, nàng dần ổn định lại tâm tình, dừng khí trở lại trong lòng, ngay cả việc đi vốn chậm như ốc sên cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cửa chính, Phi Phi nhìn qua trung niên tóc bạc trắng, hy vọng vừa mới dâng lên đã bị vùi xuống, phảng phất bị một chậu nước lạnh dội thẳng lên đầu.

Người này đầu đầy tóc bạc sáng chói, cùng Phi Phi không khác biệt nhiều lắm, khuôn mặt có đôi nét cũng rất giống nàng, nhưng sinh Phi Phi trên thân vũ mị tuấn tiểu, trên người người này lại có vẻ nho nhã tiêu sái.

Trừ màu tóc bên ngoài, hắn nhìn qua tựa như là văn nhã thư sinh, tay trái gà không chặt, Sở Văn không phát hiện được chút khí tức ba động nào trên thân của hắn, trông hắn như là một người chưa từng tu võ vậy.

Cũng không biết tại sao, Sở Văn lần đầu tiên nhìn thấy hắn, trái tim không thể ngăn cản cuồng loạn lên, tựa hồ người này cũng không phải là là nhân loại, mà hất lên da người Hồng Hoang cự thú, chỉ cần nhìn cũng đã gánh chịu một áp lực to lớn.

Người này quá khư hắn là một người vô cùng tiêu sái, chỉ khi thấy vết nhằn trên trán và bộ râu trên miệng mới biết rằng tuổi của hắn cũng không còn nhỏ, khắp cả người trên dưới bao phủ sâu ý không sao lý giải được, phảng phất ưu sầu của cả phiên thiên địa này đều do hắn tạo thành.

Phi Phi nhìn thấy người này, sắc mặt trắng bệch, thầm than chuyện gì tới cũng phải tới. Sau khi ổn định tâm tình, bỗng kêu một tiếng cha. Người này chính là phụ thân nàng, Huyết Đồng Linh Hồ tộc trưởng - Thiên Sầu.

Thiên Sầu nguyên bản tức giận phi thường, thậm chí hắn đã nổi trận lôi đình. Có lẽ việc hắn làm đã phản tác dụng, hắn không ngừng truyền vào đầu nữ nhi tư tưởng con người là thứ vô cùng độc ác, máu lạnh, ti tiện, nhưng loại tẩy não đó lại làm cho nữ nhi của hắn tràn ngập hiếu kỳ đối với nhân loại, lâu lâu lại chuồn êm ra ngoài du lịch trần thế, không biết đã dùng qua bao nhiêu biện pháp, vẫn như cũ không làm gì được nàng.

Lần này thì khác, thừa dịp mình bế quan luyện công, vừa đi ra ngoài đã biến biệt mấy năm, còn tới nơi xa xôi chim không thêm ị này, làm hại hắn một phen khổ cực.

Vốn định hảo hảo giáo huấn nha đầu, nhưng khi thấy đôi phương, nộ khí đã giảm phân nửa, nghe thấy âm thanh giòn tan "Cha" lại giảm thêm ba phần, dời nhìn về phía Phi Phi nổi giận đã được lên biến thành giận tái đi.

Thiên Sầu hơi cau mày: "Chào hỏi thì con cũng không chạy thoát được đâu, nha đầu nguoi càng ngày càng không quản nổi, cùng ta trở về. Về đến tộc ta sẽ tính sổ với nguoi."

"Cha tới thật đúng lúc, nữ nhi của cha nay đã là vợ người ta a, còn người cũng đã trở thành gia gia rồi. Chúc mừng cha, người cũng lên chức ngoại tôn rồi. Tiểu Thiên, mau gọi ông ngoại."

Phi Phi biết cha ghét nhất là nhân loại, dự định để hắn yêu quý ngoại tôn trước, sau đó chậm rãi tiếp nhận Văn ca, hướng Sở Văn trộm nháy mắt một cái, để hắn rời đi trước.

Thời điểm Sở Thiên ngay cả "Cha" đều gọi không ra, làm sao có thể kêu lên "Ông ngoại", mặc dù hiểu được ý của mẫu thân, nhưng cũng chỉ có thể kêu oa oa.

Nghe vậy Thiên Sầu mới lưu ý đến trong ngực Phi Phi đang ôm một đứa bé, cả người như bị chùy hung hăng đánh trúng, một trận hoa mắt chóng mặt, nha đầu này chẳng nói chẳng rằng, chẳng những lập gia đình, còn sinh ra một tiểu tử mập mạp, ẩn lý thuyết mình đã lên chức ngoại tôn a.

Suy nghĩ này vừa hiện ra liền bị hắn bác bỏ, lão phu sẽ không có ngoại tôn là nhân loại, nhân loại đều là thứ hỗn tương, cái danh hiệu này nào phu cũng không thêm nhận.

Sở Văn biết đây là nhạc phụ, liền muốn tiến lên bái kiến, cha con họ vừa nói chuyện hắn cũng không xen vào. Gặp kiểu thế nháy mắt còn tưởng là gọi hắn, lập tức vui vô cùng, đi vội mấy bước, khom người thi lễ, hai tay ôm quyền nói: "Sở Văn bái kiến nhạc phụ đại nhân."

Sự thật Phi Phi biết rõ Thiên Sầu vừa đi qua một cửa ải không hề dễ chịu, nàng chưa hề nói qua sự tình của phụ thân cho hắn biết. Sở Văn cũng từng hỏi nàng về phụ thân, nhưng cũng bị nàng lừa gạt bỏ qua một bên.

Thiên Sầu liếc qua, thấy tiểu tử đầu óc có vấn đề này, không biết có cái vận khí cứt chó gì, lại lọt vào mắt xanh của nữ nhi.

Kẻ này diện mục bình thường, tu vi lại yếu như sâu kiến, càng không thể chịu được, hắn chỉ là một tên nhân loại ti tiện, có tư cách gì làm con rể mình?

Càng nghĩ càng tức giận trong lòng, Thiên Sầu trên mặt hiện rõ lệ khí, quyết định trực tiếp đập chết đôi phương. Thấy thế Phi Phi lập tức biết rõ tâm ý của hắn, quát nói: "Cha, muốn giết Văn ca, trước hết phải bước qua xác của nữ nhi đã."

Phi Phi đem nhi tử đưa cho trọng phụ, khí tức khủng bố bộc phát ra, không kiềm chế chút nào, trước mặt Thiên Sầu cũng không cần lưu thủ. Mặc dù không nhằm vào Sở Văn, nhưng hắn vẫn cảm nhận được nàng so với đêm hôm đó kinh khủng hơn rất nhiều. Lấy cỡ sức mạnh này, chỉ sợ trong thiên hạ không ai làm hại được nàng, nghĩ đến đây, hắn cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Bởi vì lần này không có áp chế, khí thế kinh người áp bách trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Liệt Nham thành. Người trong Sở gia lập tức đuổi tới, tộc trưởng cùng các trưởng lão tự mình đến nhìn thấy khởi nguồn của cỡ sức mạnh là Phi Phi bên trong khiếp sợ không thôi.

Nàng dâu của Sở Văn điệu thấp trầm tĩnh, chẳng những thực lực mạnh đến mức hù chết người, với thực lực của nàng chỉ sợ phá hủy toàn bộ Thiên La Quốc cũng không phải là việc khó, càng không nói đến một gia tộc nhỏ nhỏ như là Sở gia.

Lập tức hai mặt nhìn nhau, đều là ngồi xem tranh đấu, tranh đấu ở cấp độ này, bọn họ cũng không đủ khả năng nhúng tay vào.

Các thế lực khác trong thành thấy vậy cũng đều không dám ho he gì, Từ trưởng lão với sức mạnh không gì sánh được cùng những tiểu bối nhỏ cho tới tộc nhân bình thường, đều nhìn không được run lấy bối, không hề có ý muốn đi tìm hiểu chút nào. Nói đùa, chỉ là nghe ngóng tình hình mà đem mạng nhỏ đối lấy thật là không đáng a.

Thiên Sầu thấy nữ nhi vì bảo vệ kẻ này, lại không tiếc đối chọi gay gắt cùng mình, thân là người cha, ngay cả hắn đều không có được hưởng thụ qua loại đãi ngộ kiểu này. Trong lòng ghen tuông đại thịnh, thầm nghĩ đồ chó con trông thật giống như có phúc khí, người có phúc như vậy dù có bị đánh chết

trăm lần, hấn chết cũng có thể được nhắm mắt.

Phi Phi phảng phất đứng trong biển nguyên lực, bốn phía đều là nguyên lực gào thét bành trướng, trên trán lại mở ra con mắt huyết hồng, thần bí mà quý dị, tia sáng đỏ tràn từ trong mắt bắn ra, giống như phác họa, một cây bút phác họa rõ nét đó là một quái vật khổng lồ dần dần hiện ra hình dáng, xuất hiện phía sau nàng, tựa hồ như con yêu thú thân thể cao gần mấy trăm trượng.

Đón lấy, nàng đưa ngọc thủ thon dài ra, xa xa hướng hư không nắm lại, nguyên lực đầy trời như nước sông chảy ngược, liên tục không ngừng bổ sung cho dàn khung của yêu thú to lớn phía sau nàng.

Nguyên lực bổ sung thân thể cự thú dần dần phong phú, tay chân lần lượt mọc ra, lỗ tai, cái cằm cũng dần hiện ra, con mắt đen như mực linh động có thần.

Cuối cùng, bên trong quang mang rực sáng loá mắt, đám người mở mắt ra cự thú đã triệt để hiện thân, toàn thân mọc ra lông tơ tuyết trắng, trên trán hiện ra một điểm huyết hồng yêu dị, có dáng vẻ giống như Phi Phi, nhưng lại không biết lớn hơn gấp bao nhiêu lần.

Yêu hồ chi linh che khuất bầu trời, uy phong凛冽 đội sau lưng Phi Phi, chờ nàng ra lệnh. Yêu linh xuất hiện, không gian rung chuyển, bốn phía chợt có gió lốc quét lên, phụ cận kiến trúc kiên cố đều lung lay, như muốn bị rút ra khỏi mặt đất.

Gió lốc quét qua Phi Phi khiến tóc bạc bay loạn, gương mặt xinh đẹp lãnh lùng, đầu ngón tay chậm rãi nhô ra, hiển nhiên đã làm tốt công tác chuẩn bị tùy thời ra tay.

Thấy nữ nhi vì ngăn cản mình, tung ra sở học cả đời, hận không thể dùng ra toàn bộ khí lực, Thiên Sầu nội tâm không khỏi thê lương, cha con tương tàn, bị thống cỡ nào.

Hắn biểu lộ khuôn mặt âm tình bất định, mặt lộ thần sắc dẫy dụa, lâm vào thế lưỡng nan.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ly biệt

Thiên Sầu trầm ngâm thật lâu, trải qua một phen đấu tranh tâm lý, rốt cục làm ra quyết định, hấn nhìn về phía Phi Phi, lãnh đạm nói: "Người ngăn không được ta."

Phi Phi sắc mặt không khỏi buồn bã, cùng phụ thân đối chọi gay gắt thế này, nàng cũng rất khó chịu, nhưng không có biện pháp? Ngăn ngừa mê mang, ánh mắt nàng dần dần kiên định, nói ra: "Cha, đắc tội."

Đầu ngón tay vung lên, yêu hồ chi linh mấy trăm trượng gào thét một tiếng, đại địa run rẩy làm cho tầng tầng nham thạch băng liệt, mắt dọc trên trán đột nhiên sáng lên, trên thân năng lượng hắc hồng xen lẫn quần quanh.

Chợt thả người nhảy vọt đến không trung, chân trước thò to như hắc sắc bảo thạch lăng không hướng phía dưới bổ nhào xuống, kéo lên từng cơn cuồng phong rít rào, móng vuốt sắc bén cắt vào không trung để lại từng đường vân màu đen, lực lượng cùng độ sắc bén đã vượt qua độ chịu đựng của không gian, khiến nó tạm thời bị cắt ra.

Đối mặt công kích của Yêu Linh, Thiên Sầu thần sắc bình tĩnh, thật sâu thở dài, đợi Yêu Hồ chi linh tới gần, chậm rãi đưa ra ngón trỏ tay phải điểm nhẹ tại phía trên lợi trào của yêu linh.

Cơ hồ tất cả mọi người cho rằng đây là tự tìm đường chết, nhìn đều không cần nhìn, trong chớp mắt người này liền muốn hóa thành bột mịn. Thậm chí có người thiện nhân âm thầm bi ai, chết đi như thế, ngay cả thi thể đều muốn biến thành bụi bặm giữa thiên địa, thật sự là quá thảm rồi.

Nhưng kết quả để đám người thất thần trừng lớn mắt, cùng lúc trước đoán trước tương phản với nhau, Thiên Sầu may mắn không việc gì, gió lốc đầy trời lại không thể để cho áo quần hấn xuất hiện một tia nếp nhăn, thậm chí ngón tay trở cùng móng vuốt yêu linh va chạm với nhau cũng không có gãy.

Lúc người đứng xem lấy lại tinh thần, chân trước yêu linh đã biến mất, hóa thành tinh quang đầy trời, cấp tốc tiêu tán trong không khí.

Tuy chỉ là chỉ chạm nhẹ, phảng phất yêu linh lại dính đòn trọng kích mang tính hủy diệt, móng vuốt sắc bén tan biến trước, tới bàn tay, lại đến nửa thân trước, lại đến phần sau thân, cuối cùng cùng là con mắt dọc ngoan cường mà chống lại một hồi, cuối cùng vẫn là giải thể hóa thành tơ máu chậm rãi phiêu tán trên không trung biến mất không để lại vết tích.

Lúc mắt dọc yêu linh biến mất, Phi Phi phun phun ra một ngụm máu tươi, Sở Văn kinh hãi, vội vàng đem nhi tử đưa cho người bên cạnh giữ. Mắt thấy ái thể thổ huyết, một con lừa giận xông lên đầu, trong con tức giận hấn không nhìn thực lực sai biệt, ngang nhiên hướng về phía trước mấy bước, đem ái thể bảo hộ ở sau lưng: "Tiền bối, có việc hướng về phía ta tới, đừng làm khó dễ Phi Phi."

Sở Văn cũng không phải là không biết sợ hãi là vật gì, trong mắt hắn cường đại vô song như Phi Phi đã sử xuất toàn lực còn bị đối phương một ngón tay đánh tan, thực lực kinh thế hãi tục như thế hắn còn chưa từng nhìn thấy, chỉ sợ phát tay liền có thể hủy diệt một cái quốc gia, càng đừng nói đến đối phó mình.

Nhưng hắn thân là một cái nam nhân, bảo hộ vợ con là trách nhiệm của hắn. Cái này không quan hệ năng lực, vì thế có chết vạn lần cũng không chối từ.

Thiên Sầu thấy thế giận tím mặt, hôm nay bị ép đánh nhau với con gái, hoàn toàn do cái thằng này ban tặng. Thằng này trốn đi thì cũng thôi, ngược lại xông ra phía trước cố làm ra vẻ. Tùy ý làm bậy như thế, hắn là liệu định nha đầu nhà mình sẽ không đứng ngoài quan sát.

Nha đầu ngốc này, chỉ sợ là bị loại sinh anh hùng ti tiện này lừa gạt tới tay. Nha đầu luôn luôn thông minh, sao không suy nghĩ, lấy cái thằng này thực lực, có thể bảo hộ được ai?

Thiên Sầu vốn là chán ghét nhân loại, vừa thấy được Sở Văn đã cảm thấy chán ghét cực độ, hận không thể một chương chụp chết. Một khi không thích một người, như vậy hắn làm cái gì đều là sai. Vốn là hành động bảo vệ ái thể, tại trong mắt Thiên Sầu chính là giả vờ giả vịt, càng cảm thấy thấy kẻ này ghê tởm.

Tốt, người đã thích đóng vai anh hùng, ta ngược lại muốn xem người là chân hảo hán, hay vẫn là ngụy quân tử.

Vừa nghĩ đến đây, Thiên Sầu chợt ra một chương vũ hướng đối phương, chương lực mềm mại, không thấy mảy may ra sức, nhưng do thực lực sai biệt quá lớn, chỉ sợ Sở Văn chớp mắt liền muốn hóa thành bột phấn.

Sự tình lên đột ngột, Sở Văn không biết là không kịp phản ứng, vẫn là không muốn tránh né,

Không nhúc nhích ngăn tại ái thể trước người.

"Phanh... Âm ầm..."

Một chương đánh xuống nhưng Sở Văn bình yên vô sự, Phi Phi lại không thấy, nhìn lại hậu phương vách tường đã sụp đổ, Phi Phi uest oài nằm trên mặt đất, cánh tay phải rũ xuống, tay trái khẽ vuốt ngực ổn định khí tức, miệng không ngừng trào máu tươi nhuộm đỏ cả vạt áo trước, nhìn thấy mà giật mình.

Ở thời điểm then chốt, nàng phi thân hướng về phía trước đón đỡ một chương của Thiên Sầu, tự thân bị chương lực đánh bay xa xa, ngay cả tường thành đều bị dư lực tác dụng mà đổ xuống.

"Sưu!"

Thiên Sầu thân hình mơ hồ, na di xuất hiện tại Phi Phi trước người, đưa nàng diu dặt đứng lên, trên mặt thần sắc đau lòng cùng phần nộ đan xen quát: "Nha đầu ngu ngốc, người không muốn sống nữa. Nếu không phải ta kịp thời thu lực, người nơi nào còn toàn thân?"

Không bảo vệ được, ta thực lực này căn bản không bảo vệ được Phi Phi, vốn định hỗ trợ nhưng liên lụy nàng thụ thương, thực lực, ta muốn thực lực.

Mất thấy ái thể thụ thương, Sở Văn đau thấu tim gan, cũng không dám lại lần nữa tiến lên, chỉ có thể ngơ ngác ở xa xa đưa mắt nhìn qua. Từng lúc sinh ra đến giờ hắn chưa từng khát vọng thực lực như thế này.

Phi Phi nhìn thấy phụ thân đau lòng, nàng lại tỏa ra mừng rỡ, trong lòng thầm nghĩ: "Cha từ nhỏ thương ta, hiện tại tất nhiên mềm lòng, đợi ta đau khổ cầu khẩn một phen, nói không chừng liền sẽ thành toàn ta cùng Văn ca."

Nghĩ như vậy, nàng chợt cảm thấy ngực không hề đau, lại thăm vắn nguyên lực bức ra mấy ngụm máu, cố gắng thể thảm hơn một chút, xác suất việc này thành công tương đối cao.

"Cha, cầu người không nên làm khó Văn ca, hắn nếu là chết đi, ta tuyệt không sống một mình." Phi Phi lại phun một ngụm máu, gương mặt xinh đẹp trắng bệch khăn cầu.

Thiên Sầu mới nhớ tới tình hình, lại nghĩ đến tính tình quật cường của nữ nhi, nếu đến tiểu tử này đập chết, nói không chừng nha đầu thật đúng là sẽ tìm đến cái chết, nha đầu ngốc này cái gì đều làm ra được. Đây tuyệt đối không được, cái mạng thằng này lại như thế nào bù đắp được mạng con gái mình.

Một phen suy tư, Thiên Sầu mở miệng nhận lời nói: "Chỉ cần người cùng ta hồi tộc, ta đương nhiên sẽ không khó xử tiểu tử này."

Phi Phi cau mày lại, trong đôi mắt đẹp rung rung nước mắt, khẽ hé môi son: "Cha, nữ nhi đã làm vợ của Văn ca, tất nhiên là gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó. Huống hồ còn có tiểu Thiên cần nuôi dưỡng, ta có thể nào không quan tâm họ mà cùng người hồi tộc. Cha, lần này là Phi Phi sai, người liền khoan dung độ lượng, thành toàn ta cùng Văn ca đi."

Lúc nói chuyện, thương thế tựa như tái phát khiến nàng phun mấy ngụm máu tươi, khí tức bất ổn, thoi thóp, phối hợp với thanh âm quyến rũ, tin tưởng tuyệt đại đa số người đều sẽ thần hồn điên đảo, cam tâm tình nguyện xông pha khói lửa, chớ nói chi là nho nhỏ một điều thỉnh cầu.

Thiên Sầu thấy thế lại vuốt râu mỉm cười: "Nôn đủ chưa. chương lực của ta có mấy phần lực ta sẽ không rõ ràng, yêu thứ chúng ta không yếu đuối giống loài người, sao lại bị một chương đánh thành dạng này. Còn có tâm tư cùng ta giả trò, xem ra thương thế cũng không nặng."

Nói xong lại bắt lấy cánh tay nữ nhi, vận chuyển nguyên lực giúp đỡ chữa thương, không biết là Thiên Sầu thủ đoạn cao minh, vẫn là Phi Phi thân là yêu

thứ có thể chất đặc thù, không đến một lát sau cánh tay ngọc Phi Phi đã không ngại, triệt để khôi phục bình thường.

"Tốt, đi theo ta đi. Người đứng lấy chính mình uy hiếp ta, nếu là người chết rồi, ta sẽ giết sạch người nơi này, gả cho không tha, sau đó tự sát. Dù sao không có nữ nhi làm bạn, sống cũng không có ý gì. Người xuất sinh gần như vậy liền muốn cùng lão phu đồng quy Hoàng Tuyền." Không đợi nữ nhi mở miệng lần nữa, Thiên Sâu liền vượt lên trước bỏ đi ý nghĩ của nàng, hiển nhiên triệt để xem thấu nội tâm nàng.

"cha...người..." Phi Phi cứng họng, vô pháp khả thi, nhìn không được mắt "Người không phải cha ta, người cái già vô lại."

Tóc nàng rối tung, dáng dấp giống với mấy người đàn bà chanh chua ngoài chợ, trong miệng ô ngôn uế ngữ tăng tăng lớp lớp. Thiên Sâu biểu lộ càng thoải mái, như người bị mắng không phải mình, ngay cả vẻ ưu sầu lâu ngày, đều bị tan ra không ít.

Mắng đến miệng đắng lưỡi khô, Phi Phi đột nhiên khóc thành tiếng, lệ hoa đái vũ, mặt đầy nước mắt nói "Cha, người liền nhẫn tâm để cho ta vứt bỏ gia thất, mẹ con tách rời sao?"

Thiên Sâu gặp nữ nhi thần thái buồn bã, cực giống vợ mình khi xưa, trong lòng mềm những định đáp ứng, nhưng khép lại mắt nghĩ tới chuyện xưa, khi mờ mắt ra ánh mắt đã kiên quyết không thể lay động. Nhân loại đều là khốn kiếp, nha đầu nhất định phải đi, thế nhưng có thể cho ít tưởng niệm.

Cân nhắc một lát, Thiên Sâu làm ra nhượng bộ: "Như vậy đi. Người có thể đem truyền thừa tộc ta lưu cho tiểu Thiên, nếu là tương lai hấn trưởng thành đạt đến trình độ nhất định, ta tự sẽ nhận đứa cháu ngoại này, để mẹ con người đoàn tụ."

Phi Phi lúc đầu đã tuyệt vọng, nghe xong lời này nét mặt tươi cười: "Được rồi, ta nguyện ý tin tưởng nhi tử. Lại cho ta một đêm, ta bàn giao một chút, sáng mai cùng người rời đi."

"Có thể." Đối với cái này Thiên Sâu mở miệng đáp ứng, nữ nhi đã nguyện ý hồi tộc, những chuyện nhỏ nhặt này từ không cần so đo.

lấy nữ nhi dung mạo cùng bối cảnh, chỉ cần đoạn lịch sử này biến mất, còn sợ không ai truy cầu, mặc hấn là yêu nghiệt tộc nào, sao dám xem thường tộc ta? Thời gian lâu một chút, không sợ người không thay đổi tâm. Còn tiểu tử này, huyết mạch không thuần khiết, tương lai khó có tương lai, không đáng lo, còn phụ thân hấn càng không đáng lo, phế vật mà thôi.

Đây là đêm cuối cùng của Sở Vân cùng Phi Phi, theo thường lệ uống rượu tâm tình, ôn lại thời gian ấm áp.

Lúc sáng sớm, Phi Phi giao cho Sở Vân ngọc bội truyền thừa, trên trán hiện ra Huyết Yêu đồng, rung rung nói cho hấn biết, nếu có một ngày nhi tử có được loại con mắt giống này, liền cáo tri hết thảy chân tướng, lúc đó liền có hi vọng một nhà đoàn tụ.

Sở Vân đem ái thiếp đưa ra đại môn, Thiên Sâu sớm ở đây, tay áo hất lên xoay người rời đi, thân hình một cái mơ hồ, liền biến mất ở trước mắt hấn.

Sau đó hai ngày, Sở Vân thương tâm gần chết, ngày đêm uống rượu, một mặt muốn say để quên đi sự thật cay đắng, hấn biết rõ tư chất của mình, nếu không phải gặp kỳ ngộ nghịch thiên gì đó cả đời cũng không đạt tới trình độ của Phi Phi, chứ đừng nói đến cha nàng – Thiên Sâu.

Ngày thứ ba, lúc hấn rời giường giặt nệm cả mình, bởi vì tu vi tự thân vậy mà trượt xuống một bậc, chỉ còn lại hóa cương cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đồ Của mẫu thân

Tu vi bị thật lùi, Sở Vân nhiều lần lấy ý niệm nội thị thân thể, không có phát hiện bất cứ sự khác biệt nào. Nhưng, vô luận tu luyện như thế nào, sử dụng loại thủ đoạn nào, từ đầu đến cuối không cách nào ngưng tụ Nguyên Đan, trở lại "Kết Đan cảnh".

Thời gian dần trôi qua, tất cả mọi người đều biết hấn không thể đột phá tu vi. Cho dù là Hóa Cương Cảnh võ giả, một khi mất đi tiềm lực, cũng chỉ có thể để cho người ta tôn kính ở về mặt, khó có thể tôn kính phát ra từ nội tâm.

Sở Vân trong hoàn cảnh này không thể tiến vào Linh Vũ học viện, đành phải nhìn đau từ bỏ cơ hội gia nhập học viện, danh ngạch mà hấn khổ sở mới có được trong cuộc tuyển chọn Linh Vũ bỗng nhiên bị huỷ, điều đó so với giết hấn còn khó chịu hơn.

Về sau, vị đạo sư râu cá trê đích thân đến xem xét thương thế của hấn, ngay cả hấn cũng đều tra không ra nguyên do. Mắt thấy một hạt giống tốt không chạm được vào phù sa, hấn cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng cũng không làm được gì, mặc dù đồng tình với đối phương, nhưng thân là đạo sư học viện, cũng không thể phá lệ Linh Vũ học viện để tuyển chọn một tên phế nhân.

Sự thật Phi Phi lúc mang thai từng thay mặt Sở Vân mời hấn tới, lại không nghĩ đến hai người trúng tuyển vào học viện, một người bị phế bỏ, một người khác biến mất không tạo lên chút gợn sóng nào.

Hấn động viên Sở Vân vài câu, vị đạo sư cuối cùng cũng thúc thủ vô sách, đành phải rời đi, quay lại Linh Vũ học viện bẩm báo chi tiết.

Không biết cao tăng Linh Vũ viện thảo luận như thế nào, tóm lại việc này tuyền lên trên, giống như đá chìm đáy biển, không giải quyết được gì.

Thời gian dài sau đó, Sở Vân cảm nhận được sâu sắc cái gì là thói đời nóng lạnh, các hảo hữu của hắn ngày xưa cũng rời đi, ánh mắt của các trưởng bối trong tộc không còn chờ mong như trước nữa, phần lớn tùy tùng, những người hâm mộ đều biến mất không một dấu vết, chỉ có mấy người bạn tri kỉ vẫn giữ liên lạc, nhưng ít còn hơn không, hoàn cảnh ngày càng thê lương.

Sau đó, hắn bắt đầu bỏ bê kết giao, tránh xa các sự vụ của gia tộc. Bây giờ, hắn sinh hoạt thường ngày, cũng không giống thiên tài như trước kia nữa, chỉ là đau khổ vì mất ái thể, sa vào bi thương tận cùng.

Ngày xưa không ai không biết tên tuổi vang dội của hắn, hiện nay lại trở thành một loại châm chọc. Ngay cả mấy tên tạp dịch, nha hoàn người hầu đều có can đảm trào phúng vài câu, thông qua việc nói xấu cường giả đem lại cho bản thân chút kiêu ngạo.

Cứ thế mãi, Sở Vân triệt để trở thành người không có tiếng nói, mà nhi tử của tên tàn phế cũng không khác gì phế vật, Sở Thiên từ nhỏ cũng không thể tránh khỏi việc này.

Phi Phi triệu hoán Yêu Hồ vi linh gần đó có rất nhiều người chứng kiến, tin tức truyền bá ra, mọi người đều biết nương tử của Sở Vân lại là yêu quái.

Theo như cái này thì Sở Thiên không chỉ là phế vật giống cha hắn, còn là yêu quái giống mẹ của hắn. Đối với đám người hiểu kì mà nói không thể nghi ngờ đây là đề tài nói chuyện rất tốt. Vì thế, mọi người nhìn về phía Sở Thiên thường thường sẽ không nhìn hắn với ánh mắt nhìn con người, mà lại giống ánh mắt nhìn sinh vật lạ vậy.

May mắn, về sau đánh một trận với Sở Ca, cũng vì thế, một số người biết được Sở Thiên tuổi còn nhỏ, thực lực rất không tầm thường, liền coi trọng mấy phần, thay đổi một chút cách nhìn.

Nhưng đó chỉ tạm thời, nếu như Sở Thiên càng mạnh mẽ, kéo xa khoảng cách của bản thân với những thiếu niên cùng thế hệ, cũng có thể sẽ rơi vào hoàn cảnh giống cha của hắn, càng cao càng ngã càng đau...

Bóng đêm thâm trầm, Mặt trăng đã tới giữa bầu trời, như bị cố sự của Sở Vân đã động, mở rộng tấm lòng, lấy ánh trăng ôn nhu ôm trọn hai cha con vào trong lòng.

Sở Vân đã nói ra hết bí mật năm đó, Sở Thiên vẫn như cũ như đắm chìm vào những năm tháng đó, ngồi yên thật lâu mới tỉnh lại, sờ mặt một cái, toàn nước mắt lạnh buốt, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, sớm chày khắp mặt hắn.

"A, người rơi lệ, đã mười mấy tuổi rồi lại khóc nhè như trẻ con. Ha ha, sớm biết người yếu ớt liền không nói cho người. Ta là nói trước rồi đừng hỏi sự tình năm đó, người liền không nghe, khóc thành dạng này, thật là tự mình chuốc lấy cực khổ."

Sở Vân nói châm chọc, mang vẻ mặt tươi cười, kì thực hắn cố làm ra bầu không khí đó, miễn cho nhi tử quá mức thương tâm.

Nghe vậy Sở Thiên luống cuống tay chân lau nước mắt, trong lòng ngẫm lập thế nói, đời này kiếp này, cho dù có phải đi xuống hoàng tuyền, cũng phải tìm đem mẫu thân về, nếu làm trái lời thề, trời tru đất diệt. Tuy tu vi của hắn còn non yếu, nhưng hắn lại có chí hướng của bản thân, chắc chắn hắn sẽ đi yêu tộc, hỏi thăm nơi ở của người mang cái danh "Ông ngoại" kia, làm cho ra lẽ. Không phải là cứ có thực lực cường đại, liền có thể muốn làm gì thì làm?

Sở Vân trầm ngâm một chút, từ trong tay áo lấy ra một vật trịnh trọng đưa tới, Sở Thiên đưa tay tiếp nhận, chăm chú nhìn vào, là một ngọc bội lông lánh màu huyết hồng.

Ngọc bội tạo hình kì dị, phong cách không giống ai, ở giữa điêu khắc một con mắt yêu dị, cùng cái gọi là Huyết Yêu Đồng có chút tương tự, trong đó giống như ẩn chứa hết thảy trí tuệ, chỉ nhìn một chút cũng làm người ta hãi hùng khiếp vía.

Thấy nhi tử thể hiện vẻ mặt thắc mắc, Sở Vân mở miệng giải thích: "Mẹ người trước khi đi lưu lại vật này, người hãy nghiên cứu kĩ nó đi, chắc chắn sẽ có thu hoạch. Trời đêm đã muộn, người trở về nghỉ ngơi trước, ngày mai hãy nghiên cứu cho kỹ."

Trở lại trong phòng mình, lê đôi chân đến bên giường, Sở Thiên lật qua lật lại, trong lòng buồn bã một hồi nhớ mẫu thân, nghĩ lại cảnh lão cha sau rượu, bỗng nhiên lại xuất hiện một "Ông ngoại" bá đạo.

Không thể cứ như vậy được, hắn âm thầm cắn răng, bỏ qua những ý nghĩ rối loạn trong đầu, cưỡng ép tiến vào giấc ngủ. Đang ngủ say, khóe miệng hiện ra ý cười thoả mãn, hắn mơ thấy một nhà đoàn viên, mẫu thân trở lại bên mình...

Hôm sau trời vừa sáng, Sở Thiên đã rời giường liền gọi Tiểu Nguyệt đến bên giúp hắn chuẩn bị, nghiêm cấm tất cả mọi người tiến vào viện. Lại trở về phòng đóng chặt cửa, chuẩn bị kĩ tinh thần, lấy ra ngọc bội mẫu thân lưu lại cho mình.

Ngắm nghía ngọc bội huyết hồng trong tay mình, ánh mắt hắn bỗng ôn nhu, phía trên, tựa hồ như còn lưu lại khí tức của Mẫu thân trước khi đi, nhất định có dụng ý nào đó, cụ thể là chuyện gì a?

Sở Thiên lộ ra thần sắc suy tư, lại đem nguyên lực truyền vào ngọc bội thông qua bàn tay, nhưng cho dù toàn lực thôi động, vật này cũng không hề phản ứng chút nào. Nguyên lực tinh thuần dốc vào như sông lớn, mà miếng ngọc bội ngay cả một chút cũng không động đậy.

Xem ra, muốn câu thông với vật này, không thể dùng nguyên lực được rồi.

Nhân châu xoay động, Sở Thiên suy nghĩ theo hướng khác, đi lại vài vòng trong phòng, cuối cùng lấy ra thanh tiểu đao từ trong tủ. Đặt ngọc bội lên bàn tay trái rồi đưa ngón trỏ ra tay phải cầm tiểu đao vạch một cái. Ánh dao sáng loáng xoẹt qua, ngón trỏ lập tức xuất hiện một lỗ hồng nhỏ, máu tươi từ vết thương nhỏ lên ngọc bội, biến mất không một dấu vết.

Thấy thế trong lòng hắn tràn đầy vui vẻ, từng nghe các trưởng bối nói qua việc nhỏ máu nhận chủ, xem ra quả nhiên không sai.

Nhưng sau khi ngọc bội hấp thụ toàn bộ máu tươi, Sở Thiên chờ đợi nửa ngày cũng không thấy có dị biến gì. Sắc mặt bỗng hoá thất vọng, thế là thế nào a, cho dù là rót vào nguyên lực, còn cho hấp thụ tinh huyết, cũng không thấy nó phản hồi chút nào.

Dần tập niệm trong lòng xuống, hắn suy nghĩ thật lâu nhưng cũng không ra chủ ý có ích gì, bỗng nhiên hắn nhớ ra một việc quan trọng, tại sao hắn không nghĩ ra sớm hơn cơ chứ.

Sở Thiên nhắm hai mắt, hồi tưởng lại cảm giác bị Băng Tức hùng sĩ nhục, khí tức quanh người hơi chút ngưng tụ, đột nhiên lồng lộn lên, bên trong cơ thể như có dòng điện chạy qua, sau đó bên ngoài cơ thể được bao bọc bởi quang kén. Sau đó, Huyết Yêu đồng trên trán xuất hiện, hắn đột nhiên mở hai mắt ra, Huyết Yêu đồng dựng thẳng bỗng bắn ra một tia sáng, trực tiếp chiếu lên yện nhãn trên ngọc bội.

Ở giữa ngọc bội, huyết đồng giống như được sống lại, từng đường vân uốn lượn như cá trên ngọc bội bỗng nhiên sống dậy, vận động với quỹ tích cực kỳ huyền ảo, phản phát chứa thiên địa chi ý bên trong.

"Ong ong!"

Toàn bộ ngọc bội đều chấn động, làm mấy cái bàn xung quanh cũng run rẩy theo. Mặc dù cái bàn đó được làm từ một loại gỗ vô cùng rắn chắc, nhưng rất khó tưởng tượng, chiếc ngọc bội nhỏ nhắn này, lại có năng lực khiến cái bàn lớn rung chuyển.

Dị tượng như thế, Sở Thiên chưa từng nhìn thấy, không khỏi có chút kinh hoàng, bắt đầu do dự không biết có nên dừng lại không. Một lúc sau ngọc bội chấn động càng mạnh lại từ trên bàn bắn lên, đánh lên trên trán của hắn.

Ngọc bội tốc độ nhanh kinh người, hóa thành một chùm sáng huyết hồng, chớp mắt liền chạm đến trán của Sở Thiên, hoàn toàn không cho hắn cơ hội tránh né.

Cảm giác đau đớn mà hắn dự đoán không hề xuất hiện, sau khi va chạm, ngọc bội giống một vẩy vô hình, trực tiếp xuyên qua trán bay đến con mắt thứ ba, tiến vào trong đầu hắn.

Trước mắt Sở Thiên tối đen, lấy lại tinh thần thì hắn đã rời khỏi phòng, đi vào một thế giới lạ lẫm. Núi Lửa hùng vĩ nổi nhanh thành từng dãy, nham thạch đỏ chói khắp mặt đất, mặt đất nhiệt độ nóng kinh người, xa xa yêu thú hoành hành, da lông đều có màu xích hồng, miệng phun hỏa diễm nóng bỏng, đều tu luyện nhờ sức nóng của nơi đây.

Ngay khi đang quan sát, đỉnh đầu bỗng nhiên tối lại, hắn cuống quýt ngẩng đầu nhìn lên, trên đầu hắn có cả cự long to ngàn mét. Đầu nó to như một ngọn núi nhỏ, khắp cả người lân phiến đỏ sậm như dung nham tạo thành, có thể xưng là tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất thế gian.

Cự Long như thế, Sở Thiên chỉ đọc qua trong điển tịch, chưa hề nhìn thấy qua. Nay hắn có được tạo ngộ thần kỳ, nhưng không có thời gian ca ngợi vẻ đẹp ấy. Bởi vì con rồng này đang giương nanh múa vuốt, nhào tới trước mặt hắn, thế như Thái Sơn áp đỉnh, làm người ta ngại thở tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xưng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Huyền cảnh không gian

Sở Thiên mặc dù chưa hề thấy qua cự long, nhưng cũng đọc qua rất nhiều điển tịch liên quan, và cũng nghe người ta kể qua rất nhiều về Thần Long trong truyền thuyết, muôn vàn kiểu dáng được người ta mô tả, mỗi người một kiểu, bất quá cho dù đó là dạng nào đi nữa, dù là thần long mười đầu, đều vô cùng cường đại, những đứa con được sinh ra trong long tộc thì vô cùng cường đại, cao cao tại thượng đứng đầu đầu đại lục.

Đừng nói đến Sở Thiên, dù là quốc chủ Thiên La quốc đến đây, đối với cự long kinh khủng như vậy, chỉ sợ trong vòng một chiêu cũng thịt nát xương tan.

Hóa long thân thể vượt qua ngàn trượng, lại di chuyển với tốc độ kinh khủng như vậy, giữa thiên địa không có nhiều vật có thể tránh thoát, tối thiểu Sở Thiên là kẻ mới tập võ không lâu càng không thể tránh nổi.

Thân lâm tuyệt cảnh, Sở Thiên lại không muốn ngồi chờ chết, đem công lực toàn thân tụ vào hai lòng bàn tay, tung người bay vọt lên, song chưởng huy động cùng nhau, hung hăng hướng đối phương vồ tới.

Nhưng một chương Tu Du kinh toàn lực của Sở Thiên tưởng rằng sau chương này hắn sẽ thịt nát xương tan nhưng sự thật lại không phải vậy, Sở Thiên từ trong cơ thể của cự long bay vọt ra. Cả hai người như ở hai thế giới khác nhau, không ảnh hưởng lẫn nhau, Sở Thiên mặc dù có thể nhìn thấy hóa long,

lại không cách nào chạm đến nó.

Cái thế giới này do ngọc bội mà sinh ra, cảnh tượng mặc dù nghe rộn cả người, nhưng mẫu thân làm sao có thể để lại vật có thể làm hại tới mình được?

Nghĩ đến đây, Sở Thiên tâm thần dần dần an tĩnh, chợt lấy tay chụp vào một khối dung nham bên cạnh, không ngoài dự liệu bàn tay trực tiếp xuyên qua, chung quanh nhìn như nhiệt độ kinh người, thực tế cũng không gây ảnh hưởng gì đến hắn.

Hiển nhiên, đối với cái thế giới này mà nói, hắn chỉ là người đứng xem, sẽ không tồn tại bất kỳ nguy hiểm nào. Sở Thiên cũng rất hưng phấn, chưa từng tận mắt thấy cự long, nay lại thấy trong huyền cảnh này, đã đến được đây rồi thì hắn cũng muốn nhìn cho thỏa thích.

Sở Thiên bước nhanh đến sau cự long, nói đến cũng kì quái, bằng năng lực của hắn mà cũng có thể đuổi kịp cự long, nhưng hết lần này tới lần khác đều làm được. Hắn ở phương thế giới này, ngay cả nhục thể đều nhẹ nhàng rất nhiều, một bước liền có thể phóng ra vài dặm.

Trên đường tiến tới, bên người Hoà long dần xuất hiện nhiều yêu thú như á long, hổ, báo, gấu, ung cái gì cần có đều có, còn có chút yêu thú kì dị không biết tên, không lâu sau chúng liền xếp thành một đoàn đi tới.

Một vài yêu thú giống như thuộc hạ của Hoà long, toàn thân cũng được tạo thành từ hoả nguyên lực, Hoà long cũng không công kích bọn chúng, ngược lại giống quốc vương suất lĩnh quân đội, như thủy triều mãnh liệt, bao phủ đại địa phía trước.

Bị kẹp trong đội ngũ hoành tráng, tâm Sở Thiên nhảy loạn, hắn chưa từng gia nhập bất kì quân đội nào, hôm nay vừa vận hắn lại là một phần tử trong quân đoàn yêu thú, điều vô lí như vậy, có thể nói là vô cùng kỳ diệu.

Mặc dù đường xá không gần, nhưng Sở Thiên lúc này người nhẹ như lông vũ, tốc độ không thể tưởng tượng được, theo đại quân tiến lên, qua nửa giờ liền bay qua vài ngọn núi lửa, bay qua một khe núi, cuối cùng cũng đến một dải đất bằng phẳng.

Trên đường đi, hắn không khỏi suy đoán là đám yêu thú đang tìm địch nhân chiến đấu, tất cả yêu thú đều giống như nhận phải khiêu khích, phần nộ gào thét, sát khí dạt dào.

Nhưng nếu nghiền dịch, xuất động nhiều yêu thú vậy cũng không biết để làm gì. Cái khác không nói, Sở Thiên đi một chút liền nhận ra Phượng Dược Kim sư, con thú này toàn thân thuần Kim Tông long, phía sau một đôi Hỏa Dực uy vũ vô cùng.

Theo cổ tịch đã nói, Phượng Dược Kim sư chính là viễn cổ yêu thú lục giai, người mang Phượng Hoàng huyết mạch, Yêu Thú giới hung uy hiển hách, tuyệt đối được cho là chúa tể một phương.

Nhưng, con thú này cũng chỉ là một loại phổ thông trong đội ngũ mà thôi, Sở Thiên tùy tiện xem xét, liền có thể tìm ra vài con tương tự như vậy, thậm chí nhiều con cong mạnh hơn nó rất nhiều. Rất rõ ràng, cho dù là Phượng Dược Kim sư trong đại quân yêu thú cũng chỉ là một loại phổ thông mà thôi.

Đội quân yêu thú mạnh mẽ như thế, do Cự long trong truyền thuyết dẫn đầu, bài sơn đảo hải, sát khí ngút trời. Địch nhân mà bọn chúng muốn đối phó là kẻ mạnh đến cỡ nào cơ chứ?

Đi qua khe núi, khắp nơi là ánh lửa không còn một cái gì khác, mặt đá nham thạch xem lẫn với những con sông nham thạch đỏ lừ, cuộn cuộn bọt khí nóng nổi lên, bạch khí bốc lên tuy tiền đều có thể làm bỏng da.

P phía trước đội quân yêu thú, một con Tuyết Hồ ngạo nghễ nằm ở giữa vùng bình nguyên. Rõ ràng cách nhau rất xa, Sở Thiên lại có thể rõ ràng nhìn thấy từng bộ vị trên cơ thể nó, ngay cả lông trắng đung đưa trong gió của nó hắn cũng nhìn rõ, đôi mắt đen nhánh thể hiện rõ ánh mắt khinh bỉ tột độ.

Chợt truyền đến tiếng long ngâm hiệu lệnh, âm thanh phát ra từ miệng của Hoà long cao ngán trượng, yêu tộc đại quân đồng loạt ngừng tiếng gào thét liên tiếp, từng con vận toàn bộ sức mạnh chỉ chờ phát động tấn công, chỉ đợi phát động một tiếng sẽ đem đối phương trước mắt xé thành từng mảnh nhỏ.

Sở Thiên há hốc mồm, thứ mà đại quân yêu thú khua chiêng gõ trống gọi nhau đi đối phó, cũng không phải là Hồng Hoàng mãnh thú như trong tưởng tượng của hắn, mà lại là một con vật nhỏ bé?

Mặc dù đáng đáp Tuyết hồ vô cùng xinh đẹp, nhưng trong mắt đen nhánh lại hiện vẻ tang thương, lông tóc trên thân tuyết trắng sạch sẽ, giống như vừa được tẩy rửa qua vậy. Nhưng nhìn thế nào, cũng chỉ thấy đó là một con Hồ ly bình thường mà thôi, không biết nó sẽ chống lại đội quân yêu thú như thế nào a?

Không cần xuất động nhiều yêu thú như vậy, chỉ cần một con Phượng Dược Kim sư, phun một ngụm viêm hỏa, chỉ sợ cũng có thể đốt tiêu gia hoả kia thành tro bụi.

Sở Thiên trong lòng không hiểu, ghé mắt nhìn về phía hòa long, trong ánh mắt to lớn kia, vậy mà hiện ra ý kiêng kị, thậm chí thậm chí còn có chút sợ hãi. Nó kiêng kị cái gì? Tại sao lại e ngại a?

Hỏa long dùng hai trảo hùng lực liệt điểm nện xuống đất, dưới vuốt của nó đất đai chia năm xẻ bảy, nham thạch đỏ sẫm từ vết nứt thoát ra, vài cột lửa to lớn phóng lên trời.

Yêu tộc đại quân dường như đã nhận được lệnh, tung toàn bộ sát chiêu hướng Tuyết Hồ đánh tới, trên bầu trời bay, trên mặt đất chạy, lít nha lít nhít như cá diếc sang sông, che khuất bầu trời, không chỗ nào không có.

Cho dù chỉ là châu chấu, với số lượng như thế, lao toàn bộ vào cắn xé, địch nhân cũng chỉ thừa lại khung xương, huống chi ở đây toàn là yêu thú hung ác.

Đối mặt với trận thế kinh người, Tuyết Hồ mở ra Huyết đồng trên trán một tia sáng bắn ra, giống như cái xuất hiện trên trán Sở Thiên, nhưng sức mạnh bên trong hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Trong khoảnh khắc Yêu Đồng xuất hiện, dưới chân Tuyết Hồ bỗng xuất hiện một vùng huyết hồng, lấy nó làm trung tâm cấp tốc hướng bốn phương tám hướng khuếch tán. Trong chớp mắt bầu trời tràn ngập màu huyết hồng yêu dị, những ngọn núi lửa đã nhưng phun trào, nham thạch ngừng lưu chuyển, ngay cả thời gian cũng dừng lại.

Tất cả yêu thú, không có một ngoại lệ nào, toàn bộ đình chỉ hành động. Ngay cả Á Long hay hoả cầm cũng không thể vỗ cánh, thân thể trôi nổi trong hư không cũng không rơi xuống, giống như châu chấu không dây dựa được trong hồ phách vậy. Trong mắt bất kì yêu thú nào cũng đều hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Tuyết Hồ không chế được cục diện, trong ánh mắt đầy vẻ lãnh khốc cùng đũa cọt, dùng đầu ngón tay tối tăm chỉ vào một vùng của huyết vực, giống như người đến thăm nhà, gõ nhẹ cổng tre không muốn quấy rầy gia chủ. Nhưng huyết vực to như vậy lại như bị thiết trụ đập lên, trong nháy mắt như kính bị đập vỡ tung toé đầy đất trời.

Không khí bắt đầu lưu chuyển, lửa cùng khói phục như cũ, nham thạch một lần nữa chảy xiết.

Tâm Sở Thiên đột nhiên đình trệ, tiếp theo lại đập phanh phanh phanh. Trong tích tắc, tất cả yêu thú đều chết rồi, bản thân hắn tự nhận có thân thể vô cùng cứng rắn, lại bị xé nát dễ dàng như một trang giấy vậy, từng khối huyết nhục vẫn bị giam cầm trong mảnh vỡ như cũ, rơi xuống mặt đất, trở nên yên lặng.

Một bức tranh huyết tinh mà bình thân, Sở Thiên kém chút là hắn đã phun hết những thứ hôm qua ăn rồi. Bên trong từng mảnh vỡ, đều có những thứ khác nhau, hắn chú ý con Phượng Dược Kim sư bị oanh tạc đến vỡ nát, Phượng dược phía sau bị cắt thành từng đoạn, nằm trong mảnh vỡ trở lại trong hư vô.

Toàn bộ đại quân yêu thú bỏ mình, ngay cả những Á long có huyết mạch thuần khiết cũng không ngoại lệ, chỉ còn lại Hoả long cầm đầu sống sót.

Mất thấy thủ hạ tất cả đều mất mạng, nó đau lòng vô cùng, trong lòng càng thêm kiêng kị. Nhưng thân là long tộc, sự kiêu ngạo trong lòng khiến nó không thể lùi bước. Chỉ có chết vinh, chứ không có sống nhục.

Hỏa long ngẩng đầu gầm thét, từ đó ta có thể nghe thấy cảm giác bị thương, phảng phất như bài ca của một người một đi không trở lại. Tuyệt kỹ của Long tộc Long Ngâm, dù là yêu thú cấp chín thực lực vô cùng mạnh mẽ, nghe được Long Ngâm trong lòng cũng run rẩy không ngừng, cường giả tu vi hơi yếu một chút, mà cho dù tu vi có mạnh mẽ đi nữa, cũng khó sau khi nghe Long Ngâm cũng sẽ bị đánh tan.

Nhưng, không thể tin được ở chính giữa Long Ngâm, Tuyết Hồ lại bình chân như vại, bình yên tự nhiên, thậm chí trong ánh mắt kia lại có chút khinh bỉ, không bị suy yếu chút nào bởi tiếng Long Ngâm kia. Sở Thiên rất ngạc nhiên, yêu Hồ này không biết thuộc loại nào a, cho dù đối mặt hỏa long, đều có thể duy trì tư thế cao cao tại thượng.

Cảm nhận được đối phương khinh bỉ mình, hỏa long giận tím mặt, râu rồng dưới cằm thỉnh thoảng run run, hiện rõ bản thân nó tâm lý bây giờ cũng không vững vàng. Miệng rồng mở ra, phun ra một đạo hỏa diễm hướng thẳng đối phương thiêu đốt. Chỉ một chút lửa lan ra bên ngoài, đều có thể khiến nhiệt độ tăng lên chóng mặt, dung dịch nóng đỏ rót xuống mặt đất, khói trắng bốc lên tràn ngập. Sở Thiên thấy thế liền hiểu ra, đó là Long Tức trong truyền thuyết.

Cho dù đối mặt Long Tức, Tuyết Hồ vẫn như cũ lười biếng xem thường, thẳng đến lúc long tức sắp tới, dường như không tình nguyện đưa đầu ngón tay ra, đầu ngón tay lóe lên ra thất thái tinh quang, con mắt dựng thẳng trên trán bắn ra huyết hồng thần quang.

Đồng quang cấp tốc phác họa ra một ký hiệu huyền diệu cổ xưa, những đốm sáng nhỏ xuất hiện xung quanh lao vào nó như thiêu thân lao vào lửa, rầu rĩ quần quanh, phủ triển dần biến mất, một quang cầu tối tăm được tơ vàng cuốn quanh xuất hiện. Tơ vàng chậm chậm quần quanh quang cầu tối tăm, vừa chuyển động xung quanh lại phát ra tiếng diêm thiên set set.

Hình dáng của quang cầu không dám để ý, khi trường thành chỉ to bằng nắm tay, nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó, khiến cho tâm hồn Sở Thiên phải rung động, hắn xem ra, quang cầu này ẩn chứa năng lượng vô cùng to lớn.

Long Tức cự nóng va chạm với quang cầu cũng không xảy ra hình ảnh hay âm thanh nham liệt như trong tưởng tượng của Sở Thiên, Long Tức như bị quang cầu hấp thu, uy năng càng ngày càng nhỏ, hắc cầu thì như được thổi hơi ngày càng to lớn, chớp mắt một cái liền đã hoá thành to như một căn phòng nhỏ.

Thứ đồ chơi gì vậy? Hỏa long sống đã mấy trăm năm, kiến thức cũng coi như phong phú, coi như ngay cả nó đều không nhìn ra lai lịch của quang cầu này, không khỏi kinh hãi giật mình.

Trước mắt không thể nghĩ được điều gì, đành phải há to mồm, gia tăng lượng Long Tức phun ra, hi vọng nhờ vào đó có thể nghịch chuyển trận đấu.

Trong biển lửa ngập trời, quang cầu tối tăm mở lớn với tốc độ kinh người. Toàn bộ Long tức phun ra, trong mắt Hoả Long liền hiện ra vẻ tuyệt vọng, hắc cầu đã bành trướng đến gần ngàn trượng, thực không thể biết thể tích cầu nó có thể tăng lên đến mức nào nữa.

Hỏa long thôi động tinh huyết của mình, đem toàn bộ hoả lực còn lại tụ trong miệng, cũng không lập tức phun ra, mà kiệt lực áp súc, hỏa diễm từ lớn

thành nhỏ, màu xích hồng dần chuyển thành u lam, cuối cùng hóa thành màu ngà sữa.

Một đạo Long Túc màu ngà sữa vô thanh vô tức phun về phía đối phương, so với Long Túc xích hồng lúc nãy thực sự tinh tế hơn rất nhiều, hơn nữa không gây ra chút cảm giác áp bách nào. Nhưng chiêu này vừa ra, về trên tức trong mắt Tuyết Hồ giảm bớt khá nhiều, biểu lộ khuôn mặt trịnh trọng hơn rất nhiều, nhô ra chân trước truyền năng lượng vào trong quang cầu, hắc cầu trở nên to lớn hơn.

Cả hai gặp nhau, không trực tiếp sống mái với đối phương, Long Túc bị hấp thu vô cùng chậm chạp, quang cầu giống như phát giác được đối phương khó chơi, xoay tròn xoay tròn, tiếng kim điện xung quanh nó liên vang lên.

Thật lâu, Long Túc trắng ngà hoàn toàn biến mất, quang cầu tối tăm đã lớn đến hơn một ngàn trọng, xoay trong trên tay Tuyết Hồ làm cho nó giống như đang kiểm soát cả thế giới vậy.

Một trận ngầy ngẩn, trong mắt Hoà Long hiện ra vẻ tuyệt vọng, nhưng vẫn dừng cảm nhào về phía đối thủ. Thân là long tộc, coi như hãn phái chết, lúc hãn chết cũng phải là trong chiến đấu.

Đối với việc này, về khinh bỉ trong mắt Tuyết Hồ tán đi, biểu lộ trang nghiêm, như có một chút kính ý, móng vuốt vung lên, quang cầu to lớn vô song vung ra, không lưu tình chút nào đánh tới hướng hỏa long, đem thân thể nó toàn bộ nuốt hết.

Bên trong quang cầu tối tăm, hỏa long lắc đầu vẫy đuôi, kiệt lực giãy dụa, sức mạnh hệ hỏa cùng thứ vật chất tối tăm kia chiến đấu, cuối cùng thân rồng hoàn toàn biến mất, trận chiến tàn khốc liên chấm dứt.

Hơi có chút yên lặng, Tuyết Hồ bỗng nhiên nhìn về phía Sở Thiên. Hãn vốn cho rằng bản thân nhất định không nhận phải nguy hiểm gì trong không gian này, nhưng hình như vẫn còn một ngoại lệ.

Thấy thế Sở Thiên liền kinh hãi, nhưng không đợi hãn có chút phản ứng nào, Tuyết Hồ yêu đồng bên trong tinh quang đại thịnh, toàn bộ không gian liên tiếp vỡ vụn, tia sáng chói mắt tràn ngập mắt của hãn, hãn liền không nhìn thấy gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lão tổ tông

Sở Thiên mở mắt ra, đợi thích ứng với ánh quang lóa mắt, hiện lên trước mắt hãn là một đại điện hoa lệ, Kim khối thành gạch, ngọc lưu ly làm ngói, bốn cái vàng rồng trụ tròn bên trên điêu khắc đồ án huyền diệu, mới nhìn cảm thấy giống như long tu, về sau lại là phượng vũ, nhìn nữa lại sẽ là những vật khác, hiển nhiên trụ thượng đường vân vô cùng ảo diệu, không thể đo lường được.

Nhiều như vậy khối Kim Chuyên, ở giữa ke hồ đều là khảm trân quý hồng ngọc, nhìn qua không giống tử vật, sáng bóng lưu chuyển tựa như một con mắt mờ, Sở Thiên ở trong đại điện phảng phất chịu vô số đồng tử nhìn xem, bầu không khí thần bí quý dị, chợt cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Tiêu phi thiên giới châu báu, chỉ vì xây đại điện, thật là xa xỉ, sợ rằng một phe quốc chủ cũng không như vậy khí phách.

"Tiểu tử." Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một chút già nua kêu gọi.

"Người nào?"

Sở Thiên giật mình, ngăn ngại một cái chớp mắt liền tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, sáng loáng "Hoàng thủy kiếm" chiếu vào hãn trắng nõn trên gương mặt, tỏ ra nghiêm túc mà uy nghiêm.

Đối diện là cái nhìn không ra tuổi tác lão nhân. Nếu nói là già nua, có thể sắc mặt hồng nhuận, tinh thần khỏe mạnh, gờ tay nhấc chân nhưng hiển lộ rõ ràng sức sống. Nếu nói là tuổi trẻ, hãn toàn thân khắp nơi còn sót lại tuế nguyệt dấu vết. Theo Sở Thiên trực giác, cái này chính là cái thành lão gia hòa thành tinh.

Vậy lão vốn là hạc phát đồng nhan, râu tóc trắng như tuyết, khiến cho người khác cảm giác tiên phong đạo cốt, nhưng trong mắt giao hoạt cùng trên mặt thô bỉ, lại đem phần này cao nhân phong độ hủy diệt hầu như không còn, liền lông gà cũng không lưu lại.

Thấy Sở Thiên vẻ mặt khản trương, ông lão làm xuất ra hòa ái nụ cười nói: "Tiểu tử, thật là cảnh giác."

Mặc dù thái độ hòa ái, có thể trong xương gian hoạt nhưng là không dễ che giấu, nụ cười này để hãn trên mặt thấy thế nào đi nữa đều có loại cảm giác giả tạo.

"Lão nhân gia tốt." Sở Thiên hơi khom người hành lễ. Mặc dù vậy lão nhìn qua không giống chánh nhân quân tử, có thể hãn từ nhỏ chỉ biết kính già yêu trẻ, tất niên không làm ra thất lễ sự tình.

"Tốt, được." Ông lão ngoài miệng qua loa lấy lệ, trong mắt lại tinh quang lóe lên. Tiểu tử thật phòng bị, ngoài miệng khách khí, bảo kiểm vẫn nắm chắc trong tay, dưới chân cũng lặng lẽ lui lại mấy bước, khi lão phu không thấy được sao?

Hắc hắc, tùy ý ngươi nhảy nhót thế nào cùng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay lão phu.

Nghĩ đến đắc ý, lão nhân từ rộng trong tay áo thò ra tay, đem dưới càm tuyết trắng râu dài vuốt thuận, tựa như bị chủ nhân tâm tình lây, cái râu kia càng phát ra quang nhuận tinh thần.

Sở Thiên sắc mặt cẩn thận, mở miệng hỏi dò tình báo: "Lão nhân gia xưng hô như thế nào, tại sao sẽ xuất hiện ở chỗ này?"

"Ta sao?" Trên mặt lão nhân nụ cười nồng đậm hơn, lại không trả lời thẳng: "Vừa rồi thần hồ kia có lợi hại hay không?"

"A, ngươi ngay cả cái này cũng biết?" Sở Thiên kinh ngạc, vốn tưởng rằng trong ảo cảnh chuyện là cơ mật, không nghĩ lại bị biết rõ ràng.

"Nói nhảm, lão phu dĩ nhiên biết." Lão nhân vòng vo tựa như cố ý dừng lại một chút, chợt chậm rãi nói: "Bởi vì, con thần hồ kia, chính là lão nhân gia ta."

Nghe vậy Sở Thiên trong lòng liền hồ hoang đường, tuy nói vậy

lão nhìn qua khá không đơn giản, nhưng nhìn thế nào cũng không giống. Lại nói, tuyết hồ ngạo thị thiên địa, vậy lão mặt mũi thô bỉ, khí chất hoàn toàn bất đồng.

Suy nghĩ lại, hẳn còn là khó có thể tin, nhìn qua lên trước mặt dương dương đắc ý lão gia hỏa, không khỏi nghĩ đến, thằng này không phải là cái lão lừa đảo a?

Mang theo ánh mắt dò xét, Sở Thiên nghiêm túc cảm thụ lão nhân khí tức, cùng trong hoàn cảnh khí tức trên người của con tuyết hồ kia lại giống nhau như đúc. Bây giờ phán đoán không liên quan lý trí, mà xuất phát từ trực giác. Từ khi mở huyết yêu đồng, loại này trực giác liền càng ngày càng rõ ràng.

Lão nhân kiên nhẫn thật là chưa đủ, thấy hắn sắc mặt chần chờ, then quá hoá giận phía dưới nói ra thật tình: "Ngươi mới nhìn đến, là bản thể, đó là vài ngàn năm trước chuyện. Hiện nay, bản thể sớm đã chết lại, bây giờ ta, chỉ là một đạo linh hồn phân thân. Bối phận, ngươi nên gọi ta Lão Tổ Tông."

Sở Thiên bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là Yêu tộc tiền bối, then thùng cười cười, thu hồi bảo kiếm trịnh trọng thi lễ: "Lão Tổ Tông."

Hắn cũng không ngốc, nghĩ đến mẫu thân lưu lại cơ duyên, hơn phân nửa ở trên người lão nhân này, lẽ nhiều người không trách.

Lão hồ ly mặc dù sống được đã lâu, có thể nhanh nhẹn cá tính cũng không có cái biến, tự Phi Phi rời xa, một mình yên lặng hồi lâu, thiếu chút nữa không có đem hắn kim nén mà chết, chẳng lẽ cũng nghiêm chỉnh hải tử này, có thể háo hão tìm chút việc vui.

Hắn hơi xem xét một phen, trầm ngâm nói: "Nga, tiểu Thiên, xưng hô như vậy không sai chứ? Như vậy, tiểu Thiên, ngươi có hay không nguyện ý đạt được vô cùng lực lượng, đem ra tùy ý tàn sát cự long, tiểu ngạo thánh vũ đại lục chứ?"

Đối với cái này, Sở Thiên vui vẻ gật đầu, vượt qua thế tục thực lực, hẳn nằm mộng cũng nghĩ. Nếu có hướng một ngày tu luyện tới ngạo thị chúng sanh tu vi, hẳn định sẽ lập tức đi yêu tộc đón về mẹ.

"Vậy ngươi liền chọn chút dễ nghe lời mà nói, lão phu thích người khác ca ngợi." Ông lão chẳng biết xấu hổ, nói xuất ra không an phận yêu cầu.

Sở Thiên sắc mặt khó coi, hẳn nơi nào làm qua như vậy a dua nịnh nọt chuyện, vậy lão bảo người đang hoàng ninh hốt, thực coi như làm người khác khó chịu.

Bất quá, vì trở nên càng mạnh, quá mức thế nào cũng phải nhịn, liền coi như là một loại tu hành được rồi

Một trận suy nghĩ qua về sau, Sở Thiên quyết định buông tha tiết tháo, thắm giọng nói mở miệng nói: "Lão tổ tông thật là lợi hại nga, ngay cả hòa long đều bị ngài đánh ngã..."

Lão hồ ly mặt hiện lên không kiên nhẫn vẻ: "Giết chết chính là một cái hòa long, ở người khác nhìn ra có lẽ khó khăn, đối với lão tổ ta lại coi là cái gì? không đáng nhắc tới."

Nghe người ta vuốt mông ngựa còn chọn ba lấy bốn, tại đây lão thật sự là hơi quá đáng. Nhưng Sở Thiên chỉ dám trong lòng nói, không có khả năng thay đổi miệng, ai bảo hắn có việc cầu người vì vậy uốn nghiêm mặt da ca ngợi nói: "Ngài sống hơn một ngàn tuổi a, thật đúng là trường thọ nha..."

"Ngừng ngừng." Lão nhân ánh mắt có chút bất đắc dĩ, trên mặt cười phóng đang tan ra không lời, nhìn không được độc miệng nói: "Tiểu tử, ngươi đây là khoa trương ta hay nguyên rủa ta? Lấy kỹ thuật tăng bốc như vậy thật không có hàm lượng, trừ ngươi ra cho thấy không có người nào? Xem như chúng ta quen biết, nếu như sớm một chút ở cùng lão tổ, ít nhiều giúp ngươi cải tạo cải tạo, tối thiểu sẽ không giống như bây giờ."

Cái gì, vuốt mông ngựa cũng cần kỹ thuật hàm lượng? Vừa ý phàn nàn vô ích, Sở Thiên chỉ phải đem tự tôn, tiết tháo vô tình vứt bỏ, tiếp tục làm vào rất nhiều người làm không biết mặt "Sự nghiệp vĩ đại".

Có lẽ quen tay hay việc, liên tục nịnh hót một canh giờ, lão hồ ly biểu tình càng ngày càng hài lòng. Càng ngày, Sở Thiên vuốt mông ngựa kỹ thuật đột nhiên tăng mạnh, từ giọng ép đông cứng, miễn cưỡng lọt vào tai, lại đến tung hoành tự nhiên, cuối cùng, liền ở phương diện này ánh mắt rất cao, yêu cầu

hà khác lão nhân đều tìm không ra mảy may khuyết điểm nhỏ nhất. Tiền nhân từng nói qua, thực tiễn ra hiểu biết chính xác, theo như cái này thì, có thể nói hiểu biết chính xác.

"Xem ngài tướng mạo, lúc còn trẻ nhất định là ai thấy cũng thích, hoa kiến hoa khai đại soái ca, chịu nhiều vô số cô gái đẹp ngưỡng mộ. Bất quá dong chi tục phần làm sao có thể vào pháp nhãn của ngài, lại làm sao có thể mị hoặc chánh nhãn quân tử như ngài. Thật là trong vạn loài hoa, phiên lá không dính người a. Trăm ngàn người đẹp không muốn xa rời, ngài lại huy một phất ống tay áo không mang đi một mảnh đám mây, huy hoàng đến mức tận cùng là tịch mịch, bây giờ dùng để hình dung ngài nữa thích hợp bất quá..."

Ban đầu vượt mộng ngựa, Sở Thiên rất là buồn nôn, có thể nói nhiều cảm thấy căn bản không cái gì, những thứ này không phải há mồm liền ra sao? Hiện nay, cả giờ đấu tranh kinh nghiệm đã khiến cho hần miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt, nói cả ba ngày ba đêm cũng không có vấn đề chút nào, có thể thấy người đều là bị bức ra.

Những lời nói buồn nôn này, lão hồ ly cũng không có cự tuyệt, một mực toàn bộ thu. Vây quanh bờ môi chòm râu cũng bị vui cười lay động, càng hồng nhuận sắc mặt biểu thị hần rất vui vẻ.

Say mê nghe Sở Thiên nói xong, ông lão huoi tay múa chân, a a mà cười: "Ai nha, tiểu tử, nhìn không xuất ra người thật là có mấy phần thiên phú, rất tốt rất tốt, lão phu rất coi trọng người."

Thấy vậy Sở Thiên vội vàng cười theo, nhưng trong lòng chưa ngọt khổ cay, duy tự mình tự biết.

"Tiểu tử qua ra, tiếp nhận truyền thừa."

Một phen thâm thoải mái qua về sau, cáo già sắc mặt chợt đổi nghiêm nghị, lưỡng tâm phát hiện chủ động nói xuất ra chánh sự.

Sở Thiên thành thành thật thật, theo lời đến. Đây chính là hần hi sinh tự tôn, vạn vẹo nhân cách, khiến lão già thỏa mãn, thật vất vả có được quý giá cơ hội, không thuận theo hần không quý trọng.

Đột nhiên, cáo già trên trán nứt ra "Huyết yêu đồng", trong đó bắn xuất ra một đạo màu đỏ chum ánh sáng, buông xuống Sở Thiên trước mặt lúc, chợt chia vô số tia máu, lẫn nhau ngay cả kết hòa hợp, tạo thành huyết sắc màn hào quang, vừa vặn đem hần chứa trong đó.

Màn hào quang mặt ngoài hiển hiện vài đạo huyết văn, từ trên xuống dưới lưu động vài lần, như là tại điều tra Sở Thiên thân thể.

Lão nhân nhắm lại dựng thẳng đồng tử, màn hào quang mất đi nguyên lực, dần dần mờ hồ tiêu thất. Trải qua lần này dò xét, Sở Thiên chỗ có biến, hần đều là nhìn đúng chỗ.

Nắm giữ tình huống, hần thất kinh hỏi: "Tiểu tử, trên người của người có Phi Phi nha đầu kia huyết mạch, người là nàng hậu đại?"

"Tiền bối ngài biết mẹ ta?" Sở Thiên đồng cảm kinh ngạc.

"Ồ người trước khi tới, ta phụ trợ nàng tu hành. Ta nói nàng làm sao cưỡng ép đem truyền thừa ngọc bội đem đi ra ngoài, nguyên lai là vì con trai."

Trước sau kết hợp, lão hồ ly lập tức bừng tỉnh, thay đổi ý nghĩ lại nghĩ đến cùng một, cau mày chất vấn: "Bên trong cơ thể người làm sao còn có nhân huyết, người phụ thân là nhân loại?"

Sở Thiên không có ngờ tới, trong nháy mắt bản thân đã bị lão nhân tra xét cái rõ ràng. Lúc trước hần trên danh nghĩa ông ngoại liền bởi vì cha là nhân loại, cưỡng ép mang đi mẫu thân. Mà bây giờ vị lão nhân này có thể hay không bởi vì chính mình như một nửa nhân loại huyết mạch, cự tuyệt truyền thừa tuyệt học rồi

Nếu là như vậy, suốt một giờ nịnh bợ hoàn toàn vô dụng. Sở Thiên đột nhiên khăn trương lên ra, trái tim nhắc tới ngực.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Truyền thừa

Sau khi biết được chân tướng, việc đã đến nước này, Sở Thiên đành phải thấp thòm hỏi: "Người nói không sai, vậy hiện tại ta còn tư cách tiếp nhận truyền thừa không?"

Lão hồ ly khẳng định trả lời: "Đương nhiên có thể. Có lẽ một bộ phận của bộ tộc có thù oán cùng con người, cũng không phải toàn tộc của ta, lão phu chưa từng cùng con người kết thù kết oán, cho nên kẻ có một nửa dòng máu nhân loại cũng không liên quan gì đến việc truyền thừa."

Không đợi Sở Thiên lộ ra nét mừng, hần nhủ này nói tiếp: "Chỉ là huyết mạch không thuần khiết, có lẽ khi người tu hành một số sở học trong tộc sẽ không được thuận buồm xuôi gió."

"Nếu như vậy mà nói khẳng định trở ngại là không hề nhỏ à?" Sở Thiên vội vàng hỏi, quan hệ đến một bước như việc tu hành của mình trong tương lai thì hẳn vô cùng quan tâm.

"Thực tế cũng không hẳn là như vậy. Từng có một ít tộc nhân thông gia cùng những cường giả của nhân tộc, con cháu sinh ra thu được cũng không ít loại thiên phú, so với tộc nhân bình thường thu được thành tựu vô cùng sáng chói. Đương nhiên, con lai mang dòng máu không thuần khiết nên khi tu luyện sẽ gặp không ít phiền toái, nhiều người cả đời không vực dậy được. Đơn giản mà nói, hỗn huyết làm gia tăng rất nhiều biến số, tương lai khá bấp bênh nhưng nghiêng về có lợi hay không có lợi thì ta cũng không chắc."

Sau khi nói rõ những sự tình liên quan, lão yêu Hồ lại nói: "Không nói nữa, trước mắt ngươi hãy mở ra Huyết Yêu đồng."

Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, Sở Thiên khơi dậy sự tự tôn của huyết mạch, quanh thân cũng xuất hiện dòng điện rồi xuất hiện quang kén...

Tay vuốt bộ râu tuyết trắng, lão hồ ly ánh mắt lộ ra thần sắc hải lòng, nghĩ thầm kẻ này tuy nói là hỗn huyết, có thể khống chế năng lực một cách tự nhiên như vậy, không không chênh lệch với tiểu bối thuần huyết là bao, tuy hẳn nói vậy, nhưng thực tế con lai cũng gặp rất nhiều trở ngại.

Thiên tiểu tử nói không chừng thuộc về dị bẩm hỗn huyết thiên phú, cũng có thể hảo hảo bồi dưỡng một chút.

Nghĩ đến đây, lão nhân ánh mắt lộ ra ý cười, tình huống hiện tại hẳn đã đưa ra một tương lai cho tên tiểu tử này, hẳn đánh giá kẻ này sau này chưa hẳn sẽ không trở thành trụ cột của gia tộc.

Thấy con mắt dọc dần hiện ra trên trán Sở Thiên, hẳn cũng mở ra Huyết Yêu đồng của mình. Không giống với Sở Thiên phải chuẩn bị một hồi lâu, lão hồ ly trong chớp mắt liền mở ra Huyết Yêu đồng, nước chảy thành sông, không trở ngại chút nào, trước khi mở ra không có bất kì dấu hiệu gì. Có thể nói cách sử dụng của hai người khác nhau hoàn toàn, có thể nói là một trời một vực.

Một tia sáng kì dị từ trong con mắt trên trán lão Hồ yêu bắn ra, trực tiếp phóng vào trong con mắt của Sở Thiên vô thanh vô tức.

Trong chốc lát, Sở Thiên đầu đau như muốn nứt ra, trong tia sáng đó chứa không biết bao nhiêu là tin tức, lịch sử đại lục, hành trình sáng lập gia tộc, những võ học mạnh mẽ, bí tịch huyền diệu muốn gì có đó.

Biến tin tức vừa tiến vào, liền "Oanh" nổ tung trong đầu, mạnh mẽ bỏ qua toàn bộ quy luật, một lần rồi lại một lần, không bao lâu sau, não của hắn dường như muốn nổ tung, cho dù không chết cũng muốn biến thành ngớ ngẩn.

Lão hồ ly đã sớm chuẩn bị, nhô ra bàn tay đặt ở trên trán Sở Thiên, vừa vận ấn lên Huyết Yêu đồng toàn thân tinh thần lực tiến vào hải não Sở Thiên.

Cổ tinh thần lực linh tính cực kì, không những vô hại, lại có thể ôn dưỡng đại não, ngay cả Nê Hoàn cung đều được cường hóa, năm giác quan của hắn cũng tăng lên trên diện rộng. Trước mắt tác dụng tuy có hạn, nhưng trong lúc vô hình lại tăng lên tiền lực của hắn, công hiệu với tương lai của hắn sẽ không tầm thường.

Nhưng, đối với lượng tin tức vừa nhập vào trong đầu mà nói, không khác mảnh thú hồng hoang là bao. Lượng tin tức nguyên bản vô cùng phách lối, lại giống đùng phải khắc tinh, tán loạn khắp nơi.

Đối với việc này, tinh thần lực khổng lồ lấy huyết Nê Hoàn làm trung tâm, cực tốc xoay tròn, càng quay càng nhanh, cuối cùng hình thành vòng xoáy tinh thần lực.

Vòng xoáy không ngừng xoay chuyển, tựa như quái vật mở ra miệng rộng của mình, dùng hết khí lực hút vào, những tin tức đang chạy chôn bồng hoá dòng xuôi, hoá thành trăm dòng chảy tiến vào trong đó. Dòng tin tức mặc dù không lồ, nhưng vòng xoáy giống vực sâu không đáy, quái vậy kia dường như ăn không biết no, mới qua mấy phút, hầu hết tin tức đã bị hấp thu.

Thấy thể Sở Thiên không cũng không nhàn rồi, kiệt lực ngưng tụ tâm thần, tập chung quan sát mọi thứ đang xảy ra trong đầu mình. Đám tin tức mất đi hoang toàn sum hung hẳn trước đó, giống như chó dại mất đi tính điên cuồng, kết cục đã định của nó là sẽ bị nuôi nhốt.

Quả nhiên, không cần lão nhân xuất mã, chỉ chốc lát sau, chút tàn binh bại tướng đều bị giam cầm hàng phục. Quái vật có khả năng hấp thu toàn bộ tin tức, tự động đem bản thân nhập vào đại não của Sở Thiên.

Chờ hấp thu xong toàn bộ tin tức, vòng xoáy vô hình bỗng biến hoá ra vô số xúc tu, giống dây gai quấn quanh thất nút, cuối cùng biến thành một lá bùa vô cùng huyền bí.

Ký hiệu sau khi hình thành quang mang đại thịnh, sau đó thay đổi dần ảm đạm, nó đã phong ấn phần lớn lượng tin tức, chậm rãi chìm vào Nê Hoàn Cung. Chút tin tức bị phong ấn trong đó, hiển nhiên không cách nào gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Lão hồ ly mắt lộ dị sắc, tuy nói hẳn có thể củng cố Nê Hoàn cung của Sở Thiên, nhưng thời gian ngắn ngủi, kẻ này có thể thu phục toàn bộ tin tức rồi?

Căn cứ theo thứ mà hắn vừa thấy, Thiên tiểu tử lúc trước chưa hề rèn luyện qua tinh thần lực, biểu hiện như thế, đều phụ thuộc vào sức mạnh tự nhiên của bản thân hắn, kẻ này có thiên phú không hề bình thường a.

Tiểu tử đã tỉnh, ngàn vạn lần không thể để hắn thấy mình đang đánh giá cao hắn, hắn sẽ kiêu ngạo. Một số thời khắc, kiêu ngạo đủ hủy đi một vị thiên tài.

Vừa nghĩ đến đây, lão nhân liền mạng thu lại vẻ mặt thương thức, cố làm ra vẻ mặt nghiêm nghị.

Sau khi tiếp nhận tin tức truyền thừa, Sở Thiên có chút cảm kích nhìn về phía lão hồ ly, lại phát hiện lão gia hỏa nhe răng nhếch miệng, giống như vừa khóc vừa cười, lập tức mặt mũi tràn đầy vẻ không hiểu, trong lòng âm thầm nghĩ hoặc, lão đang bị gì a?

"Truyền thừa hoàn tất, sau khi trở về hãy tự lĩnh ngộ lấy"

Sợ bị phát giác mảnh khỏe, lão nhân chỉ nói vài câu qua loa, sau đó phất phất tay, Sở Thiên liền bị khống chế biến mất khỏi không gian này...

Ý thức dần dần khôi phục, Sở Thiên mở mắt ngẩng đầu nhìn lên, bản thân còn trong phòng, hắn cẩn thận tìm kiếm xung quanh, ngọc bội truyền thừa đã biến mất không có một chút dấu vết, nhưng vừa nhắm mắt, liền có thể "Nhìn thấy" ngọc bội nằm ngay ngắn trong thức hải của hắn, nó nằm ngay phía dưới Nê Hoàn cung.

Cái gọi là ý niệm nội thị, duy chỉ có Hoá Cương cảnh mới có thể làm được, Sở Thiên không có tu vi bậc này. Ngọc bội kia đã không còn là thực thể, trở nên hư hoá, lại giữ nguyên hình dạng như cũ, phóng thích ra quang mang nhu hoà.

Tia sáng nhìn như yếu ớt, lại chiếu nào đại não của hắn, vô luận Nê Hoàn cung, hay ngọc bội bên dưới, Sở Thiên toàn bộ đều thấy rất rõ ràng.

Cũng nên biết rằng, Sở Thiên chỉ có năng lực nội thị trong đầu. Khi ra khỏi phạm vi đại não, những bộ phận khác trong cơ thể, vẫn giống như trước kia không thể nhìn thấy được.

Nhưng dù cho như thế, cũng coi như có được chỗ tốt không hề nhỏ. Thông qua nội thị, hắn nhìn thấy trong đầu của mình, tràn ngập những dòng điện ngân sắc.

Loại năng lượng này, đều xuất hiện bên ngoài thân mỗi khi hắn dùng Huyết Yêu đồng. Sở Thiên tính toán đợi chút nữa lật xem truyền thừa, để xem rõ thứ trong đầu mình là gì.

Tâm hắn bỗng nhiên khẽ động, ý niệm tiến vào không gian bên trong ngọc bội, mở mắt ra đã thấy bảo điện xuất hiện trước mặt.

Kiến trúc cung điện dùng tài liệu xa hoa, vàng son lộng lẫy, Sở Thiên đứng trước đại môn, trên cửa điêu khắc vô số hoa văn phức tạp, nhìn qua liền biết nó chưa lực lượng phong ấn vô cùng cường đại, người lạ nếu muốn xâm nhập, nói không chừng sẽ bị phong ấn trấn áp.

Bất quá hắn là chủ nhân của ngọc bội, Sở Thiên tiến vào không chút trở ngại nào, cất bước trực tiếp xuyên qua, giống như đã tập luyện qua "thấu tường thuật" vậy.

Tiến vào đại điện, mắt hắn nhìn xung quanh, liền thấy lão Hồ ly đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa hai tay nâng một quyển sách mỏng, biểu lộ vẻ mặt thành kính, tập trung tinh thần, ngồi đọc sách say sưa.

Lão nhân mắt bắn quang mang kì lạ, vẻ hèn mọn lộ rõ trên mặt, sắc mặt ửng hồng, phần khởi dị thường.

Cuốn sách hay đến cỡ nào, lại khiến lão nhân gia chăm chú như vậy?

Ý nghĩ đó vừa xoẹt qua trong đầu Sở Thiên, lão hồ ly cũng phát giác được hắn đã đến. Trong nháy mắt mắt hắn chuyển qua không ít loại sắc thái, kinh ngạc, xấu hổ, phần nộ giống như con hát lấy tấm mặt mo lên sân khấu, vừa múa vừa hát, tự biên tự diễn, sau khi kết thúc thì hắn cũng nổi trận lôi đình.

"Tiểu tử, ai bảo ngươi đến đây? Ngay cả cửa đều không gõ, cút!"

Lão nhân nén giận vung ống tay áo lên, Sở Thiên giống như lá rụng mùa thu, lăn trên mặt đất ra khỏi cung điện.

Trở lại hiện thực, Sở Thiên vẫn nghi hoặc, lão gia hỏa hắn là uống lộn thuốc, sao tính khí lại nóng nảy vậy? Trong lòng dâng lên một chút tức giận, muốn tìm đối phương tính sổ, nhưng về sau tu hành còn phải nhờ vào đối phương. Nếu như trở mặt với đối phương, chắn chắn đánh không lại đối phương, người chỉ điểm của mình hơi biến thái một chút, hắn có chút chịu không nổi.

Còn nhiều thời gian, đến lúc đó tìm người tính sổ. Càng nghĩ, hắn càng mải mê trong lòng vài câu, liền coi như thôi.

Mở cửa để ánh sáng mặt trời chiếu vào, ánh nắng hắt từng chút cuối cùng lên cảnh vật, vậy mà đã hoàng hôn rồi. Truyền thừa trong ngọc bội, Sở Thiên tiêu hao hơn nửa ngày mới lĩnh ngộ được một chút.

Đắm mình trong không khí mát mẻ của trời chiều, Sở Thiên đứng trước bậc thềm hoạt động tay chân, chậm rãi điều chỉnh lại trạng thái. Hắn cũng không phải không muốn tiếp tục xem xét truyền thừa, tuy nhiên tiến vào không gian đó một thời gian dài, trạng thái tinh thần có chút ẻo lả, cần phải tập luyện điều độ giữ gìn sức khỏe.

Ước chừng qua thời gian một chén trà nhỏ, Sở Thiên trở lại trạng thái tốt nhất, dự định trở về phòng, tiếp tục đọc qua cũng như tu luyện truyền thừa.

"Thiếu gia, đến giờ cơm rồi."

Một thanh âm thanh thúy vang lên, Tiểu Nguyệt chẳng biết lúc nào xuất hiện, đi vào trong sân mở miệng nhắc nhở. Nàng có chút lo lắng, cũng đã một ngày rồi, thiếu gia đều đóng cửa khổ tu, xuất hiện khẳng định rất đói bụng, coi như là tu luyện cũng phải ăn cơm no a.

Hắn do dự một lúc nói: “ngươi ăn trước đi.”

Hắn thấy nàng gọi do dự một lúc vẫn quyết định tu luyện như trước, truyền thừa thần bí cũng sắp lộ ra bản chất thực sự, hẳn một khắc này cũng không muốn trì hoãn nhiều.

Cửa phòng tiếp tục bị phong bế, che khuất chủ nhân bên trong, Tiểu Nguyệt vẫn tại chỗ ngăn ngừa người tại chỗ, nhưng trong lòng nghĩ, thiếu gia vừa vào nhà, ra thì cũng ít nhất là đêm khuya a.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Rèn luyện tinh thần lực

Ánh trăng u tối cẩn thận từng li từng tí vượt qua song cửa sổ, lặng lẽ dừng lại bên giường, cũng không quấy rầy người đang luyện công, chỉ bồi hồi ở cạnh người bồi tiếp, khiến trong phòng càng trở lên âm áp hài hoà.

Sở Thiên ngồi xếp bằng trên giường hai mắt nhắm nghiền, hô hấp đều đặn, bàn tay đặt trước bụng, tâm thần lại tiếng sâu vào trong Nê Hoàn cung nói chứa đựng toàn bộ phong ấn.

Đó là nơi chứa lá bùa phong ấn truyền thừa Huyết Đồng Linh Hồ tộc. Lá bùa này có tầng tầng cảm chế, trước mắt Sở Thiên tu vi nông cạn, chỉ có thể thu hoạch được một chút tin tức cơ bản nhất. Theo tu vi tăng cường, phong ấn sẽ dần dần bị mở ra, mới có thể nhận được những truyền thừa quan trọng nhất.

Đương nhiên, cũng không thể mở ra toàn bộ truyền thừa được. Nhìn tình hình lúc tiếp nhận truyền thừa thì biết, nếu như lập tức tiếp nhận toàn bộ tin tức, Nê Hoàn cung ắt sẽ bị phá hủy, lúc đó hắn sẽ trở thành người ngơ ngẩn. Cho nên, chuyện phong ấn phải đi từng bước tính từng bước.

truyền thừa này huyền ảo vô cùng, không phải là thiên tài thực thụ thì không thể tiếp nhận nổi. Sở Thiên hiện tại chỉ có tu vi Luyện Thể tầng năm, coi như có nhận được hạch tâm truyền thừa, lấy kiến thức và sức mạnh của hắn cũng không thể hiểu nổi. Thử nghĩ một đứa trẻ con, hay một lão nhân coi như lấy được một chiếc búa lớn, cũng làm gì có đủ khí lực mà sử dụng, chỉ người có đủ sức mạnh, mới có thể phát huy tác dụng chân chính của nó.

Huyết Đồng Linh Hồ tộc nội tình thâm hậu, có tên tuổi trên Thánh Vũ đại lục. Truyền thừa của tộc này, coi như bộ phận dễ hiểu nhất, cũng không thể khinh thường được, tư chất bình thường, đơn giản là không cách nào tu luyện.

Trải qua một khoảng thời gian đọc, Sở Thiên đối với truyền thừa đã hiểu rõ hơn một chút, một số nghi vấn trước đó được giải quyết một cách rõ ràng.

Tỉ như, dòng điện ngân sắc trong đầu hắn, đó là sức mạnh đặc dị của huyết đồng Linh Hồ, truyền thừa được xưng là "Linh năng".

Nê Hoàn cung của yêu tộc cấu tạo khác biệt cùng nhân loại, có thể rút ra từ nguyên lực trong kinh mạch một dòng điện yếu ớt, sau đó đem nó hấp thu chuyển thành tinh thần lực, còn có thể hình thành chủng linh.

Linh năng vì là một trong những chiêu bài của Huyết Đồng Linh Hồ tộc nên diệu dụng vô tận.

Thứ nhất chọn lựa võ học tu luyện kinh mạch, vận hành trong mạch máu nhưng lại cường hoá nguyên lực, cường hóa cơ bắp, tăng khả năng khống chế thân thể, tiến vào trong một trạng thái tu luyện kì dị.

Bên trong loại trạng thái này, tốc độ học tập lĩnh ngộ võ học khiến người bình thường chỉ biết nghe hòng trần trối. Võ học phổ thông vừa học liền biết, không trở ngại chút nào, dù là võ học phức tạp đi chăng nữa, đều khiến xác suất luyện thành tăng lên.

Sở Thiên lúc đầu học tập "Tu Du kinh" trong một ngày liền đạt đến cảnh giới nhất trọng. Ngay lập tức có thể so chiêu cùng tam phẩm võ học, đối lại người khác dù có học cả tháng cũng không thể nào đạt được như vậy, nhưng hắn lại tùy tiện đạt đến. Lúc ấy cảm thấy may mắn, giờ nhớ lại mới thấy đó là nhờ vào Huyết Nhân đồng.

Thứ hai, đem Linh năng bao bọc quanh thân thành quang kén, thông qua đó điều khiển sức mạnh của bản thân trôi chảy hơn, lúc chiến đấu sức mạnh hay tốc độ cũng tăng lên. Quang kén chỉ cần tiến vào trạng thái Linh lăng sơ cấp, luyện thành "Linh năng sa y" là có thể sử dụng được. Có thể nói, triệu hồi ra Linh năng sa y liền là tộc nhân Huyết Đồng Linh Hồ tộc, đều được coi là những cỗ máy chiến đấu.

Hiện tại Sở Thiên tu vi còn yếu, chỉ có thể thi triển trạng thái quang kén, còn chưa có tư cách để học phương pháp ngưng kết Linh năng sa y, nhưng tin tưởng rằng sau khi tu vi tăng cường, chút vấn đề đó đều có thể giải quyết dễ dàng.

Thứ ba, Linh năng có thể tác động đến tinh thần lực, nó có tác dụng mở rộng Nê Hoàn cung. Tinh thần lực tức là trí tuệ, trí tuệ càng sâu, thì càng dễ dàng đột phá đến cảnh giới cao thâm, đạt được tu vi cường hãn. Tiếp theo đó là ngưng tụ càng nhiều linh năng, hình thành một vòng tuần hoàn trong thức hải.

Tu luyện tới hậu kỳ, tinh thần lực cùng nguyên lực sẽ được tích lũy đến một mức độ khủng bố, đó mới là sức mạnh chân chính của Huyết Yêu đồng.

Trước kia Sở Thiên không có ai chỉ điểm, không có chủ động phát giác được linh năng tồn tại, chỉ bị động sử dụng nó, hoặc linh năng tự động phát ra bảo vệ chủ nhân. Bởi vậy, phương diện điều khiển đúng là không biết nhiều, nay nhận được truyền thừa chính thống, tất nhiên phương diện điều khiển sẽ nhuần nhuyễn hơn.

Còn vài thứ nữa như khi chém giết Băng Tức hùng trên tay hắc mộc ra hắc kim móng vuốt đó là thứ Huyết Đồng Hồ yêu vừa sinh ra đã có, khi gặp phải nguy cơ thì nó sẽ được thức tỉnh.

Trảo này cần phải tu luyện "Thất Diệu chu thiên thủ" làm cơ sở, công pháp này là một trong những chủ công của Huyết Đồng Hồ tộc, khi luyện nó đến một mức độ cao thâm, có thể câu thông với bảy viên sao rời thần bí, vận chuyển chư tinh, từ đó phát ra uy năng huỷ diệt.

Nội dung cụ thể, hắc còn chưa có tư cách tu luyện, thứ thứ nhất "Phá Quân", nếu muốn học thì ít nhất cũng phải đạt đến Uẩn Khí cảnh.

Sở Thiên trên trán mở ra một con mắt có tên gọi "Huyết Yêu đồng". Huyết đồng Linh Hồ bên trong có "Huyết đồng", tức là chỉ "Huyết Yêu đồng", bởi vậy có thể thấy được sự trọng yếu của con mắt này.

Tu vi cao thâm đến trình độ nhất định, có thể coi nó là một giới, có thể thi triển đủ loại huyền diệu đồng thuật cùng huyền thuật, giết người trong vô hình. Huyết đồng trong toàn bộ Yêu Thủ giới đều có hung danh hiển hách. Đương nhiên, đạt đến loại cấp độ kia thì hắc hiện tại cũng chưa mơ tới được.

Sở Thiên hơi trầm ngâm, trước mắt quan trọng nhất đó là nhờ Linh năng tăng cường tinh thần lực của bản thân, giống như có đại trí tuệ, mới có thể đi càng xa trên con đường vô đạo, tính kế lâu dài. Nếu muốn thi triển Huyết Yêu đồng cần có một tinh thần lực cường đại chèo chống, lấy tinh thần lực của hắc hiện tại không cách nào thi triển bất kì đồng thuật nào.

Phương diện rèn luyện tinh thần lực, có một công pháp trong truyền thừa chuyen dùng để làm việc này đó là "Huyền yêu Linh Thần Quyết". Có thể dùng linh năng huyền hoá ra đủ loại công cụ rèn luyện tinh thần lực, nếu đem luyện tới mức độ cao thâm, thậm chí có thể nhuần hoá ra không gian kì dị rèn luyện tinh thần.

Tinh thần đạt tới trình độ nhất định, dù là tay trái gà không chặt, chỉ bằng vào tinh thần lực, đều có thể cắt núi ngăn sông, dời non lấp bể.

Tự nhiên, Sở Thiên căn bản không thể nhuần hoá ra loại không gian ma luyện này. Thậm chí, liền ngay cả huyền cảnh bày trước mắt, cũng không dám đi vào, bên trong huyền cảnh thường chứa nguy cơ cực kì cao.

Nếu hắc thụ thương trong huyền cảnh, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tinh thần. Nguyên lực hao tổn còn có thể chữa trị, mà tinh thần khô kiệt, sợ rằng hắc sẽ biến thành một tên ngớ ngẩn triệt để.

Mọi người đều biết, Thánh Vũ đại lục thứ chữa trị tinh thần hiếm hơn thứ để chữa trị nguyên lực rất nhiều.

Trước mắt, Sở Thiên từ trong Nê Hoàn cung huyền hóa ra "Linh năng chi chùy", dùng linh chùy rèn luyện tinh thần lực, khiến cho tinh thần lực vững chắc hơn.

Để hắc có chút tiếc nuối, hắc biết có phương thức rèn luyện cao cấp hơn, lại chỉ có thể nhìn không thể dùng, kiểu như trước mắt là núi vàng nhưng lại không mang được cục nào về vậy, thực làm cho người ta phi thường phiền muộn.

Nghĩ lại hắc cũng khá thoả mãn, voc học vô thể ma luyện tinh thần vô cùng khó kiếm, nghe nói chỉ có một số người được gọi là "Niệm sư" có thể nắm giữ, tuy nhiên những người đó cũng vô cùng khó gặp, muốn từ trên tay bọn họ đoạt được, chỉ sợ so với mò kim đáy biển đều không khá hơn bao nhiêu.

Mà lấy lấy những công pháp trong truyền thừa ra, dù là "Niệm sư" có công pháp cao cấp thế nào đi nữa thì cũng không thể cùng "Huyền yêu Linh Thần Quyết" so sánh được, thậm chí, đem cả thứ ra so sánh, đó là đem đến sự sỉ nhục với Huyết Đồng Linh Hồ tộc.

Sở Thiên thu hồi tạp niệm, lấy lại bình tĩnh, xem đi xem lại truyền thừa, đem tài liệu về linh truy nhớ kĩ, xác nhận không lâu sau, hắc bắt đầu bắt tay vào tu luyện.

"Huyền yêu Linh Thần Quyết" thâm ảo vô cùng, dù là "Linh năng chi chùy" đây là loại kiến thức cơ bản cũng không thể luyện thành dễ dàng được. Sở Thiên dựa theo yêu cầu của công pháp mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, há miệng đọc lên những ký hiệu vô cùng tối nghĩa.

Đọc xong hết ký tự, Linh năng trong đầu rung nhẹ tách ra vài sợi tơ nhỏ, như dòng suối rót vào Nê Hoàn cung.

Linh năng vừa mới đọng phải Nê Hoàn cung, Sở Thiên liền chau mày, bắt đầu cảm thấy đau đầu. Đối với võ giả mà nói, căn bản đây là sự tình không thể nào. Dù là luyện thể cảnh, một khi đã đi trên con đường vô đạo, thể chất liền hơn hắc thường nhân, cơ hồ không sinh bệnh.

Theo linh năng không ngừng tiến vào Nê Hoàn cung, cảm giác đau đớn càng ngày lớn, mồ hôi lạnh từ trán Sở Thiên túa ra mà trong lúc vô tình răng hắc đã cắn nát bờ môi, trong miệng vừa mặn vừa khát, hai bang tay nắm chặt đến nỗi kêu lên cách cách. Nếu không phải hắc sớm bước vào "đăng cấp Gân cốt", chỉ sợ đốt ngón tay đã bị bể gãy.

"Tê!"

Lấy tâm tính Sở Thiên cũng không nhìn được hít vào ngậm khí lạnh, cảm giác kia như bị người ta cầm chùy lớn đập lên trán, đột nhiên bị đau đớn tập kích, kém chút tâm thần thất thủ, hần cuống quít điều chỉnh trạng thái, lần tu luyện này mới không có bị gián đoạn.

Nói cũng kỳ quái, tinh thần lực nhìn không thấy, sờ không được, vô hình vô chất, không có khả năng tiếp xúc cùng vật chất thực tế. Nhưng linh năng đụng vào tinh thần lại giống như đụng vào thực chất.

Linh năng ồ ạt tiến vào Nê Hoàn cung, tinh thần lực như thép nóng bị nhúng vào nước lạnh, thực làm cho người khó mà chịu đựng, bất quá Sở Thiên giống như đã chuẩn bị tâm lý, cố gắng cắn răng tiếp nhận tất cả.

"Không sai biệt lắm!"

Tâm thần hơi động một chút, Sở Thiên đình chỉ rót Linh năng vào niệ một đoạn pháp quyết khó đọc, Linh năng đang bao trung lên tinh thần lực bị nhắc lên, nhúc nhích trên không cuốn vào nhau, sau một trận quang mang, ngưng tụ thành một ngân trụ nhỏ được tạo nên từ vô số điểm sáng.

Chùy này được tạo nên bằng cách nào, hần hoàn toàn không biết gì cả, đường vân phía trên hần xem cũng không hiểu, chỉ là thuần túy nhớ kỹ khẩu quyết, trông bầu vể gáo cổ gắng vận chuyển, bất quá xem ra đã ngưng tụ thành công.

Mất Sở Thiên hiện thần sắc kiên quyết, thao túng ngân chùy hung hấn hướng tới tinh thần lực của hần mà gõ, đau nhức kịch liệt truyền đến, hần nhìn không được toàn thân run rẩy, sau khi một bữa này qua đi cơn đau khi Linh năng chạ vào tinh thần lực đã không còn ý nghĩa gì.

Đau nhức kịch liệt qua đi, hần phát giác được tinh thần lực của bản thân thoáng ngưng kết một chút, mặc dù rất nhỏ bé, nhưng tinh thần cùng tâm thần trực tiếp liên quan, tinh thần lực tăng lên một chút, người trong cuộc cũng có thể cảm thấy được.

Nếm được quả ngọt, Sở Thiên không chút do dự lại tắng một chùy nữa, cường độ càng hơn lúc trước. Mỗi một kỳ ngộ hần đều muốn phát huy đến cực hạn, như thế mới có cơ hội thành tựu cường giả tuyệt thế, vì một mục đích, nhận một chút thống khổ đã là cái gì?

Không đợi cho cảm giác đau nhức lan tràn ra, hần ra tiếp một chùy, lực đạo so hai lần trước cộng lại còn muốn lớn hơn. Hần biết rõ, linh chùy đập lên càng hung ác, tinh thần tăng lên mới càng rõ rệt.

Nhưng, lần này Sở Thiên tính sai, khó có thể tưởng tượng đau nhức kịch liệt bỗng nhiên đánh tới, hần giống như bị xe ngựa nghiền ép thành nhiều mảnh nhỏ, toàn thân rung động, mền oạt ngã xuống..

Trong sân, Tiểu Nguyệt ngồi trên một cái ghế trúc ánh mắt lo lắng nhìn về phía trong phòng.

Nàng nghĩ thầm thiếu gia tu luyện quá mức liều mạng, tiếng kêu thảm trong lần luyện công trước vẫn còn vang lên bên tai, tối hôm nay còn không chịu ra.

Nhưng, bất kể nhìn quanh như thế nào, ánh mắt của nàng cũng không qua được song cửa sổ, tuy chỉ một lớp mỏng manh, lại vô tình ngăn cách ánh mắt lo lắng.

"Tuyệt đối không nên có việc gì xảy ra a." Tiểu Nguyệt sắc mặt sầu lo, thở dài âm thầm cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chuẩn bị so tài

khăn lấm mới lấy lại tinh thần, mất Sở Thiên vẫn đang nổ đom đóm, phát hiện được trạng thái của bản thân, dở khóc dở cười, xem ra là không được, vốn định nhanh chóng tu hành, lại đánh giá thấp khả năng va đập của ngân chùy với tinh thần lực, bị như thế này cũng mất một khoảng thời gian để hồi phục.

Hơi cảm thụ sự suy yếu của tinh thần lực bản thân, chỉ sợ cả đêm mới có thể khôi phục được. Hần ra bên ngoài xem xét, bóng đêm thâm trầm, dưới cây ngô đồng Tiểu Nguyệt ngồi trên một cái ghế trúc, lo âu nhìn về phía hồng cửa hần.

"Ồ!"

Sở Thiên nhìn không được giật mình, rõ ràng cách một tầng giấy dán cửa sổ, hần lại có thể phân biệt rõ ràng thân ảnh của Tiểu Nguyệt, không những như thế, ánh trăng sáng như ngọc, cây ngô đồng theo gió lắc lư, trên mặt đất vang lên sào sạt lá rụng, thậm chí sắc mặt lo lắng của Tiểu Nguyệt, vành mắt ửng đỏ cùng lông mi động nước óng ánh đều có thể "Nhìn" đến nhất thanh nhị sở.

"Huyết Yêu đồng" cũng không có mở ra, tinh thần lực thần kỳ diệu dụng, Sở Thiên đem tâm thần lan tràn ra phía ngoài, trong sân bất luận cái gì động tĩnh đều trốn không thoát cảm giác. Dĩ vãng, loại trình độ cảm giác, hần rõ ràng cũng không có được, hôm nay tùy tiện mà nâng làm được.

"chùy thứ ba kia có tác dụng lớn vậy sao?" Sở Thiên âm thầm nghi hoặc.

Thực tế rèn luyện chỉ là một phần nguyên nhân trong đó, nguyên nhân thứ hai là lão hồ ly giúp hấn phong ấn truyền thừa bên cạnh đó còn cùng có Nê Hoàn cung, cũng tăng lên tinh thần lực.

Cử động này tuy chỉ là tiện tay, nhưng lão này linh hồn cường đại cỡ nào, với hấn chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng đối với Sở Thiên lại diệu dụng vô cùng.

Bất quá, chút Sở Thiên cũng không có suy nghĩ nhiều, hiện tại đã không còn thích hợp để tu luyện, huống chi bụng cũng có chút đói, Tiểu Nguyệt vẫn chờ hấn, bởi vậy hấn bước ra ngoài đi vào trong sân.

Nghe được trong phòng có động tĩnh, Tiểu Nguyệt cuống quýt lau khô con mắt ướt sũng, nhanh chóng nặn ra một bộ mặt mỉm cười, lại không nghĩ việc nàng khóc đã sớm bị chủ nhân "Nhìn thấy".

"Thiếu gia, chờ một lát một lập có cơm ngay."

Tiểu Nguyệt lộ ra tiểu dung, cao hứng bưng bưng nấu cơm đi, đồ ăn sớm đã chuẩn bị tốt, lấy nàng tay nghề của nàng chỉ chốc lát sau liền làm xong.

Sở Thiên nhìn qua bóng lưng bận rộn của Tiểu Nguyệt, nhin không được hồi tưởng mới thấy, âm thầm lập thệ sẽ cố gắng gấp bội, không thể phụ lòng mong mỏi của những người quan tâm đến mình.

Sau đó một đoạn thời gian, mỗi ngày hấn đều dành ra một chút thời gian, tiến hành tu luyện tinh thần lực. Trong lúc tu hành, năng lực chịu đựng không ngừng gia tăng, bắt đầu là ba chùy liên té xui, sau đó mỗi lần hấn đều tiếp nhận năm chùy, tiếp theo ngay cả nhận bảy chùy hấn đều mặt không đổi sắc...

Bởi vậy có thể thấy được, cực hạn có thể nhờ tôi luyện mà tăng lên, chỉ cần chịu khổ và có kiên nhẫn, liền có thể đột phá không ngừng, sáng tạo cực hạn mới.

Cùng với đó là năng lực khôi phục ngày càng tăng, mỗi lần tinh thần tiêu hao sau đó đều có thể nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, điều đó có ý nghĩa mỗi ngày hấn sẽ có thể tu luyện nhiều lần hơn.

Sở Thiên chuyên chú vào tăng lên tinh thần lực, những thiếu niên tuổi trẻ trong gia tộc cũng không có nhân rồi, đại đa số người đều lấy trận so tài trước làm mục đích hàng đầu, muốn đạt tới một mục đích nào đó, nhất định phải nỗ lực trả giá bằng mồ hôi công sức.

Theo thời gian trôi qua, bên trong tiểu bối Sở gia tràn ngập không khí tu luyện cuồng nhiệt, từng người cạnh ranh với nhau đều đua nhau liều mạng tu luyện. Trước trận so tài mỗi phần tu vi tăng cường, đều có thể đem bản thân lên đến đỉnh cao, chỉ có lấy được thành tích càng cao, mới có đem lại cho bản thân sự nâng đỡ của gia tộc.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, trong tộc tinh thần cuồng nhiệt tập luyện không ngừng khuếch tán, về sau không khí đó như che khuất bầu trời.

Vào buổi sáng, Sở Thiên theo thường lệ luyện công buổi sáng trong sân, bỗng nhiên Sở Sở đi tới dò hỏi: "Thiên đệ, trận so tài sắp bắt đầu, ngươi đã chuẩn bị kĩ càng chưa?"

"Ngạch!" Sở Thiên ngậy ngậy cả người, hấn chỉ lo nâng cao tinh thần lực, lại đem trận so tài ném ra sau óc.

Thấy thế Sở Sở nhiu mày: "Nghe nói Sở Ca đã đột phá Luyện Thể tầng sáu, hấn ta đã tuyên bố với mọi người đang ngạch đứng đầu nhất định thuộc về hấn."

Trong lần Luyện Sở Thiên đã giúp họ phá giải nguy cơ, để nàng thấy được thực lực mạnh mẽ quan trọng đến mức nào. Nếu tu vi nhỏ yếu, gặp được nguy cơ không cách nào ngăn cản, chỉ có thể để mặc cho người khác bảo hộ.

Mỗi lần hồi tưởng lại tình hình lúc đó, cũng nhin không được hoảng sợ một trận, may mà không có chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Nhiều lần thầm tự nhủ: "Lần tiếp theo, nên là ta bảo hộ Thiên đệ."

Mang loại suy nghĩ này, Sở Sở lâm vào khổ tu, hôm qua đột phá đến Luyện Thể tầng năm, trận so tài lần này, nàng có lòng tin đứng hàng đầu.

Bất quá nàng vừa xuất quan, liền nghe thấy tin tức Sở Ca đột phá, liền sang đây xem tình hình hiện tại của Sở Thiên, mắt thấy đối phương tu vi không tăng trưởng nhiều, khiến nàng vô cùng lo lắng chỉ hận sắt không luyện thành thép.

Không còn nhiều thời gian nữa, bộ dáng này có thể đánh bại Sở Ca sao? Lần trước cả hai xung đột bị Tam trưởng lão ngăn cản lại, hai người hện nhau trong trận so tài quyết chiến. Sở Ca tiến bộ rất nhiều, Thiên đệ còn có thể ngăn cản hấn sao?

Mang loại suy nghĩ này, gương mặt xinh đẹp của Sở Sở nhăn lại, cơ hồ thành lão thái bà.

"tỷ cứ yên tâm, hãy đặt lòng tin nơi đệ!" Tuy nói Sở Thiên trong lòng cũng không chắc chắn, nhưng vẫn mở miệng an ủi nàng.

Nghe vậy Sở Sở có chút im lặng, tính an ủi sao? Cũng quá qua loa đi. Trong lòng một phen suy tư, nàng mở miệng truy vấn một câu: "Ngươi nhưng đã từng đi Công Pháp các chưa, đem những thứ từ lịch luyện đoạt được đổi lại tài nguyên tu luyện?"

Sở Thiên vô tội lắc đầu, vừa về đến nhà hấn liền vội vàng nghe ngóng sự tình của mẫu thân, ngay sau đó liền đóng cửa khổ tu, đầu lo lắng chút nào cơ chứ.

Đối với việc này Sở Sở không nói gì, chỉ vũ mị lờ mờ hắt một cái. Sở Thiên không tiện nói ra lý do chân chính, không biết nói gì tiếp, lấy ánh mắt vô tội nhìn lại, biểu thị hắt là người vô tội a.

Như đối lại là người khác, Sở Sở hơn phân nửa là thăm mắng ngó ngàng, nhưng đừng phải ánh mắt vô tội của Sở Thiên, trong lòng không khỏi mềm nhũn, làm ra biểu lộ bất đắc dĩ, trầm giọng nói: "Đi Công Pháp các với ta, nhớ kỹ mang thêm Dung Giới."

Nói xong nàng quay người xuất viện, Sở Thiên hấp tấp đuổi theo.

Công Pháp các một tòa nhà cao bốn tầng, nghe nói từ khi gia tộc vừa thành lập liền dựng lên, kiến trúc cổ kính, trần ngập dấu vết tháng năm.

Nơi này cũng không quanh quẽ, nhiều loại voc học để chọn lựa, làm trong các không thiếu người đến xem. Nhất là gần đây, gần đến trận so tài, nơi đây càng thêm đông đúc. Người người hi vọng bộc lộ tài năng trong trận so tài, vì thế, bọn họ đem điểm cống hiến vật và mới thu được, kim tệ hoặc các tài nguyên khác, đến nơi đây đổi công pháp muốn tìm công pháp áp đáy hòm cho mình, để trong trận tranh tài đem lại danh vọng cho bản thân.

Sở Thiên cùng Sở Sở đến gây nên một trận chú ý không nhỏ. Nhìn về phía Sở Sở, phần lớn những người trẻ tuổi kia ánh mắt đều nóng bỏng, kẻ may mắn được dắt tay nàng hành tẩu, thần thái thân mật, Sở Thiên liền khiến cho vô số người ghen ghét, nếu không phải kiêng kỵ thực lực của hắc, chỉ sợ đã cùng nhau tiến lên.

Bất quá, lại càng nhiều người dời lực chú ý của bản thân về trận so tài của hắc cùng Sở Ca, khiến nghị luận âm thầm vang lên.

"Tiểu tử thâm rồi, trận so tài sắp tới chắc chắn là bị Sở Ca hung hăng chà đạp."

"Nghe nói Sở Thiên thực lực không kém."

"Ài, tin tức của người thật kém a. Sở Ca sớm đột phá Luyện Thể tầng sáu, hắc sẽ không còn là đối thủ. Sở Ca còn tuyên bố là hắc muốn đạt danh ngạch đứng đầu."

"Thứ nhất thì cũng chưa hẳn, dù sao bên trong trận so tài sẽ có những kẻ vô cùng mạnh mẽ xuất hiện. Bất quá, hắc tuổi còn nhỏ đã đạt tới Luyện Thể tầng sáu, chắc chắn, thật khiến cho người ta hâm mộ a. Đứng trên vạn người là chắc chắn có thể."

"Sở Thiên hàng cả ngày giả vờ giả vịt, danh tiếng vang xa, hi vọng người này bị Sở Ca hảo hảo giáo dục một lần để hắc hiểu được trời cao đất rộng, sau đó tránh xa nữ thần Sở Sở ra".

Một thanh niên hèn mọn tức giận nói, làm cho mọi người xung quanh khinh bỉ một hồi, mấy thiếu nữ bên cạnh mắt tròn xoe, tướng mạo của người không những kém xa Sở Thiên, thật là ếch muốn ăn thịt thiên nga.

Các nàng thấy, còn nhỏ sinh ra xấu xí thì không ai trách, nhưng bản thân còn không tự biết mình xấu xí, còn vọng tưởng trở thành bạch mã hoàng tử, vậy liền sai quá sai, lại khiến cho người buồn nôn.

Đến nơi bảo danh để vào Công Pháp các, ở đây người đặc biệt nhiều, sắp xếp thành một hàng dài trước quầy, hai người Sở Thiên đành phải cùng nhau xếp hàng, nghe những âm thanh huyền ảo xung quang mình, lo lắng chờ đợi.

Chờ hồi lâu, rốt cục đến phiên bọn họ. Sở Thiên từ Dung Giới lấy ra những đồ đoạt được từ Lịch luyện, đủ loại đồ vật, giống như nội đan yêu thú, da lông, cũng có một chút được thảo mà Sở Sở nhắc cho hắc biết.

Sở Sở phân phó người trông coi, đem tất cả đổi thành Nguyên thạch, đó là thứ hiện tại cần nhất. Những thứ thu hoạch được từ Lịch luyện đổi được hơn một trăm hai mươi miếng Nguyên Thạch, cùng với một ngàn kim tiền, đủ cho gia đình bình thường tiêu xài mấy chục năm, vô giả quả nhiên là nghề hái ra tiền.

Chút Nguyên thạch Sở Thiên chứa trong một cái túi tinh xảo, Sở Sở đem cái túi ôm vào ngực mình thăm dò, sau đó nháy mắt với Sở Thiên: "Ban đêm trả lại người, mau trở về luyện công, không cho phép người lười biếng a, nếu không ta sẽ không tha cho người."

Nói xong nàng làm một vẻ mặt hung tợn, lại không nín được "Phốc phốc" bật cười một tiếng, có lẽ chính mình cũng cảm thấy thật buồn cười, vội vã quay người về nhà, đem Sở Thiên ném lại đằng sau.

Sở Thiên đối với việc này cảm thấy rất bất đắc dĩ, hắc thật đúng là không có lười biếng, nguyên nhân lại không tiện nói rõ, xem ra là tránh không thoát oan ức.

Bởi vì xếp hàng quá lâu, thời gian rồi đi cũng đã đến giữa trưa. Mặc dù đã tiến vào mùa đông, nhưng khí hậu bản địa luôn luôn như thế, ngày mặt trời chiếu vào thì tương đối nóng, mặt trời vừa xuống núi lập sinh mát mẻ, âm lạnh khác biệt tương đối rõ ràng.

Có lẽ mặt trời có quan hệ cùng mặt trời chói chang, Sở Sở mặt giống như có đồ ửng, vừa đi vừa nghĩ, Thiên đệ thật là sơ ý, nam nhân ai cũng giống nhau muốn thể hiện là mình mạnh mẽ, nếu hắc có được sự cẩn thận nữa thì mới khiến người khác an tâm a.

"Ai, tất cả đều lộn xộn hết lên cả rồi, nhanh về nhà tìm cha mới đúng."

Loại trừ tạp niệm trong lòng, Sở Sở chuyển lực chú ý vào chính sự bước chân lại nhanh hơn vài phần.

Chương 37: Trước ngày so tài

Hôm nay Sở Thiên phá lệ ăn cơm chiều sớm. Bởi vì liên quan đến việc đóng cửa tu luyện của hắn, hắn luôn luôn tu luyện tới đêm khuya mới đi ra ngoài, nhưng lần này, khi trời tối hắn liền đẩy cửa ra, chào hỏi Tiểu Nguyệt đang nấu cơm. Khiến Tiểu Nguyệt vui vẻ vô cùng, vừa nấu ăn vừa hát nhẹ, khỏe miệng tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Nhưng, khi dùng cơm thì hắn có chút không yên, không biết đang nghĩ gì, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng Tiểu Nguyệt vẫn đủ nhạy bén để nhận ra.

Chỉ chốc lát sau nghi vấn của nàng đã được giải đáp. Cơm mới ăn được một nửa, Sở Sở hùng hùng hổ hổ chạy vào, đưa cho Sở Thiên một bình bạch ngọc.

Tiếp nhận bình ngọc, Sở Thiên vận cái nắp ra, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, bên trong có đầy bình một loại đan dược cùng màu.

Sở Sở cười nói tự nhiên: "Không cần cảm ơn ta. Năm bắt thời gian tu luyện, vượt qua tất cả người khác đi."

Nói xong giờ nắm tay lên hung hăng quơ quơ, thể hiện tinh thần ủng hộ.

Đan dược thực sự quá nhiều, ít nhất cũng phải có đến năm mươi viên. Nguyên đan so sánh với Nguyên thạch quý giá hơn gấp mấy lần, Sở Thiên mặc dù không xác định được giá cả cụ thể, nhưng cũng biết rằng hơn một trăm hai mươi nguyên thạch tuyệt đối không đổi được bằng này.

Một cổ ẩm áp phun trào trong lòng hắn, nội tâm giống như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ mời đôi phương ăn cơm, nhìn nàng thần sắc vội vàng, đỏ mặt hơi đầm đìa, chắc chắn là đan dược vừa rời lò, nàng liền mang ngay tới.

Đừng nhìn Sở Sở miệng ngọc nhỏ bé, nhưng sức ăn của nàng lại không hề nhỏ, đũa trúc trong tay huy động thần tốc, chỉ chốc lát trong miệng nàng đã đầy ắp thức ăn, hai má căng phồng co giãn kinh người, cùng Sở Thiên ăn như hổ đói trông vô cùng giống nhau.

Bên cạnh, Tiểu Nguyệt có chút vui vẻ nhìn hai người ăn cơm, khó trách quan hệ của bọn hắn không tệ, ngay cả tư thế ăn cơm đều không khác biệt nhiều lắm, thật là có duyên a.

Sau bữa ăn Sở Sở cũng không có lưu lại, nói một tiếng liền đi về nhà, trận so tài sắp tới, tu vi tăng cường phần nào hay phần đấy.

Trở lại trong phòng đóng chặt cửa, Sở Thiên thấp lửa cho ngọn đèn, ánh sáng vàng cam xua đi không khí hắc ám, sau đó hắn ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt ngưng thần, ngưng tụ tâm thần, nguyên lực vận hành vài vòng, nội tâm khí đạt tới mức tốt nhất, bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Từ trong bình ngọc lấy ra một viên đan dược, trong phòng lập tức quanh quẩn mùi thuốc dè dặt. Sở Thiên không cần phục dụng, vèn vèn cảm trong lòng bàn tay cũng có thể cảm giác được năng lượng dồi dào bên trong. Ánh mắt gấp gấp nhìn chăm chú đan dược, tăng cường tu vi, liền dựa vào người a...

Trận so tài dần dần tới gần, vì một bước lên trời, đám tuyển thủ áp dụng đủ các loại thủ đoạn để tăng thực lực lên.

Giống như có người chịu đựng bế quan tịch mịch, người thì một lần luyện tập chính là một tháng, sau khi ra ngoài bộ dáng lờ lờ, ngay cả mẹ ruột đều không nhận ra.

Cũng không ít người tự đẩy bản thân đến cực hạn, lập đi lập lại rèn luyện một môn võ học, từng chương từng chương tung vào không khí, muốn luyện một quyền đó đến lò hỏa thuần thành.

Một số người lựa chọn ra ngoài Lịch luyện, quyết tâm thoát ly bảo hộ của gia tộc, đến một nơi xa lạ tu luyện bản thân, để lấy được càng nhiều kinh nghiệm thực chiến.

Bất quá, vô luận bận rộn như thế nào, chàng vạng tối đại đa số người đều lựa chọn dừng tu hành lại.

Người bế quan thì đứng dậy đẩy cửa phòng ra, tắm một chút nắng lâu ngày chưa nhìn thấy.

Người ma luyện võ học đình chỉ việc luyện tập buồn tẻ, để thân xác cùng tinh thần mỗi một nghỉ ngơi.

Người ra ngoài không hẹn mà cùng từ bên ngoài trở về, vẻ non nớt trên mặt dần thay bằng gian nan vất vả, khỏe miệng thì lại có nụ cười tự tin.

Tất cả mọi thứ đều bởi vì, trận so tài sáng mai sẽ bắt đầu!

Lại nói đệ nhất nhân trong giới trẻ Sở Phi Dương không tham gia trận so tài, cơ hội đạt giải quán quân của mọi người đã tăng nhiều, nhưng hàng năm đều

có người khai linh thành công, mấy năm tích lũy lại, lần này có đến hơn một trăm thiếu niên cạnh tranh so tài.

Rất nhiều võ giả đều có chung một chí hướng, người có lòng tin chân chính sẽ vượt qua gian nan, vượt qua biết bao người đồng trang lứa, cuối cùng có thể đạt được vòng nguyệt quế? Nghe con mới đề không sợ cộp liệu có vượt qua được áp lực trùng điệp, không lo không sợ đứng cảm tiến tới, lại quyết tâm đoạt giải quán quân?

Một nơi nào đó rộng lớn trong đại sảnh trạch viện, hơn mười tên thiếu niên đang ngồi quanh bàn ăn bữa tối.

Nếu như đứng bên ngoài nhìn, tòa trạch viện này khá phổ thông bình thường, đều có thể thấy ở khắp nơi trong gia tộc nhưng khi đi vào, trở ra chắc chắn cũng giật nảy cả mình, bên trong quá mức xa hoa, vàng son lộng lẫy, cùng vẻ ngoài không hề tương xứng.

Đồ ngọc trân quý, kỳ thạch hiếm thấy đều có thể thấy ở khắp nơi. Ở giữa là bàn ăn được tạo lên từ một loại gỗ vô cùng trân quý,

Chỉ một chút lộ ra cũng bằng chi tiêu cả năm của một gia đình bình thường.

Trên mặt bàn sơn trân hải vị, rượu ngon món ngon đều đủ, món chính vậy mà do đại lực man ngư chế tác thức ăn. Nhưng đường đường chính chính nhập giai yêu thú, dùng cái này chế tác trâu kiện kinh đạo vô cùng, dinh dưỡng phong phú, nhưng võ giả bình thường coi như bắt giết con thú này, cũng chỉ sẽ cầm đi đôi tu hành vật cần có Nguyên thạch, tuyệt sẽ không dùng làm đồ ăn, người bình thường xem ra, cử động lần này không thể nghi ngờ phung phí của trời bại gia hành vi.

Cửa hông đám nô bộc ra ra vào vào, vận chuyển thức ăn, xung quanh là bọn thị nữ bưng trà rót rượu, ân cần phụng dưỡng, bên trong còn giống như có mỹ nữ thi triển giọng hát, phía sau còn có vãn nữ chậm rãi nhảy múa.

Người đang dùng bữa thân thể đều cường tráng, nguyên lực nội liễm, từng người đều là võ giả, lúc này một số người đang a dua nịnh hót một người trẻ đang ngồi vị trí chủ tọa, đủ loại lời nói buồn nôn nếu để ngoại nhân nghe được, chắc chắn nói da gà sùi bọt mép nằm yên một chỗ.

"Sở Ca đại ca tuổi còn nhỏ, vậy mà đạt tới Luyện Thể tầng sáu, đem so với đệ thật là một trời một vực."

Trước xung đại ca, lại nói tuổi còn nhỏ, lời nói của hắn hoàn toàn hỗn loạn, rầm chó không kêu, nhưng mà mọi người đều nghe mãi thành thói quen, Sở Ca lại càng vui ra mặt, khuôn mặt căng cứng thả lỏng xuống, lơ đãng lộ ra khuôn mặt hài lòng.

"Người cùng với người khác so sánh còn đỡ, lại tự đi so sánh với thiếu gia, thật là tự mình chuốc lấy cực khổ."

"Đại ca tu vi như thế, coi như đối mặt với những trưởng lão kia, chỉ sợ đều có sức chống lại." Trong câu nói lại kèm theo động điệu thành thật, bất quá đều bị người khác ném cho một ánh mắt khinh bỉ.

"Ta nhỏ vào, người có thể nói tiếng người hay không, thiếu gia nếu không xếp thứ nhất, lão tử cười heo mẹ cho các người thấy được hay không?"

"Ha ha, khẩu vị thật đúng là nặng, đáng tiếc mọi người đều ở không có hứng thú được thấy, sự tình như thế, không có chút hứng thú nào?"

Nghe chút lời nói đó, Sở Ca giống như ăn được linh đan diệu dược, toàn thân không chịu được phiêu phiêu nhiên, tâm tình vui vẻ khiến mọi mặt gần đây do khổ tu mang tới đều giảm bớt không ít.

"Tiểu đệ, lần nhất định phải hảo hảo giáo huấn Sở Thiên tiểu tử kia." Sở hách liên tiếp nhắc nhở.

"Ba!"

Nghe vậy chén rượu trong tay bỗng nhiên vỡ nát, rượu thuận theo khe hở chảy ra. Khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, một thị nữ xinh đẹp vốn định giúp hắn xoa tay, thấy thế không khỏi lạnh cả tim, quên cả cầm chiếc khăn đưa qua.

Trong sảnh đột nhiên tràn ngập không khí khẩn trương, tất cả mọi người đều đình chỉ nghị luận, lặng ngắt như tờ á khẩu không nói gì.

"Nói không sai, ta làm sao có thể không chiếu cố vị huynh đệ đó được?" Tuy nói miệng nói huynh đệ, ngữ khí lại rất âm lãnh, khiến cho người nghe sợ hãi.

Sở Ca mỗi một lần hồi tưởng đều nổi giận, hắn là thiên tài có huyết mạch cao cấp, đối phó với một kẻ tầm thường chỉ có Hoàng mạch trung cấp, vậy mà không có dễ như trở bàn tay, bị đối phương trêu chọc một phen. Loại sự tình đối với người kiêu ngạo như hắn, có thể nói là một sự sỉ nhục nặng nề.

Tức giận thật lâu, hắn cuối cùng tỏ ra thoải mái, ngửa mặt lên trời cười to: "Chỉ là một tên Sở Thiên, lại có thể làm được gì? Ngay cả chương ngại cũng không xứng làm. Ta nhất định sẽ rời khỏi gia tộc, leo đến đỉnh phong của thiên hạ."

Bầu không khí căng thẳng cũng dần ra, đám người tiếp tục nâng chén, chuyện trò vui vẻ.

"Công tử nhất định có thể đoạt được hạng nhất, trở thành niềm kiêu ngạo của gia tộc."

"nhất định đoạt hạng nhất, nhất định đoạt hạng nhất."

...

Một nơi cách Công Pháp các không xa lại giống như là một phượng trạch viện u tĩnh, kỳ thật nó giống một trạch viện phổ thông, bất quá nó được rừng trúc bao quanh, núi non điểm xuyến, một con suối bắt ngang qua.

Không giống với sự huyền ảo của Công Pháp các, nơi đây xưa nay thanh tịnh, lại không người nào dám chỉ chỗ ở chỗ này, trong lòng còn không dám có khinh miệt. Bởi vì nhà nhỏ trông không có gì đặc biệt này, chính là chỗ ở của nhị trưởng lão, mà toàn bộ Công Pháp các, đều thuộc khống chế của vị trưởng lão này..

Bên ngoài hạng người muốn trào cao với tới vị trưởng lão này, như cá diếc sang sông, nhiều vô số kể, chỉ là hán trời sinh tính thích tĩnh mịch, sống lâu ở đây không ra ngoài, không thích người quấy rầy, các tộc nhân đều tập tính của hán, đương nhiên sẽ không tới cửa quấy rầy.

Bên con suối nhỏ chảy thuận theo chân núi, một thiếu niên cường tráng cả ngày luyện quyền. Mặc dù đang luyện quyền nhưng chân lại di chuyển cực nhanh như đang đi trên đường lớn vậy, bởi vì nó có liên quan đến bài quyền mà hán đang luyện, một đường quyền pháp đánh tới sinh tầng tầng chấn động, uy thế bức người.

Nếu có người trong nghề ở đây, chắc chắn cũng giật nảy cả mình, bởi vì quyền thế và thân pháp đã kết hợp đến một bước gần như hoàn mỹ, nhìn như phổ thông bình thường, kì thực phản phác quy chân, kiến thức cơ bản của hán có thể nói đã vững chắc đến một cảnh giới nhất định.

Nhìn kỹ lại, toàn thân hán làn da hiện ra màu đồng cổ, trên thân cơ bắp lộ ra từng khối, tựa như là một bức tượng đá, trong lúc giờ tay nhấc chân tràn ngập cảm giác mạnh mẽ. Thực tế mỗi một khối cơ bắp đều so đá nham thạch còn muốn kiên cố hơn mấy lần.

Chỉ là, che kín trên người thiếu niên đếm không hết bao nhiêu vết sẹo, ngay ngực còn có một vết sẹo từ ngực trái vắt ngang đến eo phải, phảng phất như thân thể bị cắt nghiêng làm hai nửa, nhìn thấy mà giật mình, thật không quá vật cớ nào, có thể đem cứng rắn thân thể bị thương thành dạng.

"Ca ca, luyện lâu rồi, nên nghỉ ngơi một chút."

Nghe vậy cường tráng thiếu niên lập tức dừng tay, quay người bước nhanh đến gần hán là một vị mỹ nữ mặt mày tinh xảo, tay cầm khăn mặt thân mật lau mồ hôi trên trán hán.

Nàng này cùng tổ đội với Sở Thiên trong lịch luyện Sở Quyền, cường tráng thiếu niên là ca ca của nàng Sở Nghi, hai người chính là cháu dòng chính của nhị trưởng lão.

Hường thụ chăm sóc của muội muội, Sở nghi chất phác trên mặt lộ ra tiểu dung, đưa tay định xoa xoa cái đầu nhỏ của đối phương, chợt thấy đầy tay đều mồ hôi, đành trệ giữa không trung, liền chậm rãi thu hồi.

"Đại ca, trận so tài ngày mai người có lòng tin sao?"

Sở nghi cười không đáp, nhưng Sở Quyền đã nhận được đáp án trong nụ cười của hán, hán mặt tràn đầy toàn tự tin.

Thấy thế, Sở Quyền lòng mày khẽ cong, trong mắt lướt qua tia giao hoạt: "Mấy ngày trước đây nghe người ta nói, Sở Ca xuất ra cuồng ngôn, lần này nhất định được thứ nhất, xem ra hán khá có lòng tin. "

Bên ngoài Sở Quyền an ổn trầm tĩnh, cho người ta cảm giác rất thực nữ, chỉ có trước mặt ca ca, nàng mới lộ ra vẻ nghịch ngợm. Sự thật nàng từ thuở nhỏ liền thích đùa giỡn ca ca, đùa hoài đùa mãi cũng không biết mệt.

Nghe vậy Sở nghi nhin không được cười lên: "tiểu hài tử kia xuất cuồng ngôn thôi, người trẻ tuổi khó tránh khỏi khí thịnh, thiên tư không đại biểu được toàn bộ, chỉ có làm gì chắc đó, mới có thể đi càng xa."

"Ca ca thật nhảm chán a, người nhảm chán thì không lấy được vợ đâu? Làm cách nào ta mới có tẩu tử đây a?"

Con mắt nàng xoay tròn, Sở Quyền chu miệng nói, trong đầu lưu chuyển không biết bao nhiêu ý niệm cổ quái.

thấy muội muội ngẩn người suy nghĩ, Sở nghi cũng không quấy rầy, tùy ý khoát tay áo, cất bước hướng phòng hán đi đến, chày nhiều mồ hôi, nhất định phải tắm nước nóng.

Sở Quyền lấy lại tinh thần, rất không thực nữ hô: "đừng coi thường Sở Thiên, Sở Ánh, họ đều rất mạnh, đại ca cũng đừng lật thuyền trong mương a, tiểu muội sẽ cười chết đó."

Muội muội luôn luôn như thế, Sở nghi sớm đã thành thói quen, không để ý tới nàng tiếp tục đi, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: "Sở Ca, Sở Thiên, toàn là tiểu hài tử mà thôi. Sở Phi Dương vừa đi, quán quân lần này trừ ta ra không còn có thể là ai khác."

...

Bóng đêm bao phủ khắp nơi, ánh trăng rửa sạch đất trời, nhưng Sở Thiên không có rảnh mà thưởng thức, sau khi ăn chút cơm, liền chui vào trong phòng tu luyện.

Thời gian đã đến ngày cuối cùng, tu vi y nguyên vẫn là Luyện Thể tầng năm

Có lẽ trước đó vài ngày tu luyện quá mức thuận lợi, dẫn đến căn cơ thiếu vững chắc, luyện thể tăng năm về sau, tốc độ tu luyện đột nhiên chậm dần, mấy ngày này cho dù có Nguyên đan phụ trợ, cũng không thể làm gì được cuối cùng không có đột phá.

Kỳ thật, loại tình huống này cũng coi như là bình thường, dù sao càng về phía sau, đột phá càng khó, hướng chỉ hấn đến một bước như thế này mà cũng chỉ tu luyện ngẩn ngui mấy tháng.

Tuy nói Luyện Thể tăng năm cũng tính là ưu tú trong đám tiểu bối, Sở Thiên lại không cam tâm, tối nay hấn nhất định phải đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: So tài bắt đầu

khi ánh sáng đầu tiên của ánh mặt trời chiếu xuống Liệt Nham thành, Sở gia đột nhiên sôi trào, các thanh niên rớt rít thức dậy, hoặc kết bạn, hoặc cùng đồng hành, hướng diễn vô trường chạy tới.

những người có tư cách tham gia tộc bị tất nhiên hạng hái, đều một lòng muốn ở trong tranh tài nở mày nở mặt, một số ít lần đầu tham gia nhiệt huyết sôi trào mục quang sáng rực, còn chưa tới hội trường tinh thần tập trung đến tận cùng.

Đám tuyển thủ đã từng tham gia thi bình tĩnh hơn nhiều, bước chân bốn bề yên tĩnh, trên mặt bất động thần sắc, có thể trong mắt ngẫu nhiên hiện lên lóe sáng lại bán rẻ bọn họ.

So với tuyển thủ càng nhiều hơn chính là người xem, có nhìn nữ nhi tranh tài, cũng có cấp đồng môn khuyến khích, mặc dù bởi vì các loại nguyên nhân không cách nào tranh giải, nhưng cái này cũng không làm trở ngại bọn họ vì các tuyển thủ cố gắng lên ủng hộ.

Theo dòng người tràn vào, Sở Thiên tiến Diễn Võ Trường, bên tai đột nhiên huyền ảo, đám tiểu thanh âm, tiếng ồn ào, hàn huyền âm thanh đập vào mặt, đám người động ngệt làm cho hắn có cảm giác đang đi dạo trên con phố lớn.

"Tiểu tử, thần thờ như vậy, cũng đừng cho ta mất thể diện a?" Sở Vân ở bên cạnh đẩy hấn một cái, cười nói.

Nghe vậy Sở Thiên không biết làm sao cười cười, hấn vành mắt biến thành màu đen, tinh thần uể oải, cùng chung quanh sống động bầu không khí có chút hoàn toàn xa lạ.

Đêm qua tu luyện tới rất khuya, đan dược cũng ăn, các loại phương pháp dùng hết, vẫn không có đột phá, ngược lại ảnh hưởng giấc ngủ, bởi vì vậy bây giờ trạng thái rất kém cỏi, quả thực không tinh thần hiện ra sức sống, cùng phụ thân chơi cãi và trò chơi.

Nhìn con trai tinh thần không tốt, Sở Vân có chút bận tâm, thay đổi ý nghĩ an ủi mình, dẫu sao thực lực bày ở nơi nào, tổng sẽ không quá tệ.

Bởi vì Sở Vân "Sa đoạ" đã lâu, cho nên không người tìm bọn họ hàn huyền, hiển nhiên ở đại đa số lòng người trung, bọn họ bây giờ không có bức này giá trị.

"Yêu, Vân ca cũng tới, nhìn tiểu Thiên tranh giải?"

Chào hỏi chính là Sở Vũ, Sở Sở phụ thân, Sở Vũ quần áo quê kệch, tướng mạo xấu xí. Một đường đi ra lại liên tiếp gặp phải mấy người lấy lòng, cho dù bây giờ vẫn bị vây quanh bởi đám người.

Tuy hấn không thích cái này một bộ, lại không có biện pháp tốt hơn, rốt cuộc tay không đánh người đang cười.

"Sở Sở tiến bộ không nhỏ, chắc hấn lấy được thành tích không sai."

Sở Vân a a cười nói, mấy năm này không để ý tới tục chuyện, rất nhiều người bởi vì vậy hời hợt hấn, nhưng cùng vị đệ đệ này quan hệ cũng không có thay đổi xấu.

Nghe vậy Sở Sở quay về lấy lễ phép mỉm cười, chuyển hướng Sở Thiên huy vũ đôi bàn tay trắng như phấn, mặc dù không nói gì lời nói, nhưng rất rõ ràng cô vũ Sở Thiên.

Đối với cái này Sở Thiên đồng dạng vùng quyền hô ứng, thầm nghĩ trong lòng một chỗ cố gắng lên. Đỉnh đầu dương quang đột nhiên tươi đẹp, nguyên bản uể oải trạng thái đều tốt chuyển rất nhiều.

Mọi người chung quanh âm thầm hâm mộ, Sở Vũ thật đúng là nghĩa khí, đại ca chán chường thành như vậy, như trước trước sau như một, thật đúng khó được hướng tới. Bức này đệ đệ, làm người nghĩa khí, lại hiểu luyện dược, ai không muốn có?

Thánh Võ đại lục thực lực vi tôn, thân tình đồng dạng lấy thực lực làm cơ sở. Tóm lại, bọn họ như vậy, trải qua thế sự biến ảo, giao tình ổn định không

thay đổi, có thể nói vô cùng hiếm thấy.

Phụ cận đại môn, đám người đông ngẹt gió thổi không lọt, đột nhiên di chuyển, một hồi xô đẩy về sau, chính giữa xuất ra một con đường.

Phản phát một chút, đường bên trên đi tới Đại Ban đội ngũ, chính là gia tộc cao tăng tới quan chiến.

Cầm đầu trung niên nhân vẻ mặt đoan chính, hành tẩu khí độ trầm ổn, tuy nhìn qua niên kỷ, có thể như từ bỏ trên mặt gian nan vất vả, không khó suy đoán ra lúc tuổi còn trẻ phong lưu khí độ. Người này nhìn qua bất ôn bất hòa, lại không người dám tại lãnh đạm, bởi vì hắn chính là Sở gia tộc trưởng Sở Phong, có thể nói cả tòa thành trì bá chủ

Hơn nữa, bình thường quen thuộc người đều là minh bạch, vị tộc trưởng này đại nhân thủ đoạn, cũng không giống như tướng mạo ôn hòa. Có đôi khi, bề ngoài càng là ôn hoà nhân vật, càng không thể trong lòng còn có khinh thường. Dùng câu không thỏa đáng lời hình dung, đó chính là là chó cắn người thường không sửa.

Tộc trưởng sau lưng theo sát lấy hai vị lão giả cùng một người trung niên. Trong đó một vị lão nhân, Sở Thiên có chút quen thuộc, chính là phụ trách chủ trì Tộc bị tam trưởng lão.

Một cái khác lão nhân tóc bạc mặt hồng hào, sắc mặt hồng nhuận, theo Sở Vân giới thiệu, chính là quản lý Công Pháp Các nhị trưởng lão, Sở Thiên có chút kinh ngạc, nghe nói lão so với tam trưởng lão còn muốn lớn tuổi một chút, nhìn bề ngoài lại ngược lại mặt non một ít, không biết là bảo dưỡng hay là tu vi tinh thâm nguyên nhân.

Vị kia trung niên nhân vẻ mặt kiêu căng, lỗ mũi chỉ thiên, cúi dưới mí mắt, thì như lệ mạng lướt qua. Người này Sở Thiên cũng không nhận ra, có thể bên cạnh hắn hai tên thiếu niên, tính là phi thường quen thuộc, chính là Sở Hách, Sở Ca huynh đệ. Bởi vậy không khó suy đoán, người này chính là quản lý gia tộc sinh ý Tứ Trưởng Lão.

Chú ý tới ánh mắt dò xét của Sở Thiên, Sở Ca cười âm trầm, khoe miệng cong lên, từ trong ống tay áo thò ra tay phải thành hình đao, hướng đối phương chém xuống, mắt mang khinh bỉ thần sắc, khiêu khích ý không cần nói cũng biết.

Đối với cái này, Sở Thiên không có đáp lại, chậm rãi thu hồi ánh mắt, trong lòng ngực nhiệt huyết tuôn động, trạng thái tinh thần trong chớp mắt đến đỉnh phong, bởi vì nghi ngại chưa đủ tạo thành không thoải mái tất cả đều không cánh mà bay.

Mặt khác, Sở Phi Dương vậy mà xen lẫn tại đây lớp người, sự xuất hiện của hắn khiến cho đông đảo tộc muội chú ý, bởi vì nơi long trọng, cao tăng đều ở đây, không chút nào không trở ngại các nàng thì thâm to nhỏ, trong mắt toát ra vô số những vì sao nhỏ, nội tâm mười dặm đào hoa đua nở.

Hắn mặt lộ vẻ âm áp mỉm cười, hướng bốn phía khoát tay gọi, theo tộc trưởng một nhóm xuyên qua đám người, đến ghế khách quý ngồi xuống.

Chỉ ghế khách quý, sở vũ mở miệng hỏi: "Vân ca, ngươi cũng qua bên kia?"

"Ngươi tự tiện, ta nghĩ cách tiêu Thiên gần một ít."

Vì vậy, Sở Thiên chỉ đành phải cùng Sở Sở tách ra, đi theo Sở Vân, đi tới một vị trí hẻo lánh đứng yên.

Theo thời gian đẩy tới, thỉnh thoảng có người thông qua đại môn tiến vào, về sau Liệt Nham thành các thế lực lần lượt trình diện, dự thi tuyển thủ toàn bộ đến đông đủ.

Rời khỏi khu khách quý, tam trưởng lão đi đến trong sân, vận khí ho nhẹ lên tiếng, huyền não đám người nhất thời an tĩnh lại. Mà hắn Thanh Thanh cuống hống, lấy cứng cáp tiếng nói diễn văn: "Không ít lão bằng hữu đến hiện trường, ta đại biểu gia tộc hướng các vị biểu thị nhiệt liệt hoan nghênh."

Toàn bộ Liệt Nham thành, gần như một nửa thế lực phái người quan sát, nghe vậy đều là đứng thẳng lên, hai tay ôm quyền làm lễ, hướng bốn phía mỉm cười thăm hỏi.

"Tổng, Lưu hai nhà Trưởng Lão đích thân tới nơi đây, thật là khiến ta Sở gia vẻ vang cho kẻ hèn này." Tam trưởng lão chấp tay bỗ sung.

Tổng Gia trưởng lão là cái mọc ra mũi ưng lão giả, mặt không biểu tình, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, lúc này cố nặn ra vẻ tươi cười. Bất quá loại này không thường người cười, miễn cưỡng bật cười so với khóc còn khó coi hơn, có thể nói dọa sợ hãi từ điển hình.

Lưu Gia thì là cái mặt mũi hiền lành trung niên mập mạp, nhìn qua tựa như cái bụng phê người làm ăn, ai có thể nghĩ đến thân Trưởng Lão địa vị cao. Nghe được tam trưởng lão gọi, béo Trưởng Lão vẻ mặt hiền lành, hướng xung quanh bốn phương áp, tất nhiên là thẳng tới quanh mình nhiệt tình tiếng vỗ tay.

Hai vị trưởng lão bên người, có mấy vị khuôn mặt xa lạ, tuổi tác cũng không lớn lắm, mặt mang vẻ xem kịch vui, thần thái kiêu căng, khí tức mạnh mẽ, trên người khí chất cao quý, nghĩ tới là chắc là tổng, lưu hai tộc thiếu niên cùng thế hệ tới quan sát.

Biết mình biết người, Bách Chiến Bách Thắng. Liệt Nham thành nói nhỏ không nhỏ, có thể nói lớn, vậy cũng lớn không đi đến nơi nào. Trước mắt trận đấu những người này, bọn họ nói không chừng ngày nào đó sẽ đụng với, đương nhiên muốn dò xét có hay không có đáng coi trọng đối thủ.

Một phương diện khác, ít nhiều quan sát người cùng thế hệ trên tỷ thí, nói không chừng sẽ có đặc biệt thu hoạch. Nhiều người như vậy cùng sân khấu thi đấu, chắc chắn sẽ có chút có thể lấy hướng tới, thông qua quan sát, tầm mắt cùng kinh nghiệm đều sẽ tăng lên, tại một nơi trình độ, so với đơn thuần đề

thắng tu vì càng thêm trọng yếu.

Những người này cũng không có như Tống Ngọc cùng Lưu Phong, bởi vì hai vị này một khi xuất hiện, sẽ bị người sớm nhận ra.

"Tuyển thủ đã đến đông đủ, ta liền đi thẳng vào vấn đề. Những ai luyện thể tăng bốn trở lên, toàn bộ ra khỏi hàng." Hàn huyền hoàn tất, tam trưởng lão bắt đầu trận đấu chính thức quá trình.

Nghe vậy, lần lượt từng thiếu niên lần lượt từ trong đám người đi ra, tập hợp tại tam trưởng lão trước mặt, không ít mặt người lộ vẻ hưng phấn, xoa tay đợi trận đấu bắt đầu. Người dự thi ước chừng hơn một trăm người.

Tam trưởng lão hướng về phía sau ra hiệu, hai người tổ chức thi đấu xách cái hòm gỗ lớn đi về phía bên này.

Rương hòm cũng không trọng, bởi vì hai người bước chân nhẹ nhàng.

"Phanh!"

Rương hòm bị trùng điệp thả trên mặt đất, đứng hàng phía trước, có thể chứng kiến bên trong rất nhiều túi gấm.

"Đám tuyển thủ đều qua lấy túi gấm, mỗi người chỉ cho phép cầm một cái, mở ra không thể bỏ lại càng không thể đổi." Một người người tổ chức nói rõ quy tắc.

Những người dự thi nhao nhao tiến tới, hướng về phía túi gấm chộp tới. Sở Thiên vậy mà theo mọi lấy ra một cái túi gấm, coi bỏ dây nhỏ, bên trong chỉ có tờ giấy, ghi một cái "8".

Rút được số mấy, đi ngay số mấy lời đài." Người tổ chức lớn tiếng hét to.

Diễn Võ Trường hoàn toàn sắp đặt tám cái lời đài, sàn nhà đều do Thanh Thạch chế thành, tạo hình mỹ quan, chắc chắn, tám vị trọng tài sớm đáng bên lời đài chờ lệnh.

Trên đường, Sở Thiên liếc qua, mắt thấy Sở Sở chính hướng số 6 lời đài tiến đến, đầu hai cái đuôi ngựa nhảy dựng nhảy dựng, như bản thân nàng đồng dạng, tràn ngập sức sống tự tin.

"Nhìn ra, nàng rút trúng 6 số, hy vọng có thể vào vòng kế a." Sở Thiên thầm nói.

Muốn qua vòng kế chính là thắng tất cả người cùng lời đài, trở thành lời chủ điều này cũng làm cho đại biểu cho tiến nhập bất cường.

Nếu là may mắn thành công, không chỉ có thể tại Công Pháp Các tầng cao nhất bên ngoài nhận được võ học, còn có thể đạt được gia tộc càng lớn bồi dưỡng, chân chính tiến nhập cao tầng đám người tầm mắt.

Thu hồi ý niệm trong đầu, bất tri bất giác, Sở Thiên đã đi tới Số 8 lời đài, nhìn qua phía trước hơn mười vị hăng hái thiếu niên, trong lòng của hắn không khỏi dâng lên một cỗ hào hùng.

Bất cường, hắn muốn định rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Người tốt

"Là hắn sao, thật là xảo hợp?" Sở Bảo trông thấy Sở Thiên, sắc mặt hơi khó coi.

Sở Thiên nhìn thấy là tên mập Sở Bảo, lập tức cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều, không khỏi mở miệng trêu chọc nói: "Thật là trùng hợp a. Không ngờ lại gặp lão bằng hữu, khuôn mặt sao khó coi như vậy chứ?"

"Ài, tuy nói thực lực của ta không mạnh, nhưng vận khí lại luôn tốt a, nói không chừng có thể lọt vào bất cường. Bây giờ xuất hiện cùng một chỗ với ngươi, thật là xui xẻo a, suy nghĩ cầu may của ta không ngờ vừa mới xuất hiện đã bị ngươi đập tắt."

Giao tình của hai người rất quen thuộc, Sở Bảo nửa đùa nửa thật nửa phàn nàn trả lời.

Nghe vậy Sở Thiên không biết an ủi làm sao, chỉ lấy tay vỗ vỗ vai đối phương.

"Không có việc gì, huynh đệ chúng ta đâu còn phải nói nhiều a? Theo ta thấy, người trên lời đài này có thể vào vòng trong, trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác."

Sở Bảo lòng cũng không có gì khó chịu, vốn là chỉ tùy tiện nói một chút, nói xong cũng ném ra sau ót, không có ý khác. Hắn là một người rất dễ gần, chỉ một chút như vậy, Sở Thiên và hắn đã trở thành bằng hữu.

Nghe ngai người chưa tranh tài, nói dăm ba câu liên khẳng định kết cục trận đấu, lời nói như chém đinh chặt sắt, những người xung quanh đều tròn mắt nhìn.

Trong đó ở đây có một vài lão nhân khá ôn trọng, cũng không có mở miệng mỉa mai hai người bọn hắn, trong mắt chỉ lướt qua vẻ khinh bỉ cùng khinh thường, thầm nghĩ người mới thật cần rèn, thật không hiểu lý lẽ, đợi chút nữa lên đài rồi xem khuôn mặt còn tươi tỉnh như vậy được không.

Nhưng, cũng không phải là tất cả mọi người đều được giáo dưỡng đúng cách.

"Nơi đây cao thủ như mây, cũng không đến phiên các ngươi cuồng ngôn, lời nói lại đồng dạng như vậy, thật là cười chết ta a." Một thiếu niên mặc áo gấm nhin không được mở miệng phản bác.

Sở Thiên theo tiếng kêu nhìn lại, cảm thấy người này thật quen mặt, cẩn thận lục lại trí nhớ, chính là một trong những tùy tùng của Sở Ca, lúc trước tới cửa khiêu khích từng có duyên gặp mặt một lần.

Đã là địch nhân, thì hắn cũng không khách khí, hừ một tiếng, ánh mắt rét lạnh nhìn qua, hung hăng liếc nhìn kẻ vừa mới châm chọc mình.

Thấy thế, thiếu niên mặc áo gấm trong lòng kinh hãi, bản năng lui về phía sau mấy bước, chợt nhận ra mới thấy xấu hổ. Nếu nói về tu vi, hắn là Luyện Thể tầng bốn, chưa chắc đã yếu hơn đối phương, tại sao lại e sợ như thế.

Lời nói cần phải đánh thép hơn nữa, trong đầu không khỏi lướt qua tình cảnh lần trước Sở Thiên khiêu chiến Sở Ca, thân thể lại run rẩy, trong miệng lời nói trì trệ, cuối cùng cũng không nói lên lời.

"Hừ, ngươi sức chiến đấu dù có mạnh, trước đó vài ngày chỉ là Luyện Thể tầng ba, xuất hiện bất quá cũng chỉ là tầng bốn mà thôi, khó khăn lắm cũng chỉ đủ tư cách sự thi thôi. Trên lôi đài đông đảo cường giả tụ tập, lại có rất nhiều vị đứng mảnh trần thủ, ta không tin là ngươi có thể thắng được."

Thiếu niên mặc áo gấm cảm thấy biệt khuất, trong lòng tự nói với chính mình. Đánh chết hắn cũng không nghĩ ra, Sở Thiên sớm đã đột phá tầng năm, nếu như đối đầu với hắn thì hoàn toàn có thể nghiền ép.

Chỉ chốc lát sau, nhân viên công tác đưa tới một hộp sắt, hộp phong bế rất tốt, ở trên đỉnh có một cái lỗ, diện tích cũng chỉ đủ cho một bàn tay, bên trong đen nhánh, không thể thấy được gì.

Trọng tài chào hỏi một tiếng, tuyên thủ trên đài số tám lần lượt tiến lên, dần dần đưa tay tiến vào trong hộp rút ra thăm trúc, bên trên có ghi dãy số dự thi.

Lúc rút thăm Sở Thiên hơi có chút chờ mong, nhin không được suy đoán ai đối thủ của mình.

Đem thăm trúc trong tay lại gần xem xét, vật này do trúc tạo thành, nhìn qua khá tinh xảo, bên trên lại không ghi gì.

Còn đang nghi hoặc, trọng tài phát phát tay: "Rút phải thăm trống, qua một bên quan chiến."

Nguyên lai là luân không, dựa theo quy củ trận so tài, người luân không vốn không cần tỷ thí, trực tiếp tiến vào vòng tiếp theo.

Rút phải thăm trống, Sở Thiên không phải chiến đấu, đành phải theo lời tránh ra, đi tới phương hướng của người xem.

Lôi đài xung quanh người xem không ít, cho dù đứng đầy cũng không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại hưng phấn đối với đám tuyên thủ chỉ trò. Hắn từ đó tìm tới phụ thân, cùng sóng vai đứng đây.

"Hắc hắc, vận khí không tệ, coi như thủ thắng, thật đáng mừng." Gặp con trai, Sở Vân cười hi hi trêu chọc nói.

Đối với việc này Sở Thiên cũng tròn trắng mắt, cũng coi như thủ thắng được? Thắng lợi dễ như trở bàn tay, liền không có chút ý nghĩa nào, thắng lợi như thế không cần cũng được.

Khách quan mà nói thắng cấp trong chiến đấu, mới có thể ma luyện bản thân tốt hơn.

Những tuyên thủ khác phần lớn không có nghĩ như vậy, từng con mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Sở Thiên, trong ánh mắt bọn họ, hiện rõ vẻ ước ao ghen tỵ.

Thiếu niên mặc áo gấm vẻ mặt khó chịu, hắn đạt được luân không, mà không phải mình?

Một số người không ưa thích làm người xem, Sở Thiên không thích việc này chút nào, sự hăng hái cũng giảm phân nửa, đành phải uể oải nhìn đám tuyên thủ tranh tài.

Đại bộ phận tranh tài đều thấy hắn ngáp liên tục. Trên đài có hai tên lại khiến cho tinh thần hắn chấn động, đều hai ba chiêu liền kết thúc tỷ thí, hai tên người thắng đều Luyện Thể tầng năm.

"người tướng mạo già dặn là Sở Lâm. Tướng mạo lạnh nhạt, gọi là Sở Nguyên. Năm ngoái trận so tài bọn họ thành tích cũng không tệ, đã đạt đến đỉnh phong tầng năm, hai người họ chính là trở ngại, ngàn vạn lần không thể coi thường."

Nhìn suy nghĩ trong lòng nhi tử, Sở Vân mở miệng giới thiệu nói. Hắn nhìn như hững hờ, lại một ngụm nói ra nội tình hai người, không biết sau lưng vì trận so tài làm không ít điều tra.

Đem tình báo lưu vào trí nhớ trong lòng, Sở Thiên thần sắc trên mặt ngưng trọng, nội tâm lại bắt đầu hưng phấn lên.

Trừ hai người ra, để Sở Thiên quan tâm, là phải đối phó Sở Bảo. Từ quan hệ cá nhân tình cảm hắn chân thành hi vọng Sở Bảo vào vòng trong.

Sở Bảo và đối thủ của hắn cùng là tầng bốn, không giống hình thể mập mạp của hắn, đối thủ gầy giống giá đỗ. Người đại khái trời sinh liền nhỏ gầy, tu luyện tới Luyện Thể tầng bốn, còn có bộ dáng đó, hình thể đó xem ra không cách nào cải biến.

Trên lôi đài Sở Bảo huy quyền, "giá đỗ" dùng chiêu, hai người tu vi tương đương, phanh phanh một trận loạn hưởng, thẳng đánh cho nguyên lực bắn tung toé, kinh phong nổi lên, phi thường náo nhiệt.

Trong trận chiến đấu lâu dài, hai người toàn thân nguyên lực dần dần suy yếu.

Không có nguyên lực, liền muốn dùng nhục thể. Sở Bảo giãy dụa thân thể mập mạp, đem đối phương gắt gao bức đến một góc lôi đài, dùng nắm đấm cực đại, càng đánh càng hăng, khuôn mặt bóng nhẫy hiện ra vẻ hưởng thụ, hắn liền thích loại khoái cảm ngược đãi người khác.

"giá đỗ" thì như tiểu tức phụ bị cường đạo lăng nhục, đối mặt với mập mạp ý vào nhục thể khi nhục, đành phải gờ cánh tay gầy yếu ngăn cản bốn phía. Bắt đầu còn có thể nỗ lực cố thủ một góc, nhưng đến lúc sau, mỗi lần đụng vào quả đấm đối phương, đều đau đến cắn răng. Huống hồ mập mạp giống như đánh đến nghiện, quyền nhanh dần, lực đạo dần dần tăng lên, để hắn dần dần khó chống đỡ.

Đã không cách nào chống cự, vậy liền hưởng thụ đi!

"Ngao!"

Gầm lên âm thanh giận dữ chấn động mái nhà, Sở mập mạp một quyền đánh tới ngay ngực, "giá đỗ" vội vàng ngăn cản, Sở Bảo vận chuyển toàn bộ mãnh lực, "giá đỗ" liền đành vân giá vụ bay rớt ra ngoài, rơi dưới đài miệng phun máu tươi, ngã xuống đất hôn mê.

Sở Bảo thắng được trận tranh tài, ngang nhiên đứng trên đài gào thét mấy tiếng để tăng thanh thế. Xuống đài rồi thì chuyện lúc trước như chưa từng xảy ra, quơ Sở Thiên khoác lác nói: "Ha ha, thật đủ đặc sắc đi. Đối thủ có thể nói phi thường cường đại, nhưng ai lại để hắn gặp được ta a. Trong lúc nói cười, bức tường bối phận đã loạn hết lên cả. Lời nói liền ta là Oa ha ha..."

"Ngừng ngừng, ngươi nói tới nói lui, đừng lác bả vai được không? Lác xương cốt đều muốn rụng ra rồi." Sở Thiên nhe răng trợn mắt, biểu lộ hết sức thống khổ. Hơn nữa, căn bản không cần so tài, vị lão huynh đều có thể sớm đem hắn làm tàn phế.

"Ai, một thật vừa rồi vừa thối vừa dài." vị mỹ nữ mi thanh mục tú ở một góc nói, cái cảm nhận xinh đẹp của tộc muội thừa dịp hai người không chú ý, nhìn không được nhỏ giọng thầm thì nói.

...

Lôi đài số năm, Sở Hách nhìn về phía trước mặt, người này tướng mạo phổ thông, ăn mặc rất keo kiệt, hắn nhận ra là nhi tử Sở Phàm của lão Triệu tạp dịch, bởi vì khái linh thành công, may mắn bước vào hàng ngũ võ giả, mới được gia tộc ban thưởng lấy họ Sở.

Người chỉ là dân đen chi tử, may mắn trở thành võ giả, mới được thoát ly nghèo khó, ngay cả phụ thân hắn thời gian này đều tốt hơn rất nhiều.

Tiểu tử đại khái gặp vận may, cùng mình khái linh thành công, tư chất phổ thông, không tài nguyên ủng hộ, lên đến một bước như tầng bốn, cũng thu hoạch được tư cách dự thi, lại còn trở thành đối thủ của hắn. Hi vọng người này thức thời không cùng mình đối nghịch, nếu không, hừ hừ.

Thu hồi rất nhiều suy nghĩ, Sở Hách con mắt loạn chuyển, chỉ chốc lát sau, trong lòng đã ra quyết định.

"Triệu Phàm, a không, nên gọi là Sở phạm. Ta cho ngươi mười Nguyên thạch, coi như là phụ cấp. Lão Triệu đã lớn tuổi, nếu còn muốn nuôi sống gia đình, cũng coi như không dễ. Nhưng mười Nguyên thạch, nếu đổi thành kim tệ, liền thành một trăm, nhưng ngươi phải bắt lấy một cơ hội này, bỏ qua thì không có lần thứ hai đâu."

Sở Hách vẻ mặt ôn hoà, không có chút hung ác nào, làm ra biểu lộ thân mật.

"Không cho phép gian lận." Trọng tài đường đường chính chính, nghiêm khắc trách cứ.

Nghe vậy Sở Hách mặt lộ vẻ không hiểu: "Gian lận, ta là làm việc tốt. Đến tội cùng trái với quy tắc kia ở chỗ nào? Đó là vu oan, ngươi biết không? Người nói chuyện phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình, nói lung tung, tin hay không cha ta đến nói với Tam trưởng lão việc ngươi nói bậy, có phải ngươi muốn tung tin đồn nhảm, làm ảnh hưởng tới danh dự của ta?"

Lần này lười nói lực lượng mười phần, hót như khướu, nói đến mức gáy cũng đỏ lên, phảng phất như nhận phải thiên đại uy khuất.

"Người!" Vị trọng tài sắc mặt phát xanh, hận không thể bỏ nhào qua cán hấn một cái. Gian lận vẫn còn lí lẽ như vậy? Thật chưa bao giờ thấy qua người vô sỉ như thế!

"Tốt, Nguyên thạch đâu." Đang lúc trọng tài cân nhắc lợi hại thì Sở Phàm mặt lộ tiểu dung, xòe bàn tay ra.

Gặp tình hình này, Sở Hách trong lòng biết chuyện tốt đã thành, ha ha cười, lấy ra Nguyên thạch đặt vào lòng bàn tay đối phương, cẩn thận đếm đi, khoảng chừng hơn hai mươi miếng.

"Huynh đệ là người thức thời, ca ca cũng không keo kiệt, thêm cho một chút, coi như tặng kèm."

Nhìn qua khuôn mặt Sở phàm, Sở Hách nhìn thế nào cũng thuận mắt, lập tức bỏ xuống thành kiến với "Dân đen", vui mừng tới xưng huynh gọi đệ.

Nghe vậy Sở phàm nói lời cảm tạ cười làm lành, cẩn thận đem Nguyên thạch thu vào túi, thứ này, đủ để phụ cấp cho cha sử dụng rất lâu.

Trọng tài thấy song phương đã đàm phán xong, căn bản không cần ra mặt, mất hết cả hứng tuyên bố: "Tranh tài bắt đầu!"

Mặc dù miệng không nói, nhưng trong lòng đối với Sở phàm thất vọng rất nhiều, có lẽ bởi vì xuất thân bản hàn, người này ánh mắt thiên cận, không ôm chí lớn, chỉ là một chút Nguyên thạch, lại cam tâm tình nguyện từ bỏ thứ quý giá hơn, tầm nhìn hạn hẹp, không có thuốc chữa.

Sự tình thỏa mãn, Sở Hách đương nhiên sẽ không do dự, đứng dậy nhảy vọt lên, tùy tiện một chân đá hướng đối phương, chiêu này không quan hệ với bất kì võ học nào, thậm chí trên đùi bám vào nguyên lực cũng chưa tới ba thành.

Rõ ràng làm đáng một chút, làm cho qua thôi. Nhưng kỹ năng diễn cũng quá thật, chung quanh nhiều người nhìn, cũng phải trông cho giống một chút.

Thấy thế trọng tài sắc mặt so đáy nồi còn đen hơn, âm thầm đem cả nhà Sở Hách ân cần thăm hỏi một lần.

Sở phàm qua loa ra quyền ứng chiến, xem ra nhường càng thêm nghiêm trọng.

Trọng tài trong lòng kêu thảm một tiếng, thật không có đạo lý, ai đó tới đập chết mấy tên này đi a.

Gia hỏa quả nhiên biết việc, cũng làm cho lão tử bớt việc, có cơ hội có thể giúp cha hấn một chút, hấn cũng có thể thu làm tiểu đệ, dù sao cũng là Luyện Thể tầng bốn, nghĩ đến thu hấn làm tiểu đệ chắc cũng không có ý kiến.

Luyện võ chưa hoàn tất, Sở Hách đã tính toán đến những công việc cần làm sau này, giống như đã thắng chắc.

Vạn chúng nhìn trừng trừng hai quyền, chúng rốt cục tiếp xúc với nhau.

Một cái chớp mắt, Sở phàm nguyên lực toàn thân triệt để bộc phát, cánh tay càng truyền đến lực đạo như dòn non lấp bẻ.

"Răng rắc răng rắc."

Sở Hách xương đùi bị bẻ gãy, kêu thảm một tiếng sau đó trên đất lăn qua lăn lại, biểu lộ đau đớn cực độ.

Hấn giây dựa ngẩng đầu nhìn về phía Sở Phàm, đột nhiên hấn trở nên lạ lẫm, toàn thân thoát thai hoá cốt, thân ảnh đột nhiên cao lớn.

Vô cùng quen thuộc, lại vô cùng lạ lẫm, vừa quen vừa lạ!

"Người, người!" Sở Hách mồm miệng lắp bắp, bị đau đớn ảnh hưởng, ngay cả lời đều nói không rõ.

Sở Phàm mặt mũi tràn đầy không hiểu: "Ta thật lòng cảm tạ, người tốt bụng đưa tới Nguyên thạch, ta đành phải cố mà làm, tạm thời nhận. Chắc chắn, người hiền lành như người, thật sự còn ít lắm."

"Phốc." Sở Hách khí chạy lên não, không nín được một ngụm tinh huyết phun ra, phun lên không trung cao tận một mét.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trận đầu tiên

"Tiểu tử, người, người chờ xem... Phốc." Sở Hách thật vất vả trì hoãn một hồi, bất quá chưa nói mấy chữ liền nộ khí tái phát, tiếp tục thổ huyết mà đi.

Trọng tài có chút khẩn trương, hô: "Cứu hộ, cứu hộ."

Từ trong lối đi đặc thù vội vàng chạy ra hai tên nhân viên cứu cấp, một người đỡ đầu, một người mang lên chân, đem người què đang học máu lên băng ca ném một cái, vội vàng kéo ra ngoài nổi xương chữa thương đi.

Nhìn sắc mặt bình tĩnh Sở Phàm, trọng tài đột nhiên cảm giác được sống lưng lạnh cả người, đều nói ác cầu không kêu, lời này quả nhiên không giả.

Hắn đối với người này tuyển thủ ấn tượng hoàn toàn đổi mới. Ủ, tiểu tử có tiền đồ, rất có tiền đồ. Cái này trương chất phác gương mặt, quả thật chính là hoạt thoát thoát lừa gạt nha, thật sự là lừa gạt người chết không đền mạng.

Bất quá, Sở Hách là con trai của Tứ Trưởng Lão, sợ không phải dễ trêu. Nghĩ như vậy, trọng tài là có chút lo lắng.

Sở Phàm thân hình khẽ động, nhảy xuống lối đi, hướng người xem khu chậm rãi đi đến, mặt không biểu tình, cảm xúc tuôn động.

Phụ thân ở nơi này cai đại gia tộc ngoan ngoãn, nhẫn nhục chịu khó kiếm tiền, có thể cuộc sống như cũ qua rất khổ. Mẹ trừ vất vả việc nhà bên ngoài, một có thời gian rảnh rỗi liền bên ngoài kiếm chuyện làm, làm thợ may, rửa chén đĩa, khi lão mụ tử, dù sao chỉ cần có tiền, khổ đi nữa mệt mỏi đi nữa cũng phải chịu.

Từ khi sở phàm hiểu chuyện, liền thường giúp làm việc nhà, có thể hắn một đứa bé có thể làm bao nhiêu, công việc chủ yếu vẫn bị đại nhân vất vả.

Điều kiện như thế gian khổ, cho hắn ăn thịt cá chưa bao giờ đoạn qua, đương nhiên chỉ có bản thân hắn ăn, cha mẹ mỗi ngày ăn dưa muối, ngẫu nhiên có đốn vụn vật thức ăn nếm đều tính cái thiện lớn.

"Cha, mẹ, các người cũng ăn." Tiểu Sở phàm rất sớm chỉ biết khiêm bảo.

"Đứa nhỏ ngốc, cha già rồi, đời này cứ như vậy, ăn chẳng phải lãng phí." Triệu lão đầu cười khổ lắc đầu một cái, trên khuôn mặt già nua nếp nhăn lần lượt thay nhau, tựa như nói ra hơn nửa đời người không cam lòng, không cam lòng với bình thường, không cam lòng với sự sa vào.

Sở phàm thuận chân trong mắt lóe lên nghi ngờ, còn nhỏ hắn tự nhiên không thể hiểu được ý của phụ thân.

"Tiểu Phàm, ăn đi." Mẫu thân hắn, một vị phổ thông phụ nhân, dùng nàng đang bận rộn trong năm tháng trở nên tay sần sùi, lại cho con trai kẹp một đĩa thức ăn.

"Chỉ có người, mới có tư cách ăn cá thịt, nếu là có một ngày người có thể thành thành võ giả, ta đời này, coi như không sống uống." Triệu lão đầu chậm rãi thờ dài nói.

Nước mắt đi lòng vòng, Sở Phàm tựa hồ có chút đã minh bạch.

Vì vậy hắn từ đó không hề bỏ phí thức ăn, tâm hồn chôn một khóa chuông, hắn Sở Phàm, muốn trở thành cường đại võ giả.

Rốt cục, trời không phụ người có lòng, Sở Phàm may mắn Khai Linh thành công, đã được toại nguyện trở thành võ giả. Đến nay, hắn nhưng tình huống nhớ rõ, biết được tin chiến thắng, cha già vui đến phát khóc, nước mắt tung hoành, cái này ngâm lấy nước mắt nụ cười, tới được bao nhiêu gian khổ.

Tuy hắn chỉ có Hoàng giai trung cấp võ mạch, tại một số người trong mắt, cái này tư chất không đáng nhắc tới. Bất quá, cái này đã đầy đủ, thể như trở thành võ giả, hắn thật sự rất thỏa mãn.

Bước vào hàng ngũ võ giả, Sở Phàm minh bạch càng nhiều, võ giả phân ra như thiết nhiều đẳng cấp, muốn đạt tới tầng thứ cao hơn, khó hơn lên trời, từng cái dấu chân bên trong, đều thấm vào vào mồ hôi và máu.

Hướng chi, so đầu những người khác, hắn xuất thân hàn hèn, không có tài nguyên phụ trợ, nếu không thể đạt được gia tộc duy trì, muốn leo võ đạo đỉnh phong, không khác nói chuyện hoang đường viễn vông.

Chỉ có ở trong Tộc bị biểu hiện nổi bật, tiến nhập cao tầng tầm mắt, năng lực đạt được tộc đến đỡ, đối với Sở Phàm mà nói, đây không thể nghi ngờ là cải biến vận mạng trọng đại kỳ ngộ.

Nhưng bây giờ, thậm chí có người muốn đoạn tuyệt hắn duy nhất đường ra, dùng chỉ là mười miếng nguyên thạch sao?

Lão ba hơn phân nửa sinh khúm núm, thấp kém, chỉ trị giá mười miếng nguyên thạch sao?

Mẫu thân chịu một nhọc, vất vả cần cù làm việc tay chân, chỉ trị giá mười miếng nguyên thạch sao?

Vì đạt được nơi này dự thi tiêu chuẩn, hắn âm thầm trả giá nỗ lực, chỉ trị giá mười miếng nguyên thạch sao?

Bởi vì khuyết thiếu tài lực, Sở Phàm trong tay chỉ có một môn trụ cột nhất võ học. Bởi vậy, chỉ có năm này tháng nọ nhiều lần luyện tập, cũng đem rèn luyện dày công tới luyện tới tình trạng này.

Vô luận là hoàng mạch trung cấp tư chất, hay là tập luyện võ học, tại các thiếu gia, đám đệ tử xem ra, đều là đơn sơ vô cùng, ngu xuẩn buồn cười. Có thể là dựa vào hai thứ đồ này, hắn tại gần gần hai năm thời gian bên trong, liền đạt được tư cách dự thi, đây chính là rất nhiều điều kiện xa trên hắn cùng thế hệ cũng không có lấy được thành tựu.

Muốn làm loại trình độ này, sau lưng trả giá chỉ có Sở Phàm chính mình mình bạch. Đồng nghiệp độ sức, cùng thú tranh đấu, dốc hết tâm huyết, cửu tử nhất sinh. Ban đêm ngủ cũng có thể mơ tới tao ngộ ác nhân, hay là hung thủ, dữ tợn nộ cười, hoặc là huyết tính nham vuốt.

Vô cùng vui mừng chính là, đây hết thấy hắn toàn bộ đi tới, trong mắt người ngoài, có thể nói sáng tạo ra khó có thể tưởng tượng kỳ tích.

Nhưng bây giờ, thậm chí có người muốn gạt bỏ cái này hết thấy tất cả, chỉ dùng chỉ là mồi miếng nguyên thạch, Sở Phàm có thể đồng ý không?

Hắn, còn không có như vậy ti tiện!

"Hài tử, ngươi xung động rồi a. Cái này đắc tội Tứ Trường Lão, có thể thì sao rồi." Tê tâm liệt phế thanh âm cắt đứt hắn đích suy nghĩ, Triệu lão đầu nơi nào thấy qua bức này cục diện, bị sợ cả người run rẩy, tay không làm sao.

Vỗ vỗ phụ thân bả vai, sở phàm ôn ngôn trấn an nói: "Không cần lo lắng, chỉ cần ta có thể ở trong tranh tài lấy được thành tích tốt, liền có thể thắng được gia tộc coi trọng, coi như là Tứ trường lão, cũng không tiện đối với ta như thế nào. Đừng sợ, đây là đang lúc tỷ thí."

Nghe vậy Triệu lão đầu sắc mặt hơi chiều rộng, vẫn khăn trương như cũ, cũng thì không cách nào, chỉ đành phải trong lòng cầu nguyện con trai có thể vào vòng kế.

Sở phàm nguyên nhân dám làm như vậy, một là căn cứ vào gia tộc đối với nhân tài coi trọng, chỉ cần đi vào cao tầng ánh mắt, Tứ trường lão đúng là bất tiện lấy công báo tư, nếu không thì sẽ đưa tới gia tộc bất mãn. Người này luôn luôn khôn khéo, định sẽ không bởi vì nhỏ mắt lớn.

Càng trọng yếu hơn là, hắn cầu đến cửa, vị lão nhân kia sẽ không buông tay bất kể. Nhớ tới vị kia hòa ái lão nhân, Sở Phàm trên mặt tự đáy lòng hiện ra nụ cười. Bởi vì đối phương hỗ trợ, mình mới thuận lợi đạt được ngưỡng mộ trong lòng đã lâu đồn sát thủ, như cái này, hắn định có thể không phụ tại đây lão kỳ vọng cao, trên Tộc bị bỗng nhiên nổi tiếng.

Đình đặc đứng ở trên lôi đài, Sở Thiên mở rộng quyền cước, hoạt động cổ tay, đang làm vận động nóng người. Hắn mặt lộ vẻ nụ cười hưng phấn, nhìn người khác đánh lâu như vậy, coi là thật nhàm chán chắc, thiếu chút nữa không đem hắn chết ngộp, bây giờ khó khăn nhai thời gian trôi qua, cuối cùng hắn ra sân.

"Sở phi, sở phi." Thấy đối thủ chưa đến, trọng tài lớn tiếng thúc giục.

Thiếu niên cảm y không tình nguyện nhảy lên lôi đài, sắc mặt hết sức khó coi, chính là trước khi so tài giấu cọt Sở Thiên hai cái người nọ.

Tại sao có thể như vậy, người này cũng không phải là dễ đối phó, sở phi lộ xuất ra ăn con ruồi chết tựa như biểu tình

Cái này cũng khó trách, theo hắn biết, vốn lôi đài tuyển thủ, là thuộc về Sở Sâm cùng Sở Nguyên thực lực tối cường, hắn biết rõ hai người năng lực, dưới cái nhìn của hắn, vô luận cái nào đều xong bạo Sở Thiên.

Bởi vì cùng Sở Thiên không thuận, sở phi một mực ở nguyên rìa Sở Thiên gặp phải hai người, thành vậy trong lòng cầu nguyện vô số lần, không nghĩ ngược lại đưa đến tương hiệu quả ngược, bây giờ nhất khởi nhất phục, trong lòng chênh lệch thực sự quá lớn.

"Di. Người này lại đang cười, coi lão tử là trái hồng mềm sao?" Sở phi thấp thòm nhìn về đối diện, Sở Thiên lại mặt mày hớn hở, nhất thời giận dữ không dứt, hàng này quá khinh thị mình.

Nhưng thật ra là hắn suy nghĩ nhiều, Sở Thiên mới từ luân không đi ra, thuận túy có thể tranh giải mà cao hứng, cùng đối thủ là ai không liên quan, bất kể là ai, chỉ cần có thể lên đài tranh giải, phát tiết ưu tư là được. Đối với cái này Sở Phi càng nghĩ càng tức giận, tất cả mọi người là luyện thể tăng bốn, dựa vào cái gì người như vậy chánh, một bộ đoán chừng ăn chắc như vậy.

Người này hai tháng trước chỉ có luyện thể tam đoạn, thời gian ngắn như vậy, đạt tới tư cách dự thi đủ giỏi.

Hắn đích thị là Tộc bị phía trước mới may mắn đột phá, vừa đột phá không có vài ngày, tu vi cũng không có ổn định, nghĩ như thế nào đều so ra kém chính mình, hắn thế nhưng là bước vào bốn đoạn đã lâu rồi.

Hừ, trận này ta để cho ngươi biết, người cũ và người mới trong đó, ngã xuống đất có bao nhiêu khác biệt. Người mới muốn điệu thấp, thân là người mới vốn không có sai, có thể chạy đến bốn đại gia trước mặt Trang Bức chính là ngươi không đúng.

Vừa nghĩ đến đây, trong nội tâm kiêng kỵ hề quét là sạch, Sở Phi khóe miệng nhấc lên nhẹ răng cười.

Trọng tài dưới cánh tay vung, tuyên cáo trận đấu bắt đầu.

Trận đấu ngay từ đầu, Sở Phi liền dẫn đầu phát động công kích, chỉ thấy hắn một cước đạp xuống, sàn nhà khanh khách rung động, nếu không phải do cứng rắn Thanh Thạch chế tạo, đối lại phổ thông sàn nhà chỗ nào chống lại, chắc chắn bị giẫm chia năm xẻ bảy.

Thông qua bàn chân mượn lực, hắn đi về trước vọt một cái tăng vọt tốc độ như mũi tên vậy bắn về phía Sở Thiên. Trên đường, mạnh mẽ nguyên lực từ trong cơ thể bùng nổ, đến gần trước mặt đối thủ, cánh tay xuất thủ cong lại chộp, nhắm ngay bộ mặt hung hăng lao tới đi.

Tập kích trào, đầu ngón tay hiện ra trắng muốt sáng bóng, nguyên lực ngưng tụ đã đạt tới bên ngoài hiện trình độ, cách mặt còn có một thước, bổ sung kinh phong đi trước đã tìm đến, thổi trúng Sở Thiên tóc bạc loạn vũ.

Trảo phong lợi hại, chỉ là chiêu này thứ nhất cũng không đơn giản, gọi là "Đại Cầm Nã Thủ", hậu chiêu vô số, chính là Sở Phi tối cường võ học.

Nếu có thể một chiêu lập công đó là tốt nhất, như bằng không thì triển khai đằng sau biến hóa, cũng sẽ làm cho người khó lòng phòng bị.

Tuy nói chiêu này rất cao minh, Sở Thiên lại thờ ơ, sắc mặt yên tĩnh, sóng yên biển lặng khiến đối thủ hoài nghi.

Sở phi một tiếng giễu cợt, tăng nhanh động tác trên tay, thế công càng ác liệt mấy phần. Hắn ghét nhất, chính là làm bộ người. Hừ, thích giả bộ đúng không, nhìn chiêu này bắt ở trên mặt lúc, người hay không còn có thể giả bộ nữa đi.

Mắt thấy cầm nã thủ thì phải chạm đến mặt, đột nhiên một cái bạch ngọc bàn tay dày đặc trong không trung xuất thế, kịp thời ngăn lại chiêu này.

Một chiêu này tất nhiên Sở Thiên sở xuất ra, nhìn qua thờ ơ, có thể vậy nhưng lại chút nào không hàm hồ, lơ lửng mà nhanh chóng, nguyên lực ngưng tụ như ngọc thạch, lực tàn phá định cũng kinh người.

Ra quân bất lợi, sở phi định diễn biến chiêu thức, một đạo cường hãn kinh lực đột ngột truyên ra, đến tiếp sau này kế hoạch chưa thực hiện, liền bị toàn bộ đánh loạn.

Đạo này kinh lực xâm nhập hãn thân thể, ở trong người tùy ý phá hư, liên tục xuất hiện nhiều chỗ ám thương, trong nháy mắt liền hoàn toàn mất năng lực tác chiến.

Một chiêu phát xuất ra, Sở Thiên không còn mặt ngó đối thủ, xoay người chậm rãi xuống đài, thần thái nhàn nhã tự đắc, người về sau, đối thủ thân thể âm âm ngả xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Huỳnh đệ

Hô!

Một viên thịt cự đại rớt từ lời đài số tám ra ngoài, hung hăng nện xuống mặt đất.

Sở Nguyên hùng lực khí thế đứng trên lời đài chân vẫn còn giữ thế đá, tạo hình bức ngư, phối hợp tương mạo anh tuấn, đáng người thẳng tắp cùng với trang phục sang trọng, lập tức dẫn đến vô vàn lời khen hay từ phía khán giả, lại có mấy vị thiếu nữ phương tâm đã rung động đôi mắt đẹp toát ra vẻ ngưỡng mộ.

Loại phong cách lạnh lùng tiêu sái, lại khiến nhiều thiếu nữ ít kinh nghiệm sống hoan nghênh, thực lực chỉ là một phương diện, muốn thu hoạch được sự chú ý của mọi người, hình tượng bản thân mới là mấu chốt.

Người xem phản ứng như thế khiến Sở Nguyên có chút hài lòng, dành thời gian dùng tay hất hất lộn tóc đang rủ xuống mắt kia, đây là kiểu tóc mà hắn đã tỉ mỉ làm ra, lần này lại khiến nhón hoa si trầm trồ lên không ngừng.

Tác phong của người bản địa tương đối bảo thủ, nếu như đổi lại là thành thị nơi biên cảnh hoặc dị tộc, chắc hẳn sẽ có vài cô nương còn lớn tiếng hơn hét lên.

Tuy nhiên hắn vẫn chưa hài lòng, vẫn có mấy phần tiếc nuối, vốn định hảo hảo chiêu đãi tên kia, không nghĩ tới còn chưa trải qua đánh nhau, một chiêu liền bị đá ra ngoài, khiến hắn muốn truy kích cũng không có lý do hợp lý.

Loại kém cỏi như thế, còn vọng tưởng đến vòng sau, thật là ếch ngồi đáy giếng. Loại người như vậy cũng dám xuất hiện trong trận so tài, trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Nguyên gật gù đắc ý, nội tâm cảm khái không thôi.

Dưới đài "Viên thịt" run run mới chậm rãi ung dung duỗi ra cánh tay mập mập, khẽ chống lên sàn nhà, chậm rãi đứng thẳng ngẩng đầu, hiện ra khuôn mặt mập mập.

Sở Bảo hung hăng xóa đi vết máu bên miệng, trên mặt nổi khiếp sợ vẫn còn lưu lại chỉ chốc lát sau liền chuyển thành phần hận. Đối thủ thật đúng là không có khách khí, một thật cước nặng, khiến hắn rằng đều muốn rơi mất.

Còn may hắn biết là không ổn, cũng không có lựa chọn ngạnh kháng, nhờ lực đạo của đối phương rút lui về sau, bộ dáng mặc dù có điểm chật vật, lại gặp phải thương thể nghiêm trọng hơn.

Thấy thế, trọng tài chỉ khẽ nhủ mảy, không có nhiều lời. Vì so với ngoại giới hoàn cảnh còn tàn khốc hơn nhiều, trận so tài không nghiêm cấm đã thương người, chỉ cần không làm tàn phế, sao cũng được. thương thế sẽ có hộ lý nhân viên trị liệu, nghiêm trọng thì Dược đường sẽ cung cấp viện trợ khẩn cấp, tóm lại đều cứu được. Vì để cho đám tử đệ đều đạt được Lịch Luyện chân chính, gia tộc nguyện hi sinh một chút.

Bởi vậy, Sở Nguyên ra tay tàn nhẫn, trọng tài trong lòng mặc dù không vui, cũng không thể làm gì được cũng không có mở miệng chỉ trích.

Sở Thiên vỗ nhẹ bả vai đồng bạn hỏi: "Như thế nào, có cần người hộ lý không?"

"Không cần, vết thương nhỏ mà thôi. Một chiêu bị người giải quyết, thật là mất mặt a, phía dưới thật nhiều nữ sinh nhìn thấy, mặt mũi của ta không biết giấu đi đâu cho hết đây!"

Sở Bảo vỗ mặt uất hận, trong mắt dấy lên lửa giận, hung tợn nói: "Tiểu Thiên, ngươi phải báo thù cho ta a, tất cả nhờ ngươi."

Nghe vậy, Sở Thiên chậm rãi gật đầu, trong mắt hàn quang lấp lóe, trong tay áo mười ngón lặng yên nắm chặt, chỗ khớp nối cũng hơi trắng bệch.

Mập mạp cũng được coi là bạn hân, vô luận ai, vũ nhục bằng hữu của mình, tất nhiên không thể tha thứ.

...

Sở Thiên có chút hăng hái nhìn một màn trên đài, nhìn hai vị hạt giống duy nhất của lôi đài lần này, Sở Lâm cùng Sở Nguyên đang đối mặt với nhau.

Sở Lâm Bộ mặt trung thực, màu da hơi đen, tướng mạo phổ thông, một thân trang phục phụ trợ tôn lên khí thế hiên ngang, bởi vậy có thể thấy được, người xấu mặc trang phục đẹp thì cũng hơn hẳn người khác.

Đối diện Sở Nguyên thân mang hoa phục khảm viền vàng, khí chất hào Hoa, ngọc thụ lâm phong, nhưng giờ phút này tâm tình của hắn không tốt, không thương thức khuôn mặt ứng hồng của các thiếu nữ dưới đài nữa, trên mặt mất đi vẻ bình thản ung dung thường ngày, thần sắc trở nên phi thường ngưng trọng.

Hai người là bạn tốt của nhau, cũng đều hiểu rõ lẫn nhau, biết rõ đối phương cũng không tốt đẹp gì, mặt lập tức cứng lại, một bầu không khí nghiêm túc dần dần tràn ngập.

Sao lại thành ra như thế này? Thiếu niên mặc áo gấm Sở Phi miệng bởi vì giật mình mở ra, có thể nhét vừa cả quả trứng gà, trông thật mất mỹ quan.

Như bình thường, hắn nhất định sẽ không làm tổn hại đến hình tượng bản thân, chỉ đứng trước tình hình này, hắn cũng không bình tĩnh lại được.

Sau khi bị Sở Thiên ngược đãi, Sở Phi một mực âm thầm cầu nguyện, để Sở Thiên đụng phải một trong hai vị này, thì thâm cừu của hắn sẽ được báo. Không biết đã xảy ra vấn đề gì, lòng thành kính cầu nguyện lại phản tác dụng.

Hắn khóc không ra nước mắt, hai người các ngươi liệu chết, thế ai sẽ hành hạ tên Sở Thiên kia?

Bất quá, Sở Phi bỗng nhiên linh cơ khẽ động, hai người này quan hệ cá nhân rất không tệ, được xem là tri tâm hảo hữu. Bạn bè thì dễ nói chuyện, cả hai khiếm nhường một chút hợp lực giải quyết tiêu tử kia, không phải là rất tốt sao.

Huống chi bọn họ cùng là người tham gia nhiều lần, cũng đều có kinh nghiệm cả, hẳn là sẽ làm giống với suy nghĩ của ta.

Hai vị đại ca, làm ơn nhớ kỹ, nhẫn nhịn một chút gió yên sóng lặng, lui một bước trời cao biển rộng, không thể để xúc động chi phối a.

"Sở Lâm, thật là trùng hợp?" Sở Nguyên trước tiên mở miệng, phá vỡ không khí lúng túng.

"Thật trùng hợp." Đối với việc này Sở Lâm cũng không để ý nhiều.

"Huynh đệ một nhà, đâu cần tương tàn đâu. Nếu không ta có ý này, ở nhà ta có một quyển công pháp vô cùng thú vị, Lâm ca có rảnh đi tới nhà ta, ta liền đem cho ngươi tùy ý học tập. Còn nữa, hắc hắc, chẳng hay ngươi có thể nhường ta, dù sao huynh đệ chúng ta ai thắng đều như thế. Tuy nhiên ta, ta là nhất định phải hung hăng giáo dục tiểu bối vô tri kia, ai, tiểu bối vô tri thật là cuồng vọng."

Nói xong, Sở Nguyên giận dữ nhìn Sở Thiên dưới đài một chút, biểu lộ rất bất mãn.

Người xem tên Sở Thiên mặt rất bình tĩnh, hắn đứng quan chiến chúng ta, không nhúc nhích, sao lại đắc tội người?

"thôi khỏi nói nữa, ngu huynh đáp ứng ngươi." Sở Lâm mặt nghiêm túc, trịnh trọng đồng ý.

"Hảo huynh đệ, thời điểm then chốt cũng chỉ có huynh là đáng tin nhất." Sở Nguyên cảm động đến vành mắt đều đỏ, vội vàng từ trong ngực lấy ra khăn gấm lau nước mắt.

Hai huynh đệ tình thâm như biển, khung cảnh đó thật khiến lòng người xúc động, bất quá tranh tài còn phải tiếp tục, hắn như thường lệ vung cánh tay xuống, tuyên bố tranh tài bắt đầu.

"A Nguyên, ngươi trước."

"Lâm ca, ngươi trước đi, trưởng giả làm đầu. Nói Lâm ca nguyện ý lui lại một bước, huynh đệ đã nói như vậy, nếu ta còn không hiểu người ta lại nói ta không nghĩa khí."

Lý do mười phần hợp tình hợp lý, cho dù ai cũng không tìm ta sơ hở gì.

Cho nên, Sở Lâm trước hết xuất thủ, nguyên lực bao khóa tay phải, hướng về phía trước phóng ra một chưởng, làm màu đánh về phía đối thủ, khí tức ba động chỉ có tần bốn.

Thấy thế Sở Nguyên xuất chưởng nghiêng chiến, đồng dạng chỉ dùng nguyên lực tần bốn chống cự, tình cảnh này lại không giống so đấu, ngược lại giống như trong thanh lâu vuốt ve tiểu nương tử, ôn nhu quan tâm, nhu tình mật ý.

Dưới đài người xem nhao nhao cảm khái, huynh đệ như thế mới là huynh đệ, không thân huynh đệ hơn hẳn thân huynh đệ a. Rõ ràng đều có tu vi Luyện Thể tầng năm, lại chỉ dùng ra Luyện Thể tầng bốn sơ kì nguyên lực, thực sự thương yêu nhau, như thân huynh đệ a.

Không ít thiếu nữ đa sầu đa cảm rơi lệ, nhân gian tự có chân tình a, quả nhiên, cả thế giới tràn ngập ôn nhu.

Song chưởng sắp tiếp xúc, đột nhiên, Sở Lâm tay phải nguyên lực bạo tăng, chớp mắt liền đạt tới tầng năm đỉnh phong, trên lòng bàn tay bám vào huyền hắc thiết cát, xem ra hẳn đã điều khiển được kim loại. Bàn tay trái chẳng biết lúc nào đã nhô ra, đồng dạng biến thành huyền thiết kiếm cổ. Hai tay đột nhiên chấn động, bàn tay đâm vào đối phương hai cái, không lưu tình chút nào mãnh lực uy mãnh vô song.

Không hẹn mà cùng, Sở Nguyên ai tay nhô ra từ trong tay áo, mười ngón hơi cong ra, đầu ngón tay lóe ra hào quang óng ánh, tựa như sức mạnh tinh thần chiếu rọi đại địa. Nhìn lại, lại không giống ngón tay, dường như là sắc bén thân binh Bảo khí. Khuôn mặt cảm động bỗng hóa dữ tợn, giống như ác lang rình mồi.

Sóng khí kịch liệt từ nơi va chạm bộc phát ra, trong không khí đã hóa thành kinh phong mãnh liệt, từ trên đài trực tiếp thổi tới khu người xem.

Ba thanh âm bên vang lên, khiến rất nhiều thiếu nữ rơi kệp tóc xuống đất, búi tóc đen tung về sau phiêu đảng, lộ ra gương mặt đỏ bừng cùng hai tai trắng muốt.

Bàn đá xanh dùng để lót lối đài, dù làm từ vật liệu đặc thù gia công chế thành, vẫn khó thoát vận rủi, dưới chân hai người răng rắc đứt gãy.

Xung kích to lớn làm song phương giao chiến đều chân đứng không vững, từng người gầy trượt trên mặt đất, tiếng ma sát chói tai để cho người khác lo lắng để giầy có khỏi bốc lửa không, hai người rút lui thẳng đến bên bờ lối đài mới miễn cưỡng dừng lại.

"Lâm ca, không thể nhường một ván sao? Đồ vật kia, là Thiết Sa Chưởng, lựa chọn thật độc, ngươi còn coi ta là huynh đệ hay sao?" Sở Nguyên tức giận không thôi.

Đến một bước như này, Sở Lâm vẫn một mặt thuần phác, khuôn mặt vẫn như cũ, cũng không có chút nào đỏ mặt. Cũng có thể bởi vì mặt quá đen, hơi đỏ một chút thì người khác cũng không thể nhìn ra được.

Nghe vậy hẳn điềm nhiên như không có việc gì cười hắc hắc nói: "Đã lâu không gặp, huynh đệ của ta tính cảnh giác vẫn không hề giảm a, xem ra phong thái cũng vẫn như xưa, thật đáng mừng a."

Sở Nguyên không chịu được, sắc mặt một mảnh xanh xám: "Nói vậy, Lâm ca nhất định làm khó tiểu đệ?"

"A đó là nói đùa thôi, quyền tiến tới vòng sau, há có thể tùy tiện nhường lại? Đây là giao đấu, thi triển thực lực quyết một trận thắng thua đi, công bằng công chính quang minh chính đại, cũng không nên làm khó để giám khảo a. lại nói, ngươi không phải cũng sử dụng Trích Tinh Thủ? Nếu không phải ca ca mọc thêm cái tâm nhãn, sớm đã bị ngươi hờ."

Đối mặt với đối phương đang mở miệng chất vấn, Sở Lâm y nguyên không có chút rung động nào.

Lời nói lại đem Sở mập mạp dưới đài buồn nôn hết sức, trong bụng lại có loại cảm giác muốn nôn mửa. Hai ten người, coi mình quang minh chính đại, vậy ta liền là thuần khiết thánh nhân, loại người nói ra điều như thế đều không mang theo đồ mặt, làm người sao có thể vô si đến như thế?

Biết nhiều lời vô ích, Sở Nguyên bỏ đi suy nghĩ may mắn, tập chung nguyên lực, tuyệt học "Trích Tinh Thủ" xuất hiện lần nữa, chiêu chiêu mò mịt, thức thức ác độc, mưa to gió lớn bao phủ đối thủ.

Sở Lâm hừ một tiếng, thi triển võ học ứng đối, nguyên lực thôi động đến cực hạn, trên lòng bàn tay từng hạt đen nhánh hiện ra, tựa như vật thật, nhìn đã cảm thấy cứng rắn, đụng tới thì còn như thế nào nữa.

Trên lối đài hai người thân hình xen vào nhau, ra chiêu nhanh chóng, không lưu tình chút nào, mãnh liệt va chạm, âm thanh phanh phanh vang bên tai không dứt, phảng phất như đao kiếm giao kích, âm thanh hữu lực.

Hai vị tuyển thủ cùng là tầng năm đỉnh phong, đều là lão nhân kinh nghiệm tác chiến phong phú, đều có sở trường tuyệt học át chủ bài. Đại chiến, giết đến thiên hôn địa ám, người ngã ngựa đổ, cuối cùng Sở Nguyên cao hơn một bậc, giành được chiến thắng.

Hắn há mồm thở dốc, lần này thắng cũng do may mắn, nguyên lực tiêu hao rất lớn, thân thể nhận thêm vài vết thương nhẹ, đợi chút nữa không biết có thể

khôi phục mấy phần thực lực?

Bất quá, đối phó với một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, chắc hẳn đã đủ.

Lạnh lẽo hàn quang xuất hiện từ trong mắt Sở Nguyên, không còn che giấu bản thẳng đến Sở Thiên dưới đài.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Yếu nhất bất cường

Yếu nhất 8 cường Tiểu Nguyệt:

Người đến xem so tài đông nghịt, reo hò thét lên liên tiếp không ngừng.

Hiển nhiên theo những cuộc tranh tài tiến hành, khí thế càng thêm nhiệt liệt, vài toà lôi đài lần lượt tiến vào trận đấu quyết định, làm khán giả cảm xúc phấn khởi lên đến cực hạn.

Lôi đài số tám không khí hơi có vẻ hơi chùng xuống, nhưng trong không khí yên tĩnh lại xen lẫn những lời bình luận to nhỏ, đám khán giả ánh mắt có chút chờ mong, nhìn thẳng hướng lôi đài.

Trên đài Sở Thiên tóc bạc sáng chói, áo trắng như tuyết. Sở Nguyên áo mũ chỉnh tề, ưỡn ngực đứng. Hai người phân biệt đứng lôi hai đầu lôi đài, đối diện nhìn chăm chú lẫn nhau, tuy cách một cái lôi đài, lại cho người ta loại ảo giác hai người đang đứng rất gần nhau.

Trận này khác hẳn với các trận trước, trọng tài cũng không giống như ngày thường, không lập tức tuyên bố bắt đầu khi hai người lên đài, mà hơi tạm dừng một đoạn thời gian. Trong lúc đó, khán giả không khỏi bắt đầu khẩn trương, hô hấp dồn dập, tiếng nghị luận từ nhỏ thành to, phảng phất như thủy triều, liên tiếp, cuộn cuộn không ngừng.

"Các ngươi nói ai có thể thắng?" Nói chuyện là một thiếu niên còn nhỏ, lần đầu quan sát loại tranh tài này, hẳn lộ ra vẻ hưng phấn, non nớt và hiếu kì che kín hai mắt.

Câu hỏi thăm giống hất nước vào chảo dầu đang nóng, mọi người cảm xúc bạo tăng, nhao nhao khịt mũi coi thường.

"Người là đồ ngớ ngẩn, đương nhiên Nguyên ca thắng. Phải biết lần trước so tài, hắn liền lấy được chiến tích không tầm thường không tầm thường. Huống chi lại qua ròng rã một năm, thực lực khả năng tinh tiến hơn nữa. Sở Thiên vừa khai linh không lâu, sao có thể cùng so sánh?"

"Nghe nói Sở Thiên có chút bản sự, thế nhưng chỉ nổi tiếng trong đám người mới. Trận so tài tầm cỡ gia tộc như thế này, còn chưa tới phiên loại trẻ con ra mặt. Qua mấy năm, có lẽ còn có cơ hội xuất hiện nha, ha ha..."

Vị này dựa vào kiến thức lão luyện, hẳn đối người hay đối với sự tình đánh giá từ trước đến nay đều đúng trọng tâm, hẳn đối Sở Thiên cũng không xem trọng, dù sao lão nhân đã già, lại tìm từ tương đối hàm súc, nói chưa hết liền lay động mớ tóc trắng thừa thốt trên đầu, thờ dài thần sắc tiếc nuối.

Những người khác liền không có khách khí, một thiếu niên trẻ tuổi nóng tính, mặt mũi tràn đầy khinh thường: "Sở Thiên một là bốc được luân không, hai là cả hai đối thủ thực lực bình thường, vận khí tốt tiến vào trận quyết định này thôi. Mà nguyên ca một đường ngay cả gặp cường địch, lại phá quan trăm tướng, hất vang tiến mạnh, mạnh như Sở Lâm đều bại trong tay, tất cả là nhờ lực cũng không có nửa phần may mắn."

Phụ cận tất cả mọi người kiên nhẫn lắng nghe, thậm chí mấy muội tử gương mặt xinh đẹp đều nghiêm nghị, ngưng thần lắng nghe lời bàn cao kiến, người này càng thêm đắc ý, nghiêm sắc mặt khẳng định nói: "Đều tiến vào trận đấu cuối cùng này, hai người lại hoàn toàn chênh lệch. Thật là sắt không sợ lửa trui rèn, đánh nhau xong thật giả liền rõ. Các ngươi nhìn đi, đợi chút nữa Sở Thiên chắc chắn bị hai ba chiêu thu thập."

Nói xong, nhìn qua mấy tiểu mỹ nữ mặt mũi tràn đầy sùng bái mình, trong lòng của hắn mừng thầm không thôi, nhưng trên mặt còn phải vát và duy trì phong thái cao nhân, ý muốn cuồng tiếu ở khóe miệng không ngừng co rúm, khiến hắn khó chịu không thôi.

...

Trận đấu còn chưa bắt đầu, khán giả lại không hên mà cùng hướng về Sở Nguyên. Mọi người tin tưởng thực lực của hắn, càng quan trọng hơn, Sở Thiên dành được hai thắng lợi trước đó quá dễ dàng, bởi vì đối thủ quá yếu, nhìn qua không có chút nào đáng tin tưởng.

Cảm nhận được chung quanh ánh mắt cổ vũ hướng mình, Sở Nguyên lộ ra mỉm cười, người sáng suốt còn nhiều a, quả nhiên không ai ủng hộ tiểu tử kia, theo như cái này thì, trận tranh tài này thắng chắc.

Tuyệt đối không nên cho rằng, khán giả chỉ là râu ria. Nếu như song phương thực lực tương đương, một điểm này liền trở thành mấu chốt thắng bại. Ai có thể thu hoạch càng nhiều ủng hộ, liền có thể áp chế đối thủ về mặt tinh thần, phát huy sức mạnh cướp đoạt thắng lợi. Trái lại, thì lại lâm vào cục diện

bất lợi.

Cơ hồ không ai ủng hộ Sở Thiên, tóc bạc sáng chói vì hấn tăng thêm một phần thần bí, hấp dẫn mấy muội từ chú ý đến. Nhưng cho dù là các nàng, cũng không thể làm gì được chỉ có thể ôm ấp chờ mong, dù sao thực lực quá cách xa. Chỉ trong có lòng yên lặng cầu nguyện, đợi chút nữa đánh nhau, hi vọng Nguyên ca có thể hạ thủ lưu tình, đừng để vị tiểu đệ này thụ thương.

Nhiều người như vậy nhưng trong đó chỉ có Sở Sở, Sở Bảo cùng vài người, bởi vì kẻ vai chiến đấu qua, mới biết Sở Thiên vô cùng khó đối phó, âm thầm suy đoán long tranh hổ đấu.

Đội không khí nóng lên tới đỉnh điểm, trọng tài lộ ra hải lòng tiểu dung, vung xuống cánh tay tuyên bố bắt đầu.

Sở Nguyên hít sâu một hơi, ngoài ý liệu, ánh mắt đột nhiên ngưng trọng, khí tức đột nhiên tăng lên, nguyên lực vận chuyển trong lòng bàn tay,

Trong lòng bàn tay bắt đầu lấp lóe tinh mang. Tuy nói đối thủ nhìn qua rất yếu, nhưng sư tử vô thỏ vẫn cần toàn lực, lấy kinh nghiệm của hấn, đương nhiên sẽ không phạm sai lầm cơ bản.

Thấy thế vô luận trọng tài và người lớn tuổi dưới đài đều trong lòng tán thưởng. Thường ngày giao đấu lật thuyền trong mương có thể nói nhìn nhiều thành quen, khinh địch chính là một điều tối kỵ. Sở Nguyên tuổi tác không lớn, chẳng những thực lực vô cùng cao minh trong cùng thế hệ, lại hiểu được đạo lý, tương lai tất nhiên sẽ trở thành đại nhân vật.

Sở Nguyên bước lên trước một bước, tốc độ đột ngột tăng, để lại đằng sau một thân ảnh mơ hồ, để cho người xem ngay cả diện mục đều nhìn không rõ ràng.

Chỉ có thể nhìn thấy mười ngón tay có chút cuộn lại, trên đó tinh mang sáng chói, tựa như lưu tinh xẹt qua chân trời, trong không khí lưu một đường vòng cung tuyệt mỹ.

Cùng so sánh với biểu hiện hoa lệ của đối phương, Sở Thiên ứng đối cực kì bình thường. Chỉ vận chuyển nguyên lực, nhìn khí tức cũng chỉ là tăng bốn, Trích Tinh Thủ hoá mất chiếu rọi khiến xung quanh âm đạm phai mờ, hấn lại ngu ngơ đứng đấy.

Chung quanh tiếng cổ lên đình tai nhức óc, lại toàn tặng cho đối thủ, trước mặt sát khí bốn phía, xung quanh chỉ toàn thấy "Trích Tinh Thủ", Sở Thiên thân mang một bộ áo trắng, lẻ loi lơ lửng co lại một góc lồi đài, phảng phất như bị toàn thế giới vứt bỏ.

"Ai." Mấy vị thiện lương thiếu nữ bóp cổ tay thờ dài, một tộc muội đáng yêu ái tâm tràn lan, gương mặt xinh đẹp hiện ra vẻ không đành lòng, đôi mắt tròn xoe chột đỏ lên, trong đó óng ánh nước mắt, tùy thời đều giống như khả năng tràn ra.

Phụ cận các thiếu niên ánh mắt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi, từng tên đổ kỵ Sở Thiên, hận không thể lấy thân thay vào, để chút nữa các muội tử vì bản thân thương cảm rơi lệ.

Nói rất dài dòng, trên thực tế một trận gió lên, hai vị tuyển thủ liền đã gần sát nhau.

Sở Nguyên thả người nhảy lên, cao đến đỉnh đầu đối phương, hai tay lẳng không kích xuống dưới, trên mặt anh tuấn hiện ra kiểu cười nhe răng.

Tiểu dung không giống ai lại thô kệch như vậy đáng nhẽ sẽ làm mất nét nho nhã của hấn, nhưng mà xuất hiện ba phần lại ẩn bảy phần, nhìn qua không mất nho nhã. Nhưng, nếu có thể nhìn đến căn thận một chút, nếu bị phát hiện ra thì hấn không biết chui vào lỗ nào.

Toàn lực thôi động mười ngón tay, trên lòng bàn tay nguyên lực ngưng tụ tinh quang, lộng lẫy sáng chói mê người, cho người ta cảm giác như bầu trời đêm bao trùm, sao trời hạ xuống.

Một bàn tay như bạch ngọc xuyên qua bầu trời đêm, tùy ý mà đi, chưởng này trong sáng óng ánh, ngón tay thon dài, tựa như hiện thân của ngàn vạn sao trời.

Nhưng không thể tưởng tượng nổi, một tay phảng phất như tuân theo ý chí của thần linh, giống như thiên mệnh chỉ từ là mục tiêu mà mọi người hướng tới, gặp nguy cơ khắp nơi, lại luôn có thể biến nguy thành an, tránh thoát đúng lúc, tiến thẳng tới đối thủ trước ngực.

Trên lòng bàn tay kinh lực phun ra, mặc dù không quá mạnh mẽ, lại giống như Ngụ Công đòi núi, cứng cỏi khó tả, vững vàng đem đối phương đánh rơi xuống dưới đài.

Sở Nguyên miệng cũng không phun máu tươi, cũng không có nhận bất kỳ thương thế nào, lại hận không thể đập đầu chết. Bởi vì hấn thua, thua không minh bạch.

Coi như đối đầu với Sở Phi Dương, bị cường địch một chiêu miểu sát, cũng có thể yên tâm thoải mái, bởi vì hoàn toàn trong dự liệu.

Làm sao có thể tin được, một tên nhóc vừa mới khai linh, lấy tu vi thấp hươn mình, lại đánh hấn bay ra bên ngoài. Chuyện gì, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Nếu trước mặt có miếng đậu hũ, Sở Nguyên sẽ lập tức đập về phía đỉnh đầu của mình, cam tâm vỡ sọ não. Trong miệng thổ huyết, hấn đập tay vào ngực thỉnh thoảng nguyện chết khi chiến đấu chứ không muốn chịu nhục như thế này.

Nhưng, nơi đây không có miếng đậu hũ nào, còn thứ đậu hũ trên người mấy muội tử kia, hấn hấn tự cho mình là chính nhân quân tử, đương nhiên không

thể dùng a, kia chính là tự hủy hình tượng. Hãn dùng thổ huyết, thể nội cũng không có vết thương gì, tự nhiên cũng ngưng nôn.

Không chỉ hãn, ngay cả khán giả đều rất phiền muộn. Chiến đấu như thế, trong mắt bọn họ là Sở Thiên tùy tiện đánh ra một chiêu, lại trùng hợp đánh trúng điểm yếu của Trích Tinh Thủ, đem Sở Nguyên đánh rơi ra bên ngoài.

Vận khí thực quá tốt rồi, có thể so với đi vào núi đựng tiên nhân, đi ra ngoài đường nhất được thần khí, ở nơi hoang dã gặp được mỹ nữ a.

Trong trận đấu, Sở Thiên hiện ra tu vi của mình, nhìn thể nào cũng giống như tăng bốn, mặc dù không thể nói yếu, nhưng so cùng Sở Nguyên, Sở Lâm, đơn giản liền là cận bã, phát tay cũng có thể diệt hết một mảng lớn.

Nhưng chuyện không thể tin được xuất hiện, hạt giống mạnh nhất Sở Nguyên, bởi vì vận khí chênh lệch đã bại bởi một người mới, ông trời cũng quá biết đùa đi.

Không thể không nói, trò đùa thực có chút hơi quá tay, tranh tài không nên quá nát. Mà Sở Thiên chính là người đại diện cho lời đài số tám, so tài trận bát cường, không lẽ hãn vừa ra liền bị đập toi tã.

Trong lúc nhất thời, hư không quanh lời đài số tám yên tĩnh là thường, không nghe ra chút thanh âm nào.

...

Trận tranh tài tìm bát cường tiếp tục diễn ra, nhưng cơ hồ tất cả người xem nhất trí cho rằng, vô luận tranh tài như thế nào, kẻ yếu nhất không thể nghi ngờ chính là Sở Thiên. Việc này là chắc chắn, không thể nghi ngờ, nếu như có nghi vấn, chắc chắn nhận hết ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

Kể từ đó, lời đài thi đấu chưa kết thúc, hãn yên vị trên cái ghế yếu nhất bát cường, vững như Thái Sơn, vững như thành đồng.

Chính lúc đó, Sở Thiên trong lúc vô tình sáng lập truyền thuyết về kẻ yếu nhất trong bát cường.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Hi vọng của gia tộc

cùng Sở Thiên bên này bất đồng, những lời đài khác đều chiếu đầu ác liệt để tìm ra người xuất sắc nhất

Lời đài số một, trận đấu chính nhiệt liệt tiến hành, dưới đài tiếng khen hay như sấm, tình hình dần dần rõ ràng.

Những người này ở gia tộc địa vị khá cao, trong đó trường bối ít nhiều lệ thuộc Tử Trường Lão dưới trướng, phổ thông người xem thấy là bọn họ, tự nhiên có chút khiếp đảm, không dám lần nữa tới tranh phong. Làm đối thủ cố gắng lên, tiếng nhỏ dần, khí thế dần dần yếu, tựa như sợ vợ hán tử tao ngộ sư tử Hà Đông rống, không cách nào nữa chần hừng phong, nhất ngộ bên trên khó tránh khỏi rơi xuống tầm thường.

Huống chi Sở Ca thật sự rất cao minh, thứ nhất dựa vào Tử Trường Lão quyền thế, mà đến bản thân chính là huyền mạch thiên tài, có thể nói cho dù mất đi trong nhà duy trì, người bậc này chỉ bằng vào chính mình, sớm muộn cũng có thể sáng chế một mảnh bầu trời, hơi hơi cân nhắc lợi hại liền minh bạch, đắc tội người này cũng không có lợi nhất.

Dưới tình huống bình thường, loại này tiền đồ vô lượng nhân vật, mọi người đa số cảm lấy lấy lòng thái độ. Trận đấu ngay từ đầu, vô luận các tiểu đệ, hay là phổ thông người xem, đều là đánh lên hoàn toàn tinh thần, như tu vi vận đủ nguyên lực, giọng sáng giết ra cuồng hống, khàn cả giọng gào thét, từng cái một thi đua, sợ hãi yếu hơn người bên ngoài, không đủ bày ra thành ý.

Tiếng cổ vũ vang ngang trời, Sở Ca thể công càng lăng lệ, chỉ thấy thân hình hãn tiến thối như điện, khép lại hai ngón nguyên lực cô đọng, bày biện ra ngọc vật màu sắc. Tập kích thì chỉ ra như gió, "Đoạn Ngọc Chi" kết thành dây đặc lưới lớn, đồ ập xuống hướng đối phương trùm tới.

Sở Ca tu vi đạt tới luyện thể tầng sáu, nguyên lực ba động hơn xa lúc trước, toàn lực thi triển tuyệt học, chẳng những khán giả kiêu ngạo, liền khách quý khu cao tầng đều thỏa mãn. Tổng, Lưu hai nhà đến đây ngắm cảnh cùng thể hệ đều thu hồi lúc trước kiêu căng cùng khinh thường, bộ mặt thần sắc thoáng trịnh trọng.

Đối thủ của hãn thấy thế, co rút lại vòng phòng ngự tới ứng đối, vận đủ nguyên lực chỉ thủ chờ không tấn công, hiển nhiên ôm định kéo dài trận đấu, tiêu hao nguyên lực tác dụng.

Không khó nhìn ra người này không tầm thường, trên thực tế, người này cũng là tu vi tầng sáu, chính là bên trên giới Tộc bị bên trong người nổi bật, tình cảnh bất lợi cũng không hoảng loạn, trong chớp mắt liền dùng ra thỏa đáng đôi sách.

Theo hãn phỏng đoán, Sở Ca tấn cấp luyện thể tầng sáu không lâu sau, nguyên lực dự trữ chắc hẳn không bằng chính mình, trắng trận thi triển võ học định không thể bền bỉ, nếu có thể đem kéo vào đánh lâu dài, nói không chừng thể áp chế trong đó sắc bén, thắng tới chuyển bại thành thắng cơ hội.

Thế nhưng là, thông minh như Sở Ca, tự sẽ không để cho đối phương thực hiện được, trong tay tăng lớn thế công, trong khoảng thời gian ngắn, bóng ngón tay trùng điệp, kinh phong gào thét, Đoạn Ngọc Chỉ thúc dục đến tận cùng, quả thật thắng được Thần Bình Lợi Khí.

"Phốc."

Sở Ca chỉ đâm tới, đối thủ bận rộn vùng tay đến, ở trên nguyên lực tăng bị chính diện đánh bại, kiếm chỉ trùng điệp điểm tại trên cánh tay, huyết nhục bắn tung toé đau đớn khó nhìn.

Một chiêu đắc thủ, hấn không lưu tình chút nào tái xuất chỉ, đối thủ trên đùi xuất hiện lỗ máu, huyết nhục bên ngoài nhìn mà giật mình...

"Ta nhận thua." Đối thủ bị ép mở miệng đầu hàng.

Chợt một chút, đoạt mệnh kiếm chỉ hoàn toàn đứng ở ngược, thế công mặc dù dừng lại, sóng khí vẫn còn, thẳng trúng quần áo hấn, tóc đen tung bay.

Sóng yên biển lặng, đối thủ kinh hãi nơi cơ hồ trái tim ngừng đập lần nữa nhảy lên, cùng tám cường vô duyên, bại bởi bức này đối thủ, một chút cũng không oan. Hồi tưởng lại, vẫn tìm đập nhanh, phát giác được bị thương, hấn lập tức mở miệng nhận thua, mặc dù như vậy, vậy mà hứng chịu trọn bốn chỉ.

Võ giả tốc độ phản ứng cực nhanh, tu vi đến luyện thể tầng sáu, từ phản ứng kịp mở miệng, bất quá ngắn ngủn trong nháy mắt, có thể liền tại ngắn như vậy trong thời gian, Sở Ca liền ngay cả ra bốn chiêu, như thế ra chiêu tốc độ, hấn thua tâm phục khẩu phục.

Mất thấy hết thấy đều kết thúc, trọng tài lộ ra nụ cười: "Sở Ca thắng lợi, chúc mừng người tiến nhập bát cường."

Người xem trong chớp mắt sôi trào lên, các tiểu đệ của Sở Ca tự đáy lòng vui sướng, bọn họ đều là buộc trên một sợi thừng mã trách, lão đại càng là cường đại, bọn họ càng như con đường phía trước, thật thô một mảnh bấp chần, nên ôm chặt.

Trong đó mấy người cao hứng bừng bừng thu xếp tiệc ăn mừng, khác phân ra một người đi cứu hộ khu, hướng chính chữa thương Sở Hách báo tin vui.

...

"Phanh."

Nhất đạo thân ảnh bay ra số hai lôi đài, trên mặt đất trượt mấy thước, sự thất bại ấy là một người mặt thiếu niên, hấn không cam lòng lau đi bên môi huyết tinh, thua không dám phát tác, tuy tu vi tương đồng, nhưng đối với tay thực lực quá mạnh mẽ, ra quyền huy chương tựa như huy động mũi kiếm, mang theo cổ sắc bén sát lục chỉ khí, thật là khiến người khó có thể chống cự.

Người thắng ngạo nghễ sừng sững trên đài, thân ảnh mặc dù hơi có vẻ nhọn, lại như là sắt thép đúc thành, phẳng phát không có gì có thể rung chuyển, song chương vẫn quanh quẩn năng lượng đen kịt, chiến thắng vẻ sau liền từ đậm chuyển sang nhạt, dần dần mà biến mất.

Hấn cao cao tại thượng mắt nhìn xuống đối thủ, hưởng thụ dưới đài quỹ lay hoan hô, chợt ngửa đầu tiếp nhận ánh mặt trời, lãnh cứng rắn trên mặt không khỏi hiện lên xuất ra nụ cười.

Bây giờ cái khuôn mặt Sở Thiên đám người rất tinh tường, chính là lịch luyện lúc cho lực bạn đồng đội.

"Rốt cuộc tiến vào bát cường." Sở Ảnh tự lẩm bẩm, trong lòng không khỏi nghĩ đến, Sở Thiên đại khái cũng tấn cấp đi.

Như vậy vừa vặn, hấn ngược lại muốn nhìn một chút, vị này đồng bạn có bao nhiêu tận lực, có thể hất ra đột phá băng tức hùng, cũng lấy được La giáo quan đặc biệt khen.

"Mặc dù cùng thành bạn, đồng đội sống vai tác chiến, ta có thể sẽ không hạ thủ lưu tình, ngàn vạn lần chớ khiến ta thất vọng a."

Sở Ảnh trong miệng tự lẩm bẩm, lịch luyện lúc được cứu một mạng, cho đến hôm nay chưa quên được.

...

Lôi đài số ba, một tên thiếu niên to con động thân đứng thẳng, một cái quét tới uyển như thiên thần.

Đối thủ ngã vào dưới chân hấn, trong mắt không có không cam lòng cùng oán hận, duy toát ra bất đắc dĩ và ngưỡng mộ, trong thâm tâm tự mình giải vây: "Bại bởi Sở Nghị Ca không mất mặt, căn bản chính là trong dự liệu. Nghị Ca thực lực như vậy, quả không hổ là thứ hai, chỉ đứng sau Phi Dương Ca. một đường trường quyền đập tiến nhập bát cường, điều chưa hề thấy mới nghe lần đầu a."

Khán giả ủng hộ liên tục, tiếng vỗ tay từng trận, vui vẻ nhất muốn thuộc mọi người của hấn Sở Quyên. Mất thấy ca ca chiến thắng, nằng trướng nồn khuôn mặt tràn ngập hưng phấn, thon dài bàn tay trắng nõn không ngừng khép mở, may may không keo kiệt đưa tặng tiếng vỗ tay.

Mặc dù mới vừa thua hết đài chủ cuộc so tài, có thể đối thủ là thượng giới thứ ba sở lôi, đối mặt mạnh như vậy địch, thất bại không cách nào tránh khỏi. Trong tỷ thí nằng đã hết cố gắng lớn nhất, thua không có tiếc nuối. Huống chi trước thắng liền tiếp mấy trận, cho đến mới đây bại, có thể nói mặc dù bại vẫn vinh.

Thấy muội muội đích thân tới hiện trường vỗ tay, sở nghị đàn độn trên mặt từ trong thâm tâm hiện lên xuất ra nụ cười.

Biết nàng cùng sở lời một tổ về sau, kết quả tranh tài sớm có dự liệu, bởi vì vậy cũng không mất mát, dù sao đối với tay tuyệt không phải nhả nhận người.

Cũng mặc kệ như thế nào, tóm lại là người này ngăn trở em gái vào vòng kế, bảo hấn rất là khó chịu, trong lòng âm thầm kế hoạch, nếu bất cường so tài đụng phải, định hung hăng dạy dỗ đối phương, tốt thay muội muội cho hả giận.

Nghĩ đến có thể cùng sở lời chiến đấu, sở nghị khoe miệng hơi nâng lên, tính toán dây xéo đối thủ phương thức.

Thấy cái biểu tình này, Sở Quyên nụ cười liền ngưng, trong lòng đột nhiên một chút, mảy liễu tức thành đẹp mắt đáng vẽ, phỏng đoán có người phải xui xẻo.

...

Tộc bị mỗi năm một lần, chính là gia tộc việc trọng đại, nhất là đối với bọn tiểu bối mà nói, lại càng là một hồi mở tiệc vui vẻ. Như vậy long trọng trong cuộc sống, Sở Sở mặc vào thích nhất hồng nhạt y phục, tóc bị chải vuốt thành khả ái song đuôi ngựa, thanh thuần mặt mày kinh qua tỉ mỉ trang phục, bằng thêm xinh đẹp cùng quyến rũ, có thể nói, hôm nay nàng so với phía trước càng có lực hấp dẫn.

Không riêng dưới đài các thiếu niên mắt lộ ngưỡng mộ, miên man bất định. Liền ngay cả trên đài thay vì liễu đấu đối thủ cũng nhìn không được tâm hồn rung chuyển, nếu có một tia khả năng, hấn thật muốn lấy mạnh mẽ thực lực nghiền ép đối phương, cũng không bị thương người, như thế nũng nịu muội tử, như làm bị thương một tia nửa điểm, vậy thì thật là phung phí của trời.

Muốn trước đem muội tử đẩy vào tuyệt cảnh, tại đối phương sắp té xuống đài, bất kể hiềm khích lúc trước đưa tay nâng, hiển thị rõ người khiêm tốn bản sắc, thành tựu một đoạn anh hùng cứu mỹ nhân, kết giải thoại.

Chỉ là nghĩ nghĩ, xác định có cỗ nhiệt lưu xông thẳng ngực, kêu hấn hưng phấn không được.

Đáng tiếc chính là, hấn cũng không có đánh bại muội tử năng lực, thậm chí, đối mặt Sở Sở phiêu hốt sắc bén thế công, liên tư duy cũng không thể nói liền. Bắt đầu còn có thể ý dâm một chút, mà liền tưởng tượng công phu cũng không có, lại càng về sau, chỉ phải bị ép thu hồi tạp niệm, luống cuống tay chân chống cự đối thủ.

Trên đài bóng hình xinh đẹp lay động, như bướm trắng nhào hoa, như cô vân xuất dứ, chương, chân cùng sử, đập đối phương mặc dù kiệt lực ngoan cố chống lại, cũng được liên tiếp lui về phía sau.

Một cái tinh xảo ngọc thủ đối diện mà ra, thiếu niên vội vàng huy chương tiếp đón. Ngọc thủ tiêm nhỏ thanh tú, thiếu niên bàn tay lại quá mức rộng lớn, vô luận lồm chồm khớp xương, vẫn còn cổ đồng màu da, cũng ám chỉ vậy chương cứng rắn.

Có thể bề ngoài cứng rắn bàn tay bị Sở Sở tay nhỏ bé đặt lên, đau nhức hung mãnh tập ra, thiếu niên từ răng toét miệng, mạnh mẽ lực đạo từ lòng bàn tay trực truyền đến bả vai, cả cánh tay tựa như bị thiết chùy đập lên, nữa trực không dậy rồi.

Chưa tới kịp nhận thua, Sở Sở dưới váy chân bay ra, chân ngọc trùng điệp điểm tại đối phương ngực, thiếu niên ngửa mặt phụt lên huyết tinh, bay ngược vào rớt xuống mặt đất, miệng sùi bọt mép hôn mê bất tỉnh.

Người xem khu mấy cái tục tũ nam thu hồi tà niệm, không khỏi nuốt nước bọt, tuy nói là cái mỹ nữ, lại cũng không nên hứng chịu, không biết, còn tưởng rằng đây là quái thú hoành lên mỹ nhân da a. Vốn còn ý dâm cùng nàng này chống lại, chăm chú cân nhắc một chút, bực này may mắn được thấy không thể chạm phải, hay là lưu lại cho người khác thì tốt hơn.

Trọng tài có chút giật mình, lật đặt kêu ra nhân viên y tế cấp cứu.

Sở Sở nháy mắt ái con mắt, vừa lên đài liền chăm chăm nhìn mình, mục quang hết sức kỳ lạ, đây là ý gì, xem thường nữ hài tử sao?

Thầm nghĩ cấp đối thủ cái giáo huấn, hiện tại xem ra, xuất thủ tựa hồ có chút nặng, chợt nhìn về phía trọng tài, không có ý tứ cười cười.

Trọng tài vốn định trách cứ vài câu, thấy thế vậy mà nói không nên lời, theo như cái này thì, tiểu mỹ nữ luôn là có một ít đặc quyền.

...

Theo các trận đấu về sau, các thiếu niên thi triển tuyệt kỹ, bộc lộ tài năng. Ở mấy ngàn người nóng bóng chờ xem, bất cường danh sách mới vừa ra lò. Một tới số tám lời đài vào vòng kế người theo thứ tự là Sở Ca, Sở Anh, sở Nghị, sở bằng, sở Phàm, Sở Sở, sở Lôi cùng Sở Thiên.

Tất cả gia tộc người ở tại tràng, vô luận là tộc trưởng, cao tăng, các trưởng bối, vẫn còn đông đảo tiểu bối, tất cả lấy tán thưởng ánh mắt nhìn lưu lại vào vòng kế người. Những người này không thể nghi ngờ là gia tộc tương lai hy vọng

Chỉ có Sở Thiên một người biến thành trò cười, đầu trận rút thăm luân không, xuất hiện thì dựa vào vận khí thủ thắng, thắng hai trận bình thường không có xem chút, có thể nói bất cường sĩ nhục.

Bát cường thi đấu còn chưa bắt đầu, khán giả đã bắt đầu thảo luận, Sở Thiên trình độ như vậy, có biểu hiện, lấy được loại nào chiến tích.

Tranh luận điểm dĩ nhiên không có ở đây thắng thua, lấy hẳn thực lực chân thật, vô luận chống với ai, cũng phải thua không thể nghi ngờ. Đại gia chú ý điểm ở chỗ, chống với người khác có thể chống đỡ mấy chiêu, là trong vòng ba chiêu quỳ, vẫn còn năm chiêu bên trong treo?

Mọi người chỉ trích trùng điệp, tam trưởng lão lại cười đến Bạch Tu loạn run, mặt đều tách ra cúc đại hoa. Tiểu Sở Thiên dựa vào vận khí đi đến bây giờ, không hẳn như vậy a, trên đời này tôi không có khả năng tồn tại, chính là may mắn thứ này, chúng sinh ngang hàng, chỗ nào có nhiều như vậy may mắn?

Mặc dù không có thể chắc chắn, nhưng trực giác nói cho hẳn, Sở Thiên tuyệt không tầm thường, tiếp ra nếu có thể bạo xuất ra thiên đại lãnh môn, định có thể kinh ngạc đến ngây người vô số người con người.

Tam trưởng lão se râu mà cười, hẳn có thể vui vẻ làm chứng, một tên tuyệt thế thiên tài tươi đẹp ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Giao đấu

Diễn võ trường, danh sách bát cường được công bố về sau, khán giả mong chờ các trận giao đấu.

Nhất là đang xem cuộc chiến các thiếu niên, mỗi cái sắc mặt lo lắng, thân thể căng thẳng, liền đại khí cũng không dám ra ngoài.

Vô số ánh mắt nhìn chăm chăm tam trưởng lão bờ môi xung quanh đầy râu trắng, trong nháy mắt cái bờ môi này so với điểm nữ kiều nhan môi đỏ mọng, gái vị thành niên mềm mại môi anh đào sức hấp dẫn đáng sợ hơn.

Vừa rồi mới tuyên bố bát cường danh sách, kế tiếp có thể hay không xác định giao đấu kết quả?

Thế nhưng là, mọi người rất nhanh thất vọng rồi. Già nua bờ môi lặng im trong chốc lát, chậm rãi nói ra mọi người tôi không muốn nghe đến lời nói: "Trước dùng cơm trưa, một lúc lâu sau tiếp tục trận đấu."

Mọi người lúc này mới nhìn sắc trời, thái dương cao cao vọt đến đỉnh đầu, đã là giữa trưa.

"Ài."

Không ít không người thở dài một chút, tính tình nhanh chóng vò đầu bứt tai, lấy tay dấm ngực, giống như trong núi đã hầu hoặc họ hàng gần đại tinh tinh. Roi vào đường cùng, chỉ phải tự mình an ủi, tuyền thủ trận đấu cho tới trưa, một thân mồ hôi, bụng cũng đã đói, chung quy ăn cơm đói quần áo, liên tục trận đấu là không quá Nhân đạo.

Tam trưởng lão quyết định sự tình không thể sửa đổi. Phàn nàn, khán giả chỉ phải tốp năm tốp ba, làm bạn xuất hiện dùng cơm trưa.

Về phần khu khách quý khách nhân, thì do gia tộc cao tầng tương bồi, những người này đều là Liệt Nham nội thành có mặt mũi nhân vật, trong đó còn có Tổng, Lưu hai nhà phái tới đại biểu, tự là không thể khinh mạn đối đãi.

Sở vũ phụ thân không có cùng những thứ khác khách quý một đạo, mà là cùng Sở Thiên cha con tụ chung một chỗ dùng cơm.

...

Sở Thiên tiểu viện tân khách lâm môn, Tiểu Nguyệt vội vàng thu xếp, nàng trù nghệ mười phần tinh xảo, chỉ chốc lát sau công phu, liền bày đầy cả bàn tiệc lớn, thô tục trắng ngần đều đủ, sắc hương mùi vị đều đủ. Các thực khách tại Diễn Võ Trường chờ đợi trọn cho tới trưa, Sở Thiên hai người càng trải qua tranh đấu, đồng đều đã bụng đói kêu vang, cũng không nhiều khách sáo, cầm lấy chiếc đũa thẳng đến trong mâm bữa ăn.

Cơm xong, Sở Văn thì là lấy ra tuyết hoa nhường, cùng đệ đệ vui mừng hồ. Hai vị tuyền thủ ngược lại là không có bụng này phúc phận, như bởi vì thích rượu chậm trễ chính sự, vậy thôi hải. Sở Thiên cùng Sở Sở kết bạn, nơi này trong nội viện tân bộ điều chỉnh trạng thái.

"Chúng ta đều tấn cấp bát cường."

Đi trong chốc lát, phía trước Sở Sở chợt xoay người lại, trên mặt đẹp nét mặt tươi cười như hoa.

Nghe vậy Sở Thiên ngoan ngoãn gật đầu: "Ừ, ừ."

Sở Sở trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên giảo hoạt: "Có muốn hay không làm ước định."

Không lưu lại đối phương nghi vấn, nàng liền bổ sung nói: "Chị em chúng ta hai gặp nhau trận chung kết."

"Đó còn cần phải nói, nhất định." Sở Thiên vỗ ngực một cái, nội tâm hào hứng vạn trọng.

"Vậy nếu là chúng ta trước thời hạn đụng phải nên làm cái gì?" Sở Sở đào hồng gò má hiện lên má lúm đồng tiền, nhìn qua hơi có chút hoạt bát.

"A." Sở Thiên biểu tình thống khổ, vạn vạn thành mặt nhăn nhó. Đối mặt bây giờ, hẳn coi là thật không xuống tay được, cái này còn làm sao đánh?

Sở Sở phốc phốc cười ra tiếng, ngón tay nhỏ vào đối phương, cười không ngừng thành ngựa tới ngựa lui.

Kỳ thật nàng cười điểm vốn không có thấp như vậy, nhưng chỉ cần cùng Sở Thiên một chỗ, dường như lại càng dễ mà cười, cả ngày một bộ vui vẻ bộ dáng.

Phải có chừng mực. Sở Sở dùng sức băng bó mặt, mím chặt môi, bây giờ mới dừng lại cười đùa, xụ mặt nghiêm túc nói: "Kia nói xong rồi, nếu không phải trước thời hạn đụng phải, chúng ta gặp nhau trận chung kết."

"Ừ." Đối với cái này Sở Thiên nghiêm túc một chút đầu cho phép.

Cuối mùa thu màu vàng dưới ánh mặt trời, hai người ngón út chặc câu chung một chỗ, bị vậy trịnh thêm làm xuất ra ước định.

...

Một chỗ khu nhà cấp cao rộng lớn trong đại sảnh, Sở Ca đang cùng hồ bằng cầu đẳng uống rượu chúc mừng, Sở Hách tuy bị thương, có thể để cho đệ đệ tiến nhập bất cường, kéo lấy tổn thương chân đuối tới tham gia yến hội. Gãy xương chân đánh lên bạch bông vải băng bó, di động khắp khiêng, giống như mảnh què chân Dã Lang.

Son trần hải vị thu xếp sẵn sàng, tiệc ăn mừng sẽ bắt đầu tiến hành, tiếng a dua nịnh hót liên tục lọt vào tai.

"Chúc mừng đại ca tiến nhập bất cường."

"Công tử mới Khai Linh hai tháng, liền có thể ở trong Tộc bị đoạt được bất cường, cái này tư chất, thật đúng thấy những điều chưa hề thấy."

"Đó là, phải biết Sở Ca đại ca có thể huyền mạch cao cấp thiên tài, phần này tư chất, trừ Phi Dương ca bên ngoài lại không có người thứ hai."

Người này là cái nhỏ tuổi thiếu niên, lời nói trên đem hai người này kéo một chỗ tương đối, không thể nghi ngờ đem Sở Ca bùng lầy rất cao. Những người khác thăm mắng cái thẳng này vô sỉ đồng thời, không khỏi tại trong lòng ca ngọ, thẳng này tuổi còn trẻ, liền am hiểu sâu vượt mong ngựa chỉ đạo, thật đúng tiền đồ vô lượng, hậu sinh khả úy.

Cầm y thiếu sở phi nước mắt nước mũi kẻ lẽ. Lúc trước tỷ thí lúc, bị Sở Thiên Tu Du kinh ảnh hưởng đến, trong cơ thể hắn xuất hiện nhiều chỗ ám thương, mặc dù chữa trị về sau thương thể giảm bớt, nhưng bây giờ có nhiều chỗ vẫn có đau ngầm. Hắn từ đầu đến cuối không cách nào quên được, tìm được cơ hội liền là địch nhân kéo cừu hận.

Làm hắn không nghĩ tới chính là, Sở Hách bình thường hận nhất Sở Thiên, lại trước bác bỏ đề nghị của mình: "Sở Thiên tiểu tử ngày sau hãy nói, đáng chết nhất chính là lão Triệu gia Sở Phàm. Thằng này rõ ràng thu chỗ tốt, còn đem ta đánh thành như vậy, chỉ là hạ nhân chi tử, dám như thế? Người này âm hiểm vô sỉ, tính toán Sở Thiên càng đáng hận. Tiểu ca, ngươi cần phải là ca ca làm chủ a."

Nói xong lời cuối cùng, Sở Hách lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt dữ tợn quá tan ra màu đỏ tím, nội tâm bị phần toàn bộ viết trên mặt.

"Đúng đúng, vô luận là Sở Phàm, hay là Sở Thiên, đều là sâu sắc hỗn đản, nhất định phải hung hăng giáo huấn." Một cái khác tiểu đệ tổng kết nói, hai bên lấy lòng, đều không đắc tội.

Thấy thế, ngồi ở chủ vị Sở Ca nhú mày, Sở Phi này thật sự là hư không tưởng nổi. Thua ở Sở Thiên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bất quá nhất cuộc tranh tài, thất bại liền thất bại, niên kỷ một bó lớn, khóc suốt mướt còn thể thống gì. Loại hàng này thật sự là cảm thấy xấu hổ, cùng một chỗ lâu rồi, đều cảm thấy là kéo thấp bản thân cấp bậc, không bằng tìm một cơ hội đá ra.

Mà Sở Hách thể nào không chịu nổi, vậy mà là mình thân đại ca, khi dễ ca ca chính là xem thường chính mình. Sở Phàm cái thẳng này, như có cơ hội, tất nhiên muốn hắn đẹp mắt.

Sở Thiên cùng Sở Phàm sao, như tại trong trận đấu đụng phải, chắc chắn khiến bọn họ biết, đến cùng Mã Vương Gia như tấm vé mặt.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Ca khoe miệng phác họa ra tàn nhẫn đường cong, trong đôi mắt hàn quang bắn ra bốn phía, người nhìn qua mà sinh sợ.

Gặp tình hình này, Sở Hách biết giựt giây thành công, vui tươi hơn hờ cười. Sở Phi vậy mà nhếch miệng cười ngây ngô, nào ngờ lão đại đã trong lòng cho mình vạch lên một đạo.

...

Tam trưởng lão quét mắt nhìn dưới đài, thấy bất cường tuyên thủ cùng nhân vật chủ yếu đến đông đủ, nhất phát ông tay áo há miệng tuyên bố: "Bắt đầu rút thăm."

Nhân viên công tác lấy ra hoàng sắc hộp gỗ, cao giọng hô: "Sở Ca, qua rút thăm."

Nghe vậy Sở Ca khẽ cười một tiếng, đưa tay thăm dò vào hộp gỗ, tìm tòi trong chốc lát thu hồi, chứng kiến trên thẻ tên người nọ cười càn thịnh, đem cây thăm bằng trúc còn cấp đối phương.

Tiếp nhận ký xem xét, người này công bố tin tức, giọng nói như chuông đồng: "Trận đầu, Sở Ca đối chiến Sở Thiên."

Người xem khu một mảnh ồn ào, Sở Ca đài chủ thi đấu lực khác kinh địch, lấy ưu thế tuyệt đối tấn cấp bất cường. Mà Sở Thiên nghe nói dựa vào vận khí, tin đồn hai người lúc trước còn có ân oán, xem ra Sở Thiên này nên xui xẻo a.

Trong lúc nhất thời, mấy tia ánh mắt thăm hỏi Sở Thiên, hoặc trào phúng giễu cợt, hoặc thiện tâm thương cảm, cũng hoặc vui sướng trên nỗi đau của người khác. Khác có một đạo lạnh lùng nghiêm nghị mục quang quét tới, hần hoi hơi nghiêng người nhìn lại, mắt thấy Sở Ca giống như cười mà không phải cười, mặt mang giễu cợt, trong nội tâm vậy mà không ủy ky, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp lễ đi qua.

Hai người xa xa đối mặt, mục quang giao phong, giống như xung đột ra vô số tia lửa.

Sở Ca thu hồi ánh mắt, che dấu nụ cười, trong nội tâm nảy sinh ác độc: "Tiểu tử giả vờ giả vịt, làm cho người ta tâm phiền, đợi tí nữa lại xử lý ngươi."

Các tiểu đệ cao hứng bừng bừng, không những thế nhìn lão đại uy phong, cũng thương thức Sở Thiên tiểu tử bị chà đạp, kẻ này bọn họ luôn luôn không quen nhìn, có thể nói trận đấu này rất có xem chút.

Sở Hách vậy mà rất cao hứng, tuy không phải Sở Phàm, nhưng dù sao là tùy cơ rút thăm, không thể quá nghiêm khắc. Bất kể thế nào nói, có thể dạy dỗ Thiên tiểu tử, cho thấy rất không tệ.

Từng chịu khổ chà đạp Sở Phi toàn thân run rẩy, cao hứng gần như lệ rơi đầy mặt, lão trời mở mắt báo thù có hi vọng a.

Đối với cái này, nhân viên công tác không hề có tâm lý ba động, chủ trì tương tự trận đấu quá nhiều, sớm đã tâm thần chết lặng, mặt không biểu tình gọi tiếp theo người: "Sở Ảnh."

Nghe vậy Sở Ảnh bận rộn đề xuống tạp niệm, đứng dậy đi lên phía trước.

...

Hộp gỗ rút thăm qua về sau, tình huống giao đấu nóng như lửa ra lò.

Trận đầu, Sở Ca vs Sở Thiên.

Thứ thứ hai, Sở Ảnh vs sở nghị.

Trận thứ ba, sở bằng vs Sở Sở.

Thứ thứ tư, sở lời vs sở phạm.

Tộc bị lúc mới bắt đầu, tuyển thủ đông đảo, các lời đài đồng thời vận hành, đại đa số người bị đào thải bị loại. Có tư cách tham gia tám mạnh cuộc so tài, chỉ có chính là tám người, đấu trường đếm có hạn, không cần phân tán tỷ thí, tất cả tranh giải đều ở điều kiện tốt nhất lời đài số một cử hành.

Lời đài số một chọn dùng hạng nhất vật liệu đá trái mà thành, mặt đất bằng phẳng sân bãi rộng lớn, một phát tới tay tới càn thi triển mở. Máu chốt ở chỗ, tại đây lời đài kể bên khu khách quý.

Thế ngay trước khách quý khu trong tộc cao tầng, khắp nơi đám người thi triển bản thân năng lực, thỏa thích liều đấu chém giết, chỉ cần trong nội tâm vừa nghĩ, sẽ vượt xa người thường phát huy. Muốn ở chỗ này biểu hiện nổi bật, chẳng những hấp dẫn cao tầng ánh mắt, bản thân đại danh còn có thể theo từ bên ngoài đến tân khách miệng truyền đi, thậm chí vang vọng cả tòa Liệt Nham thành.

Không nói đến những cái này, chỉ nhìn một cách đơn thuần trọng tài là ai, liền đầy đủ làm cho người hưng phấn đã lâu.

Tam trường lão một bộ hắc bào, mặt mang âm áp mỉm cười, tuyệt tu xoa tung bông bênh, dáng lời đài số một bên cạnh, sớm chuẩn bị tự vị.

Gia tộc thâm niên Trường Lão, đường đường Hóa Cương Cảnh tự mình chủ trì trận đấu, bậc này quy cách thật sự hiếm thấy.

Như đối lại thế lực, Hóa Cương Cảnh võ giả có thể nói một phương thế lực, mỗi cái đều là thủ lĩnh cấp nhân vật, bình thường cao cao cung cấp trên còn không kịp, chỗ nào cam lòng khiến những người này làm lao động tay chân?

Cho dù như Sở gia cái này gia tộc, Hóa Cương Cảnh cũng rất ít thấy, từng cái đều được hưởng cao thượng địa vị. Hóa Cương Cảnh đảm nhiệm trọng tài, từ bên trong không khó nhìn ra, tộc đối với bọn tiểu bối coi trọng trình độ.

Tại tuyệt đại đa số người xem xem ra, đối mặt Sở Ca loại này chân chính có thực lực thiên tài, Sở Thiên rất nhanh sẽ lộ ra nguyên hình, chống đỡ không được bao lâu liền được giải quyết, yếu điểm ở chỗ mất mặt trình độ có vài phần.

Đương nhiên, cũng có người chờ mong kỳ tích xuất hiện, ví dụ như khu người xem Sở Vân, ví dụ như lòng có lo lắng Sở Sở, ví dụ như hoài chờ mong tam trường lão.

Ví dụ như khách quý khu ngưng thần chờ đợi bắt đầu Sở Phi Dương.

Thân là tiểu bối đệ nhất nhân, bất cứ lúc nào đều là mọi người tầm mắt tiêu điểm. Lúc này, hắn cũng không giống như ngày thường, hưởng thụ trong tộc đệ muội có thể sùng bái mục quang. Khuôn mặt anh tuấn bên trên che kín nghi hoặc, mục quang lơ đãng lờm lờm hướng tới đài phương hướng, nhìn xem mục tiêu đúng là trực chỉ Sở Thiên.

"Thiên tiểu đệ, ngươi có bản lĩnh gì, chẳng quản sử đi ra a. Ta muốn nhìn xem, đến tột cùng là cái gì, cứ nhiên lệnh phụ thân đối đãi như thế tôn sùng."

Sở Phi Dương trong nội tâm lặng yên lời nói, không người nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ước định

Diễn Võ Trường bên trong, ánh mắt mọi người đều bị lôi đài số một hấp dẫn, ngưng thần chậm đợi trận đấu bắt đầu.

Sở Ca thả người nhảy lên, hung mãnh đánh hướng lôi đài, phăng phát đạn pháo oanh kích tường thành, hiển thị rõ buu hãn bá khí.

Mắt thấy mặt đất, lại vẫn không có thu liễm dấu hiệu, như thể lực đạo, cho dù phía dưới mặt đất do đặc thù phiến đá trải, chỉ sợ cũng tránh không được vỡ vụn.

Khán giả cảm thấy hô hấp đều muốn đình chỉ, cứ theo đà này, vị này tuyên thủ định rồi cái hai chân gãy xương kết cục.

Một ít nữ hài lại càng là kinh khủng tiêm kêu ra tiếng, bận rộn gờ tay che hai mắt, các nàng thực không đành lòng chứng kiến, như vậy đẹp trai ở trước mặt dân tàn phế, như thể huyết tính một màn, gọi người chịu được nhìn thẳng?

Ngần cân treo sợi tóc, cương mãnh thể chột dần nhu hòa, như tiểu nữ nữ giận dữ tùy tiện giẫm tình lang giày, đặt chân thì không nghe thấy bất kỳ tiếng vang, lại càng không dương một mảnh mỏng cõi trần, ống tay áo trắng tinh khiết như xưa, làm nổi bật mặt như quan ngọc của hắn, mắt như lăng tinh.

Vừa kinh vừa vui chuyển đổi đột ngột, cũng không phải là ở đây người xem có khả năng thừa nhận, không ít nữ hài mắt lộ luyến mộ, có mấy cái nhịn không được mở miệng cuồng hô.

"Sở Ca, người rất đẹp trai."

"Quá dữ."

"Ta muốn cho người sanh con."

Loại tình huống này cũng không người ngăn lại, đại đa số người tập mãi thành thói quen, Tổng Lưu hai nhà quan sát khách, vậy mà có không ít người mặt lộ vẻ thương thức. Thiên tài luôn là bị người tôn sùng, đây là đại lục không thể nghi ngờ chân lý.

Liền ngay cả các trưởng bối vậy mà không ngăn trở, trên mặt cười tủm tỉm, trong mắt tràn ngập trên tức. Mặc kệ như thế nào, có thể cùng bức này thiên tài nhắc lên quan hệ, tóm lại là tốt chuyện, nói không chừng có thể ôm chỗ dựa lớn vào tương lai. Trước mắt một màn, bọn họ trong nội tâm cam chịu, vui cười thấy trong đó thành.

Tam trường lão vuốt râu cười cười, thương thức thần sắc hiển lộ không thể nghi ngờ. Một chiều này vài năm rèn luyện phía trước hắn vừa biểu diễn qua, không muốn Sở Ca có thể thời gian ngắn năm giữ, cũng hiện trường tái hiện, không hổ là năm gần đây thiên phú kiệt xuất nhất người.

Đối với khán giả phản ánh có chút thoải mái, Sở Ca nhin không được mỉm cười, mục quang chuyển đi dưới đài, thấy Sở Thiên thờ ơ, không có như hắn sở liệu, lộ ra kinh hãi thần sắc, trong mắt hiện ra nộ khí, hướng đối phương câu vài cái ngón tay trách mắng: "Đi lên."

Trong nơi này như vậy đối đãi đồng tộc huynh đệ? Kêu gọi tiểu miêu tiểu cầu, cũng bất quá chỉ như vậy.

Phụ cận khán giả đa số thấy rõ một cử động kia, nhất thời tinh thần càng thêm phấn khởi, sớm để cho hai vị này bất hòa, hiện tại xem ra quả là thế, tràng tỷ đấu này mùi thuốc súng mười phần a.

Đối mặt khiêu khích, Sở Thiên như trước mặt không biểu tình, có thể thấy mắt lặng yên lướt qua hàn ý, hiển nhiên nội tâm không giống mặt ngoài bình tĩnh như vậy.

Vỗ vỗ bên người Sở Sở vai, lưu cho nàng một cái nụ cười tự tin, Sở Thiên bàn chân chia xuống đất mượn lực, lò xo bắn về phía giữa không trung. Hiển nhiên, cho dù chỉ là xuất hiện, hắn vậy mà không muốn rơi xuống phong.

Trường kỳ chìm đắm Toàn Phong Chương, đối với phong cảm ngộ dần dần sâu, Sở Thiên sớm đã người nhẹ như an nhàn, một chiêu này người khác có lẽ cảm thấy khó, cho hắn tựa như ăn cơm uống nước đồng dạng đơn giản.

Người tại giữa không trung, thân tan ra gió lốc, xoát một chút rơi vào trên đài, vẫn xoay tròn không dứt, thối đối phương tóc đen phát phơ, phàm là người xem ở gần cũng có thể cảm thấy có chút tia phong đập vào mặt.

Gió lốc kịch liệt chuyển động, chậm rãi ngừng lại, lộ ra Sở Thiên đồng dạng khuôn mặt anh tuấn.

Chiêu thức ấy phong cách vô cùng, liền ngay cả đối với hắn không có hảo cảm khán giả, thấy thế vậy mà không khỏi tại trong lòng ủng hộ. Mặc kệ thực lực thế nào dạng, chỉ nhìn một cách đơn thuần chiêu thức ấy, xác thực khá hay.

Không ít người trẻ tuổi thâm nghĩ, dù cho trận đấu ngược đài, liền xông như vậy một chút, vậy mà người đủ vốn, hấp dẫn ít nhiều muội tử mục quang a, thắng này tuy bại nhưng vinh.

Thậm chí có người phỏng đoán, cái thắng này vậy mà không ngốc, biết thực lực cách xa, nếu như tấn cấp vô vọng, chẳng tại trận đấu bên ngoài hạ công phu. Tại bị chà đạp lúc trước, lợi dụng cơ hội hung hăng thể hiện, không thể không nói, thật sự là cao a.

Duy chỉ có Sở Ca nội tâm chửi mẹ, tốc cùng y phục cũng bị thổi rối loạn, hoa thời gian rất lâu quản lý tạo hình vậy mà toàn bộ phá hủy, lại người.

Hắn xưa nay tu dưỡng rất tốt, lúc này nhịn không được ám bạo nói tục, chột bận rộn sửa sang lại tóc cùng y phục, suy nghĩ cả nửa ngày cũng không thể khôi phục nguyên trạng, như rồng mây hướng Sở Thiên trợn mắt nhìn. Nếu như sớm hạ xuống rồi, vẫn còn ở trên đài chuyển lâu như vậy, liệu mạng chẳng văng đầu cũng phải phá toái lỗ từ hình tượng, thắng này nhất định là có ý.

Trông thấy đối thủ trong mắt toát ra lửa, Sở Thiên trong lòng khó hiểu, mặt mũi tràn đầy mặc danh kỳ diệu. Gia hỏa này tốt xấu cũng coi như cái huyền mạch thiên tài, vì sao như vậy thiếu kiên nhẫn, như thế tâm phù khí táo, tương lai có thể nào thành tựu đại sự, con đường phía trước có thể xấu a con đường phía trước có thể xấu.

"Còn cùng lão tử già bộ vô tội, có biết hay không người như vậy, tiểu gia thật mất mặt a."

Sở Ca nội tâm đem đối phương mắng chửi một trăm lần, hắn bây giờ thật nghĩ trực tiếp xông tới, bắt đối phương cổ áo và bạt tai, hoặc đè xuống đất đánh cho một trận, gõ rơi răng cửa ra trong lồng ngực ác khí.

Đáng tiếc, bây giờ một ức nghĩ không cách nào thay đổi thực hiện, trừ phi không để ý tộc bị kết quả. Tranh giải chưa bắt đầu, trước khi so tài đánh lên tuyến thủ, phải bị trực tiếp xử bị loại.

Bởi vì vậy, hắn chỉ đành phải mạnh mẽ đè xuống lửa giận trong lòng, cầu nguyện tranh giải nhanh chóng bắt đầu.

Tam trường lão ông tay áo vừa vung xuống, Sở Ca thân ảnh liền tiêu thất ở chỗ cũ, như là bên trên chân lực dây cốt, gãy nơi này đối thủ trước mặt, vung quyền đứng ngay vào mặt đánh tới, không hề có sức tưởng tượng hướng tới. Chỉ có chất phác một quyền, mới có thể quá cho hạ giận phần nộ.

Chiêu này vừa ra, luyện thể tầng sáu nguyên lực hiển lộ không thể nghi ngờ, nắm tay không khí chung quanh gào thét, vô luận là lực lượng, hay là tốc độ, đều đạt tới làm cho ở đây tất cả cao tầng hải lòng

Khán giả một mảnh xôn xao, hơn phân nửa không ngờ rằng, trận đấu vừa lên tới cứ như vậy hóa bạo. Dưới tình huống bình thường, bất cường thi đấu, lúc trước đều nhau lẫn nhau hành lễ, lẫn nhau khách sáo ở dưới, giao thủ thì cũng phải đi trước thăm dò.

Thứ nhất, nắm chắc chuẩn đối thủ cân lượng, có lợi cho ổn thỏa chiến thắng. Thứ hai, có thể xuất ra tuyến thủ, đa số cùng là thiên tài, thích hợp chiếu cố cho tâm tình, thắng qua đối thủ vậy mà cải biến thành cừ nhân, ngày sau gặp mặt dễ nói chuyện.

Như thế xem ra, hai vị tuyến thủ khoảng cách thật sự là không nhỏ nha. Trận đấu càng thú vị, người xem trong mắt hưng phấn càng đậm, sau giờ ngo buồn ngủ hề quét sạch.

Sở Ca hung mãnh công kích, khiến không ít tiểu nữ sinh mặt mày thất sắc, âm thầm làm đối thủ lo lắng.

Tiểu nữ sinh có thể trong tiếng thét chói tai, đối mặt mãnh liệt quyền phong, Sở Thiên không hoảng hốt bận rộn, chờ một mạch công kích buông xuống, rồi mới huy động tay phải, phát sau mà đến trước, vung vàng đem đối thủ nắm tay ngăn tại bên ngoài.

"Oanh."

Kịch liệt chấn động vang lên, ba động từ tiếp xúc điểm bộc phát ra, Sở Ca nửa người trên lay nhẹ, hạ bản bảo trì bất động, Sở Thiên thì đứng không vững bước chân, thuận thế lui về phía sau một bước.

Thế nhưng là, Sở Ca ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, trải qua thăm dò hắn đã nhìn ra, Sở Thiên tu vi thực sự không phải là lúc trước biến hiện ra luyện thể tầng bốn, mà là luyện thể tầng năm đỉnh phong, mà lại trên người nguyên lực cô đọng vô cùng, đủ để ngao thị đồng cấp võ giả.

Hắn trong lòng không khỏi thầm mắng, cũng không biết là kia người ngu ngốc, đồn đại thắng này chỉ có tu vi tăng bốn. Muốn là tiểu gia tra ra, tất nhiên bắt lấy miệng đầy lời nói dối gia hỏa, hướng trong miệng lấp đầy ngựa phản, làm cho hắn hiểu được báo cáo láo quân tình kết cục.

Giờ biết rõ, lấy hắn hiện giờ thực lực, cho dù phổ thông sáu đoạn võ giả, đụng với đều thành lui lại xa xa, chiến đấu mà biểu hiện sẽ không so với Sở Thiên tốt hơn.

Theo như cái này thì, Sở Thiên tu vi là luyện thể tăng năm, chân thực sức chiến đấu không kém tăng sáu. Quả nhiên, thắng này không giống theo như đồn đại như vậy không chịu nổi.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Ca tự đáy lòng lộ ra nụ cười, ngay cả có loại người như người tồn tại, chiến đấu mới có ý nghĩa a.

Tinh táo áp chế thù hận, cái này một cái chớp mắt, hắn thầm nghĩ cùng trước mặt người luận bàn, hưởng thụ thuần túy chiến đấu, không hơn.

Tựa như cảm nhận được đối phương thái độ biến hóa, Sở Thiên nghiêm nghị nhìn về phía đối thủ. Sở Ca khí tức trầm ngưng hạ xuống, đồng thời, khó nói lên lời khí thế cường đại tại quanh thân dâng lên, liên tiếp nâng cao. Phảng phất trọng Hối Tuyệt tòng lâm, đối mặt chính đột phá Băng Tức Hùng, cảm giác nguy cơ lạnh yên vọt lên đầu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xưng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Rửa mắt

Lôi đài số một gió xoáy cuồng nhiệt cùng chỉ trắng dây dưa, va chạm, thỉnh thoảng giống như có ba động kịch liệt từ đó truyền đến, mặt đất phụ cận lôi đài khẽ chấn động.

Kịch liệt giao phong để đám người không kịp nhìn, bởi vì quá chăm chú, người xem lặng ngắt như tờ, bên trong chỉ nghe quyền cước va chạm, đám người càng thêm yên tĩnh.

Hai người giao thủ tốc độ quá nhanh, đại đa số người căn bản thấy không rõ tình hình cụ thể, chỉ có thể âm thầm phỏng đoán ai chiếm thượng phong.

Cũng không biết qua bao nhiêu chiêu, chỉ thấy cuồng phong đột nhiên đình chỉ, lộ ra thân hình Sở Thiên, bay ngược đến bên bờ lôi đài mới ngừng lại được. Phan lại dùng quá nhiều sức, giày cùng phiến đá ma sát, tiếng chói tai ma sát truyền ra.

Không ít người xem trái tim đều nhắc đến cổ họng, sợ không cẩn thận rơi xuống, tranh tài như vậy kết thúc. May mắn, tình huống hồng bét hiện tại chưa xuất hiện, tranh tài còn có thể tiếp tục tiến hành.

"Thật mạo hiểm a."

Kề sát biên giới bước chân mới đứng vững, Sở Thiên lâm bầm. Ánh mắt liếc nhìn toàn thân, vai phải cùng cổ tay có thêm một vết thương, làn da bị đâm thủng, máu tươi chậm rãi chảy ra, nhuộm đỏ quần áo vừa mới thay. Nếu như vừa nãy không cẩn thận thì cũng không chỉ có hai vết thương như vậy.

Hắn động thân ngừng đầu, nhìn chăm chú đối thủ, thì thảo nói ra: "Gia hỏa này, thật đúng là không thể khinh thường được."

Lười chỉ từ từ tiêu tán, lộ ra thân hình Sở Ca, hắn không có bất kỳ thương thế nào, trên thân áo trắng sạch sẽ như trước.

Giao đấu tạm dừng, dưới đài người xem có được cơ hội, nhao nhao nghị luận một lần nữa vang lên.

"Xem ra Sở Thiên muốn thua a." Một người trong đó nói ra phỏng đoán.

"Công tử tư chất huyền mạch cao cấp, thường nhân há lại có khả năng so sánh? Cùng công tử đối địch, không biết tự lượng sức mình, tự mình chuốc lấy cực khổ."

Hắn là đệ tử của Sở Ca, thấy chủ nhân phát uy, tự giác trên mặt rạng rỡ, trong lúc nói chuyện gật gù đắc ý, đắc ý phi thường.

Một mỹ mạo thiếu nữ nhỏ giọng thầm thì: "Tu vi kém một cấp, còn có thể chèo chống lâu như vậy, Thiên tiểu đệ cũng coi như có năng lực a."

Bên cạnh bạn trai ghen ghét, mặt lộ vẻ giận dữ nói ra: "Dù sao đều thua, sớm thua muộn thua có khác nhau sao, tóm lại tránh không được bị loại."

Tiểu mỹ nữ nguýt hắn một cái: "như thế nào giống nhau, dù sao so với người bị loại ngay từ đầu cũng tốt hơn."

Bạn trai trong mắt hiện hiện vẻ xấu hổ, vừa muốn phân minh thì tiểu mỹ nữ uốn éo uốn éo đi xa, đại khái là trong lòng tức giận, nhưng bờ eo thon vẫn y nguyên đáng đáp yêu điệu.

Người này hối tiếc không thôi, trong lòng kêu thảm một tiếng, cuống quýt vung bàn chân, đuổi theo nhân sinh hạnh phúc. Đuổi theo thì thảm nghĩ, cùng nữ nhân so sánh thật quá ngu xuẩn đi. Sự tình mặc dù không lớn, lại có thể để đôi phương từ nay đáng ghét mình, vậy liền cực kì không ổn.

...

Sở Ca ôm quyền mà đứng, bề ngễ nhìn đối thủ, bạch y tung bay, khí phách lẫm lẫm, mặc dù đứng cùng một nơi, lại khiến người ta thấy phảng phất hơn người một bậc, lại có loại cảm giác từ cao nhìn xuống. Hắn sắc mặt lãnh khốc mở miệng nói: "Người sẽ không có một chút bản sự như vậy chứ?"

Mặc dù ngoài miệng hỏi thăm, trong lòng đã sớm có kết luận, người này sao khó chơi vậy, cũng bất quá chỉ là hoàng mạch trung cấp tư chất, có biểu hiện như thế đã khó tin nổi, còn có thể hi vọng xa vời như thế nào?

Đề xuống ý nghĩ, Sở Ca lắc đầu, thất vọng thở dài nói: "Ta sai rồi, đối với người chờ mong quá cao."

"Người cũng chỉ có bản sự như vậy, tuyệt không phải đối thủ của ta. Nếu không người đầu hàng đi, cũng vì người thôi."

Sở Ca ngửi khí mang theo tiếc nuối, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía đối phương.

Dưới đài một trận lặng yên, chính như lời nói của Sở Ca, nếu tiếp nhận đề nghị thì sẽ kết thúc tranh tài, có lẽ đây là phương thức đỡ mất thể diện nhất.

Đồng đảo ánh mắt nhìn Sở Thiên nhún nhún vai, hắn mỉm cười mở miệng cự tuyệt: "Vậy thật đáng tiếc, vừa làm hoàn tất nóng người, bắt đầu có chút cảm giác a."

Nghe vậy Sở Ca gờ ngón tay cái lên, trên mặt lại đầy trêu tức nói: "Tốt, hi vọng người không mạnh miệng."

Đối mặt với lời châm chọc, Sở Thiên cũng không tức giận, chỉ lấy tay chỉ, đầu ngón trỏ chợt có ngân quang hiển hiện, lúc sáng lúc tắt, giống như sao trời.

Thấy thế Sở Ca nâng cao tinh thần đề phòng, gia hỏa lại vẫn giữ lực, xem ra đây là con át chủ bài, chẳng lẽ hắn còn am hiểu chỉ pháp?

Ngoài dự liệu của mọi người, ngón tay Sở Thiên không dùng để công kích, ngược lại duỗi ngón ngăn chặn vết thương trên cổ tay trái, sau đó khẽ vuốt vết thương nơi bả vai.

Sở Ca trên mặt nghi hoặc ngưng thần nhìn kỹ, chỉ thấy ngân quang vuốt ve qua đi, hai nơi vết thương máu ngừng chảy, thương thế lấy mất thường có thể thấy được tốc độ lành lại. Chỉ một hồi, làn da dần dần khép lại hoàn toàn. Phảng phất vừa rồi thụ thương ven vện chỉ là mơ, mà bây giờ đã tỉnh mộng.

Ngân quang từ thể nội của Sở thiên bạo năng, trải qua vài lần tìm tòi, hắn đối với linh năng nhận biết cùng sử dụng trở nên thành thạo.

Linh năng vì là độc hữu của Huyết Đồng Linh Hồ tộc, tác dụng mười phần, không chỉ có thể dùng cho rèn luyện võ học, tăng phúc thực lực, càng có thể dùng để chữa trị thương thế.

Giống như hiện tại, bôi linh năng tại miệng vết thương, có thể tăng mạnh huyết nhục hoạt tính. Thân là nửa huyết mạch Linh Hồ, Sở Thiên thể chất khác hẳn với thường nhân, giống như có linh năng phụ trợ, phát huy rất nhiều công dụng, mới có thể trong thời gian ngắn khép lại thương thế.

Đương nhiên, bởi vì chịu vết thương nhẹ, mới có thể tùy tiện trị liệu. Như là trọng thương hoặc tàn phế, hiệu quả sẽ suy yếu trên diện rộng.

Bất quá, trước mắt tu vi rất yếu, theo tinh thần cùng linh năng không ngừng tăng cường, chữa thương hiệu quả cũng sẽ tiến bộ, tu vi tinh thâm thậm chí có thể phát huy hiệu quả để cho người ghen ghét nhìn trần trối. Tự nhiên, nó còn cách xuất Sở Thiên rất xa xôi.

Nguyên lý bên trong đám người không chút nào biết, từng ánh mắt chấn động vô cùng, nhìn về phía Sở Thiên, đơn giản giống nhìn thấy phi nhân loại.

Thu hồi nội tâm khinh thị, Sở Ca âm thầm phỏng đoán: "cổ quái võ học, chẳng lẽ là một bí pháp ít người biết? Nhưng từ trước đến nay chưa nghe nói có công pháp này tại Công Pháp các, gia hỏa lại từ đâu học được?"

Khán giả mặt lộ vẻ kinh hãi, thậm chí sợ hãi, trong lúc nhất thời, bên trong âm thanh "A" nổi lên bốn phía, trong đó không thiếu nữ hài tử, tựa như hoàng anh xuất cốc, thanh thúy êm tai.

Lại không quản một số người giật mình, Sở Thiên ngưng tụ tâm thần, từ huyết mạch lòng tự tôn tự nhiên sinh ra, khí tức đột nhiên cường thịnh, bên ngoài thân ngân điện thành tia kết kén, mi tâm "Huyết Yêu đồng" chậm rãi mở ra, phảng phất đến từ Cửu U Địa Ngục, lộ ra một cỗ kinh tâm động phách kinh khủng.

Sau đó, quang kén cấp tốc áp súc thu liễm, dần dần tiềm ẩn tại dưới làn da. Sở Thiên toàn thân trên dưới quang trạch tràn đầy, có điểm giống Phật gia bảo quang nội uẩn. Nếu như nhìn kỹ lại, thỉnh thoảng giống như có quang sáng nhỏ chạy dọc người Sở Thiên.

Lúc trước Sở Thiên cũng không có uống phí thời gian, mặc dù lười biếng tại tu vi, lại dốc lòng tu luyện huyền yêu Linh Thần Quyết, tinh thần lực ngày càng tăng lên, khả năng khống chế Linh năng càng thêm nhuần nhuyễn.

Linh năng nguồn gốc từ tinh thần, linh Hồ tộc nào bộ cấu tạo đặc thù, có thể tinh luyện một bộ phận tinh thần lực, hóa thành linh năng công dụng càng lớn, cả hai tính chất khác nhau, lại có cùng nguồn gốc. Tiêu hao linh năng cũng liền mang ý nghĩa là hao phí tinh thần.

Nếu như sử dụng quá độ linh năng, dẫn đến tinh thần khô kiệt, cũng chỉ có thể mặc người chém giết. Kiệt lực sử dụng linh năng sẽ lưu lại di chứng, ngăn chặn tâm trí trưởng thành, giam cầm võ đạo chi lộ, coi như tiểu sát địch nhân, cũng nhận không bù nổi mất.

Có thể nói, linh năng là kiếm hai lưỡi. Có thể không cần tốt nhất không cần, không phải sử dụng, có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm, giống như kết quang kén chiến đấu, chỉ có thể vận dụng ở mức sơ cấp.

Cũng bởi vì Sở Thiên mới dùng lần đầu, thể nội linh năng không mạnh, mới không có trở thành hậu quả xấu. Tu vi cao thâm mà làm vậy, hậu quả khó mà lường được.

Thu liễm linh năng, điều khiển linh năng ẩn trong da cũng là một tiêu chí, tiến một bước, liền hình thành "Linh năng sa y" huyền diệu. Muốn đạt tới một bước này, lấy tu vi nông cạn của Sở Thiên, đương nhiên không có khả năng.

...

Huyết Yêu đồng mở ra, tinh thần lực lan tràn, đồng lực cùng tinh thần song trọng bao trùm, chung quanh hết thấy động tĩnh đều trốn không thoát cảm giác của hắn.

Sở Thiên trước đạp mấy bước, tốc độ tiêu thăng, hóa thành cái bóng mơ hồ lao thẳng tới đối thủ, giữa trời thân thể xoay tròn, chợt ra một chưởng vỗ phía bên phải vai, chưởng mới nổi lên đột ngột khó liệu, chưởng chưa rơi kinh Phong đã sinh ra. Đối với việc này Sở Ca không dám khinh thường, trông mắt hơi híp, trong tiếng hít thở, vận chuyển ngón tay ngọc đâm về lòng bàn tay.

Huyết Yêu đồng hiển hiện yêu dị quang mang, chiều này thế tới, lực đạo, tốc độ, phương vị đều có tính toán bên trong, Sở Thiên mặt lộ nụ cười tự tin, quỹ tích xuất chưởng vẫn như cũ không thay đổi.

Chỉ thời khắc sắp va chạm, chưởng lưng chợt có lóe lóe ngân quang phát ra, xuất chưởng tốc độ bạo tăng, tay phải mơ hồ thành ảnh, Sở Ca nhất niệm chưa kịp, bả vai đã bị vỗ trúng, nhận ảnh hưởng này, một chỉ ngọc mạng suy yếu, bất lực đâm xuống.

"Thật nhanh."

Là suy nghĩ chuyển qua, Sở Thiên kinh hải thuận thế lui lại, may mắn triệt thoái về phía sau cùng kinh lực bộc phát, không thì sợ rằng hắn sẽ khi trọng thương.

Thấy thế Sở Thiên lẩn người hướng về phía trước, càng nhanh một chưởng tập kích phản búng, Sở Ca không dám giấu giếm, huyết khí từ thể nội lan tràn ngưng tụ đến hai ngón tay, huyết kiếm đỏ sẫm trong nháy mắt hình thành.

Linh năng bao phủ lấy tay, Tu Du kinh lần nữa gia tốc, nhưng huyết kiếm vô luận lực lượng, hay tốc độ, đều hơn xa lúc trước, mặc dù Huyết Yêu đồng nhìn đến mình bạch, nhưng thân thể cực hạn, không cách nào làm nhanh hơn được, cuối cùng cả hai hung hăng chạm vào nhau.

Kịch liệt âm thanh vang lên, hai người lui lại mười mấy bước, trọng tâm chìm xuống từng bước, lôi đài tròn nhẵn bỗng hiện ra một chuỗi dấu chân. Bên trong hư thanh nổi lên bốn phía, không phải vì sàn đã được gia cố, mới có thể chịu được được lực đạo.

Tác động qua đi, hai vị tuyển thủ thân thể rung mạnh, rốt cục đứng vững thân thể, trên trán, mồ hôi to như hạt đậu, tâm đề phòng lẫn nhau đã được lên nâng lên mười phần.

Sở Thiên cảm thấy "Huyết kiếm" kinh lực dọa người, chỉ hai ngón tay, mình lòng bàn tay lại như bị kiếm đâm qua. Mà nhờ linh năng tăng phúc Tu Du kinh cùng gần đến nhị trọng Tu Du kinh, đề Sở Ca trên mặt lúc đỏ lúc trắng, một lúc lâu mới yên tĩnh xuống, không có phun ra miệng máu.

Hai người nhìn chăm chú một chút, trong ánh mắt không chứa cừu hận cùng khinh thị, mà tràn ngập kính ý anh hùng tương tích, song song gào thét một tiếng, bước nhanh hướng về phía trước va chạm một chỗ, trên tay thi triển tuyệt học kịch chiến.

Gió xoáy cùng chỉ lướt lại dây dưa, khác với lúc đầu, gió lốc bắt đầu lấp lóe ngân quang, chỉ lướt dày đặc cứng cỏi, phảng phất đỏ sẫm màn máu.

Thật lâu, một thân ảnh bị đánh bay ra lôi đài, ngã xuống đất gãy dựa không dậy nổi, hàng phía trước người xem chen nhau nhìn lại, không phải Sở Ca hay sao?

Hắn nhìn qua có chút thê thảm, vật áo trước nhuộm dần máu tươi, trên thân ấn xuống mấy đạo chưởng ấn, quả nhiên tiêu sái. Mặc dù thua trận tranh tài, lại như cũ diện mục lạnh lùng, hai mắt mỗi một không oán niệm, chiến ý không giảm bỗng nhiên nhìn về phía trên đài.

Nơi đó, giống như đang đáng giá tôn kính cường địch.

Đám người mắt mang thần sắc chấn kinh, ánh mắt chính tề quét về phía lôi đài, một đạo mãnh liệt gió lốc dần dần ngừng chuyển động, trong đó lộ ra thân ảnh thon gầy, diện mạo rất non nớt, lại không ai dám khinh thường.

Người thắng, Sở Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Sở Phi Dương phiên nào

Kết quả tranh tài khiến cho Sở Hách trợn mắt hốc mồm, trên mặt lại không ngày xưa cậy mạnh. Trời ạ, hán nhìn thấy gì, tiểu ca lại bị Sở Thiên đánh bại, mà trước đó không lâu, người này vẫn là minh giữu cột đối tượng.

Nghĩ tới đây, hán cảm thấy tề bào nào có chút không đủ dùng. Khái linh lúc Tam trưởng lão nói biết, Sở Thiên bắt quá hoàng mạch trung cấp tư chất, còn không bằng mình. Nhưng vì cái gì tiến bộ nhanh như vậy, ngay cả đệ đệ cũng bại với tay, cái này không khoa học a.

Suy tư thật lâu, Sở Hách chợt nhắc lên lông mày, ánh mắt lộ ra nồng đậm ngạc nhiên, phảng phất bắt lấy mấu chốt của vấn đề. Khắp cả người ngân quang cũng khá lý giải, có lẽ là cửa không biết võ học, nhưng mi tâm mở to mắt là tình huống như thế nào, người bình thường sao có thể có thể làm được?

Một câu từng bị vô số lần lặp lại, lặng yên trôi qua bên tai.

"Sở Thiên, mẹ ngươi là yêu quái, ngươi chính là nhân yêu."

Đây là hán giữu cột Sở Thiên thì thường nói, tự hiểu chuyện đến nay, cảm cái này chuyện cười đối phương đã nhiều năm.

Trên thực tế, hán chỉ là nghe nói đồn đại, bảo sao hay vậy mà thôi, bình thường nay đem tại đây với tư cách là gây chuyện lý do mà thôi, cũng không có nghiên cứu sâu trong lời nói hàm nghĩa.

Lúc này nghĩ ra, nhân yêu đều nói nhẹ, người này thật là so với yêu quái còn biến thái, chính phải chính phải cai yêu nghiệt. Luyện thể tăng năm khiêu chiến tăng sáu, hoàng mạch tư chất khiêu chiến huyền mạch, lại còn có thể thành công, chỉ có quái thú mới có thể làm xuất ra như vậy không thể tưởng tượng nổi chuyện.

Đối với loại quái vật này, hán liền tiếp khiêu khích nhiều năm, hiện tại không có bị ngược đãi chết thật sự là quá may mắn. Sở Hách chợt dạ trộm nhìn trên khán đài yêu ma Sở Thiên, lặng lẽ lấy tay phất một cái trán, ướt sũng mồ hôi lạnh lâm li.

Hán âm thầm hạ quyết tâm, về sau không còn trêu chọc gia hỏa này, ai muốn trêu chọc người nào, dù sao lão tử không phụng bồi, người nào tự tìm chết kéo lên cây ốt, trước hết đập chết hán.

Đề xuống nội tâm ý niệm trong đầu, chú ý tới Sở Ca bị thương co quắp trên mặt đất, Sở Hách bước lên phía trước dựng lên đệ đệ cánh tay. Dưới sự giúp đỡ của hán, Sở Ca toàn thân dùng sức thăm dò mấy lần, tay chống mặt đất miễn cưỡng đứng lên.

Loại kia đồ sấm khí tức là một môn kỳ dị bí pháp, là Tứ Trưởng Lão thân truyền, thúc dục sức chiến đấu tăng vọt, uy lực hết sức kinh người. Nhưng chiêu này có cái lấy, đó chính là tiêu hao quá lớn.

Sở Ca sở dĩ nhìn qua thê thảm, tự nhiên như tỷ thí kịch liệt nguyên nhân, càng trọng yếu hơn là, tiêu hao quá nhiều, thể lực tiêu hao. Thúc dục bí pháp lâu như vậy, mặt ngoài mặc dù nhìn không ra, chân thực sớm đã dầu hết đèn tắt.

Từ lúc học võ đến nay, hán bằng vào xuất chúng tư chất, chưa bao giờ gặp phải ngăn trở, một mực thuận buồm xuôi gió. Mặc dù đem hết toàn lực, như cũ thua trận đấu, trong chốc lát như muốn khóc xúc động, không đợi rơi lệ ra liền cường ngạnh kim lại.

Đại trưởng phu đỉnh thiên lập địa, tranh đấu nhảy lên đoạn nước mắt không thể lưu lại. Tứ trưởng lão làm ra như giáo này hỏi, chính là Sở Ca bản thân dựng thân chỉ đạo.

Ổn định ưu tư về sau, hán chăm chú nhìn nhìn về Sở Thiên, ánh mắt lạnh lẽo mà nóng bỏng, thân xuất ra ngón tay cái thái độ tươi sáng nói: "Lần này là ta thua, nhưng tuyệt sẽ không thua nữa. Lần sau tỷ thí nữa thấy rõ. Ngươi bây giờ cái tiểu đệ này, ta nhất định thu."

Sở Ca không lưu lại nữa, quay người rời sân, tuy là bại, có thể rời đi bóng lưng ngạo khí như xưa, thẳng tắp như trước, tựa như Tuyết Tùng trong rừng thẳng tắp thương tùng. Vô luận lớn hơn nữa ngăn trở, hay là lại Hàn Phong Tuyết, cũng không thể đem bẻ gãy.

Ba ba ba."

Đối với cái này, trong tràng người xem tặng cho tiếng vỗ tay nhiệt liệt, mấy cái nữ hài trong mắt ngưỡng mộ không giảm mấy may. Sở Ca bình thường biểu hiện hài lòng, có thể nói tuy bại nhưng vinh, cuối cùng thu tiểu đệ bá khí ngôn luận càng văn hồi mật.

Nghe vậy Sở Thiên mặt lộ mỉm cười, đối thủ tuyệt không phải hơi hợt, tư chất ưu tú, ý chí kiên cường, rất chờ mong tới lần nữa độ sức. Duy có một chuyện hán phiền muộn, việc đã đến nước này, gia hỏa này lại nhớ mãi không quên thu tiểu đệ, thật sự là cố chấp a. Chẳng lẽ mình rất có tiểu đệ phong phạm? Sở Thiên thật nghĩ móc ra tấm gương tự điều tra, nhìn xem có hay không trời sinh một bộ tiểu đệ mặt.

Có thể hán không thể làm như vậy, vạn chúng nhìn trừng trừng, công khai lấy kính theo mặt, là mỹ nữ mới có đặc quyền. Nam nhân như vậy với tư

cách là, định sẽ bị người nện về mặt trứng thối

Sở Thiên tại đây trời trong tiếng vỗ tay cất bước xuống đài, nhưng trong lòng suy nghĩ, không thể nói trước muốn thừa dịp không người chăm chú xác nhận tướng mạo vấn đề.

Trong tràng người xem ồn ào nổi lên bốn phía, khách quý cũng một mảnh xôn xao, bất kể là tộc cao tăng, hay là từ bên ngoài đến khách, bao gồm Tổng Lư hai nhà đại biểu, đều mặt mang chấn kinh.

Liền ngay cả Sở Phi Dương vậy mà có chút kinh ngạc, liếc qua, thấy Sở Phong sắc mặt bình tĩnh như trước, mục quang lại có chút khác thường, trong đó hình như có hấn chưa bao giờ thấy qua cuồng nhiệt.

Lúc này phụ thân xem ra có lạ lắm cảm giác, thuở nhỏ đến nay, Sở Phong tại hấn trong suy nghĩ đều là ổn trọng như núi nhân vật, hiện tại cái này nhất hình tượng lại có chỗ phá vỡ. Dụi dụi con mắt, phụ thân trong mắt vững vàng như xưa, nơi đó có mây may khác thường tại?

"Có lẽ là ảo giác a."

Sở Phi Dương thì thảo tự nói, rốt cuộc cách xa nhau như đoạn cự ly, quan sát sai lầm vậy mà thuộc bình thường.

Bất quá, hấn tựa hồ có chút hiểu rõ, tại sao phụ thân thân là tộc trưởng, lại đối với Thiên tiểu đệ như thế coi trọng. Sắc bén như thế ánh mắt, thật đúng xa không phải người thường có thể so sánh. Chỉ là không biết hấn tại sao biết trước.

Cảm giác thấy rõ một chút đồ vật, nhìn chăm chú nhìn lại càng mơ hồ, thật muốn bị sương mù che lấp, hao hết ra sức suy nghĩ cuối cùng nghĩ không ra nguyên do.

Suy nghĩ quá nhiều, chỗ mi tâm hơi đau, Sở Phi Dương thu hồi tạp niệm, đem lực chú ý đặt ở kế tiếp trong trận đấu.

...

Sở Sở thanh tú động lòng người đáng lời đài hơi nghiêng, trước mặt thiếu niên ước chừng mười sáu tuổi, theo nàng rõ ràng, người này danh gọi Sở Bằng, lần trước đã tấn cấp bát cường, ngày nay càng có tu vi tăng sáu.

Tu vi chênh lệch cấp một, nàng cũng không uể oải, trong mắt sáng tràn ngập chiến ý, chỉ cần đã bại trước mắt người này, liền có thể tấn cấp bán kết, cách hội sư trận chung kết thêm gần một bước.

Tiểu mỹ nữ gần ngay trước mắt, Sở Bằng mí mắt buông xuống, tâm thần bất động. Tại đây trong lòng người ngoại trừ tu luyện chính là chiến đấu, Sở Sở dụng mạo tuy đẹp, cho hấn chỉ là cần chiến thắng địch nhân, cùng trong đó đối thủ của hấn cũng không bất đồng. Trên thực tế, tự lúc mười từ lên đài, hấn liền mí mắt đều không nháy mắt một cái.

Dưới đài tự có người quen thuộc gia hỏa này, thấy thế âm thầm là Sở Sở gọi thăm. Cái này mười từ dụng phải ai cũng tốt, hết lần này tới lần khác gặp lạnh như băng gia hỏa. Cái thằng này có lẽ không biết thương hoa tiếc ngọc, mười từ da thịt trắng nõn mịn màng, nếu chịu lên một chiêu Ứng Trảo Công, chắc chắn, nếu là phần hồng trên khuôn mặt thêm...nữa hơn mấy đạo, ai.

Không ít người than thở, bóp cổ tay thở dài, lần này tình hình, có thể so với mỹ nữ gặp được dã thú, tú tài gặp được binh lính, thật sự là ngư nhai Mẩu Đan, đốt đàn nấu hạc, phá hư phong cảnh a phá hư phong cảnh.

Tam trưởng lão cũng không chú ý đến bức này chuyện, như thường lệ vung lên hắc tay áo, tuyên cáo trận đấu bắt đầu.

Sở Bằng đột nhiên trợn mắt, nguyên lực hướng song chưởng ngưng tụ, hai tay căng như cung căng dây cung, song chưởng chậm rãi đến thất lưng, lòng bàn tay hướng xuống tu chỉ khúc đuối, cực giống trong núi Điều Hầu giờ vuốt.

Hấn nheo mắt lại, trong khe tĩnh quang tuôn động, cất bước đạp đất mượn lực, chân uốn lượn bắn ra, thân ảnh mơ hồ trên bắn tới đối thủ trước mặt, vung trảo hướng Sở Sở mềm mại khuôn mặt chớp tới.

Cái này đưa tới công phần, người xem khu như hỏa được bị đốt bạo, chỉ trích xôn xao lên. Gan lớn trong miệng quang quác, không ngừng khiển trách tại đây người vô tình. Nhất gan sợ hãi trong đó tu vi, cho thấy nhỏ giọng, âm thầm thăm hỏi thằng này cả nhà nữ nhân.

Giết hại tiểu mỹ nữ, thiên lý khó dung!

Đáng tiếc chính là, những cái này hành động, không giúp đỡ được Sở Sở, hết thấy còn phải dựa vào chính mình.

Đội công kích buông xuống, Sở Sở bên trên thân thể bất động, giẫm gót sen, triệt thoái phía sau mấy bước, hoàn toàn tránh đi cái này trảo kích. Xu thế tránh trên dáng đáp nhanh nhẹn, trang phục tinh xảo dụng mạo như tiên, dưới đài người xem lớn tiếng.

Mất thấy đối phương chiêu thức đã dừng, Sở Sở chợt ra một chưởng hướng "Ứng trảo" kích, nguyên lực tại giữa không trung ngưng tụ lòng bàn tay, lóe ra tia sáng chói mắt, đây là năng sở trường tuyệt học "Huy Lạc Chưởng".

Trảo, chưởng đâm vào một chỗ, tiếng vang như kim thạch vang lên, cuộn trào mãnh liệt nguyên lực mang theo kinh phong đập vào mặt, khiến cho Sở Sở tóc đen loạn vũ, ngực lại càng là cứng lại, cũng không đi cạy mạnh cử chỉ, theo lực đạo lẳng không lộn một vòng bổ nhào, lá rụng trong gió bay bông rơi

vào bên bàn, thân thể mềm mại một hồi loạn sáng ngời, cuối cùng ngừng chân đứng vững.

Cái này giao thủ, trán kẹp tóc bị thổi đoạn, ba búi tóc đen bình yên rủ xuống, kiều nhan nhuộm dần đỏ hồng, bộ ngực sữa một hồi phập phồng, xinh đẹp bên trong thêm một chút quyến rũ.

Bích không phi hoạt nhân, phiêu dật mà hung hiểm, khán giả tâm tình rớt lại phía sau tái khởi, rất cảm thấy kích thích ngoài, chán thiên tựa như trầm trở khen ngợi.

Sở Bằng lùi lại mấy bước, trên mặt băng lãnh hiển hiện nụ cười. Đối phương tuy là cái tiểu muội, lại không có trong tưởng tượng không chịu nổi, đối với cái này hẳn phi thường hài lòng.

Tiểu ý thu liễm, hần ánh mắt ngưng trọng lên, kế tiếp là thu hồi khinh thường, đem đối phương coi như kinh địch để chiến đấu.

Điều chỉnh trạng thái, hai người vận chuyển nguyên lực, thi triển tuyệt học, dưới chân như phi Phong lôi, thân hình lấp lánh chẳng chút, huyết nhục va chạm giăng co một chỗ.

Ứng Trảo Công chính là tiền bối lên vào thâm sơn sông rộng, nhiều lần quan sát Điều Hầu đi săn, kinh qua mấy năm nghiên cứu kết hợp nhân thể bản thân, dốc hết tâm can khắp huyết sáng chế tinh diệu trảo pháp.

Lại không nói gấp lại như ung trảo, trảo công lăng lệ, nguyên bộ bộ pháp càng hàm ẩn thương Ứng Phi nhào ý tứ. Mặc dù không thể như loại chim này chân chính bay múa, lại cũng hết sức chột hiện chuyển xê dịch, có thể nói hung hãn cùng hăng hái gồm nhiều mặt, thật sự không dễ cho còn nhỏ dò xét.

Huy lạc chương chính là hoa lệ mà thực dụng, xuất chương đang lúc lâm huy quang với lòng bàn tay, do Sở Sở thi triển vậy công, có thể nói người đẹp chương tịnh, hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Trong đó phát sáng là nguyên lực ngưng tụ biểu hiện, cô đọng trình độ cũng không kém cõi Đoạn Ngọc Chi, như trường kỳ tu luyện thử công, trên lòng bàn tay lực đạo dần dần dị thường người, quả nhiên không phải chuyện đùa.

Trong tràng hai người toàn lực ứng phó, tiến thoái tung hoành, quang ảnh trảo hình ảnh thế như điên phong mưa rào, rậm rạp chẳng chút khắp cả tòa lôi đài, thân hình vắng lại chương trảo va chạm, ở đây người xem nín thở xem cuộc chiến.

Một hồi lực bạo kịch đấu, hai người dừng bước, hiện ra tướng mạo, Sở Sở đỏ mồm hôi lâm li, thổ khí như lan, Sở Bằng hơi hơi thở hỗn hển, lạnh lùng trên mặt hiển hiện khô nóng. Tổng thể mà nói, Sở Bằng ý vào tu vi ưu thế, vững vàng chiếm giữ thượng phong, có thể Sở Sở võ học cường đại, bộ pháp nhẹ nhàng, mặc dù vị trí hạ phong lại sẽ không rất nhanh bị thua.

Hơi chút điều tức, Sở Bằng thiện ý cười cười, nụ cười câu nệ không đành lòng nhìn, trong miệng cứng rắn nói: "Người rất tốt, cẩn thận, ta muốn xuất ra toàn lực."

Nghe vậy Sở Sở không khỏi run sợ, nàng vốn là đang ở hạ phong, nhưng đối phương lại vẫn chưa xuất toàn lực?

Trong ánh mắt lo lắng của nàng, Sở Bằng toàn thân khí tức ba động, nguyên lực không ngừng hướng thủ chương quán chú, đầu ngón tay tăng trưởng dần đều, màu sắc hóa thành khô héo, đại khái nhìn lại, lại cùng chân chính Điều Hầu bàn tay giống nhau như đúc.

Cùng lúc đó, cảm giác nguy cơ khó tả tại Sở Sở trong nội tâm đột nhiên dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Cự linh chi lực

Đầu ngón tay hoá ung trảo, Sở Bằng thả người vọt lên bay nhào tới, Ứng Trảo Công như bão tố đánh úp về phía đối thủ, Sở Sở vội vàng tung chương chống lại.

Hai vị tuyển thủ đều có tốc độ rất nhanh, chỉ một thoáng, khán giả chỉ còn nhìn thấy hai đạo thân ảnh mơ hồ truy đuổi lẫn nhau. Tốc độ công kích càng kinh người, trong khoảng thời gian rất ngắn, hai người đã giao thủ trên trăm chiêu.

Không ít người trên trán mồ hôi lạnh trượt xuống, thử nghĩ nếu như đổi thành mình đối đầu với một trong hai người, chỉ sợ không kịp phản ứng đã nhận không biết bao nhiêu vết thương, có khi bị miểu sát trong nháy mắt.

Một thân ảnh màu hồng giống như mèo con, vội vàng lùi lại, thân ảnh ngừng bên rìa lôi đài, Sở Sở lông mày có chút nhíu lại, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ đau đớn, cánh tay trong lúc vô tình đã dính thêm vài vết thương, máu tươi chậm rãi nhuộm đỏ mu bàn tay.

Người xinh đẹp dễ thương như nàng khiến người ta khó lòng làm tổn thương, thậm chí có thể nói cả nam cả nữ cũng đều không nỡ ra tay, ngay cả nữ hài

tử cũng không khỏi sinh lòng thương hại.

Sở Thiên càng nắm chặt hai bàn tay, hận không thể thay nàng chịu hết đau đớn.

Cái gọi là nhân tính đối với Sở Băng đã không còn, thấy thế hắn liền cất bước tiến lại phía nàng, mười ngón cơ lại nhanh chóng chụp vào đối phương. Vô luận nam nữ, không phân đẹp xấu, chiêu chiêu tàn nhẫn, không hề giữ lực, thấy đối phương đã thụ thương hắn liền muốn tung chiêu đòi mạng.

Áo vàng bông bèn, xuất thủ như gió, toàn lực hành động, không trung bị vô số trào ảnh lấp đầy, thiên la địa võng chụp vào đối thủ.

Đối với việc này Sở Sở cũng thức thủ vô sách, đành phải tiếp tục phòng ngự, cả người cuộn mình thành một đoàn phân hồng, dựa vào nơi hiểm yếu trên bàn cổ thủ, toàn thân run lay bầy.

Chỉ chốc lát sau, quanh thân nàng khí lực không còn, thể năng cơ hồ khô kiệt. Phải biết, Huy Lạc Chương tiêu hao rất nhiều nguyên lực, chiến đấu lâu như vậy, thật sự không thể chịu nổi. Bởi vậy, tầng phòng ngự dẹt bằng ngọc thủ dần dần tán loạn.

"Phốc phốc."

Một vết thương xuất hiện trên vai Sở Sở, lần này thương thế cũng không nhẹ, vết thương này cơ hồ đã xuyên qua nân da đánh vào huyết nhục, nhuộm hồng cả vai áo.

Dưới đài rất nhiều thiếu niên đau lòng, tựa như tất cả thương thế đó, phảng phất như xuất hiện trên người mình. Nhưng tình hình diễn ra sau đó càng khiến tinh thần mỏng manh của họ rung động kịch liệt, khiến chiến cực hạn tâm lý, không có người vô tình nhất, chỉ có người vô tình hơn.

Phốc phốc âm thanh liên vang lên, Sở Sở hốt hoảng tránh, kéo dài khoảng cách với đối phương, phát giác trên thân lại nhiều thêm năm sáu vết thương.

Một ý nghĩ kiên quyết lướt qua tâm trí nàng, nếu nhảy xuống cũng phải nhận thất bại, còn không bằng liều mạng một phen, coi như thua, cũng đã làm hết khả năng của mình, tâm không tiếc nuối.

Toàn thân nguyên lực hướng vào tay phải, hình thành chương sau đó cũng không dừng tay, nàng tăng thêm nguyên lực đưa vào, cuối cùng, một vòng sáng chói bao trùm bàn tay phải, quang hoa chiếu rọi càng lộ ra nhan sắc của nàng, tuyệt đại khuynh thành.

Sở Sở trên mặt lộ vẻ nghiêm túc, khí thế vô song, đột tiến tiến mấy bước, tay phải vững vàng ấn về phía đối thủ, khí lãng không sinh, uy lực nội liễm, nhưng người sáng suốt đều có thể phát giác, trong sự bình tĩnh lại cất giấu một thứ kinh khủng.

Nhưng Sở Băng hoàn toàn không có ý định tránh né, chính là bởi vì hắn mình bạch chiêu này cao mình, mới quyết định chính diện đem nó đánh tan. Nếu như đối mặt với một tiểu nha đầu mà mình lại tránh lui, sau này làm sao còn gặp người khác, còn không bằng mua khói đậu hũ đập đầu vào đó tự tử.

Nguyên lực từ thể nội của hắn gào thét, hết thấy ngưng tụ vào song chương làm nó lớn hơn một chút, màu sắc càng thêm thâm trầm, từ đó có thể cảm thụ được sự sắc bén hơn xa lúc trước. Song trào ngưng tụ nguyên lực, xé rách không khí, gần như đồng thời đụng vào chương ấn.

Chương ấn cùng ưng trào tiếp xúc, quang mang chói mắt phát ra, khán giả không khỏi nheo mắt lại. Hai đạo nguyên lực đụng vào nhau, triệt tiêu, cuối cùng, chương ấn rút lại yếu ớt, trên ưng trào thì nguyên lực vẫn còn nguyên xem ra có chút lợi hại hơn.

Sở Sở hàm răng cắn nát môi đỏ, trong miệng nặn nặn, chương ấn trong lòng bàn tay không bị khống chế dần dần tan rã.

"Phải thua sao?"

Suy nghĩ xoẹt ngang qua đầu nàng, Sở Sở đôi mắt sáng ướt át, trong đó nước mắt tuôn trào, trong lòng tràn ngập ý nghĩ không cam lòng cùng đau đớn.

Mất thấy bộ dạng câu nàng, Sở Thiên trong lòng vô cùng khó chịu, phi thường hối hận việc mình đã đáp ứng ước định. Hắn rõ ràng nhìn thấy, đứng trước áp lực như vậy, trên người nàng vết thương không ít, lại càng chảy ra không biết bao nhiêu máu tươi, vết thương càng ngày càng lớn, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

"Đủ rồi, nhanh nhận thua đi."

Sở Thiên trong miệng tự lẩm bẩm, cảm giác bất lực từ trong lòng dâng lên, Sở Sở một mình tranh tài, bất kỳ người nào đều không quyền can thiệp.

Trong tuyệt cảnh, Sở Sở tâm thay đổi thật nhanh, không khỏi lướt qua từng ký ức. Sở Thiên bị người khi nhục, nàng thực lực không đủ, không cách nào ra mặt.

Bất đắc dĩ nhìn Thiên đệ độc một mình mạo hiểm, dẫn Băng Túc hùng đi. Nàng đã lập thệ, muốn mình trở thành cường giả, bảo hộ đối phương.

Ngày đó hai người đã giao hẹn sẽ gặp nhau ở trận chung kết.

"Không được, mình không thể thua được."

Ánh mắt nàng đã mơ hồ, chấp niệm vẫn cắm rễ tàn tại, cảm xúc không cam lòng, kịch liệt nổ tung, Sở Sở tâm hồn bỗng hoảng hốt.

Trong sự hoảng hốt, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng gầm thét không cam lòng, mắt thấy tuyên cổ thân ảnh nguy nga, thân thể vĩ đại, hai tay kinh thiên, mang theo uy năng khai thiên tích địa.

Tình cảnh đó vền vện xuất hiện trong một cái chớp mắt, chỉ một cái chớp mắt, liền biến mất không thấy, hồi tưởng như thế nào đều không thể tái hiện.

Không kịp nghĩ vẩn, chỗ sâu nhất của huyết mạch chợt truyền đến một cự lực mệnh mông cuộn cuộn, tựa như thần linh ban cho, dòng sông nguyên lực âm âm tiến vào chương ấn sớm đã suy tàn.

Trong hư vô xuất hiện tiếng tách tách, chương ấn bạo liệt, rạn nứt vỡ thành vô số điểm sáng, đánh về phía đối thủ. Sở Bằng sắc mặt nghiêm nghị, vận chuyển nguyên lực vào cánh tay, chuẩn bị tinh thần toàn lực chống lại.

Một trận ánh sáng qua đi, tóc tai Sở Bằng tán loạn, khuôn mặt chật vật, hiện ra vẻ kinh ngạc. Hắn thực không nghĩ tới, đối phương nhìn như đã kiệt lực, lại có thể phát động công kích mãnh liệt như vậy, suýt chút nữa đã phá hỏng công kích của hắn.

Trong lúc đang suy tư, một lực đạo mệnh mông truyền đến, uy thế càng hơn trước kia, sắc mặt hắn hoảng hốt, không kịp phản ứng, chút phòng bị còn lưu lại bị đánh tan, mảnh lực trực tiếp tác dụng lên trên hai ung chảo.

"Phanh phanh phanh."

Đầu ngón tay mô phỏng ung chảo tuần tự bạo liệt, móng tay vỡ vụn máu tươi chảy ra, cảm giác đau đớn từ trên tay truyền đến, Sở Bằng luôn luôn có ý chí như sắt, nhưng cũng nhịn không được kêu lên thảm thiết.

Cự lực ngang nhiên bộc phát, đều hóa thành lực đẩy, thân hình cao lớn của Sở Bằng, lại như trẻ con bị tráng hán ném mạnh, như người rom bay ngược ra ngoài lối dài, ngã xuống trên mặt đất sắc mặt kinh hãi.

"man lực phải mạnh cỡ nào? Chỉ là một tiểu nữ hài, tại sao lực lượng lại kinh khủng như vậy."

Sở Bằng từng cùng Xích Huyết Man tranh chiến đấu, không thể tưởng tượng nổi, cho dù lực lượng đó được xưng là đứng đầu trong nhất giai yêu thú, cũng không thể so sánh cùng Sở Sở.

Người xem hoàn toàn yên tĩnh về sau, chợt tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, vang lên như gió núi Hải Vũ.

Trên lối dài Sở Sở ngậy ngốc một lúc, gương mặt xinh đẹp tràn ngập nghi hoặc, không hiểu sao mình thắng được, thời khắc mấu chốt, một luồng sức mạnh to lớn đổ từ đâu mà đến, bản thân nàng cũng không biết, người khác càng không thể nào biết được.

Mặc dù không rõ xuất xứ, sau khi cùng nó chiến đấu, nàng từ trong cõi u minh dường như cùng loại kia cự lực kia có chút liên hệ nào đó, còn một điểm nữa, nếu có thể đem nó nắm giữ, thì tiến vào trận chung kết là dễ như trở bàn tay.

"Mặc kệ như thế nào, ta cũng chiến thắng rồi."

Sở Sở khẽ vuốt bộ ngực sữa thờ phào, gương mặt nhìn về một phía, chỉ thấy trong đám người, Sở Thiên một mặt lo lắng, gót sen điểm nhẹ mặt đất, thả người bay xuống đài cười tươi đi về hướng đối phương: "Người thấy tỷ tỷ biểu hiện như thế nào?"

Nghe vậy Sở Thiên trong lòng nghĩ thầm, rất hay thế nhưng quá liều mạng. Không đợi hắn nhiều lời, bên cạnh Sở Vũ mặt giống như có chút tức giận mở miệng nói: "Nha đầu, người điên rồi, mau tới đây cho cha nhìn xem."

Trong lúc nói chuyện, hắn lấy ra một đồng lớn được vật, dự định chữa thương cho nữ nhi.

Đem các thức thuốc đắp lên vết thương, đau khiến Sở Sở nhe răng nhếch miệng, nàng không muốn để Sở Vũ nhìn ra, le lưỡi trêu chọc đối phương: "Cha, ta cũng không để người già rồi mà còn mất mặt."

"Nha đầu chết tiết kia, thật không biết trời cao đất rộng." Sở Vũ dở khóc dở cười, không biết nói gì.

Phụ thân vì nữ nhi băng bó vết thương, vui vẻ hòa thuận ôn nhu cảm động.

Mặc dù lo lắng cho thương thế của Sở Sở, nhưng Sở Thiên lại quay đầu, sắc mặt đỏ lên, không dám quay đầu nhìn kỹ. Cái kia, băng bó cần cởi áo nói dây lưng, xuân quang ngoại tiết không thích hợp cho thiếu nhi. Bên cạnh Sở Văn ánh mắt nghiêng ngả nhìn qua hắn, trên mặt giống như cười mà không phải cười.

...

Tranh tài vẫn đang tiến hành, tuyển thủ tiếp theo lên đài, khán giả khoa tay múa chân trò chuyện.

Trong đám người, một người chân quần vải, đùi phải bị băng bó chặt chẽ, lộ ra vẻ cồng kềnh mập mạp, rất buồn cười, người này là Sở Hách tàn tật chưa lành.

Đôi lông mày nhíu lại nhìn chằm chằm lối dài, Sở Hách phảng phất quên mất thương thế trên đùi, trên mặt dữ tợn run run, nhe răng cười, nhìn qua hưng phấn vô cùng.

Trên đài hai tên tuyển thủ đều khá quen thuộc, bên trái là tiểu tử quần áo mộc mạc, một mặt giản dị, ngay cả cho hấn chỗ tốt hấn cũng không làm việc cho đó là Sở phạm.

Mắt thấy Sở Thiên đánh bại Sở Ca, Sở Hách sớm từ bỏ ý định báo thù, chỉ cần nghỉ, liền tê cả da đầu, hai chân phát run, đối với người này hấn tránh chỉ sợ còn không kịp, nào còn dám chủ động gây chuyện?

Kẻ làm hấn căm thù đến tận xương tủy, chính là Sở Phạm, mà lúc này Sở Phạm sắp bị hung hăng dạy dỗ, vừa nghĩ tới việc sắp thấy đối phương bị chà đạp, hấn tựa như ăn phải thuốc kích thích tố, sắc mặt ửng hồng thân sắc phấn khởi.

Sở phạm đáng chết, hôm nay triệt để xong đời, không có khả năng có bất kỳ may mắn nào. Bởi vì đối thủ của hấn, chính là Sở Lôi xếp hạng ba lần so tài trước.

Đối với Sở Lôi, Sở hách vô cùng sùng bái, gặp mặt cũng cam nguyện kêu ca ca. Liền ngay cả võ học thích dùng nhất "Bôn Lôi Thối", đều là bất chúơc đối phương.

"Có lẽ Sở Phạm nhân phẩm quá kém, lấy tiền không làm việc, ngay cả lão thiên đều không vừa mắt, đặc phái Lôi ca trừng phạt hấn. Có thể thấy được, người không thể quá vô sỉ, quá trang bức a, oa ha ha."

Nghĩ tới chỗ đắc ý, Sở Hách ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, thấy chung quanh đám người nhìn mình như đồ đàn, liền cúi đầu ngưng thần, thu liễm âm thanh, trong mắt kinh hi vẫn như cũ không giảm.

Tranh tài chưa bắt đầu, hấn liền lộ ra vẻ tất thắng, so Sở lôi càng tự tin hơn.

Ông tay áo rộng thùng thình phát một cái, Tam trưởng lão đã ra hiệu tỷ thí bắt đầu.

Cảm xúc xôn xao từ trong đám người dâng lên, như ôn dịch khuếch tán, lan tràn bốn phương tám hướng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nghiền ép

Sở Phạm hai chân hơi cong, thân hình mơ hồ nhào về phía đối phương, như mũi rời khỏi dây cung. Trong mắt người thì đây chỉ là một võ học cơ bản "Tiễn xạ", hấn dùng một môn võ học mục nát biến nó thành thần kì, bàn chân đạp xuống mặt đất, cả người liền lên đến trước mặt đối thủ, so với mũi tên chân chính, cũng không chậm hơn chút nào chút nào.

Lấn đến gần mục tiêu, Sở Phạm chọt ra một quyền, nhiều người nhìn qua đã biết, đây chính là nhất giai võ học "Băng Thạch Quyền", trong gia tộc cũng có thể coi là phổ thông. Nhưng chiêu này có chút khác biệt, đâm ra một quyền, kinh phong gào thét, uy lực cương mãnh.

Bộ pháp cùng quyền pháp đều rất phổ thông, nhưng trong tay Sở phạm lại thoát thai hoá cốt, so với tuyệt học của Sở Hách càng có uy hiếp hơn.

Tu vi, cũng không phải là Luyện Thể tầng bốn như Sở Hách phỏng đoán, mà đạt tới tầng năm đỉnh phong cùng một trình độ với Sở Thiên, Sở Sở.

Người xem vỗ tay như sấm động, đến từ phía người xem là thường dân và còn đến từ người xem ở đài số năm, từng kẻ trên mặt tràn đầy tự hào. Tại vì Sở Phạm không phải là người bình thường, dựa vào phổ thông võ học khuất nhục cường địch, cướp được tám vé vào vòng sau.

Coi như là Sở gia, cũng chỉ có một số đệ tử có thân phận cao mới được đụng tới võ học cao cấp, phần lớn người chỉ có thể lực bất tòng tâm. Vừa trở thành võ giả đều là những người mới, nếu không có bối cảnh cường đại, đối với các công pháp bậc cao trong Công Pháp các, chỉ có đứng xa mà nhìn, mà không đủ điểm công hiến đổi lấy.

Bởi vậy, đối với người bình thường mà nói, loại đồ vật xa xỉ như vậy bọn họ khó có khả năng với tới, chỉ có thể học tập vài công pháp phổ thông mà thôi.

Loại tình huống như Sở phạm dùng võ học người người biết, liên tiếp đánh bại nhóm người nắm giữ công pháp cao cấp, phạm là người quan chiến bình thường, không một ai không nhiệt huyết sôi trào, thả lỏng sự bất bình tích tụ lâu nay trong lòng ngực.

Không quản sự thật tàn khốc thế nào, mọi người càng nguyện tin tưởng chuyện lấy yếu thắng mạnh, tin tưởng kỳ tích tồn tại.

Bởi vậy, Sở phạm vừa ra tay, trong đám người liền có tiếng khen hay nổi lên bốn phía, kinh thiên động địa, tâm tình kích động khó mà nói nên lời. Đối với việc này, một chút thiên kiều chi tử nhìn qua mọi người cuồng nhiệt, không chịu được bầu môi, trong lòng xem thường.

"Một đám dân đen vô tri, đội Lôi ca phát uy đánh cho kẻ này tàn phế, tốt hơn hết là khiến cho các ngươi thanh tỉnh đầu óc, minh bạch thứ gọi là hiện thực."

Sở Hách mặt mũi tràn đầy khinh bỉ, trong miệng tự lầm bầm.

Thấy đối phương xuất thủ, tiếng hô ủng hộ vang lên không ngớt, con mắt Sở Lôi có chút nheo lại, hạ thấp thân mình, vận chuyển nguyên lực vận sức chờ phát động.

Mặt như đao gọt, đường cong lạnh lẽo cứng rắn, đôi mắt nheo lại, hàn mang lấp lóe, cũng không phải là một tên cơ bắp đàn độn, nhưng cẩn thận nhìn lại, đáng người hoàn mỹ, giống một con báo, tùy thời đều có thể lao lên đả thương người.

Không cần động tác dư thừa, chỉ đơn giản nằm xuống, nội tâm Sở Phàm đang tập kích chùng xuống.

Toái Thạch quyền sắp tới, cánh tay hần bỗng nhiên bắn lên, chặn thế tới, trực tiếp quyền đối quyền.

Hai quyền va chạm, Sở Phàm chợt cảm thấy khí lực bàng bạc bùng nổ, tách nguyên lực ra tạo thành vòng bảo hộ, năm ngón tay thành quyền đau nhức, đỡ xong một chiêu này, cơ hồ bảo trì không được quyền hình.

Ngay sau khi đối chiêu, điện quang loá mắt đột khởi, Sở Phàm nghiêng người tránh, lại bị trúng một chiêu vào sườn phải, kinh hãi lui lại, cho đến bên bờ lối đi. Sở Lôi nhắc chân uốn gối, bảo trì đá kích trạng thái.

Một trận cảm giác tê dại truyền đến, Sở Thiên nửa người tê dại, không khỏi hít vào ngậm khí lạnh, xếp hạng ba lần trước, quả là danh bất hư truyền.

"Đó chỉ là cảnh cáo, thật sự ngươi cho rằng chỉ dựa vào loại võ học đó mà có thể đánh bại ta à?" Sở Lôi cứng rắn mở miệng, trên mặt đùa cợt rõ ràng.

"Không hổ là Lôi ca, thật quá đẹp trai."

Tựa như tiết trời đầu hạ lại được tắm nước đá, Sở Hách hung hăng múa may. Ủng hộ Sở Lôi lớn tiếng hô hào, phiên muộn vừa rồi bị quét sạch sành sanh.

"Quả nhiên, những thứ cơ bản không làm gì được đối thủ. Đối với kẻ này, nhất định phải xuất ra toàn lực."

Nhất niệm chuyển qua, Sở Phàm hai mắt khép hờ, lại chậm rãi mở ra. Nguyên lực dọc theo cánh tay từ truyền vào trên xuống dưới, ngưng tụ khép lại trên hai ngón sau đó đặt trước ngực, tựa như bạch ngọc óng ánh.

Sở Hách vẻ mặt như gặp quỷ, đó không phải là Ngọc Chi hay sao? hần từ đâu mà học được, chỉ bằng của cải của nhà hần, nào có tư cách tập luyện loại võ học cao cấp này.

"Hần là hần học trộm lúc quan chiến."

Suy nghĩ mới vừa xuất hiện liền bị chính Sở Hách bác bỏ. Học Ngọc Chi vô cùng gian nan, nào có ai có thể nhìn mấy lần liền học được, căn bản không có khả năng.

"Nếu không phải nhờ vị đại nhân kia giúp đỡ, vừa rồi chính là mình đã xuất ra toàn bộ bản sự."

Tự công hoàn tất, Sở Phàm cười khở một tiếng, vận chuyển hai chân đến sát đối phương, hai tay Ngọc Chi tung ra, bao phủ toàn bộ những nơi yếu, quả nhiên vừa chuẩn vừa hung ác.

Thấy thế Sở Lôi ánh mắt ngưng tụ, vận chuyển nguyên lực bao lấy hai chân, hóa thành điện quang loá mắt, bên trong tầng tầng Ngọc Chi tiến lui hợp lý, bảo vệ những nơi yếu hại, thăm dò thời cơ, chờ đợi thời cơ. Vô số chỉ hạ xuống trên lối đi vô số khối đá vụn vỡ, mặt đất xung quan cũng hơi chấn động.

Thối ánh điện quang đột nhiên bộc phát, hoành hành khắp nơi, chỉ lưới tan thành mây khói, Sở Phàm mất lộ thần sắc bất đắc dĩ, đối thủ cường đại đến mức nào cơ chứ?

"Chênh lệch sẽ không lớn như vậy, tuyệt đối sẽ không."

Sở Phàm linh hồn gào thét, thu hồi tập niệm, tâm thần nội liễm, tiếp tục suy nghĩ, đợi suy nghĩ tiêu cực khuếch tán, chỉ sợ cả đời đều không thoát ra được khỏi bóng ma thất bại.

"Tu luyện vì cái gì?" Hần từ đáy lòng hỏi bản thân.

Khi còn bé, phụ thân chỉ được ăn rau dại dưa muối, đem tiền tiết kiệm tới thịt cá cho chính mình.

Mẫu thân cũng chỉ có mảnh áo cũ để mặc, tích lũy tiền cho hần mua quần áo mới, chỉ vì giữ thể diện với những người cùng thế hệ.

Hần tránh đến chỗ hẻo lánh một thân một mình rèn luyện chỉ có hai bộ võ học, một lần lại một lần, mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, cho đến khi lộ hòa thuận thanh.

Vì thu hoạch tài nguyên tu luyện, hần ra ngoài mạo hiểm, hoặc đảm nhiệm công việc của lính đánh thuê, săn bắt yêu thú, thăm dò hiểm địa, tại nơi nguy hiểm tìm kiếm cơ duyên, bây giờ mới có thể đạt đến tu vi này.

Ngày đó trở thành vô giả đột ngột, làm lão phụ thân vui đến phát khóc, lệ rơi đầy mặt.

Chẳng lẽ hẳn lại thua trận tranh tài này, phụ lòng kỳ vọng của phụ mẫu?

"Không, tuyệt đối không!"

Sở Phàm giãy dụa găm thét, hai tay nhanh chóng huy quyền, bày ra thủ thế kỳ dị, kiệt lực thi triển cấm thuật mà hẳn cũng chưa dám dùng qua.

Xong chuyện hẳn dừng tay, nguyên lực trong cơ thể đột nhiên bùng lên mãnh liệt, máu tươi sôi trào tăng tốc lưu chuyển. Làn da nóng hổi, có nhiều chỗ nhô lên, thậm chí nân da kho khốc bong tróc, bên ngoài thân quần áo hiện lên những chấm đỏ, nhìn thấy mà giật mình.

Cùng lúc này toàn thân hẳn nguyên lực tăng vọt, tu vi nước lên thì thuyền lên, trong thời gian ngắn đạt đến trình độ Luyện Thể tầng sáu.

Thấy thể Tam trường lão im lặng thờ dài, cũng không tiến hành can thiệp, nếu như ngăn cản, đối với tâm lý càng tổn thương lớn hơn, thậm chí không thể nghịch chuyển.

Thân hình mờ hồ ở, Sở Phàm biến mất tại chỗ, xuất hiện bên cạnh thân đối thủ, Ngọc Chi liên tục thôi động, từng lớp từng lớp thể công trùng điệp đánh tới.

Bàn tay hẳn sung tấy, đầu ngón tay nhỏ máu, nhưng vô luận mật độ kiếm chỉ, chất lượng kiếm chỉ, đều tăng cường trên phạm vi lớn, uy lực của nó so với lúc trước không thể so sánh nổi.

Gặp tình hình này, những người mới trong lòng dấy lên hi vọng, hẳn còn có cơ hội chiến thắng.

Nhưng bọn hẳn rất nhanh thất vọng, kinh ngạc vô cùng nhìn thấy Sở Lôi trên thân khí tức đột nhiên trầm ngưng, quang điện lưu chuyển, thậm chí ầm ầm rung động, lại tựa như một vật chân thực.

Cả hai va chạm với nhau, Ngọc chi ban đầu cường thế, lại bị giữ yên một chỗ, tiếp theo thịnh cực mà suy, dây dưa một lúc, sức mạnh cuồng bạo tán đi, lộ ra thân hình Sở Phàm. Hẳn quý một chân trên đất, mồ hôi tuôn ra như mưa, giờ khắc này, thật sự dầu hết đèn tắt, ngay cả đứng lên cũng không có sức.

Một cước lôi điện cũng không buông tha, phá không đánh tới, Sở Phàm bắt lực không còn sức để tránh, bị sút trúng phần bụng, miệng phun máu tươi bay rớt ra ngoài.

Roi xuống đài hẳn toàn thân xụi lơ, khắp cả người tê liệt, đau đớn cùng mệt mỏi đánh tới, mắt tối sầm lại rơi vào hôn mê.

Trên đài điện quang thu liễm, lộ ra một thân ảnh nhỏ gầy, tựa như là báo săn mồi, người thắng, Sở Lôi!

Người xem ở khu những người mới lâm vào yên lặng cảm xúc thất vọng tràn ngập toàn bộ. Chẳng lẽ, người mới cùng người cũ không thể nào khoa lấp được khoảng cách?

Ở phía ủng hộ Sở Lôi thì hoan hô mãnh liệt. Sở Hách hưng phấn gào thét, tay vùng lung tung, nhảy nhót không ngừng. Hẳn thân thể cao lớn, dưới chân mặt đất run rầm rập, không chịu nổi gánh nặng. Cừu hận bị đánh ngắt xiù bởi Sở phàm, thù đã được trả khiến hẳn thoải mái không thôi.

Sau khi quan sát trận chiến này, không ít người thăm nghĩ, Sở Lôi là người đứng hạng ba vào năm ngoái, đã biến thái như vậy rồi, thể tên Sở Nghị kia còn đến mức nào nữa? Đối thủ của hẳn chẳng nhẽ cũng không có chút hi vọng gì, trong lòng mọi người cũng dành một phút mặc niệm cho tên đáng thương kia.

Sở Ảnh sắc mặt khó coi, đen đến thể là cùng, thẳng xui xẻo trong lòng mọi người, không ai khác chính là hẳn. Sở Lôi năm ngoái cũng chỉ là tầng năm, hẳn nghĩ mình cũng sẽ có biện pháp ứng phó. Trận tranh tài vừa xong, hẳn tự hỏi, coi như đem hết toàn lực, chẳng nhẽ cũng sẽ bị đối phương đánh bại.

Mà Sở nghị luôn luôn mạnh hơn người này, há lại sẽ đơn giản, cùng hẳn tỷ thí, không phải là chắc chắn thua sao?

"Sở Ảnh, Sở Ảnh." Tam trường lão liên tục thúc giục.

Nghe vậy Sở Ảnh hướng trên đài xem xét, một thiếu ngao nghễ niên đứng bên trên, trên thân hẳn cơ bắp khối khối khỏe đẹp cân đối, tựa như khoe lực lượng, hẳn thoáng qua thấy rung mình.

"Được rồi, tốt xấu gì thì cũng thể hiện ra chút thực lực, thua thì cũng coi như giữ được chút mặt mũi."

Mang loại suy nghĩ này, Sở Ảnh tâm tình nặng nề lên lời dài.

Mấy vị quen biết với hẳn âm thầm mặc niệm, Sở Thiên ngầm ra kết luận, mặc dù nói rất thất lễ, nhưng Sở Ảnh nhất định thua, trừ phi có kỳ tích xuất hiện.

Đáng tiếc bọn họ đều thất vọng, kỳ tích đừng nói xuất hiện, ngay cả đản sinh dấu hiệu đều không có. Sở Ảnh quyền chương đều biến đổi từ kiếm pháp, dùng để tác chiến lăng lệ phi thường, lại ngay cả phòng ngự của đối phương đều không phá được.

Cuối cùng, hắc tế ra át chủ bài, loại hắc khí kia đều không dùng được, cuối cùng bị Sở Nghị vững vàng lấy một bộ trường quyền đánh rơi xuống lõi đài.

Rơi xuống mặt đất, Sở Ảnh lộ ra vẻ căm phẫn, trường quyền chưa có phẩm cấp, ngay cả Băng Thạch Quyền cũng không bằng, lại chiến thắng mình, đối phương xác thực là không có ý?

Thấy bại tướng quắc mắt nhìn trừng trừng, Sở nghị không hiểu thấu, mặt lộ thần sắc kinh ngạc.

Cử động lần này đơn thuần vô ý, nhân sinh của hắn rất biết điều, có thể sử dụng ba phần lực, liền tuyệt không ra bốn phần.

Đến lúc này, danh sách tứ cường đã rõ, phân biệt Sở Thiên, Sở Sở, Sở Lôi cùng Sở Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bán kết

Tam trưởng lão tay trái bưng hộp gấm, trong hộp, bốn quả trứng chim bộ dáng như bốn quả cầu đang xoay tròn.

Quả cầu càng lăn càng nhanh, không có quỹ tích nào, càng không phân biệt được sự khác nhau, Tam trưởng lão âm thầm vận lực đạo, hộp gấm hoàn toàn chấn động, cái bóng mờ hồ xẹt qua không khí, vung tay trong hư không, sau đó mở ra, trên đó nằm hai quả trứng chim.

Thu hồi hộp gấm, Tam trưởng lão hai tay nhẹ tách ra, trứng chim nứt thành hai nửa, từ đó lấy ra một tờ giấy trắng. Tiếp theo cũng lấy ra một tờ giấy từ quả còn lại. Đôi mắt già nua dừng trên hai tờ giấy một lúc, âm thanh hùng hồn vang dội toàn trường.

"Tiếp theo công bố cặp đấu tiếp theo của vòng bán kết."

Nghe vậy, khán giả giữ vững tinh thần, vênh tai đợi Tam trưởng lão nói tiếp. Đội đám tập chung chú ý, Tam trưởng lão liếc nhìn đám người một chút, cuối cùng dừng lại trên thân Sở Thiên.

"Vòng bán kết thứ nhất, Sở Thiên vs Sở Lôi."

"Thứ hai, Sở Sở vs Sở nghị."

Khu người xem lại tiếp tục ồn ào. Dựa theo cách phân chia này, hai cặp tranh tài là sự tranh đấu giữa người mới và người cũ.

Từ đầu cuộc so tài đến nay, Sở Thiên, Sở Sở hai người đều có biểu hiện ưu dị, nhiều lần tạo ra kỳ tích, khiến một số người yêu thích cùng xem trọng. Nhưng đại đa số cho rằng, chỉ cần bằng thực lực Sở Nghị, Sở Lôi đủ để bảo trì xếp hạng cực cao.

Tuy nói hai người mới tiềm lực không tầm thường, nhưng nếu vọng tưởng thắng được Sở nghị cùng Sở Lôi, há lại không hoang đường đến cực điểm?

Nhìn về phía đám người nghị luận âm ỉ, Tam trưởng lão mỉm cười. Ở một trình độ nào đó khán giả tranh luận có thể tạo nên không khí hấp dẫn, không thể nghi ngờ sẽ tăng ý chí chiến đấu của hai người, đem thi đấu mau chóng đưa đến cao trào.

Mà cao trào thay nhau nổi lên trong tỷ thí, thì đó chính là cái nôi đẻ ra thiên tài, có thể nói đây chính là cách bồi dưỡng cho tương lai. Không hề nghi ngờ, Sở gia thổ nhượng ôn hòa mà thích hợp.

"Đã như vậy liền thêm một mối lửa."

Tam trưởng lão con ngươi hiển hiện vẻ sắc bén, thanh âm truyền vào trong tai mỗi người.

"Trận so tài lần này ai tiến vào vòng trong đều có thưởng, nhưng chỉ có đứng nhất mới có thể đến Công Pháp các tầng cao nhất chọn lựa võ học. Chỗ tốt ở đây, ta là nghĩ cũng không cần nói nhiều."

Rất nhiều thiếu niên ánh mắt lộ vẻ thèm nhỏ dãi. Công Pháp các tầng cao nhất có điển tàng quý giá bậc nhất gia tộc, tùy ý chọn ra, đều khiến bọn họ hưởng thụ không hết. Nhưng nơi đây do nghiêm binh trấn giữ, trạm gác đông đảo, trong gia tộc chính là cấm địa. Dừng nói là bọn họ, ngay cả cao tầng gia tộc cũng không thể tùy ý bước vào.

Nhưng lần này chính là ngoại lệ, chỉ cần lấy được vị trí thứ nhất, liền có thể nhận được lần kỳ ngộ đặc biệt này, thiên đại kỳ ngộ, đối với bốn vị tuyển thủ trước mắt, tựa hồ dễ như trở bàn tay.

Ý chí chiến đấu trong bốn người lập tức tăng cao, phần thưởng lần này nhất định thuộc về mình không thể là của bất kỳ ai khác.

Chỉ như thế, Tam trưởng lão còn không có hài lòng, nếu không đem ý chí chiến đấu của bọn họ đốt lên hừng hực không thôi: "Vòng bán kết, có thể nói

là trận đấu của những người mạnh nhất. Sở Thiên, Sở Sở trước đó có biểu hiện ưu di, có thể xưng là hắc mã, lão phu thấy được tiềm lực của hai người, các người tiếp tục kéo dài này trạng thái, sáng tạo kỳ tích. Mà Sở Nghi, Sở Lôi lại không thể bởi vì khinh địch mà thua trận, lật thuyền trong mương, không những đau mà còn mất kỳ ngộ, bại bởi người mới cũng sẽ biến thành trò cười."

"Dạ!" Bốn người trẩm miệng một lời, khí phách dâng trào không sợ hãi.

Tam trưởng lão nhìn xem sắc trời, thấy ngày sắp lặn về tây, vuốt vuốt râu bạc trắng nói ra: "Thời gian không còn sớm, Sở Lôi, Sở Thiên làm nóng người đi, một hồi sau bắt đầu tỷ thí."

Hai người gật đầu nhận lời.

Sở Thiên uốn lượn hai chân, hạ xuống trọng tâm, dựa theo thủ thế của Tu Du kinh, chậm rãi xuất chiêu, tốc độ mặc dù không rất nhanh, chiêu thế vận chuyển. Bởi vì môn công pháp này của hắn đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, võ học này trong tay hắn, có thể nói đã bỏ đi bản tướng, không giống bình thường.

Mà Sở Lôi thì chân trái làm trụ, đùi phải thỉnh thoảng lẳng không đâm tới. Hắn hạ thấp trọng tâm, hai chân lúc khép lúc mở, tựa như đã luyện trăm ngàn lần, cứng rắn cùng mềm dẻo đan xen lẫn nhau, đùi phải đá ra thì điện quang chợt hiện, kết hợp ánh đỏ về chiều khiến người ta có cảm giác thật yêu dị.

Hai vị tuyến thủ đang làm nóng người, khán giả tầng tầng chen chúc. Không nói tranh tài, chỉ là lúc làm nóng người, cũng có sức hấp dẫn rất cao, lại hấp dẫn rất nhiều người nhìn.

Tình huống bình thường phân tổ kiểu này sẽ khiến Sở Hách vui mừng như điên, dù sao Thiên tiểu tử sẽ bị hung hăng dạy dỗ, trước hôm nay hắn cũng không có chút lo lắng gì.

Hắn vốn định cuồng tiếu, nhưng lại có cảm giác Huyết Đồng đang chăm chú nhìn mình, giống như có một ai đó đứng sau lưng nhìn mình chăm chăm, trong lòng bất an dần dần tăng lên.

Gạt đi tạp niệm, ngư nhân cong lên, xem Sở Lôi làm nóng người, chân xuất ra từng kích vẫn vô cùng lẳng lẹ, giống như có thể đâm thủng bầu trời. Sở Hách hiểu ra, ung dung cười một tiếng, Lôi ca có thể đứng thứ ba lần trước, thực lực còn gì phải nghi ngờ nữa, làm sao có thể bại bởi tiểu tử này được.

Nghĩ đến đây, tự tin dần dần trở lại ánh mắt lại thăm dò Sở Thiên, một lần nữa trong lòng hắn lại không có hảo ý. Nhìn chỉ chốc lát, lại có chút không yên tâm, bận bịu thu hồi ánh mắt, sợ bị Sở Thiên phát giác.

"Lôi ca, nhất định phải thắng a."

Sở Hách lẩm bẩm, âm lượng rất nhỏ, chỉ bản thân có thể nghe.

...

Khán giả tâm tình vô cùng thấp thỏm, cuối cùng đã tới thời điểm tỷ thí.

Sở Thiên, Sở Lôi tuân tự lên lôi đài, đứng đối diện nhau.

Trong ánh mắt không hề khinh địch, mà mười phần ngưng trọng. Sở Lôi thực lực mọi người đều biết, trong lần so tài trước đứng thứ ba, vừa rồi lại đánh thắng hắc mã Sở phạm, tất cả điều đó đều đủ để khiến Sở Thiên dốc toàn lực.

Mà Sở Thiên tu vi tuy chỉ giống như tầng năm, nhưng thực tế chiến lực của hắn hoàn toàn giống với tu vi, ngay cả Sở Ca đột phá tầng sáu, còn đánh không lại.

Hướng chi, trong mắt Sở Lôi, đối thủ có chút thần bí. Vô luận trận tỷ thí trước đó khiến hắn biết được khuyết điểm, nhưng còn Huyết Đồng ở mi tâm, đều khiến hắn cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Xem ra, mặc kệ thắng thua, ít nhất trận chiến này sẽ tương đương thú vị. Mà hắn thích sự thú vị.

Hai người không có trò chuyện ngược lại có chút hăng hái quan sát lẫn nhau. Bỗng nhiên, Tam trưởng lão trong mắt tinh quang lóe lên, vung vẩy ống tay áo tuyên bố bắt đầu.

Sở Lôi lãnh sắc trong mắt hiện lên, bàn chân đạp đất mượn lực, lôi quang quán quanh chân, cả người tốc độ bạo tăng, quỹ tích vận hành liên tục tạo ra nhiễu ảnh. Cũng không phải là chân thực, mà tốc độ đạt tới mức cực nhanh, khiến trong mắt mọi người sinh ra ảo giác.

Trong một hô hấp đã đến trước mặt đối thủ, huyền tượng đột nhiên biến mất, lộ ra thân ảnh Sở Lôi, sắc mặt hắn lạnh lùng, cánh tay phải tụ lực phóng ra, một quyền đánh về phía đối phương, Sở Thiên bận nhanh chóng chỉ tay nghênh đón.

Quyền chiêu đụng một chỗ với nhau, nguyên lực bộc phát ra, lực xung kích sinh ra khí lẳng, làm Sở Thiên lui lại hai bước. Hắn cũng không cậy mạnh, nghiêng người lui lại hai bước, đem chút kinh lực còn lại đẩy vào hư không.

Đây là cử chỉ sáng suốt, tu vi có khoảng cách hiện tại chỉ có thể rơi xuống hạ phong, bảo trì chiến lực, lần buôn bán này không lời cũng không lỗ.

Cũng không đợi Sở Thiên nghỉ ngơi, liền cảm giác gió mát đập vào mặt, xoát một tiếng dường như có gì đó đã gần chạm đến mặt, trên da mặt trước từng chiếc lông tơ dựng thẳng lên.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Sở Thiên thân thể đột ngột lui lại như cành cây thân bị bẻ gãy, vừa vặn tránh thoát khỏi Bôn Lôi Thối, nhưng đầu hấn lại chạm xuống đất, khiến khán giả giật mình không thôi.

Thời khắc mấu chốt, Sở Thiên xoay bàn tay hướng sau đầu đẩy một cái, lòng bàn tay chống xuống đất cả người mượn lực bắn lên, lẳng không lật ngược tránh thoát một quét của đối thủ.

Ngẩn ngui một cái chớp mắt, Sở Lôi đã tung ra mấy chiêu Bôn Lôi Thối nhanh như điểm thiên, cơ hồ chân như dán sát vào đối thủ. Nếu không phải Sở Thiên phản ứng nhanh, sớm bị đập trúng nơi yếu hại, thổ huyết xuống đài.

Thân trong không trung, Sở Thiên dành thời gian mở ra Huyết Yêu đồng, mơ hồ có thể thấy rõ thối ánh. Vận chuyển linh năng đến tứ chi, ánh sáng bàng bạc bao phủ, thân pháp càng thêm linh hoạt. Nếu không phải thực lực tăng mạnh, động tác này cũng thực sự không dễ làm.

Bất tri bất giác, đã tiếp cận sát vĩa đài, thẳng đến lúc này Sở Thiên mới phương kéo dài khoảng cách được với đối phương, hơi nghiêng thân thể tránh đi phong mang, lại xuất chiêu mãnh kích hướng chân đối phương. Chiêu này do hấn trong nghịch cảnh nên giật phát ra, càng là Cự Phong chi ý, đường hoàng mà cương mãnh.

Nhưng vừa đánh tới đùi phải lại xuất hiện nghịch lý, chân Sở Lôi bỗng chuyển thành một tư thế vô cùng kỳ dị tránh thoát trong chớp mắt đã đá lên tay của Sở Thiên.

"Oanh!"

Va chạm với nhau phát sinh ra khí thế bàng bạc. Sở Lôi dựa theo lực đẩy trở lại chính giữa võ đài, mà Sở Thiên lại bị đẩy tới gần bên bàn, thật là không còn đường để lui, dùng sức đập mặt đất, ý muốn tăng lớn lực cản, tránh cho bị vung ra bên ngoài.

Tiếng tạch tạch bên trong, phiến đá vỡ vụn, mảnh vụn văng khắp nơi, Sở Thiên bàn chân đâm vào mặt đất, vẫn không dừng được thế lui, mắt thấy bàn thân sắp rơi xuống đài.

Sở Lôi, trước khi ra chiêu, đã đem việc này cân nhắc bên trong. Người này chẳng những thực lực cao cường, càng có tia mưu lược, trong lúc giờ tay nhắc chân đã đẩy đối thủ đến tình thế nguy hiểm.

Mất thấy tựa như Sở Thiên liên tục thụt lùi, giống như sắp thua trận tranh tài, trong ánh mắt Sở Hách lộ ra vẻ phấn khởi, thanh âm khàn giọng phảng phất muốn vỡ ra: "Thua a, người thua chắc rồi!"

Tựa hồ thành ý của hắn cảm động trời xanh, Sở Thiên đem hết toàn lực, cũng không ngừng lui lại, hai chân, đã chạm đến bên bờ lồi đài, kém một chút, liền sẽ rơi xuống đài.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Kịch chiến Sở Lôi

Thời khắc nguy cấp, Sở Thiên bỗng nhiên chuyển động thân thể, đem lui về phía sau thể làm xoay tròn chi lực, hóa thân gió lốc, vòng quanh lồi đài xẹt qua một đạo đường cong, đi vòng vào cuốn hướng đối phương.

Sở Lôi không ngờ đến đối thủ lấy loại này phương thức hóa giải nguy cơ, trong lúc nhất thời hơi có vẻ vội vàng, có thể hấn đầu sao đã trải qua sóng gió, khí tức hơi trầm xuống ngưng, nhắc chân liền hướng phong quyền đá tới.

Phong quyền bên trong chột thò ra bàng bạc ban thủ chương, thể đi cực nhanh, quỹ tích phiêu hốt, đảo mắt liền ngay cả ra mấy chiêu, Sở Lôi thì là vùng chân hộ thân, thay vì không ngừng va chạm. Hai người cũng không dây dưa, lấy nhanh đánh nhanh, chương phong, thối ánh tràn ngập, mọi người thấy thành hoa mắt, hoa mắt.

"Oanh!"

Lôi quang xé rách, nguyên lực oanh tạc, sóng khí tan ra phong cuốn, toàn bộ lồi đài đều đang chấn động.

Khôi phục lại bình tĩnh, hai người hiện ra thân hình, không hện mà cùng tạm dừng đọ sức.

Sở Thiên khẽ nhủ mày, đối phương võ học có chút khó chơi, mới trong chốc lát công phu, hai tay cũng có chút nhức mỏi, như kéo thành lâu rồi, điệp thêm vào e rằng càng thêm đáng sợ. Mặt khác, trên phương diện tu vi yếu hơn đối phương một đoạn, sức chịu đựng phương diện tình thế xấu không thể bỏ qua.

Hắn nhưng không biết, sở lời càng giật mình. Sở lời một thời không tra, bị nhị trọng Tu Du kinh khoảng cách gần tập kích, chỗ chân tiếp xúc mơ hồ đau.

Sở lời tu luyện lâu dài bên lời thối, độ cứng chân vượt xa những bộ vị khác, chân bị thương còn như vậy, nếu bị đánh trúng nơi khác, vậy còn đến đâu?

Lợi dụng đoạn này thời gian, Sở Thiên vận chuyển nguyên lực tiêu trừ trong cơ thể tê liệt, mà Sở Lời thì thảnh thơi nhỏ ngoặt đầu gối để hóa giải đau đớn.

Tàn nhẫn sắc tử trong ánh mắt lướt qua, hai vị tuyền thủ đồng thời làm ra quyết định, bốn tràng có thể tốc chiến, không thể kéo dài.

Hai người bàn chân giẫm một cái, hung hăng xông về đối phương, tiến về trước thời kỳ, Sở Thiên trên trán huyết đồng đỏ thắm, hóa thân cấp tốc gió cuốn, sở lời sắc mặt lạnh lẽo, toàn thân bị lời quang bọc, hóa thành một đạo mơ hồ lời ảnh.

Trong sân, bàng bạc gió cuốn cùng lời hình hung hăng dây dưa, tựa như hai con yêu thú, nhanh chóng mà lẫn nhau cắn xé.

Bởi vì cả hai tốc độ quá nhanh, cục diện một mảnh hỗn loạn. Chưởng pháp như thế nào huy động, thối công như thế nào thi triển các loại tình huống ngoại nhân không thể nào biết được, duy thấy gió cuốn lời hình người tiến ta lui, giao chiến không ngớt, chỉ nghe đùng đùng bên tai không dứt.

Vận động, hai người bàn chân giẫm tại nơi nào, chỗ đó sàn nhà liền như giấy mỏng đồng dạng, theo hành động quỹ tích, mặt đất xuất hiện đan xen vết rạn, tựa như viết vào tình hình chiến đấu kịch liệt.

Bên lời đài người xem sớm xa xa rút lui khỏi, mỗi cái mặt mang sợ hãi thần sắc đang xem cuộc chiến. Giao phong như vậy kịch liệt, cách rất gần, như không cẩn thận bị lan đến gần, xuất hiện một chút thương thế, vậy bị kích.

"Sẽ không đâu, không có khả năng."

Sở Hách tổ chất thần kinh nơi đây tự nói, giương mắt nhanh chậm chậm trong sân đạo kia như trước uy mãnh lời hình, giống như thể từ bên trong tìm đến tinh thần trụ cột, có thể hấn trong mắt thần sắc lo lắng dần dần nặng, trên mặt bóng mờ dần dần sâu, trời chiều rơi xuống dạ sắc buông xuống.

...

"Phanh."

Lại là một lần mãnh liệt va chạm, Sở Thiên bị hung hăng đánh bay, muốn vượt qua lời đài phạm vi, thân hình xuống trầm xuống, văng văng rơi vào bên bàn.

Hắn sắc mặt tầm thường, vừa bên trong thông khổ duy chính mình rõ ràng, mỗi một chiêu Bôn Lời Thối đồng đều hàm chứa tê liệt chi lực, mấy trăm chiêu tính gộp lại chồng lên, nếu không phải thể chất đặc thù, đối thành người khác sớm toàn thân chết lặng, liền bước chân đều bước bất động.

Dù là như thế, như thế kịch liệt tê liệt cũng làm cho hắn bỏ qua như bất khả.

Sở Thiên thở dài, đối phương tu vi hơn xa tại mình, kịch liệt giao thủ, trong cơ thể nguyên lực còn thừa không có mấy, bắt đắc dĩ bên trong, chỉ phải thăm vận Linh Năng chữa trị. Bằng không thì, như nguyên lực đi trước kiệt quệ, thất bại một cái tới nhanh hơn.

Cái này Linh Năng so với Tinh Thần lực còn trân quý hơn, mỗi một chút, đều cần khổ tu hồi lâu năng lực khôi phục. Sở Thiên bắt đắc dĩ sử dụng Linh Năng, trên mặt không khỏi lộ ra đau lòng biểu tình.

Bên kia, Sở Lời sắc mặt đỏ thắm, nghiêng lui mấy chục bước, đỉnh đầu lan tỏa ra nồng đậm bạch khí. Mặc dù có đoán trước, có thể hấn như cũ khó nén chân kinh, Sở Thiên người này, chỉ có tự mình giao thủ qua, mới có thể phát hiện rất nhiều khó chơi.

Một, bề ngoài chỉ có tầng năm, nhưng cả người nguyên lực thiên chuy bách luyện, ngưng tụ vô cùng, uy lực chút nào không thấp hơn tầng sáu người.

Thứ hai, người tu luyện Toàn Phong Chưởng không hiếm thấy, có thể hấn chưa bao giờ thấy qua như tiểu bối đem môn võ học này sử dụng cảnh giới như thế, thậm chí vượt xa cái gọi là đại thành, đạt đến không thể đo lường được cao tầng thứ.

Đối thủ tuổi còn nhỏ, bước vào võ giả chỉ là hai tháng, tại võ học rèn luyện bên trên liền thắng được chính mình, điều này làm cho hắn có phần chịu được đã kích, cùng đối phương so sánh, hắn những năm nay có thể nói sống vô dụng rồi.

Thứ ba, không biết có phải hay không cùng gia Huyết Đồng liên quan, đối phương giống như thể nhìn thấu chính mình thế công, nhất cử nhất động toàn bộ trong dự liệu, bất kể như thế nào biến hóa đều trốn không thoát tính kế, không thể không nói loại cảm giác này rất không thoải mái.

Vì tránh né Huyết Yêu đồng tử thăm dò, hắn nhanh hơn thúc dục Bôn Lời Thối, ý định lấy nhanh phá pháp, cố gắng khiến cho đối thủ thân thể theo không kịp chính mình tốc độ. Cái này ý nghĩ rất hữu hiệu, có thể Bôn Lời Thối vốn là cực kỳ hao tổn nguyên lực, thời gian dài sử dụng thủ công, coi như là hấn, vậy mà đã sớm ăn không tiêu.

Huống chi, đối thủ trơn trượt vô cùng, hấn hao phí hải lượng nguyên lực, phát động công kích lại như bùn nhập biển rộng, khó có thể thấy hiệu quả.

So đấu đối thủ, lúc này Sở Lời càng tiếp cận dấu hết đèn tắt.

"Không thể tiếp tục như vậy."

Nghĩ tới đây, Sở Lôi cúi người làm thế báo sẵn mồi, đôi mắt tinh quang bạo phát, toàn thân nguyên lực dốc toàn bộ lực lượng, hướng nửa người dưới không ngừng quán chú, mắt lồi quang tôn lên, thon dài hai chân tràn ngập bá đạo mỹ cảm.

Sở Lôi cất bước về phía trước, thân hình mơ hồ, lồi điện ra liên tiếp ảo ảnh, đi đến đối thủ trước mặt, chân phải lồi quang ngưng tụ, hung hăng đập hướng ngực.

Chiều này nhìn như phổ thông, kì thực là hấn một lần là xong, nói vận công lực làm liễu chết đánh cược một lần, tình thế bất buộc. Cùng người bên ngoài bất đồng, Sở Lôi kinh nghiệm huyết tinh ma luyện, nội tâm tràn ngập dân cờ bạc tàn nhẫn, thấy chuyện không thể làm, liền đề lên tất cả lúc này chiều.

Như đối thủ khiếm khuyết kinh nghiệm hoặc khuyết thiếu đảm lược, chợt gặp loại này cục diện, chắc chắn rối loạn tay chân, bị nghịch tập thành công, sắp thành lại bại, nuốt hận đương trường.

Chói mắt lồi quang cùng nguyên lực chiếm giữ đồng tử, mắt Sở Thiên thần ngưng tụ. Đối phương tựa hồ thông qua giao thủ, nắm giữ cực hạn của mình, dùng cái này chiêu tốc độ xem ra, căn bản không có khả năng khai mở.

"Thật là đối thủ đáng sợ."

Sở Thiên liếm liếm bờ môi, trong đôi mắt hiện ra một tia màu đỏ tươi hưng phấn. Nếu như vô pháp tránh né, vậy chiến a.

Hướng chỉ, nguyên vốn huyết mạch chỗ sâu kia có phần tự tôn, tuyệt không cho phép hấn tại cường địch trước mặt lựa chọn nhượng bộ.

Bằng bạc hình dáng Linh Năng tự hành đến tay phải, Sở Thiên vận người giờ tay, cánh tay cốt cách minh hưởng, nguyên lực ngưng tụ lòng bàn tay, xoáy lên gào thét sóng khí, hung hăng hướng đánh úp lại tới cường Bôn Lôi Thối.

Đây cũng không phải là hấn cố ý gây nên, mà là do Linh Năng lồi kéo làm ra vốn có thể động tác. Cái này Linh Năng phảng phất có được Tiên Thiên linh tính, thi đấu thể mang theo tự phát sức phán đoán.

Người bên ngoài tuyệt khó luyện thành Tu Du Kinh, Sở Thiên chỉ phí mấy canh giờ lấy Nhập môn, chính là được cái này Linh Năng dẫn đạo công.

Giờ này khắc này, nghìn cân treo sợi tóc, Linh Năng lần nữa tự hành hành động, lại mang đến cái gì?

Chưởng tại trung đồ, Sở Thiên tĩnh ngộ lại, cũng không nguyện tiến hành gián đoạn. Bởi vì bản năng nói cho hấn biết, trong cơ thể Linh Năng sinh trưởng ở địa phương, tuyệt sẽ không vô cớ gia hại, càng khả năng như lần trước như vậy mang đến một chút chỗ tốt.

Vừa nghĩ đến đây, hấn chân khí lực quán chú tay phải, lòng bàn tay nguyên lực ngưng tụ, quang đoàn co duỗi bất định, trong đó uy lực tất nhiên khủng bố.

Chân chưởng chạm vào nhau, tại Linh Năng dưới tác dụng, Sở Thiên tâm đầu linh quang chợt hiện, cánh tay phải lấy hơi biên độ nhỏ liên tục ba động, trong chớp mắt thả ra ba đạo cương mãnh kinh lực.

Làm hấn thêm thường đã lâu tam trọng Tu Du Kinh, bởi vì Linh Năng tự hành dẫn đạo, lại tại trong lúc vô tình đột phá.

"Tam trọng phát ra cùng một lúc, có thể so với tứ phẩm võ học."

Sở Thiên trong lòng vừa hiện lên một cái ý niệm trong đầu, xương cốt tiếng vỡ vụn vang lên, Sở Lôi kêu lên một tiếng khó chịu, đùi phải bẻ gãy mềm ngã xuống đất, nằm trên mặt đất, trên mặt vẫn mang theo không thể tin.

Lui về phía sau đến lồi đài một góc, Sở Thiên sắc mặt thâm đạm, bên môi nhuộm máu, nhưng đối thủ của hấn triệt để đánh mất tiếp tục tác chiến năng lực.

Người xem khu mọi người nhất phái ngạc nhiên, tam trọng lão tâm thần hơi chấn, có thể hấn luôn luôn chuyên nghiệp, như trước kịp thời tuyên bố: "Trận đấu chấm dứt. Người thắng, Sở Thiên."

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xưng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thức tỉnh

Sở Thiên chiến thắng Sở Lôi, cái kết quả này làm toàn trường náo động.

Hầu như tất cả mọi người đều hoàn toàn kinh ngạc, tuy đã biết thực lực của Sở Thiên không kém nhưng cũng không nghĩ tới lại mạnh đến loại trình độ này, ngay cả bài danh thứ ba của thượng giới cũng bại dưới tay Sở Lôi.

Trông mắt của những người biết chuyện lẫn đầy đất, bọn họ biết Sở Lôi đáng sợ đến thế nào nhưng cho dù thế cũng bị đối thủ đánh bại. Có trời mới biết Sở Thiên khủng bố như thế nào?

Kết quả của trận chiến này cho thấy trong toàn tộc, thực lực của Sở Thiên ít nhất có thể xếp trước ba.

Phải biết từ khi hắn trở thành vũ giả chẳng qua hơn hai tháng. Trong thời gian ngắn như vậy mà đạt tới thành tựu này. Trước giờ chưa từng nghe nói thậm chí Sở Phi Dương năm đó cũng không theo kịp.

Trong đám người, Sở Hách mặt xám như tro tàn, ngày xưa hoàn toàn ngang ngược mà bây giờ cả người hóa đá, ngơ ngác đứng lạng lạng hồi lâu, con người chậm rãi chuyển động một cách cứng nhắc, chứng minh hắn vẫn còn sống.

"Ứng ực."

Một ngụm nước miếng nuốt xuống thật khó khăn, trong cổ họng phát ra tiếng ầm ầm trọng vang. Hắn có chút hít thở không thông, sắc mặt đỏ bừng.

Vuốt cái cổ, ngực nhiều lần xoa nắn, cổ điều chỉnh trạng thái vững vàng. Sở Hách khôi phục bình thường nhưng trên nét mặt vẫn còn có chút sợ hãi, đôi mắt nhìn về phía xa xa. Chỗ đó, đuôi phải của Lôi ca bị trọng thương được người thả trên cánh cứu thương cấp bách mang ra bên ngoài.

Đưa mắt nhìn Sở Lôi được ra cửa, tầm mắt Sở Hách thu lại, nhìn chằm chằm Sở Thiên mặt mũi âm đạm lại đứng ngao ngễ trên đài, trong mắt hiện rõ sự hoảng sợ, giống như ban ngày thấy quỷ.

"Lôi ca, vậy mà bị đánh bại."

Xuất thần hồi lâu, Sở Hách rốt cục cũng Nguyên Thần quy khiếu quay về hiện thực. Hắn há mồm hít vào một hơi khí lạnh, giống như cá chết phơi nắng, hận không thể đem trong tràng không khí tháo nước, quả nuốt vào trong bụng, chỉ có như thế, năng lực biểu đạt kinh ngạc của của hắn tình cảnh.

Về thực tế, bên ngoài Sở Thiên như trước, nhưng trong mắt hắn lại không ngừng phóng đại, đến lúc che khuất bầu trời, hình dáng như yêu ma giương nanh múa vuốt, không tiếng động nhẹ răng cười.

"Người này khủng bố vô cùng, tuyệt đối không thể trêu chọc."

Sở Hách tại trong lòng nặng nề, lời ấy chân tình ý nghĩ, thiên địa chứng giám. Chợt lộ ra cười khổ, lấy tiêu ca tính cách, mặc dù thua trận đấu nhưng chắc chắn không chịu bỏ qua, hơn phân nửa là muốn lấy lại danh dự.

Điều này có thể sao?

Ngay ngày hôm qua, Sở Hách rất tự tin đối với đệ đệ của mình nhưng bây giờ hắn cũng không dám vỗ ngực đảm bảo. Cho dù đệ đệ hắn có là thiên tài mạng huyền mạch cũng không thể thay đổi phán đoán này.

...

Tiếng vỗ tay hoan hô đầy trời, Sở Thiên chậm rãi xuống đài, đi đến bên cạnh người thân. Sở Sờ dựng thẳng lên ngón cái tán thưởng, hắn nhìn qua đối phương, trong nội tâm mười phần lo lắng.

Sau khi đánh một trận tại đây, hắn đã hiểu thêm một chút về những người mạnh nhất trong gia tộc, Sở Lôi còn khó chơi như thế, Sở Nghị bài danh càng cao hơn, nghĩ như thế nào cũng không tốt. Định nhân mạnh mẽ như vậy, nên như thế nào đối phó đây.

Dưới sự trợ giúp của Sở Vũ, Sở Sờ phục dụng lượng lớn dược vật, lần trước thương thế tốt lên hơn phân nửa nhưng khuôn mặt vẫn trắng xám như trước hiển nhiên chưa hoàn toàn khôi phục.

Sở Thiên giương mắt nhìn Sở Nghị bên kia, chỉ thấy hắn uy phong bát diện, sắc mặt hồng nhuận, lại khỏe mạnh, xem ra đồng bọn Sở Ảnh cũng không có tạo thành ảnh hưởng gì.

Một trận tương đối, mắt Sở Thiên bên trong lo lắng càng đậm, muốn nghỉ ngơi một chút, lại bắt đầu trận đấu.

Kết quả lại không như mong muốn, mắt thấy sắc trời đã tối, xem hết Tộc bí, đại bộ phận tân khách từ bên ngoài cần quay về, bọn họ cân nhắc, thực không thích hợp nghỉ ngơi thời gian quá dài.

Về phần vấn đề trạng thái của tuyển thủ. Phạm là đi đến một bước này, đám tuyển thủ trải qua tương đồng số lượng trận đấu cùng đối thủ, từ góc độ này xem xét, trận đấu quy tắc không thể nghi ngờ là công bình.

Điều kiện tiên quyết tương đối công bằng, bị thương trọng đại biểu thực lực không đủ, bị loại bỏ đương nhiên. Nói ngắn gọn, trạng thái bị hao tổn quá nặng, cho thấy thực lực thua kém biểu hiện bên ngoài, bởi vậy thua trận vậy mà là đáng đời, không cần oán trời trách đất

Tổng hợp cân nhắc các nhân tố, tam trưởng lão không có kéo dài qua nhiều thời gian, đợi đám tuyển thủ hơi chút nghỉ ngơi, liền mở miệng thúc giục tuyển

thủ ra sân.

Sở Nghị không có quá nhiều sức như tưởng tượng, chỉ là đơn giản một bước phóng ra, cả người văng vẳng trên đài, hai tay ôm ngực động thân đứng thẳng, mục quang sáng ngời chậm đợi đối thủ. Tuy là vòng bán kết, hẳn lại không có chút cử động nào khoe khoang, trước sau như một chất phác tự nhiên.

"Ca ca a ca ca, tuổi tác của ngươi cũng không lớn, vẻ mặt âm trầm như vậy làm gì? Đã nhiều năm như vậy, vẫn như cũ bộ dạng này. Tranh tài biểu hiện như vậy sao? Cho dù là phổ thông trận đấu, người khác đều là thi triển thần thông, lóe sáng lên đài. Đây chính là vòng bán kết, phương thức lên đài của ngươi như cũ không hề có tính cách. Thành thật như vậy không thú vị hiểu sao tìm không được bạn gái, ta đã nói rất nhiều lần rồi, như thế nào không nhớ rồi "

Dưới đài, Sở Quyên ngọc thủ che trán, sắc mặt không biết làm sao chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Đúng như nàng đoán, dưới đài tiếng vỗ tay thưa thớt, chỉ có mấy người trẻ tuổi có thực lực vỗ tay, phần lớn người thờ ơ, nữ hài tử đều không phản ứng chút nào, giống như không nhìn thấy vậy, có thể thấy nữ nhân đều là thích thứ đẹp đẽ.

Bất quá, khu khách quý một ít cao tăng âm thầm gật đầu rất nhiều, Sở Thiên trong lòng cũng là rét một cái, cái này nhìn như đơn giản như ai cũng có thể tùy tiện làm được, chỉ có người nhãn lực quá kém hay đầu óc bị hư mới nghĩ như vậy.

Sở Nghị thân cao tiếp cận 2m, lưng hùm vai gấu, rộng chiều dài cánh tay, liếc mắt nhìn qua có ngay cảm giác đáng người to lớn cao ngạo. Người như vậy nhảy vọt lên lôi đài, mặt đất vậy mà không chút sụt mẻ, ngay cả bụi bặm cũng không có bay lên, tuyệt đối không phải hạng người bình thường có thể thực hiện.

Tuy trên vẻ ngoài không bằng Sở Ca một tay hoa lệ nhưng lại thâm tàng bất lộ tinh khí nội liễm, toàn thân kinh lực tùy tâm thu phát, cánh giới bên trên cũng không kém cỏi trong đó mây may.

Nghĩ như vậy, Sở Thiên hiển lộ lo âu trùng điệp, thấy thế Sở Sở nhìn hẳn cười cười trấn an, chậm rãi đi đến ven đài, trong lòng bàn tay khẽ chống, trở mình lên đài.

Đối thủ quá cường đại, vô luận là tu vi, hay là kinh nghiệm, đều hơn xa tại nàng, đối mặt loại tình huống này, khí lực có thể đỡ tốn một phần là một phần.

Hai vị tuyển thủ lên đài đồng đều cực phổ thông, người xem khu lại không có xuất hiện ồn ào, tựa hồ bọn họ cũng biết, có chút thời điểm, thực lực không thể chỉ nhìn mặt ngoài.

Đội hai người lên đài tự vị, tam trưởng lão theo thường lệ vung tay áo, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Sở Sở biết rõ chính mình vốn là thua xa đối thủ, thêm với tôn thương không khỏi hẳn, không thể tiến hành đánh lâu dài. Bởi vậy, cũng không tiến hành thăm dò vô ích, vừa lên tới liền gót sen đạp đất, mấy cái lên xuống, thân pháp toàn bộ triển khai.

Tốc độ tăng vọt, nàng vòng quanh Sở Nghị không ngừng chạy, trong tay quang mang tụ tập, tiêm tiểu ngọc thủ phảng phát mang theo ngàn quân lực, hung hăng áp hướng đối thủ, sóng khí quét, trên người Sở Nghị thâm trầm áo bào lay động, tựa như bướm trắng bay nhào cúc đại hoa.

Trước tình huống đó, Sở Nghị vậy mà không hoảng hốt rối loạn, theo thường lệ lấy một bộ trường quyền. bộ chương pháp tuy phổ thông, nhưng cùng hình thể của hắn cực kỳ tương hợp, phảng phát suy tính định chế. Chỉ thấy hắn cánh tay cách không ngăn cản, chân đạp kỳ dị bộ pháp, lôi đài mặc dù không lớn lắm, tại dưới chân hắn đúng là giống như tuần mã rong ruổi chiến trường, gấp son mờ đường gấp thủy bắc cầu, tại chương ảnh dày đặc tung hoành tự nhiên, xu thế tránh tung bắt.

Gặp tình hình này, khán giả không khỏi mặt lộ vẻ khâm phục. Sở Sở chiến thắng Sở Bằng tấn cấp bán kết, tuyệt đối xem như hắc mã, thực lực không thể nói là không mạnh. Có thể rơi vào Sở Nghị trong tay, lại như hải nhi đồng dạng không hề có lực hoàn thủ.

Có lẽ, đây là chân chính thượng giới đệ nhị khủng bố.

"Oanh."

Trong tràng bỗng nhiên phát sáng đại thịnh, nguyên lực bộc phát ra, Sở Sở sợ bị liên lụy, bận rộn thả người lui về phía sau, rơi trên mặt đất khuôn mặt ửng đỏ, kiều thờ hồn hên bộ ngực sữa phập phồng, trên trán chảy ra rậm rạp mồ hôi.

"Đối thủ thật sự quá mạnh mẽ. Ta Huy Lạc Chương đều đem ra hết, mà ngay cả đối thủ ngọn nguồn cũng không có chạm đến, cho tới bây giờ hay là một đường trường quyền. Trời ạ, bất nhập lưu trường quyền, dựa vào cái gì tiếp được nhiều như vậy chiêu Huy Lạc Chương?"

Sở Sở khuôn mặt trắng bệch, càng nghĩ càng cảm giác đáng sợ. Nói như vậy, cho dù dùng ra đòn sát thủ, hiệu quả sợ cũng có hạn.

"Chỉ có thử thế cái kia."

Trong lúc suy nghĩ, vết thương cũ trên người bắt đầu đau không thể trì hoãn. Sở Sở ánh mắt ngưng tụ, phát sáng một lần nữa tại đầu ngón tay ngưng tụ, trong nội tâm nàng yên lặng cầu nguyện trời xanh, nhất định phải thành công.

Thấy thế Sở Nghị sắc mặt bỗng nhiên ngưng tụ, mục quang nhìn chăm chăm lòng bàn tay, đối phương muốn liều mạng.

Mạnh mẽ nguyên lực từ trong cơ thể bộc phát hiện lên, theo kinh mạch rót vào Sở Sở lòng bàn tay phải, ở trên bám vào khí lực dần dần bành trướng, một vòng óng ánh trắng tròn tự lòng bàn tay sản sinh, khuếch trương đem bàn tay nhỏ bé toàn bộ bao bọc.

Hăng hái tiến lên mấy bước, Sở Sở gót sen điểm nhẹ mặt đất, cả người thả người lên, nhảy qua đối thủ đỉnh đầu, đôi mắt sáng lưu quang lướt qua, trong tay trắng tròn nguyên lực chấn động, mây may không nương tay vào đầu nhân tới.

Đối mặt Sở Sở dốc sức thực hiện, Sở Nghị cũng không có hướng dĩ vãng đồng dạng vô lễ, hấn tuy thích giữ lại thực lực, nhưng đó là xây dựng tại tự tin trên cơ sở, cũng không đánh giá cao người khác, lại cũng không khinh thường người khác, đây mới là hấn Sở Nghị.

"Lư Kim Chiến Thể."

Mặt đối với đối thủ dốc sức thực hiện, Sở Nghị cũng không vô lễ, thanh âm trầm thấp từ trong miệng nói ra, hai tay nâng lên giao nhau, hóa thành kim loại, đem trắng tròn tập kích chống cự. Trong nháy mắt, kim sắc cánh tay hướng quanh thân lan tràn, ngăn ngừa một cái chớp mắt, toàn thân đều tan ra vàng óng ánh, lao không thể xuyên thủng đao kiếm khó làm thương tổn.

Hai cánh tay hơi hơi trắng kiện vài phần, kim loại màu sắc tính toán nơi đó càng thêm nồng đậm, nơi này trình độ chắc chắn là toàn thân.

Cảm thấy tuyệt chiêu bị ngăn trở, Sở Sở mặt lộ cười khổ, quả nhiên đánh không lại. Trong nội tâm liễu mạng hồi ức không cam lòng cảm xúc, hi vọng mượn tại đây tình lại không rõ lai lịch lực lượng, thay đổi cục diện nghịch chuyển đối thủ.

Quyết chí thể trở thành cường giả, cùng Sở Thiên kết giao từng màn, thu dương quang ở dưới ước định..., từng màn như lưu quang từ nòng trong lòng lướt qua.

Một loại uy áp lấy Sở Sở làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán tràn ngập toàn trường, tựa như ẩn chứa vô cùng khổng lồ sức mạnh to lớn. Bộ phận nhảy bên người xem có chỗ tri giác, hô hấp trì trệ sắc mặt mất tự nhiên, bọn họ cảm thụ được nơi này mạc danh cảm giác áp bách.

"Tới, tới."

Trong đám người, mới vừa cùng giao tay qua Sở Bằng sắc mặt nghiêm nghị, trong miệng thì thảo tự nói, mười ngón tay còn băng bó vào vài bông.

Thua không minh bạch, hấn đơn giản băng bó một chút, liền mang thương đi đến hiện trường. Chờ tới bây giờ, chỉ vì tìm kiếm thất bại nguyên nhân. Không làm rõ ràng, quả thực vô tâm an dưỡng.

Sở Bằng hết sức chăm chú, loại này không biết tới vị trí cô quái cậy mạnh, đến cùng là vật gì. Mà hấn luôn luôn kính ngưỡng bên trên giới thứ hai, đối mặt loại tình huống này, lại làm xử lý ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Trận chung kết bắt đầu

Khổng lồ cự lực như cuồng triều rót vào Sở Sở trong lòng bàn tay, nguyệt luân ánh sáng như hoa tăng mạnh, trong đó nguyên lực kịch liệt ba động, nguyệt luân "Rầm Ào Ào" vỡ vụn, hóa thành vô số quang mưa, đổ ập xuống đánh úp về phía đối phương.

Sở Nghị vẻ mặt nghiêm túc, toàn thân đột nhiên chấn động, kim quang dọc theo bên ngoài thân thể tuôn hướng hai tay, ở trên dần dần hình thành mấy đạo đường vân. Kim văn bên trên vàng sáng lưu chuyển, chính là năng lượng tinh lọc ngưng tụ.

Hai cánh tay cuồng vũ, trước mặt hấn hình thành màn che dày đặc, đem nguyệt luân quang vũ đều ngăn lại. Va chạm, Hóa Tinh thỉnh thoảng trên không xuất hiện, kim thạch giao kích tiếng từng trận truyền ra. Lư Kim Chiến Thể luyện đến một bước này, kim văn ngưng tụ cánh tay cùng sắt thép không còn bất đồng.

Quang vũ đầy trời nghiêng, Sở Nghị lông tóc không tổn thương, trên cánh tay kim văn thoáng âm đậm vài phần. Sở Sở cũng không có biểu hiện ra kinh ngạc, bàn tay như ngọc trắng như trước mang theo mệnh mông cuộn cuộn lực lượng, không buông không bỏ áp hướng đối phương.

Chịu thần lực như thế, Sở Nghị trên cánh tay đại biểu lực lượng kim văn dần tới, như muốn hoàn toàn biến mất, mà cự lực như cũ đánh úp lại, tùy ý muốn trực tiếp tác dụng tại trên nhục thể.

"Kim tuyền kinh."

Thấy vậy hấn sắc mặt biến đổi, trong miệng chợt quát, trên cánh tay lực đạo chợt chuyển nhu, hai cánh tay nhanh chóng toàn động, hóa thành có thể vùi lấp vạn vật màu vàng vòng xoáy.

Sở Sở khuôn mặt kiên quyết, đôi mắt đẹp phát lạnh, cự lực từ thân thể mềm mại sản sinh, xuôi theo cánh tay vận đến lòng bàn tay, trong tay bạo khí phát sáng, điên cuồng rót vào lỗ xoáy, một phen lẫn nhau hao tổn, lỗ xoáy cuối cùng tiêu thất, phát sáng hao tổn hơn phân nửa.

Đôi mắt lực đạo còn thừa, Sở Nghi thần nhiên không sợ, mãnh liệt cắn răng một cái, vận chuyển chiến thể, hai tay kim quang tái khởi, hộ tại trước người chống cự.

Mệnh môn lực lượng phảng phất sóng gió động trời, một luồng sóng hung mãnh đánh tới. Sở Nghi hai tay giao nhau, thân thể to lớn cao ngạo, tựa như sừng sừng bờ biển độc đá, ngạo nghễ đứng vững ngàn năm không ngã.

Sàn lồi dài chịu qua không ngừng trùng kích, ngay dưới chân hắn như giấy mỏng bị xé nứt, cả người đều trầm xuống vài phần, bàn chân hăm sâu địa phương, bởi vậy có thể thấy cái này va chạm khủng bố.

Cuối cùng, Sở Sở khí lực hao hết, trong lòng bàn tay phát sáng tiêu tán, Sở Nghi hai tay ra sức chấn động, nàng chỉ phải mượn lực nhảy lên, lẳng lẳng hạ xuống góc đối diện.

Khu người xem mọi người nhìn nhau xôn xao. Sở Nghi nỗ lực, ai cũng chứng kiến được, lúc trước trận đấu phong phạm vân khinh, một bộ trường quyền xông đến bây giờ, từ không có người đối với hắn tạo thành uy hiếp. Trận này bị ép thi triển tuyệt học, xem ra còn có chút chật vật.

Thấy thế, đại bộ phận người đối với Sở Sở sinh ra thương thức cùng khâm phục, tuy chỉ là cái nữ hài xinh đẹp, lại làm được rất nhiều nam nhân vô pháp với tới, làm cho người tán thưởng ngưỡng mộ.

Cùng hắn người tương phản, Sở Bằng ngược lại tại bội phục Sở Nghi. Từng giao thủ qua, hắn thế nhưng là biết rõ Sở Sở cậy mạnh khủng bố, cho dù là hắn, vậy mà không hề có lực hoàn thủ. Mà người này có thể tới chính diện chống lại, thực lực như vậy, quả nhiên không hổ là bên thượng giới thứ hai.

Sở Nghi chau mày, nhìn trên cánh tay hiển hiện đỏ thẫm thủ ấn, đây là đối thủ lưu lại. Không nghĩ tới trước đó chăm chú phòng ngự, vẫn không thể tránh bị thương, mặc dù bởi vì đã từng thấy trước đó mà chuẩn bị phong phú, có thể loại lực lượng mạnh mẽ này như trước vượt quá dự liệu.

Vết thương có chút đau đớn, lại cũng không ảnh hưởng chiến đấu về sau. Đối thủ tuy là tiểu muội, lại giành được hắn tôn kính, Sở Nghi ý định không hề lè mề, nhanh chóng giải quyết xong đối thủ.

Tay che môi anh đào, Sở Sở mặt lộ hoảng sợ, bản thân cả người run động, nàng biết mình mới vừa rồi xuất ra ngoài bao nhiêu lực đạo, không nghĩ toàn bộ đều bị đón đỡ được.

Mới vừa rồi, đem toàn thân khí lực hao phí chín thành, nàng đã là nỗ hết đà, không thể nào lần nữa thức tỉnh huyết mạch lực.

"Muốn nhận thua sao?"

Sở Sở trong đôi mắt đẹp dịu dàng dâng lên buồn bã thủy vụ, hàm răng cắn chặt cặp môi đỏ mọng, như thế nào đều cảm thấy không cam lòng. Nàng từng cùng Sở Thiên ước định, muốn một chỗ tấn cấp trận chung kết. Nhưng bây giờ, trước mặt người này lại không thể chiến thắng, khiến cho trận chung kết trở thành mộng tưởng.

"Nếu như không lười biếng, nắm chặt thời gian hảo hảo tu luyện, nói không chừng là không có cùng kết quả."

Nàng ánh mắt hối hận, trong miệng mậm mậm, là vị huyết tinh trên môi. Thế nhưng, trên thế giới không có nhiều như vậy nếu như. Khi tu luyện lười biếng, hôm nay tự mình ném hũ hậu quả xấu.

"Không, ta tuyệt không đầu hàng." Vứt bỏ ý niệm miên man trong đầu, Sở Sở mục quang lần nữa kiên định dâng lên

Mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, Sở Nghi điều chỉnh tốt trạng thái, toàn thân kim mang lượn lờ, đi phía trước một bước, thân ảnh chột mớ hồ, hướng đối phương ngang nhiên đánh tới, phảng phất phổ chiếu đương quang, không chỗ nào không có khó điều khiển.

Sở Sở khẽ cắn răng ngà, mạnh mẽ đề khí lực vận công chống cự. Thế nhưng, rồi mới tiêu hao thật sự quá lớn, nhảy lên thi triển ra Huy Lạc Chương, trong lòng bàn tay phát sáng vậy mà ảm đạm vô lực, càng đừng đề cập nguyệt luân sát chiêu kia. Lực đạo loại này, đánh vào mở ra chiến thể trên người Sở Nghi, tựa như kiến càn lay cây, gãi ngứa ngứa.

Tại đối thủ gió táp mưa rào điên cuồng tấn công, nàng dựa vào thân pháp uyển chuyển, tránh trái tránh phải, đau khổ, phảng phất trong mưa con bướm bướm, thế nào chớp dực, lại con đường phía trước chưa biết, ăn bữa hôm lo bữa mai.

"Nhanh nhận thua đi."

Sở Thiên mặt lộ vẻ thống khổ thần sắc, gặp tình hình này, quả thật so với bản thân bị nhục còn khó hơn thừa nhận, muốn lấy thân đổi thay, nhưng này là đối phương trận đấu, vô pháp tự tiện xuất thủ. Trong nội tâm thầm nghĩ, đến tận cùng là cái gì, khiến mặt người đối với như thế đối thủ, còn có thể như vậy kiên trì?

Ngoan cố chống lại một phen, Sở Sở bị đánh rơi xuống lồi đài. Thấy thế Sở Thiên bước nhanh đi qua nâng, Sở Sở bắt đầu dĩ hướng hắn Tiểu Tiểu: "Thật xin lỗi, ta nuốt lời."

Nói còn chưa dứt lời, trước mặt nàng nhất hắc, hôn mê bất tỉnh.

Cái đó và đối thủ không quan hệ. Sở Sở khí lực hao hết, Sở Nghị vận khôi kinh lực, mang nạng vững vàng đánh rơi xuống dưới đài. Đối với phẩm tính cứng cỏi đối thủ, hấn ra tay là chú ý chừng mực, tận lực tránh đi quanh thân chỗ hiểm.

Sở Vũ theo sát tới, tiếp nhận nữ nhi, tự mình kết hợp, thả tại nhân viên công tác giờ lên tới trên cẳng cứu thương, vội vã tùy ý mà đi.

Chiến thắng đối thủ, Sở Nghị trên mặt cũng không có lộ ra đắc ý, nhìn xa nữ hài mất đi ý thức bị khiêng đi, trong mắt tự đáy lòng hiện ra một tia thương thức.

Khu người xem có chút yên lặng, những người mới lại càng là sinh lòng uể oải. Có thể nói, vốn cuộc tranh tài, Sở Sở đã thể hiện ra một tân nhân cực hạn, không thẹn với hắc mã danh xưng. Dù vậy, đều thảm bại tại đối thủ.

Mặc dù có đoán trước, nhưng kết quả ra ngoài, như trước làm cho người ta nhìn không được phiền muộn. Chẳng lẽ người mới cùng lão nhân trong đó, thật sự có không thể vượt qua chênh lệch?

Đại bộ phận người cảm thấy tuyệt vọng, thế nhưng có cá biệt người mới, như trước lòng mang hy vọng xa vời, không hèn mà cùng đưa ánh mắt quăng hướng Sở Thiên. Trận đấu tiến triển đến bây giờ, Sở Thiên xem như đánh bại tiền bối, bài trừ truyền thống duy nhất hi vọng.

Đối với trên người ngưng tụ tầm mắt, Sở Thiên không tâm tình để ý, trong đầu lật qua lật lại, toàn bộ đều ra sân đối chiến cảnh tượng. Nghĩ lâu như vậy, tiểu ty tỷ vì sao như vậy liều mạng, hiện tại tựa hồ có chút đã minh bạch.

Đồng đảo kính nể trong ánh mắt, Sở Nghị cất bước chậm rãi xuống đài, sắc mặt nghiêm túc tâm sự nặng nề.

"Trận đấu chấm dứt, người thắng, Sở Nghị!" Tam trưởng lão vang dội tiếng truyền khắp toàn trường.

...

Tam trưởng lão xem toàn trường, cũng không có như bình thường lập tức bắt đầu trận chung kết, mà là mệnh nhân viên công tác đưa tới "Tiểu Hoàn Đan", đảm bảo trạng thái tuyển thủ tham gia trận đấu.

Tiểu Hoàn Đan do nhiều loại thiên tài địa bảo luyện thành, thuộc về nhị phẩm đan dược, có chút quý báu. Vì khiến cho trận chung kết tại công bình trong hoàn cảnh tiến hành, liền không chút do dự lấy ra cung cấp hai vị tuyển thủ chữa trị thương thế. Đi đến một bước này, hai người được xưng tụng gia tộc cực hạn nhân tài, Sở gia ở phương diện này, từ trước đến nay là không để lại dư lực.

Hướng chi, trong sân nhiều người như vậy, vô luận là khu khách quý tộc cao trào, hay là từ bên ngoài đến khách quý, hoặc là trông mong mà đối đãi phổ thông khán giả, đều chờ mong một hồi tương đối công bình, lực lượng tương đương kịch liệt trận chung kết.

Nếu bởi vì có người thương thế không phục, ảnh hưởng đến so tài đặc sắc, vậy cũng làm cho người rất mất hứng.

Tiếp nhận xanh biếc ướt át Tiểu Hoàn Đan, thả trước mặt ngửi một cái, tràn đầy cỏ cây mùi thơm ngát. Sở Thiên không do dự, trực tiếp ăn vào, trong cơ thể thương thế nhanh chóng chữa trị, nguyên lực không ngừng bổ sung.

Mặc dù không có quá nhiều thương thế, Sở Nghị cũng không có tiếc rẻ, đồng dạng nuốt đan dược khôi phục trạng thái. Hấn nhìn qua Sở Thiên lúc trước trận đấu, được cho đang tiến hành mạnh mẽ nhất địch nhân. Muốn là vì tiết kiệm đan dược, dẫn đến lật thuyền trong mương, chắc chắn bị tiểu muội cười đến rụng răng.

hấn luôn luôn cẩn thận, tự nhiên sẽ không làm chuyện vì nhỏ mất lớn này.

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, khán giả đều kiên nhẫn chờ đợi tuy muộn, nhưng một hồi đặc sắc lộ ra trận chung kết đáng chờ đợi.

..

Toàn trường mục quang bao phủ, Sở Thiên cùng Sở Nghị trước sau đứng dậy, thần thái sáng láng tinh hoa bên trong bao hàm, đồng đều đã trở lại trạng thái tốt nhất.

Đến tận đây mọi sự đã chuẩn bị, chỉ đợi tam trưởng lão ra lệnh một tiếng, vạn chúng chú mục trận chung kết, liền đem bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Kỳ phùng địch thủ

Tuyển thủ tham dự trận chung kết khiến nhiều người đều không dự liệu được.

Sở Nghi tiến nhập trận chung kết, xem như chuyện thường ngày. Sở Phi Dương vừa đi, mọi người trong suy nghĩ tuyền thủ mạnh nhất thuộc về Sở Nghi. Trên thực tế, trận đấu chưa bắt đầu, liền có người hiểu chuyện suy đoán đang tiến hành quán quân hoa lạc thủy gia, mà tỷ lệ Sở Nghi đoạt giải quán quân ở tất cả mọi người đứng đầu. Bởi vậy, không có ai đối với hấn tiến nhập trận chung kết có gì dị nghị.

Vấn đề ở chỗ không ai nghĩ đến, Sở Thiên vậy mà thể một đường xông vào trận chung kết. Trong suy nghĩ của mọi người, ngoại trừ Sở Nghi, tên còn lại rất có thể là Sở Lôi. Nếu nói là người mới Sở Ca càng có hi vọng. Huyền mạch thiên tài, luyện thể tăng sáu, tăng tăng quang sáng tôn lên, Sở Ca không thể nghi ngờ là kẻ có nhân khí cao nhất trong đông đảo người mới, có thể nói Tân Nhân Vương.

Thế nhưng, hai người đứng đầu này, vừa là thực lực hùng tráng khoẻ khoắn nổi tiếng từ xưa tuyền thủ, hai là ngoại giới hết sức coi trọng Tân Nhân Vương, lại trước sau thuộc về tay Sở Thiên.

Bực này chiến tích, sức thuyết phục còn thừa hết thấy biện luận. Đến một bước này, bất kể là không thương thức, nhưng tất cả mọi người đều là không phải không thừa nhận, Sở Thiên khắc cường địch, tấn nhập trận chung kết, toàn bộ quá trình không hề có may mắn.

Bởi vì Sở Thiên luôn luôn điệu thấp, ru rú trong nhà, gần như không người nào biết thực lực chân chính. Ngoại giới đối với hấn ấn tượng, đa số dừng lại ở chỗ cùng Sở Ca chiến hện.

Tuy sức chiến đấu được đẩy nhưng rốt cuộc căn cơ quá nhỏ bé, chưa ra hồn. Về phần tiến bộ, chỉ bằng vào tư chất là hoàng mạch trung cấp, trong hai tháng ngắn ngủn, lại có thể có bao nhiêu tiến bộ?

Huống chi xem lại chiến tích Sở Thiên lại khiến mọi người lên án, không nói đến đầu trận luân không, đằng sau hai trận đối thủ thực lực vậy mà rất phổ thông. Đài chủ thi đấu lại càng là thừa dịp Sở Nguyên cùng Sở Sâm lưỡng bại câu thương, dựa vào vận khí tấn cấp, có thể nói hấn là kẻ yếu nhất trong bát cường từ trước đến nay.

Có thể trong mắt mọi người kẻ yếu nhất bát cường từ chính thi đấu bắt đầu phát lực, thi triển át chủ bài liên phá cường địch, đến lúc bước vào trận chung kết, đủ để gọi rất nhiều người ghen hợm nhìn trần trối, sắc mặt xấu hổ.

Ngay cả những người quen thuộc, ví dụ như Sở Vân, ví dụ như người rèn luyện chùng, tuy ôm lấy chờ mong vậy mà không dám hy vọng xa vời đi đến bây giờ, kế tiếp chỉ còn trận chung kết.

Cũng không phải là lòng tin không đủ, mà là thành tích loại này, đối với một người người mới mà nói, thật sự làm người nghe kinh sợ, muốn biết rõ, tổng thể tính toán ra, Sở Thiên đến nay bước vào võ đạo mới hơn hai tháng.

Sở Bảo mập mạp cao húng rất nhiều, mắt lại càng lộ ra thần sắc ngạc nhiên, nuốt mấy ngụm khí lạnh, bờ môi cao húng run rẩy. Trong nội tâm thâm nghĩ, Tiểu Thiên quả mạnh, quả thật chính là đầu quái vật.

Hiện tại, không có ai hoài nghi Sở Thiên thực lực, cho dù là một ít lão nhân, bao gồm người sùng bái Sở Nghi, đều cho rằng trận chung kết chắc có lẽ không thiên về một bên.

Cho dù Sở Nghi thực lực rất mạnh, chỉ sợ cũng khó như lúc trước đồng dạng, nhẹ nhõm tùy ý trận đấu chung kết. Cơ bản có thể kết luận, loại sự tình miếu sát này sẽ không phát sinh tại trận chung kết.

Tất cả mọi người trong quyết đấu, hai vị tuyền thủ lúc trước trong tỉ thí, từng người thể hiện ra thực lực kinh người, có thể hấp dẫn cao tầng, từ bên ngoài đến khách thậm chí Tổng, Lưu hai nhà Trường Lão nồng hậu dày đặc hứng thú.

khu khách quý còn có mấy vị đến từ hai nhà thiếu niên nam nữ, toàn bộ hành trình xem xem so tài, vốn kiểu căng thái độ cũng có chỗ chuyển biến, ánh mắt đều là ngưng tụ.

Ưu tú như bọn họ, không thừa nhận cũng không được, trận chung kết hai người này có thể nói Liệt Nham thành trẻ tuổi bên trong người nổi bật, có thể nói kinh địch, coi như là kinh địch người, bọn họ từ trước đến nay không tiếc chú ý, đồng dạng thật mong chờ trận chung kết bắt đầu.

Chỗ ngồi khách quý, Sở Phi Dương cùng tộc cao tầng ngồi ở một chỗ, ánh mắt có chút phức tạp. Trường kỳ chiếm lấy tiểu bối ngôi thứ nhất hào, khiến cho hấn có dũng khí chỗ cao tịch tịch, trong thâm tâm thường thật mong chờ, có một cái lực lượng ngang nhau đối thủ, tới cạnh tranh liều đấu.

Mà bây giờ, đối thủ này có lẽ thật muốn ra đời, trong nội tâm ngược lại thất linh bát lạc, nói không rõ là cái gì tư vị, ngọt bùi cay đắng cùng có đủ cả.

"Còn kém từng bước, nếu thắng được trận chiến này, liền ngay cả là ta, đều đối với Thiên tiểu đệ tiến hành coi trọng."

Sở Phi Dương trong nội tâm nghĩ đến, giờ này khắc này, hấn sớm đem phụ thân biểu hiện ra khác thường vớt qua một bên, kế tiếp trận chung kết, chính là lưu cho Sở Thiên mẫu chốt khảo nghiệm, dùng để kiểm nghiệm người này tương lai tiềm lực đá thử vàng.

"Đứa nhỏ này, cùng Vân ca năm đó dường như a, đồng dạng kinh tài tuyệt diệu, bỗng nhiên nổi tiếng."

Tựa lưng vào ghế ngồi, tộc trưởng Sở Phong ngửa đầu nhìn lên trời, ánh mắt mê mang thì thảo tự nói, đang ở thi đấu trận, tâm thần phảng phất trở lại kia cái lập lòe đặc sắc, làm cho người hoài niệm.

...

"Trận chung kết tuyển thủ, hiện tại đang tràn."

Tam trưởng lão cứng cáp tiếng vang vọng toàn trường, chỉ một thoáng, vô số ánh mắt nóng bỏng, bá một chút, đã trước tại tuyển thủ đến chiến trường.

Thân ảnh đột nhiên nhất tiếm, Sở Nghị đã vững vàng đáng lời đài hơi nghiêng, trước sau như một chất phác tự nhiên. Hắn đang mặc sâu Hoàng Y Sam, hai tay ôm bờ vai, con mắt ngưng mắt nhìn dưới đài đối thủ, mục quang thiêu đốt lên mãnh liệt chiến ý, tràn ngập xâm lược, phảng phất tại hạ đến chiến thư.

Một ngọn gió cuốn bằng đi lên, xoay tròn lấy rơi vào trên lời đài, gió thổi yên tĩnh, lộ ra dáng người nhon Sở Thiên. Hắn ngẩn đồng nhìn chăm chăm đối thủ, trong đó chiến ý tràn đầy.

Trước mặt là không phải cường địch, đánh bại đối phương, không khỏi có thể lấy được quán quân, còn có thể tự mình ma luyện ở nơi này. Vô luận là bản thân, hay là là tiểu tử, hắn cũng không có lý do thất bại.

Gió đêm thổi chậm chậm, mát lạnh hợp lòng người, áo vàng lướt động, tóc bạc phát phới, trên người hai tuyển thủ, khí tức dần dần bay lên, chưa thi triển quyền cước, một vùng trống không xung quanh hình thành.

Mọi người tâm tình khẩn trương, tam trưởng lão chợt lên tiếng cười cười, Bạch Tu tùy ý tuôn rơi vũ động, mà ống tay áo vung lên, tuyên cáo trận chung kết bắt đầu.

Đề cao tinh thần, Sở Thiên thân hình nhoáng một cái, chỗ cũ trống trơn, chỉ còn lại tàn phế phong vũ.

Khán giả một hồi hoảng hốt, thấp thoáng chứng kiến một đạo cái bóng mơ hồ, đâm rách không khí, u linh sơ sẩy phiêu hướng đối thủ trước người, tới tay một chưởng lấy lại, nhìn như không đếm xỉa tới, kì thực là tỉ mỉ chuẩn bị thế công, lăng lệ vô cùng, không thể coi thường.

Hùng hồn nguyên lực từ trong cơ thể Sở Nghị hiện lên, đem cánh tay phải hoàn toàn bao bọc, mười ngón một trào nắm tay thành quyền. Đợi chưởng phong đập vào mặt, thế công buông xuống, nhìn như thân hình vụng về, đột nhiên trở nên linh động, rộng lớn bờ vai mãnh liệt uốn éo, thân hình hướng bên cạnh lệch thân, vừa vặn tránh qua.

Đường đường một gã đại hán, uốn éo vai nghiêng người động tác liên tục, tựa như tiểu cô nương diễm tới mũi chân khiêu vũ, uyển chuyển uyển chuyển cảnh đẹp ý vui.

Hơi tránh đối thủ phong mang, ngưng tụ nguyên lực nắm tay đột nhiên phát động, nhắm ngay đột kích cánh tay hung hăng đập tới. Dùng cái này quyền lực nói tới nhìn, nếu là bị đập trúng, tất nhiên khó tránh khỏi da tróc thịt bong, đứt gân gãy xương kết cục.

Trước cảnh tượng mạo hiểm kích thích, khán giả vài thiếu nữ khiếp đảm nhin không được tiem kêu ra tiếng.

Đối với cái này Sở Thiên mặt không có sóng, giống như sớm có sở liệu, chưởng thế tùy ý, xẹt qua nửa vòng tròn đường cong, tựa như lưu tinh xẹt qua phía chân trời, chuyển cái ngoặt, chuẩn xác chặn đường đối phương thiết quyền.

Ngoài ý liệu, quyền chưởng đụng nhau về sau, song phương không có bị đẩy lui. Hiên nhiên hai người không hẹn mà cùng có giữ lại, hy sinh khí lực đạt được công tốc tăng lên, lấy tiến hành kéo dài không ngừng đã kích.

Sở Thiên bộ pháp mau lẹ, vận lên toàn phong chưởng, càng đánh càng nhanh, chưởng thế liên miên không dứt. Về sau ra, hai tay hóa thành một đoàn cái bóng mơ hồ, để cho người phân không phân biệt rõ ra mấy chiêu.

Trong tràng đã tìm không được người của hắn, duy thấy một đạo mạnh mẽ gió cuốn, chợt phía trước, chợt trái chợt phải, vòng quanh đối thủ không ngừng đảo quanh, lần này hiểm ác thanh thế, gọi người nhìn qua mà khiếp sợ.

"Ừng ực."

Không ít người xem hung hăng nuốt xuống trong miệng nước miếng, thầm nghĩ may mắn không phải mình ra sân, liền chưởng ảnh đều nhìn không rõ, cái này còn thể nào đập, chết cũng không biết chết như thế nào.

khu Khách quý mấy vị cao tăng mặt lộ khen hay, bọn họ đối với Toàn Phong Chưởng này cũng ít nhiều như nghiên cứu. Tại đây chưởng dùng đến trình độ như vậy, đừng nói là cái người mới, cho dù xuất phát từ người trưởng thành đều có phần khó được.

Tại một ít mặt người phía trước, Sở Thiên tại võ học bên trên thiên phú triển lộ không bỏ sót, đủ để gọi bất luận kẻ nào trong nội tâm thỏa mãn.

Sở Nghị chân đạp kỳ dị bộ pháp, đi lại không nhanh không chậm, lại trốn tránh qua đối phương mỗi một chiêu. Một phương nho nhỏ lời đài, tại dưới chân hắn lại như là bao la bát ngát sa mạc, hết sức chợt hiện chuyển xê dịch.

Một đôi thiết quyền cũng không tham công, quây quanh quanh thân trên dưới múa đến gió thổi không lọt, gấp chiêu phá chiêu, hình thành chặt chẽ vòng phòng ngự, đem mưa như trút nước mưa to chưởng thế ngăn lại, cuối cùng vô pháp vượt qua Lôi Trì một bước.

"Oanh."

Mọi người chính hoa mắt, không kịp nhìn, hai bên chính diện đụng nhau, quyết liều mạng một chiêu, bị đồng thời chấn khai, thuận thế lui về phía sau hơn mười bước, tất cả lời đài một góc, điều chỉnh trạng thái sức thể lại phát.

Hai vị tuyển thủ ngưng tụ nhìn chăm chú, trong mắt không khỏi hiển hiện thường thức ý tứ, trải qua lần này thăm dò, hai người đồng đều đã minh bạch, đối phương thật là kinh địch, cùng lúc trước người hoàn toàn bất đồng.

"Ba ba ba."

Hoan hô cùng tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên, đầy nhiệt tình bài sơn đảo hải, vang vọng không trung kéo dài không tiêu tan. Khán giả biểu tình phấn khởi, vui lòng phục tùng vỗ tay trợ hứng, trận chung kết thật đúng vạ phần đặc sắc.

Trong tràng bầu không khí tiếp tục dẫn bạo, mọi người tâm tình càng cao hơn phát triển, bởi vì bọn họ minh bạch, thăm dò qua đi, trận đấu sẽ càng cao hơn dâng trào thay nhau nổi lên, càng thêm cảnh đẹp ý vui.

Đỉnh tai nhức óc tiếng hô, trận chung kết sắp tiến nhập song hùng tranh bá gay cấn giai đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Toàn lực

Người đến xem so tài đông nghìn nghịt, nhìn lướt qua cũng thấy không còn một kẽ hở. Bên trong mấy ngàn ánh mắt người xem, đều ngưng tụ nhìn lên lời đài số một. Nơi đó, trận chung kết đang được tiến hành.

Nhiều lần bị dồn đến một góc lời đài, lưng tựa vào tiếng khen không ngớt của tác giả, Sở Thiên âm thầm vận nguyên lực, điều chỉnh trạng thái của thân thể.

Hắn ngưng trọng nhìn về phía đối thủ, bên trong ngân đồng lướt qua một tia khen ngợi, dựa vào quan sát trước đó, đối thủ không nhiều am hiểu về tốc độ, nguyên bản định vừa lên đài liền triển khai tấn công dồn dập, đánh hắn đến mức luống cuống tay chân. Nhưng xem ra, kế hoạch đã đổ bể. Mặc dù sớm chuẩn bị tí mĩ, nhưng vừa mới giao phong, cũng không có lấy được ưu thế theo dự liệu.

Sở Nghi thì chuyển động cổ tay cứng ngắc. Không nghĩ tới vừa lên liền nhận phải thế công mãnh liệt, bỗng nhiên hoạt động mạnh, tay chân đều mất tự nhiên.

"Xuất hiện người mới, ngay cả lễ phép cũng không biết, ra tay độc ác đến ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng."

Trong lòng của hắn hơi xúc động, đối lại người bình thường thì có lẽ đã tức chết rồi.

Chiều này không dùng được, hắn liền đổi chiến thuật. Sở Thiên cất bước đi về phía trước, bỗng nhiên nhảy lên nhào về phía đối thủ, trên lòng bàn tay nguyên lực ngưng tụ, không gian cuốn lên khí lãng, ngay ngực ép về hướng đối thủ. Chường thể chưa đến, Sở Nghi liền cảm giác hô hấp hơi dừng lại, sắc mặt vì đó run lên.

Chiều này lực đạo cực kỳ mạnh, lấy Cự Phong làm căn bản sau đó sáng tạo lên, bởi vì tốc độ không thắng được hắn, Sở Thiên tính toán thăm dò lực lượng.

Đối với việc này, Sở Nghi sắc mặt nghiêm lại, khóe miệng lại toát ra ý cười, so lực lượng sao? Hắn thích. Thôi động nguyên lực ngưng tụ trên thiết quyền, không chút khách khí nện về phía lòng bàn tay đối thủ.

Trong không trung ầm ầm nổ vang, hai người vừa chạm liền tách ra, Sở Nghi thân thể chấn động, Sở Thiên thân hình cũng lao đảo, bị ép lùi lại mấy bước. Dưới đài nghị luận ầm ĩ, từ một chút va chạm này, khán giả nhìn ra Sở Thiên đang ỏ vào thế hạ phong.

Điều này cũng không có ngoài ý muốn của Sở Thiên, đối thủ tu vi tương đối cao, khí lực cũng không yếu, kết quả này là đương nhiên, mà tranh tài vừa mới bắt đầu. Hắn lòng mảy giương lên lần người thêm mấy bước, nắm chỉ thành quyền đánh tới đối phương.

Thấy thế, Sở Nghi khề nhừ mày, vận đủ khí lực, đưa tay chống đỡ. Va chạm với nhau, chợt thấy mấy đạo mảnh kính theo cánh tay, muốn xâm phạm lục phủ ngũ tạng. Hắn tâm thần ngưng tụ, kim quang từ bả vai xuất ra, thuận thế kịp thời chặn đường ám kính, đem nó hóa giải.

Loại năng lượng này sớm đã có thể tùy tâm sở dục, chỉ cần một cái chớp mắt, kim loại năng lượng liền có thể tùy tâm xuất hiện ở các bộ vị quanh thân.

Sau khi hoá giải, đốt ngón tay Sở Nghi hơi đau, chiều này quá đột ngột, ngay cả hắn cũng ăn chút thiệt thòi nhỏ. Mắt thấy lại một quyền đánh tới, hắn vội vàng thu hồi tạp niệm trong tâm, vận khí ra chiều chống cự.

"Phanh phanh phanh."

Trầm thấp tiếng vang từ chỗ giao chiến truyền đến, không có rực rỡ, chỉ có vật lộn. Khán giả nín thở quan sát, mặt lộ vẻ kinh hãi, trơ mắt thấy, sàn lò đài vô cùng cứng rắn, bên ngoài xấu xí nhưng bên trong lại cứng rắn vô cùng, lại vỡ vụn dưới chân hai người giao phong kịch liệt ngoài sức tưởng tượng.

Sở Thiên bỗng nhiên xuất chiêu, Cự Phong chiêu lực cùng Tu Du kinh sử dụng cùng nhau, một hơi tung ra liên tiếp mười mấy chiêu. Kim quang ngưng tụ trên hai tay Sở Nghị vận chuyển nguyên lực, cánh tay ra sức huy động, một đôi thiết quyền luôn có thể chuẩn xác chặn thể công của đối thủ.

Cả hai so khí lực, sau đó liền thôi lui, ngừng lại hai tay ôm đầu gối thở dốc.

Sở Thiên thở hổn hển giống như trâu, mồ hôi tuôn như mưa, hơn mười chiêu không giống bình thường, chính là ngưng tụ toàn thân khí lực, chiêu chiêu âm trầm mạnh mẽ, liên hoàn dùng ra, với hắn đó chính là tiêu hao cực độ. Không nghĩ tới, lại đều bị đối phương ngăn chặn không hổ là người đứng thứ hai lần trước.

Đối diện, Sở Nghị dùng mu bàn tay lau trán ướt sũng, hắn cũng không ngờ tới, Sở Thiên có thể đấu sức cùng mình, nhất là trùng điệp ám kinh kia, sinh ra đột ngột cực kì khó chơi, cho dù hắn chủ tu nhục thể, cũng không dám khinh thường.

Lẫn nhau nhìn chăm chú bên trong, hai người ánh mắt dần dần lảng lệ, trải qua thử đi thử lại dò xét, bọn họ đều minh bạch, loại trình độ công kích, sẽ không phát sinh hữu hiệu tác dụng, thời điểm hiện ra thực lực chân chính.

Linh năng từ não hải hiện ra, gia tốc lưu chuyển toàn thân, tràn ra bên ngoài cơ thể hình thành quang kén. Sau đó quang kén cấp tốc thu liễm, hóa thành từng phiến ngân sắc, không ngừng di chuyển dưới da. Tinh thần lực từ Nê Hoàn cung tràn ra bên ngoài, hết thấy hành vi của đối thủ chạy không thoát khỏi tầm mắt cầu hắn.

Sở Nghị sắc mặt ngưng trọng, toàn thân rung mạnh, quang mang kim loại lấp lánh, quanh thân làn da hoá thành kim sắc, hoàn toàn mở ra chiến thể.

Hiển nhiên, so sánh với đám đối thủ trước kia, Sở Thiên hoàn toàn khác biệt, nhất định phải nghiêm túc đối đãi. Nếu dám khinh địch, giữ lại thực lực, có lẽ sẽ nếm phải trái đắng. Mà cái cảnh thua nhục nhã như vậy hắn cũng không muốn gặp phải.

Sở Thiên vận chuyển thân pháp, tăng tốc đi tới, khí tức thân thể trầm ngưng, nửa đường hóa thành gió xoáy màu bạc, càng múa càng nhanh, đến gần đối thủ, muốn đem hắn xé thành mảnh nhỏ.

Công kích của hắn lấy Tu Du kinh làm chủ, lại có được không biết bao nhiêu cảm ngộ, phong cách thiên biến vạn hóa, xuất thủ hoàn toàn không có quy luật, đem Phong Chi Linh phát huy đến cực hạn. Tim khe hở biến chiêu thành quyền, thi triển ám kinh, thể công càng thêm khó lường.

Càng về sau, hắn tay trái Toàn Phong Trường, tay phải Tu Du kinh, hai bộ võ học kết hợp từ từ khéo đưa đẩy, không sơ hở mà tung ra, tựa như là một, để khán giả mở rộng tầm mắt.

Loại cảnh giới này, bình thường vô cùng khó khăn đạt được. Hôm nay tiến vào trận chung kết, vô cùng đặc biệt, những tâm không rồi tay không loạn thi triển ra.

Sở Nghị hóa thân kim nhân, chân đạp bộ pháp huyền diệu, thân ảnh quỷ dị phiêu hốt, tựa như Xích Kim u linh, một đôi thiết quyền thỉnh thoảng oanh ra, giống như Lưu Tinh Chùy, cùng gió xoáy ngân sắc gắt gao dây dưa với nhau.

Trong lúc đó, khi thì cánh tay hiện lên đường vân, thi triển Kim Văn Thủ, hai tay xoay chuyển, dùng ra Kim Tuyền kinh, đem Tu Du kinh của Sở Thiên hóa giải thành vô hình.

Không biết qua bao nhiêu chiêu, bên trong gió xoáy chợt nhô ra một cánh tay, nguyên lực ngưng tụ trong lòng bàn tay, ngân ban du tẩu trên mu bàn tay, hướng tới mặt Sở Nghị, nắm đấm xẹt qua không trung, ngay cả tiếng vang đều không nghe thấy, tựa hồ không có chút lực sát thương nào.

Nhưng Sở Nghị sắc mặt đột ngột ngưng trọng, lông mày nhăn tít, xuống tấn, hét to lên tiếng, đem hai quyền kim sắc mang theo nguyên lực như núi, cùng đối phương va chạm.

tiếng ầm nặng nề vang lên, chói mắt quang mang bộc phát, hai vị tuyền thủ nguyên lực đụng cùng một chỗ, xung kích khí lăng thổ quần áo hai người bay phàn phật, tóc mai cuồng vũ.

Đột nhiên, cánh tay Sở Thiên thôi động cơ bắp, thiết quyền chấn động, trong nháy mắt tung ra ba đạo ám kinh, sóng kinh trùng điệp đánh tới.

Thấy thể Sở Nghị không có bất ngờ, cánh tay hiện lên kim văn, cũng tung ra đường cong quỷ dị, một cỗ nhu kinh từ tay sinh ra, Kim Văn hủ cùng Kim Tuyền kinh hai đại tuyệt kỹ, lại đồng thời dùng ra, có thể thấy được chiêu này đem tới cho hắn rất nhiều sự kiêng kỵ.

Sau một thời gian ngưng trệ, hai người dựa theo lực phản chấn bay ngược đến hai bờ lò đài, chiếm lấy một phương nhìn chăm chú lẫn nhau.

"Như thế này không được, tu vi không chiếm ưu thế, cũng sẽ sớm bị mài chết, nhất định phải tốc chiến tốc thắng."

Sở Thiên thở dài một hơi, trên thân khí tức hơi chìm xuống, đột nhiên tăng vọt, một loại không khí quỷ quái lan tràn khắp nơi.

Bỗng nhiên, chỗ mi tâm cầu hắn xuất hiện một tơ máu, dần dần khuếch trương mở ra Huyết Yêu đồng, huyền ảo mà kinh khủng, ngay cả chiêu bài của Huyết Đồng Linh Hồ tộc "Huyết Yêu đồng" hắn cũng thi triển, đồng lực huyền diệu khuếch tán, cùng tinh thần lực cường đại bao trùm sàn đấu.

Trên tay móng tay hóa đen nhánh, dài tới ba tấc, bén nhọn như kiếm, quăn quanh là một chút kim văn, cổ lão mà tôn quý. Mười ngón tay phân tán mở ra, mũi nhọn tựa như dao găm đen, nhìn qua rất đáng sợ.

Thực lực toàn bộ triển khai Sở Thiên hai chân hơi cong, khí tức trầm ngưng, thân thể xoay tròn, hóa thành gió xoáy ngân sắc, dũng mãnh quét tới đối thủ. Sở Nghị thôi động chiến thể, toàn lực chống đỡ.

Bất quá, tình hình chiến đấu hiện tại khác nhau rất lớn so với suy nghĩ của người xem.

Mặc dù, Sở Thiên vừa mở ra Huyết Yêu đồng không lâu, vận dụng cũng nắm giữ cũng không thuần thực, so với lão hồ ly mà nói, liền là thô thiển vô cùng, xấu xí buồn cười. Nhưng đồng lực toàn bộ triển khai tình cảnh quanh mình thu hết vào mắt, liền ngay cả con rồi bay ngang qua cũng thấy rõ được cái.

Thêm nữa tinh thần lực cũng tang lên, có thể nói hẳn có thể nắm giữ vạn vật.

Người bình thường cần thông qua tinh thần cảm ngộ tập luyện thật lâu mới có thể đạt được. Nhưng là đạo lý này đối với Huyết Đồng Linh Hồ căn bản không có tác dụng. Nếu đem Huyết Yêu đồng luyện đến cực hạn còn có thể kiến tạo ảo giác, cô đọng đồng trận, xung kích tinh thần, xé rách không gian, diệt dụng vô cùng.

Thông qua huyết đồng cùng tinh thần giám sát cử động của đối thủ, tìm ra nhược điểm bên trong chiêu thức, sau đó dùng trực giác nhạy bén tốc độ khó tin đánh vào nơi yếu hại, dễ dàng chiến thắng đối thủ.

Sở Nghị thân trải qua vô số trận chiến, chiêu thức thành thạo, vốn không có nhược điểm, hoặc là nói bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy. Nhưng Huyết Yêu đồng có thể nhìn ra chút nhỏ vế đó hoặc có thể nói đối với nó nhược điểm kia quá rõ ràng.

Sự thật đối với Huyết Đồng Linh Hồ tộc kẻ không có nhược điểm dường như chưa được sinh ra.

Không có kẻ không có nhược điểm, chỉ có đôi mắt không nhìn thấy nhược điểm mà thôi. Đây là câu nói rất thành hành trong Huyết Đồng Linh Hồ tộc.

Chút sự tình đó khán giả cũng không hiểu rõ, bọn họ chỉ khiếp sợ nhìn thấy, Sở nghị cho dù đem hết khả năng, chiến lực toàn bộ triển khai, cũng bị đối thủ ép đến luống cuống tay chân, liên tiếp lui về phía sau.

Sở Quyên lúc trước trêu chọc ca ca, tuyên bố muốn nhìn hẳn thất bại. Nhưng khi thời khắc đó sắp giáng lâm, gương mặt xinh đẹp lại căng cứng, bên trong đôi mắt lệ quang lấp lóe, nội tâm âm thầm cầu nguyện.

Ca ca, tuyệt đối đừng thua!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tư cách

Trong trận so tài cuối cùng này, tất cả ánh mắt đều tập trung một chỗ, tình hình trận chung kết dần dần sáng tỏ.

Mọi người kinh ngạc, Sở Thiên không ngừng tế ra át chủ bài, lúc trước mọi người đều nhất trí Sở Nghị mạnh hơn nhưng bây giờ lại giống như hẳn không chống đỡ được.

Sở Thiên hóa thân thành gió xoáy ngân sắc, hắc kim móng vuốt trải qua lần tăng phúc của linh năng, nhắm ngay nhược điểm trên người đối thủ điên cuồng công kích.

Chút nhược điểm rất nhỏ nhưng Huyết Yêu đồng lực cùng tinh thần lực chồng lên nhau khiến những sơ hở nhỏ bé ấy lần lượt hiện ra.

Sở nghị chủ tu kim sắc chiến thể, luyện tới đại thành, toàn thân làn da tràn đầy năng lượng kim loại. Nhưng nhìn kỹ mà nói, nhân thể cấu tạo phức tạp, xung quanh người chắc chắn phòng ngự từng chỗ khác nhau.

Đương nhiên, đối với người bình thường mà nói đó là bí mật, căn bản không thể nào tìm thấy được. Sở Nghị sau khi chủ tu loại võ học này, đánh nhau như hồ thêm cánh, bên trong đệ tử đồng giai cơ hồ vô địch, khiến vô số người cùng thế hệ không ngừng hâm mộ.

Sức chiến đấu mặc dù để cho người ta cực kỳ hâm mộ, những đề tu luyện loại võ học này thì sẽ phải nhận rất nhiều thống khổ, không phải người có ý chí kiên định không thể tu luyện được.

Trong phiên đại lục này, vạn vật tương sinh tương khắc. Mọi thứ đều có cái khắc chế, chủ tu thân thể gặp chủ tu tinh thần như gặp phải khắc tinh lớn nhất của cuộc đời.

Mà Huyết Yêu đồng luôn luôn nổi tiếng về khoản quan sát, Sở Nghị tu luyện Kim sắc chiến thể, luôn luôn thuận buồm xuôi gió, ngay chính lúc này lại gặp phải khắc tinh.

Hai người đều có thiên phú tuyệt, phương diện võ học đều đạt đến đại thành, cơ bản được cho là ngang hàng. Tu vi của Sở nghị là luyện thể tầng sáu đỉnh phong, vừa đúng cao hơn Sở Thiên một bậc, bởi vậy khi cuộc chiến bắt đầu, Sở Nghị luôn chiếm thể thượng phong.

Nhưng đó chỉ là một chút lợi thế, tựa hồ không đủ để bù đắp cho tinh thần lực của Huyết Yêu đồng, linh năng, hắc kim trào mang tới chênh lệch thật lớn.

Sở Nghị vận nguyên lực, trên thân khí tức tăng vọt, Xích Kim quang mang lan khắp cả người, khi thì thôi động Kim Văn thủ khi thì vận chuyển Kim Tuyền kinh, nhưng vẫn như cũ đỡ trái hồ phải, khó tránh khỏi khuynh hướng suy tàn. Cho dù ai đều có thể nhìn ra, hắc triết đề rơi vào thể hạ phong.

Phịch một tiếng, cả người hắc bay ra ngoài, dính một cước bay ra sát mép lối đài, sắc mặt có chút chật vật. Thân là á quân trận so tài lần trước, lúc trước tranh tài từ đầu đến cuối đều nhẹ nhõm giải quyết đối thủ, đây là lần đầu hắc rơi vào thể hạ phong.

Lực chú ý của hắc bị móng vuốt hắc kim thu hút, bản năng nói cho hắc biết, nếu như bị thứ đồ chơi kia đánh trúng cũng không tốt đẹp gì. Từ đầu đến giờ, tâm thần hao phí nghiêm trọng, từ đó những phương diện khác của hắc bị thả lỏng.

Hai người đang quần nhau, Sở Thiên chợt tung chân phải, đá hắc hai cái, ra chân cực kì đột ngột, hắc không kịp phòng ngự, đành phải quay người chống đỡ, tránh bị thương nơi yếu hại. Nhưng cuối cùng cũng bị đập trúng, cả người bị đá ra xa, một chút nữa đã rớt xuống đài.

Sở Thiên rất ít dùng tới Thái công, nhưng chiêu này có nguyên lực truyền vào, trên đùi kinh lực xuất ra không tệ, đối thủ cũng không có biện pháp nào cả.

Tiếng ồn ào nổi lên xung quanh đám người xem, tất cả mọi người đều không nghĩ tới "hắc mã" Sở Thiên khi xuất ra toàn lực ngay cả Sở Nghị đều không chống đỡ nổi.

Chiều theo tình hình hiện tại, Sở Nghị chẳng mấy chốc sẽ thất bại, mà Sở Thiên sắp dành được chiến thắng, tương lai có thể tranh phong cùng Sở Phi Dương.

"Lão thiên a, lúc trước lời kia nói cùng ca ca, cũng chỉ là nói đùa mà thôi, ngài cũng đừng tưởng thật. Nếu không, ta thu hồi lời đó cũng được, coi như ta chưa nói gì, có được hay không."

Nội tâm nàng hồi tiếc không thôi, Sở Quyên khề đảo đôi mắt, trong đầu xuất hiện những ý nghĩ kì dị.

Sở Nghị tay vịn đầu gối miệng thở dốc, mồ hôi chảy như mưa bộ dáng chật vật. Trên mặt lại không có chút thần sắc kinh hoàng nào, trong mắt tinh quang bùng lên, biểu lộ vô cùng hưng phấn, khỏe miệng mỉm cười, tựa hồ tâm tình phấn khởi cực kì, đơn giản đến không được.

Lúc trước tỷ thí, hắc uể oải hững hờ, giờ này khác này, loại cảm xúc đó đã biến mất hoàn toàn.

"Rất tốt. Ngoài Sở Phi Dương người là người đầu tiên bức ta đến mức này, hậu sinh khả ỷ a."

Sở Nghị đột nhiên ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, cuộn cuộn kinh lôi vang vọng bầu trời. Thấy thể khảm giả hai mặt nhìn nhau miệng thì thầm, thậm chí không ít người cho là hắc bởi vì tranh tài thất bại, không chịu nổi áp lực, tức giận đến nổi điên.

Tiếng cười đình tại nhưc óc vang khắp nơi, bỗng nhiên dừng lại, tiếng nói khiến rất nhiều người giật mình: "Nguyên lai tưởng rằng có thể dành chiến thắng dễ dàng, xem ra còn không được. Đám người trẻ tuổi lại xuất hiện người này thật đúng là không khiến người ta bớt lo đầu."

Nghe vậy Sở Thiên sắc mặt nghiêm nghị, một loại cảm xúc không rõ từ trong lòng dâng lên.

Chẳng biết tại sao, bên trong không khí đột nhiên đè nén, giống như yên tĩnh trước cơn bão vậy.

Sở Nghị chậm rãi nhô ra hai cánh tay, song quyền trùng điệp, bả vai run lên, trong cơ thể xương cốt kêu lên đom đóm, trên thân thể khí tức đột nhiên tăng lên, cấp tốc lan ra chung quanh, Sở Thiên chợt cảm thấy hô hấp không thoải mái, huyết khí dâng lên, xung quanh không khí đều có chút ngưng kết.

Nguyên lực như sóng lớn từ trong thân mà ra, Sở Nghị tu vi toàn thân buông lỏng, sau mấy lần ba động, đột phá bình cảnh điên cuồng tăng lên. Mạch máu dưới da, tốc độ huyết dịch lưu chuyển không ngừng tăng lên, như sông lớn chảy xiết không ngừng, lần lượt hóa thành nguyên lực bổ sung cho cơ thể.

Đây là Tinh Huyết, gia tốc vận chuyển bổ sung thể năng tiêu hao. Hành động này không phải Luyện Thể tầng bảy không thể làm được.

Nguyên lực bạo tăng, Sở nghị tu vi thành linh đột phá Luyện Thể tầng bảy.

Phải nói bản thân hắc đã có tu vi tầng bảy. Chỉ là lúc trước đối thủ quá yếu, trình độ tầng sáu cũng đã đủ rồi, căn bản không cần đến tu vi trước mắt.

Rất nhiều thiếu niên không cách nào khống chế cảm xúc của bản thân, tâm hồn chấn động. Trong những trận tranh tài trước đó, thậm chí tu vi thực sự của hắc cũng không bức ra được, gia hỏa này thật thật là đáng sợ.

Có thể tưởng tượng, nếu không phải Sở Thiên tạo ra uy hiếp, Sở Nghị tất nhiên sẽ không hiển lộ tu vi chân thực của mình, từ đầu đến cuối ẩn giấu thực lực vẫn giành được chiến thắng.

Người này nhìn như bình dị gần gũi, kì thực nội tâm cao ngạo vô cùng. Thực lực chân chính của hắn, chỉ cấp cường giả mới được quan sát, những người yếu đuối cũng không có cơ hội để nhìn thấy.

Nếu như trước mặt đối thủ có tư cách chiêm ngưỡng, vậy liền không cần quá khách khí. Thi triển thực lực chân chính của mình, sau đó, triệt triệt để để đánh bại hắn.

Bộc phát tu vi chân chính, phảng phất tất cả đều được phóng thích, Sở Nghị nhìn về phía đối thủ, hai mắt ti hí, ánh mắt khát máu nghiền ngẫm, tựa như hồ đang nhìn con mồi của mình.

Thời khắc nãy giờ ngủ say, để cho ác lang treu chọc. Bây giờ, mãnh hổ tỉnh ngủ, hổ khiếu sơn lâm, ác lang nào có thể cản được một kích của nó.

Thậm chí, lúc trước khiêu khích đến giờ nghĩ lại lại thấy buồn cười, bất quá cũng chỉ thêm vào câu chuyện để người ta bàn tán mà thôi.

Mãnh hổ tỉnh giấc, ai có thể địch nổi!

Khí tức quanh người trầm ngưng, Sở Nghị nhìn chăm chăm đối phương, trong mắt chiến tăng cao, chậm rãi nhô ra tay phải, ngón trỏ ngoắc ngoắc, chính thức khiêu khích đối thủ.

Thủ thế đơn giản thô bạo, cảnh tượng này thật kích thích, khán giả vì đó mà reo hò trong lòng kích tình tiếp tục bành trướng. Sở nghị thâm bất khả trắc, sau khi chịu đủ những con át chủ bài của Sở Thiên cuối cùng cũng đánh thật.

Chỉ cần tưởng tượng cảnh này trong đầu, huyết dịch trong lồng ngực đều muốn sôi trào, thùng thùng hai tiếng vang lên, giống trước khi chiến đấu nổi trống, khiêu khích ý chí chiến đấu từ trong tâm can mỗi người.

Khu người xem bên trong reo hò vang trời, hai vị tuyển thủ trong lòng chiến ý dần dần đạt đến đỉnh phong, cuối cùng quyết chiến, như mũi tên trên dây, hết sức căng thẳng.

Thấy thế Sở Thiên trên mặt không khỏi lộ ra tiểu dung, nội tâm đồng dạng hưng phấn phi thường. Nếu như nói Sở Nghị mỉm cười, bởi vì chiếm cứ ưu thế, có chỗ dựa vào. Vậy hắn cũng bởi vì tao ngộ cường địch, thuận tụy sinh lòng vui sướng.

Luyện thể tăng bảy, so sánh với hắn còn cao hơn hai bậc. Kinh nghiệm chiến đấu, cảnh giới võ học cũng thấp hơn hắn. Nói thật, đối mặt với kinh địch như vậy, cũng không có bao nhiêu phần thắng, khả năng thua trận cực lớn.

Bất quá, Sở Thiên y nguyên cười vô cùng vui vẻ. Một cái chớp mắt, vui sướng khi gặp phải cường địch đã vượt qua lòng thắng thua.

Loại người không sợ hung hiểm, càng áp chế lại càng mạnh, đây là tập tính trời sinh của Huyết Đồng Linh Hồ tộc. Bình thường ẩn tàng nơi sâu nhất của tâm hồn, lúc này do áp lực từ bên ngoài dần dần thức tỉnh.

Nếu như nói Sở Nghị như mãnh hổ tỉnh giấc, thì Sở Thiên liền được xưng là Thần Long trở mình, hưng phấn trong lòng không kém hơn so với phương, ngược lại càng thêm đáng sợ.

Vĩ von như vậy tuyệt không quá phận. Huyết Đồng Linh Hồ tộc hưng uy hiển hách Yêu Thú giới, tàn sát Long tộc cũng đã được ghi chép lại. Nếu như lão hồ ly bị người ta so sánh với thần long, hắn sẽ không cho rằng đó là vinh hạnh, ngược lại sẽ coi như vũ nhục, một trào chụp chết kẻ nói năng lỗ mãng.

Thực tế ngoại nhân vô cùng thần thánh hoá Long tộc, nhưng trong mắt Hồ tộc đám thần long đó không khác mấy con bò sát là mấy.

"không quân là thua hay thắng, khi gặp đối phương khiêu khích như vậy, đương nhiên không thể để cho người ta thất vọng."

Vừa nghĩ đến đây, Sở Thiên vốn có chút mồi mết trong cơ thể, lập tức một lần nữa toàn thân tràn ngập lực lượng, ánh mắt như thiêu đốt, đầu ngón chân điểm xuống đất mặt, thân ảnh mơ hồ gia tốc, lợi trào mơ hồ ánh lên những tia âm u, dứt khoát phóng tới cường địch.

Khán giả trong ánh mắt đầy chờ mong, hai kẻ mạnh nhất chiến đấu với nhau, rốt cục triển khai hoàn toàn, cảm xúc phấn khởi như gió lốc, trùng trùng điệp điệp quét qua khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Trong lúc chiến đấu đột phá

Trận chung kết trên lôi đài, mặt đất một mảnh hỗn độn, từng đạo khe nứt lớn đan xem trải dài phiến trên khối đá khối vỡ vụn.

Hai đạo thân ảnh người tiến ta lui, thân hình chẳng chệch, đang tiến hành hoa mắt giao phong. Không có từng quyền trầm đục, chỉ có âm thanh xé gió và làm cho người xem xê dịch trong kinh ngạc.

Những người có nhãn lực đều hiểu rõ trong đó hung hiểm như thế nào. Như vậy cũng tốt so với hạ cờ vậy, chỉ có nước cờ dở mới có thể lỗ mạng xuất thủ vô ích, đã thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm. Mà cao thủ thì là bố cục toàn trường, ẩn nấp, chường không đối thủ hướng đi, tìm khuyết điểm, một kích mất mạng.

Lúc này trong tràng hai người chiến đấu, mỗi chiêu đều có dụng ý của nó. Trải qua một hồi dò xét lẫn nhau đầy đủ rõ ràng. Trong nội tâm minh bạch thăm dò không hề tụt yếu, gặp được Kỳ Phùng Địch Thủ, chỉ có thi triển bản lĩnh, võ học đến lúc cuối cùng quyết ra thắng bại.

Chính thế mà nói, hai người này đều có điều cốt kỵ.

Làm Sở Nghị kiêng kỵ chính là sự khùng bỏ của đối phương, cùng với Hắc kim trảo sắc bén. Trực giác nói cho hắn biết, nếu là dính vào thứ này, tư vị tất nhiên không dễ chịu.

Trảo bên trên mặc dù không độc, lại thắng được kịch độc, thân trúng độc được còn chống chịu được, nếu như không cẩn thận trúng Thủ trảo, eo bụng sẽ bị lập tức bị xé ra.

Sở Thiên thì là lo lắng đối thủ bạo phát toàn lực, mỗi một chiêu bổ sung nguyên lực hơn xa lúc trước, uy lực chiêu số gia tăng mãnh liệt, giờ tay nhắc chân đều tạo thành khả năng trọng thương.

Mặt khác, tinh huyết đoạn có thể vận chuyển huyết dịch, bổ sung thể năng, như so với sức chịu đựng, hẳn xa không bằng đối phương.

Tuy nói tại đồng tử lực cùng tinh thần bao trùm, Sở Thiên có thể trực tiếp thăm dò sơ hở, có thể theo bây giờ tình hình chiến đấu, điểm này ưu thế vô pháp chuyển hóa làm chân thật cơ hội thắng.

Rốt cuộc tu vi của hắn chỉ ven ven có tầng năm, chênh lệch với đối phương tới hai tầng, những sơ hở trên người Sở Nghị Huyết Đồng có thể phát hiện, tinh thần cảm giác trở nên rõ ràng, nhưng động tác tay chân lại theo không kịp ý thức.

Ở trong Huyết Đồng, những sơ hở này trôi qua quá nhanh, còn chưa kịp bắt mà đối thủ đã thắng tu vi, phản ứng hoàn toàn theo không kịp sơ hở biến hóa. Cuồng trảo sơ hở nhưng chiêu thức phát ra, sơ hở đã chuyển đi nơi khác, gọi người không có đường nào.

Thấy thế Sở Thiên trong lòng dâng lên cảm giác vô lực, tinh huyết đoạn khác xa gân cốt đoạn không có khả năng so sánh, chỉ cần huyết dịch tiếp tục, nguyên lực liên tục không ngừng, tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng bị hao tổn chết.

Đáng buồn là thấy trước kết cục nhưng không thể tránh được. Muốn nhận thua lại không cam lòng. Dầu ao thắng được trận này mới có thể lấy lại danh dự cho tiểu tỷ tỷ, mới có tư cách khiêu chiến Sở Phi Dương.

Người này từ lúc mấy năm trước liền hoành không xuất thế, thực lực cao minh sừng sững tại Liệt Nham thành cùng thế hệ đỉnh phong, trở thành sự kiêu ngạo của Sở gia cùng người trẻ tuổi thần tượng.

Sự tồn tại của hắn khiến cho ước mơ thuở nhỏ của Sở Thiên toàn là vô đạo. Trước lúc khai linh tiểu Sở Thiên ngày ngày bồi dưỡng thân thể, củng cố căn cơ, chuyện thích làm nhất chính là chui vào trong thư phòng đọc chuyện xưa của cường giả.

Bao nhiêu lần, thư phòng của Sở Vân rơi đầy bụi bặm, đọc qua một quyển vốn tên là danh nhân truyện ký, đắm chìm trong truyền thuyết của bọn họ vô pháp tự kiềm chế, những cái kia linh hồn to lớn óng ánh, làm cho người trầm mê say mê, khâm phục kính ngưỡng.

Ngẫu nhiên nghĩ tới, trước kia lão ba chắc hẳn cũng sẽ giống như mình, cái thư phòng sự tĩnh, từng lần một đọc cường giả truyền thuyết. Nhưng bây giờ, trong phòng chồng chất bụi bặm, sách dầy xưa cũ trang giấy tóc vàng.

Vì sao, yên lặng vào động lòng người truyền thuyết thư phòng, lại tích đầy bụi bặm? Sở Thiên cũng không biết, trong trí nhớ, này tòa thư phòng rất giống phụ thân, hoài cựu mà thần bí.

Trong sách cường giả sự tích cuối cùng là truyền thuyết, cho hắn quá mức xa xôi, mà Sở Phi Dương tương đối gần sát, thấy được mò được, có thể nói còn sống truyền thuyết.

Chỉ cần lại thắng một hồi, liền có thể đạt được khiêu chiến truyền thuyết tư cách, thỏa mãn khi còn bé một ít ước mơ, bởi vậy, trận chiến này không có khả năng thua.

...

Người xem rất nhiều người tròn mắt há hốc mồm, trận chung kết biến đổi bất ngờ, vừa xem trọng Sở Thiên chiến thắng, không nghĩ tới đối thủ che dấu sâu như vậy. Lúc trước Sở Nghị những cái kia trận đấu, căn bản chính là đang đùa nhà.

Bị người trêu đùa, xấu hổ vô cùng, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào. Sở Ảnh sắc mặt xanh mét, con mắt phóng hỏa, trên dưới răng giao kích rung động. Sở Nghị che dấu tu vi, một đường trường quyền liền đuổi hắn, không thể nghỉ ngơi là trần trụi nhục nhã. Hắn xưa nay tự phụ thực lực, không ngờ bị người như vậy xem thường.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Ảnh thành kính thay Sở Thiên cầu nguyện, hi vọng hần thể hảo hảo giáo huấn Sở Nghị, giúp hần đem tràng tử bộ đồ trở về.

Tầm mắt nhìn quét qua, chứng kiến trong tràng tình hình, Sở Ảnh lông mày cau chặt, xem ra trông cậy vào Tiểu Thiên báo thù là hy vọng xa vời.

Trải qua thời gian dài quần chiến, Sở Thiên tâm thần đều mệt, mồ hôi rơi như mưa, dần dần cảm giác chống đỡ hết nổi.

Trong lúc kịch chiến, Huyết Yêu đồng tử nhìn chuẩn sơ hở, hần vung trào đánh úp về phía phần eo, nhưng kịch liệt tiêu hao, động tác chậm hơn, bị đối thủ vận người trốn tránh qua.

Quay người chỉ kịp, Sở Nghị mục quang ngưng tụ, một quyền đánh về phía đột kích cánh tay, quyền bên trên kim mang chói mắt, nguyên lực ngưng tụ, tốc độ cũng kinh người. Sở Thiên xoay tay lại không kịp, chỉ phải khúc khuỷu tay liễu mạng một cái.

Nhân thể tất cả bộ vị, trừ quyền chưởng ra, cùi chỏ, đầu gối vậy mà được xưng tụng cứng rắn. Như thế ứng biến, xem như coi như không tệ. Một ít tộc cao tăng thấy vẻ râu mịn cười, đầu bạc điểm nhẹ, hiển nhiên đối với cái này có chút thoả mãn. Kẻ này không chỉ thực lực mạnh mẽ, ứng biến vậy mà thuộc thượng thừa, trẻ nhỏ dễ dạy, gia tộc có hi vọng a.

Quyền khuỷu tay nhất đụng vào nhau, Sở Thiên chợt cảm thấy đối thủ quyền diện truyền đến mãnh lực, đánh tan bản thân nguyên lực, trùng điệp tác dụng tại khuỷu tay.

"Răng rắc."

Không trung truyền đến cốt cách vỡ vụn tiếng vang. Khán giả nghe đã cảm thấy một hồi ghê răng, cùi chỏ có chút khác thường, cái này đương nhiên là ảo giác.

Sở Thiên sắc mặt kịch biến, nhện đau phủ khuỷu tay nhảy lên, bạo thối lui đến bên bờ lối đi, cúi đầu kiểm tra, tay phải xương khuỷu tay đã là phá toái, cánh tay cuộn lại lại duỗi không thẳng.

Dưới tình huống bình thường, chịu như thế thương thế, mặc dù kiên trì, chỗ hiểm bị thương rất khó tránh khỏi giảm chiến lực, lại đầu nữa vậy mà phải thua không thể nghi ngờ, nên mở miệng nhận thua mới phải.

Sở Nghị không có cất bước truy kích, ngược lại có chút hăng hái nhìn đối thủ. Gặp qua Linh Năng tại chữa thương phương diện công hiệu thần kỳ, hần không cho rằng chiêu này thể làm cho đối phương tức vũ khí đầu hàng, hai tay giao nhau đặt trước ngực, ngưng mắt nhìn đối thủ thả hần an dưỡng.

Vị này tộc đệ tuy còn trẻ tuổi, giao thủ thì lại mang đến vô số kinh nghiệm, chiến đấu trực giác kinh người, tương lai không thể lường được, gọi người khinh thường như bất khả.

Bất quá, đối phương hần là xác thực đến thẳng đến cực hạn, rất khó còn có át chủ bài xóc lên, với tư cách là sơ nhập võ đạo người mới, có thể có biểu hiện như thế, được coi là kinh tài tuyệt diệu, tuy bại nhưng vinh.

Sở Thiên bên trái đầu ngón tay hiển hiện óng ánh ngân sắc sáng bóng, đặt tại khuỷu tay phải sung đỏ vị trí nhẹ nhàng xoay chuyển. Sáng bóng tựa như hóa thành vô số mảnh tiêu Quang, dần dần rót vào dưới làn da mặt, nhuận vật mảnh không tiếng động.

Nhìn không đến bên trong, tan tành cốt mảnh tại Linh Năng dưới tác dụng, từng cái trở về tại chỗ, chậm rãi kết hợp lại. Rất nhanh, bên trong cốt cách khôi phục như xưa.

Cuối cùng, khuỷu tay sung đỏ biến mất dần, chuyển thành khỏe mạnh màu da, liền cùng hoàn toàn không có chịu được qua tổn thương đồng dạng.

Mất thấy tình như vậy, trong tràng người xem không khỏi cực kỳ hâm mộ, tất cả mọi người đồng đều nghĩ, chính mình học được chiêu thức ấy là tốt rồi, thân lâm tuyệt cảnh, tùy tiện thúc dục dị năng, đảo mắt liền có thể đứng lên, hiển nhiên lại là mảnh hảo hán.

Trên thực tế, Linh Năng tuy ảo diệu vô cùng, công dụng rộng khắp, lại không thể không hề có kị nơi đây sử dụng. Một khi Linh Năng kiệt quệ, Tinh Thần lực dùng hết, không nên đối diện động thủ, chính mình trước hết xong đời. Bọn họ là nghĩ như vậy, hoàn toàn là khuyết thiếu đối với Linh Năng lý giải làm ra.

Linh Năng chữa thương công hiệu, cùng tu vi và Tinh Thần lực trực tiếp móc nối, thiên thượng sẽ không bảnh trên trời rơi xuống.

"Sở Thiên, ngươi rất tốt, e rằng sau đó không lâu sẽ vượt qua ta. Nhưng là bây giờ hơi sớm, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tỉ mỉ quan sát, Sở Nghị xác định đối phương đã đến cực hạn, lại không có trào phúng, mà là bình tâm tĩnh khí tự thuật sự thật.

"Xem ra lại không nhận thua, liền biến thành quán quít chặt lấy người nha."

Đáng chất tiểu ý tại Sở Thiên trên mặt hiển hiện. Đích xác, nếu như vô lực chiến thắng đối thủ, như vậy nhận thua chính là sáng suốt lựa chọn. Tiếp tục đánh xuống, cũng sẽ không có chỗ chuyển biến.

Có thể nếu là nhận thua, chung quy có chút không cam lòng. Hần nhắm mắt trầm tư, thái độ có chút do dự.

Mấy ngàn người ngừng lại ồn ào, toàn trường lặng ngắt như tờ, khán giả nín thở đợi hấn mở miệng, câu tiếp theo, có lẽ trực tiếp quyết định kết cục.

Đang do dự, Sở Thiên bỗng nhiên phát giác, rồi mới trị liệu xương khuỷu tay, tựa hồ sản sinh một ít dị biến, như tàn sát bừa bãi phong bạo đồng dạng, trong chốc lát truyền khắp toàn thân.

Mà, trong cơ thể khí tức hơi trầm xuống, bắt đầu bạo động dâng lên ngày gần đây dừng lại không tiến nguyên lực, tại trong kinh mạch gia tốc vận chuyển, trước đó hao phí đại lượng nguyên đan cũng không cách nào đột phá bình cảnh, lại vào lúc này có chỗ buông lỏng.

Xem ra, hấn như muốn tại giờ này khắc này, đột phá tu vi che chắn, đạt tới luyện thể tầng sáu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tú hoa châm

"Ha ha ha."

Trong thể nội của Sở thiên, tiếng nổ vang trong xương cốt càng ngày càng to, thời gian dần trôi qua, tất cả mọi người đều cảm thấy không thích hợp, sau đó người có nhãn lực tốt phớt chút liền phát hiện ra hấn đang muốn đột phá.

Nguyên bản là hấn đang đột phá trong chiến đấu. Không ít người cảm khái vô hạn, kết quả của trận tranh tài này thực sự vẫn chưa chấn chấn được.

Tại đây vô số người sợ hãi thán phục Sở Thiên còn có người hi vọng hấn đột phá thành công, gia tăng độ hấp dẫn, mà bọn họ sẽ được thấy chiến đấu ở một cấp độ cao hơn.

Cũng có người lo lắng Sở Nghị sẽ lựa chọn ra tay lúc này, một khi đánh lén thành công, hấn sẽ chắc chắn dành được chiến thắng.

Sở Nghị cũng không làm như vậy, ngược lại khoanh tay chờ đợi, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chú đối thủ, trong mắt lộ rõ vẻ vui sướng khi gặp kình địch.

Thể nội của Sở Thiên khí tức không ngừng tăng cao, đến thời điểm nào đó, phảng phất như đánh vỡ một tầng bình chướng vô hình, nguyên lực thuro đó tăng vọt, tu vi đột phá Luyện Thể tầng sáu.

"Răng rắc răng rắc."

Sau kiếng kêu trầm đục sàn đấu nứt ra dưới chân Sở Thiên run lẩy bẩy.

Cảm nhận được cỗ khí tức này, đám người đều biết hấn đột phá thành công, không ít người lộ vẻ vui mừng, giống như có trò hay để xem, trận chung kết này chất lượng thật tốt.

Thể nội của Sở thiên nguyên lực được tăng cường, lượng dự trữ cơ hồ mở rộng gấp đôi. Nhục thể càng thêm cường mãnh, mỗi một khối cơ bắp đều cứng cáp hơn, trong chiến đấu nháy mắt bộc phát ra lực lượng, chắc chắn là tăng lên trên diện rộng.

Đó cũng không phải là chủ yếu. Gân cốt sau mỗi lần tiến giai, là được lợi lớn nhất.

Đến một bước nào đó, Sở Thiên có thể tu luyện cho xương cốt cứng cáp, độ cứng đủ để so sánh với vũ khí bình thường, chỉ có vũ khí cao cấp, mới có thể tạo thành uy hiếp.

Thánh Vũ đại lục địa vô cùng rộng lớn, các loại tài nguyên trân quý vô số. Cũng không thiếu tài nguyên rèn luyện vũ khí, lại càng không thiếu thợ rèn lành nghề. Bởi vậy, số lượng và chất lượng vũ khí đem lại cho võ giả vô cùng phong phú.

Sở Thiên liền biết, trang bị chia làm phạm binh, Linh binh, tiên binh ba cấp bậc lớn, phạm binh chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm cùng tinh phẩm.

Về phần Linh binh, dù là hạ đẳng nhất, toàn bộ Thiên La quốc đều tính cực kì hi hữu, chỉ có một số tông phái cao tầng, hoặc thế gia kiệt xuất từ đệ mới có tư cách có được, đều là bảo bối không bao giờ sử dụng tùy tiện.

Mà tiên binh, Sở Thiên chỉ đọc qua một số điển tịch, tuyệt thế võ giả cầm trong tay tiên binh, phi thiên độn địa không ai địch nổi, cố nhiên làm cho người hướng tới, nghĩ tới còn xa hấn mới đạt được.

Tiên binh hoàn toàn vượt qua phạm vi hiểu biết của hấn, ngay cả nghĩ đều không dám nghĩ tới.

Lần này tiến giai, xương cốt đều đạt được cường hóa, trở nên kiên cố hơn thực, sự ngưng tụ càng thêm chặt chẽ. Tuy cốt mảy sắc càng đậm hơn trước, bên trong gân hiện ra tơ máu, nhìn qua tràn ngập dẻo dai.

Chỉ có đem gân cốt tu luyện tới cảnh giới cao thâm, mới có thể có đến một bước này. Trực tiếp có ích cho trận chiến, Sở Thiên thân thể tính dẻo dai tăng nhiều, cùng thời khắc giao thủ với người khác, động tác cân đối linh hoạt, thể công thu phóng tự nhiên.

Đủ loại chỗ tốt, sao kể hết được.

...

Sở Thiên ổn định tu vi, thở ra một hơi, từ từ mở mắt, cảm kích ánh mắt nhìn về phía đối thủ, cười nói: "Đợi lâu. Đa tạ."

"Lúc trước ta là quá lo lắng, chúng ta tiếp tục?"

Sở Nghi trong mắt đầy lên chiến ý, chiến thắng đối thủ lúc này, càng lợi cho việc ma luyện bản thân.

Nghe vậy Sở Thiên gật đầu tán thành.

Sở Thiên nhìn xuống đám người bên trong mắt tinh quang lấp lóe, nâng lên tinh thần, bộc phát nguyên lực, cường độ so sánh lúc trước tăng lên rất nhiều, khí tức trầm xuống, mi tâm Huyết Yêu đồng mở ra, linh năng ẩn nấp vận sức chờ phát động, đồng lực cùng tinh thần lực song trọng bao trùm, toàn diện không chế thế cục.

Thấy thế Sở Nghi vận khí lực, nguyên lực bộc phát, không khí khẽ chấn động, quát lên một tiếng lớn, kim mang lan tràn quanh thân, cả người hóa thành ám trầm kim nhân, tứ chi hiện ra đạo đạo đường vân, kim sắc chiến thể toàn diện mở ra.

Bên trong cánh cửa võ học, kim văn là biểu tượng của lực lượng. Từ đầu đến giờ, đường vân đã lan khắp tay chân, chẳng những hai tay uy lực tăng cường, chân cũng được cường hóa, tốc độ nhanh chóng tăng lên kinh người.

Hai người đạp lên mặt đất, bước nhanh, từ hai bên đài lao đến trung tâm, cấp tốc tới gần đối thủ.

Tới gần Sở Thiên đâm ra một quyền, nắm đấm bị nồng đậm nguyên lực bao khóa, ánh sáng ngân quang bao bọc cánh tay phải, đốt ngón tay còn hiện ra các điểm sáng đỏ.

Đối thủ của hắn, cánh tay Sở Nghi chấn động, trên đó kim văn quang mang đại thịnh, lần lượt biến mất, tận hóa thành năng lượng tuôn vào lòng bàn tay, mười ngón nắm thành quyền, hai quyền phát ra ánh sáng chói mắt như hai mặt trời nhỏ, cùng đối phương hung hăng chạm vào nhau.

"Oanh."

Thế công đụng vào nhau trong nháy mắt, cánh tay Sở Thiên lắc một cái, ám kinh hung mãnh phát động, như biển cả dậy sóng, tầng tầng ngang nhiên đánh tới, như muốn quét sạch mọi thứ trước mặt. Vừa đánh vừa linh ngộ ra tam trọng Tu Du kinh.

Nhưng trước mặt kim quang lấp lánh, tựa như hàng rào khó mà phá hủy, mặc cho sóng gió ngàn vạn, ta vẫn lù lù bất động.

Sóng lay Nhạc Dương thành, sóng diệt, còn thành thì không? Kết quả không trọng yếu, vô luận như thế nào, song phương va chạm đều chấn động lòng người, kinh thiên động địa oanh liệt hoàn Mỹ.

Xung kích lan tràn ra, giữa trời hóa thành khí lãng, hai người lui lại mấy bước, tóc mai theo gió cuồng vũ, trong mắt chiến ý càng đậm hơn, không có ngôn ngữ, ngưng thần vận lực, vung tay huy quyền, tiếp tục chiến đấu.

"Rầm rầm rầm"

Tất cả người xem nhìn chăm chú, hai vị tuyển thủ đụng số quyền, quyền quyền chạm nhau, kinh bạo vô cùng.

Chỉ nhìn từ xa, đều đủ để cảm thụ lực lượng trong đó. Không ít thiếu nữ bị những quyền kinh như dã thú chấn nhiếp, tay che miệng hoa dung thất sắc, nhưng phương tâm chỗ sâu nhất đối với việc này có chút khen hay. Vô luận là vô giả có thực lực, luôn luôn có người sùng bái. Mỹ nữ yêu anh hùng, từ xưa đều như thế.

Chính diện va chạm qua đi, hai người đều thối lui mấy bước, hai đạo ánh mắt kịch liệt nhìn nhau, trong đó, ngưng trọng cùng thường thức cùng tồn tại.

Tiếng vỗ tay cùng lớn tiếng khen hay nổi lên bốn phía, vang vọng khắp nơi, kéo dài không thôi. Đến một bước này, hai vị tuyển thủ mỗi một cử động, đều dẫn tới chú ý của khán giả.

Trong lúc đó, một vài người để ý đến lúc hai người lui lại, cân nhắc tốc độ cùng số bước chân hai người lui về sau, trải qua suy tư chu đáo chặt chẽ, cuối cùng ra kết luận, Sở Thiên mặc dù đột phá, những vẫn còn rơi vào hạ phong.

Một điểm này, chính Sở Thiên cũng biết, nhưng trong lòng không khẩn trương, ngược lại vô cùng hưng phấn. Thực không nghĩ tới, vèn vèn đột phá một tầng, vậy mà mạnh lên nhiều như thế.

Nếu trước đó, cùng Sở Nghi đối chiêu, kết quả sẽ không phải là vấn đề ai lui lại nhiều hơn, mà là đối phương êm đẹp đứng đấy, mình bị bay ra bên ngoài, rơi xuống dưới đài thua trận tranh tài.

Hai người nghỉ ngơi một chút, khí tức bình ổn, liền lao về phía đối phương, lại kịch chiến.

Càng về sau, Sở Thiên thân hình càng mơ hồ, chợt đến chợt đi, hóa thân thành một đạo gió xoáy không hề bị trói buộc, trong gió xoáy khi thì chớp động ngân ban, khi thì nhô ra trào ảnh tối tăm, chuẩn xác vô cùng đánh về nơi yếu hại của đối phương.

Mà Sở Nghị cao gần hai mét thân thể kim quang sáng chói, tựa như thân thể làm từ sắt thép, tứ chi chi ngưng tụ sức mạnh kim văn thỉnh thoảng lại hiển hiện, khi thì hai tay xoay chuyển, vận chuyển quyền kinh hoá giải hai trào của đối phương.

Chân đạp huyền diệu bộ pháp, thân thể cao lớn dường như nhỏ bé lại, bên trong gió xoáy không hề hoảng loạn, xu thế tránh tự nhiên.

Bóng đêm dần dần sâu, ánh trăng như nước, lặng yên đổ xuống. Trong sự yên tĩnh, khán giả ngưng thần nín hơi, diễn võ đài to như vậy không hề có một tia tạp âm, chỉ có tứ chi va chạm cùng âm thanh gào thét.

Gió xoáy càng ngày càng chậm, dần dần lộ ra thân hình Sở Thiên. Hắc kim loại trào đã biến mất, hiển nhiên tiêu hao quá lớn, không thể duy trì. Huyết Yêu đồng vẫn quý dị như trước, nhưng đã gần kiệt lực, tựa như lúc nào cũng khả năng biến mất.

Kim nhân đối diện quang mang cũng ảm đạm rất nhiều, hiện ra diện mục Sở nghị, trong mắt của hắn thần sắc mỗi một, trên trán mồ hôi lâm ly. Xem ra, loại người thân kinh bách chiến như hắn, cũng không nhẹ nhõm hơn chút nào.

"Nên phân định thắng thua rồi."

Trong đầu hai vị tuyên thủ, không hẹn mà cùng lướt qua một cái ý niệm, dưới ánh trăng sáng chiếu rọi hai thân hình mỗi một, hai người diện mục kiên nghị, biểu lộ quả quyết.

Vật lộn lâu như vậy, hai người càng lộ vẻ mỏi mệt, một cái chớp mắt, đều tung ra song chưởng đánh về phía đối phương, chưởng thế không hoa mỹ cũng không nhanh chóng, như Ngu Công dõng núi chậm rãi đẩy về trước, một một đường tiến tới.

Cuối cùng, hai người bốn chưởng chạm nhau, thân thể không nhúc nhích tí nào, đáng như hùng vĩ son nhạc, làm lòng người sinh kính ngưỡng.

Đám người nhìn không chớp mắt, hai cổ khí lực tranh đấu rất lâu, ý muốn nhất muốn chiêu đánh bại đối thủ, lại lâm vào trì hoãn khổ chiến, một phen tuần tủy tiêu hao về sau, vô số người trong chờ mong, cuối cùng cũng phân ra được thắng bại. Sở Thiên khí lực không tốt, gần như khô kiệt, mà đối phương y nguyên có chút còn sót lại.

Sở Nghị mặt lộ ý cười, mặc dù đối thủ tương đối khó chơi, nhưng lại phạm vào là sai lầm trí mạng. Nhục thân tăng sáu lại muốn đối chiêu với nhục thân tăng bảy, không biết tự lượng sức mình tất thua không thể nghi ngờ. Nhìn thấy tình hình này, cơ hồ tất cả mọi người cho rằng thắng bại đã phân.

Chỉ có Sở Thiên lại chưa lộ ra thần sắc tuyệt vọng. Trên trán Huyết Yêu đồng bơi vì mỗi một thu hẹp, nhưng như cũ ngoan cường mà mở ra, trong đó quang mang thăm dò bốn phía, sau khi nhìn qua rất nhiều vật, rốt cục dừng lại trên người một lão phụ quan chiến.

Kìa là, một chiếc tú hoa châm!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chiến thắng

Sở gia cùng các gia tộc quyền thế khác đều tuyển rất nhiều người hầu xử lý việc vặt vãnh. Tỉ như Ngô mục là một người họ hàng xa của Sở gia cũng là người làm những công việc vặt vãnh trong gia tộc.

Lượng công việc cũng không lớn, đơn giản chỉ là trợ giúp tiểu thư cùng bọn thị nữ, giặt chút quần áo, rửa bát đĩa.

Mặc dù mỗi ngày cần dậy sớm, sẽ khiến những người được nuông chiều từ bé kêu khổ không thôi, nhưng những người xuất thân bản hàn như Ngô mục, căn bản không có vấn đề gì. Huống chi mỗi tháng đều có ngân tệ vào tay, trọn vẹn không dưới trăm ngân tệ.

Nếu không có việc này, không biết phải tốn thời gian bao lâu, chịu bao nhiêu khổ cực, mới có thể kiếm nhiều như vậy. Nhưng hiện tại vén vén chỉ cần làm chút việc vặt là ngân tệ đã đến tay.

Sự thật từ khi làm giúp việc trong tộc, địa vị trong gia đình của Ngô mục cũng tăng cao, trước đó đối với trượng phu rất ngoan ngoãn nghe lời, bây giờ thì chỉ cần nói một lão chồng cũng sẽ không dám nói hai.

Trong tay công việc bận rộn, nhưng luôn có thời gian rảnh rỗi. Sau khi bận rộn làm việc, thỉnh thoảng sẽ nghỉ ngơi tiện thể làm chút việc tư, cùng các đồng bạn châu đầu ghé tai trò chuyện việc nhà.

Coi như nô bộc, cũng có tâm hóng hót. Rảnh rồi bọn họ thích nghe ngóng chuyện trong nhà, chuyện lớn như trận so tài này, tự nhiên ai cũng không muốn bỏ qua.

Võ giả là thứ bọn họ cả đời khó mà vớ tới. Thông qua quan sát võ giả tuổi trẻ tranh tài, tranh luận so sánh mạnh yếu, nói đến khi mặt đỏ tới mang tai, nước bọt văng khắp nơi, phảng phất trên đài tranh tài, là con cái của bọn hắn.

Sáng sớm hôm nay, Ngô mụ cùng các đồng bạn đi đến diễn võ trường, ý muốn quan sát trận so tài trực tiếp. Nàng một mặt xem so tài, một mặt lại cầm kim khâu quần áo. Muốn qua mùa đông này, nhitừ quần áo dày thêm một chút, bên ngoài bán đồ toàn là đồ kém chất lượng, không bằng tự mình làm, trong lòng mới an tâm.

Trận chung kết biến đổi bất ngờ, người người hồi hộp không thôi, nàng nhìn đến mê mẩn, động tác trên tay dần dần chậm lại, vân vê kim khâu, tâm không còn để ý đến chuyện trên tay nữa.

Trên đài một vị tuyển thủ chợt nhìn đến phía mình, mi tâm ánh mắt đỏ như máu, có chút khiếp người. Ngô mụ lấy làm kinh hãi, mồ hôi lạnh túa ra. Phát giác được trong tay dị động, vội cúi đầu xem xét, nhìn như tú hoa chậm chậm rãi sống lại, hơi rung nhẹ giữa ngón tay.

Nhối một cái khiến nàng buông tay ra, làm hơn phân nửa quần áo rơi xuống đất dính đầy bụi. Bất quá nàng không bận tâm chút nào, mà kinh ngạc nhìn, vón tú hoa chậm nên rơi xuống đất, lại trôi nổi trên không trung.

Ngân châm như bị bàn tay vô hình điều khiển, tựa như sinh ra cánh, Ngô mụ xoay múa trên đỉnh đầu Ngô mụ. Thấy thể mặt nàng cháy đầy mồ hôi, con mắt hoảng sợ nhìn theo quỹ tích chuyển động của nó.

Ngân châm càng múa càng nhanh, vèo một cái phá không rời đi, biến mất trong tầm mắt, nàng gót chân như nhũn ra, đặt mông ngay tại chỗ sắc mặt trắng bệch lấm bầm: "Xong rồi, châm thành tinh."

Thời khắc sững sờ xuất thần, chợt nghe thấy tiếng kinh hô, Ngô mụ định thần liếc nhìn bốn phía, gặp ánh mắt mọi người đều tụ tập trên đài nàng cũng quay ra nhìn.

Ban đầu chỉ thấy hai vị tuyển thủ đối chưởng, cũng không phát hiện dị dạng. Thấy mọi người đều lộ vẻ chấn kinh, trợn tròn mắt, nàng cẩn thận nhìn lại. Thấy ẩn hiện giữa hai người lơ lửng một cây kim mặt nàng lộ vẻ hãi nhiên cùng không hiểu.

Tú hoa chậm lơ lửng trong hư không, vững vàng ngừng trước yết hầu Sở nghị. Nhưng hai người bốn chưởng chống đỡ, căn bản không thể nào đưa ra tay, nhưng cây kim không có dấu hiệu nào mà xuất hiện, vượt quá dự kiến của đám người.

Khán giả không có cách nào giải thích được, khu khách quý lại không thiếu người kiến thức cao minh. Trên mặt vị trưởng lão mũi ưng của Tổng gia lộ ra kinh ngạc, nhin không được mở miệng nói: "Cách không nhiếp vật?"

Dứt lời, quay đầu liếc nhìn Lưu gia trưởng lão, cả hai khẽ gật đầu, kiểm chứng ý nghĩ trong lòng của đối phương, hoàn toàn chính xác là do tinh thần lực.

Tu luyện tinh thần không dễ, mỗi khi tiến một bước đều muôn vàn khó khăn. Quá trình tôi luyện tinh thần lực, chính là quá trình vô cùng khổ cực. Lại loại thống khổ trực tiếp tại tinh thần, so với tra tấn nhục thể còn khó chịu hơn gấp mấy lần, có thể chịu đựng được là vô cùng hiếm thấy, có thể nói vô cùng hiếm gặp.

Sơ tu tinh thần lực, tác dụng cũng không rõ ràng, chỉ có thể tăng lên ngũ giác, dò xét thăm dò. Nhưng theo tu vi tăng lên, thường thường sẽ hiện ra tác dụng không thể tưởng tượng nổi.

Nghe nói tu hành tinh thần đến một mức nhất định,

Không cần thi triển quyền cước, chỉ bằng vào thôi động tinh thần, trong một ý niệm cướp đoạt thần trí ngàn quân, vì thế vô số người ước ao đạt được.

Có thể tu hành tinh thần lực, vốn là vô cùng ít. Trong đó, hơn phân nửa ở vào trình độ nhập môn, đủ loại yếu tố ảnh hưởng nói chung khó mà tiến thêm một bước. Cách không nhiếp vật, đủ thấy tinh thần đã vô cùng cường đại, vượt qua đại đa số võ giả tu luyện tinh thần lực, loại người này, chỉ sợ vạn người mới có một.

Tuy nói thu lấy chỉ là một cây tú hoa châm. Nhưng có thể làm được điều này nhìn thì dễ mà làm không dễ tẹo nào. Nhiếp châm hiệu quả bình thường, nhưng nếu tu vi sâu, thu lấy cả một toà núi, ngấm đến phi thường đáng sợ.

Trong truyền thuyết, một vài niệm sư có thể thu lấy cả một ngọn núi, dời sông lấp biển, hủy quốc gia trong ý nghĩ, diệt thành trì chỉ cần đảo mắt, có thể xưng là lợi khí chiến tranh.

Cũng có người tâm thần khê động, thấu thiên hoá nhật, thao túng động vật làm việc cho mình, thì càng kinh khủng. Nếu như trong thời khắc cao trào nhất của trận chiến, nhân vật trọng yếu đột nhiên phản bội, sợ rằng sẽ thay đổi hoàn toàn chiến cuộc.

Những người cao tăng thấy rõ chuyện này, trong đầu đều hiện lên suy nghĩ này, người điều khiển châm này đích xác là thiên tài.

Người được nghĩ đến nhiều nhất này giờ chính là Sở Thiên. trong khi triển khai vật lộn hắn đã suy nghĩ đối sách, sau một phen trầm tư suy nghĩ rốt cục cũng nghĩ ra hiểm chiêu này.

Lúc trước rèn luyện, tinh thần lực của hắn đạt tới trình độ rất cao. Dùng để phụ trợ chiến đấu là thứ nhất, cách không nhiếp vật mới là quan trọng. Cái sau độ khó cực cao, hắn thử đi thử lại, thất bại vô số lần, hấp thu đại lượng kinh nghiệm, gần đây mới thành công.

Lấy cường độ tinh thần của Sở Thiên, chỉ có thể thu lấy vật phẩm nhỏ bé, đao kiếm bình thường đều không thể thu được, điều này làm hắn phàn nàn không thôi.

Nếu để người khác nghe được, chắc chắn sẽ nhỏ bọt chìm chết hẳn. Mọi người đều ở khổ tu mấy năm đều không tiến triển, hắn mới chỉ tập luyện một chút, liền có thể ngự vật, còn không biết vui mừng, ngược lại phàn nàn tiến độ chậm chạp, mong cho lão thiên đánh chết hắn, tránh khỏi nhìn thấy lại ngứa mắt.

Bất quá, chỉ bằng vào một cây kim, tác dụng thực có hạn. Lấy tốc độ của đối thủ, tùy tiện nghiêng thân, liền có thể nhẹ nhõm né tránh. Huống chi người này chủ tu nhục thể, chỉ cần né qua chỗ trí mạng, đâm địa phương khác, hiệu quả còn không bằng bằng gãi ngứa ngứa.

Cho nên, Sở Thiên cũng không có lỗ mắng xuất thủ, mà nhìn xuống kiên nhẫn chờ đợi, đến tận phút cuối đối phương mới té ra chiêu này dùng làm kì binh, ý đồ thay đổi cục diện.

Nguyên ý cùng luyện thể tăng bảy đối phương, hắn tự có tính toán. Cũng không như người khác suy nghĩ, đập nổi chìm thuyền liều mạng đánh cược một lần.

Ngay cả Sở Nghị cũng không ngoại lệ, người mới vào con đường võ đạo không lâu, có thể cùng hắn chiến đấu đến một bước này, đã phi thường biến thái. Lại không nghĩ kẻ kia còn giấu thủ đoạn, không nóng vội, đến tận phút cuối mới dùng ra.

"Một trận chiến này, cuối cùng thua do khinh địch."

Đối với việc này, Sở Nghị khoe miệng nhếch một cái, phác họa ra ý cười đáng ghét. Phóng nhãn cả trận tranh tài, đều cho đối thủ đầy đủ tôn trọng, đến tận phút cuối, trong lòng không chút sơ sẩy. Nhưng vừa chủ quan qua một cái chớp mắt, liền thất bại trong gang tấc.

Tu hành hai tháng, có thể nói Sở Thiên có lợi khí duy nhất là sự mưu mẹo. Mà Sở Nghị, cẩn thận từ đầu đến cuối vẫn bị lật thuyền trong mương.

Kim sắc chiến thể mặc dù cường đại, lại không cách nào bảo hộ bộ vị yếu hại, giống như yết hầu, chỉ cần đâm nhẹ, lập tức sẽ mất mạng, tuyệt không còn đường nào khác.

Mặc dù, Sở nghị trong lòng minh bạch, tình trạng đối thủ hồng bét. Chỉ cần qua một lát nữa, thắng lợi sẽ tới. Nhưng lại xuất hiện cây kim này nó chỉ cần tiến tới một chút mình sẽ đưa xong cái mạng nhỏ.

Trận chiến này, hắn thua.

Sở Nghị nhìn về phía đối thủ biểu thị nhận thua, hai người ánh mắt giao lưu, lĩnh hội tâm ý của nhau, đồng thời thu hồi kinh lực, mềm oặt ngã xuống đất biểu lộ vẻ mệt mỏi không chịu nổi, phảng phất một giây sau liền có thể thiếp đi.

"Này nhị tử của hắn không chỉ có thiên phú tuyệt, bản tính càng thuần khiết, không có nhục môn phong tộc ta."

Thấy thế, Tam trưởng lão mặt lộ vẻ vui mừng. Vừa rồi hắn từ đầu đến cuối ngưng tụ tâm thần, đề phòng vạn nhất. Dù sao thời điểm đó, nếu như một phương đột nhiên đổi ý, tất nhiên có thể thắng tranh tài. May mắn, sự thật chứng minh hai người đều không phải hạng người vô sỉ.

"Tranh tài kết thúc, người thắng Sở Thiên. Chúc mừng Sở Thiên lấy được chiến thắng của năm nay."

Tam trưởng lão lên tiếng sau đó khẽ vuốt bộ râu bạc phát phơ. Diễn võ trường vang lên tiếng vỗ tay không ngớt không ít người reo hò mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Thanh xuân

Thân là người mới sơ nhập võ đạo đối đầu với rất nhiều cường địch đều chiến thắng nổi bật, không thể không nói biểu hiện của Sở Thiên rất kinh điển, khiến mọi người rung động.

Người xem tiếng vỗ tay như sấm, hoan hô tràn ngập, đông đảo ánh mắt sùng bái tập trung Sở Thiên, làm hắn toàn thân không được tự nhiên.

Khách quý cao tăng những ai quen thuộc đều thì thầm. Lưu Gia Trưởng Lão trên mặt chất nụ cười đầy hiền lành, hướng tam trưởng lão cảm khái nói: "Chúc mừng lão huynh, tộc lại dân sinh một vị thiên tài, tiểu gia hỏa này tương lai thành không thể lường được, chúng ta đám này lão gia hỏa sớm muộn gì cũng phải nhường vị."

Tam trưởng lão tay lướt bộ râu trắng, nội tâm mười phần đắc ý, bất quá trên mặt khiêm tốn nói: "Chỗ nào, tiểu hài tử vừa cất bước mà thôi, sau này con đường còn dài mà."

Tổng Gia Trưởng Lão theo thường lệ xụ mặt, trong nội tâm lặng yên suy nghĩ sự tình. Hắn đã hỏi thăm ra lai lịch của Sở Thiên, con trai của Sở Vân. Kia Sở Vân hiện tại tuy phế đi, nắm đó lại là khó lường.

Xem ra, kẻ này chính là kẻ thừa tu luyện thiên phú của phụ thân, tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng lọt vào trong tầm mắt Tổng Ngọc tiểu tử, đến lúc đó có trò hay để xem rồi.

Mất thấy Sở Thiên đi đến cuối cùng, Sở Vân kiệt lực bảo trì vững vàng, trong mắt không thể ức chế lấp lánh lệ quang. Biểu hiện của con trai ngay cả ánh mắt mấy vị bất bệ hân, đều tìm không ra mấy may điểm xấu.

Xem con trai ở trên đài thi triển thân thủ, hân tị như trở lại đoạn năm tháng kia. Nhắm mắt suy nghĩ, ở lĩnh vũ viện tuyển chọn, vượt qua quá quan trọng tướng, hăng hái từng màn, vẫn là vô cùng rõ ràng.

Năm đó tình hình, tựa như lưu tinh xẹt qua bầu trời đêm, tuy thành nhất thời đẹp mắt, đảo mắt lại không dấu vết. Đến nay, trừ bên ngoài Sở Vân, còn có ai nhớ rõ năm đó kinh điển?

Sở Phong bước nhanh rời đi khu khách quý, ra sân đi tới nơi vắng vẻ, với một cây khô tiền trạm định. Hắn không đi không được, nếu đợi tiếp nữa một số người liền sẽ thấy tộc trưởng hân lại cử chỉ thất thất.

Tay phủ thô ráp thân cây, thật sự xúc cảm bình phục tâm tình, thân hình run rẩy dần dần vững vàng. Như Thủy Nguyệt sáng kinh qua cảnh chia cắt, loang lỗ điểm một chút chiếu xuống, ánh sáng khuôn mặt Sở Phong. Mơ hồ trong đó, chỉ thấy hân mặt mang trầm tư thần sắc, vành mắt hơi hơi phiếm hồng.

Liệt Nham thành, hân lấy xử sự vững vàng mà nổi, trong mắt rất nhiều người, đó là một nhân vật vui buồn không hiện, tuyệt ít có thời điểm thất thất.

Chỉ có bạn tri kỉ thân hữu đến lúc, tại rất nhiều năm trước, tộc trưởng hoàn toàn là một loại khác tính cách. Cho dù là khôn khéo người, dần dần bị nghiêm khắc sinh hoạt san bằng góc cạnh, nhưng tóm lại như tùy hứng nhiệt huyết thời điểm. Đó chính là thiếu niên thời đại, cũng có người xưng là thanh xuân. Vô luận xưng hô như thế nào, nhưng không thể nghi ngờ, lúc đó làm vô số người trong lòng còn có hoài niệm.

Đứng lặng thật lâu, Sở Phong bỗng nhiên ra quyền, trùng điệp đánh vào trên cành cây, cây khô lạnh run, cuộn lại Hoàng Diệp tuôn rơi hạ xuống.

Hân mãnh liệt hơi ngửa đầu, kia trương từ trước đến nay bất động trên mặt thanh sắc, đứng là lộ ra nụ cười sáng lạn, chiếu rọi, vốn hơi có vẻ tang thương hân, thoát nhìn rồi đột nhiên tuổi trẻ dâng lên.

Cách đó không xa một người thị nữ tại si ngọc nhìn hân, nàng chưa bao giờ thấy qua như vậy đẹp mắt nụ cười. Trong hoảng hốt, làm cho người kính ngưỡng tộc trưởng đại nhân không có ở đây, trước mặt là vị đối đãi người thân thiết tuần láng thiếu niên.

Phát giác được sự tồn tại của đối phương, Sở Phong mỉm cười nhìn về phía thị nữ, không còn nữa ngày xưa nghiêm túc. Thị nữ khuôn mặt nhuộm hà, trong lòng đọng lại, một hồi luống cuống tay chân, nhắc tới váy áo bỏ chạy.

Đi nhanh, bụm mặt nghĩ thầm, không có ngờ tới tộc trưởng cười lộ lên, lại lột như vậy nhìn, cùng thần tượng Sở Phi Dương có chút rất giống.

Sở Phong tri hoãn thu tiểu ý, trong miệng lầm bầm: "Thật lâu chưa từng lại Phúc Nguyên Lâu, Tiểu Thiên Tộc bị đoạt giải quán quân, lớn như vậy hi sự, Vân ca tổng không có lý do cự tuyệt."

Năm đó, hân thế lại là người sùng bái Sở Vân, được cho người đứng đầu hội hâm mộ. Trong lúc lôi kéo tổ chức, nhân viên dưới trưởng đông không kẻ kiệt.

Mỗi lúc Sở Vân bị gặp cường địch, những người này sẽ đích thân tới hiện trường, cố gắng lên khuyến khích, cùng với liền Độ Nan quan, một đường cười vui đi đến cuối cùng. Trong đó, hân cái này đoàn đoàn trưởng có công lao to lớn.

Sau đó, Sở Vân đau nhức mất danh thiên tài, lớn như vậy nhất quần thể, đứng là Phong Lưu Vân tán, đường ai nấy đi, đến nay nhưng bảo trì liên lạc còn thừa không có mấy, mà hân liền là một cái trong số đó.

Chỉ là, lẫn nhau gặp nhau, khó tránh khỏi hồi ức trước kia huy hoàng, làm tôn thêm sáng nay thâm đậm, không thú vị không thú vị không gặp không biết.

Nhưng hôm nay vừa gặp hi sự, không bằng hẹn nhau tụ lại, hồi lâu không có lại chỗ kia, cực hoài niệm kia vị trí từ, đã từng gặp nhau người, mùi rượu tình đậm đặc làm cho người hướng về.

Phúc Nguyên Lâu, Thành Tây nhất một từ lâu, hoàn cảnh u nhã, từ thuần món tốt, năm đó Sở Vân một đám thường ở chỗ này tụ tập

...

Không còn nữa tiêu sái ngày xưa, Sở Phi Dương biểu tình ngưng tụ. Chứng kiến biểu hiện của Sở Thiên, cho dù là hân, vậy mà rất khó dâng lên bình tĩnh đường vô đạo dài đằng đằng, hân một mình đi tới, thủy chung vượt lên đầu người khác quá lâu, lấy là Vĩnh Bảo cầm ưu thế. Đang muốn lười biếng, chợt

nghe sau lưng bước chân vang lên, lộp bộp lộp bộp, dần dần đi tiệm cận, quay đầu lại vừa nhìn, một thân thân ảnh đã gần trong gang tấc, chậm rãi ngừng đầu, chính là Sở Thiên bộ dáng.

"Còn phải nỗ lực a, như bị Thiên tiểu đệ bắt kịp, vậy mười phần khôi hài."

Suy nghĩ, Sở Phi Dương mặt như sầu khổ, lông mày cau chặt.

...

Sở Thiên cất bước xuống đài, đột nhiên cảm thấy tiếng vang phản phát, nhóm người bốn phía tụ họp tới.

"Sớm biết người không bình thường, không nghĩ tới lại loại quái vật này." Mập mập hồ hết biểu hiện trên mặt khoa trương, mập tay vỗ bộ ngực, một bộ bị sợ nơi này bộ dáng.

"Thật lâu lúc trước ta đã nói, tiểu tử người tiền đồ vô lượng, nhìn đi bị nói trúng rồi a." mặt Sở Thiên đầy nghi hoặc, tới gần người này nhìn đi nhìn lại. Không nhận ra, càng không nhớ rõ lời này. người nào đây a, ai có thể nói cho hắn biết?

Còn có tộc muội ngược đầu khả ái, mặt lộ vẻ sùng bái lưu rú: "Thật lợi hại, tại sao có thể như vậy lợi hại, thật là sùng bái người nga. Quyết định từ hôm nay trở đi, người chính là ta thần tượng."

Những lời như vậy nhiều không kể xiết. người không hề có giao tình cố tình tạo quan hệ, không có liên quan cưỡng ép chấp nối, đâu thêm để ý bầu không khí ngưng ngừng, ngôn ngữ giả tạo. Thậm chí từng người khi dễ Sở Thiên vậy mà qua vô nghĩa, phảng phất chưa bao giờ có khoảng cách, từng cái một cứ như huynh đệ tốt.

Đối với loại hành vi này, Sở Thiên mặc dù không đến mức trợn mắt nhìn, nội tâm lại xì mũi coi thường, mặc kệ đám người này.

Cách đó không xa, một đôi mắt đẹp kinh ngạc tiếp cận hắn, Sở Quyên dắt díu lấy Sở Nghi có thể cảm giác rõ ràng ca ca suy yếu. Nàng thật sự kinh hãi ngây người, tuy nói rèn luyện, người này biểu hiện ra thực lực nhất định nhưng lại xa không tới loại trình độ này. Lúc này mới qua bao lâu, trong mắt nàng vô cùng cường đại ca ca, đã bị sống sờ sờ đánh bại, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật sự khó có thể tin.

"Tránh ra, đều con mẹ nó tránh ra."

người vây quanh Sở Thiên một hồi bạo động, như nước chảy phân ra một con đường. Trong lòng mọi người vốn có nộ khí, nhìn thấy người đến lại giận mà không dám nói gì. Vị này khách không mời mà đến, chính là cùng Sở Thiên có chút đụng chạm Sở Hách.

Hắn tự đại bước phía trước đi, các tiểu đệ xô xô đẩy đẩy, ở phía sau đi theo, thanh thế người xung quanh có phần trắng. Những người bị đẩy ra cũng có mấy vị vô già, có thể thấy nơi này đối phương người đông thể mạnh, chỉ phải như vậy thôi.

một đám người lớn như vậy tách ra dòng người, đi đến trước mặt Sở Thiên, cử chỉ câu nệ xếp thành một hàng.

Không ít người lộ ra biểu tình xem kịch vui, cừ nhân gặp nhau, bọn họ thích nhất. Cẩn thận lại nghĩ, Sở Hách có chút không khôn ngoan, Sở Thiên lấy được đệ nhất nếu phát sinh xung đột chắc chắn cao tăng ra mặt. Người khác không nói, tam trường lão khẳng định cái thứ nhất nhúng tay.

Chuyện riêng như ngoại lệ, bộ phận người mới không hiểu lý lẽ, đồng loạt nhìn về phía Sở Hách, mặt lộ thần sắc sùng bái. Người này thật sự là ngưu, bói móc tìm đến trên đầu quán quân, đối với chúng nó hình thái hướng tới làm như không thấy, dám vì người chỗ không dám là, không phục đều không được a.

Vô số ánh mắt đan chéo, tập trung ở trên người Sở Hách, chậm đợi kịch hay bắt đầu diễn.

Đồng đảo tầm mắt bao trùm, Sở Hách toàn thân không được tự nhiên, sắc mặt phát triển tử hồng, trong nội tâm thầm mắng, nhìn cái gì vậy, người sanh con sao? Có cái gì tốt nhìn. Nhiều người như vậy nhìn, trước đó chuẩn bị hồi lâu, một mực ngạnh ở yết hầu, sừng sốt nói không nên lời.

"Có việc?" Sở Thiên sắc mặt lạnh nhạt, ngón tay chấn động mạnh một cái, lấy ra mai nguyên đan ăn vào, thăm vận nguyên lực trạng thái chữa trị.

Tuy nói trải qua trận chung kết, thân thể vô cùng mỏi mệt. Nhưng chỉ cần hơi hơi khôi phục một chút, thu thập trước mặt đám này mặt hàng, nghĩ đến không nói chơi. Bực này trận chiến, lúc trước có lẽ phiền toái, hiện tại xem ra, một bữa ăn sáng mà thôi.

"Thằng này sẽ không xuất thủ a?"

Thấy thế Sở Hách trong nội tâm sợ hãi, không kịp trên mặt xấu hổ, chắp hai chân lại thẳng băng đứng, nửa người trên rồi đột nhiên cúi xuống lại, hướng Sở Thiên khom người bái thật sâu, xấu hổ sắc mặt chiếu rọi mặt đất, trong miệng rất nhanh nói: "Lúc trước là ta làm càn, thỉnh tha ta một mạng."

Nóng lòng đem nói hết lời, hần mồm miệng có chút hàm hồ, Sở Thiên nghe không rõ ràng, nhưng mày nói: "Cái gì?"

"Nghe không được? Là cố ý giày vò ta đúng không?"

Ý nghĩ này từ Sở Hách trong nội tâm lướt qua một cái, tất nhiên là không dám ra miệng, Sở Thiên trong mắt hắn hình dáng như yêu ma. Cưỡng ép đè xuống bất mãn tâm tình, hắn đem đầu rù xuống thành thấp hơn, kiên nhẫn giải thích phía trước mà nói: "Dĩ vãng đều là lỗi của ta, van cầu người, đại nhân

không ký tiểu nhân qua, tha thứ ta đi."

Chứng kiến đã từng cừ địch cung kính như thế, Sở Thiên khó tránh khỏi sinh lòng khoái ý, trên mặt lại lộ ra trầm ngâm thần sắc: "Cái này nha..."

Khỏe mắt nhất nghiêng thấy hấn do dự, Sở Hách biết chuyện riêng có thể là, trong nội tâm một hồi cuồng hỉ, như nhặt được đại xá ngồi thẳng lên, phui tay, sau lưng tiểu đệ lần lượt tới một cái bình ngọc.

Đưa tay tiếp nhận bình ngọc, Sở Hách cẩn thận bưng lấy, đến gần Sở Thiên then thùng nói: "Đây là diễm tiểu ý tứ, không thành kính ý."

Sở Thiên tiếp nhận cái chai, mở ra một nhét đề sát vào vữa nhìn, mùi thuốc tán, nguyên đan tràn đầy đập vào mũi mắt, xem chừng lại đến vài chục mai nhiều. Hấn mặt mũi tràn đầy không để ý, trong mũi hừ nhẹ một chút, nhanh chóng đem bình thu vào dung giới, làm của riêng.

Thấy thế Sở Hách nội tâm cuồng hỉ, rốt cục cùng quái vật hoà giải, phẳng phát núi cao từ trên người dời, cả người đều nhẹ nhõm rất nhiều. Hưng phấn ngoài, hấn tự tay hướng Sở Thiên trên bờ vai vỗ: "Về sau, chúng ta chính là thân huynh đệ, ít nhiều chiếu ứng, được nhân rồi, chẳng quản nơi này ca ca bên kia đùa nghịch."

Nghe vậy Sở Thiên sắc mặt có chút run rẩy, vật gì, thân huynh đệ?

Về mặt này khiến Sở Hách nghĩ lầm đối phương muốn nổi đóa, tay như điện giật hướng lên bắn ra, trong nội tâm thầm mắng mình can rờ thô lỗ, tại quái vật trước mặt như vậy làm can, chọc giận thẳng này có thể không phải thú vị.

"Ha ha, sự tình đã giải quyết, bây giờ cáo từ."

Sở Hách khoát tay, mang theo các tiểu đệ, như tướng quân chiến thắng trở về đồng dạng, chỉ cao khí ngang mà thẳng bước.

Nhìn thấy bốn phía hiếu kỳ, cũng hoặc khinh bỉ dò xét, còn lấy quắc mắt nhìn trừng trừng, bức đối phương né tránh, cảm thấy mỹ mãn rồi đi. Bởi vì tâm tình sung sướng, trong miệng hừ tới tiểu khúc, đồ bỏ đi ngón giọng khiến các cô gái khẽ che lỗ tai, hấn lại lơ đãng, tự mình cảm giác hài lòng.

Đến lúc đi ra bên ngoài, Sở Hách chợt nhớ tới một chuyện, thu nạp tiếng ca nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Sở Phàm đúng không, chờ đó cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ban thưởng

Chiến thắng mặc dù đã phân định, nhưng vẫn có một số cuộc tỷ thí muốn tiến hành, bất cường cũng cần phân ra thứ tự cụ thể.

Trong đó, Sở Sở cùng Sở Phàm không cách nào dự thi, còn những người khác dần dần tiến hành độ sức.

Đánh một trận với Sở Bằng, Sở Sở vốn rơi vào thế hạ phong, mặc dù dựa vào cự lực chiến thắng, nhưng tinh lực lại tiêu hao hơn phân nửa. Sau đó gặp được Sở Nghị kẻ còn mạnh hơn, liên tiếp trải qua ba lần khô chiến, trạng thái này căn bản không thích hợp tranh tài.

Mà Sở Phàm thôi động cảm thuật, mang đến ảnh hưởng xấu tới cơ thể, từ đó khiến cho hấn không cách nào tiếp tục chiến đấu.

Trận chung kết hoàn tất, khách khứa lần lượt rời đi, Tống, Lưu hai nhà trong lòng đầy tâm sự rời đi. Tin tưởng rằng thông qua bọn họ, tình hình trận so tài lần này sẽ cấp tốc lan truyền khắp toàn thành.

Về phần người trong tộc đều không có đi, tiếp tục quan sát tiếp những trận tỷ thí nhưng không còn được hào hứng như trước nữa. Trận so tài rỗng rã một ngày mới dừng lại, lâu như vậy, tất cả mọi người đều mệt mỏi, khán giả ngáp ngáp ngán ngán dài, tuyển thủ cũng muốn kết thúc nhanh một chút.

Trải qua một phen giao thủ, cuối cùng thứ tự cũng định. Bất cường theo thứ tự Sở Thiên, Sở Nghị, Sở Lôi, Sở Sở, Sở Ca, Sở Ảnh, Sở Bằng cùng Sở Phàm.

Sở Sở cùng Sở Phàm không cách nào dự thi, Sở Lôi trực tiếp đứng thứ ba, chủ yếu là Sở Ca, Sở Ảnh cùng Sở Bằng giao thủ với nhau.

Bị man lực của Sở Sở gây thương tích, Sở Bằng hai tay khẽ động, đầu ngón tay còn có vẻ hơi đau, bởi vậy so tài nhanh chóng kết thúc. Phát huy thực lực không đủ hai thành, Sở Ảnh vẫn còn xung mẫn nhẹ nhõm đánh bại.

Thắng lợi này làm Sở Ảnh tâm tính bành trướng, ánh mắt mang vẻ tự tin nhìn về phía Sở Ca. Nếu như phải đối đầu với bốn người đứng đầu, hấn thật không có bao nhiêu tự tin có thể chiến thắng, nhưng người này lợi hại, thì cũng chỉ là người mới, ngược đãi người mới chính là điều hấn yêu thích.

Hấn chợt nghĩ đến Sở Thiên cũng là người mới, ngay cả Sở Nghị đều có thể chiến thắng, hoàn toàn là quái thai.

Bất quá, sau khi lên đài mới biết được ai lợi hại hơn. Ngay từ đầu trận sao tài, Sở Ca liền tể ra ám hồng kiếm chỉ đâm đến, Sở Ảnh rồi rút vận khí hắc khí chống đỡ. Nhưng một ý nghĩ sai lầm, sẽ khiến cho người khác cười lên mặt mà đánh.

Sở Ca toàn lực hành động huyết quang đầy trời, Sở Ảnh giống như đang bị giam giữ ở trung tâm Địa ngục huyết hải, đỡ trái hờ phải tình hình hết sức nguy cấp.

Sau một trận cường công, Sở Ca đem đối thủ bức đến rìa vô đài, mặt mũi lãnh khốc, ra chỉ ngoan độc. Sau mấy chiêu, Sở Ảnh thấy bản thân không thể chống đỡ được, trên bàn tay truyền đến đau đớn vô cùng, tiếp theo toàn bộ bàn tay như muốn phế đi.

Đang do dự, ám hồng kiếm chỉ lại đến, chỉ phong quét lên da mặt đau nhức, động tác nhanh đến mức chỉ thấy tàn ảnh, mà chân sau đã hết đường lui. Hoàng hốt khiến Sở Ảnh nhảy về sau, né tránh kiếm chỉ nhưng hai chân đã chạm đất.

Đứng bên ngoài, Sở Ảnh sắc mặt đỏ lên. Vừa rồi đứng trước nguy cơ, bản năng cầu hấn đưa ra lựa chọn sáng suốt nhưng lại thua mất trận tranh tài.

"Sở Ca nhìn qua mặt còn non nớt, không ngờ cũng là kẻ ra tay ngoan độc dứt khoát."

Lòng còn sợ hãi liếc đối phương, Sở Ảnh âm thầm nghĩ. Lại nhớ đến người cao minh như vậy, đều bị Sở Thiên thu thập, vậy trình độ của hấn kinh khủng đến mức nào cơ chứ.

Vừa nghĩ đến đây, hấn khó tránh khỏi cảm khái. Lần trước lịch luyện thực lực còn tương đương với đối phương, so về kinh nghiệm coi như còn chiếm ưu thế. Nay vừa gặp lại đã bị bỏ xa, nếu không cố gắng, tương lai chỉ sợ ngay cả tư cách đứng cạnh đều không có.

Sở Ảnh cười khò, song quyền trong tay áo nắm chặt, vẻ mặt biểu lộ kiên định. Vô luận như thế nào, hấn cũng sẽ không để việc này xảy ra.

Gặp tình hình này, Sở Bằng quyết định rất đơn giản, quyết định từ bỏ tranh tài cùng Sở Ca.

Đối với loại đối thủ này, trạng thái mạnh nhất còn không tránh khỏi khổ chiến, chỉ bằng trạng thái này, cưỡng ép lên đài chỉ làm khổ bản thân.

...

Sau khi công bố thứ tự cuối cùng, Tam trưởng lão khuôn mặt tươi cười: "Người chiến thắng năm nay, Sở Thiên có thể lên tầng cao nhất Công Pháp các, chọn một môn võ học vừa ý, ban thưởng một viên Huyết Linh quả, một bình nguyên đan."

Ban thưởng vô cùng phong phú. Nhất đẳng tuyệt học câu gia tộc, nằm hết tại tầng cao nhất Công Pháp các. Phàm là người tu võ trong tộc, không ai lại không muốn tiến vào nơi đó. Nhưng nơi đây là tuyệt đại mật địa của gia tộc, tuyệt đối không tùy tiện mở ra, không được tộc trưởng cho phép không thể tiến vào.

Bởi vì vô địch trận so tài lần này, Sở Thiên lại có được loại đặc quyền này, rất nhiều người hâm mộ đến mức con mắt đều đỏ lên.

Huyết Linh quả là một chủng loại vô cùng hiếm gặp trong tam phẩm linh dược, dùng để rèn luyện lực lượng, tẩy tủy sẽ đem lại kết quả không ngờ. Nếu như thời cơ thích hợp phục dụng loại quả này để mà rèn luyện cốt tủy, sẽ có tỷ lệ tiến ngay vào giai đoạn ngưng luyện tinh huyết.

Sở Thiên là người sở hữu tu vi tầng sáu, sắp bước vào thời kì ngưng luyện tinh huyết, phần thưởng này đến thật đúng lúc. Hiển nhiên, trong tộc vì vấn đề ban thưởng này đã suy nghĩ chu toàn.

Nguyên đan dùng để tu luyện, là một vật thiết yếu cho việc tấn cấp, bao nhiêu cũng là ít, phần thưởng này trong đó đã chứa đựng không biết bao nhiêu là ưu ái.

Tiếng nói vừa ngưng một chấp sự đã bung một hộp ngọc đi đến bên hấn tất cả ánh mắt đều ngưng tụ vào vào hộp ngọc trong tay người này.

Chấp sự đến gần, Tam trưởng lão lấy tay tiếp nhận, mỉm cười đưa tới trước mặt Sở Thiên: "Hi vọng ngươi tiếp tục cố gắng, không phụ lòng tin nhiệm câu gia tộc."

Trưởng lão trong tộc tự tay trao giải, có thể nói là một vinh hạnh đặc biệt. Đối lại người bình thường, nào có cơ hội cùng trưởng lão mặt đối mặt, lắng nghe chính miệng hấn dạy bảo?

Lấy tâm tính Sở Thiên, lúc này cũng không nhận được mà kích động, rất thành thật gật đầu.

Hai tay tiếp nhận hộp ngọc, Sở Thiên tập trung nhìn vào. Mắt thấy vật này tạo thành từ thượng đẳng mỹ ngọc, trên đó còn có những đường vân tinh xảo, cầm trong lòng bàn tay rất thuận tiện.

Đem nắp hộp mở ra, mùi hương lan toả, một loại linh quả đập vào mắt hấn, toàn thân huyết hồng, lại không có chút mùi huyết tinh nào, óng ánh long lanh, tựa như tinh hoa thiên địa chỉ ngưng tụ, bởi vì vậy gọi là Huyết Linh quả.

Bên trái là một bảng hiệu bằng gỗ, nhìn kĩ lại ánh lên vẻ kim loại, hiển nhiên, bảng hiệu này không phải làm từ loại gỗ bình thường. Tám bảng gỗ ở giữa chỉ có một chữ "Cấm", đây là lệnh bài để tiến vào tầng cao nhất Công Pháp các.

Phía bên phải nằm yên một chiếc bình, không cần phải nói bên trong nhất định là nguyên đan.

Sở Thiên đơn nhìn một chút sau đó lập tức đóng nắp hộp lại, cảm thấy trên người có chút dị dạng, nhìn xung quanh một cái, thấy bao nhiêu ánh mắt hâm mộ đang nhìn mình.

Đội hấn đem hộp ngọc cất kỹ, Tam trưởng lão tay vuốt bộ râu bạc trắng: "Ban thường đã xong, sau này dành thời gian đi Công Pháp các, nhận thẻ bài của nguyên lão."

Nghe vậy Sở Thiên liên tục gật đầu.

Tam trưởng lão tiếp ban thường cho các tuyển thủ khác. Chỉ cần tiến vào bát cường, đều có được không ít ban thường. Đương nhiên không cách nào so sánh được với người chiến thắng, không có Huyết Linh quả, hay quyền tiến vào tầng cao nhất Công Pháp các, đối lấy thì họ nhận được một thẻ bài dành cho tỉnh anh.

Ban thường hoàn tất, trận so tài chính thức kết thúc, mọi người dần tán đi, diễn võ trường trở lại về yên tĩnh, chỉ có mấy người hầu ở lại quét dọn.

Sở Thiên huy động nguyên lực, triển khai thân pháp, đi xuyên qua dòng người. Người khác gặp hấn, đều sắc mặt cung kính, không hèn mà cùng tránh đường. Hiên nhiên, trải qua trận so tài năm nay, không ai còn dám khinh thường hấn.

...

Đi vào Dược đường, Sở Thiên được chương quỹ dẫn vào đi xuyên qua đến hậu viện, dọc theo tiểu đạo ở giữa dược viên, quanh co khúc khuỷu xuyên qua mấy tầng cửa, đi vào chỗ sâu nhất ở một phương độc viện, trong sân chỉ có một gian nhà, đây chính là chỗ luyện dược lần trước.

"Tiểu thư, Sở Thiên thiếu gia tới." chương quỹ biết quan hệ của hai người, thông báo một tiếng.

Trong phòng tiếng xột xoạt vang lên, nghe giống tiếng thay quần áo, không lâu sau, một thanh âm mềm mại sau cánh cửa truyền ra: "Mời hấn vào." đó là thanh âm của Sở Sở.

Cám ơn người đã dẫn đường, Sở Thiên đi vào trong phòng, vòng qua sảnh ở đó có một dược đỉnh vô cùng to lớn, thấy phòng ngủ loé lên ánh nến, liền bước nhanh vào, gặp Sở Sở khoác áo ngồi tại mép giường, Sở Vũ làm bạn bên cạnh. Nhìn biểu lộ của hấn, biết Sở Sở đã không có gì đáng ngại.

Mất thấy Sở Thiên đến, Sở Vũ kéo đến một chiếc ghế mời hấn ngồi cùn nhau nói về bệnh tình của Sở Sở. Sau trận đấu, Sở Sở tiêu hao quá nhiều, Sở Vũ cũng đã cho nàng dùng dược hoàn tu bổ khí lực, trước mắt tình trạng đã chuyển biến tốt đẹp, nằm trên giường nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ khỏi hấn.

Sắc trời đã tối, hai cha con muốn mời Sở Thiên ăn cơm. Lấy tay nghề của Tiểu Nguyệt, Sở Thiên có kiến thức khá rộng về mỹ thực. Nhưng vẫn nhìn không ra một số loại ra quả trong đó, nhìn kỹ lại chỉ cảm thấy tinh hoa nội uẩn. Không biết là do Dược đường bồi dưỡng, hay là mua dược từ bên ngoài. Mới gấp vài miếng bỏ vào miệng, toàn thân hấn khoẻ khoắn hơn nhiều, tiêu hao quá độ trong chiến đấu cũng được bổ xung mấy phần.

Trong lúc đó, Sở Thiên trả lại phần thưởng của Sở Sở, lúc phát thưởng thì bọn họ đã trở về rồi nên hấn thay nàng nhận lấy.

Nhận lấy phần thưởng, hai tỷ đệ lại đàm luận chuyện đi Công Pháp các, đối với võ học trong đó tràn ngập hứng thú. Sở Vũ thấy hai người bạn luận say sưa, ăn một chút liền tự đi ra ngoài, đại khái là tạo không gian riêng tư, cũng có thể coi là đi nghiên cứu dược học.

Ánh nến chiếu rọi, món ngon bày sẵn, thiếu niên thiếu nữ nói chuyện trời đất, không còn quan tâm tới mọi thứ xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Sóng ngầm

Tôi nay cũng không yên bình chút nào.

Là một trong những thế lực lâu năm của Liệt Nham thành, nhất cử nhất động Sở gia, đều được vô số người quan tâm hướng chỉ là đại sự như cuộc so tài này.

Vô luận thế lực nào, mặc kệ ở chỗ nào, quyền thế như thế nào, quản lý bao nhiêu tài nguyên, đều không ngoại lệ, đều vô cùng quan tâm tới chuyện bồi dưỡng tiểu bối.

Bởi vì bọn hấn biết rằng, chỉ khi tiểu bối chân chính trưởng thành, cung cấp nguồn nhân lực không ngừng, mới có thể duy trì sức sống cho gia tộc. Trái lại, dù dồn hết tất cả bồi dưỡng một người tư chất vô hạn đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là nhất thời, cuối cùng gia tộc suy tàn bởi vì không có lớp trẻ thay thế cho những con người đã già cỗi.

Thí dụ Sở gia, không chỉ thuần túy là tỷ thí, đó chính là cách thể hiện ra nội tình của một gia tộc hùng mạnh, tự nhiên hấp dẫn rất nhiều người chú ý. Trận

so tài kết thúc, trong đó tình hình cụ thể, thông qua miệng vài người, cấp tốc truyền khắp tứ phương, hấp dẫn ánh mắt của vô số cường giả trẻ tuổi cùng thế hệ.

...

Thành nam là nơi ở của Lư gia, từ mặt đất mọc lên san sát không biết bao nhiêu cao ốc, khắp nơi đại viện sừng sững, khu kiến trúc hùng vĩ như vậy, nhìn qua, đều không tránh khỏi người người ước ao.

"Suru suru suru."

Mấy thân ảnh liên tiếp hiện lên, từ cửa lớn nhoáng một cái tiến vào, hộ vệ ở nhanh chóng thu hồi vẻ mặt kiêu căng, mặt lộ thần sắc cung kính, bởi vì người tiến vào đều là thiên tài trong tộc, lãnh đạm không được.

Sau khi vào trong cửa mấy bước, mấy người mới dừng chân, từng người lộ ra bộ dáng. Người lớn tuổi mập mạp như thương nhân, chính là trưởng lão mới về từ Sở gia, bên cạnh là mấy người trẻ khí tức cuồng bạo khuôn mặt kiêu căng.

Giương mắt đảo qua đám người, trưởng lão mặt giãn ra cười nói: "tình hình Sở gia, ta sẽ tự thân đi bẩm báo cho gia chủ. Còn đám tiểu bối thì các người hãy đi nói một tiếng cho họ biết tình hình."

Hắn thái độ mặc dù điềm tĩnh, mấy vị thiên tài thần sắc lại trịnh trọng, đều biết người này khẩu Phật tâm xà, đồng thanh đáp: "ạ"

Trưởng lão từ từ rời đi, đám người trẻ thì ở lại đàm luận, sau đó chia ra mỗi người một việc.

Tại buồng luyện công lớn nhất của Lư gia, tiếng vang trầm thấp vang lên liên tục, giống như đặt vật nặng xuống đất. Quanh quần bên ngoài là ánh trắng bàng bạc, càng khắc sâu bóng đêm tĩnh mịch.

Trong phòng, một thiếu niên cường tráng tay cầm cột đá thô to, thỉnh thoảng nhấc lên hạ xuống. Cột đá nặng tới ngàn cân, lại bị một tay điều khiển, nhìn qua cảm giác vô cùng thoải mái. Chạm xuống mặt đất chỉ để lại tiếng trầm đục rất nhỏ, mà mặt đất lại trơn nhẵn như cũ, một vết rạn cũng không xuất hiện.

Không thể không nói, không chế lực đạo, đã đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố. Phóng nhãn toàn bộ Lư gia, người trẻ tuổi có thể làm được điều này, chỉ có một người là Lư Phong, ngoài ra không còn ai khác.

Lư Phong thân hình tương tự với Sở Nghị, lại cao to hơn, vượt qua hai mét, đối với tuổi của hắn thì đây là chuyện vô cùng kinh dị.

Một làn gió thơm thổi qua, hồng quang lóe lên, hiện ra một thân ảnh yếu điệu, khuôn mặt như tranh vẽ, da trắng như tuyết, là một thiếu nữ cực đẹp.

Sớm phát giác được đối phương, Lư Phong cũng không quay đầu lại, cột đá trong tay cũng từ từ hạ xuống.

Nàng này phương danh Lư Oánh, dung mạo đã đẹp, tư chất lại cực tốt, người theo đuổi vô số, nhưng thủy chung mắt vẫn cao hơn trán, đối với người bên ngoài mui phần lạnh nhạt.

Nàng xuất hiện mà đối phương không đón tiếp điều đó cũng không khiến nàng tức giận gì, mà ngược lại ngưng thần nín thở kiên nhẫn chờ đợi. Trong chốc lát, thấy đối phương động tác hơi chậm, không nhanh không chậm nói: "Phong ca, Sở gia tộc so đấu đã kết thúc, tiểu muội muốn nói cho huynh tình hình hiện tại."

"Phanh."

Một tiếng trầm đục vang lên, cột đá được thả xuống một cách nhẹ nhàng, nhưng khác với lần trước là nó không bị nhấc lên.

Chậm rãi xoay người lại, Lư Phong lộ ra khuôn mặt lộ ra vẻ cười: "Tiểu Oánh a. Quan sát trận so tài có thu hoạch được gì không? Sở Phi Dương không dự thi, lần này chiến thắng chắc thuộc về Sở Nghị đi."

Hắn thân thể tráng kiện, tướng mạo cũng anh tuấn. Ánh nến chiếu rọi hai hàng lông mày cùng con mắt như điện, khuôn mặt đường cong rõ ràng lại không lãnh khốc, chính thể làm cho người ta cảm thấy hai cảm giác nặng nề cùng nhẹ nhàng đan xen lẫn nhau vô cùng quý dị.

Không nhanh không chậm nói tin tình báo, Lư Oánh lườm đối phương một chút, vẻ mặt Lư Phong vẫn bảo trì vẻ bình thản, nghe xong tin tức, khuôn mặt cũng không thay đổi là mấy, khí độ thực làm cho lòng người phục.

"Ừm, đa tạ đã nói cho ta, người vất vả rồi." Lư Phong nhẹ lời cảm tạ, thái độ không thể điềm tĩnh hơn.

Thấy thể Lư Oánh không có ở lại lâu, cáo từ rời đi, buồng luyện công hồi phục yên tĩnh, lại tiếp tục chỉ còn Lư Phong.

Chờ nàng ta đi xa, Lư Phong vẻ trấn định trong mắt Lư Phong dần biến mất, dần dần hiện ra vẻ ức chế. Không phải do hắn đánh mất vẻ điềm tĩnh, mà tin tức kia quả thực rất rung động. Sở Thiên gia chỉ mới mười ba tuổi, tu võ hai tháng có thừa, đột phá luyện thể tầng sáu, vượt cấp chiến thắng Sở Nghị. Loại sự tình này, nếu không phải biết rõ tính cách Lư Oánh, đều hoài nghi ăn nói bậy bạ.

Huống chi đối với người như Sở Nghị, hắn hiểu rất rõ đối phương. Vô luận nguyên lực hay tu vi, còn cả kinh nghiệm chiến đấu, đều đứng hàng đầu thế hệ

trẻ tuổi, chủ tu kim sắc chiến thể lại càng mạnh mẽ. Điều không nghĩ tới, người như vậy, lại bại trong tay một người mới.

Trải qua một trận kinh ngạc, trong phòng luyện công, tiếng cột đá chạm đất lại tiếp tục vang lên, Lưu Phong một lần nữa tiến vào trạng thái luyện công. Mặc dù bị thiên phú của Sở Thiên xúc động nhưng hắn cũng không cho rằng địa vị của bản thân mình bị uy hiếp. Dù sao so với Sở Nghi, hắn cũng mạnh hơn không chỉ nửa điểm.

Thân là huyền mạch thiên tài, Lưu Phong xưa này chưa từng tự mãn về bản thân. Hắn luôn luôn hết lòng tin theo chỉ có chăm chỉ, mới trở là mấu chốt trở thành cường giả, nếu chỉ dựa vào thiên phú của bản thân thì cũng chỉ là đồ vứt đi.

...

Thành Bắc là tầng tầng kiến trúc của Tổng gia, về ngoài không hiển hách giống Lưu gia, mà làm cho người ta cảm thấy sức mạnh nội liễm bên trong. Nếu có cao minh võ giả tới đây, chắc chắn phát giác rất nhiều chỗ bất phạm.

Vô luận thủ vệ, hay tộc nhân tuần tra, từng bàn chân vững vàng, khí tức ổn định, đều là võ giả có tu vi không hề bình thường. Ở chỗ tới càng có nhiều khí tức âm u ảm núp, cường độ, dù là Uẩn Khí cảnh, đều sẽ cảm giác hải hùng khiếp vía.

Trong một chỗ lầu các xa hoa, xung quanh là phòng ốc mang dáng vẻ nặng nề làm nổi bật như hạc giữa bầy gà, triều khí phồn thịnh.

Tộc nhân ngẫu nhiên đi qua nhìn lại, trên mặt đều hiện ra ngạo khí thật sâu, nơi đây là nơi ở của thiên tài trong tộc, Ngọc công tử cũng đang ở tại chỗ này.

Lầu các đại sảnh sáng như ban ngày, một thịnh yến đang được cử hành. Sáo trúc mời rượu âm thanh bên tai không dứt, ở đó có mười mấy tên đệ tử đang ngồi, bên dưới lại có nghệ nữ vừa múa vừa hát để lấy thêm tửu hứng.

Một thân ảnh bỗng nhiên lách vào, biểu lộ thần thái mỗi một hần là lúc xuất phát qua vội vàng, tới gần thêm mấy bước, hương vị công tử ngồi giữa nói: "Ngọc công tử, tin tức Sở gia truyền đến, ngài cần phải nghe tình huống hiện tại của cuộc so tài?"

Tổng Ngọc vẫn không nhúc nhích, đối với tất cả mọi người như không nghe thấy, tiếp tục cười đùa không ngớt.

"Công tử." Thiếu niên nghĩ là thanh âm quá nhỏ, liền tăng lớn âm lượng nhắc nhở.

"Chờ một chút." Thanh âm lảng lẹ vang lên, Tổng Ngọc vẫn ngưng mắt nhìn ca múa, hắn không lên tiếng ai cũng không dám đình chỉ. Một chút vũ nữ thấy hắn chú ý, ra sức nhảy hơn, so với lúc nãy phát huy tốt hơn mấy lần.

"A." Thiếu niên có chút ngây người, lời nói vừa đến cuồng hồng, liền quay ngược trở lại?

"Tiểu Ngọc bảo ngươi chờ lấy."

Lời nói phát ra từ một thiếu nữ mặc váy màu lục ngồi cạnh Tổng Ngọc, nàng là tỷ tỷ của Tổng Ngọc, Tổng Thanh Thanh, chỉ có nàng, mới dám nói thay Tổng Ngọc.

Mặt nàng hiện rõ vẻ xem thường, người này xem ra lẩn lộn lâu vậy cũng toi công, ngay cả quy củ cũng đều không hiểu, kéo xuống tâm tình đang vui vẻ của bọn họ.

Tổng Thanh Thanh lên tiếng, thiếu niên bất đắc dĩ cũng đành phải chờ lấy.

Đợi đã lâu, ca múa kết thúc, Tổng Ngọc y nguyên không có mở miệng, Tổng Thanh Thanh lại thừa dịp này, lấy ra trang kính soi soi khuôn mặt mình, đôi mắt đẹp nháy nháy, bên trong miệng phát ra âm thanh nhỏ nhẹ: "Nói một chút đi."

Đại tiểu thư ra lệnh, thiếu niên không dám thất lễ, nói hết sự tình, nói xong thấy công tử có vẻ không chú ý, liền nói bồi thêm một câu: "Sở Thiên kia con mắt rất cao minh sau này chắc chắn sẽ trở thành một đối thủ mạnh mẽ của công tử, vẫn nên đề phòng hắn một chút."

Nghe vậy Tổng Ngọc đột nhiên nhìn qua, trong mắt hàn quang bắn ra tứ phía: "Hừm, ngươi nói cái gì??"

Theo ánh mắt của hắn, bốn phía không khí đột nhiên ngưng trọng, thiếu niên cảm thấy mình như trong một trận chiến, ứng phó không đúng liền bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Nhập các

Vị thiếu niên này xuất thân phổ thông, bởi vì thiên phú không tồi, hoà vào đám đông, một mực đứng ở rìa võ đài. Xung phong nhận việc quan sát trận so

tài, hạ quyết tâm thám thính tin tức trọng yếu. Kể phóng đại trận so tài lên để cho người ta thấy tác dụng của mình.

Không biết rằng lời nói vừa ra khỏi miệng, Ngọc công tử trực tiếp chất vấn, bốn phía bầu không khí đột nhiên thay đổi, hô hấp trì trệ, mồ hôi lạnh chảy đầy sau gáy.

Nội tâm khản trương sợ hãi, nhưng công tử khi đã mở miệng, tuyệt đối không được không trả lời. Huống chi, vinh hoa phú quý sau này còn phải nhờ chuyện này cả.

Thành bại tại cử động lần này. Thiếu niên chột cắn răng một cái, ánh mắt không tránh né, nhìn chằm chằm Tống Ngọc giải thích: "Tiểu đệ cho rằng người này thiên phú trắc tuyệt, công tử cần đề phòng nhiều hơn."

"Rất tốt, rất tốt."

Tống Ngọc sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng hóa thành khuôn mặt âm áp, vỗ tay hướng thiếu niên đi đến, tới gần sau đó hòa nhã nói: "Cố ý đến thông báo cho ta, người cũng coi như là có lòng."

Nghe vậy thiếu niên vành mắt có chút ửng đỏ, chỉ cảm thấy nỗ lực trước đó, cuối cùng đã đạt được hồi báo. Tâm thần khuấy động, Tống Ngọc lấy tay hướng bả vai hấn vỗ nhẹ giống như trấn an.

Nhưng khi lòng bàn tay khí tức băng lãnh đột ngột sinh ra, thuận theo cánh tay cấp tốc lan tràn, chỉ một cái chớp mắt sau đó, toàn thân thiếu niên đều bị phong ấn vào trong khối băng, tất cả biểu tình trên khuôn mặt đều giữ nguyên.

"Nhưng người không hiểu, điều ta ghét nhất chính là có người dám nghi ngờ thiên phú của ta."

Tống Ngọc ngữ khí nhu hòa, biểu lộ hiền lành, về mặt mọi người xung quanh đều căng cứng, cảm như hén, mấy vị ca sĩ, vũ nữ gương mặt xinh đẹp trắng bệch.

Không cần phân phó, sớm có hai lão bộc tiến lên, mang khối băng đi ra ngoài. Một người quay lại nhìn đám người bên trong một chút, tên gia hỏa này thật ngu dốt, dám đắc tội công tử, đây chính là kết cục. Kết cục của kẻ không hiểu chuyện mọi người nên lấy đó mà làm gương.

Về sau, đại sảnh khôi phục lại bình tĩnh, nhóm nghệ nhân trấn định tâm thần, tiếp tục diễn xuất, bên trong lại tiếp tục một màn ca múa linh đình.

Tình hình ở đây cũng xuất hiện ở khắp nơi. Một đêm này, bởi vì truyền tin tức không biết bao nhiêu người nằm trên giường trần trọc, khó mà chìm vào giấc ngủ.

Trong đó có Sở Hách, hần vừa mới thua trận, lại bị cha dạy dỗ cho một trận nữa, đứng sau Sở phạm chính là Tam trưởng lão. Tên Sở phạm kia tiến vào bát cường lại có chỗ dựa, ngay cả Tử trưởng lão đều không muốn tham gia việc này, chỉ phân phó hần sau này ít gây chuyện.

Hần thực không nghĩ ra, Sở phạm xuất thân nghèo hèn, tại sao lại cấu kết được với trưởng lão trong tộc. Mặc kệ như thế nào, xem ra mối thù chân gãy, cũng không cách nào báo.

.....

Hôm sau, Sở Thiên rời giường từ lúc sớm, luyện qua hai bộ quyền pháp, sắp tới thời gian đi Công Pháp các hần liền cất bước đi ra khỏi tiểu viện.

Hai bên đường thi thoảng sẽ gặp vài người luyện quyền cước, luyện công buổi sáng đón mặt trời mọc, gặp Sở Thiên, đều dừng lại hành lễ, cử chỉ rất cung kính. Mấy vị thiếu nữ đưa mắt thương thức, quét đi quét lại trên người hần.

Thấy thế Sở Thiên mặt đỏ tới mang tai, vội vàng chạy trốn bán sống bán chết, bộ dáng chật vật, dẫn tới tiếng cười như chuông bạc phía sau.

Chậm rãi đi một lúc phía xa liền xuất hiện một toà lầu các bốn tầng uy nghi chính là Công Pháp các. Trước lầu đã có mấy người đứng sẵn, đều là những gương mặt quen thuộc, chính là bát cường năm nay, đã có mấy người không chịu được tới xem. Xem ra, đối với bên trong Công Pháp các, tất cả mọi người đều rất hứng thú.

Sở Thiên đi lại gần đám người, cùng mọi người tập chung, sau đó một trung niên mặt chữ điền dẫn mọi người nhập các. Người này là một thủ hạ của Tam trưởng lão, chuyện này do hần dẫn đội.

Bởi vì liên quan đến việc mở ra tầng cao nhất, Công Pháp các hôm nay bị giới nghiêm, cổng đã đóng hộ vệ, từng người khí tức cường hãn, thân thể tráng kiện, đều có tu vi uẩn khí cảnh, có thể xưng là tinh anh trong tộc. Đừng nhìn đám tuyển thủ trong cuộc so tài là mạnh mẽ vô song, nếu muốn chống lại một số người ở đây, chỉ sợ ba chiêu đều đi không đỡ được.

Được gia tộc nhìn trúng, cũng không phải là thực lực mỗi người, mà là nhìn vào thiên phú. Người trẻ tuổi tu vi có lẽ không mạnh mẽ, nhưng tương lai thứ mà bọn hần có thể đạt được chắc chắn sẽ vượt xa uẩn khí cảnh.

Đám tuyển thủ lần lượt tiến đến, Sở Sở nhanh nhẹn đi đầu, khi đi tới bên cạnh hần thì cười duyên một tiếng, nhìn khí sắc thì đã khỏi hần, Sở Thiên trong lòng cũng thả lỏng.

Cuối cùng, Sở Nghị cũng tới, nhìn Sở Thiên một cái, trong ánh mắt chiến ý dạt dào,

Lại đảo mắt nhìn chăm chú Công Pháp các. Lúc này đây là thứ hẳn cảm thấy hứng thú nhất, điển tịch cất giữ trong Công Pháp các.

Thấy người đã đến đủ, chấp sự mặt chữ điền dẫn mọi người tới cửa ra vào, rõ ý đồ đến của mình cho bọn hộ vệ, hộ vệ cầm đầu lớn tuổi gật gật đầu, nghiêm túc nhìn chăm chăm bọn người Sở Thiên nói: "Lấy ra bằng chứng."

Đám tuyển thủ từng người lấy ra bằng chứng, Sở Thiên cũng lấy ra tấm bảng gỗ kia, đưa cho tên hộ vệ.

Người này từ đầu đến cuối sắc mặt như thường, nhưng nhìn thấy tấm bảng gỗ viết một chữ cấm, cho dù kiệt lực che giấu, trên mặt y nguyên lộ ra vẻ chán kinh. Tầng cao nhất gọi là cấm tầng, không trải qua việc tộc trưởng tự mình phê chuẩn, đến trưởng lão cũng không có quyền tiến vào.

Phàm người trẻ tuổi có được tấm thẻ bài này, chính là thiên tài trong thiên tài. Nghĩ lại một chút hẳn tình ngộ, vị thiếu niên trẻ tuổi này chính là tân quán quân của trận so tài năm nay.

Mặc dù trong mắt hộ vệ hiện lên vẻ kinh ngạc chỉ là thoáng qua, nhưng ở đây đều là đám mắt tinh tai thính, đám tuyển thủ cùng lộ ra thần sắc hâm mộ, Sở Ca càng lộ ra vẻ không cam lòng. Bên trong đám người, hẳn là kẻ có thiên phú tốt nhất, lẽ ra nên trở thành đối tượng mà mọi người hâm mộ, nhưng phần vinh hạnh đặc biệt này lại rơi trên thân Sở Thiên trên.

Nếu như chưa từng giao thủ, Sở Ca tất nhiên không phục, nói không chừng còn cố ý gây chuyện, xuất thủ với đối phương. Nhưng trải qua trận chiến bất cường, hẳn biết rõ Sở Thiên thiên phú bình thường, nhưng sức chiến đấu lại cực kì khủng bố, cao ngạo như hắn, đều không thể không cam bái hạ phong. Thẳng đến lúc này, hẳn đều không nghĩ ra, tại sao người này chỉ là tư chất hoàng mạch, nhưng lúc nào cũng hơn hẳn một bước.

Người khác ánh mắt cũng đổ kỵ hoặc cực kỳ hâm mộ, Duy chỉ có Sở Sở là người mặt giãn ra mỉm cười, trong đó giống như có vẻ kiêu ngạo.

Bước vào Công Pháp các, bởi vì giới nghiêm, quầy thu ngân đã không có nhân viên công tác. Đợi đám người chọn xong võ học của mình thì mọi thứ sẽ lại trở về như lúc trước.

Xuyên qua quầy thu ngân bên ngoài, là một cánh cửa tối đen như mực. Khi nó hoàn toàn trở ra, cũng chỉ thấy được lò mờ, trên vách tường minh châu phóng thích tia sáng, làm xung quanh ánh sáng chỉ đủ để người ta thấy được lối đi.

Nhìn một cái, từng giá sách chỉnh tề thành từng hàng, ngọc giản hoặc quyền trục, còn một vài kệ lại trưng bày đao kiếm hoặc bảo giáp, tất cả bọn chúng đều là phẩm binh.

Bên cạnh, hầu hết đều được dán một miếng giấy nhỏ ghi lại công dụng của phẩm binh khí và công pháp.

Tầng này cho phép phẩm binh chọn võ học hoặc phẩm binh, chỉ cho lấy một cái, không được lấy thêm. Chọn lựa hoàn tất, ngay lập tức xuất các, không được lưu lại. Cho dù có tâm chiếm tiện nghi, thì trong các cũng sẽ có một đội chuyên tuần tra xung quang phát hiện người gian dối.

Trước mặt tuy nhiều thứ, nhưng bọn người Sở Thiên lại không động tâm. Chỉ là tầng thứ nhất, chắc chắn không có đồ tốt, mọi người chỉ đi qua, không hề ngừng lại, đi theo thang cuốn tiến vào tầng tiếp theo.

So sánh cùng tầng dưới, tầng thứ hai giá sách thưa thớt hơn rất nhiều, khiến lượng công pháp và binh khí giảm mạnh, bất quá dựa theo miếng giấy bên cạnh, chút võ học ở đây so với những thứ ở tầng đầu tiên cao cấp hơn rất nhiều. Vẫn như cũ không trong đoàn người lưu lại thuận theo cái thang lên tầng tiếp theo.

Đi đến cuối cùng, liền xuất hiện một màn sáng như tờ giấy mỏng ngăn người bên ngoài tiến vào, khiến không ai có thể tiến lên một bước nào nữa. theo Sở Thiên đoán, màn sáng kia nhìn như không đáng chú ý, dù cho hẳn toàn lực oanh kích, cũng không thể làm cho nó rung động mây may.

Sở Sở đi đầu nghĩ ra điều gì đó, từ trong ngực lấy ra một tấm bảng gỗ, một đoàn năng lượng quán quanh nó, sau đó nàng khẽ tiến lên, bóng hình xinh đẹp liền xuyên qua tấm màn mỏng, hiển nhiên là đã đi vào. Thấy thế người khác nhao nhao bắt chước, lấy thẻ bài ra lần lượt xuyên qua, tuần tự tiến vào bên trong.

Sở Thiên lấy ra tấm bảng gỗ sau đó cũng bị dị năng vây quanh. Hắn âm thầm lấy làm kỳ lạ, trước đó đã từng lấy tấm bảng này ra xem, trông nó cũng không có gì khác thường, một chút phản ứng cũng không có. Xem ra chỉ có Công Pháp các, mới khiến nó phát huy được công hiệu.

Trừ Sở Thiên ra, không ai có thể lên được tầng cao nhất, bởi vậy, bọn họ ngừng chân trước kệ sách, ngưng thần đọc qua ngọc giản trên kệ.

Hướng Sở Sở cáo biệt, Sở Thiên đạp vào cái thang, một mình nhấc chân tiến lên. Xuất hiện phía cuối cái thang lại là một màn sáng.

Theo hẳn cảm ứng, là màn sáng cứng rắn hơn xa cái bên dưới. Thực tế coi như là Hóa Cương cảnh võ giả đích thân tới, có lẽ toàn lực công kích hơn mười chiêu mới có thể phá vỡ cấm chế này. Đó cũng là đủ thời gian để Nhị trưởng lão ở kế bên có thể đến chỉ viện.

Màn sáng trước mặt được quán quanh bởi một dòng điện màu lam, âm thanh xoẹt xẹt thỉnh thoảng vang lên. Dùng cái móng nghĩ cũng biết, loại dòng điện này chạm vào một chút thôi đủ là Uẩn Khí cảnh cũng phải chịu trọng thương.

Liên quan tới việc này, trước khi lên lầu đã được hộ vệ giải thích rõ ràng, cũng sẽ không xuất hiện chuyện ngộ thương.

Tay cầm tấm bảng gỗ, đưa tới gần sát màn sáng, chữ cấm trên tấm bảng gỗ kia bắt đầu vận vận, nhúc nhích sau đó hóa thành một chiếc chìa khoá, trên

thân có một thứ năng lượng hắc ám đang quán quanh nó liên tục.

Đợi đến khi toàn thân chiếc chìa khóa đều bị bao khóa, mắt Sở Thiên híp lại, cẩn thận từng li từng tí đi vào.

Thiêm điện biến mất, màn sáng xé mờ, thân thể hấn lách vào, màn sáng liền khôi phục bình thường, tiếng xoẹt xoẹt lại vang lên, tia điện màu lam lại cự tuyệt hết thấy người khác.

Sau một hồi, rốt cục Sở Thiên đã tiến vào tầng cao nhất của Công Pháp các.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thiên tài sát thủ

Tầng cao nhất Công Pháp Các cũng không giá sách, chỉ có hơn mười bệ đá thừa thốt do nhám thạch màu xám xếp thành. Thạch đài xung quanh lan tràn ba động kỳ lạ, trên mặt bàn phác họa ra đồ án, đây là trận pháp. Đặt ở trên võ học, Phàm binh tới ăn cần sẵn sóc hiệu quả, đem tốc độ hư hao của vật giảm xuống lượng lớn.

Những võ học mà được gia tộc bảo quản kỹ càng như vậy hiển nhiên khác xa võ học bình thường. Vừa nghĩ đến đây, trấn định như Sở Thiên cũng không tránh khỏi đồng tử nổi lên một tia phần khởi.

Nếu có thể tu thành một môn tuyệt học trong đó thì lực chiến đấu của hắn lại rõ ràng đề thăng. Phàm là đối với những đồ vật có ích cho võ đạo, hắn đều sẽ dành cho coi trọng, huống chi là loại này bất đồng với phàm tục võ học.

Thời gian lựa chọn võ học dư d, trọn vẹn một canh giờ. Sở Thiên đề xuống tâm tình hưng phấn, trùng điệp phun ra mấy hơi thở, ổn định tâm thần đi về hướng bệ đá gần nhất.

Thanh Nguyên Kiếm Cương, tứ phẩm kiếm pháp, luyện đến đại thành, huy kiếm có thể phát ra sắc bén thanh cương, thế nói lăng lệ vô cùng, cùng giai hiếm có dấu người địch.

Sở Thiên chậm rãi lách đầu, hắn không sở trường sử dụng kiếm, môn võ học này không thích hợp hắn. Chỉ là đơn giản xem đã giới thiệu vắn tắt, hơi chút hiểu rõ chuyển hướng vị trí bệ đá tiếp theo.

Chỗ này bệ đá đặt vừa không phải võ học vừa không phải phàm binh mà là một cái hộp gấm tinh xảo, cái hộp ẩn dấu hơi thom lạ như có như không, hắn giương mắt nhìn chữ nhỏ trên mình bài.

Nghịch Thiên Đan, vô luận tư chất như thế nào, một khi ăn vào thuốc này, trực tiếp tiến vào Uẩn Khí Cảnh. Công hiệu tương đối thần kỳ, Sở Thiên lại đem thuốc này bài xích bên ngoài. Chỉ vì phục dụng Nghịch Thiên Đan, tiềm lực bị đào khô, cả đời khó tiến bộ nữa.

Đương nhiên, đối với người bình thường hay là người kẹt tại luyện thể cảnh mà nói, vật ấy không thể nghĩ ngờ tại linh đan diệu dược, nhưng hắn lòng mang chí khí, tự nhiên đứng xa mà trông.

Tránh như độc xà lách qua đặt Nghịch Thiên Đan bệ đá, Sở Thiên bước nhanh đi về hướng tiếp theo tòa, phảng phất chờ lâu bên trên một lát, dính lên một tia nơi này không khí, sẽ giảm xuống tiềm lực tựa như.

...

Tại bệ đá trong đó, có liếc mắt nhìn liền nghênh ngang rời đi, có chút thì là ngưng thần tĩnh tư thật lâu, chậm rãi bước đi thông thả. Tuy nói hợp ý võ học xét thấy chỉ có thể tuyển một môn, Sở Thiên quyết định trước rõ ràng tất cả võ học, nắm kỹ tin tức toàn diện cân nhắc, lại cẩn thận lựa chọn.

Người hết sức chăm chú, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Hắn vậy mà không có tận lực ngưng lại, đi một chỗ nhìn một chỗ, chưa phát giác ra thời gian như thế nào trôi qua, nhưng lúc này rời đi một tòa đặt bảo giáp lên bệ đá thời điểm, cũng đã đi qua hơn nửa canh giờ.

Thấy thời gian không nhiều lắm, Sở Thiên tăng nhanh tốc độ tìm đọc, chỉ chớp lát sau, chỉ còn cuối cùng một tòa bệ đá.

Lúc này, trong lòng của hắn đã có thương nghị. Trải qua nhiều lần tương đối, hắn hợp ý võ học chính là Lưu Kim Chiến Thể. Tại Tộc bí trận chung kết, Sở Nghị xuất ra môn võ học này, có thể phí thật lớn công phu, thêm với tạm thời đột phá may mắn thủ thắng.

Dù vậy, cũng không phải là thử công không mạnh, mà là trên người Sở Thiên bí mật quá nhiều, Huyết Đồng Linh Hồ tộc truyền thừa, xa không phải người thường có thể tưởng tượng.

Đợi thu hồi ý niệm trong đầu, cuối cùng bệ đá đã xuất hiện ở trước mặt.

Chỗ này trên bệ đá rơi đầy tro, hiển nhiên trường kỳ không người thanh lý, chồng chất thạch khối vô cùng cổ xưa, nhìn qua tràn ngập tuế nguyệt dấu vết. Mặt đá trung ương quyền trục hắc bạch đan chéo, tạo hình kỳ lạ, bề ngoài bất phàm, trên mặt có một chút bụi bặm nhiễm.

Nơi đây thế nhưng là cấm tàng, tất cả đều quý hiếm vô cùng, không một không kinh qua cẩn thận quản lý. Vì sao làm bảo dưỡng người bực này sợ ý, khiến truyền thừa võ học hồ sơ đều vô cùng bản.

Sở Thiên tò mò xem xét mình bài, nhìn xong, trong mắt khó nén kinh ngạc.

Âm Dương Ân, tứ phẩm đỉnh cấp võ học, tổng cộng phân ra tam trọng.

Đệ nhất trọng Dương Cương Kinh, đem nguyên lực chuyển đổi thành cương mãnh kinh đạo đánh ra, phá toái kinh người, cùng giai khó ngăn cản.

Đệ nhị trọng Âm Nhu Kinh, nguyên lực có thể biến đổi là nhu kinh, tự tiện hiệp lực mượn lực, luyện đến tận cùng, tại cao cấp võ giả thủ hạ, cũng có thể chèo chống mấy hợp không bị thương.

Đệ tam trọng Âm Dương Ân, một tay mạnh mẽ, một tay âm kinh, thúc dục thủ thế, ngưng tụ thành ấn. Tại đây ấn luyện thành, lực phá hoại có thể so với bộ phận ngũ phẩm võ học.

Nếu chỉ nhìn những cái này, thử công có thể nói mê người, nhất là miêu tả sánh ngang ngũ phẩm, nơi đây không thể khách quan người. Thế nhưng là, phía dưới tự thuật hai lần thâm án, thì khiến Sở Thiên mục quang nghiêm nghị, âm thầm bưng tỉnh dâng lên.

Trong tộc từng có hai vị thiên tài, tu luyện thử công đều xảy ra vấn đề. Luyện tập đệ nhất trọng, ngược lại là không có ngoài ý muốn, ý vào uy lực mạnh mẽ Dương Cương Kinh, bọn họ chiến thắng rất nhiều địch nhân, đối với hiệu quả phi thường hài lòng.

Thế nhưng, đằng sau chính là nơi vấn đề phát sinh. Một người trong đó khổ tu đệ nhị trọng mấy năm, chút tiến triển vậy mà không có, bị ép buông tha cho thử công, còn coi như may mắn.

Tên còn lại thiên phú trác tuyệt, từ nhỏ thuận buồn xuôi gió, không nghe Trương Lão lời khuyên, tự tin lựa chọn Âm Dương Ân. Liên tiếp luyện thành phía trước lưỡng trọng, nhưng ở cuối cùng thi triển ẩn pháp, âm dương hai lực hỗn loạn, kịch liệt xung đột bạo tạc.

Người này bị đương trường trọng thương, tu hành căn cơ tổn hao nhiều, cả đời tâm thương vô vị, không còn nữa lúc trước phong quang.

Tới một mức độ nào đó, cái này Âm Dương Ân được xưng tụng thiên tài sát thủ. Liên tục hai lần vết xe đổ, không người còn dám nhìn kia ăn Bàng Giải đứng sững, cả gan hỏi thăm thử công.

Thời kỳ trước, có vị Trương Lão đưa ra đề nghị, nói tiêu hủy cái võ học hại người này, miễn phải tiếp tục độc hại tiểu bối, lại không có được cho phép. Môn võ học này chính là trong tộc một vị lão tiền bối mang về, từ đối với trong đó kính ngưỡng, cái này một đề nghị không giải quyết được gì.

Bởi vậy, thử công ở trong Công Pháp Các ương ngành tồn lưu lại, an tĩnh nằm ở vắng vẻ trong góc, đã vượt qua đã lâu thì giờ tuổi tác.

Mặt khác, ngưng tụ ra Âm Dương Ân, cần dồi dào nguyên lực chèo chống, không phải Uẩn Khí Cảnh trở lên không thể làm. Mà Sở Thiên chỉ ven ven có luyện thể tầng sáu, còn có tương đối chênh lệch, tối thiểu trong thời gian ngắn làm không được. Sánh ngang ngũ phẩm nghe vào tốt đẹp, như làm không được, cũng chỉ là câu lời nói suông.

Huống chi, hẳn chỉ là hoàng mạch tư chất, cùng hai vị thiên tài có thể nói khác nhau một trời một vực, đã có thể liên bọn họ, đều đều không ngoại lệ thất bại. Bình thường như hẳn, tại sao tự tin bốc lên tại đây kì hiểm độc, nếu có ngoài ý muốn chẳng phải tự đoạn con đường phía trước.

Võ đạo chi lộ muốn dừng mãnh tiến, nhưng này không có nghĩa là ngốc nghếch lỗ mắng, hành động phải có điều cân nhắc. Rõ ràng biết không có thể thành công, còn gắng phải thử, vậy cũng không phải là dừng cảm, mà là thuần túy choáng váng.

Càng nghĩ, cuối cùng hăm vào do dự. Thử công uy lực làm cho người ta say mê, nhưng hai vị thiên tài thâm án, lại không thể đơn giản bỏ qua.

Truyền thừa quyền trục an ổn nằm ở vắng vẻ hoang sơ trên bệ đá, nhìn như nhu thuận đáng thương đảm nhiệm quân thu. Có thể Sở Thiên không dám đi động, bởi vì hẳn biết rõ, cái này bề ngoài vô hại sách, có thể so với đẹp đẽ hại người cây thuốc phiện, chỉ cần đi phía trước một bước, dây leo sẽ hóa thành ác mắng xà, nhắm người muốn cắn nuốt hẳn vào bụng, chôn sâu nguyện vọng lâu nay cùng mộng tưởng.

"Thì sao?"

Mãi nhìn quyền trục, Sở Thiên trên mặt âm tình bất định, qua thật lâu bắt đầu dĩ thử dài. Võ học mạnh hơn nữa, cũng phải có mệnh hưởng dụng. Hẳn muốn cường đại lên, cứu ra mẫu thân cả nhà đoàn tụ, sừng sững võ đạo đỉnh phong, quan sát chỗ này đại lục mê người cảnh sắc, không muốn bởi đó bị mất tự mình.

Hắn đem ánh mắt từ quyền trục dời đi nhãn tâm không nhìn chậm rãi rời đi. Bước chân quý trọng ngàn cân, chậm như ốc sên, phảng phất chính nhân rời xa kiều thế, bắt đầu dĩ mà thê lương.

Đột nhiên, một đạo thanh âm già nua cắt đứt bước chân. "Tiểu tử, để đó cái này võ học không chọn, đi chọn bình thường mặt hàng, ngươi là choáng váng đi?"

Lão hồ ly lời nói mang khinh thường, trực tiếp truyền lọt vào trong tai, ngoại nhân không thể nghe thấy, vốn trong lòng người minh bạch.

"Ách, người xem, thử công nguy hiểm như thế, hay là không học giỏi chút."

Sở Thiên nghe vậy quay người đi trở về, ngón tay chỉ mình bài chữ, làm cho đối phương nhìn thăm án tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Lần trước tu tiến vào Ngọc Bội không gian, bị lão hồ ly tức giận mắng điên cuồng. Hắn không hề hiện tượng tự sai lầm, hảo ngôn hảo ngữ nịnh nọt lão gia hỏa. Ngược lại đang tu luyện Tinh Thần lực, rất hiếm có trong đó mở miệng chỉ điểm, ngôn ngữ không nhiều lắm lại thẳng vào bản chất, quả thực được lợi không nhỏ.

Bởi vậy, trong nội tâm mặc dù không cho là đúng, vẫn kiên nhẫn cấp lão nhân giải thích, không muốn lại đối lấy một hồi thống mạ.

"Người là heo đi? Nói như thế nào đều Linh Hồ tộc huyết mạch, người khác không chịu được người cũng không được đi?" Lão hồ ly vô cùng đau đớn.

Tuy biết rõ tại đây lão tất không uống chữ, Sở Thiên như cũ biểu hiện rất do dự. Yêu cầu chỉ có thể tuyển một môn, như tuyển cái này, hợp ý Lưu Kim Chiến Thể đã có thể như bong bóng.

Lão hồ ly thờ dài, bất đắc dĩ nói: "Cho người thấu cái ngọn nguồn, tộc của ta chủ tu tinh thần, am hiểu nhất chinh hợp lực đạo."

Nghe vậy Sở Thiên hai mắt tỏa sáng, trong nội tâm không do dự nữa, một phát nhắc lên mặt bàn quyền trực, ở trên sáng bóng lấp lánh, bụi bặm tuôn rơi trượt xuống, tựa như bị bí ẩn chi lực loại trừ sạch sẽ.

"Kẻ này bề ngoài trung thực, bên trong một bụng ý nghĩ xấu, thế nhưng ta thích."

Thấy thế lão hồ ly bùng tỉnh đại ngộ, Sở Thiên mặt mũi tràn đầy không tình nguyện, chính là đợi một câu cuối cùng a.

Trong ngọc bội, lão nhân hắc hắc mà cười, tâm tình sung sướng, cũng không so đo lần này khích tướng. Mà là phát tay chặt đứt hấn cảm giác, lấy ra quyền sách nhỏ dốc lòng báidộc, lão nhân lóe sáng lóe sáng, có thể so với trong bầu trời đêm sao.

Sở Thiên cầm trong tay hắc quyền giấy trắng, lấy ra bằng chứng tám bảng gỗ, đợi dị năng khắp cả người, cất bước mặc qua cấm chế màn sáng.

Màn sáng một hồi ba động, chậm rãi vững vàng hạ xuống, tầng cao nhất khôi phục ngày xưa yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Hang đá

Sau khi lựa chọn xong võ học cho mình, Sở Thiên xuôi theo đường cũ xuất các, sau khi đi ra khỏi cửa, tám bảng gỗ lại trở về như cũ, không cho hấn kịp phản ứng, tiếng tí tí kịch liệt vang lên.

Hộ vệ cầm đầu kiểm tra qua quyền trực cùng tám bảng gỗ, cầm tám bảng gỗ cùng quyền trực trên tay, sau khi kiểm tra xong thì cảnh báo cũng biến mất.

Rất rõ ràng, nếu như không bỏ ra vật làm bằng chứng thì cảnh báo sẽ không yên tĩnh, và sẽ bị bọn hộ vệ bắt đi thẩm vấn. Loại cấm chế này hoàn toàn đủ khả năng ngăn chặn việc công pháp bị ăn cắp.

Vị hộ vệ này trong đám người có uy vọng vô cùng, sắc mặt tang thương, khí tức mạnh mẽ, tu vi đạt tới Uẩn Khí cảnh hậu kỳ. Sau khi kiểm tra một hồi, hấn không có trả lại quyền trực ngay lập tức mà giương mắt nhìn chằm chằm Sở Thiên, trong ánh mắt tràn ngập tiếu虐.

Hiển nhiên, hấn đủ hiểu rõ ràng là tu luyện âm dương ấn vô cùng nguy hiểm. Do dự một chút, vẫn trả lại quyền trực cho Sở Thiên, lại có hảo tâm nhắc nhở: "Chắc hấn người đã xem qua mình bài, nhưng ta vẫn muốn nói một câu, tu luyện công pháp này cần cực kỳ thận trọng, nhất là trước khi đột phá nhất trọng, lúc đó người cần cực kì thận trọng nếu không sẽ hối tiếc cả đời."

"Gia hỏa này thật thiếu kiến thức." Lão hồ ly nhin không được nói chen vào, động điệu khinh thường, hiển nhiên hấn vô cùng khinh thường kẻ thiếu kiến thức này.

Không đề ý đến lão gia hỏa, Sở Thiên nói lời cảm tạ. Người ta cũng không biết là hấn có huyết mạch đặc thù, chỉ thuần túy là hảo tâm nhắc nhở, hấn phát ra lời cảm ơn chân thành.

Sau đó hấn đối lấy thẻ nguyên lão, hấn không đợi người khác mà một mình rời đi trước, cước bộ vừa nhanh vừa vội, đối với việc tu luyện võ học này, hấn sớm đã không thể chờ đợi.

Mất thấy Sở Thiên rời đi, một hộ vệ cao gầy nói: "Thương thù lĩnh, công pháp này rất nguy hiểm, vì sao không ngăn trở hấn?"

Nghe vậy thương thủ lĩnh có chút ngập ngừng, ung dung giải thích: "Người này tuổi còn trẻ mà đã vô địch trận so tài, loại thiên tài này, làm sao có thể giống những người bình thường khác được. Nếu như tự tiện can thiệp, trưởng lão trách tội xuống, ai cũng đảm đương không nổi."

Hộ vệ cao gầy có vẻ xem thường, hẳn cũng không nói thêm gì nữa, đành phải cho qua mà thôi.

Miệng mặc dù nói như thế, Thương thủ lĩnh trong lòng cũng không coi trọng kẻ vô địch lần này. Trong tất cả các công pháp ở tầng cao nhất, thì đây là công pháp duy nhất mà hắn chưa từng thấy có ai luyện thành. Thực tế từng có mấy vị tộc trưởng tự mình tu luyện, cũng chưa có ai luyện thành, huống chi vị kia cũng chỉ có mười mấy tuổi đầu.

"Hi vọng hắn có thể thành công đi, nếu không thì môn võ học này sẽ bị mai một mất." Thương thủ lĩnh mắt đầy thâm ý nhìn về phía thiếu niên vừa rời đi.

...

Âm dương ấn không thể coi thường được, theo Sở Thiên đoán, tu luyện công pháp này sẽ đem đến động tĩnh rất lớn, tu luyện bên trong gia tộc sẽ gây nên gà bay chó chạy, tốt nhất là rời khỏi gia tộc tìm một chỗ yên tĩnh tu luyện sẽ tốt hơn.

Lúc trước lịch luyện hắn có cùng Sở Sở leo lên một vách đá hái thuốc, trên đó hình như cũng có một hang đá, chỗ sâu nhất rất rộng rãi, nơi đây không ai quấy nhiễu, chính là địa điểm vô cùng thích hợp để tu luyện.

Rời khỏi gia tộc đi vào trong rừng, triển khai thân pháp, ước chừng nửa ngày sau Sở Thiên đi đến vách đá trước đó, vách đá bóng loáng như gương, không chút lồi lõm để mượn lực, người bình thường đến đây, đúng là thúc thủ vô sách.

Nhìn qua vách đá dốc đứng, hắn lấy ra từ Dung Giới một bộ dụng cụ để leo trèo. Lần trước hắn cũng dựa vào vật này mới có thể trèo lên vách đá, khai thác được thảo dược trân quý. Nếu như dùng tay không leo trèo, mặc dù tu vi hắn không yếu, cũng đem đến nguy hiểm vô cùng lớn.

Sở Thiên ánh mắt ngưng tụ, nguyên lực bao khóa lấy liên trào, tay phải ra sức vung lên, liên trào xé gió chớp tới, nắm cái móc cào lên trên vách đá tron nhẵn, tay dòn lực đu theo xích sắt, tay trái đem đinh sắt đâm vào mặt nham thạch, giữ vững thân thể, tay phải lại rút ra liên trào, tiếp tục phóng lên trên.

Hai tay hoạt động nhịp nhàng, tuần hoàn qua lại, liên trào cùng đinh sắt hoạt động liên tục, rất nhanh đã lên đến đỉnh núi.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Sở Thiên tinh thần phấn chấn, đi tới phía hang đá. Ven đường những dược thảo lần trước bị hái nay đã sinh ra mầm mống, nhưng hắn không có đi thu thập. Những mầm non này chưa đủ lớn, nếu như tùy tiện thu thập, tổn hại căn cơ thảo dược liên phung phí của trời.

Khi hái thuốc thì chỉ hái phần có ích, tận lực giữ lại rễ cây, chỉ lấy rễ cây khi nó có công dụng đặc biệt. Nếu không phải là người có ý đồ không tốt, người bình thường đều sẽ tuân thủ thiết luật này.

Tiến lên gần trăm bước, xuyên qua mấy bụi cỏ khô héo, Sở Thiên đã đến hang đá trước đó. Sơn động bí hiểm vô cùng, nếu không phải có chủ ý tìm kiếm, ai cũng nghĩ không ra, trên vách đá dựng đứng lại có một động phủ như thế này.

Cửa hang ngoài việc có đám cỏ khô bên ngoài, còn có những tảng đá nham thạch lớn nhỏ, ngoại trừ mấy con chim tước bay lượn, cũng không có giống loài khác tồn tại.

Còn chưa nhập động, liền có thể cảm nhận được sự tĩnh mịch trong đó, Sở Thiên thở sâu, cất bước đi vào. Ban đầu vách động chật chội, chỉ có thể cho một người đi qua, sau đó dần dần rộng ra và tối dần, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà di chuyển. Tĩnh thần lực tràn ra, thăm dò nơi đây xác định là không có nguy hiểm, cho nên hắn cũng không lấy ra đèn chiếu sáng.

Đi đến tận cùng, trước mắt không thể gì cả. Sở Thiên liền lấy ra mấy viên minh châu, khí tức âm u lạnh lẽo dần bị xua tan.

Đập vào mắt của hắn là một thạch thất rộng rãi. Nơi đây không biết là do con người tạo ra, hay là tự nhiên hình thành, bất quá lần trước hắn từng dò xét qua, đây là một hoang động, cũng không phải là nơi chứa truyền thừa của một vị tiền bối nào đó. Trong động chỉ toàn đá ngoài ra không có vật khác.

Sở Thiên di chuyển mười mấy tảng đá lớn, đem cửa vào che chắn đến cực kỳ chặt chẽ, chỉ để lại khe hở để không khí lưu thông, đề phòng vạn nhất trong lúc tu luyện bị người khác quấy rối.

Trong đó có tảng đá nặng hơn trăm cân, nếu là người bình thường, hay là võ giả cấp thấp thì đều bó tay. Nhưng hắn ôm trong ngực, không có chút khó khăn nào vô cùng nhẹ nhàng, chuyển xong toàn bộ trên trán chỉ lấm tấm mồ hôi. Đây cũng là chỗ tốt của tu luyện võ đạo.

Thở nhẹ một hơi, Sở Thiên phủi bụi trên tay, tìm tới một chỗ bằng phẳng ngồi xuống. Hắn khép hai mắt, dựa theo dẫn khí quyết thở nạp mấy lần, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển vài vòng, tình trạng cơ thể điều chỉnh đến mức tốt nhất.

Sau đó hắn chậm rãi mở mắt, phủi lấy Dung Giới trên ngón tay, một quyền trục trắng đen xuất hiện, chính là công pháp âm dương ấn.

Nhô ra hai tay bắt lấy quyền trục, Sở Thiên cẩn thận lấy nguyên lực thôi động, ban đầu không có phản ứng. Sau khi tăng cường độ, chỉ chốc lát sau, trên quyền trục màu trắng chậm rãi xuất hiện ba động, tựa như mặt hồ bị ném đá xuống, từng vòng từng vòng xuất hiện, đem tâm thần của hắn hút vào trong đó.

...

Tại một phương không gian hư vô. Trong không gian lớn như vậy lại chỉ có một thân ảnh ngồi xếp bằng.

Người này là một trung niên mặc quần áo giản dị, diện mạo mơ hồ nhìn không rõ, khí tức mật mờ không phân biệt nổi tuổi tác. Giống như phát giác được có người quan sát, hắn liền mỉm cười nhìn về phía đó.

Một cỗ khí lạnh chạm vào trán, từng chiếc lông tơ trên người Sở Thiên dựng đứng, muốn đem tâm thần rời khỏi quyền trục thì đối phương lại không làm ra bất kì cử động dư thừa nào, chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, khí tức như nặng ngàn cân, cả người rục rờ hắn lên, phảng phất như thoát thai hoán cốt.

Biết được người này đang làm mẫu, hắn bỏ đi suy nghĩ rời khỏi, cẩn thận quan sát linh ngộ. Theo cử động đơn giản của đối phương, trọc khí trong cơ thể đều bị bức đến đan điền, sau đó tụ lại, rồi phun ra, nhẹ nhàng vui vẻ thông khoái phi thường.

Trung niên tóc ngắn nhắm mắt chìm trong hơi thở, nguyên lực trong cơ thể liên duy trì theo một quỹ tích vô cùng ảo diệu, vận chuyển đều đều trong kinh mạch. Mới đầu vận tốc di chuyển rất chậm rãi, có thể nhìn thấy rõ ràng, bất quá lộ tuyến tương đối phức tạp, không thể nhớ hết được.

Sau đó đến một thời điểm, bỗng nhiên vận tốc quay tăng mạnh, khí tức đột nhiên sôi trào. Toàn thân nguyên lực rót vào hai tay, cánh tay chột lớn mạnh, sau đó bị bao khóa bởi quang mang, nhìn qua tràn ngập lực lượng, đây là tầng thứ nhất Dương cương kinh.

"Dương cương kinh uy lực như thế nào, nếu có thể thấy uy lực của nó thì thật tốt."

Sở Thiên vừa nghĩ đến đây, xung quanh trung niên nhân liền xuất hiện gọn sóng, tóc ngắn loạn vũ, tựa như gió biển thổi qua, gương mặt bắt đầu mơ hồ, thân ảnh dần dần biến mất, toàn bộ không gian bắt đầu vận vẹo, hình như hắn muốn biểu diễn.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Thế giới bên trong quyền trục

Không gian hư vô xuất hiện thêm rất nhiều tia sáng. Sau đó dần dần hóa thành một mảnh rừng rậm bao la, yêu thú hoành hành khắp nơi, đại thụ che trời la liệt.

Rừng rậm cùng sinh linh phong cách kì lạ, hoàn toàn khác biệt với phụ cận Liệt Nham thành. Nhìn cây cối đã thấy có sự khác biệt. Có trời mới biết đây là đâu.

Bóng đêm thâm trầm như mực, trung niên tóc ngắn xung quanh người hình thành doanh địa cùng đèn đuốc, dưới chân trải chiếu rom, đèn đuốc lập lò, đậm mùi rượu thịt, ở giữa nam nữ đàm tiếu vui vẻ, hiển nhiên, nơi đây là nơi được chọn để cắm trại dã ngoại.

Đột nhiên, tiếng ô ô vang lên, con mắt xanh mon mồn từ trong bóng tối xuất hiện, trong bụi cỏ vang lên tiếng sột soạt, mấy con sói từ đó đi ra, nanh vuốt sắc nhọn, trong miệng thêm nhỏ dãi. Từng con sói liên tục đi ra, không lâu sau, nơi đây tụ họp một đàn sói lon, đại khái chừng mấy trăm con, dẫn đầu là một con sói trên mặt đầy vết sẹo hùng hổ dọa người.

Mấy con sói này đều là nhất giai yêu thú sơ cấp, Sở Thiên chăm chú cảm nhận, dù là con yếu nhất cũng không phải ngoại lệ. Mà con bích đồng hoàng mao kia, rất có uy thế, so với lịch luyện không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, hắn thấy, coi như Băng Tức hùng sau khi đột phá, trước mắt con sói này so với sâu kiến cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Đám người trong doanh địa không muốn chờ chết, mấy tiếng quát chói tai vang lên, mũi tên như mưa đánh úp về phía đàn sói.

Thế công hung mãnh, đủ để khiến mãnh thú phổ thông nhượng bộ lui binh, nhưng chút công kích này không hiệu quả với đàn sói. Đại bộ phận mũi tên bắn trúng da lông dày đặc, không tạo được uy hiếp với chúng, lại còn làm bạo phát hung uy của chúng, cắn xé cagf lúc càng hung ác.

Mặc dù mấy vị lực sĩ cùng Thần Tiên Thủ giết chết mấy đầu, nhưng đàn sói số lượng quá nhiều, lại bị ép vấpf trong doanh địa nhỏ hẹp chẳng mấy chốc thấy liền phơi khắp chốn.

Đầu lĩnh đàn sói Thần thái cao ngạo, đứng từ trên cao quan sát tất cả mọi chuyện xảy ra bên dưới, thấy chỗ nào bị uy hiếp liền bỏ nhào qua, cường giả dần dần bị giết chết, cảm xúc tuyệt vọng cấp tốc lan tràn, bao phủ trong tim mọi người.

"Phốc phốc."

Một đạo hắc ảnh hiện lên, cỗ một lực sĩ bị cắt đứt, đây là người mạnh nhất doanh địa, trời sinh thần lực tu vi tinh thâm, có thể xưng là chỗ dựa lớn nhất của mọi người, nhưng ngay cả hắn cũng bị giết chết, một chút hi vọng cũng không có.

"Cha!!!!" một nữ hài nhỏ bé hét lên, khuôn mặt biểu lộ thần thái thảm thiết. Nếu không có ai giúp đỡ, tất cả mọi người ở đây sẽ phải táng thân trong

bụng sói.

Bỗng nhiên, trung niên tóc ngắn đứng dậy, nhấc chân hướng về phía trước mấy bước, thân hình đột nhiên mờ hồ, trong chớp mắt, đã đi tới vòng vây của đàn sói.

Đối với bầy súc sinh này, hẳn đương nhiên sẽ không khách khí, ra sức huy động hai tay, không trung xoẹt qua một quang mang nhắm tới đầu sói gần nhất.

"Ba."

Này đầu sói bị nghiền nát, sọ não vỡ ra bắn tung toé, hô hấp đình chỉ lập tức mất mạng.

Thấy đồng bạn bị hạ độc thủ, mấy chục con sói chung quanh kêu lên một tiếng, trong mắt lục quang cùng nhau lóe lên, chân trước đập xuống đất, xoát xoát xoát nhào về phía địch nhân, thể như bão táp quét đến đất liền.

Trung niên nhân hai tay duỗi thẳng, trên đó bạch mang sáng rực, xoay quanh người ngày càng nhanh, xung quanh người lập tức xuất hiện vòng sáng màu trắng, lao vào trong đàn sói, bắt loạn tu vi mạnh yếu, từng con hóa thành mưa máu, chết mất cả xác.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủn, rất nhiều sói bị biến thành mưa máu, dải đất liền trống rỗng, biến thành một khu vực trần ngập tử vong.

Gặp tình hình này, những con sói khác bốn chân run rẩy, không hèn mà cùng lui lại mấy bước, bên trong đôi mắt hiển hiện một tia kiêng kỵ. Đám người trong doanh địa sau một khắc yên lặng, bỗng nhiên cuồng hô, loại chuyện trùng sinh, chính là chuyện đáng mừng nhất. Tiểu nha đầu vui đến phát khóc, nước mắt giàn dụa.

Trung niên tóc ngắn cũng không dừng lại, nhấc chân giẫm mạnh mặt đất, không đợi khe hở xuất hiện, tung người bay vào đàn sói, hai tay vung vẩy bốn phía. Hai tay bạch mang đại thịnh, Dương cương kinh uy lực phi phạm, mãnh lực cực mạnh đem mấy con sói sống sờ sờ đánh chết. Chưa đến một nén nhang nửa đàn sói đã biến mất.

Đang tàn sát say sưa, trung niên chợt thấy sống lưng lạnh lẽo, phía sau ập đến một con gió, trong bóng tối lóe ra một con sói. Ánh lửa từ doanh trại chiếu sáng một đầu sói đang giương nanh múa vuốt, ý định đánh lên rõ ràng, hai vuốt chỉ cách yết hầu trung niên nhân một chút.

Thấy thế không chỉ nữ hài hết toàn bộ hi vọng, ánh mắt hoá kinh hoàng, ngay cả Sở Thiên trong lòng cũng rất gấp gáp.

Đầu sói ấn núp tại tảng đá lớn, kiên nhẫn chờ đợi đối thủ chăm chú tấn công đàn sói, sau đó liền nhắm vào bộ vị yếu hại của đối thủ mà tấn công.

Tên nhân loại ghê tởm này lại dám diệt sát nhiều thủ hạ của nó. Trong con mắt màu bích đầy căm hận, ngoài ra trong mắt nó còn có chút tham lam. Kinh nghiệm đi săn cho nó biết, người này huyết nhục dồi dào năng lượng quả thực là mỹ vị.

Nghĩ đến điều đó, nó kìm nén không được về thêm ăn, trong miệng thêm nhò dãi.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trung niên tóc ngắn bỗng nhiên quay người, trên mặt không có sợ hãi, mà lại nở nụ cười đầy quỷ kế. Con sói thấy có gì đó không ổn, trong lòng vừa sinh thoái ý, hai tay người này lắc một cái, quyền ảnh vung theo một quỹ tích mờ hồ, tung ra sau mà kinh lực lại hướng về phía trước, trên cánh tay bạch mang đại thịnh, chiếu qua thân ảnh đang lao đến.

Quyền này lực đạo cuồng mãnh, quanh mình còn đầy kinh phong quán quanh, con sói liền bỏ đi ý nghĩ may mắn, nó biết chỉ cần đụng vào mảy may nó cũng sẽ biến thành máu thịt bầy nhầy.

Nhưng thế tới của nó rất nhanh, làm cho nó muốn lui cũng không được. Đành phải vận chuyển nguyên lực bao khóa toàn thân, ngăn kháng với một chiêu của đối phương.

Va chạm làm khí xung kích kịch liệt sinh ra, cấp tốc lan tràn bốn phía, vài trăm mét phạm vi đều chịu tác động, những con sói gần đó đã không còn nào còn sống sót, tử thi cũng không còn tồn tại. Những con sói khác đều cảm thấy may mắn hơn rất nhiều, nhưng cũng bị xung kích phong bạo cuốn lên, trực tiếp ném ra xa mấy chục mét, tất cả đều choáng váng không đứng lên nổi.

Trong mắt như bị cái gì đó đâm phải đám người trong doanh trại phải lấy tay che mắt lại, không biết được tình hình cụ thể như thế nào, ai cũng nôn nóng trong lòng, thắng thua trận này, dù sao quyết định sinh tử tồn vong của bọn họ. Thấy ánh sáng yếu dần mọi người mới cố gắng mở mắt ra xem xét kết quả.

Ánh mắt xen lẫn vui mừng, đầu sói mạnh nhất đã ngã xuống, nằm trên mặt đất bị lún xuống gần đó, hai chân trước hoàn toàn bạo liệt, đầu sói dữ tợn lếch ra một bên, con mắt thần sắc sợ hãi, hô hấp đình chỉ sinh cơ biến mất, thể mà đã kết thúc cuộc đời của một chúa tể sơn lâm.

Đám sói còn lại nhìn trung niên nhân ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hãi. Cường đại như thủ lĩnh còn mất mạng trong tay hắn, bọn chúng gào lên gào lên thê thảm, bị dọa đến chạy tứ phía, người này cũng không đuổi theo ngừng chân tại chỗ, toàn thân trắng tấp khiến người người ngơ ngác.

Đám người sống sót sau tai nạn, lớn tiếng hoan hô, vội vàng thu xếp thịt rượ, tính cách hào sảng bước nhanh đến, giữ chặt trung niên mời hắn ngồi vào vị trí. Người trẻ tuổi đều sùng bái nhìn về phía tráng hán, nữ hài cao hứng rơi lệ, hung thủ giết cha, rốt cục đã đền mạng. Lần này khóc là do vui mừng rốt cục thù của cha đã được báo.

Mọi người bao quanh trung niên tóc ngắn sắp dự tiệc, trước khi đi, liếc Sở Thiên một chút để chào hỏi, trong mắt ý vị thâm trường. Một lần này, Sở Thiên kinh hoàng như trước, bởi vì trong mắt người này chỉ toàn thiện ý.

Sở Thiên sắc mặt trang nghiêm, hướng đối phương ôm quyền hành lễ. Hắn suy đoán, vị tiền bối này chính là người thật và đã từng hành tẩu trên đại lục này. Mà một màn trước mắt, chính là những thứ đã từng xảy ra được tái hiện lại. Người này hành hiệp trượng nghĩa, trừ bạo giúp dân quả là cử chỉ đáng khâm phục.

Trung niên tóc ngắn vẫn giữ vẻ cười, quay người dung nhập vào trong đám người, tự mình tham dự buổi tiệc thịnh soạn này. Tất cả mọi người bao gồm cả trung niên nhân, đám người trong doanh địa mọi cảnh vật đều biến mất chìm vào trong dòng sông lịch sử.

Cuối cùng mọi thứ biến mất hết trong tầm mắt của Sở Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tu luyện

Sở Thiên tỉnh lại, phóng nhãn ngắm nhìn bốn phía, vẫn là hang đá hoang sơ, tất cả mọi thứ bên trong quyền trục đều biến mất, hắn mới hiểu được hắn đã ra khỏi thế giới quyền trục, ý thức trở lại hiện thực.

Chậm rãi thở phào một hơi, ánh mắt của hắn kiên định, một ngày nào đó, hắn muốn tu thành tuyệt thế võ học, giống như người trung niên tóc ngắn, cứu vớt đồng bào lúc nguy cấp.

Trong lòng vô cùng kinh hi, nở rộ trên máh Sở Thiên, dương cương kinh rất hiệu quả, trong tay người tóc ngắn vô cùng uy thế.

Chỉ là vụn vụn nhỏ nhất trọng, nếu như tam trọng tụ lại, ngưng kết âm dương ẩn, chỉ sợ sẽ vô địch trong đồng giai.

Nghĩ đến điều đó, hắn thậm cảm thấy may mắn, nếu không phải lão hồ ly nhắc nhở, kém chút bỏ lỡ môn võ học này. Người sống đến già, liền vô cùng khôn khéo, người già thành tinh, lời ấy quả nhiên không giả.

"Hắc hắc, tiểu tử, cuối cùng mình bạch lão tổ anh minh rồi hả?"

Lão hồ ly vênh vao mà nói, suy nghĩ của hắn cũng không thể nào tránh khỏi đôi tai của lão.

Cảm nhận được nội tâm Sở Thiên có chút bội phục, lão này quên hết tất cả, miệng đầy khoác lác nói: "tuổi của lão tổ ta để cho ngươi đếm còn nhiều hơn cơm ngươi ăn từ bé đến giờ"

Lần này chính là mề khen mề dài đuôi, mặt dày vô sỉ, để Sở Thiên cảm giác rất mất niềm tin vào mấy lão tiền bối này, cân nhắc sau này vẫn cần sự giúp đỡ của lão, hắn đành phải khó khăn nhẫn xuống, cố gắng làm ra vẻ ngửa tai lắng nghe. Thực tế nói với hắn như nước đổ đầu vịt chẳng động lại trong não hắn chút nào.

Mặc dù Sở Thiên diễn rất kỹ thuật, lòng xem thường vẫn bị lão gia hoá nhìn ra, miệng dừng lại không nói tiếp: "không thèm nói với ngươi nữa, loại người không có kiến thức."

Không cần tâm thần tiến vào ngọc bội, chỉ bằng vào tưởng tượng, hắn biết lão gia hóa nhất định đầm ngực đậm chân.

Lão hồ ly yên tĩnh lại, Sở Thiên lấy ra quyền trục, quan sát mấy lần, thuộc lòng phương pháp tu luyện. Hơi khép hai mắt ngưng tụ tâm thần, điều chỉnh cơ thể đến trạng thái tốt nhất, cũng không sốt ruột tu luyện, hắn học theo người trung niên tóc ngắn, hít sâu một hơi chậm rãi phun ra làm giống nhau y như đúc.

Thông qua tự mình trải nghiệm, hắn có thể rõ ràng phát giác, thời điểm hít sâu, khí tức trầm ngưng ở đan điền, thể nội trọc khí đều bị áp súc ở trong đó, đẩy hết tất cả ra trong một lần thở duy nhất, toàn bộ một môi trong người tiêu biến đi phần nửa.

Pháp môn mặc dù đơn giản, hiệu quả cũng không tệ. Sở Thiên âm thầm lấy làm kỳ lạ, tiếp tục tu hành. Nguyên lực trong cơ thể hơi chút yên lặng, dựa theo trung niên, di chuyển theo quỹ tích vô cùng ảo diệu.

Nguyên lực vận hành theo lộ tuyến phức tạp, nhưng mấy lần xem xét tỉ mỉ, không ngừng cân nhắc, đại khái hắn đã hiểu rõ chi tiết trong đó, càng ngày vận chuyển càng tự nhiên.

Vừa mới bắt đầu, tốc độ vận chuyển hơi chậm, nhưng càng làm càng thuận lợi, không có chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Nhưng về sau, vận chuyển càng nhanh thân thể càng đau, huyết dịch sôi trào lên, trong tai kêu u u từng tiếng. Sở Thiên đành phải đình chỉ tu luyện, đây là lần đầu nếm thử, nắm giữ cơ bản là được rồi, nếu như đã thương thân thể, ngược lại sẽ ảnh hưởng tiến độ, đó là điều không nên làm.

Sau đó, hắn vừa nhìn quyền trực vừa tu luyện, lặp lại có chút khác biệt với trung niên nhân tóc ngắn, uốn nắn sai lầm hoàn thiện bản thân. Theo thời gian trôi qua, nguyên lực di chuyển đã dần thuần thực hơn, quỹ tích từ từ hoàn chỉnh, nhục thể dần dần quen với cường độ của đau đớn.

Nguyên lực vận chuyển càng lúc càng nhanh, như cối xay gió xoay tròn, khí tức quanh người sôi trào, nguyên lực trong cơ thể hướng về hai bên phải trái phân ra, mãnh liệt truyền vào hai tay hắn. Khó có thể chịu đựng được đau nhức kịch liệt, bỗng nhiên cơ bắp hai tay nổi lên. Sở Thiên im lặng, vội vàng đình chỉ động tác, cuối cùng cũng đạt đến một bước như vậy, tiến triển cũng thật nhanh.

Trong động không thấy được tình hình bên ngoài, nhưng bằng cảm giác của hắn, lúc này chắc cũng đã về chiều rồi.

Đổi lại là người bình thường, tu luyện cả một ngày, chắc chắn rất muốn về mà ăn uống một bữa sáng khoái, một nhà đoàn tụ vui vẻ hòa thuận. Hắn không có tư cách hưởng dụng sự an nhàn này, mẫu thân bị người cường ép mang đi, vẫn chờ người đi cứu về.

Vừa nghĩ đến mẫu thân, Sở Thiên bất chợt cảm giác trong lòng trùng xuống, cố gắng đem khoé miệng nhếch lên. Vô luận hiện thực tàn khốc đến mức nào.

Đây không phải lúc để đa sầu đa cảm. Hắn cắn chặt răng, vị mặn mặn tràn ngập khoang miệng, dần dần trấn định lại.

Đội cảm xúc bình ổn, Sở Thiên tâm thần tiến vào Dung Giới, lấy ra cao dán xanh đỏ. Mặc dù đã để qua một khoảng thời gian dài nhưng mùi thuốc vẫn còn quanh quẩn. Khi hắn tu luyện Tu Du kinh và tiến hành tôi thể từng xin Sở Vũ luyện năm thiếp hồ huyết tôi thể cao, đã dung mất bốn đây là cái cuối cùng.

Đem thuốc thoa hai cái, cảm giác đau đớn truyền tới, nhưng Sở Thiên đã trải qua biết bao lần như vậy, đủ để nhẹ nhõm tiếp nhận.

...

Lại là Minh Nguyệt Dạ, ánh trăng như thủy ngân hắt tới, khiến tâm hồn xao động cũng nhanh chóng bình ổn lại.

Ngân huy chiếu không tới được bên trong thạch động, một thân ảnh đan ngồi yên tĩnh toạ, minh châu làm nổi lên khuôn mặt kiên nghị của Sở Thiên, thân thể không nhúc nhích, giống như pho tượng.

Hắn đột nhiên mở mắt ra, lấy từ trước ngực là miếng dán chữa thương, được tính đã bị triệt để hấp thu, thân thể đã đạt được cường hóa. Biên độ mặc dù không quá lớn, nhưng sắp tu luyện dương cương kinh, thân thể được tăng cường thêm phần nào, đều vô cùng trọng yếu.

Trước khi luyện tập quan sát kỹ lại một lần nữa, càng hiểu rõ thêm con đường vận chuyển của nguyên lực, sau khi được hồ huyết cường hoá thân thể, nhục thân đã mạnh mẽ hơn trước, trong lúc vô hình tăng lên xác suất thành công.

Sở Thiên chậm rãi nắm chặt nắm đấm, trong mắt thần sắc kiên định, hao phí lâu như vậy, lần này nhất định phải thành công. Khép hờ hai mắt ngưng tụ tâm thần, tận lực nhớ rõ và vận chuyển nguyên lực theo lộ trình có sẵn. Đến một thời điểm tốc độ tăng lên mạnh mẽ khí lực sôi trào toàn thân như muốn nổ tung.

Thấy thể trong lòng của hắn lộ bộ, một bước mấu chốt này hắn cần phải vượt qua.

Chưa kịp suy nghĩ nguyên lực trong kinh mạch đã chia làm hai phía, phân biệt rót vào hai tay. Cơ bắp bắt đầu bành chướng, đau đớn khó mà ức chế. Lấy sự kiên định của Sở Thiên, mà trên khuôn mặt còn có chút vận vẹo.

Như lần đầu nếm thử loại cảm giác này chắc chắn sẽ bại, nhưng hắn đã trải qua cảm giác này một lần rồi, lại trải qua việc chuẩn bị tinh thần đầy đủ, nhũm nhặn thủ vững tâm thần, đội cánh tay thích ứng, tinh thần vững chắc sau đó đau đớn cũng giảm dần. Sở Thiên vì đó mà phấn chấn, tăng tốc rót vào nguyên lực.

Cánh tay càng nở lớn hơn nữa, trên đó hiện ra quang mạng bạch sắc, về ngoài bắt mắt uy lực nội liễm, nhìn qua liền cảm nhận được sức mạnh dọa người trong đó.

Bạch mang chiếu sáng khuôn mặt, hiện lên trong mắt Sở Thiên, Dương cương kinh mà mình phí bao nhiêu tâm tư không biết uy lực như thế nào?

"Ta nên thử một chút."

Sở Thiên tinh quang trong mắt bộc phát, bỗng nhiên bắn lên, chân phát kinh lực phi về phía trước, ngang nhiên đánh vào cửa đá, bạch quang đột nhiên đại thịnh, chiếu sáng toàn bộ thạch động.

"Oanh."

Mười mấy tảng đá lớn bạo liệt, đá vụn mưa giáng lâm trong động, đổ ập xuống. Nhìn lực lượng này, võ giả tu vi không mạnh trúng phải không mất mạng thì cũng rã rời đầy đất.

Trong mưa đá vụn, Sở Thiên không chút hoang mang, mũi chân điểm nhẹ vào mặt nham thạch, thân ảnh thuận thế lui lại, thi triển thân pháp, tránh những tảng đá lớn rơi xuống, một vài tảng đá nổ bị hắn hất tay đánh bay.

Đội bụi lắng xuống, lộ ra một hang động ngổn ngang toàn đá, Sở Thiên cười vui vẻ. Khổ tu như thế này đã nhận được thành quả thật không bỏ công

mình bỏ ra thời gian.

Lúc tu luyện chăm chú không để ý đến cơ thể, lúc này nhìn lại đã thấy toàn thân đầy mồ hôi quần áo còn có vài chỗ rách rưới đọng lại vết máu.

Đến dòng suối cạnh vách đá tẩy rửa thân thể, thay đổi quần áo sạch sẽ, Sở Thiên liền tiến về hướng gia tộc, cố ý phóng thích khí tức mạnh mẽ, để dọa sợ yêu thú xung quanh. Thân pháp đã toàn lực thôi động, luồn lách qua chướng ngại vật đi tới.

Thời gian đã nửa đêm, Sở Thiên đi trong sân, trong phòng Tiểu Nguyệt đèn đuốc đã tắt, nghĩ đến nàng đã ngủ. Ngược lại không quá nhiều nàng, nhẹ giọng đẩy cửa phòng ra, cởi giày lên giường đắp chăn mà ngủ, gạt qua tất cả mệt mỏi tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Khổ tu

Thời gian sau đó, Sở Thiên đắm chìm vào tu luyện võ học, mỗi ngày sau khi luyện công buổi sáng xong, liền vội vã chạy tới Tuyết Tùng sâm lâm, tiến thẳng đến vách đá tu luyện Dương cương kinh.

Các loại yêu thú cản đường, đều bị hấn tiện tay chém giết, ngay cả đám thợ săn, lính đánh thuê sắc mặt ngưng tụ, cả đám không ai dám khiêu khích quay đầu bỏ đi.

Theo tu luyện lâu dài, Sở Thiên điều khiển Dương cương trường ngày càng thuần thực, mấy ngày sau đã có thể dùng trong thực chiến được rồi. Hấn cũng không lười biếng, tự đưa ra những yêu cầu khắc nghiệt, càng ngày càng tối luyện kỹ năng của bản thân mình. Trực giác nói cho hấn biết, hấn vẫn còn không gian để nâng tầm môn công pháp này lên.

Đây đã là ngày thứ tám hấn luyện tập trong hang đá, hấn như thường lệ hít một hơi thật sâu, sau đó phun ra trọc khí, hai mắt khép hờ, tâm thần tiến vào bên trong thế giới quyền trục.

Trung niên tóc ngắn không ngừng vận lực, không biết có phải ảo giác không, Sở Thiên luôn cảm thấy, quỹ tích vận chuyển so với trước có sự khác biệt. Khí tức bốc lên, nguyên lực phân ra rót vào hai tay. Tiếp nhận nguyên lực như thủy triều, cánh tay bành trướng một chút. Thấy thế trong lòng hơi động, đây không phải ảo giác mà là hai cánh tay thực sự nhỏ lại.

Nguyên lực rót vào cánh tay, hai cánh tay lại không trắng kiện bằng trước kia, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy cảm giác mạnh mẽ hơn hấn. Quang mang bó chặt hai cánh tay, màu sắc càng lộ vẻ thâm trầm, phảng phất như có thể chảy xuống từ hai cánh tay. Dương cương kinh lần này, mang lại cho người ta cảm giác thật kinh khủng.

Quả nhiên, thời gian chiến đấu liền giảm theo, mấy trăm con sói đói, đều bị giải quyết trong chưa đầy một nén nhang, xác sói lại trải đầy đại địa, thổ nhưỡng bị nhuộm thành màu huyết hồng, khiến ai mới nhìn lần đầu tâm thần không khỏi kinh hãi.

Thậm chí đầu sói mạnh nhất, đều bị giải quyết trong hai ba chiêu, thân thể cứng cỏi bị oanh bạo, mửa máu tằm tã qua đi, huyết nhục lần này bị oanh bạo chết không được toàn thây.

...

Tâm thần Sở Thiên lại rời khỏi quyền trục, hấn mở to mắt, trong con mắt ngân quang phun trào, nơi đây có chút kì quái. Hấn tiếp tục tiến vào quyền trục một lần nữa để tìm ra điểm khác biệt.

Mấy lần sau rốt cục phát hiện, khởi động chiêu thức càng nhanh thì sát thương trên diện rộng càng lớn con sói đầu đàn kia chính là ví dụ. Tuy nói như thế, để giảm thời gian vận sức là điều cực kì khó. Rõ ràng quan sát mười mấy lần, trong lòng mới ngộ ra điều này.

Y lộ tuyến lúc đầu, Sở Thiên bắt đầu tu luyện Dương cương kinh cải tiến. Trong lúc đó gặp được đủ loại nan đề, nguyên lực vận chuyển không tiết tấu, hoặc không có cách nào hoàn thành, hoặc khí tức không đủ mạnh, bảo tổ không nổi lên, cơ bắp không theo ý bản thân, kinh lực không ngưng đọng đủ.

Nói ngắn gọn, nếu muốn làm được thì sức mạnh cơ bắp và sức mạnh nguyên lực cần đồng đều. Nói nghe thì dễ dàng, nhưng chỉ có người tu luyện công pháp này, mới hiểu được điều khó khăn trong đó. Cho dù là Sở Thiên, cũng cần phải mất tới một tháng mới thành thạo được.

Một hôm, Sở Thiên đứng lặng trước cửa hang, ngưng thần hít vào, chậm rãi thở ra một hơi, nguyên lực di chuyển theo một quỹ tích kì dị, khí tức bốc lên, bạch mang cuốn từ vai mà xuống. Trong mắt thần sắc nghiêm nghị, tung bước đánh một chưởng xuống vách đá bên cạnh.

"Ba."

Tầng đá bị đụng trúng nổ tung bay tán loạn, tránh đi đá vụn bay đầy trời, Sở Thiên vẻ mặt hưng phấn, nhếch miệng mỉm cười. Dương cương kinh lúc mới tập luyện chỉ có thể tạo ra một khe hẹp trên tầng đá mà thôi, tuyệt đối không làm cho nó vỡ vụn như thế này được. Toàn bộ thời gian bế quan khổ tu,

cuối cùng cũng không có uống phỉ.

Chiêu này oanh kích vào nham thạch đều có hiệu quả, nếu dùng để đánh người, còn mạnh đến mức nào. Không có gì ngoài hai từ biến thái, đầu người, còn không có cứng bằng nham thạch.

Quay người trở lại trong động, Sở Thiên tiếp tục nghiên cứu công pháp này. Một khi nắm được trái ngọt, hắn sẽ trùng kích để kiếm được nhiều thành quả hơn. Nhưng, Dương cương kinh tiến độ dần dần chậm lại, rõ ràng không gian phát triển của hắn còn lại không cách nào đột phá.

Thực tế vấn đề chủ yếu là phương diện tu vi, mặc cho ngộ tính cao, tu vi Luyện Thể tăng sáu thật không đáng chú ý, tối thiểu không đủ để chèo chống cho công pháp này tiếp tục tiến bộ.

Trời xanh cũng công bằng. Coi như may mắn nhất được tuyệt thế võ học, nếu như tu vi không đủ thì cũng chỉ có thể nhìn mà thôi, không cách nào có thể tu hành. Muốn tu luyện những môn võ học cao cấp cần có ngộ tính cực mạnh không thì cũng không có cách nào tu luyện được.

Phát giác được điểm này, Sở Thiên lại chuyên tâm vào tu luyện, tăng cường tu vi. Mỗi ngày đều sẽ dậy thật sớm, thừa dịp sáng sớm nguyên khí còn mới mẻ nồng đậm, nắm chặt thời gian để đả tọa thổ nạp.

Nguyên khí bị dẫn khí quyết dẫn dắt, từ miệng mũi tiến vào thể nội, càng ngày càng dự trữ một cách lớn mạnh.

Sau khi dẫn khí thổ nạp, hắn tiếp tục tập luyện hai môn võ học chủ chốt của mình. Bất tri bất giác mùa đông đã đến, cây ngô đồng trước cửa đã rụng hết lá, chỉ còn lại thân cây trụi, mất đi vài phần mỹ cảm.

Mình không thể cùng tập luyện với công tử, Tiểu Nguyệt đứng ngoài quan sát nghĩ. Mỗi khi Sở Thiên luyện công năng sẽ ngồi trên thềm ngậy người quan sát. Phương diện tu võ, Tiểu Nguyệt chỉ có tư chất phổ thông, vô duyên với võ đạo chỉ lộ, đành phải đem hi vọng gửi lại nơi khác. Mà Sở Thiên, chính là nơi năng đặt hi vọng vào.

Buổi chiều, Sở Thiên sẽ đi đến Tuyết tùng thâm lâm, để củng cố kinh nghiệm chiến đấu với Dương cương kinh. Vì không thể đột phá được, mà bỏ quên không dùng đến võ học của mình, một khi sơ sẩy liền sẽ ngượng tay. Khi đối địch nhẹ thì thua trận chiến đấu, nặng thì chôn vùi tính mệnh chính mình.

Hắn rảnh rỗi sẽ đi dạo quanh gia tộc, khi gặp những người cùng thế hệ luyện võ hoặc tỷ thí, ngẫu nhiên hắn sẽ dừng chân quan sát, không quan tâm tới những ánh mắt ngưỡng mộ xung quanh mình. Một thời điểm nào đó khi mà tu luyện đã không vào thì nên đi xung quanh nhìn người khác tập luyện để nâng cao kinh nghiệm của bản thân.

Tu hành võ đạo, cần bảo trì tâm thế khiêm tốn. Cho dù tu vi của bọn họ yếu hơn mình nhưng vẫn còn thứ để cho mình học tập. Chỉ khi khiến mọi người kính nể thì hắn mới có thể tiến xa hơn nữa.

Hết thấy đều bình yên, khiến hắn có chút không quen, trong thời gian này Sở Sở tới không nhiều, trên thế gian này ngoài những người trong gia đình thì nàng chính là người quan trọng nhất đối với hắn.

Trời gian rảnh rỗi, tâm niệm lại nghĩ tới tỷ tỷ, Sở Thiên trong lòng thấy nhớ nhớ, không quan tâm tới tuyết rơi đầy trời, bụng dù hướng nhà nàng đi đến, một cước cạn một cước sâu, trên nền đất in lại đầy vết chân của hắn.

Thấy hắn đến, người trực ở quầy cũng không ngăn cản, hắn xuyên qua đình viện, xuôi theo tiểu đạo tiến vào toà đọc viện kia, vừa lúc này đụng phải Sở Vũ đẩy cửa ra, thấy Sở Thiên đến, trên mặt tiểu dung chợt hiện.

"Đã lâu không gặp, thúc phụ mạnh khỏe chứ, tỷ tỷ thương thế đã khỏi hẳn chưa?" Sở Thiên khom người chào hỏi.

Sở Vũ ngón tay chỉ căn phòng sát vách nói: "nó đang tu luyện trong đó không biết khi nào xuất quan nữa."

Nói xong, Sở Vũ lắc đầu gương mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: "sau trận so tài, nha đầu liền thành như vậy. Mỗi ngày đều ở trong phòng đóng cửa khổ tu, một khi đi vào, cũng không biết lúc nào ra."

Nói xong, mắt đầy thâm liếc Sở Thiên một chút: "Có trời mới biết nó gặp phải kích thích gì, bình thường đều không chịu luyện công, nay lại thành như thế, không còn là một nữ hài ham chơi nữa?"

Nghe vậy Sở Thiên đỏ mặt, trong lòng hơi động như có suy nghĩ. Sở Sở biến hóa như vậy, có lẽ liên quan đến việc hai người ước định so tài, nhưng loại sự tình này lại không tiện giải thích.

Biết được tình huống hiện tại, Sở Thiên liền buông lỏng tâm thần. Tỷ tỷ vui vẻ với việc tu luyện, hoàn toàn là một chuyện tốt. Chỉ có thực lực mạnh mẽ, mới không quản tới pháp tắc của đại lục này.

Ngủ ngơ đứng một lát, Sở Thiên tỉnh ngộ, không thể ở đây lâu nữa. Sở Vũ thúc là người bận rộn, vô có làm tốn thời gian của thúc ấy quả không phải là một chuyện tốt.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Thiên chấp tay, cáo từ quay người rời đi. Trước khi đi không khỏi liếc qua căn phòng mà Sở Sở đang tu luyện bên trong.

Đi đến nửa đường, chợt thấy mặt đất hơi rung, quay đầu nhìn lại, ba động bất nguồn từ trong phòng nhỏ, một cỗ cường hân khí tức từ đó truyền ra, mái hiên tuyết đọng rì rào rơi xuống.

Khí tức dần dần trầm ngưng, đình viện khôi phục lại bình tĩnh, bông tuyết bay xuống không dứt, rất nhanh, mãi hiên lại bị tuyết che phủ.

Trong phòng một trận động tĩnh vang lên, kết một tiếng cửa phòng mở ra, Sở Sở tinh thần sáng láng đi ra từ đó. Đôi mắt đẹp thoáng nhìn, liền nhìn thấy Sở Thiên cách đó không xa, gương mặt xinh đẹp lộ ra kinh hi, không để ý hình tượng vung chân chạy tới.

Cẩn thận cảm ứng Sở Thiên phát giác Sở Sở tu vi có tinh tiến, trong lúc giờ tay nhấc chân cương nhu cùng tồn tại, nếu như hần đoán không lầm, đã đạt tới luyện thể tầng sáu.

Đi đến trước mặt hần, Sở Sở nhô ra ngọc thủ trắng bóc, thân mật vỗ lên vai Sở Thiên nói: "Rốt cục đã gặp nguoi, mấy ngày khiến ta mệt chết mất."

Nghe vậy Sở Thiên xoa xoa bả vai cười ngây ngô.

"Tu vi chúng ta đã tương đương rồi, hay bây giờ liền gia thủ thử xem sao?" âm thanh thanh thúy từ miệng Sở Sở vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của đình viện.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Luận bàn

Không đợi Sở Thiên mở miệng, Sở Vũ bên cạnh khuyên can nói: "Đã tu luyện trong một khoảng thời gian dài như vậy, hôm nay còn có tuyết rơi, phải chăng con nên nghỉ ngơi mấy ngày, hôm khác tái chiến?"

Nghe vậy Sở Sở cong môi lên, làm bộ muốn khóc. Nước mắt của nàng, từ trước đến nay chính là khắc tinh của Sở Vũ.

Mất thấy tình huống hiện tại không ổn, Sở Vũ cuống quýt sửa lời nói: "Cha sai, muốn so liền so, nghĩ sao làm vậy, so ngay lập tức, so tại đây cũng được."

Đối với việc này Sở Thiên âm thầm khinh bỉ, thái độ cũng đừng biến hoá nhanh vậy chứ, ngay cả chút ý kiến đều không nói ra, không biết ai là cha ai nữa.

Hai tay vòng qua cổ Sở Vũ, Sở Sở lập tức nín khóc mỉm cười: "Ta biết ngay, cha là người tốt nhất."

Sở Vũ dờ khóc dờ cười, nha đầu từ nhỏ đã biết cách làm nũng khiến hần cũng bó tay không có cách giải quyết.

Ba người đi ra khu đất trống, Sở Thiên cùng Sở Sở mỗi người chiếm một bên, ma quyền sát chưởng kích động. Sở Vũ sắc mặt nghiêm nghị đứng thẳng, nghiêm nhiên trở thành trọng tài.

Không có cách nào, nữ nhi đã yêu cầu, coi như là vô lý hần cũng phải làm theo. Cho dù thân là luyện được sư thâm niên, bây giờ cũng đành phải đổi nghề làm trọng tài.

"Tỷ thí bắt đầu." Sở Vũ ồng tay áo vung vẩy, tuyên bố luận bàn bắt đầu.

Tiếng nói vừa mới dứt Sở Sở thôi động nguyên lực trong cơ thể, đôi tay nhỏ huy quang cấp tốc ngưng tụ. Hiển nhiên thái độ hết sức chăm chú, cũng không có hạ thủ lưu tình.

Sở Thiên trong lòng run lên, hần cũng phát hiện, chiêu này uy lực, thì cường đại hơn rất nhiều so với trận so tài, không thể xem thường. Vội vàng ngưng thần vận chuyển nguyên lực, toàn thân khí tức đột nhiên tăng, âm thanh kéo kệt liên tục vang lên.

Đây là tiếng xương cốt bạo hưởng. Hần tu vi cũng tăng lên, chỉ thiếu chút nữa liền có thể đột phá luyện thể tầng bảy, dùng sức một chút thể nội xương cốt liền sẽ lên tiếng, biểu thị thân thể vô cùng cường đại. Hai chân hơi cong trọng tâm chìm xuống, hai tay như nước chảy mây trôi, bày ra Tu Du kinh lên thủ thế.

Sở Sở mũi chân điểm nhẹ mặt đất, thét một tiếng, dưới chân tầng tuyết bị đánh tan, lộ ra phiến đá. Bóng hình xinh đẹp mơ hồ, thân hình đã tới trước mặt Sở Thiên, ngọc thủ sáng chói như sao trời, mang theo tiếng gào thét kinh phong chụp về phía bả vai Sở Thiên. Quang mang sáng chói đâm vào mắt Sở Thiên khiến hần đành phải tạm thời híp mắt tránh.

Huy động Lạc Chưởng dưới trời tuyết, giống như có hiệu quả kì lạ, không biết trùng hợp hay là nàng cố ý gây nên.

Khi mắt nhìn không rõ, Sở Thiên miễn cưỡng mở ra Huyết Yêu đồng. Đình viện to như vậy, tất cả đều bao phủ bên trong linh thức của hần. Quang mang công kích, hiện rõ mồn một trong đầu hần.

Bước chân hơi xoáy bả vai hất lên, vừa lúc tránh chiêu đang đánh tới. Trờ tay vận chưởng đánh trả, chưởng nhẹ nhàng tự nhiên, roi xuống thì đột nhiên

thay đổi nặng nề. Nhìn như đơn giản bình thường, kì thực dùng tới Tu Du kinh cùng Cự Phong song trọng.

Chiều này thể tới cực kì nhanh chóng, Sở Sở tốc độ mặc dù rất nhanh, lại có vẻ tránh không kịp. Nàng cũng không thấy bối rối, dụng một bàn tay đỡ lấy thể công đang tới.

Bởi vì sợ làm bị thương đối phương, Sở Thiên chỉ dùng tám thành lực đạo. Không thể ngờ được hần đã có phần khinh địch bị dư lực từ trường của đối phương đánh lên tay. Trừ cái đó ra, một chưởng vỗ tới, lại có cảm giác đánh lên miếng sắt. Đối mặt với hần giống như không phải là một thiếu nữ xinh xắn, mà là Man Thú da dày thịt béo.

Thân có huyết đồng Linh Hồ huyết mạch, Sở Thiên thể chất hết sức đặc thù. Tuy nói hồ tộc am hiểu tinh thần lực, nhưng nhục thể cũng không hề kém cỏi, nhân loại bình thường thực sự không có cách nào so sánh. Nhưng, lần va chạm này hần không chiếm được tiện nghi, thậm chí bởi vì lưu thủ nên rơi vào hạ phong.

Miệng không nói nhưng Sở Thiên cũng giật nảy cả mình. Sở Sở có một thân thể man lực không hề bình thường. Vị tiểu tỷ tỷ này, từ nhỏ sinh hoạt cùng một chỗ với hần, cực kỳ thân thiết. Chẳng lẽ đây là năng khiếu bẩm sinh của nàng ấy, hay cũng là huyết mạch biến dị?

Mắt thấy chiếm được tiện nghi, Sở Sở nở nụ cười xinh đẹp, song chưởng huy động quang mang sáng lên, không lưu tình chút nào đánh tới, giống như được thể lần tới.

Thấy thể Sở Thiên nghiêm sắc mặt, mặc dù luận bàn cùng tiểu tỷ tỷ, nhưng tư vị thất bại, hần cũng không muốn nếm thử. Bận bịu vận chuyển linh năng, làn da ngưng kết quang sáng, du động tùy thời phụ trợ chiến đấu. Ngăn ban linh năng ngưng tụ tay phải, tay phải nâng lên cuốn lên kinh phong, cùng đối phương đối chưởng một chỗ.

Chỉ một thoáng, đỉnh viện mặt đất rung động, không trung bông tuyết cuồng vũ, khắp nơi tràn đầy chưởng Phong Nguyên lực,

Tình hình chiến đấu càng ngày càng nghiêm trọng. Về sau, ngay cả Sở Vũ kiến thức rộng rãi, đều cảm thấy hoa mắt, âm thầm gạt đầu lấy làm kỳ.

Phải biết, trước mắt hai người giao đấu, cũng không phải là võ giả khổ tu mấy chục năm, mà chỉ là hai con chim non mới chập chững bước vào võ đạo. niên kỷ chỉ có mười ba mười bốn, có thể đạt được trình độ này. Đừng nói Liệt Nham thành, coi như cả Bách Linh đều rất khó có được.

Sở Vũ suy nghĩ, tình hình chiến đấu lại biến hóa. Hai đạo thân ảnh mơ hồ như hai viên đạn, trong sân không ngừng du tẩu, càng chạy càng nhanh, hung hăng đụng nhau, sau đó lại phân ra hai thân ảnh một trắng một đỏ.

Âm thanh bang bang vang lên, bóng trắng liên lùi mấy bước, phía sau lưng đụng thân cây, cây già chấn động kịch liệt, lá từng rơi xuống như mưa. Ở chỗ gốc tùng, Sở Thiên thân mang áo trắng, tay vịn thân cây, xoay người há mồm thở dốc, mồ hôi từ trên mặt trượt xuống.

Hồng quang giữa trời hiện lên, bóng hình xinh đẹp bay ngược mười mấy mét, lúc rơi xuống thì chân ngọc điểm trên ngọn núi có hình dáng lý lạ. Ngọn núi lập tức hiện ra chỉ chít những khe hở, mặc dù không có vỡ nát, nhưng cuối cùng cũng không thể dùng.

Gặp tình hình này, Sở Vũ bộ mặt co quắp, không khỏi lộ biểu lộ đau khổ. Núi này vô cùng quý báu, do hần hao phí một khoản lớn mua được từ phương xa. Tăng thêm không ít phí chuyên chở, sau đó phân nần thương gia lòng dạ hiểm độc hồi lâu, lần này thì tốt rồi, nha đầu điên một cước giẫm hỏng.

Nếu như đổi lại là người khác làm ra, mặc kệ bối cảnh cỡ nào. Trước tiên cứ nghiêm trị đã rồi tính sau, càng khiến cho kẻ đó bồi thường gấp bội. Nếu như tâm tình không tốt thì còn phải đem hành hung một trận, xuất ra ác khí trong lòng. Nhưng hết lần này tới lần khác lại là bảo bối nhà mình, mặc hần phần nộ khó chịu, cũng không dám nổi giận với nữ nhi.

"Không biết đời trước tạo nghiệt bao nhiêu, lại có được nữ nhi cực phẩm như thế này."

Nghĩ đến thật bị thương, Sở Vũ im lặng lệ rơi đầy mặt.

Kịch liệt chiến đấu qua đi, Sở Sở nhìn vô cùng chật vật, đôi mi nhíu lại tinh tế thở dốc, đỏ mồ hôi lâm ly, áo đỏ dán sát vào thân thể mềm mại, phác họa ra đường cong lả lướt.

Đưa tay lau đi mồ hôi, Sở Sở mở miệng nhắc nhở: "Thiên đệ cẩn thận, ta muốn ra tuyệt chiêu."

Vừa nói xong, toàn thân nguyên lực rót vào tay phải, huy quyền quang mang dần dần ngưng tụ, nguyên lực bành trướng, diễn hóa thành trắng tròn sáng chói.

Sở Thiên nghe vậy tay cong lại thành quyền, nguyên lực trong cơ thể mãnh liệt rót vào hai tay, cánh tay cơ bắp căng cứng, áp súc lực lượng.

Hai người hô lên, hai môn tuyệt học mang theo kinh phong, đụng cùng một chỗ. Trắng tròn đột ngột vỡ vụn, hóa thành quang vũ đầy trời. Sở Thiên cánh tay phải khẽ run, tam trọng Tu Du kinh trùng điệp oanh ra, cùng quang vũ va chạm một chỗ, ba ba tiếng vang bên tai không dứt.

Sóng xung kích lan tràn ra, hóa thành khí sóng thổi nghiêng bông tuyết, mặt đất nứt toác ra. Sở Thiên cùng Sở Sở đều chịu không nổi kinh lực, bị lui ra phía sau hơn mười mét, một trận lay động qua đi, cuối cùng ngăn không được thể ngã xuống, mông rê một đường hần lên trên tuyết.

Hai người thấy đối phương bộ dáng chật vật, không khỏi cười ha ha. Nhất là Sở Thiên, lại xuyên qua cả đại môn, bay thẳng đến sân vườn bên ngoài, cắm đầu trong đồng tuyết khiến người người vây xem, Sở Sở cười đến nhánh hoa run rẩy.

"Lần này là hữu nghị luận bàn, kết quả là ngang tay" Nhân lúc có cơ hội, Sở Vũ vội vàng mở miệng phán quyết, một mặt nghiêm túc ngôn từ chính nghĩa. Cuối cùng cũng cần được, nếu không nhà mình còn có thể bị huỷ đi nữa. Trong lúc nói chuyện trộm nghiêng mắt nhìn nữ nhi vài lần, sợ bị cự tuyệt.

Sở Vũ âm thầm kêu khổ, một là lo lắng đồ vật trong sân, hai là lo lắng con gái hấn thụ thương.

Để hấn cảm thấy vui mừng, là cả hai người đều không có ý kiến gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xưng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Lôi huynh

Sở Thiên cũng không muốn đánh nhau tiếp, liền kiếm cớ thoái thác: "Tỷ tỷ, người tiến bộ thật lớn, nếu là ta xuất toàn lực cũng không làm gì được người."

Con người linh động nhìn chằm chằm Sở Thiên, như muốn nhìn nhìn thấu hấn, Sở Sở chu miệng nói: "Không thể nào. Ta nghe nói, trong trận chung kết người đã dùng ra một trào, ngay cả Sở Nghị ca đều vô cùng kiêng kỵ, hôm nay sao không thấy dùng?"

"ách." Sở Thiên không phản bác được, tê cả da đầu, trên trán mồ hôi tích tích lăn xuống.

"Người tinh thông tinh thần lực, đã đạt tới trình độ ngự vật, trận chung kết liền dựa vào đó lật bàn, vì sao không lấy ra?" Sở Sở cau giận nói.

Sở Thiên trên mặt mồ hôi dày đặc hơn. Trong lòng thầm nghĩ, lấy trình độ tinh thần của hấn, chỉ có thể thôi động một vật rất nhỏ. Trận chung kết hấn mưu đồ đã lâu, thừa dịp hỗn loạn, dùng đến nó may mắn dành được chiến thắng. Mà lúc này cũng không có cây kim nào, cho dù có, Sở Sở trong lòng đã có đề phòng, rất khó đưa đến hiệu quả.

Lá từng trên cây có rất nhiều, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng quá mềm không dùng được. Trong truyền thuyết đã có cao thủ hái hoa hái lá, đã thương người trong vô hình, Sở Thiên cực kỳ hâm mộ. Nhưng hiện tại hấn muốn làm như vậy chẳng khác nào nằm mơ.

Bởi vậy, khả năng ngự vật nghe to lớn nhưng thực chất không có nhiều hữu dụng. Hiện tại tinh thần lực của Sở Thiên chỉ có thể dùng để phụ trợ chiến đấu, cộng thêm môn võ học mới khám phá ra cũng chỉ hơn thường nhân một chút. Muốn vượt cấp chiến đấu, thay đổi căn khôn, nghĩ cũng còn thấy khó.

Ngự vật chỉ có đạt tới cảnh giới cao thâm dời sông lấp bể, không thì cũng phải điều khiển được đao kiếm, mới có thể đem đến tác dụng rõ ràng trong chiến đấu, còn trình độ của hấn ngoài nâng được vật nhỏ bé ra thì cũng chỉ tăng một chút mình mẫn mà thôi.

Mặc dù, tu hành tinh thần trong mắt thường nhân vô cùng thần bí, nếu bàn về sức mạnh, lại không bằng tu luyện trực tiếp nguyên lực. Nguyên lực mỗi một phân tăng lên, đều ảnh hưởng tới sức chiến đấu.

Bất quá, Sở Sở chưa hề tiếp xúc với nó nên về phương diện này, khó tránh khỏi lòng nghi ngờ đối phương có tình giấu thực lực. Thực tế Sở Thiên lưu thủ cũng không phải là phương diện tinh thần, mà là chưa sử dụng Dương cương kinh, nếu như bị Sở Sở biết, nàng có lẽ sẽ giận thật.

Nàng không còn quở trách nữa, Sở Thiên sắc mặt xấu hổ, đối với việc này Sở Vũ càng lộ vẻ khản trương, nếu hai người đánh nhau không chỉ là đánh nữa mà sẽ là phá hoại toàn bộ nơi đây.

Nàng không còn bắt bẻ nữa khiến hai người thờ phào, Sở Sở cũng đã phát tiết ra bất mãn trong lòng. Mũi ngọc tinh xảo hừ nhẹ một tiếng, liền thả Sở Thiên rồi đi, cũng không dây dưa nữa.

...

Xen giữa thời gian tu luyện nhằm chán là việc Sở Lôi thường xuyên đến với ý muốn đo sức.

Vừa mới bắt đầu, Sở Thiên nghiêm túc cẩn thận đối đãi. Dù sao, người này từng bị đánh bại thảm bại trong tay hấn, ngay cả chân đều bị đánh gãy, bản thân tuy không phải cố ý, lại không chắc đối phương có ghi hận mà trả thù không.

Không nói nhiều hấn vừa bắt đầu liền lấy ra toàn lực. Luyện thể tăng năm còn có thể đánh bại người này. Mà Sở Thiên đã sắp tiếp cận tới tầng bảy, khỏi phải nghĩ cũng biết Sở Lôi dĩ nhiên bị hành hạ đến thảm.

Vốn cho rằng sự tình đã xong, vừa yên tĩnh không đến mấy ngày, người này lại tìm tới cửa, yêu cầu cứ hai ngày luận bàn một lần. Đối với người giống như thích bị ngược đãi này, Sở Thiên từ trước đến nay đều giúp người làm niềm vui, thỏa mãn tâm nguyện của đối phương.

Ba ngày thoáng trôi qua, khi ánh trăng sáng chiếu khắp mọi nơi, Sở Thiên mới từ hang đá trở về, nhẹ nhàng đi vào trong sân, đã thấy Sở Lôi khoanh tay chờ ở đấy, hai con mắt mở lớn kiên định, lộ ra thần sắc không chịu thua.

Sở Thiên bưng bình đại ngộ, hấn đến cũng không phải để trả thù, mà là một tên cuồng chiến đấu. Thánh Vũ đại lục nhân tài xuất hiện lớp lớp, kỳ nhân dị sĩ cũng không hề thiếu, công bằng mà nói những người như Sở Lôi đã chiến lấy cho mình một loại phong cách chiến đấu khiến người người biết tới.

Đối với võ giả bình thường mà nói, tu vi tăng lên thứ nhất sự việc cần giải quyết. Mà chiến đấu cuồng nhân yêu thích nhất, liền thông qua chiến đấu mà luyện kỹ xảo. Bọn họ xem ra, hưởng thụ chiến đấu khoái cảm, tài tử sinh chân lý.

Đối lại là người bình thường, thua trận mấy lần liền hiểu được chênh lệch giữa hai người, thì sẽ không đến tìm nữa. Nhưng những cuồng nhân kia thì lại khác hoàn toàn. Bình thường mà nói, loại người này rất phiền toái, tuy nói luận bàn rất hữu ích vì tăng lên kinh nghiệm chiến đấu, nhưng người bị tìm đến thì lại không dễ chịu chút nào.

Nếu như mỗi ngày đều bồi người chiến đấu, tu vi đến ngày tháng năm nào mới có thể thăng lên? Mặc kệ thắng bại như thế nào, võ giả bình thường đều không muốn đụng tới cuồng nhân chiến đấu.

Đoán ran điều này, Sở Thiên không lo ngược lại còn mừng, nếu không phải cưỡng ép kiểm chế, chỉ sợ muốn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, ông trời lại đem đến cho ta vật thí nghiệm a. Chiến đấu cuồng nhân là một loại người tốt, cũng có lúc phát huy ra được tác dụng đặc biệt.

Chiến đấu bắt đầu, hấn không đem hết toàn lực mà mở ra Huyết Yêu đồng, thôi động Dương cương kinh.

Qua mấy chục hơi thở, Sở Thiên hét to lên một tiếng, cánh tay có chút bành trướng, mang theo bạch mang xé gió đánh tới hướng đối phương. Sở Lôi không muốn tránh né, khí lực truyền vào chân, lòi quang lượn lờ, cả hai hung hăng chạm vào nhau.

Tiếng tách tách bên trong, Sở Lôi hai chân bị bẻ gãy. Chương này nếu do người tóc ngắn dùng ra, đàn sói tan tác không nói gì là lạ. Sở Thiên tu vi không cao, không đạt được trình độ như vậy, nhưng để đánh bại người cùng thế hệ, còn dư sức.

Nhìn qua chân Sở Lôi, Sở Thiên sắc mặt áy náy, vì hoàn thiện võ học của mình, lại để Lôi huynh chịu thảm, hổ thẹn a hổ thẹn.

Một phen suy tư, Sở Thiên đưa tay đem hấn đỡ dậy, vác lên vai đưa đến chỗ cấp cứu. Trải qua một trận băng bó, thương thế đã không còn gì đáng ngại. Cô nương cười mỉm nhìn qua bọn họ.

Nàng nhìn lại, hai vị tộc đệ tuy còn trẻ tuổi, lại biết tương hỗ lẫn nhau thật là tình thâm ý trọng, cảm động vô cùng.

Lúc trở về thì đã đến đêm khuya, đi ngang qua cây Ngô đồng trụ lúi trong lòng Sở Thiên thầm nghĩ, Lôi huynh đừng có lụi chí nha. Thật hi vọng huynh là người có chấp, nếu không có huynh thì võ học của ta không hoàn thiện trong thời gian ngắn được.

Tuy tu vi còn hạn chế, Dương cương kinh vốn đã gặp được bình cảnh. Nhưng vừa trải qua luận bàn, hấn cảm thấy kinh lực cô đọng một chút. Bình tĩnh đại ngộ, võ học muốn tiến bộ, còn phải cùng người sống, nhất là các cao thủ luận bàn, mới có hiệu quả. Chỉ là mấy hòn đá, thân cây cho dù tu luyện trên mười năm, cũng sẽ không có nhiều thu hoạch.

Kinh hi qua đi, Sở Thiên trong lòng thấp thỏm. Nếu mình muốn tăng thực lực còn nhờ đến người này. Nếu hấn không tới, nên làm như thế nào cho tốt?

Không thẹn với danh hào cuồng nhân chiến đấu, không qua mấy ngày, Sở Lôi lại tới, đùi phải lại hoàn hảo như lúc ban đầu, toàn diện chuẩn bị tinh thần bị ngược đãi.

Sở Thiên hưng phấn toàn thân run rẩy, thấy thế cũng không nói nhiều, trên cánh tay bạch quang cô đọng, tiến lên một bước phóng ra, chương ảnh trong không trung cuộn lên khí lãng, hướng đối thủ hung hăng vỗ tới.

Sau một khoảng thời gian, vị tộc tỷ lần trước băng bó cho Sở Lôi, lại nhìn thấy hai người đỡ lấy nhau, lần lượt tiếp nhận việc băng bó. Nét mặt của nàng, từ tán thưởng trở thành ngạc nhiên, về sau, lại giống như thấy ma giữa ban ngày.

Cái mới thực sự là bình thường. Cho dù ai nhìn thấy, không đến thời gian một tháng, một người gãy xương chân gần mười lần, đều sẽ phản ứng như vậy.

Thẳng đến một ngày, Sở Lôi không còn đến nhà cầu ngược đãi. Sở Thiên đau khổ chờ đợi, cuối cùng cũng không thấy hấn đến, trong lòng cô đơn khó nói, nghe ngóng xung quanh, điều tra rõ Lôi huynh đang ở đâu, chủ động tới cửa báỉ phỏng. Mời thị nữ thông tri cho hấn biết, lập đứng trước cửa chờ đợi. Không lâu sau, nàng này trở ra nói, Lôi thiếu gia đã đi ra ngoài lịch luyện.

"Thật không khéo."

Sở Thiên lắc đầu, lòng mang tiếc nuối đi về nhà.

Sở Lôi ngã lộn nhào, từ sau tường Sở Gia lao ra, roi xuống hai chân như mềm nhũn, phảng phất muốn gãy mất. Chỉ có trải qua cảm giác gãy chân nhiều lần hấn mới có ảo giác thật như vậy.

Đêm không trăng không sao, một thân ảnh vượt qua tường viện, rời khỏi Sở gia đi ra ngoài, thân ảnh lấp lóe biến mất trong bóng tối, thân pháp gọn gàng mà linh hoạt. Nhanh nhẹn như báo, thời khắc chạy trốn mà Lôi huynh vẫn tỏ ra phong thái phiêu dật.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 71: Tu vi đột phá

Sở Lôi mai danh ẩn tích, khiến Sở Thiên cảm thấy có chút tiếc nuối, dù sao không có vị tộc huynh này giúp đỡ, tốc độ tu luyện võ học của hắn sẽ không bằng trước đây nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, sau khi Sở Lôi trốn mất hắn lại trở về cuộc sống thường ngày, thực lực lại từ từ tăng lên một cách vững chắc.

Đề hắn có chút bất đắc dĩ, hắn đã sớm đạt tới luyện thể tầng sáu đỉnh phong, cũng không thể chạm tới cánh cửa đột phá, mấu chốt là nó tốn quá nhiều thời gian của hắn. Nhưng hắn cũng không có quá mức nản chí, tu luyện võ đạo muốn thuận buồm xuôi gió chỉ có thể là những đứa con của trời mới làm được.

Huống chi, một khi đột phá đến tầng bảy, liền mang ý nghĩa bước vào quá trình củng cố tinh huyết, đây cũng chính là một bước để phân loại võ giả.

Đối mặt với loại tình huống này, bất kỳ phản nản đều không có ích gì, cần làm lúc này, chỉ có kiên trì bền bỉ tu luyện. Sở Thiên bình phục tâm cảnh, tiếp tục tu hành. Nghĩ đến chỉ cần kiên trì không ngừng, đột phá hay không cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Thực tế từ Sở Thiên đã luyện thành Dương cương kinh bản cải biến, đã chạm đến bình chương đột phá, nhưng trải qua ròng rã hai tháng khổ tu, bình chương mới bắt đầu có chỗ buông lỏng.

Một ngày này cũng tới, Sở Thiên đang ngồi đón nắng sớm thì nguyên lực toàn thân sôi trào, toàn thân một trận run rẩy, khí tức có chút trầm xuống, trong thể nội sóng gió nổi lên.

Sao lại đến lúc này vậy. Hắn có chút bất đắc dĩ, lại đành phải chấn định tâm thần, toàn lực ứng phó việc đột phá.

Tuy nói ở đây tương đối vắng vẻ, nhưng dù sao vẫn có người đi ngang qua, vừa nhìn thấy Sở Thiên, liền không khỏi ngừng chân quan sát, giống như thấy được chuyện tốt dừng lại xem. Người đến càng nhiều, dần dần thành một vòng tròn, đem Sở Thiên vây quanh, hỗn loạn thanh âm trầm thấp vang lên.

"Các người nhìn đi, người này bị gì vậy?"

"Ngay cả Sở Thiên mà cũng không nhận ra, về sau đừng nói người là người Sở gia nha."

"Hắn đang tu luyện sao, sao ta cảm giác bầu không khí không đúng lắm a."

Người trẻ tuổi kiến thức không rộng, phát giác được tình huống không đúng, lại không hiểu nguyên do tại đâu, một phen hỗn loạn thảo luận lan ra, cũng không ai biết là nguyên nhân gì đứng nhìn nhau.

"Đột phá tinh huyết đoạn." Người này ngữ khí phi thường quả quyết, không cho đám người bên ngoài hoài nghi.

Quay đầu nhìn thấy tướng mạo của hắn, đám người đều tâm phục khẩu phục, trong đó có mấy kẻ đầu đầu, vốn định mở miệng châm chọc, nhìn thấy chân dung đối phương, đem mấy lời nói đã chuẩn bị nuốt vào trong bụng. Bởi vì, người mở miệng là Sở Nghị. Trong trận chung kết, hắn có thể thi triển ra tu vi tầng bảy, chính là người có tiếng nói nhất.

Sở Nghị trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi thán phục. Bởi vì hắn đã từng tự mình kinh lịch, phi thường rõ ràng, đột phá tầng bảy gian nan thế nào. Trận chung kết Sở Thiên tấn cấp luyện thể tầng sáu, bất quá mới hai tháng, hắn lại sắp đột phá rồi. Phải biết, là cửa ải trước mặt, hắn mất ròng rã hơn nửa năm.

Việc này thật không thể tin được. Sở Thiên bấp thính cả người ửng đỏ, nói rõ tinh huyết đang tăng tốc vận hành, tấn thăng tầng bảy bắt đầu. Sau một phen này người mất cao đến trán như Sở Nghị cũng không khỏi chán nản.

Đột nhiên, Sở Thiên bỗng nhiên mở hai mắt ra, ngân đồng có một chút tơ máu, ánh mắt hù dọa những người xung quanh kinh hãi lùi mấy bước. Hơi chút trầm ngâm, mắt hiện thần sắc quả quyết, lấy một bình ngọc, nghiêng miệng bình đổ đan dược ra tay, sau đó ném thẳng vào miệng.

Mấy tháng tu luyện liên tục, nguyên đan hao phí rất nhanh, nguyên đan Sở Sở mượn người luyện chế cho hắn, đã sớm không còn. May mà trận so tài được ban thưởng một bình. Vẫn còn chèo chống được, ở đây còn lại mấy viên đã bị hắn tống hết vào mồm. Đến lúc này, nguyên đan của hắn đã kiệt quệ.

Đứng ngoài quan sát khiến đám người ghen tỵ không thôi, không hổ là Sở Thiên, hắn lại có thể phục dụng đan dược liên tục như vậy. Mọi người đều biết, nguyên đan không thể dùng loạn lên được, nếu như vượt qua cực hạn chịu đựng, nhẹ thì nhận tổn thương, nặng thì tàn phế. Sở Nghị mặt lộ ra tán thưởng, gia hỏa này đúng là không phải người thường.

Sở Thiên lấy ra huyết hồng quả, dị hương xông vào mũi khiến tâm thần thoải mái, đây chính là phần thưởng của trận so tài Huyết Linh quả. Ánh mắt mọi người ngưng lại, hắn đem này quả đưa đến bên môi, cắn nát rồi nuốt xuống.

Gặp tình hình này, người vây quanh ánh mắt đột nhiên thay đổi, sao tên này lại ngu vậy. Ngay cả Sở Nghị trong lòng cũng run rẩy dữ dội, tên này cũng quá hung ác đi, không sợ bị nổ tung sao?

Liên tục phục dựng nguyên đan, đối luyện thể cảnh vốn là rất nguy hiểm. Mà Huyết Linh quả chính là tam phẩm linh dược, được lực ben trong cũng vô cùng dồi dào. Cả hai cộng lại, thật không thể coi thường. Ai cũng biết rằng để làm được điều này thì ít nhất cũng cần đạt đến Uẩn khí cảnh.

Sở Thiên cũng không phải là lỗ mãng, ý vào tinh thần lực cường đại, hẳn rõ ràng tình huống thể nội của mình. Chút phân lượng này đối với người khác có lẽ là phiền phức, nhưng với hắn lại vấn đề không lớn. Thân có huyết mạch huyết đồng Linh Hồ, thân thể cấu tạo không giống người khác, hoàn toàn không thể so sánh với người bình thường.

Nguyên đan tiến vào trong cơ thể hắn, trong nháy mắt hóa thành nguyên khí tinh thuần, quanh thân huyết dịch phảng phất bị thôi thúc, dần dần sôi trào lên, hắn đã gần chạm đến cảnh giới mới rồi. Huyết Linh quả thì hóa thành chất dinh dưỡng, chui vào xương cốt tinh luyện cốt tủy, cốt tủy óng ánh thỉnh thoảng lưu động, dần dần tạo máu mới.

Muốn đột phá tinh huyết đoạn, cần phải hoá máu thành nguyên khí. Nếu như huyết khí rót vào đan điền, huyết dịch liền kiệt quệ, mọi công sức sẽ đi tong. Nhưng có Huyết Linh quả bổ sung, chút đề này liền được giải quyết dễ dàng.

Thấy Sở Thiên gặp nguy hiểm, sớm đã có người nhiệt tâm bẩm báo với các trưởng lão, không lâu sau Tam trưởng lão mang theo mấy tên đồ đệ kịp thời xuất hiện. Một người trong đó phán đoán, ôm quyền xin chỉ thị: "Xin hỏi trưởng lão, muốn hay không chặn hắn lại."

Hỏi chút trầm ngâm, Tam trưởng lão chậm rãi lắc đầu. Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt không chặn quá trình đột phá của một thiên tài lại, lấy biểu hiện gần đây của Sở Thiên, hắn đã quyết định tạm thời không xem vào.

Sở Thiên toàn thân đỏ lên, huyết dịch như muốn bạo nổ toàn thân. Người đứng xem đều biến sắc lo sợ không yên, Tam trưởng lão đưa tay ra, lại thu tay vào vuốt bộ râu dưới cằm, tâm thần vô cùng lo lắng.

Là người từng trải, hắn biết rõ đã đến thời khắc quyết định. Nếu có thể đột phá bình chương, huyết dịch hóa khí hội tụ trong đan điền, liền có thể bước vào tinh huyết đoạn. Đây là tầng lớp cao cấp trong luyện thể cảnh, võ giả bình thường dốc cả một đời, phần lớn dừng bước ở đây, đủ để sống yên phận.

Nhưng nếu bất hạnh thất bại, chẳng những thân thể tổn thương, tâm hồn sẽ bị dả kích, khó tránh khỏi ở suy sụp, rất bất lợi cho lần đột phá tiếp theo, lại càng cản trở con đường sau này.

Bộ râu tuyết trắng, bị Tam trưởng lão vô ý thức nắm chặt khiến nó rối tung rối mù, sau đó hắn mà nhận ra chắc sẽ hối hận không thôi. Nhưng trước mắt hắn không quan tâm tới chuyện này, trong đầu bây giờ toàn là hình ảnh Sở Thiên đang đột phá: "Nhất định phải thành công."

Tiếng tạch tạch trong cổ u minh vang lên, bình chương kia tồn tại đã lâu, rốt cục không phụ sự mong đợi của mọi người vỡ vụn.

Huyết dịch càng di chuyển càng nhanh. Nếu có thể nhìn bên trong mạch máu, không khó phát hiện, trong đó huyết dịch như sôi trào. Ứng ực ứng ực, biến thành bọt khí sau đó biến mất, mỗi một lần biến mất, đều hóa thành nguyên khí. Máu chảy sôi sùng sục, vô số bọt khí hóa thành nguyên khí, liên tục không ngừng bổ sung vào kinh mạch, cuối cùng chảy từ kinh mạch tới đan điền.

Vừa mới bắt đầu Sở Thiên còn có thể cắn răng tiếp nhận, nhưng về sau, sắc mặt càng khó coi, cái trán mồ hôi lấm tấm to như hạt đậu. Theo việc nguyên khí ứ đọng, trong đan điền đau nhức không thôi, cơ hồ khiến hắn khó mà chịu đựng được.

Sở Nghị thấy thế trong lòng hiểu rõ, việc này sẽ nói lên sức chịu đựng của hắn. Loại trình độ đau nhức này, khiến cho người ta cảm giác sống không bằng chết. Bởi vậy vô duyên với đột phá tầng bảy. Chỉ có vượt qua kiếp nạn này, mới có tư cách tiến thêm một bước.

Vạn chúng trừng mắt nhìn Sở Thiên thân thể run lẩy bẩy, mọi người đều căng thẳng trong lòng, không biết hắn có qua được một kiếp này hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Bị cướp trắng trợn

Đột phá tinh huyết đoạn sẽ khiến đan điền đau nhức kịch liệt là chuyện đương nhiên. Bởi vì, nguyên lực ở trong đó đều do huyết dịch tạo ra. Lúc này huyết dịch lại tăng tốc vận chuyển, đại lượng nguyên lực rót vào trong một lúc, lần đầu trải qua tự nhiên sẽ không thể thích ứng ngay lập tức được.

Mồ hôi to như hạt đậu chảy trên khuôn mặt Sở Thiên rót xuống mặt cỏ, toàn thân hắn run lên dữ dội, trong đôi mắt hiện lên vẻ kiên cường, hắn hung hăng cắn răng tiếp nhận cảm giác đau đớn đang truyền đến một cách dữ dội. Lần này đột phá thể như trẻ tre, cho dù có làm khó được người khác, cũng không thể làm khó được hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hắn tiếp tục ngoan cường tiếp nhận cảm giác đau đớn vẫn không ngừng tăng truyền đến từ đan điền, sắc mặt dần dần bình tĩnh lại, hiển nhiên hắn đang chậm rãi thích ứng với đau đớn.

Sau đó, nguyên lực bắt đầu từ đan điền tuôn ra, lan ra từng góc ngách trong cơ thể, cường hóa cơ bắp rèn luyện gân cốt, tăng cường tổ chất cơ thể của

hắn.

Rốt cục, toàn thân Sở Thiên đột nhiên chấn động, khí tức dần dần ổn định, tu vi sau khi cấp tốc tăng lên, cuối cùng vững chắc tại luyện thể tầng bảy. Mồ hôi mất ra, cảm thụ được thể nội khí lực hơn xa lúc trước, khuôn mặt non nớt khó nén được sự vui sướng, không chịu được cười rộ lên.

Sau khi đứng lên, hắn nhô ra tay phải từ trong tay áo, năm ngón tay nắm chặt, đốt ngón tay kêu lên tanh tách. Hắn cảm thụ sức mạnh trong người mình, bỗng nhiên đầm ra một quyền, trong không khí bỗng nhiên nghe tiếng gió rít. Thu quyền đứng lặng yên tại chỗ, sắc mặt ý mừng càng đậm hơn, tùy ý một quyền tung ra liền có lực đạo như thế, so với trước mạnh hơn nhiều lắm. Quả nhiên, tinh huyết đoạn mạnh hơn gân cốt đoạn rất nhiều, không cùng một đẳng cấp.

Hội trường lại trận so tài, Sở Thiên hoảng sợ một trận. Có thể vượt cấp chiến thắng trong trận chung kết, quả thực vạn phần may mắn. Một là hắn không hiểu rõ chênh lệch của của cả hai, người không biết thì không sợ, thêm nữa xuất ra át chủ bài, dành chiến thắng ở phút quyết định.

"Thiên tiểu tử, chúc mừng ngươi."

Hắn nhìn lại hướng xuất ra tiếng nói, thấy Tam trưởng lão đang đứng quan sát bản thân mình, khuôn mặt lộ rõ vẻ tán thưởng, trong lòng không khỏi xấu hổ. Ngày giờ ta chỉ quan tâm tới thực lực của mình tăng lên, Tam trưởng lão ở trước mắt, lại làm như không thấy, thật là có chút thất lễ.

Hắn thấy Tam trưởng lão ở chỗ này, trong lòng hiện lên sự lo lắng, chẳng lẽ Tam trưởng lão tới đây hộ pháp. Mặc kệ như thế nào, trong lòng cũng có chút cảm kích, ôm quyền khom người hành lễ nói: "Lần này thật lỗi mẫn, cảm tạ trưởng lão quan tâm."

Đường đường là trưởng lão gia tộc, lại đi hộ pháp cho tiểu bối như mình, thật sự hắn cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Nhưng nghĩ lại thấy cũng không có gì lạ, hắn là người có tiềm năng nhất trong đám tiểu bối được trưởng lão quan tâm cũng là chuyện bình thường.

Đám người vây xem mỗi người một lời chúc mừng, hiển nhiên, lần đột phá này, Sở Thiên trong lòng bọn họ cảm tăng thêm giá trị lôi kéo. Trong đó không thiếu nữ hài thổ lộ chân tình, cũng có người hoạt bát trêu chọc, mặt mỉm cười, có chút không nhịn được.

Một mảnh ồn ào, Sở Nghi cũng không nói gì, yên lặng tự mình rời đi. Sắc mặt hắn có chút phức tạp, nếu như lúc trước, loại huyền não này chỉ có thể thuộc về mình. Nhưng nay lại bị Sở Thiên cướp đoạt, mà hắn tuổi lại còn rất trẻ. Tâm không oán, chỉ có một ý niệm trong đầu, bản thân phải cố gắng gấp bội, tự tay đoạt lại vinh quang đã mất.

Hắn cũng không có đi lên khiêu chiến, bởi trong lòng biết rõ, tu vi ngang nhau hắn cũng biết hiện tại mình không còn là đối thủ của tên kia. Bất quá, so tài lần sau hắn sẽ không do dự mà đánh bại đối phương.

...

Tại chỗ sâu nhất Tuyết Tùng sâm lâm, mặc dù thời gian đã là mùa đông, nhưng cây tùng lại thể hiện sức sống mãnh liệt, trên mặt đất chông chất tuyết trắng, nổi bật lên những lá tùng mới tỉnh, sinh cơ dồi dào, sức sống dai dẳng.

Ngăn xà nằm trong bụi cỏ, chợt có một đạo hắc ảnh xuyên qua, hung hăng nện lên mặt tuyết. Cơ thể tiếp tục lao đi đụng vào một cây tùng, kết một tiếng, gốc cây cao mười mấy mét bị bẻ gãy đổ rầm xuống rung động cả không gian.

Bên trong hố tuyết cạnh gốc cây tùng, một yêu thú bò lên, đứng thẳng giống nhân loại, cao vượt qua hai mét. Bên dưới lớp lông đen là cơ bắp cường tráng, trán lồi mắt sâu, đây chính là Hắc Man viên. Con yêu thú này đã đạt tới nhất giai hậu kỳ, trời sinh lực lượng lớn vô cùng, so với Băng Túc hùng khó chơi hơn nhiều.

Băng Túc hùng nhờ cơ duyên xảo hợp mới có thể đột phá, tu vi chưa vững chắc. Mà này đã đạt tới hậu kỳ trong thời gian rất lâu, ai mạnh ai yếu liếc qua liền thấy ngay.

Chỉ có khu vực sâu trong Tuyết Tùng sâm lâm, mới có thể đựng phải loại yêu thú này. Hắc Man viên trời sinh hung ác, võ giả bình thường nghe thấy đã sợ mất mật. Cũng không phải là nhất gan, mà con thú này da dày thịt béo, man lực vô song, nếu như ứng phó không kịp, khó tránh khỏi thành bữa ăn nhẹ cho nó.

Nhưng Hắc Man viên lại phi thường chặt vật, thân thể tráng kiện in đầy chường ấn, trong miệng phun ra huyết dịch, khuôn mặt hiện rõ vẻ sợ hãi.

Ở một nơi không xa có tiếng bước chân vang lên, một thân ảnh gầy gò đi tới. Sở Thiên trên mặt hiện rõ vẻ mờ mịt, trên trán đầy mồ hôi, da thịt phồng hồng, tốc độ lưu thông huyết dịch tăng cao bổ sung nguyên lực đủ để đánh một trận nữa.

Bước vào tinh huyết đoạn, hắn liền bỏ ra mấy ngày củng cố tu vi, sau đó chạy tới Tuyết Tùng sâm lâm. Nếu muốn tăng thực lực, chỉ còn cách tìm yêu thú để ma luyện võ học của bản thân.

Lần trước đi lịch luyện ven vey chỉ ở khu vực bên ngoài, yêu thú mạnh nhất, bất quá chỉ là nhất giai trung kỳ, lại khó tìm thấy, bởi vậy mới có thể làm địa điểm lịch luyện. Còn Băng Túc hùng, chính là chuyện ngoài ý muốn, khả năng xảy ra vô cùng thấp.

Vị trí lúc này, so với vị trí lịch luyện xa hơn một chút không chạm đến trung tâm, sẽ không có yêu thú cấp hai xuất hiện. Lấy tu vi tầng bảy của Sở Thiên, cộng thêm đủ loại thủ đoạn, tự có vốn liếng thám hiểm nơi đây. Nếu gặp phải nguy hiểm, coi như không địch lại cũng đủ để đào thoát.

Hắc Man viên liền là đối tượng hắn lựa chọn. Một phen chiến đấu triển miên, con thú này man lực kinh người, mấy lần giao phong đều khiến toàn thân

khí huyết chấn động. Nếu như gặp nó lúc trước thì rất phiền toái chỉ có thể chạy trốn, hoặc là khởi động yêu tộc huyết mạch chấn nhiếp đối phương.

Bất quá, sau khi đột phá tinh huyết đoạn, Sở Thiên thực lực tăng nhiều, mở ra Huyết Yêu đồng, vận dụng linh năng phụ trợ, tể ra Dương cương kinh, càng đánh càng hăng. Thời gian dài làm hao mòn thể lực, hao tổn mặc dù rất lớn, nhưng Hắc Man viên cũng bị đánh cho chỉ còn một hơi.

Tuy nói tình huống hiện tại như thế, hắc lại không vội xuất thủ, chậm rãi mà đi, đi đến gần liền bày tư thế phòng ngự, đề phòng con thú này chó cùng rứt gậu. Viên hầu là loại yêu thú nhiều xảo trá, cần đề phòng âm mưu của nó.

Hắc Man viên thoi thóp, tay chân không thể động đậy. Một người một thú mất lớn chừng mất nhỏ, qua thời gian một chén trà nhỏ, Sở Thiên vận nguyên lực, tiếp tục đi đến trước mặt con thú này, nguyên lực dần ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Thân không có chút sức phản kháng nào, Hắc Man viên mặt hiện thần sắc cầu xin, đối với việc này hắc không thêm để ý, đưa tay đánh vào đầu đối phương, nguyên lực bạo phát. Toàn thân con vượn mềm nhũn ra, sinh cơ dần dần biến mất.

Lấy ta từ bên trong Dung Giới một tiểu đao, rẽ đám lông phía bụng con thú ra, đang định lấy ra yêu hạch, Sở Thiên chợt thấy phía sau gió nổi lên, thi triển cước bộ tránh sang bên cạnh.

Thừa dịp hắc lộ ra khe hở, một đạo hắc ảnh như điện lướt qua, lao đến bụng con vượn, cúi đầu gặm lấy yêu hạch, sau đó vất chân lên cỏ chạy.

Chạy được mười mấy mét, Sở Thiên mới hoàn hồn, gặm thét một tiếng thi triển thân pháp linh năng tụ lại hai chân, vọt tới trước đuổi theo, đôi mắt dán vào sau lưng đối phương.

Bóng đen như một cổ khói, trực tiếp chui vào rừng rậm âm u. Không kịp suy nghĩ nhiều, hắc nhắm mắt đuổi theo, nhưng không ngờ chợt có một thứ lao đến ngực mình, âm thanh không khí bị xé rách khiến hắc giật mình.

Vật cứng lao tới, rốt cục mới thấy rõ bộ dáng, phía trước phân nhánh như sừng rồng, màu sắc tối tăm thâm trầm, phảng phất như từ thần huy động liềm đao đoạt mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Cường đạo vô sỉ

Sừng rồng tối tăm đâm rách không khí, nhắm ngay hướng ngực Sở Thiên đánh tới. Thấy thế Sở Thiên lập tức mở ra Huyết Yêu đồng, nắm rõ quỹ đạo của sừng ăng, linh năng bao trùm cánh tay, phất tay thúc lực đón lấy, đợi khi tiếp xúc bàn tay cong lại thành trảo, đầu ngón tay mọc ra kim văn móng vuốt, đụng nhau với sừng rồng.

Âm thanh khó nghe xẹt xẹt vang lên, trong không gian âm u nhấp nháy đốm lửa tung tóe. Hai vật cứng chống đỡ trong chốc lát, tiếng rồng giận dữ cuồng bạo vang lên, đối phương đập đập lui lại mấy bước, khuôn mặt lại lộ vẻ khó tin như con người.

Sở Thiên cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lần này giao phong, hắc kim trảo không giống cắt đứt hũ như thường ngày, mà nhận phải sự đối trọi ngoan cường. Sừng rồng tựa hồ cũng không mềm hơn so với Hắc kim trảo là bao.

Từ khi thức tỉnh đến nay, hắc chưa hề gặp được tình hình như thế này, khi hắc dùng tới Hắc kim trảo, người khác chỉ có thể lấy nguyên lực cường hãn chống cự, hoặc nhượng bộ lui binh. Lần này lại khác biệt, thông qua tiếp xúc hắc phát hiện, đối phương so với hắc cũng không mạnh hơn, thuần túy dựa vào cứng đối cứng lấy được chiến quả.

Thời khắc cả hai va chạm mặc dù ngắn, mắt Sở Thiên lại thấy rõ hình dạng đối phương. Một con yêu thú lớn chừng một con báo, toàn thân lân phiến đen nhánh che kín, thú đồng tím đậm có chút lồi ra, trong đó lóe ra thần sắc chấn kinh, đầu mọc lên sừng rồng đen nhánh, cũng không có chút tổn thương nào.

Cảm thụ khí tức đối phương, Sở Thiên cảm thấy khó có thể tin được, con thú này chỉ có tu vi cấp một trung kỳ, lấy thực lực hắc hiện nay, thi triển linh năng dùng ra hắc kim trảo, lại không thể làm gì được đối phương.

Càng nghĩ, hăng càng thấy không đúng, một đạo suy nghĩ mang theo sự ngạc nhiên dâng lên: "ấu thú Kỳ Lân."

Nguyên lai lão hồ ly nhìn ra lai lịch con thú này, nhện không được mở miệng nhắc nhở.

Không đợi hai người giao lưu, Kỳ Lân thấy ám toán thất bại, lại khiến sừng bị đau, con mắt tím đậm nhìn xung quanh, quay người vung vó thoát đi, đuôi rồng sau móng lặc lư, tiến vào rừng sâu muốn thoát khỏi Sở Thiên.

"Tiểu tử, đừng thả hắc đi." Lão hồ ly có chút lo lắng.

Trong bóng tối nhìn không thấy vật, Sở Thiên thôi động tinh thần lực, nắm chắc tung tích đối phương, nguyên lực truyền vào hai chân, thân pháp toàn bộ triển khai theo sát phía sau.

Kỳ Lân tu vi mặc dù không mạnh, tốc độ lại hết sức nhanh, cho dù hấn dùng toàn lực, giữa hai bên từ đầu đến cuối vẫn có khoảng cách vài chục mét, không cách nào rút ngắn.

Trộn vụn đuôi mười mấy phút, linh năng tiêu hao quá lớn, không cách nào gia trì, Sở Thiên tốc độ suy giảm xuống, mà Kỳ Lân bên ngoài thân ô quang đại thịnh, mượn một gò đất, nhảy lên thật cao, hóa thành một đoàn Hắc Phong, cuốn đi vô số lá khô cỏ khô héo.

Theo dõi một lát, không thấy bóng dáng con thú này, hấn liền đem tinh thần lực toả ra khắp nơi, mưu đồ tìm kiếm manh mối "Cường đạo".

Thật lâu sau, Sở Thiên mở mắt ra, biểu lộ mười phần không cam lòng, bởi vì Kỳ Lân đã trốn rất xa, ngoài phạm vi cảm nhận của hấn.

Một quyền hung hăng đánh lên thân cây mặt hiện thân sắc phần nộ, gia hỏa đoạt mất yêu thạch mà hấn vất vả mới kiếm được.

"Không cần nóng nảy, gia hỏa đó hấn là sống ở chỗ này, người ở đây một khoảng thời gian, sẽ gặp thôi." Lão hồ ly trấn an nói, kẻ độc miệng như hấn, khó lắm mới nói được một câu tiếng người.

Nghe vậy nhẹ gật đầu, mắt Sở Thiên ngưng tụ, bờ môi có chút nhếch lên, gặp được nhất định phải hảo hảo giáo huấn đối phương, để nó minh bạch, cướp đồ vật của người khác phải trả giá thật lớn.

Cùng Hắc Man Viên chiến đấu hồi lâu, tiếp theo lại truy kích Kỳ Lân, tiêu hao hơn nửa ngày, bụng đã có chút đói, lấy từ Dung Giới ra lương khô cùng nước ngọt, cầm khăn lau lau tảng đá tuyết đọng, rồi đặt mông ngồi lên ăn cơm.

Cắn một miếng lương khô hấn khó khăn nuốt xuống, Sở Thiên càng thêm tức giận, nguyên bản hấn có thể hưởng dụng thịt Hắc Man Viên. Nhưng đuổi theo Kỳ Lân xa như vậy, trở về quá phiền phức, trong rừng rậm khắp nơi là mảnh thú, nói không chừng sớm đã bị nuốt hết, cho dù trở về, cũng chỉ còn lại xương cốt.

Vừa nghĩ đến đây, hấn hung hăng cắn răng, đem lương khô cứng rắn nhai nát, vật trong miệng như không phải là lương khô, mà Kỳ Lân gân cốt.

...

Một đạo hồng quang xoẹt qua trời, cuốn lên khí lãng dựng phải gò đất nhỏ lộ ra bộ dáng. Con mắt tròn vo tràn ngập tơ máu, trong mắt thân sắc rất kinh hoàng, lần phiên xích hồng trên cơ thể nhạt dần.

Sở Thiên từ loạn thạch bên trong đi ra, trong lòng bàn tay nguyên lực ngưng tụ, chậm dần bước chân đến gần, trầm nghĩ, cùng thuộc một cấp bậc, sao chênh lệch giữa hai yêu thú lớn như vậy. Nếu như con kia cũng dễ hạ gục như thế này thì tốt biết bao nhiêu a.

Gặp địch nhân không buông tha, Thị Huyết ngạc dùng hết tàn lực, giương nanh múa vuốt liều mạng đánh tới. Sở Thiên huy quyền như gió, đánh vào phần bụng mềm mại, cánh tay quý dị ba động, tam trọng Tu Du kinh xâm nhập thể nội. Con thú này bốn trào khê run, cái đuôi lớn hạ xuống, con mắt trắng bệch, cả người mềm oặt.

"Phù phù."

Thu hồi nắm đấm, Thị Huyết ngạc thân hình khổng lồ ngã xuống đất. Dựa theo thói quen quen thuộc, Sở Thiên nên lấy ra tiểu đao, phá vỡ bụng lấy ra yêu hạch, nhưng hấn cũng không có làm vậy. Mà ngưng thần nín thở, nguyên lực thâm vận, thân sắc đề phòng kẻ cướp.

Tinh thần cảm ứng có một cái bóng như mũi tên phóng tới, sắc mặt hấn đột nhiên lạnh lẽo, mở ra Huyết Yêu đồng thấy rõ mọi thứ, cánh tay phải có chút bành trướng, bạch mang cuốn quanh, hung hăng tung Dương cương kinh về phía đối phương, hiển nhiên không lưu tình chút nào.

Kỳ Lân ngạnh kháng một chiêu, lần phiên tối tăm lắc một cái, kinh lực tan mất hơn phân nửa, khó uy hiếp thể nội của nó. Lại không để ý tới, mở miệng ra cúi đầu răng nanh sắc bén phá vỡ bụng, lưỡi đỏ cuốn lấy nuốt yêu hạch vào trong bụng, không để ý Sở Thiên chửi ầm lên, bốn vó nghênh ngang rời đi.

Đuổi theo đuôi một hồi, mắt thấy vô vọng đuổi kịp Sở Thiên giận tím mặt, hung hăng đập một phát vào cây bên cạnh. Còn không có hả giận, chân phải đập liên tục để bộc phát tức giận trong lòng.

"đậu xanh rau muống."

Lấy định tính của hấn, cũng không nhận được phải chửi tục ầm lên. Vì muốn tính sổ với con Kỳ Lân kia, hấn đã lưu lại nơi đây năm sáu ngày, chém giết không ít yêu thú, lại bị con thú này cướp bóc. Bắt đầu đối phương còn có chút cố kỵ, hấn vẫn còn có chút thu hoạch. Ra đoạt mấy lần, thấy Sở Thiên không làm gì được nó, liền lớn gan yên tâm cướp bóc, về sau, tất cả thu hoạch của Sở Thiên, tám chín phần mười đều bị nó đoạt được.

Ngược lại Sở Thiên ăn mấy lần thua thiệt về sau đã có phòng bị, rất nhiều võ học đều thi triển qua một lần, cũng không phá nổi phòng ngự của nó. Con thú này vảy đen bên ngoài thân kiên cố vô song, coi như phí sức thi triển Dương cương kinh, cũng không thể ngăn nó lại, đành phải mặc kệ cho nó chạy trốn.

Không những thế, lần phiên bên dưới cơ thể cũng vô cùng cứng cỏi, có mấy lần Sở Thiên định thi triển ra tam trọng Tu Du kinh, đem ám lực xuyên thấu qua lần phiên đưa vào thể nội, nhưng cũng không có hiệu quả. Làm Sở Thiên hoài nghi đó không phải nhục thể mà là hắc thiết biến thành.

Quá đáng hơn, Kỳ Lân còn là trung kỳ yêu thú, mặc cho Sở Thiên có tu vi hơn xa nó, tay cầm rất nhiều thủ đoạn, cũng không thể lưu nó lại được, đành phải lần lượt trở mặt nhìn nó cướp bóc, trừ dặm chân nổi giận ngoài ra cũng không có biện pháp.

Luôn luôn quen thuộc lấy yếu thắng mạnh, Sở Thiên chưa hề trải qua cảm giác này. Trải nghiệm lần này sẽ khắc sâu trong lòng hắn, cái loại cảm giác này thật quá khó chịu.

...

Trời chiều rải ánh nắng xuống đại địa, đương nhiên cũng không bỏ qua Sở Thiên đang xếp bằng trên nhánh cây. Hồng quang làm nổi bật thân ảnh hắn đang nhắm mắt ngưng thần, đang trong trạng thái tu luyện. Bỗng nhiên, mở mắt ra, dựa theo quyền trực lâm mẩu bắt đầu thôi động Dương cương kinh.

Bạch mang không trở ngại chút nào quán quanh hai tay, Sở Thiên cũng không hài lòng, lần lượt thử nghiệm, tựa hồ thí nghiệm ý nghĩ của mình.

Khi màn đêm tiến đến khí tức tăng vọt, cánh tay phải bạch mang ngưng tụ. Khuôn mặt căng thẳng lộ ra tiểu dung, rốt cục có thể đem Dương cương kinh ngưng tụ vào một tay.

"Lấy tính cách tên kia, ngày mai chắc chắn sẽ đến, lúc đó sổ sách của người ta sẽ tính một lượt."

Ngân đồng hàn quang lấp lóe dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Cường đạo sa lưới

Lúc đầu tập luyện Dương cương kinh hắn chỉ có thể lấy hai tay để tiếp nhận toàn thân nguyên lực, mà lúc này chỉ cần một cánh tay đã đủ, uy lực có thể nói đã phát sinh biến hoá về chất. Đột phá lần này, Sở Thiên mới có lòng tin đem Kỳ Lân đánh cho ra bã.

Ban đêm sau bữa ăn, theo thường lệ hắn sẽ dùng linh năng chùy ma luyện tinh thần lực, Sở Thiên bay lên cành cây cao xếp bằng, hắn chuẩn bị tu luyện tinh thần lực.

Này cây này ở trên cao hơn hai mươi mét, trong khoảng cách này cho dù có yêu thú trèo lên, cũng có thể sớm cảm ứng được. Lấy trình độ tinh thần lực của hắn lúc này, coi như có ngủ say, cũng sẽ tự hành đề phòng, không có chút nguy hiểm nào. Huống chi, yêu thú nơi đây cũng không nhiều.

...

Một bóng xanh lướt qua trong rừng rậm, liều mạng phi nước đại, phảng phất như sau lưng có kẻ muốn đoạt đi tính mệnh của nó. Ánh mắt ngân ban lấp lóe, Sở Thiên nhảy vọt xuống căn quỳ ảnh trước mặt.

Mất thấy trốn cũng không thoát, con thú này nổi giận gầm lên một tiếng, hàn quang trong mắt đại thịnh. Nó vốn tính khí nóng nảy, nếu không phải đối thủ có tu vi cao hơn nó một bậc, tuyệt không nguyện tìm đường chạy trốn. Thấy bản thân trốn cũng không thoát, hung tính bùng lên, Thanh Phong lực lan khắp thân thể, nghe răng nhếch miệng nhào về phía đối phương.

Sở Thiên nguyên lực tụ tập trong lòng bàn tay, đạp chân tiến lên mấy bước, cánh tay quý dị ba động, một quyền đánh tới miệng con thú.

"Phụt."

Con sói bị nện một chương miệng lệch ra, hai hàm răng tan nát, trùng điệp Tu Du kinh chạy loạn trong cơ thể nó, phá hư lực phủ ngũ tạng lấy đi sinh cơ. Ngã xuống đất cái bụng hướng lên trời tứ chi chống ngược, thân thể run rẩy mấy lần sau đó không còn nhúc nhích, con sói này đã biến thành một khối thi thể.

Ngay cả vui mừng cũng không hiện lên, Sở Thiên sắc mặt đề phòng, nhìn xung quang xác con sói to lớn kia, chậm rãi đợi cường đạo đến tiếp, trải qua thời gian dài tiếp xúc, lấy tính của con kỳ lân này, tất nhiên sẽ không bỏ qua cái lợi trước mắt này.

Chờ không lâu hắn đã thấy bóng đen xuất hiện, mở ra Huyết Yêu đồng. Ngày ngày ma luyện tinh thần, đồng lực của hắn cũng có chỗ gia tăng, hiện tại hắn có thể quan sát những thứ mà mắt thường khó nhìn thấy được.

Nhìn Kỳ Lân càng ngày càng gần, Sở Thiên cũng không có giống lúc trước, huy quyền múa chương đánh về phía lân phiến, mà hai tay rủ xuống, đứng im bất động đáng như pho tượng, chỉ là lòng bàn tay ngưng tụ nguyên lực không ngừng.

Mặc kệ đối phương phản ứng ra sao, Kỳ Lân đi như bay vào xác con sói, cúi đầu chấp tay, hàm răng sắc nhọn phá nát khoang bụng nuốt lấy yêu hạch, yêu hạch tinh huyết nội uẩn, chính là thuốc bổ mỹ vị. Cảm nhận được tinh huyết bổ dưỡng đã vào trong bụng mình, nó cũng không dừng lại, lân phiến ô

quang lấp lóe, dự định chạy trốn lần nữa.

Đột nhiên, Sở Thiên ánh mắt ngưng tụ, toàn thân bắt đầu chuyển động, lòng bàn tay nguyên lực cấp tốc ngưng tụ, bỗng nhiên chụp vào song giác trên đầu đối phương. Sớm quen thuộc việc bị tập kích thân thể, Kỳ Lân đã không còn nhiều bất ngờ nữa.

Thật trách không được nó chủ quan, sừng rồng chính là chỗ cứng rắn nhất trên thân thể của hắn, so với lân phiến quanh thân càng cứng rắn hơn, nó nghĩ không ra lại có người muốn đánh vào nơi khó tập kích nhất trên thân thể của nó.

Lấy tốc độ của nó, coi như muốn bắt cũng rất khó khăn, không ngờ người này lại kiên nhẫn đến vậy. Nó lại không ngờ kẻ này lại dám nắm lấy sừng của nó khi lực của hắn cũng không kém lắm cho nó khó khăn lắm mới thoát ra được.

Tình ngộ lại, sự nổi giận từ trong lòng Kỳ Lân dâng lên. Đối với long tộc, sừng chính là chỗ không thể xâm phạm, chỉ có phụ mẫu mới có thể đụng vào, người khác dù là người yêu làm như thế, đều bị coi là một loại vũ nhục. Huống chi trước mặt nó là nhân loại hèn mọn.

"Ngao ô."

Một con thú như rồng mà không phải rồng, giống như hổ không phải hổ gào lên trầm thấp, cũng vô cùng kinh thiên động địa, lại có ba động vô hình lan tràn ra. Quanh đó yêu thú bị dọa đến run rẩy, thậm chí mấy con yêu thú hậu kỳ đều gian lan lui lại phía sau, phảng phất nhận phải uy áp cực lớn. Khó khăn rút khỏi phạm vi ảnh hưởng, nguyên lực khắp cả người bùng lên kinh hoàng chạy trốn.

Ngâm rít gào xon, Kỳ Lân đồng tử hận ý càng sâu, Sở Thiên đề cao cánh giác, con thú này chân trước hơi cong, bỗng nhiên lao tới ngay ngực hắn.

Man lực cường hãn từ sừng rồng truyền đến, sắc mặt hắn cũng không thay đổi, dựa theo kế hoạch tối hôm qua đề ra, hai tay nguyên lực ngưng thực, một mực nắm chặt hai sừng, chân phải giẫm một cái lên mặt đất, cả người dâng không mà lên, tiếp theo lao lên lưng đối phương hai chân kẹp chặt lấy bụng quyết không bỏ qua.

Kỳ Lân mở miệng gầm thét, liều mạng lắc đầu, ý đồ đem kẻ trên lưng hất xuống. Nhưng Sở Thiên nắm chặt sừng rồng chết không bỏ ra, hai chân liều mạng kẹp lấy bụng. Con thú này bị đau gào thét, nhảy cao vọt thấp, như tráng hán say rượu, điên cuồng một lúc lâu, cuối cùng cũng chạy không thoát.

Khấp cả người ô quang hiện lên, Kỳ Lân tung bốn vó, nhanh chân phi nước đại, gấp sườn núi ừ sườn núi, gấp cây đụng cây. Sở Thiên đem thân thể áp sát lưng cúi đầu tránh đi những vật cản con thú này đụng qua, thỉnh thoảng hắn vẫn bị đập đến đau điếng người.

Một hơi chạy hơn mười dặm, Kỳ Lân tốc độ bắt đầu chậm dần, lực đạo cũng không còn hung hãn. Trải qua việc quan sát thật kỹ, xác nhận con thú này đã thấm mệt, Sở Thiên vẫn giữ một tay nắm chặt sừng rồng, đưa ra một cái tay đập tới ót của con thú này.

Mỗi nện đều mang sức mạnh toàn lực của hắn, làn da vỡ ra đụng vào máu thịt khiến hắn rất đau. Mặc dù rất không thoải mái, Sở Thiên vẫn cắn răng oanh kích, dùng toàn bộ sức mạnh của mình, chiêu chiêu tung ra hung ác, thỉnh thoảng thôi động Tu Du kinh, ngẫu nhiên lại bộc phát Dương cương kinh. Quyền phong cuồng bạo như mưa rơi một hơi đánh ra hơn mười chiêu.

Về sau, nắm đấm của hắn máu tươi chảy ra, lại không kịp dùng linh năng trị liệu, cũng không dừng lại chút nào. Lân phiến dần lỏng lẻo rồi vỡ ra, mặc phòng ngự mạnh mẽ, dù sao cũng chỉ là trung kỳ yêu thú, bị đánh nhiều như vậy con thú này cũng cảm thấy hoa mắt đau đầu, trong miệng mũi đều tràn ra máu tươi, gãy dựa phản công, nhưng cũng không còn hung mãnh như lúc trước nữa.

"Hỗn đản, đừng đánh nữa, đau chết mất."

Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, không phải tiếng người, mà trực tiếp vang lên trong lòng Sở Thiên, đây chính là giao lưu tinh thần. Nghe vậy Sở Thiên giật nảy mình, nửa ngày mới phản ứng lại, chẳng nhẽ gia hỏa dưới chân này đang nói chuyện với hắn. Gặp quỷ rồi, yêu thú lại còn có thể nói chuyện.

Đối với việc này lão hồ ly khinh thường giải thích: "Kỳ Lân là nhất tộc trong Yêu Thú giới cũng được xếp hàng đầu. Nó nói được có gì đáng giật mình sao?"

Sở Thiên nao nao, tiếp theo ánh mắt càng lộ vẻ lảng lẽ, nâng lên cánh tay đánh tiếp, lực đạo so sánh với trước càng thêm nặng nề. Đến nước này còn dám ra lệnh chắc tên này ăn giáo huấn còn chưa đủ.

"Ai ư, đừng đánh nữa, huynh đệ, a không, đại ca, cầu người đừng đánh nữa, người muốn ta bị đánh chết sao." Cao ngạo như Kỳ Lân, thấy lời nói có chút sai bệch vội đổi giọng cầu xin tha thứ, mặc dù là nhân loại hèn mọn, nhưng hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, trước vẫn phải xin hắn dừng lại đã.

Nghe vậy Sở Thiên không lập tức thu tay lại, đánh tiếp bảy tám quyền, đợi Kỳ Lân kêu thảm mấy tiếng mới ngừng tay nói: "Nói mau, người có trả lại đồ cho ta không?"

"Ta sai rồi, xin lỗi." Kỳ Lân lúng túng nói. Mặc dù cảm thấy chỉ là một chút yêu hạch không được coi là vật quý giá, mà tên này lỡ đánh hắn ra như vậy, nhưng nó cũng chỉ dám nghĩ mà không nói ra miệng.

"Thật xin lỗi? Lời xin lỗi đáng mấy đồng tiền, bây giờ ta sẽ đánh chết người sau đó sẽ ngồi đây xin lỗi người nửa ngày." Sở Thiên nổi giận dưng dưng, bị đánh curop lâu như vậy, nếu như không chiếm được đồ đã mất, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Nếu lão đại đã nói như vậy, vậy thì chúng ta nên làm thế nào?" Kỳ Lân dù sao trời sinh thông minh, bị thua thiệt như vậy, lập tức thay đổi thái độ, về ngộ tính có thể nói kinh người.

Mất thấy con thú này thái độ không tệ, cũng không quá so đo, Sở Thiên hơi chút trầm ngâm, tự hỏi về vấn đề bồi thường.

"Đại ca, ta có đề nghị này, không bằng ta là đi săn bắt yêu thú, yêu hạch toàn bộ thuộc về ngài. Lúc trước ngài tổn thất bao nhiêu, ta sẽ trả lại gấp năm lần, không, gấp mười lần." Thấy hắn do dự, Kỳ Lân Tử Đồng sáng lên, mở ra điều kiện phong phú.

Nó cũng không ngốc. Sáng suốt như nó, tự nhiên rõ ràng đền bù phải khiến người vừa ý, nếu không nó khó giữ được cái mạng nhỏ này. Còn những yêu hạch kia, đừng nói gấp mười, coi như gấp trăm lần, một ngàn lần, sao trân quý bằng tính mệnh của nó được. Nó mặc dù tuổi nhỏ, nhưng biết nặng nhẹ, trong lòng cũng biết rõ giá trị bản thân.

Điều kiện rất không tệ, nhưng Sở Thiên vẫn cân nhắc, đền bù đầy đủ, nhưng bộ dáng này, sao bảo đảm con thú này sẽ giữ lời hứa, ai có thể đảm bảo nó không chạy trốn cơ chứ.

"Hắc hắc, tiểu tử, đừng đáp ứng hắn." Lão hồ ly nhắc nhở, thanh âm bên trong tràn ngập mùi vị tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thú sủng

"Ừm?" Sở Thiên đang lo lắng về lời đề nghị, nghe vậy sắc mặt hơi nghi hoặc một chút.

"Dù sao cũng đáp ứng trước." Lão hồ ly nói ra kế hoạch trong lòng, hắn càng nghe con mắt càng sáng.

Thấy thiếu niên lâm vào trong trầm tư, bên trong đồng tử Kỳ Lân lấp lóe vẻ đắc ý, tên tiểu tử nhân loại chứ hiểu sự đời. Điều kiện phong phú như vậy, không sợ ngươi không đáp ứng.

Con thú này ánh mắt vô cùng tự tin, Sở Thiên lấy lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng, Kỳ Lân nhanh chóng vênh tai, hắn chậm rãi nói: "Điều kiện này còn có thể chấp nhận được."

Nghe được điều đang mong muốn, khuôn mặt Kỳ Lân lộ ra biểu cảm vui vẻ.

Tuy nhiên Sở Thiên hơi dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Nhưng không được."

"Vì sao?" trong đầu nó đã đưa ra vài ý niệm để bỏ chạy, cho dù không nói tiếng nào, nhưng nội tâm vô cùng lo lắng.

"Điều kiện vừa rồi, chỉ có thể bồi thường về vật chất. Ngươi ăn cướp của ta nhiều ngày, làm tổn hại đến tinh thần của ta, ngươi tính bồi thường như thế nào?"

Dựa theo lời lão hồ ly nói, Sở Thiên chỉ thuận tuý làm khó dễ, nói đến đây, sắc mặt lại có chút đỏ lên. Thâm nghĩ lão này thật vô sỉ, loại lý do này còn có thể nghĩ ra.

"Không được, chẳng lẽ ngươi muốn ta lấy thân báo đáp?" Kỳ Lân giận mà không dám nói gì, vô cùng bị phần nói.

"Không hổ là Kỳ Lân nhất tộc, trông thật thông minh, điều đó mà ngươi cũng đoán được?" Sở Thiên mặt lộ vẻ kinh ngạc gật đầu khen hay.

"Ngươi, Khụ khụ khụ..." Kỳ Lân giận tím mặt, một hơi mắc ở yết hầu, cúi đầu thở dốc một trận. "Sao có thể có thể như thế, thân là nhân loại hèn mọn, lại dám đánh chủ ý đến ta, thật không biết cái gọi là tự lượng sức mình."

Sở Thiên chậm rãi thu liễm ý cười: "Ta đây không có bàn bạc với ngươi."

"Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, điều kiện không cần bàn nữa, không bằng giết ta đi." Kỳ Lân bày ra tư thế không khuất phục, cứng họng thà chết chứ không chịu nhục.

"Vậy liền thỏa mãn ngươi đi." Sở Thiên mặt không chút biểu tình, Dương cương bạch mang ngưng tụ cánh tay phải, đánh tới hướng sọ não đối phương. Ngay cả đàm phán cũng không nói, Kỳ Lân không ngờ hắn một lời không hợp liền đánh, không để phòng chút nào đành phải chịu đựng. Một trận choáng đầu hoa mắt truyền tới, bị đau kêu thảm nhảy một cái cao tận mười mét, giữa không trung gật gù muốn quăng xuống đối phương.

Sở Thiên tay trái cầm chặt sừng rồng, thân thể vững vàng cười đối phương rơi xuống đem mặt đất nện ra một hố sâu. Dùng hết sức lực toàn thân ngăn chặn Kỳ Lân, không cho leo ra khỏi hố, nắm đầm như mưa rơi đánh xuống đầu nó, từng quyền nặng nề vô cùng, đem đối phương đập không ngừng chìm xuống.

Ban đầu Kỳ Lân giãy dụa kịch liệt, lắc đầu vẫy đuôi hung hăng vô cùng, ý đồ dùng đuôi rồng quật người trên lưng, nhưng Sở Thiên lại kìm sát cái cổ của

nó, ngồi rất cao, căn bản không chạm đến được, chỉ có thể cuốn lên khí lãng cuồng bạo, đem người trên lưng quất lên quất xuống.

Không để ý phía sau lưng, Sở Thiên cắn răng huy quyền đập liên tục việc đã đến nước này, không có đường lui cũng không thể nói gì hơn. Hắn ngược lại muốn xem xem, gia hỏa này có thể chịu đến bao giờ.

Lại đánh một lát, Kỳ Lân giãy dụa yếu dần, nó đã mất đi về ngang ngược, trở nên vô lực, miệng mũi máu chảy ồ ạt, tinh thần dần dần uể oải. Nhưng tên kia vẫn không hề thương tiếc, quyền như mưa vẫn không ngừng giáng xuống.

"Lão đại, đừng đánh nữa, ta phục ngươi không được sao?" thấy không thể phản kháng, con thú này đành phải lần cầu xin tha thứ.

Đối với việc này Sở Thiên lại thờ ơ, vẫn huy quyền đánh xuống thêm vài cái mới dừng lại thu hồi nắm đấm. Ngăn đồng nhìn chăm chú con thú dưới chân, biểu lộ cười như không cười nói: "Phượng án là ngươi nói lên, ta là chỉ chấp hành thôi. Ngươi yếu như vậy, không phải không sợ chết sao, sao lại kêu to như vậy?"

"Ta không sợ chết, nhưng sợ đau a, ô ô, đau chết người ta mất."

Kỳ lân huyết mạch cao quý, đã bao giờ phải chịu uất ức như vậy, càng nghĩ càng hận, vô pháp khả thi, đến lúc này thật thương tâm, đôi mắt đầm nước, lệ rơi như châu, khóc thương tâm đến cực điểm.

"Ngươi sợ đau, vậy thì dễ làm rồi. Kỳ thật chỉ là làm tiểu đệ mà thôi, không có gì mất mặt, nên cân nhắc thật kỹ?"

Gặp tình hình này, Sở Thiên trong lòng bất giác đồng tình, nhưng lại cứng rắn tiếp tục kế hoạch, ân cần dạy bảo tẩy não nói.

Đối với việc này Kỳ Lân khinh bỉ không thôi, xuất thân tiếng tăm lừng lẫy cao quý, lại làm trợ thủ cho kẻ thấp kém này, chẳng nhẽ lại không mất mặt, phóng nhân ra cả Thánh Vũ đại lục, chẳng có ai dám nói đây là chuyện không mất mặt cả. Bất quá, nó thật sự sợ đau, nếu như cho nó một đao, có lẽ có thể khẳng khái hy sinh, nhưng lại đây vò nó như vậy, thật sự không chịu nổi.

Cân nhắc thật lâu, thấy Sở Thiên sắc mặt không còn kiên nhẫn, Kỳ Lân đành phải ủy khuất rung gật đầu.

Thấy thế Sở Thiên đổi giận thành vui, thân mật vỗ nhẹ vào đầu nó, con thú này còn tưởng rằng lại bị đánh, đồng tử mang theo vẻ sợ hãi, cảm nhận được vỗ vỗ, biết đối phương không mang theo ác ý, mới dám thở phào.

"Được rồi nha, nghĩ thông suốt liền tốt." Sở Thiên biểu lộ hòa ái, nhẹ lời trấn an nói. Kỳ Lân toàn thân run một cái, nhìn mặt hắn nó lại nghĩ tới cảnh vừa nãy, dường như nó vừa bị lừa thì phải.

"Lão đại, ta sẽ theo ngươi ba năm, ngài nói hướng đông, tuyệt không về phía tây." Mặc dù không muốn làm hắn điên lên tiếp, nhưng vì lưu lại tôn nghiêm, Kỳ Lân đành bạo đưa ra thời hạn.

"Ừm." Nghe vậy Sở Thiên lỏng mảy cau chặt, làm bộ muốn nổi giận.

"Không không, ta sai, mười năm thì như thế nào?" Kỳ Lân không muốn bị đánh nữa, vội vàng kéo dài điều kiện. Bởi vậy có thể thấy được, cái gọi là đàm phán, đều do người thương thảo. Mọi điều kiện, đều có thể nói lỏng.

Do dự thật lâu, Sở Thiên hắng giọng một cái, tự hỏi: "Ồ chung lâu như thế, còn không biết xưng hô như thế nào? Ngươi hẳn là có danh tự đi."

Không biết đối phương vì sao hỏi vấn đề này, Kỳ Lân không dám thất lễ, cung kính trả lời: "Tiểu muội huyền lân."

"Ta nói huyền lân a, không cần bàn đến vấn đề thời gian. Trên con đường võ đạo, không bằng ngươi làm bạn với ta, cũng coi như giống như tương trợ lẫn nhau, cả hai đều có chỗ tốt, ngươi nói có đúng không?" Mặc dù kinh ngạc giới tính đối phương, cũng không muốn hỏi nhiều. Sở Thiên sắc mặt nghiêm túc nói lời thăm thía, tuổi còn nhỏ lại giống như một con cáo già.

Nghe vậy huyền lân kém chút thổ huyết, trong lòng đột nhiên phát lạnh, chợt cảm thấy khóc không ra nước mắt. Không nói đến thời gian, vậy liền là vĩnh cửu. Vậy ngươi còn bàn cái gì nữa, nói thẳng ra là phải theo ngươi cả đời có khác gì nhau sao? Nhân loại quả là giống loài giảo hoạt.

Thiếu niên trong mắt hiện vẻ ám áp, toàn thân nó lại phát run, run như cây sậy, khắp cả người vậy đen cũng không tránh khỏi cảm giác lạnh như băng, qua hồi lâu, rốt cục đỡ không nổi mở miệng đầu hàng: "Lão đại anh minh thần võ, tiểu muội sau này mặc cho ngươi quyết định."

"Đúng là biết điều, nhưng ta lại không biết nên tin tưởng ngươi như thế nào, dù sao nói miệng cũng không tin được. Đợi ngươi thương thế khỏi hẳn, nhanh chân rời đi, thì ta biết làm sao a? Cũng như sau khi đột phá, một hơi nuốt lấy ta, vậy thì ta biết kêu ai a." Sở Thiên nói rõ trong lòng lo lắng nói.

Mất thấy không còn đường lui, đối phương chắc chắn không muốn từ bỏ ý đồ. Mặc dù không tình nguyện, huyền lân mở miệng đáp: "Ta là nguyện lấy tổ linh lập thế."

Đối với việc này, Sở Thiên không khách khí tiếp: "Liền nói tương lai làm Sở Thiên chiến sủng, trước lập là thế nói."

Tục truyền rằng lời đã nói ra, thì không thể làm trái được. Sở Thiên cẩn thận nghĩ nghĩ, dùng tinh thần cảm ứng cảm thấy trạng thái con thú này, nhất định không có khả năng chạy trốn dưới mắt mình. Liền buông súng rỗng rỗng, từ trên lưng nhảy lên mà sắc mặt đề phòng thăm vãn nguyên lực, đề phòng đối phương phản công.

Thấy đối phương nhìn chằm chằm, toàn thân bất lực trốn cũng không thoát. Huyền lân đành phải dựa theo ước định, bắt đầu lập thế để lấy lòng tin. Chỉ thấy hai móng trước hơi cắm xuống, cúi đầu lấy sừng chạm mặt đất, mỗi ba lần đều hai nhẹ nhất nặng, tổng cộng chín lần.

Một phen động tác xong, mới ngẩng đầu lên, biểu lộ thành kính nói: "Vi đại tổ linh ta là huyền lân trình trọng lập thế, nguyện ý tôn Sở Thiên trở thành lão đại. Tuyệt không tổn thương Sở Thiên, hoặc vô cơ thoát đi. Nếu như làm trái lời thề, ắt gặp huyết mạch phản phệ mà chết."

Thề xong, huyền lân nhìn lên Sở Thiên một chút, thấy hân hạnh hiện vẻ vui mừng, giống như không nghe điều bên trong đó. Trong lòng không khỏi đắc ý, tiểu tử còn non lắm, mặc cho người gian như quỷ, cũng không thắng nổi ta hắc hắc hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Mưu đồ

Cùng nhân loại so sánh, yêu thú vô cùng chú trọng lời thề. Không quan tâm tới tính cách như thế nào, từ một nơi nào đó, tổ linh dường như vẫn quan sát thế gian, nếu như vi phạm lời thề, chắc chắn sẽ gặp nguyên rủa, không một ai có thể tránh khỏi, có thể nói là linh nghiệm như thần.

Yêu thú chưa từng tùy tiện thề, đặc biệt là lấy tổ linh phát thề, càng cực kỳ thận trọng, cho dù ai cũng đều sợ bản thân bị phản phệ. Thực tế từng có mấy vị cường giả yêu tộc, tự kiểm chế tu vi thông thiên, vi phạm lời thề, tất cả đều có kết cục bi thảm, người thì bị tước đoạt huyết mạch, hoặc biến thành phế nhân, cũng có người toàn thân nổ tung thần hồn câu diệt.

Bởi vậy, tổ linh lập thế còn có chút đáng tin, người bình thường nghe được thứ này thề liền sẽ không còn đề phòng. Nhưng huyền lân trong lòng lại có ý định khác, tình huống bình thường thu phục chiến sủng phi thường khắc nghiệt, không phải có tu vi thông thiên thì không thể làm được.

Mà huyền lân tự nhiên có thể nhìn ra, thiếu niên trước mắt chỉ có tu vi luyện thể cảnh, muốn đạt tới cảnh giới kia, không biết sẽ ngày tháng năm nào. Trong đoạn thời gian này, có rất nhiều bí ẩn mà hắn không biết. Lời thề không thể tổn thương Sở Thiên của nó đã lập, việc đã đến nước này, chỉ có thể tiện nghi cho người này, sự tình cấp thiết bây giờ chính là không bị tên này đánh nữa.

Trước mắt không thể trực tiếp hạ thương người, nhưng gián tiếp thì hoàn toàn có thể? Trước mặt chỉ là một tên tiểu tử non nớt, thấy nó đường đường chính chính lấy tổ linh lập thế, nhất định có thể lừa được hắn, chờ một ngày nào đó nó sẽ cho tên này nếm đủ đau khổ.

Tu luyện võ đạo muốn có chút tiến, cần đi qua rất nhiều địa phương nguy hiểm. Nhưng khi Sở Thiên dụng phải nguy hiểm nó sẽ không động thủ, hoặc cũng chỉ làm cho có, hoặc đem địch nhân số lượng lớn dẫn tới, mượn đao giết người, lại không trái lời thề, chẳng phải rất sung sướng sao. Sở Thiên mất cái mạng nhỏ, lời thề hôm nay liền mất đi hiệu lực nó lại được tự do, quả là một kế sách vẹn toàn.

Một người một thú nhìn chăm chú lẫn nhau, hai cặp con ngươi trực tiếp đối diện. Huyền lân có vẻ như rất trung thành, kì thực lại cẩn thận quan sát người trước mắt, đợi phản ứng của hắn. Qua thật lâu, Sở Thiên bắt đầu cười hắc hắc, biểu lộ âm áp thân mật, con thú này tự cho là hắn đã trúng kế, chắc đang cười thầm trong lòng. Bầu không căng thẳng dịu xuống, cũng có vẻ rất hoà thuận.

Bỗng nhiên, Sở Thiên thu lại tiểu dung, mắt nhìn chằm chằm đối phương chậm rãi nói: "Nếu như thế, không nên lãng phí thời gian, bắt đầu đi."

"Cái gì?" Nghe vậy huyền lân cũng giật nảy cả mình, trong lòng dâng lên cảm xúc không ổn, cảm thấy có gì đó sai sai.

Khí tức làm người ta sợ hãi xuất hiện từ thể nội của Sở Thiên, khí tức quanh người tăng lên đến một trình độ khó tin. Mí mắt xuất hiện một đạo tơ máu, dần dần mở ra Huyết Yêu đồng. Huyết Yêu đồng chớp mắt, huyết sắc ba động lấy Sở Thiên làm trung tâm, hướng bốn phía tràn ra, chớp mắt liền đem huyền lân bao phủ trong đó.

Tựa như lâm vào vùng bùn, huyền lân lắc đầu vẫy đuôi, bốn vó dùng sức liều mạng giãy dụa, liền thấy ngay cả động đậy đều không làm được. Càng nguy hiểm hơn, nó thử thôi động nguyên lực, lại chợt nhận ra nguyên lực tựa như có cái gì đó bao quanh di chuyển vô cùng khó khăn.

Trong mắt hiện ra vẻ khó có thể tin, cảm xúc tuyệt vọng dâng lên trong lòng. Trong thời gian cùng Sở Thiên giao phong, mặc dù vì chủ quan mà rơi vào tay hắn, bị tra tấn vô cùng thể thảm nhưng huyền lân trong đáy lòng vẫn kiêu ngạo vô cùng, dù sao nếu không phải quá mức khinh địch, người này căn bản không cách nào bắt được mình. Nhưng xem ra, bản thân đã hoàn toàn tính sai chuyện này.

"Chẳng lẽ, hắn vốn là cao thủ, đây dựa vào mình chỉ là để mua vui mà thôi?" Huyền lân trời sinh bản tính chất phác, thật là không thể lý giải chuyện đang xảy ra, huống chi đối phương diễn quá tốt, thông minh như nó, trước đó đều không phát giác ra chút nào.

Đương nhiên, chuyện này cũng không phải là Sở Thiên gây ra, mà là lão hồ ly tự mình xuất thủ. Trong truyền thừa còn có bí pháp "Huyết khế", cũng không nhìn tu vi, có thể thu phục chiến sủng ngay lập tức.

Nhưng phương pháp này quá huyền ảo, võ giả luyện thể cảnh không thể tiếp cận được. Tuy nói vì bồi dưỡng sức mạnh tự thân của Sở Thiên, hắn sẽ không tự tiện nhúng tay vào sự tình của hậu bối, nhưng tình huống hiện tại vô cùng đặc thù hắn quyết định phá lệ một lần.

Huyền lân đáng thương tự cho là mình mưu đồ hơn người, cũng không thoát khỏi bàn tay lão hồ ly, cuối cùng phải chịu quả đắng.

Từng tia ngân sắc quần quanh huyết đồng, tràn ngập con người, bay ra bên ngoài, hóa thành mũi tên sắc bén, từng chiếc theo gió bắn ra, ngưng tụ thành ngân đoàn sáng chói.

Từ bên trong Dung Giới lấy ra tiểu đao, Sở Thiên cầm đao nhẹ nhàng vạch một cái trên ngón trỏ tay phải, một tia máu tươi từ vết cắt chảy ra, lại không rơi xuống đất, mà trôi nổi giữa không trung, ước chừng mười mấy giọt.

Sở Thiên vung tay, huyết châu nhảy nhót mấy cái dung nhập bên trong ngân đoàn. Ngân đoàn nhúc nhích không ngừng thu nhỏ, bí văn huyền ảo dần hiện lên, cuối cùng co lại thành bí ngân to bằng con mắt.

Hắn dựng thẳng bàn tay đẩy về phía trước, bí ngân hóa thành một tia sáng, xé rách không khí, bắn trúng trán huyền lân, trên đó phát ra từng tia sáng chói, dần dần hình thành lục giác phù triện.

Sở Thiên khẩn trương nhìn chăm chú vào nơi phát ra quang mang đang dần dần biến mất, thời gian cũng không quá dài, nhưng huyền lân cả thể xác lẫn tinh thần đều sinh ra kịch biến, bên trong đồng tử về xáo trộn hoàn toàn biến mất, nói cho đúng là không còn chút tạp niệm no đối với Sở Thiên. Nhưng thật kỳ diệu, ký ức ban đầu, hay toàn bộ trí tuệ đều còn nguyên như cũ.

Lão hồ ly thu liễm Huyết Yêu đồng, khí tức biến mất trở lại trong ngọc bội. Mà Sở Thiên một lần nữa điều khiển được thân thể, chợt cảm thấy mồ hôi đã ướt đầm toàn thân, trên đầu đầy mồ hôi to như hạt đậu, lại có chút hăng hái nhìn chăm chăm yêu thú trước mặt.

Sở Thiên chép miệng vài cái, huyền lân như chó con chạy tới, đứng bằng hai chân, le lưỡi ra liếm khắp mặt hắn, lộ ra vẻ thân mật. Qua một cái chớp mắt, linh hồn cả hai đều có một sợi dây liên kết chặt chẽ.

Trong lòng huyền lân, hắn hiện tại là người quan trọng nhất. Mà Sở Thiên cũng cảm thấy nó thiếu đi mấy phần khí chất thô phi, thuần phục dịu dàng ngoan ngoãn, còn cực kỳ thân thiết đáng yêu.

Do dự một chút, Sở Thiên bắt đầu đi vồ vồ bả vai huyền lân, kiểu này không cần rửa mặt, mà cũng ướt hết rồi. Cả hai tâm linh tương thông, không cần phân phó đã hiểu ý, huyền lân lập tức thu hồi lưỡi của mình nằm cạnh chân hắn sau đó một ý nghĩ truyền đến: "Ca ca, có gì phân phó?"

"Ca ca?" Nghe vậy Sở Thiên nao nao, đây là xưng hô rất mới mẻ, cảm giác cũng không tệ lắm. Tối thiểu cũng là xưng hô thân thiết đối với lão đại. Liên chấp nhận cách xưng hô này.

Sở Thiên sờ lên sừng rồng, trong lòng có chút cảm khái. Trước đây không lâu, hai người như kẻ thù truyền kiếp, bây giờ lại có thể xưng huynh gọi đệ. Không thể không nói, huyết khế thật là thần kỳ. Hắn vuốt ve đầu huyền lân mà đôi phương dường như cũng vô cùng thích thú được hắn vuốt ve.

Thu tay lại đứng lặng tại chỗ, hắn âm thầm vận chuyển linh năng, chữa trị thương thể. Sau đó nghĩ một hồi, cảm thấy thân thể rất cần thanh tẩy, liền mở miệng nói: "Đi, chúng ta tìm một dòng suối nhỏ." Nói xong, cười trên lưng huyền lân, không cần phân phó quanh thân huyền lân ô quang lóe lên, lao đi như bay trong rừng rậm.

Lúc trước đi cướp bị Sở Thiên đánh ra mấy quyền mà vẫn không sao, có thể nói lân phiến còn cứng rắn vượt qua cả bảo giáp. Nhưng lúc này ngồi không chút nào khó chịu, mềm mại thoải mái y như ngồi trên chăn bông. Lân phiến mềm mại chuyển cứng rắn, cũng chỉ cần một ý niệm, thật là kỳ diệu.

Ngồi trên lưng huyền lân nhìn khung cảnh xung quanh, cây rừng lao vút ra đằng sau, bên tai tiếng gió rít gào. Sở Thiên cảm thấy mình thật may mắn, nếu không phải huyền lân quá chủ quan, bị hắn khống chế, không thì chỉ bằng tốc độ này, đừng nói hắn có tu vi tăng bảy, liền ngay cả Uẩn Khí cảnh võ giả cấp thấp, cũng đừng nghĩ có khả năng đuổi được.

Cứ như thế lao đi một cổ khí thể dâng lên đầu, hắn liền cảm giác vô cùng thành tựu. Sở Thiên hai chân kẹp chặt, huyền lân phi nước đại tốc độ càng tăng. Hắn vung vẩy cánh tay, há miệng thét dài, nhân thủ đều buồn hân, dọa cho những con thú xung quanh chạy tán loạn khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: An nhàn

Tuyết Tùng thâm lâm trong chỗ sâu nhất, một con Nham Hóa trư toàn thân run lấy bầy, bốn chân bị hù không ngừng run rẩy, tròn tròn đôi mắt nhỏ nhìn chòng chọc một người một thú trước mặt, nó tự nhiên có thể đứng phát giác được, hai kẻ có tu vi mạnh mẽ này chắc chắn có ý đồ bất thiện.

Lần trước lịch luyện gặp phải loại yêu thú này, da dày thịt béo, lúc đó có cần bỏ ra một phen công phu mới đánh bại được nó. Đương nhiên đó là trước kia, hiện nay xem ra, con thú này không tạo được chút uy hiếp nào, vừa vận đề cho chiến sủng luyện tập.

Mặc dù cảm thấy có điểm sợ hãi, Nham hóa trư cấp tốc ổn định tâm thần, trong lỗ mũi hừ hai tiếng, móng trước cào cào mặt đất, một tảng đá nham

thạch bao phủ quanh thân, nó khởi động kỹ năng nham hóa, hi vọng có thể bức lui cường địch hóa giải nguy cơ.

"Giết nó." Sở Thiên nhảy xuống mặt đất ngón tay chỉ thẳng vào Nham hoá trư.

Huyền lân nghe vậy gật đầu đáp, chân trước dùng sức khễ chống lên mặt đất, thế như Hắc Phong nhanh chóng lao tới đối thủ, sừng rồng ô quang lấp lóe xé rách không khí.

Mắt thấy nguy cơ sắp tới, Nham hóa trư tơ máu quấn quanh đôi mắt nhỏ, tràn ngập phần nộ và cừu hận, toàn thân nham lực ngưng tụ đỉnh đầu, phi nước đại nghênh đón, mặt đất bị chấn động đến mức nghe rõ tiếng ầm ầm, con heo liêu chết ù đi, ý muốn lấy man lực để đối địch.

Cuối cùng, hai con thú hung hăng va đầu vào nhau, tảng nham thạch dày đặc lại giống như đậu hũ, bị sừng rồng cứng rắn đâm một cái, đá vụn băng liệt văng khắp nơi, máu tươi thuận theo vết thương chảy ra. Đôi mắt Nham hóa trư không còn vẻ hung hãn nữa mà tràn đầy sợ hãi. Huyền lân dùng sức đâm phía trước một lần nữa, xiên sừng xuyên thủng đầu lâu đối phương. Nham hóa trư trong mắt thần thái biến mất, làn da cứng rắn dần dần mềm xuống, phịch một tiếng thì thể gục xuống đất.

Huyền lân dùng chân trước phá vỡ bụng heo, cũng không nuốt mất yêu hạch, xoay người sang chỗ khác đôi mắt nhìn về phía Sở Thiên, ra hiệu hắn tới thu lấy. Mắt thấy tình hình như thế, Sở Thiên cười cười, ra lệnh cho nó cứ thu lấy. Vui sướng kêu lên một tiếng, nó cúi xuống đầu, hé miệng, một ngụm ăn vào.

Chiến sừng mặc dù thần dị vô cùng, cũng chỉ có tu vi cấp một trung kỳ, không bằng đột phá đến hậu kỳ, sẽ phát huy tác dụng lớn hơn một chút. Nếu hắn thu lấy tất cả yêu hạch, chậm trễ việc thăng cấp của nó liền không tốt lắm.

Ngăn huyền lân đang định cắn xé huyết nhục của Nham hoá trư, Sở Thiên lấy ra đá lửa, khung sắt, củi cùng tiểu đao trong ánh mắt nghỉ ngơi của nó. Tiểu đao nhanh chóng huy động, rất mau đem các bộ phận có thể ăn được thì lấy. Lấy ra đá lửa để nhóm lửa, không lâu sau đã có một nơi để chế biến đồ ăn.

Đội thể lửa hùng hực, liền đem thịt heo đặt lên khung sắt nướng. Khói lượn lờ trong không khí, từng đợt mùi thơm phiêu diêu tản ra, Sở Thiên lấy từ trong ngực ra một bình nhỏ, chậm rãi rắc gia vị lên miếng thịt. Trong mũi ngửi được mùi thịt nướng nồng đậm, huyền lân trong miệng thèm nhỏ dãi, trong mắt hiện rõ vẻ mong đợi.

Sở Thiên thấy thế mỉm cười, đưa tay xé rách một miếng, quăng ra bên cạnh mình. Huyền lân bỗng nhiên nhảy một cái, há mồm chuẩn xác đón trúng, đây chính là bắp đùi lợn. Cắn một cái, quả nhiên bên ngoài giòn trong mềm, mùi vị trực thấu tim gan. Thịt heo, quả thực ăn quá ngon.

Phản ứng như thế đúng là bình thường. Huyền lân mặc dù thông minh nhanh nhẹn, nhưng sinh ra chưa lâu liền bị ném tới nơi đây. Từ khi đi săn, còn lại cực ít tiếp xúc cùng nhân loại, luôn luôn ăn thịt sống, nay lại được ăn mỹ vị như thế này, quả thật xung sướng tới cực điểm.

Tay nghề nướng thịt hẳn học được từ Tiểu Nguyệt, cũng học được vài phần. Cái khác không dám nói, chứ về ẩm thực đem thịt heo nướng đến mức độ này quả thật không đáng để hắn nhắc tới.

"Ồ ô, ca ca đối với ta là thật quá tốt." Huyền lân truyền đến ý nghĩ, bản thân sống trong cánh rừng này, nguy cơ khắp nơi, ăn lông ở lỗ, làm sao có thể giống lúc này, ngồi xõm bên cạnh đồng lửa sưởi ấm, hưởng dụng đùi heo thơm phức. Chỉ cảm chưa bao giờ an nhàn đến vậy, trong đôi mắt toát lên vẻ hạnh phúc.

Không có bỏ lỡ thứ gì, Sở Thiên cũng đem cho mình một miếng thịt heo nướng, đây là mỹ thực do tự tay hắn chế tác, miếng bắt đầu tấn công miếng thịt heo.

Hưởng dụng xong bữa cơm dã ngoại toàn thịt heo, họ quen thuộc với rừng rậm nên Huyền lân dẫn đội, tìm kiếm yêu thú dễ săn giết. Tuy nói trong rừng yêu thú không ít, nhưng diện tích lãnh thổ quá rộng lớn, chuyện tìm kiếm cũng không dễ dàng. May mà huyền lân có tốc độ cực nhanh, săn giết tiến triển có chút thuận lợi. Trời chiều dần chiếu xuống những tia nắng cuối cùng, cảm thụ được Dung Giới đã sắp đầy, Sở Thiên cười đến miệng đều không khép lại được.

Tiền tài của thể tục có thể nuôi sống gia đình bình dân bách tính đối với họ vô cùng trân quý, nhưng cũng khó lọt vào trong mắt người tu võ. Loại người này trong lòng xem trọng chính là tài nguyên tu luyện, trong đó thường thấy nhất là nguyên đan, Nguyên thạch. Từ thế gia, cho tới tán tu võ giả, không một ai không thèm nhỏ dãi loại hàng hoá thông dụng nhất đại lục này.

Trước đó khi chưa tu võ hẳn không cảm giác được, nhưng theo tu vi tăng lên, Sở Thiên càng ngày càng phát giác được tầm quan trọng của nguyên thạch. Nhất là sau khi đột phá tầng bảy, tu vi tiến triển trở nên chậm chạp, chỉ nuốt Nguyên thạch mới có thể tăng tốc độ tu luyện lên. Chỉ luyện thể cảnh đã vậy thì sau khi tu vi tăng cao hơn còn khó hơn nữa.

Hắn rõ ràng ý thức được, nếu không có tài nguyên chèo chống, muốn tay không bắt cướp, thành tựu cường giả cái thế, tuyệt đối không thể. Đột phá tầng bảy xong tài nguyên trong tay liền kiệt quệ, nhất định phải kiếm thật nhiều, chỉ khi trong tay dư giả, con đường tu luyện mới có thể bằng phẳng được.

Trước mắt phương pháp tốt nhất là đi giết yêu thú, mà nơi phù hợp nhất chính là Tuyết Tùng sâm lâm, hoàn cảnh tương đối quen thuộc, bởi vậy hắn mới chọn nơi đây. Lần này là đi để tôi luyện kỹ xảo chiến đấu bên cạnh đó là kiếm cho mình chút tài nguyên tu luyện.

Ý vào việc tu vi tinh tiến, Sở Thiên đi vào càng sâu trong rừng, hoàn toàn vượt qua phạm vi lịch luyện, đường xá khá lạ lẫm, lại có thể đụng phải yêu thú hậu kỳ. Vốn lực lượng có chút không đủ, nhưng lại có huyền lân dẫn đường. Nên hắn quyết định dành thời gian để xông xáo, săn giết rất nhiều yêu thú, để đối lấy Nguyên thạch.

Đi săn trong bóng đêm thâm trầm không phải là ý kiến tốt, sợ có sơ xuất nên Sở Thiên dựng lên đồng lửa để nấu cơm dã ngoại. Cùng huyền lân vừa ăn vừa giao lưu, biết được tình huống hiện tại của thú rừng, cũng hiểu rõ hơn Tuyết Tùng thâm lâm.

Theo huyền lân nói, nó cũng không phải là yêu thú nơi đây, mà mấy tháng trước bị ném ở đây, nguyên nhân nó cũng không biết, trước đó ký ức hoàn toàn trống không. Chỉ biết rằng xuất thân là Kỳ Lân nhất tộc, huyết mạch cao quý, giống như trực giác nói cho nó biết, hẳn đây là thử thách sinh tồn của bản thân, phải chiến thắng tất cả địch nhân, tựa sứ mệnh trong cõi u minh giao cho nó. Trong đầu nó hoàn toàn không biết rõ tình huống Tuyết Tùng thâm lâm hiện tại, có một ít địa phương rõ ràng chưa hề đi qua, nhưng lại biết rõ tình huống nơi đó, rất là quý dị.

Sở Thiên nhủ mảy suy tư, nghĩ mãi mà không rõ hướng lão hồ ly thỉnh giáo.

"Kỳ Lân nhất tộc phe phái phong phú, tình huống hiện tại phức tạp cũng không rõ ràng, tình trạng tiểu gia hỏa này có lẽ nội đấu bố trí." Lão này nhắm mắt suy tư, vuốt vuốt râu ria suy nghĩ hồi lâu, cho một câu giải thích mập mờ.

Nghe vậy Sở Thiên nhìn huyền lân một chút, thấy nó biểu lộ ngây thơ, bên trong từ đồng có chút ẩm ướt, cảm xúc có chút bất ổn, phảng phất tâm tính không được bình tĩnh. Hẳn liền nổi lên suy nghĩ đồng tình, nguyên lai là bị hãm hại. Nếu không, lấy xuất thân của nó, chắc chắn sẽ không lưu lạc vào hoàn cảnh này.

*từ đồng: con mắt màu tím.

"Khi gọi ta một tiếng ca ca, thì từ bây giờ ta sẽ bảo hộ ngươi." ngồi cạnh đồng lửa đang cháy hừng hực, Sở Thiên lầm bầm.

Mà Tuyết Tùng thâm lâm đại khái chia làm ba khu vực.

La giáo quan dân đội lịch luyện, chỉ là khu vực bên ngoài, nơi đó có tính nguy hiểm thấp nhất, yêu thú nhất giai trung kỳ còn không phổ biến.

Nơi đây là khu vực ở giữa yêu thú nhất giai trung kỳ rất phổ biến, thỉnh thoảng sẽ có hậu kỳ yêu thú xuất hiện.

Khu vực sâu nhất vô cùng bí ẩn, được gọi là nội địa. Nói đến nội địa, huyền lân ngữ khí quý bí, hiển nhiên đối với việc này vô cùng kiêng kỵ. Đó là đương nhiên, trong nội địa bất gặp nhị giai yêu thú cũng không khó, trong đó vài cấm địa còn có yêu thú tam giai sinh tồn, loại địa phương này, bình thường Hóa Cương cảnh cũng không dám tùy tiện tiến vào.

Đương nhiên, cái gọi là nội địa huyền lân chưa từng đi qua, nhưng từ nơi khác biết được tin tức.

Đội huyền lân nói xong, Sở Thiên suy nghĩ dự định chỉ đi xung quanh nơi đây, tránh đi khu vực nội địa vô cùng nguy hiểm kia. Lấy tu vi hẳn hôm nay, nếu như đi săn bên ngoài, thu hoạch tất nhiên không đủ, khu vực phụ cận đã không còn nguy cơ trí mạng, lại có thu hoạch phong phú, không thể thích hợp hơn.

Bữa ăn qua đi, hẳn trôi lên một cảnh cây cao, thô to để nghỉ ngơi. Mà huyền lân nằm tại một tảng đá ở phụ cận hai tai nhỏ rung động theo từng nhịp thở. Một khi có ngoại địch xâm phạm, chắc chắn sẽ dựng thẳng lên bày ra tư thế cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nghịch đảo trước mặt Quan Công

Cảm nhận được trên mặt lạnh lẽo, Sở Thiên mở mắt ngửa mặt lên trời xem xét, trên không mưa bắt đầu rơi, rơi là tả xuống mặt hắc, trời vừa tăng sáng, mặt trời mới mọc đã bị mây che khuất, hôm nay lại là một ngày mưa.

Say mê hít một hơi không khí đầy ẩm ướt, hẳn miễn cưỡng đuổi người một cái, lấy ra từ Dung Giới một cái dù che lên đỉnh đầu, từng giọt mưa rơi theo nan dù chảy xuống tí tách.

Sở Thiên cầm cán dù trong tay, từ trên cành cây cao chừng mười mét nhảy xuống, khí thế mạnh mẽ, cuốn lên tiếng gió rít gào xuyên qua mái tóc cùng vạt áo. Trên mặt đất có nhiều chỗ nước đọng, khó tránh khỏi bắn nước bùn lên người.

Nhưng trước khi chạm mặt đất, lực đạo rơi xuống chợt nhu hòa, nhẹ nhàng chạm xuống mặt đất cũng không có chút nước nào dính vào người, áo trắng vẫn sạch sẽ như cũ không chút hao tổn nào.

Hô lên một tiếng, huyền lân mở ra Từ Đồng, từ trên tảng đá lớn nhảy đi mấy bước đã đến trước mặt Sở Thiên, hạ thấp thân thể đội hẳn cười lên. Sau đó liền huy động bốn vó phi nước đại, bên ngoài thân lân phien ô quang lập lòe, dưới chân lao đi như gió, xoát một tiếng đã không còn thấy bóng dáng. Hiển nhiên, hành trình vẫn theo lộ tuyến cũ mà đi.

Cánh rừng này rất nhiều yêu thú, khu rừng này trong mắt Sở Thiên, phảng phất như từng túi Nguyên thạch, mặc cho hắn khai thác làm tài nguyên tu luyện. Mặc dù hôm nay gặp đúng lúc trời mưa, hẳn cũng không muốn bỏ lỡ khoảng thời gian này đội mưa săn yêu thú.

...

"Ngao ô, ngao ô."

Tiếng gào thét tràn ngập tính phô trương sức mạnh, từ trong một sơn cốc vang lên.

Bên trong một sơn động được che giấu khá tốt, một lão hồ thân thể to lớn đang gào thét thị uy, từng vằn vàng đen xen lẫn buru hần hùng tráng, có chút khác biệt với đồng loại, hồ trào phách lối, bén nhọn rất không bình thường, mang khí chất âm u sắc bén như chủy thủ.

Có hai tên không biết trời cao đất dày dám xâm phạm lãnh địa của nó, huyền lân Từ Đồng nhìn chăm chú đối phương, toàn thân phục xuống bày ra tư thế tấn công, từng vẩy đen trên thân bắt đầu hoá cứng rắn như hắc thiết, làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu. Mà Sở Thiên cách đó không xa ở trên cao nhìn xuống quan chiến, ánh mắt có chút hưng phấn. Kiểm Nhận hồ là hậu kỳ yêu thú, ngược lại hắn muốn xem xem, nếu hắn không nhúng tay vào tình huống hiện tại thì huyền lân có thể chiến thắng hay không.

Sau một tiếng gầm nhẹ thị uy, hai con yêu thú móng vuốt giẫm xuống mượn lực, thả người nhào về phía đối phương, triển khai giao phong kịch liệt. Kịch chiến hồi lâu, thấy không chiếm được thượng phong, Kiểm Nhận hồ rít gào một tiếng, hồ trào đột nhiên dài ra, trực tiếp dài đến gấp ba lần lúc trước. Nhìn lại chăm chăm, hồ trào mở ra giống mấy cái hắc kiếm.

Hắc trào đâm rách không khí, chém vào vẩy huyền lân toé ra từng đóm lửa sáng rực. Kiểm Nhận hồ thôi động nguyên lực, tu vi hậu kỳ toàn bộ bộc phát, nguyên lực ngưng tụ, kinh phong nổi lên bốn phía, cũng không ngừng vung vẩy đuôi, quất lên thân Huyền lân, đánh nó lui liên tiếp về phía sau.

Sở Thiên cũng không có xuất thủ viện trợ, hắn biết rõ sức phòng ngự của huyền lân, Kiểm Nhận hồ có lẽ có thể chiếm được thượng phong, nhưng nếu nghĩ có thể tùy tiện phá vẩy đen, làm tổn thương nhục thể trong đó, thực sự là điều không thể. Nếu tình huống không tốt, huyền lân liền thôi động tốc độ chạy trốn, con thú này sẽ không thể nào đuổi được. Nếu như huyền lân đề đối phó, hắn sẽ không phải tốn nhiều thời gian như vậy.

Kiểm Nhận hồ miệng cắn trào xé đều không làm gì được đối thủ, giận tím mặt quay người lúc Huyền lân lên khiến nó bay xa mấy chục thước, trực tiếp đụng lên sơn nhám.

"Răng rắc răng rắc."

Khối nhám thạch to lớn, không có lập tức chia năm xẻ bảy, nhưng lại nứt ra toác ra đạo đạo vết rạn, huyền lân nửa người lún vào trong đó. Thấy việc này có hiệu quả, Kiểm Nhận hồ đắc ý lay động cái đuôi. Thăm nghĩ chiêu này dùng ra liên tục, chẳng nhẽ lại không đánh chết được gia hỏa vô lại này.

Huyền lân dùng sức muốn thoát ra, lắc lắc thân thể. Mười mấy mét núi đá, chỉ một thoáng vỡ nát ra tạo lên một trận bụi mù. Khi bụi tán đi, huyền lân từ giữa đám đá vụn chậm rãi đi ra, vẩy đen không tổn hại chút nào, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Kiểm Nhận hồ trong con mắt hiện ra vẻ chán kinh, lúc trước thì bị hai chào của nó chém liên tục, hơn nữa cũng bị đuôi của nó quất lên, cuối cùng lại đụng phải núi đá nhưng trên cơ thể không có chút tổn hại nào quả thật là quái vật. Coi như yêu thú loại rùa, thì cũng chỉ dám rúc vào trong mai chịu trận.

Con hàng này toàn thân có thể so sánh với mai rùa, ngay cả đầu đều không cần rụt, thật sự quá biến thái?

Đôi mắt bên trong hiện lên tia giảo hoạt, Kiểm Nhận hồ nổi giận gầm lên một tiếng, khí thế hùng hổ làm bộ muốn lao vào, bày ra bộ dạng muốn liều mạng. Bỗng nhiên lại xoay người sang chỗ khác, nhảy vọt một cái dùng hết sức bình sinh chạy trốn.

Nó mặc dù có kiêu ngạo của chúa sơn lâm, nhưng cũng không ngốc, chỉ có chắc chắn thắng nó mới đánh. Đối thủ là một con rùa đen, đánh mãi không chết, dạng này, còn có tồn sức làm gì. Còn về phân hạng động, tìm cái khác thuận mắt là xong. Dù sao bên trong cũng không có lưu thứ gì tốt, tất cả đều đã ăn vào bụng, chỉ còn một chút xương cốt nên không có gì lưu luyến.

Gặp tình hình này, huyền lân đồng tử khẽ chuyển, trong lòng âm thầm buồn cười, trước mặt nó mà so tốc độ, có thể nói là mùa riu qua mắt thợ. Nó liền thông thả đợi đối thủ chạy ra tầm trăm mét mới bắt đầu vận chuyển nguyên lực, bên ngoài thân lân phiến ô quang đại thịnh, hóa thành cái bóng mờ mờ nhào về phía đối phương.

Không có thôi động Huyết Yêu đồng, dùng mắt thường Sở Thiên chỉ có thể nhìn thấy một vệt đen xẹt qua giữa trời, căn bản thấy không rõ thứ bên trong, hắn âm thầm cảm thán, ngồi cười con thú này, gặp Uẩn Khí cảnh bình thường, dù có muốn ngăn hắn chạy cũng lực bất tòng tâm.

Vì muốn vùng thoát khỏi đối phương, Kiểm Nhận hồ leo lên vách đá, quanh co, vì ẩn tàng thân hình, thậm chí không để ý gai nhọn đâm trúng, tiến vào một bụi gai, khiến cả người cảm thấy gai nhọn.

Đang muốn nhảy qua khe núi phía trước, triệt để đào thoát, thì trước mặt hiện lên một thân ảnh, đó chính là Huyền lân đã đuổi đến, Từ Đồng có chút trêu tức nhìn hắn. Nếu không phải niên kỷ còn nhỏ, tu vi có hạn, chưa đạt đến cảnh giới hoá hình, chỉ sợ còn muốn hai tay khoanh trước ngực ngăn đầu bề nghệ.

Thấy thế Kiểm Nhận hồ uy vũ mất rung rung, ta không muốn chơi với ngươi, phòng ngự còn hơn cả rùa đen, luận tốc độ đều hơn xa mình, mẹ nó kẻ này nên tránh xa một chút mới tốt. Nó tung hoành nơi đây hơn mười năm, cũng coi như kiến thức rộng rãi, sao chưa từng nghe nói có loại yêu thú nào biến thái như vậy.

Đối phương chặn ngang đường, muốn chạy cũng không chạy được. Ánh mắt nó liền trở lên mãnh liệt, chạy không được, vậy liền liều mạng với ngươi.

Phần nộ cuồng hồng một tiếng, hồ trào lại biến hình sang trạng thái chiến đấu. Hướng huyền lân hung hăng đánh tới, đến nơi, hắc trào cuốn lên phong thanh chói tai, đinh đinh đang đang đánh lên lân phiến nhưng cũng không để lại chút tổn hại gì.

Còn may mắn, so về khí lực thì nó còn chiến thượng phong, ngành kháng liên tục khiến Huyền lân liên tục thối lui. Sở Thiên chạy đến quan chiến khe vuốt cằm, xem ra, huyền lân thủ thắng chỉ là vấn đề thời gian, không có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh.

Kiểm Nhận hồ thôi động khí lực toàn thân, khí lực mặc dù chiếm thượng phong, nhưng lại không tổn thương được đối phương chút nào. Muốn chạy trốn, tốc độ lại không chiếm ưu thế không cách nào thắng được. Nó đánh lên người Huyền lân không có tác dụng gì đuổi không đi chạy không thoát biết rõ bản thân đã đến đường cùng. Tác chiến một lúc lâu, lần này nghênh đón nó chính là sự tử vong thật sự.

Bên ngoài thân huyền lân ô quang dần yếu ớt, huyền lân hóa thân hắc mang lẳng lẹ đánh tới. Trải qua một thời gian dài tiêu hao, Kiểm Nhận hồ thở như trâu, mồ hôi đầm đìa, nguyên lực mười không còn một, tinh thần tiêu hao nghiêm trọng. Trong thoáng chốc xu thế tránh chậm hơn, hắc mang phía trước mơ hồ hiện ra cặp sừng rồng, xé rách không khí đâm bụng nó.

Huyền lân dùng sức, xoay đầu một cái, triệt để nghiền nát lục phủ ngũ tạng. Đồng tử Kiểm Nhận hồ dần dần trắng dã, vằn trên thân thể mềm nhũn ra, nó đã chết. Biết Sở Thiên không lấy yêu hạch, huyền lân cúi đầu há miệng nuốt lấy, ô quang trên người càng thịnh. Trong mắt hiện ra vẻ vui mừng, không lâu sau nó sẽ có thể đột phá rồi.

Nghe một tiếng hô, huyền lân nhìn thấy Sở Thiên cách đó không xa, bốn vô huy động chạy đến, sau đó một người một thú liền biến mất không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thu hoạch

Tuyết động dần dần tan ra, mùa xuân lại đến, Tuyết tùng sâm lâm lại đón một mùa xuân mới, một lần nữa toả ra sinh cơ mạnh mẽ, phóng tầm mắt nhìn xung quanh chỉ thấy một màu xanh biếc, trong rừng không khí trong lành thấm vào ruột gan.

Con đường hướng về Liệt Nham thành có từng đoàn người chậm chậm tiến đến, từng người vác những vao to cùng nhau đàm tiếu, xem ra đều là những người hướng về Liệt Nham thành, lần này thu hoạch được không ít đồ tốt đem vào trong thành bán chắc chắn sẽ được giá cao.

Chợt có một bóng đen hối hả lướt qua, gần đụng người đi đường nhưng tốc độ cũng không giảm, trái tránh phải nhảy xảo diệu né qua, lọt vào tầm mắt mọi người lại cực kì mơ hồ, tựa hồ như một người cười yêu thú vừa chạy ngang qua, vẻ phản tượng mạo người ngồi cười, căn bản không ai nhớ nổi vì tốc độ quá nhanh.

"Thật là nhanh, người này ắt hẳn là công tử của một nhà nào đó." Nhìn thấy khuôn mặt đồng bạn có vẻ nghi hoặc, một vị cầm nuôi râu dê lên tiếng giải thích, trong mắt lộ vẻ cực kỳ hâm mộ. Người này kinh nghiệm tương đối phong phú, lại đoán trúng tám chín phần mười, nhưng cũng không thể ngờ rằng toạ kỵ của người kia chính là một con kì lân.

Vững vàng cười trên lưng huyền lân trong mắt cảnh vật nhanh chóng lui ra sau, Sở Thiên sắc mặt có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần lại vô cùng hưng phấn, hiển nhiên đối với thu hoạch lần này có chút hài lòng. Hắn muốn mang tất cả chiến lợi phẩm nhưng không gian trong Dung giới đã đầy khiến hắn chỉ có thể mang về những thứ quan trọng nhất.

Trong một tháng, tu vi mặc dù chưa có đột phá, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại thành thạo hơn không ít. Về sau đụng phải mấy yêu thú hậu kỳ, đều bị hắn chém giết. Đương nhiên, thu hoạch lớn nhất chính là bản thân Huyền lân, mấy ngày trước đây tu vi đã đột phá hậu kỳ, lấy đủ loại biến thái của nó nếu trực tiếp đối đầu thì hắn cũng chỉ biết thủ vô sách.

Huống chi, huyền lân lai lịch bí ẩn, thiên phú hơn người, lấy kinh nghiệm của lão hồ ly, cũng không thể hoàn toàn nhìn ra nội tình của nó. Hiển nhiên tiềm lực vô tận, nếu như tu hành thuận lợi, tương lai chỉ sợ những yêu thú phổ thông chỉ biết đứng xa xa ngắm nhìn.

Vô cùng đắc ý, Sở Thiên cuối cùng cũng gần về đến nhà. Đi qua chỗ ngoặt trước mặt thì sẽ thấy những kiến trúc lo lớn của Sở Gia. Đi đến gần Sở Thiên nhảy xuống từ trên lưng Huyền lân, còn Huyền lân thì lò dò đi theo sau.

Sau trận so tài lần trước, trong tộc đã không ai không quen mặt hắn. Nhìn thấy hắn, hộ vệ ở cổng cũng không ngăn cản, cung kính hành lễ mặc kệ hắn thông qua. Chờ một người một thú đi xa, mới nhìn không được lòng hiếu kì, châu đầu ghé tai nhao nhao nghị luận.

"Rất lâu không gặp Sở Thiên thiếu gia, ngài ấy ra ngoài gần một tháng đi."

"Đại khái ra ngoài lịch luyện, ha ha, thật là thiên tài cũng không nghỉ ngơi một khắc a. Nhưng yêu thú đi phía sau, sao lại nghe lời như vậy, nhu thuận không hề làm thương tổn con người."

"A, thật không thể tưởng tượng nổi, không phải chỉ có Đấng Thiên cảnh mới có thể thu phục chiến sủng sao?"

Nghe vậy đám người hai mặt nhìn nhau, nói không nên lời. Một người nghĩ đi nghĩ lại, suy đoán nói: "Không nhất định là chiến sủng. Nghe nói có một số pháp môn ngự thú đặc thù, khiến yêu thú có thể nghe lời mình, nhưng pháp đó môn tương đối hiếm thấy, Thiên thiếu sao lại có được."

Đây là nghi vấn không có ai giải đáp được, mọi người đều nghĩ không ra nguyên nhân, nhìn nhau im lặng.

Nơi đổi vật phẩm trong Công Pháp các, bởi vị hiện tại tộc nhân đã đi ra ngoài lịch luyện không thì cũng đóng cửa tu luyện, nơi đây đã không còn đông nghẹt như trước trận so tài nữa, nhân số cũng không có nhiều chỉ có lác đác vài người đang đứng trước quầy thu ngân.

Đang trực là một tộc tử, dung mạo xuất chúng hấp dẫn ánh mắt mọi người. Chỉ là lúc này trong ánh mắt lại hiện lên vẻ khó chịu, chính là do người đang xếp hàng trước mặt, Sở Bảo.

Hắn lấy ra trong người vài kiện đồ vật, Sở Bảo đặt hết lên bàn cho tộc tử kiểm tra, trong đôi mắt đẹp vẻ kinh ngạc đã thể cho sự khó chịu lúc trước. Trong vài đồ vật trên bàn, thậm chí có yêu hạch của yêu thú trung kỳ, có thể đi săn yêu thú như thế, người này xem ra vẻ bề ngoài có chút xấu xí, nhưng thực lực lại không tệ.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt liền không khỏi nhiều hơn mấy phần khen ngợi, thấy được ánh mắt này Sở Bảo liền ưỡn ngực lỗ mũi chống lên trời. Quanh thân không khỏi vang lên mấy tiếng nghiêng răng kèn kẹt, phát ra từ những người xung quanh, vẻ mặt ai nấy đều hiện rõ vẻ ghen tỵ.

Vật này mặc dù không ít, nhưng tộc tử thấy qua không ít những màn như vậy, ánh mắt lấp lóe, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, trong lòng tính nhẩm, rất nhanh thu tay lại mỉm cười mở miệng: "Hết thầy một trăm mười lăm khối Nguyên thạch, người có ý kiến gì không."

Thu hồi ánh mắt say mê, Sở Bảo nuốt nước miếng gật gật đầu. Nhận lấy túi chứa Nguyên thạch, sau đó xoay người, đang định rời khỏi nơi đây. Âm thanh huyền ảo từ bên ngoài truyền đến, theo tiếng kêu nhìn lại, thấy Sở Thiên đi đến, hắn mặt lộ vẻ vui mừng, dang hai cánh tay mập mập nghênh đón.

"Lâu Rồi không gặp, người lẫn lộn ở nơi nào vậy. Người biết không, thực lực của ta đã tiến bộ rất nhiều, Tuyết Tùng sâm lâm to như vậy, mặc ta hoành hành. Oa, ta còn kiếm được rất nhiều đồ vật nữa."

Mập mập tự biến tự diễn một hồi, chú ý tới huyền lân sau lưng, miệng há tay chỉ chỉ trước mặt không nói lên lời.

Vô luận ai đang làm gì gần đó, đều dừng việc lại theo Sở Thiên xem náo nhiệt, trong ánh mắt đều hiện lên ra vẻ cực kỳ hâm mộ. Mập mập chết bầm sao mặt hắn lại dày vậy cơ chứ không quen biết lại cố tình tỏ ra thân thiết kéo quan hệ, khiến người ta trông mà thèm, bọn họ vất óc suy nghĩ cách lôi kéo quan hệ với đối phương mà không ngờ tên mập mập này lại trực tiếp như vậy.

Đối với lai lịch huyền lân, Sở Thiên cũng không nói rõ, tùy tiện hồ lộng cho qua, trong lòng cười trộm không thôi. Mập mập khoác lác không đứng người rồi, hắn lần sao không biết Tuyết Tùng sâm lâm rộng lớn như thế nào cơ chứ, dù sao không có huyền lân nói cho hắn, hắn cũng không rõ ràng chỗ kia bao la như thế nào, lại chia làm ba khu vực. Đoán chừng gia hỏa này hơn phân nửa là loanh quanh ở bên ngoài đã tưởng nhầm mình đã đi một vòng hết Tuyết Tùng sâm lâm.

Cùng mập mập trò chuyện, hắn chậm rãi đến gần, đứng vào trong đám người xếp hàng chờ đổi nguyên thạch, nhìn đám người xem náo nhiệt tiến tới gần, lại còn thấy quán quân nhanh chóng tiến đến để đổi nguyên thạch. Phía trước có mấy người thức thời, tự động nhường đường cho đối phương, dù sao cũng không vội nếu đắc tội với hắn thì không biết tương lai sẽ sống như thế nào.

Thấy thế Sở Thiên có chút xấu hổ, hắn thật không cố ý chen ngang, mọi người đều nhường chỗ cho hắn thật là làm hắn thụ sủng nhược kinh. Tộc tử đang trực có chút háng hái nhìn hắn, đợi hắn tới tới gần.

*thụ sủng nhược kinh được ưu ái mà lo sợ.

Hỏi định thần lại, Sở Thiên lấy ra thu hoạch của mình, thứ hắn lấy ra làm cho đám người đến xem nhìn mà trân trối.

"Hắc Man Viên yêu hạch."

Tộc tử trong mắt sáng đầy kinh ngạc. Mặc dù nghe Sở Thiên đột phá tầng bảy, nhưng tu vi là một chuyện, thực chiến là một chuyện khác. Ai có thể nghĩ tới một vị thiếu niên non nớt, có thể tự tay chém giết yêu thú hậu kỳ, thực lực của hắn khiến cho người ta thật kinh ngạc.

Sở Bảo tròn tròn con mắt, đóng mở trên thân run rẩy một trận, nghĩ thầm con hàng này quả nhiên biến thái, chỉ bằng vào thứ này cũng đủ để nói rõ thực lực, không phải người mà mình có thể so sánh. Vừa nghĩ đến đây, liền có chút ừ ừ.

Vài kiện yêu hạch trung kỳ cùng được thảo hoang đại được mang ra, từng vật như lấp đầy trái tim nhỏ của mỗi người, Kim Bối lục quy, con thú này lấy phòng ngự xưng hùng, danh xưng dưới Uẩn Khí không ai giết được, nhưng mai rùa bày trước mặt, hiển nhiên con rùa này đã bị chém giết.

Hai tay che lấy môi đỏ, tộc tử cầm lấy mai rùa kim sắc, nhìn thấy trên đó là năm lỗ ngón tay, không khỏi hoa dung thất sắc. Mai rùa tính chất cực kỳ cứng rắn, nếu như đụng phải nguy hiểm, Kim Bối lục quy sẽ rút đầu vào trong, tứ chi đi co rút lại, để cho Hắc Man Viên đập nửa ngày, cũng sẽ không có kết quả gì, không ngờ lại bị xuyên thủng.

"Tộc đệ dùng vật gì, mà có thể xuyên mai rùa này vậy?" Tộc tử trong mắt hiện ra nghi vấn, miệng muốn hỏi lại dừng, do dự mấy lần cuối cùng khép lại. Mặc dù trong lòng hiếu kỳ, nhưng tự mình hỏi thăm thì không phù hợp đạo đức nghề nghiệp, hít vào một ngụm khí lạnh, trình trọng thu hồi vật này, không nói một lời kiểm tra số vật phẩm khác.

"Nếu không có lỗ ngón tay, mai rùa sẽ càng đáng tiền." Tiếp tục lấy ra thu hoạch, Sở Thiên trong lòng hơi nghi hoặc một chút. Nghĩ lại, cũng không có cách nào khác. Cho đến nay, hồi tưởng lại tình hình lúc đó, vẫn như cũ sợ hãi trong lòng. Nếu không phải lúc tối hậu huyền lân bảo hộ, thì hẳn không chết cũng sẽ bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Nhân ngoại hữu nhân

Lúc đó song phương gặp nhau, Kim Bối Lục quy trước tiên thu mình vào trong vỏ, huyền lân tiến lên trao xé miệng cần còn dùng sừng rồng húc liên tục, cũng không thể làm ảnh hưởng gì đến nó. Sở Thiên cũng dùng dương cương kinh đánh một hồi lâu, hao tổn tinh lực, bắt lấy khoảnh khắc mai rùa không vững, kịp thời dùng hắc kim trảo xuyên thấu mai rùa, mới làm bị thương.

Phát giác được nguy cơ trí mạng, con rùa này không chút do dự, lập tức bạo yêu hạch, may mắn hấn quả quyết rút tay lui lại, huyền lân lách mình cản phía trước, tiếp nhận toàn bộ lực bạo phá, mới có thể bảo hộ hấn an toàn vô sự.

Vây đen kia không hổ là vốn liếng của huyền lân, con thú kia đã chọn cách bạo yêu hạch mà ngay cả một khối lân phiến cũng nỗ không nát, kịch liệt bạo tạc qua đi, huyền lân mặc dù thân đầy bụi đất, nhưng thân thể lại không tổn thương chút nào. Thấy Sở Thiên âm thầm lú lờ, may là hấn đã tập luyện qua dương cương kinh không thì căn bản không thu phục được con thú này.

Quá trình hấn công kích mai rùa tốn rất nhiều thời gian, mồ hôi chảy đầy đầu nhưng đừng nói đến yêu hạch con thú kia tự bạo ngay cả huyết nhục đều không thấy, khiến hấn đành phải nhặt lấy mai rùa coi như là an ủi.

Ai có thể biết, con rùa tưởng chừng như nhút nhát này, có vẻ như tính tình ôn hậu bảo thủ, nhưng lại quyết đoán ác liệt như vậy, thời khắc tử vong còn cam tâm tình nguyện ngọc đá cùng nát, kém chút nữa khiến Sở Thiên ăn trộm gà bắt thành lại còn mất năm gạo.

Theo từng vật phẩm bị mang đi, không gian của Dung Giới dần dần xuất hiện nhiều khoảng không. Cuối cùng, Sở Thiên dừng lại, vật phẩm có thể bán thì hấn cũng đã lấy ra, chỉ còn một chút đồ dùng hàng ngày mà thôi.

Nhìn qua trước mặt hàng hóa chồng chất như núi, tộc tỷ khề thở dài, nhiều đồ vật như vậy, đợi chút nữa sẽ mất rất nhiều thời gian sắp xếp lại. Thu hồi ý niệm trong lòng, ngón tay thon dài khề nhúc nhích, ánh mắt lấp lóe tính giá trị.

Nàng này dung mạo rất xinh đẹp, lại không cam tâm làm bình hoa, khoảng thời gian buồn tẻ liền nghĩ ra cách tính này, một tay "Chi kế pháp" do nàng sáng tạo ra, chuẩn xác không thua gì bàn tính, nhưng lại không cần công cụ, thuận tiện di chuyển, đồng thời còn đem lại cho nàng một khí chất phong tao.

Bởi vì vật phẩm quá nhiều, tốn hao một chút thời gian, tính xong khề mở môi đồ: "Thiên tiểu đệ thu hoạch tương đối khá, tổng cộng ba trăm hai mươi năm khối Nguyên thạch, ngươi có muốn lấy luôn không?"

Nghe được lời này, Sở Bảo tròn to mắt. Ai da, tiểu Thiên là tên biến thái, được rồi, ai lại so sánh với biến thái, là ta đã nghĩ quá nhiều rồi. Một đám người trẻ tuổi mặt lộ vẻ cực kỳ hâm mộ, đây là số tiền lớn, đủ cho bọn họ tiêu xài khá lâu. Có người tự giễu cười một tiếng, không nên so sánh với bản thân mình nếu không thì mình càng mất niềm tin.

Thấy đối phương khề gật đầu, tộc tỷ bắt đầu đếm Nguyên thạch, bỏ vào trong túi màu lam, dùng dây nhỏ buộc lại đưa qua, khách khí nói: "Ngươi nên đếm qua một chút."

Nghe vậy Sở Thiên liếc nhìn đại khái số lượng không tệ, ngón tay lắc đem nó thu vào Dung Giới. Tộc tỷ đã làm công việc này rất lâu, tận mắt nàng kiểm kê mấy lần, nhất định sẽ không sai.

Lần trước lịch luyện dùng hết có khả năng, cũng chỉ vẹn vẹn thu hoạch được hơn một trăm khối Nguyên thạch, lần này cũng không thấy khấn trương, thuận theo tự nhiên tùy ý đi sẵn, thu hoạch lại gấp ba trước kia. Ước chừng thời gian cũng không sai biệt lắm, hấn đã đem bản thân đến chỗ khá sâu bên trong chắc chắn thu hoạch sẽ lớn hơn lần trước nhiều.

Đột nhiên, lối vào lại ồn ào, một thiếu niên đi vào từ nơi cổng lớn, người trẻ tuổi khí độ bất phàm khiến người đứng xem dạt ra hai phía, Sở Thiên theo âm thanh quay đầu nhìn lại, con người có chút cơ rụt, người này chính là Sở Phi Dương.

Vai khiêng xác một con chim to lớn chậm rãi đi tới, Sở Phi Dương trên mặt hiện vẻ mỏi mệt, quần áo nhiễm phong trần, ánh mắt lại mang thần thái sáng lạng. Phần eo treo vỏ kiếm, bảo kiếm trong đó mặc dù không nhìn thấy, lại có từng tia mùi máu tanh cách vỏ truyền ra, mặt mờ tràn ngập trong không khí.

Thấy thế mắt Sở Thiên nghiêm nghị, theo hấn đoán chừng, người này đồng dạng với hấn, vừa mới lịch luyện trở về. Ánh mắt lại nhìn về phía cự điều, nao nao, yêu thú cấp hai?

Thu hồi suy nghĩ trong lòng, Sở Thiên tránh ra một con đường, lui vào trong đám người xem náo nhiệt. Sở Phi Dương cũng không kieu căng, hướng tộc

nhân nhường đường mỉm cười gật đầu, đi thẳng tới trước quầy, đem con chim trên vai đặt trên mặt đất.

Rất nhiều ánh mắt tụ tập tới, tộc tỷ ngưng thần nhìn kỹ,

Nhớ đến lai lịch con thú này. Toàn thân tựa như đúc bằng sắt, một đôi cánh ngắn tràn ngập sức mạnh, hình thể tráng kiện, trọng lượng rất lớn nên không thể bay được là một loại yêu thú hiếm gặp.

Nhiều mây khổ tư hồi lâu, nàng lấy mấy năm kinh nghiệm làm việc, cũng không nhìn ra con thú này. Đành phải áy náy cười một tiếng, mời Sở Phi Dương chờ một lát, lắc lắc cặp móng đi đến một cửa nhỏ, rất nhanh, một vị trung niên chấp sự theo ra.

Nhìn thấy con chim nằm trên đất, người này sắc mặt đột nhiên ngưng trọng, cúi đầu đi vài vòng quanh nó, kinh nghi bất định nhìn về phía Sở Phi Dương nói: "Yêu thú cấp hai tinh hỏa cự kiêu, do người tự tay chém giết?"

Nghe vậy Sở Phi Dương ôn hòa cười một tiếng, đối với việc này không bình luận, lễ tiết trước sau không có kẽ hở, để cho người trung niên không mấy may oán trách. Trung niên nhân mất lộ vẻ tự giễu, thầm nghĩ sao lại rối tung lên rồi, ngay cả thiết luật đều quên hết.

Chỗ này không được hỏi xuất xứ của vật phẩm. Gia tộc có ý là, dù là giết người đoạt vật, chỉ cần thành công, cũng coi như là có bản sự. Cho dù có cừu gia tới cửa trả thù, gia tộc đều sẽ hỗ trợ giải quyết, tối thiểu trong Liệt Nham thành, Sở gia còn che đậy được.

Ho nhẹ mấy tiếng che giấu vẻ xấu hổ, trung niên nhân ngưng thần tưởng tượng, liền ra định giá: "Tinh hỏa cự kiêu có tu vi tầng hai, nhưng con thú này thiên phú dị bẩm, thả ra tinh hỏa uy lực kinh người, yêu thú trung kỳ bình thường đều không dễ dàng trêu chọc, ước chừng giá trị một trăm năm mươi khối Nguyên thạch, lấy thân phận của người sẽ có ưu đãi, tính làm một trăm sáu mươi khối Nguyên thạch được chứ?"

Mặc dù người này lúc trước có chút thất thố, nhưng nhanh chóng ổn định tâm thần, chậm rãi nói, báo giá có lý có cứ, làm cho người tin phục, biểu hiện ra tương đối chuyên nghiệp. Bởi vậy có thể thấy được, chấp sự không phải là kẻ có tiếng mà không có miếng.

Đối với việc này Sở Phi Dương khẽ vuốt cằm, người vây quanh lại không bình tĩnh lại được, một nháy mắt hô to gọi nhỏ bên tai không dứt, chém giết yêu thú cấp hai, chiến tích đủ để khiến người khác đỏ mặt.

Mặc dù đã có phỏng đoán, nhưng nghe đến quyết định cuối cùng, Sở Thiên y nguyên hít vào ngụm khí lạnh, khoe miệng cười khổ. Khi báo giá xong, cũng làm cho người khác tắc lưỡi không thôi. Hẳn rằng rõ một tháng, vất vả mới kiếm được chút Nguyên thạch, người khác chém giết một con yêu thú, đã đáng giá một nửa gia tài của hắn.

"Còn kém quá xa, phải mau chóng đột phá Uân Khí cảnh mới được." sau khi nhận Nguyên thạch trong đầu Sở Thiên liền xuất hiện ý nghĩ này.

Con chim có thể tích to lớn, Dung Giới không thể thu lại, trung niên chấp sự vẫy tay gọi lại mấy tên tạp dịch nâng lên,合力 vận chuyển đến nhà kho chuyên dụng, bản thân cũng không rời đi, ngồi xuống ghế quan sát.

Xử lý xong con chim, Sở Phi Dương lấy ra từ Dung Giới những vật phẩm khác, tộc tỷ cấp tốc kiểm kê, không lâu sau lại xuất hiện vài vật hiếm có, chấp hành nhìn chăm chú nhìn kỹ, nhận ra đó là tam phẩm linh dược Tuyệt Liên tâm, đồ vật này rất giá trị, so với tinh hỏa cự kiêu không kém hơn bao nhiêu.

Khó khăn kiểm kê xong vật phẩm, thu hoạch của Sở Phi Dương có giá trên trời, tổng cộng tám trăm sáu mươi khối Nguyên thạch, khi tộc tỷ báo ra tiếng tán phục liên tiếp vang lên trong đại sảnh.

Có mấy vị thiếu niên chưa thấy qua sự kiện lớn như thế này, không ngừng dùng tay xoa lỗ tai, hỏi thăm đồng bạn bên cạnh tới mấy lần, đều hoài nghi lỗ tai của mình xảy ra vấn đề. Dù sao, với lượng Nguyên thạch này đủ để mua một sản nghiệp.

Tiếp nhận túi chứa Nguyên thạch đặt vào trong nhẫn, Sở Phi Dương phát phát tay, hướng người xem bốn phía hơi chút chào hỏi, tắt rủa vô số ánh mắt kính ngưỡng, quay người đi ra đại môn.

Đưa mắt nhìn hắn rời đi, Sở Thiên chậm rãi thu hồi ánh mắt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không hề bất ngờ, hiện ra vẻ nghiêm túc. Gần đây mọi việc xuôi gió xuôi nước, trong lòng sinh ra một chút kiêu ngạo, lúc này đã bị quét sạch sành sanh. Cả người như được tiếp thêm một luồng sinh khí, ý chí toàn thân bốc cao ngàn ngọn.

"Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, cũng không thể bởi vì có chút thành tựu, liền tự cao tự đại, không coi ai ra gì." Chuyện hôm nay để hắn lâm vào trầm tư, ánh mắt kiên nghị bờ môi khẽ mỉm, ý chí phải kiên định không kiêu ngạo tập chung rèn luyện bản thân, chỉ có như vậy, mới có thể đi càng xa trên con đường võ đạo

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chuẩn bị đấu giá

Thành tây cửa hàng san sát, chen chúc chật chội, chính là trung tâm thương nghiệp. Có tư cách mở tiệm ở đây, dù là hàng via hè, cũng đều phải có một chút bối cảnh. Dần dà, mang đến một sự cân bằng, ổn định mang đến phần vinh. Bởi vậy, nên khu vực này phổ lớn ngõ nhỏ đông người cuộn cuộn.

Trời xuân ấm áp, khí hậu dễ chịu, Sở Thiên dạo bước trên đường nhỏ, so với bình thường nơi đây càng thêm chen chúc. Nhận lấy một lượng lớn Nguyên thạch, Sở Thiên ra lệnh cho Tiểu Nguyệt ra ngoài tìm hiểu tin tức, đi tìm tin tức về những thứ sẽ được đấu giá gần đây.

Chờ đợi mấy ngày, cuối cùng cũng đã tới ngày đấu giá hội, đem huyền lân cho Tiểu Nguyệt trông giữ, không nhanh không chậm đi tới đấu giá hội.

Ven đường có thể nhìn thấy mấy bác gái cùng hàng rau củ kè mặc cả, khách nhân say khướt từ quán rượu lao đảo đi ra, khuê tú tiểu thư thì lựa chọn trang sức. Nhưng Sở Thiên lại tập trung sự chú ý vào những kiện vũ khí trên các cửa hàng, tiểu thương xung quanh gào to không dứt.

"Tân Thiết kiếm, do tinh thiết rèn lên, chém giết mãnh thú như chém bùn, lợi khí tốt nhất để chiến địch."

"Thanh Cương y, mặc vào áo này, sẽ nhận được sự bảo hộ mạnh mẽ."

"Xích huyết hoàn, sau khi phục dụng khí lực bạo tăng, nghiền ép đối thủ cùng giai, lấy le với các muội tử."

...

Những lời giới thiệu này, hấp dẫn không ít ánh mắt, có một ít người trẻ tuổi dừng chân lại xem xích huyết hoàn, tâm tính thiếu niên, huyết khí cương dương, ái không muốn đâm những đối thủ dưới chân, lấy được một nụ cười của giai nhân?

Loại vũ khí như được hoàn, Sở Thiên hơi nhìn một chút liền không lưu lại, ngược lại hẩn chọn lấy mấy thứ tạp vật. Tốt xấu gì cũng là gia tộc đệ tử, mấy món hàng via hè này không lọt vào mắt xanh của hẩn

Người mặc trang phục của gia tộc, ngẫu nhiên lại khiến người qua đường kiêng kỵ, đi ngang qua đám thiếu nữ đều nhận được rất nhiều ánh mắt hâm mộ, đi tắt liên tiếp qua mấy ngõ nhỏ, đến một con đường rộng rãi lọt vào tầm mắt chính là nơi tổ chức đấu giá.

Trong tầm là một lầu các rộng rãi, số tầng chỉ có ba, mỗi tầng đều rất rộng, thực tế mỗi tầng cũng không thấp, chiếm diện tích cực lớn, có thể so với tông môn cỡ nhỏ, đem lại cho người ta cảm giác thật hùng vĩ. Toàn bộ lầu các được xây bằng những tảng đá lớn, có phần làm cho người ta cảm thấy cảm giác mệnh mỏng.

Ngửa đầu lên nhìn, "Ngân Phù Phách Mạ" chiều bài cực kì bắt mắt, cũng không phải là bút mực viết, thuần túy lấy vật sắc bén khắc hoạ mà thành, chữ viết xâm nhập gạch đá cứng rắn, cũng không mất đi vẻ uyển chuyển, lại có loại sát phạt chi khí âm âm truyền đến, nhìn đến khiến trong lòng run lên.

Trong lối vào người đến người đi, trong đó không thiếu người có tu vi tinh thâm, lại không có ai dám kiêu ngạo gây sự mà thành thật đưa phí cho bảo vệ bên ngoài.

Võ giả kiệt ngạo bất tuân, sở dĩ mọi người tuân thủ quy củ như thế đều có nguyên nhân cả. Nơi đây thành lập đấu giá hội, sẽ có những kẻ tự tin vào tuvi của mình mà cướp đoạt trực tiếp những đồ đấu giá. Còn có những võ giả Hóa Cương cảnh, xưa nay hoành hành đã quen, công nhiên khiêu chiến quy tắc nơi đây.

Kết quả bọn hẩn bị một nhóm cường giả Hóa Cương cảnh truy sát chí tử. Thi thể bị treo ở lối vào đã ba ngày, dùng cái này để răn đe. Một đời cường giả bị huỷ trong một phút bốc đồng.

Từ nay về sau, ai bước chân tới nơi đây, mọi người kiểu gì cũng sẽ sinh lòng kính sợ, không hẹn mà cùng tuân thiết luật của đấu giá hội, tức là "Người trả giá cao thì được". Mạnh như tam đại gia tộc, cũng không mò ra ngọn nguồn tình huống nên đều kiêng kỵ ba phần.

May mà đấu giá hội chỉ quan tâm tới giao dịch, chưa hề làm ra sự tình khác, nên nhiều năm qua sống yên bình cùng tam đại gia tộc.

Đứng ở cửa hơi chút trầm ngâm, Sở Thiên lấy ra mũ rộng vành mang đầu vừa mua được vành nón trước rủ xuống hắc sa che khuất tướng mạo, lại lấy ra áo bào đen che khuất toàn thân. Hóa trang như thế này, coi như Sở Văn đây, cũng không nhận ra hẩn.

Đi tới cửa hẩn bị hộ vệ ngăn lại, tiếng nói trầm thấp không cần suy nghĩ vang lên "Mời nộp phí vào cửa, một khối Nguyên thạch."

Vô luận là cách ăn mặc nào đi nữa, không hề quan tâm, chỉ cần giao nạp phí tổn, liền là quý khách, nếu cự tuyệt giao nạp, liền đuổi đi, Ngân phù phách mạ chỉ nhận tiền.

Trong lòng cũng không tiếc nuối, Sở Thiên lấy ra một khối nguyên thạch đưa cho người này. Một khối Nguyên thạch, tương đương với mười kim tệ, có thể nuôi một gia đình nửa năm.

"Mời đến." hộ vệ không đổi sắc mặt, bàn tay hướng vào trong, có chút khom người, mời hẩn đi vào. Hiển nhiên đã trải qua huấn luyện, vô luận là cử chỉ hay động tác nói đều không thể bất bệ.

Sở Thiên khẽ gật đầu, ép vành nón, theo dòng người chậm rãi đi vào. Đến khu chờ đợi thì số ghế đã đầy người hơn phân nửa, dòng người không ngừng tiến vào, nhanh chân tìm chỗ ngồi xuống. Uống xong trà nữ hầu mang đến, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, tĩnh mạch bị một tiếng ồn đánh vỡ, dòng người ở lối vào tự động tách ra, trong đó một đám người trẻ tuổi chậm rãi đi tới, có nam có nữ, khí

chất phi phạm, ánh mắt liếc nhìn bốn phía, mang theo một chút khinh thường. Vật áo trước có thêu một đường vân, đây là tộc huy Tống gia.

Người cầm đầu tướng mạo tuấn mỹ, khí độ cao quý, gương mặt non nớt cao ngạo lạnh nhạt, quanh thân hình như có hàn khí quanh quẩn, nguyên lực ba động mạnh mẽ vô cùng, tu vi có vẻ đã đạt đến Uẩn Khí cảnh. Đem chiếc quạt trên tay chậm rãi lắc lư, hấp dẫn vô số ánh mắt ngưỡng mộ.

Thế hệ trẻ tuổi Liệt Nham thành trong ba người kiệt xuất nhất, thì Tống Ngọc nhỏ tuổi nhất, vẹn vẹn mười lăm có thừa. Khải linh vẹn vẹn một năm, liền trở hết tài năng. Nhờ thiên phú, phóng nhãn ra thế hệ trẻ hiện nay thì không có một ai so sánh được, chắc chỉ có Thiên tài mười mấy năm trước là Sở Vân có thể so sánh.

Nhưng, đây là hiện tại không phải quá khứ, cũng không so sánh khắp khiêng như vậy, xuất hiện người này khiến mọi người bàn luận say sưa, Ngọc công tử tương lai có thể đi bao xa. Có thể nói người này đạt được kỳ vọng rất cao, thiên phú như thế, tương lai nhất định có thể thành tựu một phen đại sự, để cho những thành trì phụ cận biết được Liệt Nham thành cũng không phải thiếu thiên tài.

Trừ cái đó ra, thiếu nữ bên người Tống Ngọc cũng gây lên sự chú ý không nhẹ. Long mày như liễu, cằm nhọn xinh đẹp khuôn mặt trái xoan, ánh mắt biểu lộ hơi có vẻ cay nghiệt, càng làm cho nam nhân điên cuồng, nhưng cũng không có ai dám có ý nghĩ gì với nàng.

Bởi vì nàng là thân tỷ tỷ của Ngọc công tử Tống Thanh Thanh. Nếu như có chút làm càn, chắc chắn bị oanh sát thành bã. Mỹ nhân cũng rất đáng giá nhưng mạng nhỏ giá cao hơn a.

Thấy một số người tiến đến, đầu giá hội an bài quân sự tự mình tiếp đãi. Chính là cường long không ép địa đầu xà, cũng nên cho thể lực lâu năm chút mặt mũi. Mà cũng nhờ tam đại gia tộc tài lực hùng hậu, tới có nhiều sinh ý vắng lai. Bởi vậy, đệ tử trong tộc đều tuân thủ quy củ, đầu giá hội sẽ phá lệ ưu đãi.

Quân sự trên chạy đến, sau một trận hàn huyên, rất khách khí mời Tống gia đệ tử dẫn vào phòng nhỏ chờ đợi, trong đó phục vụ càng thêm chu đáo. Đưa mắt đám người mới vào, Sở Thiên thu hồi ánh mắt thâm nghĩ, hết lần này tới lần khác lại không đến, đến lúc mình đến cũng đến theo, không hề đem mình làm mục tiêu rồi.

Sau một lúc lâu, ngơ ngẩn lại vang lên một trận động tĩnh. Theo ánh mắt mọi người nhìn lại, Sở Thiên mặt lộ vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy một người đi đầu, tướng mạo anh tuấn, tiểu dung âm áp, bên hông nghiêng treo bảo kiếm, không Sở Phi Dương thì là ai? Đằng sau là những người tùy tùng đi theo trên người mang tộc huy của Sở Gia.

Sở Thiên mặc áo bào đen, Sở Phi Dương tự nhiên không nhận ra, hướng tới mọi người chấp tay, sau đó dẫn đám người, theo quân sự đi vào một phòng khác.

"Không thể nào." Sở Thiên vẻ mặt cầu xin tự lẩm bầm, một dự cảm xấu chậm rãi từ trong lòng dâng lên.

"Ai da, trước là Tống Ngọc, sau là Sở Phi Dương, hai vị không hẹn mà cùng xuất hiện, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Phụ cận một người biểu thị không hiểu, Sở Thiên bận bịu vênh tai nghe hần nói chuyện.

"Ha ha, lão huynh hần là không biết rõ tình hình? Lần này bên trong đầu giá hội, sẽ có nửa lá Linh Liên bán ra." Bạn hần nhỏ giọng thăm thẳm, vốn không muốn người khác nghe trộm, không biết rằng Sở Thiên thánh giác cực nhạy bén, nghe rất là rõ ràng.

"Trách không được ngay cả Tống, Lưu hai nhà đều phái người đến đây, hi vọng đem vật này bỏ vào trong túi."

"Đó là đương nhiên, ai không muốn nhiều thêm một vị đệ tử tấn cấp Uẩn Khí cảnh đâu."

"Tam đại gia tộc xuất thủ tranh đoạt, chắc chắn, đợi chút nữa sẽ có trò hay để nhìn."

"Ta là dám đánh cược, Lưu Phong sẽ xuất hiện. Chuyện tốt thế này sẽ không thiếu mặt hần."

...

Nghe được điều này, Sở Thiên toàn thân lạnh lẽo, vốn cho rằng việc này tính là cơ mật, không ngờ lại gây ra xôn xao dư luận. Cũng đúng, Tiểu Nguyệt có thể thám tính được, lấy thủ đoạn của tam đại gia tộc, há lại sẽ không biết. Hơn phân nửa là do đầu giá hội cố ý tiết lộ, dẫn đám người đến, sau đó vật phẩm đầu giá sẽ được bán với giá cao hơn.

Rất nhanh, đám người Lưu gia đã chạy đến, cầm đầu một thiếu niên thân hình cao lớn, khí thế ép người, từ trong miệng người khác Sở Thiên biết được, người này chính là Lưu Phong, thanh danh có thể nói như sấm bên tai.

Lần đầu nhìn thấy hần, Sở Thiên lại cảm giác chán nản, sắc mặt càng lộ vẻ đau khổ, lần này chỉ sợ sẽ tay không mà quay về.

Về sau, dòng người không ngừng tiến vào, đều ngồi xuống khu chờ đợi, người có danh tiếng thì sẽ có phòng riêng. Theo thời nhân số càng ngày càng nhiều.

Chờ đợi khu ghế sắp bị chiếm hết tiếng chuông bắt đầu vang lên. Đại môn phòng bán đầu giá bị đẩy ra, mấy vị hộ vệ từ đó xuất hiện, phân ra hai bên, khí tức trầm ngưng, tay đề bội đao, quả nhiên uy phong凛凛.

Dựa theo lệ cũ khi tiếng chuông vang lên, đại biểu đầu giá hội sắp bắt đầu. Bọn hộ vệ duy trì trật tự, phân ra kiểm tra khu khách quý, sau đó mới kiểm tra khu người bình thường.

Chỉ một thoáng, mặt đất khẽ chấn động, đám người chen chúc nhau đi vào, Sở Thiên cũng tiến vào trong đại sảnh. Khi mọi người tiến vào toàn bộ thì hội đấu giá cũng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Đấu giá

Phòng bán đấu giá được chia làm nhiều phần, căn cứ vào thân phận thì sẽ có chỗ ngồi quan sát rõ ràng hơn, đôi đôi vô cùng khác biệt. Những võ giả tu vi mạnh mẽ sẽ được ngồi ở vị trí đẹp hơn, Sở Thiên che giấu khí tức, nên được phân ở khu vực không tốt không xấu. Vài người không có bối cảnh sẽ được phân ngồi ở vị trí vô cùng hẻo lánh.

Những người khách quý thì sẽ được ưu đãi lớn hơn, họ sẽ có một phòng riêng trên tầng hai. Tầm mắt trông trải thuận tiện cho việc quan sát. Trong phòng nhỏ có bàn ghế đầy đủ hoa quả điểm tâm còn có nữ phục vụ riêng cho từng phòng.

"Hoan nghênh mọi người đến với đấu giá hội, quy củ thì mọi người cũng đã biết nhưng ta vẫn phải nhắc lại, khi đấu giá, ai trả giá cao thì được. Nếu có người có ý quấy rối, vậy sẽ không bước ra khỏi cửa được đâu."

Một thanh âm trên đài cao vang lên, hấp dẫn sự chú ý của Sở Thiên. Trên đài cao là một tráng hán thân hình vạm vỡ khuôn mặt dữ tợn, nhìn liền biết không phải người lương thiện. Lời nói vừa ra trong không khí liền có một sức mạnh bạo phát, đoán chừng hẳn là Uẩn Khí cảnh đỉnh phong, dọa nhiều người có ý nghĩ tham lam trong đầu khuôn mặt trắng bệch.

Thấy thế người đến đấu giá ghen hòng nhìn trân trối, đến các thiếu gia của các gia tộc cũng không dám nói gì. Chỉ mang vẻ mặt chán nhiep, càng thể hiện rõ chắc chắn buổi đấu giá này có võ giả Hoá Cương cảnh quan sát.

Ánh mắt nghiêm nghị đảo quanh, nhìn thấy đám người mặt hiện vẻ kính sợ, tráng hán lộ ra thần sắc hài lòng, đợi mọi người bình tĩnh lại, mở miệng tuyên bố: "Nếu mọi người không có dị nghị gì, ta sẽ không nhiều lời nữa, buổi đấu giá bắt đầu."

Hắn rung lên chuông bạc bên cạnh, vài giây sau một vị mỹ nữ bê một chiếc khay lên đặt lên bàn, hai tay nhắc vật trong chiếc khay lên để mọi người quan sát, rõ ràng đây là một chuỗi đao. Khi chắc chắn người trên tầng đã nhìn thấy, nàng lại hạ tay xuống để đám người dưới đài có thể nhìn rõ hơn.

Xoát một tiếng, tráng hán rút trường đao ra khỏi vỏ, ánh sáng của đại sảnh làm nổi bật mặt đao trơn nhẵn như gương, lưỡi đao mười phần sắc bén, cầm rất thuận tay. Không nói nhiều tráng hán vận chuyển thân pháp, vung vẩy trường đao, tùy tiện diễn luyện, chỉ thấy người giống như Phi viên, đao như Lưu Sương, khiến đao khách xung quanh con mắt sáng bừng.

Biểu diễn xong, hắn đem đao tra vào trong vỏ, thân thể thẳng tắp, mặt không đỏ hơi thở không gấp, trong miệng giới thiệu nói: "Bí ngân bảo đao, phẩm giai trung đẳng. Lấy thượng đẳng bí ngân làm nền tảng, trải qua mấy lần tinh luyện trong tay danh sư mà thành. Chém người như chém cỏ, càng quan trọng hơn, tạo hình hoa lệ, cấu trúc đặc biệt. Các vị tiểu bang hữu, cầm đao này trong tay đi tán gái, về tiêu sái tăng lên không ít, chắc chắn sẽ ôm mỹ nhân về."

Nói bên trong, vẻ mặt khôi hài nhìn xung quanh, lộ ra bộ dáng nam nhân đều hiểu, dưới đài mọi người không ngờ cường giả như vậy lại đi nói những điều phẩm tục, hơi chút yên lặng, sau đó nhao nhao cười vang không thôi. Bầu không khí thâm nghiêm liền biến mất thay vào đó là là nhiệt hoà hưng hực.

Đối với việc này, Sở Thiên mỉm cười khẽ lắc đầu. Người này lời nói rất thú vị, nhưng cái gọi là bí ngân đao, hắn thấy rất bình thường. Sở Sở có Hoàng thủy kiếm, chất lượng liền hơn xa thứ này. Huống chi, hắn chưa hề tập luyện đao pháp, thì càng không phù hợp với nó.

"Bí ngân bảo đao, giá khởi điểm bốn mươi khối Nguyên thạch, tăng giá không thể ít hơn năm khối, bắt đầu báo giá." sau khi chêu troch một chút, tráng hán đường đường chính chính mở ra giá quy định.

Mặc dù Sở Thiên không thích đao này, nhưng không phải ai cũng như hắn. Một vài gia hỏa nhao nhao tăng giá, cuối cùng bị một người mua với giá bảy mươi khối Nguyên thạch.

Kẻ này nghe thấy việc dùng đao này có thể tán gái, mừng rỡ mặc thật giả, không nói hai lời vung tiền mua lấy. Nhận lấy Bí ngân đao, từ từ rút đao ra, con mắt sắc mị nhìn chăm chăm thân đao, phảng phất như nhìn thấy mỹ nữ bị lột sạch quần áo.

"Thật ngốc." Sở Thiên nhẹ giọng ni non nói, hiển nhiên hắn không hiểu nói loại tiêu pha này. Vào Tuyết Tùng sâm lâm lịch luyện đau khổ một tháng, tổng thu hoạch bất quá chỉ hơn một trăm Nguyên thạch, bảy mươi khối Nguyên thạch chính là nửa tháng có gắng. Nếu có người cầm đao này đòi lấy nửa tháng vất vả, có chặt đầu hắn cũng không đổi.

Cái tiếp theo là một tấm bia khắc tam phẩm võ học, trên bia đá chi chút những văn tự cổ chính là phương pháp tập luyện loại võ học này. Giá khởi điểm là một trăm khối Nguyên thạch. Giá cũng không thấp, nhưng lại thực dụng, qua vài lần tăng giá một thể lực đã đem khối bia đá này về với giá một trăm sáu mươi nguyên thạch.

Đối với việc này Sở Thiên ngược lại nghĩ, võ học này coi như không tệ, nhưng cũng không sánh được với Âm dương ẩn, tham thì thâm học thêm cái này không bằng tập luyện Âm dương ẩn đến tầng cao hơn.

Bình thường những công pháp này tam đại gia tộc sẽ tranh dành nhau, vô luận nội tình sâu đến đâu, đều muốn mở rộng lượng công pháp của gia tộc mình. Nhưng khác thường ở chỗ, từ đầu đến giờ cả ba thế lực đều im hơi lặng tiếng không một ai đứng ra tranh đoạt, hiển nhiên là có mưu đồ khác.

Từng vật phẩm đấu giá được mang lên, đều bị các thế lực nhỏ lẻ tranh đoạt với nhau, hài lòng đặt vào trong túi. Không thấy vật nào có ích, Sở Thiên có chút nhàm chán, uể oải ngáp một cái.

"Hỏa diệp linh liên, tứ phẩm linh dược, sau khi phục dụng rèn luyện nguyên lực, có thể tăng ti lệ tấn cấp lên Uẩn Khí cảnh, lại có thể tăng lên phẩm chất nguyên lực, giá khởi điểm hai trăm năm mươi khối Nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm mươi khối."

Theo âm thanh của trống hán vang lên, Sở Thiên toàn thân chấn động, về lười biếng trên mặt biến mất sạch sành sanh. Nhóm khách quý trên tầng hai, đều không ngoại lệ, từ trên ghế dựa, từng người ngồi thẳng lưng. Những ánh mắt thêm nhỏ dãi đồng loạt nhìn về phía đài cao, hiển nhiên mục tiêu đã xuất hiện.

Tất cả ánh mắt tụ vào một cái khay bên trên đài cao, Hỏa diệp linh liên yêu điểm nở rộ trên khăn gấm, cánh hoa từng mảnh hẹp dài, dáng như lá cây xích hồn, hạt sen óng ánh toả ra ba động kỳ dị.

Đến luyện thể tầng chín, áp súc nguyên lực trong cơ thể, ngưng tụ thành khí vụ, dựa vào cái này đột phá Uẩn Khí cảnh. Là bình chương có độ khó rất lớn, bình thường mà nói, cần qua một khoảng thời gian dài. Nhưng Hỏa diệp linh liên có thể rèn luyện nguyên lực, đem độ khó khi đột phá Uẩn khí cảnh giảm rất nhiều.

Sự thật nếu như nơi đây không có chỗ dựa mạnh mẽ thì cũng không dám đem Hỏa diệp linh liên ra đấu giá. Biết rõ lực hấp dẫn của vật này, không ngại mà tung ra tuyệt chiêu sư tử ngoạm. Trước đó vì vật này, đấu giá hội đã cố ý tiết lộ tin tức, tạo thanh thế, muốn bán vật này với giá cao.

Bởi vì định giá quá cao, Sở Thiên thoáng sững sờ, quên cả chuyện mở miệng. Một thanh âm vượt lên trước vang lên, lời đến miệng lại bị nuốt vào, kim nén đến mặt đỏ ửng tai. Đấu giá một lúc Hỏa diệp linh liên đã lên đến hơn bốn trăm khối nguyên thạch, vượt qua lượng tiền trong túi của hắn.

Mới trở thành võ giả không lâu, hắn cũng không thể tham gia loại đấu giá này, giá cả vượt lên quá cao khiến hắn tự trách mình không chuẩn bị trước.

Vừa mới bắt đầu, những người dưới đài tranh nhau đấu giá, một lúc sau thì khách quý trên lầu hai cũng tham gia tranh đoạt, sau một phen tranh nhau, rất nhanh tăng lên sáu trăm Nguyên thạch. Khi giá cả lên tới tám trăm, tất cả mọi người nhất trí thu tay lại, chỉ còn lại ba gia tộc nhà tranh đoạt.

"Tám trăm năm mươi khối." Nghe được Sở Phi Dương tăng giá, Sở Thiên một lần nữa dâng lên hi vọng. Hắn thấy đối phương đã đạt Uẩn Khí cảnh, vật này với hắn vô dụng. Lấy biểu hiện trong tộc gần đây nhất định sẽ giao cho mình.

"Chín trăm khối." Bên kia bệ đá Tổng Ngọc lông mày nhíu lại, cắt đứt dòng suy nghĩ của Sở Thiên.

"Chín trăm năm mươi khối." Thanh âm trầm thấp vang lên, Lưu Phong tùy ý báo giá.

Thấy thế Tổng Ngọc mặt xạm lại, đến tận đây, hươu chết vào tay ai cũng còn chưa biết.

Sở Thiên trong lòng cũng vô cùng lo sợ, không biết gia tộc có thể thuận lợi lấy được vật này hay không.

Lần đấu giá đã đến hồi kịch liệt, sắp đến giai đoạn quyết định. Hỏa diệp linh liên cuối cùng rơi vào tay người nào, tất cả mọi người đều muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thanh yêu quả

Đấu giá hội như trong chảo lửa, trên tầng hai ba nhà Tổng, Sở, Lưu liên tục báo giá, từng giá đưa ra khiến người ta nghẹn họng trân trối, đem không khí đẩy lên cao trào. Thế lực khác trên mặt hiếu kì thần sắc, thầm suy đoán đến tột cùng hoa rơi tay người nào.

"Một ngàn khối." Thần thái bình tĩnh tiếp tục tăng giá, Sở Phi Dương dựa vào ghế, đây là mức giá cao nhất mà gia tộc có thể đưa ra, nếu hơn nữa hắn sẽ dừng lại.

"một ngàn không trăm năm mươi khối." Tổng Ngọc hơi chút do dự, không muốn từ bỏ tiếp tục tăng giá.

"Một ngàn hai trăm khối." Lưu Phong một hơi tăng thêm một trăm năm mươi khối, đáng vẻ muốn ăn thua đến cùng. Thấy thế Sở Phi Dương cảm lấy chén trà, mở nắp chậm rãi thổi một hơi, hiển nhiên hoàn toàn từ bỏ, ngồi xem hai nhà tranh chấp.

"Một ngàn bốn trăm khối." Lúc đầu chỉ thêm năm mươi, Tống Ngọc dù sao tuổi còn trẻ, từ trước đến nay trời sinh tính hiếu thắng, coi như ra giá, cũng không chịu rơi vào thế hạ phong.

Thấy cả hai khí thế hùng hổ, đại đa số người xem đều hít một hơi lạnh, hai nhà này sẽ tiếp tục cạnh tranh. Nhưng Lư Phong ánh mắt hạ xuống, hướng Tống Ngọc hơi chấp tay, trên mặt đổi thành vẻ nghiêm túc, lộ ra tiểu dung: "Ngọc huynh đệ quả nhiên tài đại khí thô, bảo vật này liền về tay ngươi."

Tống Ngọc cũng không chậm trễ, đứng lên chấp tay hoàn lễ, gửi lại cho đối phương một tiểu dung, sau đó sắc mặt liền âm trầm xuống. Tên kia cố ý khích tướng, hại hắn phải bỏ ra thêm Nguyên thạch, lần sau phải khiến hắn đẹp mặt. Cát Hỏa điệp linh liền vào Dung Giới, sắc mặt tốt hơn một chút. Tống Thanh Thanh con người lộ ra vẻ cuồng hỉ, nuốt vào Linh Liên, là nàng có thể thuận lợi tấn thăng lên Uẩn Khí cảnh.

...

Linh Liên thành giao, những vật tiếp theo đấu giá cũng không tệ. Có vài binh khí cấp phạm binh, cũng có vài loại võ học quý hiếm. Đấu giá Linh Liên thất bại, hai nhà Lư, Sở sắc mặt uể oải, nhìn thấy những thứ này đều không muốn tay không mà quay về. Khiến những vật phẩm tiếp theo nhanh chóng được bán ra.

Hai nhà Lư, Sở cũng ra tay mua một vài đồ vật vừa ý muốn bù đắp cho món hàng lớn bị đấu giá thất bại. Võ học được đem lên đấu giá ít nhất cũng là tam phẩm, đối với Sở Thiên hiện tại cũng không có nhiều tác dụng lắm, nếu dùng Nguyên thạch đổi lấy thì cái được không bù nổi cái mất.

Đấu giá qua rất nhiều vật phẩm, mặt trắng hán hơi lộ ra vẻ mệt mỏi, xốc lại tinh thần lay động chuông bạc, thị nữ tiếp tục mang lên một khay khác, xốc lên tám vài che, vật phẩm bên trong lộ ra tước mắt mọi người. Quả này vẻ ngoài rất xinh đẹp, sáng long lanh, nhìn lên có cảm giác ngưng đọng tâm thần.

Ho nhẹ mấy tiếng, hán thăm giọng nói mở miệng giới thiệu: "Thanh yêu quả, có người trùng hợp tìm được, cố ý ỷ thác bên ta đấu giá. Trải qua giám bảo sư kiểm nghiệm, thuộc tam phẩm linh dược, dùng để gột rửa tâm thần. Giá khởi điểm một trăm khối Nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không thấp hơn mười khối."

Khán giả nhao nhao lắc đầu, bề ngoài nhìn không tệ, nhưng lại không có nhiều tác dụng lắm. Nguyên lực cùng nhục thân mới là thứ quan trọng nhất còn gột rửa tâm thần, nghe xong liền không đáng tin cậy. Vật này hiệu quả không rõ, không đáng để bỏ Nguyên thạch ra mua.

Nhưng Sở Thiên thì ngược lại hai mắt tỏa sáng, hán tự nhiên biết quả này có tác dụng gì, tâm thần càng thuần túy, tinh thần càng cường đại. Đồ vật này tốt xấu gì cũng là tam phẩm linh dược, chắc chắn có tác dụng với mình.

Không khí cuồng nhiệt lúc trước bỗng nhiên biến mất thay vào đó là sự im lặng, trắng hán nhắc tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên trán, lấy sự lão luyện của hán còn hơi cảm thấy xấu hổ, sợ mọi người nghĩ mình đang lừa gạt họ.

"Một trăm mười khối Nguyên thạch."

Một đạo thanh âm khàn khàn đột nhiên vang lên, đám người theo tiếng kêu nhìn lại. Người hô giá chính một kẻ mặc áo đen, đội mũ rộng vành che lấp tướng mạo, giọng nói ồm ồm có lẽ tuổi đã không còn nhỏ.

Người này chính là Sở Thiên, giọng nói thực sự quá mức non nớt, dễ dàng khiến người ta chú ý. Hơi thay đổi tiếng nói, để cho người ta không nắm được sâu cạn, đây là một kẻ sách ôn hoà.

"Chỉ cần có người ra giá, sự tình liền dễ làm." trắng hán nhẹ nhàng thờ ra, hơi lộ ra tiểu dung. Tâm tình vui vẻ tiện thể nâng một câu: "Vị bằng hữu trông thật tuệ nhãn cao siêu, một trăm mười khối Nguyên thạch. Phải giữ lấy người này tuyệt đối không thể buông ra."

Xung quanh vắng lặng, không ít người nhìn Sở Thiên như đồ dẫn, thầm nghĩ tên này đầu óc có bị làm sao không vậy. Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, Sở Thiên trong lòng vô cùng mừng rỡ. Không giành được Hỏa điệp linh liên, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng hoàn toàn trong dự liệu. Nhìn tình huống hiện tại cũng không có ai tranh đoạt thanh yêu quả, nếu có thể lấy được vật này, cũng không thể tính là một chuyển uổng công.

Trắng hán liên tục xác định hai lần, sắc mặt có chút tức nuối, chậm rãi dự định xác nhận một lần cuối cùng, chợt có thanh âm thanh thúy từ phía trên vang lên: "Một trăm hai mươi khối."

Nghe vậy rất nhiều người đấu giá vội nhìn lên, thấy Tống Thanh Thanh đang nhìn xuống, đôi mắt sáng nhìn Sở Thiên, ánh mắt mang theo vẻ khiêu khích. Miệng nhỏ khinh thường héch lên, tên này cố ý ăn mặc thế này muốn tỏ ra thần bí ư? Hừ, đồ nhà quê. Lục vấy phác họa đường cong uyển chuyển, hấp dẫn không ít ánh mắt.

"Một trăm năm mươi khối."

Thấy có người dám chen vào, Sở Thiên đề xuống phiên não trong lòng, cô tình nâng giá lên cao, hi vọng nữ nhân này nhượng bộ.

"Một trăm sáu mươi khối." Tống Thanh Thanh lười biếng dựa vào ghế trúc ngón tay như ngọc ngắt một quả nho để vào trong miệng, môi anh đào ngâm lấy nuốt xong, không chút hoang mang mở miệng. Vị đại tiểu thư này tài lực hùng hậu, rõ ràng có thể khai ra giá cao hơn, nhưng lại đẩy giá lên từ từ đáng như mèo hí chuột.

Sở Thiên hai mắt phun lửa, nhưng trong nháy mắt lộ vẻ suy nghĩ. Đối tâm tính bình thản, quyết định thu tay lại. Vô luận tình huống hiện tại như thế nào, cũng không thể để cảm xúc chi phối suy nghĩ. Thêm nữa, quả này cũng không đáng giá như vậy.

Thấy hán không nói gì, Tống Thanh Thanh khẽ nhếch miệng cười khẽ, ý trào phúng rất đậm. Mặc dù cách xa nhau khá xa, nhưng Sở Thiên vẫn nghe được tiếng cười trào phúng.

"Một trăm sáu mươi khối Nguyên thạch lần một." thấy tình thế sáng tỏ, tráng hán theo thường lệ bắt đầu xác nhận ba lần. Sở Thiên nhắm mắt không nhìn tới, vật này đã vô duyên với mình, không cần nghĩ nhiều làm gì.

"Tiểu tử, đừng từ bỏ, vật này ngươi phải đem tới tay." Thanh âm già nua từ trong lòng vang lên, Sở Thiên mở hai mắt ra, trong mắt hiển hiện một chút kinh ngạc, không nghĩ tới lão hồ ly cả ngày lười biếng, vậy mà cũng kim nén không được, chủ động nhúng tay việc này.

"Một trăm sáu mươi khối lần hai." tráng hán lại mở miệng, trong lòng rất mừng, nguyên bản còn lo lắng đồ vật này bán không được, không ngờ lại còn bán được với giá cao.

"Một trăm bảy mươi khối." Đang lúc hán dự định xác nhận lần cuối, bởi vì lão hồ ly mở miệng nhắc nhở, Sở Thiên không kịp hỏi kỹ nguyên nhân, liền tăng giá ngay.

Nếu không phải do làm lâu năm trong nghề này, định lực vô cùng mạnh mẽ, chỉ sợ tráng hán đã há to miệng, thứ đồ phế phẩm như thế này mà còn có người đi tranh đoạt?

Tống Thanh Thanh làm sao nhận thua, tiếp tục tăng giá, bộ ngực sữa do tức giận bập bùng không ngừng. Sở Thiên đối với lão nhân rất tín nhiệm, Hán liền bày ra dáng vẻ lưu manh, theo sát không chịu chịu thua.

Ra giá đến tận hai trăm năm mươi khối, Sở Thiên trên trán đầy mồ hôi, trong lòng đau lòng không thôi, hi vọng lão gia hóa đừng lừa ta.

Tống Thanh Thanh lộ khí lên não, đang chờ lần mở miệng, Tống Ngọc thấy thế liền ra hiệu, tự có một vị tiểu đệ đứng lên, hướng Sở Thiên ôm quyền, tiếng nói dồi dào nguyên lực ầm ầm vang lên.

"Vị bằng hữu này ở nơi xa đến. Ha ha, chúng ta là Tống gia ở thành bắc, chắc hẳn ngươi nhất định có nghe qua rồi. Vật này nhường cho chúng ta, coi như là kết giao bằng hữu, đừng khiến cho mọi người mất hoà khí"

Nghe lời ấy, tất cả ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Sở Thiên, xem hán làm ra phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xưng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Lại gặp cướp

Chủ trì lần đầu giá này, tráng hán nhướng mày, nhưng không có can thiệp. Đổi lại người khác làm như thế, chắc chắn sẽ bị hành hung, sau đó ném ra ngoài. Dù sao, việc này đã là trái với quy tắc.

Nhưng Tống gia không phải thế lực bình thường, trong tộc cao thủ đông đảo, tài lực mười phần hùng hậu, vì không rõ lai lịch của người đắc tội bọn họ, nên chen vào lúc này là không khôn ngoan. Như nếu muốn tiếp tục kiếm sinh ý trong thành này, cũng phải cho địa đầu sà một chút mặt mũi.

Sau khi cân nhắc tất cả, tráng hán cũng không ra tay ngăn cản, sắc mặt có chút tiếc nuối. Nếu để hai người cạnh tranh càng lâu, giá cả còn có thể nâng cao hơn nữa, đây rõ ràng là uy hiếp, người áo đen kia nếu không ngốc, sẽ thuận thế rời khỏi.

Thấy đối phương không nói gì, Tống gia tiểu đệ coi là sự tình đã thỏa đáng, thoáng nhìn đại tiểu thư đang sinh khí, liền thay nàng mở miệng kêu giá: "hai trăm sáu mươi khối."

Ngoài ý liệu, cho dù Tống gia đã nói ra lai lịch của mình, người áo đen lại không để ý tới, chỉ tiếp tục mở miệng cạnh tranh: "hai trăm bảy mươi khối."

Biên độ tăng giá cũng không lớn, ngữ khí cũng rất bình thản. Nhưng những người xung quanh đều nhìn hán như nhìn một tên ngu ngốc, Tống gia đã công khai lên tiếng, tăng giá một ít, thái độ đúng mực, vậy mà tên này vẫn ương ngạnh. Người này chỉ sợ đi không khỏi Liệt Nham thành, không chết cũng nửa tàn.

Vô số ánh mắt đảo qua Sở Thiên, tình huống bình thường hán sẽ không tự nhiên mà đi khiêu khích đám kia. Nhưng lão hồ ly chưa từng nói ngoa, khi đã chủ động mở miệng, thì nhất định thanh yêu quả có chỗ đặc thù, không tới tay không không được. Thấy tình hình không ổn nhưng hán cũng không có gì sợ hãi.

Ngăn tỷ tỷ đang muốn bạo phát lại, Tống Ngọc xoát một tiếng thu quạt xếp lại, sắc mặt tái xanh ánh mắt âm trầm, ngữ khí làm cho người ta không lạnh mà run: "Yên tâm, kẻ này trốn không thoát, quả này để hán giữ một lát cũng tốt, đây cũng coi như thành toàn tâm nguyện cuối cùng của hán."

Âm lượng cũng không quá lớn, nhưng lại khiến người xung quanh khiếp sợ. Quen thuộc tính cách công tử của bọn họ, mọi người đều không khó suy

đoán ra, người này sẽ thê thảm vô cùng.

Thấy Tổng gia không tăng giá, tráng hán có chút tiếc hận, nhưng lại nghĩ loại mặt hàng này, vậy mà có thể bán ra giá cao như thế, tuyệt đối là kiếm bộn rồi, gấp đếm ba lần giá khởi điểm. Nghĩ như thế, trong lòng liền thoải mái, theo thường lệ xác nhận định giá.

Ba lần thông báo qua đi, thanh yêu quả cuối cùng cũng bị Sở Thiên bỏ vào trong túi. Hắn từ Tuyết Tùng sâm lâm trở về kiếm được một chút nghĩ là mình đã giàu có, không nghĩ chỉ vền vện mua sắm một lần, Nguyên thạch trong tay cũng chỉ còn hơn năm mươi khối, căn bản không đủ cho việc tu luyện.

Lần phong ba này qua đi, đấu giá hội chân chính tiến vào hồi cuối, xuất ra mấy tam phẩm võ học, tráng hán cảm ơn một phen sau đó cảm ơn mọi người đã tham gia tuyên bố đấu giá kết thúc.

...

Đấu giá kết thúc, đại môn mở rộng, dòng người chậm rãi đi ra, một đạo thân ảnh lướt đi trong đám người sau đó quẹo vào một ngõ nhỏ biến mất không còn tung tích.

Ẩn trong góc tường, Sở Thiên nhìn xung quanh một cái, thấy không có ai chú ý, thầm thở phào, tay dự định gỡ bỏ nguy trang, khôi phục diện mục. Nơi đây khá quen thuộc với hắn, cách đó không xa có một cái chợ, dạo trong đó mấy vòng dù cho Tổng gia có thần thông quảng đại cũng tìm không ra.

"Suru."

Một đạo âm thanh xé gió truyền đến, Sở Thiên không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng thu tay lại toàn thân lóe lên, hắc quang cơ hồ xoẹt qua cánh tay hắn, găm vào vách tường bên cạnh, lộ nguyên hình là một chiếc phi tiêu màu đen.

Phi tiêu lại có thể đánh nát tường đá, người ném chắc chắn là một võ giả vô cùng mạnh mẽ. Trên thân truyền đến một mùi tanh, nếu không đã trúng phải kịch độc, mặc cho người khác chém giết.

"Ai."

Sở Thiên gào to một tiếng, ngũ khí ngang ngược, toàn thân run rẩy, giống như bị tức giận đến đánh mất lý trí. Nhưng như cũ vẫn duy trì tiếng nói khàn khàn, tinh thần lực lan ra tìm kiếm người đánh lên.

Đối với việc này không ai trả lời, trong không khí lại vang lên, hơn mười âm thanh xé gió lại vang lên từ một tán cây đối diện, bao phủ tất cả không một góc chết.

Đối diện với nguy cơ, Sở Thiên sắc mặt như thường, ngón trỏ khẽ nhúc nhích, trong tay hiện ra một trường kiếm, đây là một binh khí bình thường có thể tìm thấy ở bất kỳ đâu, khí tức chìm xuống, vung kiếm chém tới tạo ra một công sáng.

Một trận âm thanh va chạm giữa kim loại vang lên, phi tiêu như mưa bị vòng sáng chặn đường, va chạm với nhau toé ra từng chùm hoa lửa, nhao nhao rơi xuống đất. Tất cả đều được nguyên lực gia trì hiển nhiên là do võ giả sử dụng.

Thừa dịp đánh rơi phi tiêu, hắn chợt cúi người, tay trái nhặt lên một tảng đá lớn, năm ngón tay ngưng tụ nguyên lực, dùng sức nắm chặt một nắm, cò rộp âm thanh vang lên, hòn đá nứt làm đôi đá vụn, lớn nhỏ đều có còn sắc bén nữa.

Đoạn thời gian này, thông qua cảm ứng bằng tinh thần, hắn đã tìm được vị trí địch nhân. Sở Thiên ánh mắt ngưng tụ, tay phải run run, đem đá vụn ném ra. Cục đá nhỏ nhẹ, nhưng bị võ giả tu vi tầng bảy gia trì, ném ra uy lực vô cùng lớn, xé toạc không khí bay đi.

Sau khi ổn định lại nguyên lực, kẻ đánh lên vốn định ra tay tiếp, lại đột nhiên thấy mắt tối sầm lại, bị một viên đá to bằng ngón tay đập trúng đầu. Như chìm sẽ bị nã bắn trúng, kêu thảm một tiếng ngã từ trên cây xuống, hung hăng nện mặt đất, ngã đến mức cái miệng như muốn nở hoa.

"Nói, ai phái các ngươi tới." Nhìn qua số người trước mặt Sở Thiên ánh mắt rét lạnh, tăng thêm ngũ khí chất vấn. Lời này cũng không hướng về bọn chúng, mà là hướng tới kẻ sau màn.

Kẻ đánh lên có mười mấy người, y phục của bọn hắn đều thêu lên hình vẽ tăng băng, đều là người nhà họ Tống. Mặc dù là ăn cướp, nhưng lại làm trắng trợn, đến y phục cũng không thêm đổi.

Bọn chúng nghĩ chỉ là một tên không biết trời cao đất rộng một chiêu liền gục nên không thêm đổi quần áo. Ngược lại nếu biết được thân phận bọn chúng chẳng nhẽ lại đến gia tộc trả thù? Huống chi, lấy sự phối hợp của bọn chúng biết bao người đã đầu thai rồi. Không nghĩ tới cả nhóm đều bị bại trong một chiêu.

"Ai phái tới? Ngoại trừ bản tiểu thư còn có ai. Cướp đồ của người khác nguoi nên biết sẽ gặp phải hậu quả này."

Âm thanh thanh thúy mang theo ngũ khí ngạo mạn, từ đằng xa truyền đến. Mấy chữ trước còn mơ hồ, nhưng mấy từ sau dần dần rõ ràng, hiển nhiên nàng đã đến gần.

Sở Thiên sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt nhìn vào phía trên một nhà dân. Một thân ảnh lực sắc đứng trên một nóc nhà gần đó, chân ngọc hung hăng điểm xuống nóc nhà, mảnh ngói vỡ vụn, bụi mù nổi lên bốn phía, nàng mượn lực thả người rơi xuống, chạm đất đứng ngay trước mặt Sở Thiên. Khuôn mặt xinh đẹp ánh mắt cay nghiệt kiêu ngạo, chính là Tống Thanh Thanh?

"Chỉ bằng người mà cũng muốn cản ta lại?" Vì che giấu thân phận, Sở Thiên vẫn dùng động khăn khăn mĩa mai, một mặt xem thường, khiến khuôn mặt nàng xám xịt.

Nghe vậy không khỏi liếc nhìn một vòng, Tống Thanh Thanh biểu lộ càng thêm khó coi. Nàng phái ra chút tộc nhân mạnh mẽ không ngờ khi mình đến để lấy đồ lại nhìn thấy cảnh đám người mình phái tới đang nằm dưới đất lẫn lộn. Càng khó chịu hơn là tất cả còn vừa ôm đầu vừa ôm hông trông thật mất hình tượng.

Quay lại nhìn tên mặc đồ đen trước mặt hận không thể băm vằm hăm ra thành nhiều mảnh.

"Đường đường Tống gia, vậy đi cướp của người khác, trộm này mà trộm ra ngoài, đoán chừng sẽ có rất nhiều người hứng khởi a." Sở Thiên xem thường cười quái dị nói, tinh thần lực lan tràn tứ phương, không phát giác ra người khác. Chỉ cần Tống Ngọc không đến, vậy thì dễ làm rồi.

Thấy Tống Thanh Thanh sắc mặt không ngừng biến đổi, hần biểu hiện ra vẻ tùy tiện nhưng thực chất đang thăm vận Nguyên lực chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Lộ mặt

Sắc mặt biến đổi mấy lần, Tống Thanh Thanh háit cảm miệng nhỏ cong lên khinh thường nói: "Bất quá chỉ là mấy tên cầu nô tài mà thôi, làm sao được tính là tộc nhân tộc ta, dù có đánh chết cũng không ảnh hưởng gì."

Mấy người cũng không phải là nô tài, vật áo trước còn thù tộc huy của gia tộc, nhưng nàng này then quá hoá giận biến họ thành cầu nô tài. khiến cho đám thuộc hạ tổn thương về thể xác lẫn tinh thần chỉ có thể nói bằng một chữ thảm.

Người áo đen hắc hắc cười quái dị, ý trào phúng không cần nói cũng biết. Tống Thanh Thanh nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy bất lực, càng nói càng lộ ra sơ hở. Gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, chân ngọc giẫm một cái, lao đến chỗ Sở Thiên, rút ra một bảo kiếm chìa mũi vào ngực hần.

Thấy nàng này xuất thủ tàn nhẫn, Sở Thiên sắc mặt ngưng trọng, tu vi tăng bảy toả ra, liên tục không ngừng rót vào trường kiếm. Cảm kiếm quét ngang cản đối phương lại, hoa lửa bắn tung toé, ba động nguyên lực lan tràn, hai người lui lại mấy bước, ổn định thân thể, trên mặt không khỏi lộ vẻ bất ngờ.

"Tu vi không tệ, thì sao, chẳng lẽ võ học cũng có thể so sánh cùng bản tiểu thư sao?" Cảm thấy kinh ngạc, Tống Thanh Thanh con ngươi phát lạnh, gót sen nhẹ nhàng đạp xuống, cổ tay rung lên, chiêu thức xuất hiện tầng tầng, đâm tất cả các nơi yếu hại quanh thân kẻ địch. Sở Thiên xoay một vòng trường kiếm, kiếm quang bao quanh bảo vệ thân thể. Mặc dù không xảo diệu lắm nhưng khiến giọt nước cũng không lọt.

Hai kiếm chạm nhau, thân kiếm rung động, nguyên lực bạo phát, Tống Thanh Thanh bị đánh bay, lẳng không bay đi nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống mặt đất. Kiếm quang dày đặc tán đi, Sở Thiên thân thể rung mạnh, trên trán đầy mồ hôi, đề xuống khí huyết đang tán loạn.

"Sao hần có thể cản được?" Tống Thanh Thanh tóc tai tán loạn, chiếc váy màu lục thắm đẫm mồ hôi dán sát vào cơ thể, gương mặt xinh đẹp lộ ra thần sắc khó hiểu. Lần nào nàng dùng bộ chiêu thức này thì cũng khiến cho đối thủ không chết cũng bị thương nhưng lần này tên kia lại vẫn bình chân như vại, thật không thể tin được.

Nàng tập chung tinh thần dò xét trong cơ thể, bên người có một cổ tinh thần lực ba động, bởi vì quá mức mệt mỏi, đến tận lúc này mới phát giác được. Con ngươi hiện ra vẻ kinh ngạc, kẻ này cũng tu luyện tinh thần lực, so với nàng còn cao mình hơn.

Sở Thiên cũng bừng tỉnh đại ngộ. Nguyên lai nàng này cũng tu luyện tinh thần giống mình, chẳng trách lại đi tranh đoạt thanh yêu quả.

"Trong Liệt Nham thành này, người tu hành tinh thần rất thưa thớt, đối phương đến tột cùng là thần thánh phương nào?" Tống Thanh Thanh con mắt chuyển động, không để đối phương kịp thở dốc, tung kiếm lao về phía đối phương.

Sở Thiên thôi động nguyên lực quanh thân, đợi nguyên lực ngưng tụ đến thân kiếm, sau đó ra sức đi chặn trường kiếm của đối phương lại, vèo một tiếng, cổ tay đối phương chấn động, bảo kiếm giống như không thể chịu được tuột khỏi tay bắn lên không trung.

Một kích thành công, lại không đem lại vui sướng. Hần mười phần kinh ngạc, đối phương tu vi tương đương với hần, tại sao có thể bị đánh bay bình khi dễ dàng vậy được? Đang do dự xem có nên tấn công tiếp không, chợt thấy ngoại bào bị một thứ nắm chặt, dưới sự kinh hãi hần không kịp suy nghĩ nhiều, rón mủi chân về sau nhanh chóng thối lui.

Rút lui đến mấy chục thước, khi cảm thấy nguy cơ bị hóa giải mới thở phào, lại phát hiện ngoại bào dùng để che dấu, không nhận được lôi kéo, vỡ vụn ra, lộ ra quần áo bên trong.

"Người là người Sở gia."

Thoáng nhìn vạt áo trước thù hình đám mây, Tống Thanh Thanh kêu lên bèn nhón, nàng thật không ngờ. Vốn cho rằng kẻ sợ đầu sợ đuôi không dám lộ mặt chiến đấu, không ngờ lại là người Sở gia thế lực sánh ngang với nhà mình.

Dung mạo che dấu bờ hắc sa, Sở Thiên lộ vẻ bất đắc dĩ, bởi vì mềm lòng, trúng quỷ kế của đối phương, cuối cùng cũng bại lộ thân phận.

Có chút hăng hái dò xét đối phương, Tống Thanh Thanh con mắt như muốn xuyên qua mạng che mặt, thấy rõ bộ mặt thật phía sau, cười nhạt một tiếng nói: "Đường đường là người Sở gia, vậy mà cũng không dám lộ mặt ra ngoài ánh sáng, có gan, thì mặt đối mặt chiến một trận?"

Nghe vậy Sở Thiên trong lòng trầm tĩnh, suy nghĩ nếu mình không để lộ ra lai lịch, thì sẽ có rất nhiều tộc nhân vô tội bị hạ độc thủ, liền xúc động đáp: "Sao không dám"

Tiếng nói khàn khàn đã biến trở về non nớt, kéo áo bào đen xuống, cất mũ rộng vành vào Dung giới, để lộ ra gương mặt thật.

Thấy thế Tống Thanh Thanh bắt ngờ đến há to mồm, khuôn mặt giống như gặp quỷ. Nếu như tướng mạo phổ thông, thì cũng không nói làm gì, nhưng trong tướng tượng của nàng hẳn sẽ phải là một tên tướng mạo hung dữ, nhưng ngược lại thì kẻ trước mặt môi hồng răng trắng khuôn mặt non nớt, không thể tìm được một chút dữ tợn nào thay vào đó lại có chút đáng yêu.

"sao lại nhỏ như vậy?" Tống Thanh Thanh nhìn không được mở miệng, kẻ có thể đánh ngang tay với nàng ít nhất cũng phải mười sáu mười bảy tuổi, không ngờ kẻ này lại nhỏ đến vậy.

"ta nhỏ cũng liên quan tới ngươi sao?" sau một phen kịch chiến, tóc bạc có chút lộn xộn, Sở Thiên hơi chỉnh lại tóc tai sau đó phun ra một câu khiến đối phương phát hỏa.

Thật lâu sau, Tống Thanh Thanh tâm tình mới bình phục lại. Thật không nghĩ tới đối phương lại nhỏ tuổi như vậy, xem ra so với đệ đệ nàng còn nhỏ hơn một chút, đại khái khoảng mười ba mười bốn tuổi. Loại tuổi tác này, chắc cũng chỉ khai linh chưa đến một năm, đã ngang tu vi với nàng. Loại thiên phú này nàng mới chỉ gặp lần thứ hai sau đệ đệ nàng.

Hướng chi, thông qua việc giao thủ, phát giác được tinh thần lực của hắn cũng rất mạnh mẽ. Bên trong thể hệ trẻ tuổi Sở gia, chưa nghe qua có người dạng này tồn tại, người này à? Tống Thanh Thanh suy nghĩ thật nhanh, không ngừng tìm kiếm những cái tên quen thuộc, nhưng cũng không nhớ ra là ai cả.

"Tiểu thư, hẳn là Sở Thiên."

Tống Thanh Thanh theo tiếng kêu nhìn lại, thấy một tên tuy từng bị thương nhẹ, vừa băng bó xong, dùng thanh âm run rẩy lớn tiếng nhắc nhở. Người này từng theo trưởng lão quan sát trận so tài hôm đó, Sở Thiên lấy được chiến thắng, tự nhiên có chút ấn tượng. Khi Sở Thiên tháo bỏ nguy trang, hắn liền nhận ra ngay, lên tiếng nhắc nhở.

"Sở Thiên?"

Ánh mắt vẫn như cũ mê mang, Tống Thanh Thanh tìm kiếm cái tên này trong đầu mình, bỗng nhớ lại. Tên gia hỏa quan sát trận so tài của Sở gia sau khi trở về có tán thưởng người này, so sánh hắn với tiểu đệ sau đó bị giáo huấn một trận.

Nhưng xem ra, người kia cũng không phải là nói bậy, Sở Thiên này xem ra cũng có chút bản sự. Nhưng nếu nói có thể Tống Ngọc, nàng y nguyên vẫn khịt mũi coi thường.

"Muốn khiêu chiến tiểu Ngọc, còn rất sớm. Vượt qua ta rồi hãy nói." Trong lòng hơi kiêng kỵ, nhưng lấy tâm tính cao ngạo Tống Thanh Thanh sao chịu tùy tiện thừa nhận, không thể đánh giá cao người khác mà giảm uy thế của bản thân được.

Tống Thanh Thanh giống như bị kích thích, khí tức đột nhiên bạo động, nân da trắng nõn bỗng nhiên đỏ bừng. Huyết dịch trong thể nội tuôn trào mãnh liệt, hóa thành từng đạo nguyên lực ngưng tụ trên đầu ngón tay, chân ngọc chĩa xuống đất mượn lực, ngón tay hoá kiếm lăng lệ đâm tới.

Thấy đối phương không dùng binh khí, Sở Thiên cũng không muốn chiếm tiện nghi, thôi động khí huyết hóa thành nguyên lực, tụ tập trên cánh tay, bỗng nhiên đâm tới một quyền.

Quyền chỉ đụng cùng một chỗ, Sở Thiên chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng truyền đến khí huyết toàn thân trì trệ sắc mặt trắng bệch. Tống Thanh Thanh âm thầm đắc ý, quán quân của Sở gia cũng không có gì đặc biệt cả.

Nhất niệm chưa kịp qua đi, ám kinh chia làm mấy đợt âm âm kéo đến, như sóng biển trùng điệp vọt tới, sức nặng như núi không thể ngăn cản. Đành phải thuận thế lui lại, lưng không lật ngược mấy vòng, vẫn chưa thể hoàn toàn hóa giải, cơ thể bắn ngược ra đụng vào tán liễu ven đường, sau đó mới rơi xuống đất.

Đội bụi mù tán đi, Tống Thanh Thanh vấy lực dính đầy bụi đất, gương mặt như trăng sáng bám đầy bụi bẩn. Nàng có bệnh thích sạch sẽ, không để ý tình thế cực kỳ nguy hiểm trước mặt, lấy ra khăn tay tẩy đi lớp bụi trên cơ thể. Sắc mặt xanh xám, đôi mắt đẹp tròn trĩnh nhìn Sở Thiên, trong ánh mắt tràn ngập hận ý, dự định sẽ dùng ra tuyệt kỹ giải quyết tên oắt con này.

Đang lo lắng tìm phương thức đánh bại đối thủ thì Sở Thiên mở miệng trong giọng nói còn đầy sự trang nghiêm: "Mặc dù nói có chút thất lễ, nhưng vì lý do an toàn, ta không thể chơi với ngươi, chú ý, ta sẽ tung ra toàn lực xử lý ngươi."

Tổng Thanh Thanh sắc mặt càng thêm khó coi, lời nàng định nói lại bị đối phương cướp đi nói trước. Liền không nói gì nữa, gương mặt nghiêm nghị thôi động nguyên lực toàn thân, truyền đến ngón tay giữa khiến nó trở thành màu đen, khoá mục tiêu là Sở Thiên.

Gặp tình hình này, Sở Thiên sắc mặt không đổi, nguyên lực trong cơ thể chạy theo một quỹ tích huyền diệu, khí tức như nước cuộn cuộn sôi trào, nguyên lực như thủy triều rót vào cánh tay phải, bạch mang bao khóa cánh tay, trở lên ngưng thực. Tiếp theo linh năng kết thành ngân ban quấn quanh cánh tay phải ý đồ tăng phúc cho một chiêu quyết định này.

Chuẩn bị hoàn tất, hai người đồng thời quát một tiếng, bàn chân giẫm một cái lên mặt đất, thi triển tuyệt học, hướng đối phương hồi hải phóng đi. bọn họ đều là hạng người am hiểu tốc độ, cách xa nhau lại không xa, mấy chục mét bị vượt qua chỉ trong chớp mắt.

Cuối cùng, Huyền Âm Chi cùng Dương cương kinh đụng một chỗ, chỉ phong sắc bén rét lạnh, như muốn đâm thủng bàn tay Sở Thiên, khí âm hàn chứa Hồn Nguyên lực, muốn xâm nhập thể nội tạo thành thương thể nghiêm trọng cho đối thủ. Lúc này Sở Thiên ánh mắt chuyển mãnh liệt, cánh tay phải bành trướng đột nhiên phục hồi như cũ, Dương cương kinh được nén lại cuối cùng cũng phát ra.

"Răng rắc."

Phát giác được không ổn, ngón tay đã bị bẻ gãy, Tổng Thanh Thanh thu lại chiêu thức, lăng không hóa giải kinh lực, nhưng lần này vận khí hơi kém, không có vật gì mềm mại đỡ nàng mà thay vào đó là mặt đất cứng rắn.

Tổng Thanh Thanh bị ngã đến choáng đầu hoa mắt, gân cốt mềm nhũn, nhất thời bị choáng váng. Ngọc thủ sờ soạng mặt đất, dựng người lên, tay kia phải nhẹ khuôn mặt đầu bụi đất. Sau đó mới mở mắt ra, lại phát hiện bản thân ngồi trong chuồng ngựa, xung quanh toàn đồ ăn thừa của bọn chúng.

Trong dạ dày sôi lên ục ục, nàng không chịu được thét lên: "ta muốn giết ngươi."

"hí ọ hí ọ."

Mấy con lừa thò đầu vào, trong mắt oán giận khi thấy đồ ăn bị giầy xéo, lỗ tai không khỏi run run, cả đám tiến lại gần như muốn kháng nghị. Khuôn mặt Tổng đại tiểu thư kinh hãi khi bị những con lừa liếm liếm lên khuôn mặt bạch ngọc.

Người trẻ tuổi Liệt Nham thành nhìn thấy một màn này, đều sẽ vô cùng hâm mộ những con lừa kia, hận không thể thay mình vào đó. Nếu có thể may mắn âu yếm, tin tưởng những tay ăn chơi đệ nhất cũng sẽ không cự tuyệt, thậm chí vui lòng biến thành con lừa.

Không kịp ngăn lại, Tổng Thanh Thanh tức giận đến hoa dung run rẩy, hận không thể vận một quyền đánh chết những con súc sinh này.

Hai vợ chồng nông gia chạy đến xem, nhìn thấy một cảnh này biết mình đã gặp phải tai họa, chân tay run lẩy bẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Đạo lý nằm trong tay kẻ mạnh

Hung dữ trừng mắt nhìn hai vợ chồng nông phu, Tổng Thanh Thanh phui bụi trên người đi, sau đó liền dời bước đi ra khỏi nông trại. Vừa đi ra ngoài, liền nhìn thấy Sở Thiên tùy tiện dựa vào cây hoè gần đó về mặt trời tức.

Sắc mặt sạm lại, Tổng Thanh Thanh cuối cùng kìm nén không được, thét to: "Tiểu Ngọc, ngươi muốn chết không, nếu không muốn chết thì tôi đây mau, ngươi có thấy tỷ tỷ của ngươi thành trò đùa rồi không?"

Nghe vậy Sở Thiên sắc mặt đột nhiên thay đổi, lòng tư dừng đứng, nguyên lai Tổng Ngọc ở gần đây, sao hắn không có một chút phát giác nào. Mặc dù đang kịch đấu, nhưng hắn cũng không dừng việc toả tinh thần lực ra xung quanh, phương viên mấy chục mét đều trốn không thoát khỏi cảm giác của hắn, tình huống xấu nhất cũng đã xuất hiện.

Còn đang nghi hoặc, hắn cảm giác khu vực bên cạnh mình, hình như có một đồ vật chọt lóe lên rồi biến mất, cho dù hắn ngưng tụ toàn bộ tâm thần, cũng chỉ có thể thấy một bóng người mơ hồ, tốc độ nhanh hơn cả một mũi tên, khi kịp phản ứng thì bóng người đã tới sau lưng.

Không kịp quay người, Sở Thiên đành phải chặt vật nằm sắp xuống tránh thoát bàn tay đột kích, lại thấy giống như có hàn phong thổi qua dán lấy sống lưng mình, chỉ một thoáng, phía sau lưng cơ hồ ngưng tụ ra một tầng băng óng ánh. Hoảng hốt lăn nhiều vòng trên mặt đất, đối thủ tự kiềm chế thân phận không truy kích, hắn mới may mắn trốn qua một kiếp.

Lăn trên mặt đất tránh đi rất xa, Sở Thiên thấy người kia không truy kích, liền quay người đứng thẳng ngưng thần đi xem. Người chính là Tổng Ngọc, trên mặt không còn vẻ lạnh nhạt trước đó, mà bày ra bộ dáng vô tội, bị tỷ tỷ hung hăng khiển trách.

"Khi ta bị đánh như vậy, sao ngươi không sớm ra hỗ trợ, không phải ta chủ động mở miệng cầu ngươi, ngươi định đợi đến bao giờ nữa?" Trải qua việc

bị đánh bay vào chuồng ngựa, Tống Thanh Thanh tâm tình khó chịu, liền đem lửa giận phát tiết trên thân đệ đệ.

Mắt thấy lão tỷ nổi bão, lãnh khốc Ngọc công tử xưa nay cao ngạo, lại không dám phản bác, thật lâu mới dám thàn nói: "Không phải người nói mình có thể làm được, bảo ta không nên nhúng tay vào sao?"

Âm lượng mặc dù cực nhỏ, nhưng Tống Thanh Thanh tai lại rất tinh, nghe rất rõ ràng, lập tức hỗn hển quát: "Người nói cái gì? Có dám nói lại một lần nữa."

Đối với việc này Tống Ngọc không còn lời nào để nói, đành phải mở ra bộ dạng bất đắc dĩ, lại làm cho tỷ hân càng tức giận hơn, mặc kệ không thèm nói lý, tiếp tục đỏ mặt chóe: "người quả là một tiểu đệ tốt a, nếu nghe lời, vậy ta nói người đi chết, người liền đi chết cho ta xem nào. Sao lại không nói gì vậy."

"Ta còn dám nói chuyện sao?"

Tống Ngọc sắc mặt bị phẫn, ánh mắt thoáng nhìn lại, vừa chỉ tay vào một hướng vừa làm động tác hoá giải nộ khí, nhỏ giọng nhắc nhở: "Có người muốn chạy trốn."

Chiều này rất cao minh, trông thấy kẻ kia muốn chạy trốn mất dạng, Tống Thanh Thanh không lo nội đấu nữa, cuồng nộ quát lên: "Đừng để hắn chạy, tên vương bát đần, giữ hắn lại cho ta hung hăng đánh một trận."

Thấy hai người chú ý tới hắn, Sở Thiên bao khóa nguyên lực hai chân, tăng tốc chạy trốn tốc độ, mũi chân liền nhún mấy cái lên xuống, đã đến ngõ nhỏ đi vào phiên chợ. Nơi đây người bán hàng rong rất nhiều, một người hàng rau chỉ cảm thấy giống như có người trước thoáng một cái, dụi dụi mắt, không tin. Nhưng chỉ một con gió qua đi, đám rau dưới mặt đất đã nát nhừ.

Không ngờ bóng người đột nhiên ngừng lại lộ ra tướng mạo Sở Thiên, hắn không thể không dừng lại. Bởi vì Tống Ngọc ngay đã chắn con đường trước mặt, đứng chấp tay, ánh mắt băng lãnh nhìn hắn.

"Xoát."

Lục quang từ không trung giáng xuống, Tống Thanh Thanh gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, cúi xuống miệng lớn thở dốc, hồi lâu sau mới đứng thẳng dậy, trong đôi mắt đẹp ý tứ rất rõ ràng, người tuyệt đối chạy không thoát.

Khi trong phiên chợ, tự nhiên người đi đường rất nhiều, nhìn thấy ba người, liền vây lại, bởi vì sợ bị ảnh hưởng, đành phải đứng quan sát ở xa xa, ánh mắt nóng bỏng, vẻ hứng thú nói chuyện nồng đậm.

"Oa, Tống gia cùng Sở gia, có kịch vui xem rồi." Một bác gái dốt cuồng hòng hô, nàng mặc dù kiến thức không rộng, nhưng còn nhận ra tộc huy của tam đại gia tộc.

"Ba người đều tuổi còn trẻ, có lẽ là đệ tử quan trọng trong tộc."

"Không phải là thiếu gia Tống Ngọc hay sao, oa, ta gặp được thần tượng rồi." Vị tiểu muội tuổi còn trẻ, cũng rất Bất Quái, liền nhận ngay ra thần tượng của mình, trong mắt hiện lên vẻ hạnh phúc nồng đậm.

"Nương tử bên cạnh đáng đáp thật là cực phẩm, không bằng bắt đi làm áp trại phu nhân, dung mạo, tư thái, chắc chắn, cho lão tử ngủ cùng một đêm, lập tức gặp Diêm Vương gia cũng đáng."

Nói chuyện là một độc nhãn hán tử, bởi vì đến từ nơi khác, không nhận ra những người đang đứng trước mặt. Chỉ để mắt đến Tống Thanh Thanh ánh mắt mê đắm tiếp cận bộ vị trọng yếu, miệng không chút nào kiêng kỵ. Người khác liền tản ra xa khỏi người này, nghĩ thầm con hàng này bị bệnh tâm thần chắc rồi, muốn chết cũng đừng lời thêm ta vào.

"Lão đại, lão đại." Tiểu đệ bên cạnh kéo kéo ống tay áo, ánh mắt mười phần sợ hãi, hai chân run lẩy bẩy.

Phán đoán đang sáng khoái, lại bị xen vào, độc nhãn Hán bắt mắt trừng mắt. Nếu nói không ra chuyện gì quan trọng, đợi chút nữa nhất định phải giáo dục tên này, cho hắn biết mình là người như thế nào.

"Nữ nhân kia là Tống Thanh Thanh, thân tỷ tỷ của Ngọc công tử." Nếu không phải tiểu đệ kịp thời khuyên ngăn, lão đại ngay cả tại sao chết cũng không biết.

Độc nhãn Hán hung hăng nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch, lập tức im lặng. Mặc dù không thường vào trong thành, nhưng đối với Tống gia sớm đã nghe tới mồn tai, nếu như dám ra tay, không những mình mất mạng ngay cả son trại, đều sẽ bị nhổ tận gốc, không còn ngon cỏ.

"Bên cạnh là Ngọc công tử cùng tỷ tỷ của hắn, bên kia là đệ tử Sở gia, trông cũng có phần quen mắt?"

Phụ cận mọi người hai mắt nhìn nhau, lại không nghĩ ra hắn là ai. Sở Thiên gần đây mới thành danh, lại làm việc khiêm tốn. Thường không đi dạo trong thành, nên chỉ có người quen biết mới nhận ra hắn.

Ở một địa phương không đáng chú ý, một vị thiếu niên chau mày, vạt áo trước thêu lên hình đám mây, suy tư một lát, liền cúi về hướng phố xá sầm uất.

...

Đối phương có tốc độ hơn mình, chạy trốn là vô vọng. Sở Thiên ngưng ngừng ngưng cười mấy tiếng, trên mặt hiện ra vẻ áy náy: "Hai vị, chuyện hôm nay ta là người sai lầm, dù các người không muốn nhận, thì ta cũng xin lỗi một tiếng."

Nghĩ đến vừa nãy mình bị đánh đến thâm, lại nghe được lời xin lỗi kia, Tống Thanh Thanh trong nháy mắt nộ khí bùng phát, lườm đệ đệ một chút, nghiêng răng kèn kẹt nói: "Không cần dài dòng, đập hấn cho ta."

Tống Ngọc như nghe được tiền âm, gật đầu như máy đập, ánh mắt quét về phía Sở Thiên, gương mặt nịnh nọt đột nhiên băng lãnh, một cỗ lệ khí lan ra. Con hàng này làm lão tử sinh khí, lại làm cho gia gia vô tội bị mắng, vô luận như thế nào cũng không thể cho qua như vậy được.

Thâm vận nguyên lực, chuẩn bị đối phó với Tống Ngọc, trên khuôn mặt non nớt của Sở Thiên lộ ra mỉm cười, tựa như người vô hại, khẳng khái nói: "Việc này khá phức tạp, ta cũng không phải là cố ý, nếu không ta bồi thường cho hai người năm mươi khối Nguyên thạch, kết giao bằng hữu với nhau, tất cả đều vui vẻ, như thế há không phải rất tốt sao?"

Nghe vậy Tống Ngọc không khống chế được biểu lộ lãnh ngạo, trên mặt liên tiếp run rẩy mấy lần. Ta bị chửi đến thâm như vậy, chẳng lẽ chỉ vền vện giá trị năm mươi Nguyên thạch, đơn giản chính là vũ nhục người khác. Bởi vậy hấn không mảy may do dự nói: "Không được."

Sở Thiên hung hăng cắn răng, một mặt đau lòng nói: "Vậy thì một trăm khối, một trăm khối Nguyên thạch, đó là số lượng rất lớn nha."

Lần này ngay cả Tống Thanh Thanh đều không chịu nổi, bộ ngực sữa run lên, đôi bàn tay trắng như phấn bỗng nhiên chỉ thẳng, nhin không được, một ngụm tinh huyết kém chút nữa phun ra. Nguyên thạch, lại là Nguyên thạch, con hàng này tốt xấu cũng là người vô địch Sở gia năm nay, vì sao lời nói ra, giống một kẻ nhà quê như vậy.

Tống Ngọc dùng chân lại, nhử mày, xụ mặt nói: "Nếu sợ, liền tự trói hai tay, theo chúng ta đi một chuyến."

"Không được, ta phải nói đạo lý, các người phải người phục kích ta." Thấy cầu hoà vô vọng, Sở Thiên nhin không được nói lại.

Đối với việc này, Tống Ngọc khịt mũi coi thường phản bác: "Giảng đạo à, chỉ bằng người mà cũng dám tranh đoạt đồ với chúng ta."

"Dựa theo quy củ đấu giá, ai trả cao hơn, người đó được đồ." Sở Thiên bị tức không nhẹ, cảm thấy người này lẩn hẩn quá đáng, đơn giản là không thể nói lý.

Tống Ngọc cười lạnh mở miệng nói: "đó cũng chỉ là thứ dành cho kẻ phạm phụ tục tử như người thôi, thiên tài địa bảo phải đến đúng tay người, mới phù hợp với ý trời."

Sở Thiên bình ổn cảm xúc, lồng ngực không ngừng đập trùng, mặt không chút biến sắc nói: "cũng có thể nói là kẻ nào nắm đám to hơn kẻ đó có quyền."

"Ừm, người nói không sai." Tống Ngọc chỉ cười cười.

"Xin cho ta là suy tính một chút." Sở Thiên làm ra vẻ suy tư, trên mặt hiện ra do dự. Tống Ngọc cũng không nóng lòng, khoanh tay chờ đợi.

Vô số ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Thiên, đám người đều nín hơi ngưng thần, chờ hấn ra quyết định, chiến hòa, do một lời của Sở Thiên mà ra.

Gió lốc đột khởi, trong chớp lát hấn bay người đến chỗ Tống Thanh Thanh, trong gió nhô ra một bàn tay, đầu ngón tay mọc ra hắc kim trảo, hung hăng chụp tới.

Sự tình phát sinh đột ngột, Tống Thanh Thanh không kịp đề phòng chuẩn bị, không khỏi hét rầm lên, may mà trảo kia dù cố hết sức cũng không hạ xuống được.

Gió lốc lập tức đình chỉ, lộ ra thân ảnh Sở Thiên, cả người thậm chí hắc trảo, đều bị đông cứng thành khối băng, từng tia từng tia bạch khí lan tràn ra, để cho người ta sinh lạnh trong lòng. Nhìn thật kỹ, chỉ thấy thiếu niên đã bị đông cứng, ngay cả biểu lộ ngọc đá cũng vỡ cũng vẫn còn y nguyên.

"Lão tử, may mắn ta không làm nhục mệnh."

Tống Ngọc mỉm cười đi ra từ sau khối băng, nghe được thanh âm quen thuộc, Tống Thanh Thanh thờ hắt ra, trong lòng xúc động như muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Giải vây

Người trong phiên chợ thấy thế trong mắt loé ra từng tia sợ hãi, người sống sờ sờ lại bị đông cứng thành khối băng trong suốt.

Bên trong đó là đệ tử Sở gia, hiện tại chết sống không biết, nhìn biểu tình vẫn rất phần nộ. Nhưng phần nộ cũng vô dụng, vẫn phải chịu sự đóng băng. Hải tử đáng thương, cùng Ngọc công tử xung đột, ai cũng không cứu được người.

Mấy bác gái thiện tâm thấy Sở Thiên mặt non choẹt, không khỏi nổi lên lòng trắc ẩn, nhưng cũng không có cách nào, bọn nàng cũng không có đảm lược, không thể vì người xa lạ mà cầu tình. Coi như con ruột mà đắc tội Ngọc công tử, cũng chỉ có thể mặc cho hấn xử trí.

Trong khối băng, Sở Thiên chân không thể dời, tay không thể động, toàn thân không thể động đậy, ngay cả biểu lộ đều không thể cải biến, chỉ có suy tính trong lòng. Cái lạnh thấm sâu tận xương tủy, suy nghĩ không những không bị đông kết, ngược lại những ý nghĩ cứ xoẹt qua đầu hấn.

Đối phương thực lực quá cường đại, thực lực sai biệt cho dù đem hết toàn lực, đều trong nháy mắt bị kiềm chế, ngay cả cơ hội đem Tổng Thanh Thanh làm con tin đều không có.

Từ khi khai linh đến nay, mọi việc đều xuôi gió xuôi nước. Tu luyện không có mấy ngày, liền đánh bại Sở Hách báo thù, vượt cấp đánh bại Sở Ca, trong trận so tài đang được chiến thắng, khiến hấn vô cùng tự hào.

Thái độ tu hành vững chắc, lĩnh ngộ võ học nhanh chóng, thực chất là do thể chất đặc thù, khác hẳn với thường nhân, cùng với Huyết Đồng Linh Hồ tộc truyền thừa kết hợp cùng một chỗ, đúc thành một dĩ vãng huy hoàng.

Chút ưu thế đó nhìn như kiên cố, nhưng khi đụng phải cao thủ chân chính, thì hấn cũng không khác sâu kiến là mấy. Không hề nghi ngờ hấn sẽ bị miểu sát.

"Không thể khoan tay chịu chết." Sở Thiên loại bỏ những suy nghĩ tiêu cực, đang ở sâu trong nội tâm gào thét. Bởi vì, hấn còn rất nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành, không thể chết ở đây được. Hấn muốn tái hiện huy hoàng năm đó của phụ thân, còn muốn ra ngoài xông xáo, rèn đúc truyền thuyết của mình, càng phải đi đến linh Hồ tộc, cứu mẫu thân để cả nhà đoàn tụ. Cho nên, hấn tuyệt không buông tha.

Yên tĩnh một chút, ngoại giới hết thảy đều như chậm lại, phở xá ồn ào náo động, người qua đường chỉ chỉ, tiều dung khinh bỉ, ánh mắt thương hại, hết thảy hấn không thấy, toàn bộ thế giới đều im lặng. Trong tầm mắt hấn bây giờ chỉ còn có Tổng Ngọc và âm thanh của hấn đang đến gần.

Toàn lực thôi động khí huyết, Sở Thiên cũng phát hiện, vô luận nguyên lực cường hấn, hay huyết dịch mệnh môn, đều không nhúc nhích tí nào, nguyên lực ngưng kết, huyết dịch ngừng lưu, đối phương chỉ tiện tay ra một kích, lại đáng sợ như vậy.

Đứng trước tình cảnh này, hấn muốn làm ra biểu lộ tuyệt vọng, và còn muốn vung vẩy cánh tay cáo biệt nhân gian, nhưng toàn thân lại đông cứng, tất cả đều làm không được, trên mặt chỉ có thể duy trì biểu lộ sống mái cùng đối phương.

"Tiểu tử cũng kiên cường đấy, đến bước này cũng không có cầu cứu." trong ngọc bội, lão hồ li từ từ hạ quyền sách xuống, tay vuốt râu bạc trắng tán thưởng nói. Ngược lại hấn đã hiểu lầm Sở Thiên, lúc này suy tư hỗn loạn, cực độ khẩn trương hấn lại quên mất lão này còn tồn tại.

Đột nhiên, kiếm quang loá mắt từ trong tầng băng chợt lóe lên, lão nhân thấy thế thu tay lại, một lần nữa nghiền cứu cuốn sách trong tay. Người này đã đến, nhất định có thể hóa giải nguy cơ, hấn không cần vẽ vời thêm chuyện.

Trước vô vàn ánh mắt sợ hãi, khối băng trong nháy mắt vỡ vụn, băng tinh bay tung tóe giữa trời, bạch khí lan tràn. Nơi đây bỗng xuất hiện thêm một người, bên dưới mây kiếm là con người ẩn chứa tức giận, quần áo tung bay theo gió, bảo kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ quang trạch chói mắt, trong đó nguyên lực đã truyền vào, sức mạnh toả ra khiến người người sợ hãi.

Sở Thiên thừa cơ đào thoát khỏi băng phong, trong lòng cảm kích khó mà nói nên lời, hấn cũng là người khéo miệng, nhưng đột nhiên lại không biết nói gì, trong bụng dù có thiên ngôn vạn ngữ, lời đến cổ họng lại chỉ nuốt xuống. Cuối cùng ngưng định tâm thần, chỉ đơn giản gửi tới lời cảm ơn nói: "Phi Thiên ca, tạ ơn."

"Thiên đệ, không cần phải khách khí." Sở Phi Dương mỉm cười trả lời, cảm xúc không nóng không lạnh. Trong tộc sở dĩ hấn có uy vọng rất cao, trừ thực lực của bản thân, một nguyên nhân khác đó là hay giúp đỡ các tiểu đệ mà không cần hồi báo.

Nguy hiểm thật, may mà có người báo kịp, nếu không chậm trễ một chút, Thiên đệ hung sát còn khó nói. Vừa nghĩ đến đây, Sở Phi Dương trong lòng thâm sợ, ánh mắt lảng lệ quét tới trầm giọng nói: "Ngọc huynh đệ thân phận như thế, sao lại bắt nạt tiểu đệ tộc ta, Uẩn Khí cảnh nghiền ép luyện thể cảnh, thật là uy phong, rất là có ý tứ"

"Nếu không phải hấn khi dễ tỷ ta, ta mới mặc kệ hấn." Sở Phi Dương thành danh nhiều năm, Tổng Ngọc có chút kiêng kỵ, miệng lại không muốn chịu thua. Nơi đây người vây xem không ít, nếu hấn sử xự không đúng người khác sẽ nói hấn sợ Sở Phi Dương, thậm chí lại nói Tổng gia không bằng Sở gia.

Nghe Sở Thiên giới thiệu sơ lược sự kiện vừa trải qua, Sở Phi Dương tức giận càng sâu: "Các người đấu giá thất bại, liền sắp xếp người nửa đường cướp giết, bị giáo huấn như vậy, đều tính là gieo gió gặt bão. Làm sao có thể khiến Ngọc huynh đệ hành động được, chẳng lẽ cho rằng người tộc ta yếu hơn bọn người?"

Thấy đối phương ngôn từ sắc bén, không nể mặt mũi, Tổng Ngọc tâm tính thiếu niên không vững, nhận phải lời mỉa mai không khách khí nói lại: "Tỷ tỷ bị người khác khi nhục, không thể không ra tay. Nếu như Phi Dương huynh kiên trì cho rằng ta có lỗi, hạ mặc dù bất tài, lại không phải hạng người nhu nhược, cũng muốn lĩnh giáo huynh một chút."

Nghe vậy Sở Phi Dương biến sắc, bảo kiếm trong tay bùng nổ nguyên lực, kịch liệt chấn động, kiếm khí sắc bén khiến mặt người da đau nhức. Tổng

Ngọc lấy ra quạt xếp, hơi lạnh từ thể nội hiện lên, từng tia từng sợi quán lấy cây quạt, không lâu sau hóa thành băng phiến có tạo hình kì lạ.

Hai người này đều là người nổi bật trong đám trẻ tuổi, nhưng chưa giao thủ bao giờ, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng. Khiến người ở phụ cận cảm thấy áp lực khó tả, không hèn mà cùng lui lại đằng sau. Lúc này, trái tim mọi người đều nhảy lên thành thịch, tránh xa một chút, nhịp tim mới từ từ bình ổn.

"Tiểu Ngọc, quên đi thôi."

Đột nhiên, thanh âm thanh thúy đánh vỡ bầu không khí đó, nguyên lai là Tống Thanh Thanh bên cạnh an ủi. Nàng nhìn lại, đệ đệ dù là thiên tài, cũng chỉ vèn vèn mười lăm tuổi, so sánh cùng Sở Phi Dương, phần thắng chỉ sợ không lớn. Chỉ vì một thanh yêu quả, lại khiến Tống Ngọc rơi vào thế bất lợi, rất không có lời.

Mặc dù không cho rằng đối thủ mạnh hơn, nhưng trong mắt nàng, rõ ràng nhìn thấy đệ đệ yếu thế hơn, ánh mắt nàng dịu đi không thể không ngăn cản.

Vừa nãy chính Sở Thiên đã trải qua cảm giác rét lạnh kia mới thấy sự việc hoá to, hẳn cũng mở miệng ngăn cản. Hai người đều không yếu, một khi giao thủ thắng bại khó phân. Nếu như Sở Phi Dương thất bại, trong lòng sẽ chỉ càng áy náy. Còn thắng, hẳn cũng không có chút hào quang nào, dù sao cũng là nhờ người khác. Đợi tu vi cường đại, tự tay báo thù mới có ý nghĩa.

Thấy Sở Thiên đã nói vậy, Sở Phi Dương cũng hiểu ý tán thưởng cười một tiếng, khí tức ổn định lại thu bội kiểm vào trong vỏ.

"Ngày khác nếu có cơ hội, ta sẽ lĩnh giáo Phi Thiên huynh vài chiêu." Tống Ngọc có chút chấp tay, ngữ khí bình ổn lại.

"Ngọc huynh đệ nếu như có nhã hứng, ngu huynh tùy thời phụng bồi." Cảm xúc bình ổn xuống tới, Sở Phi Dương âm áp mỉm cười.

Hai nhóm nhân mã ai về nhà nấy, đám khán giả vẫn chưa thỏa mãn, ồn ào chậm rãi tản đi.

...

Về đến gia tộc thì bóng đêm đã trùm xuống, tối, cùng Sở Phi Dương cáo biệt, Sở Thiên trở lại nhà mình, Tiểu Nguyệt đã chuyển đến hỏa lô để sưởi ấm. Lúc ăn cơm hẳn uống liền mấy bát canh gà nóng hổi, sắc mặt trắng bệch dần dần hồng nhuận, về sau hẳn ra sân luyện tập một bộ quyền cước, đến lúc này nội hàn đã bị tiêu trừ hoàn toàn.

Trong phòng ngủ, Sở Thiên phong bế cửa sổ, nhóm nến chiếu sáng, lấy ra thanh yêu quả. Dưới ánh nến óng ánh, dị hương như có như không, đem quả này lại gần khiến tinh thần Sở Thiên minh mẫn hơn nhiều.

Nhìn chăm chăm vào quả này, Sở Thiên trong lòng hoàn toàn không có chút vui sướng nào, ngược lại thịt đau không thôi. Chỉ riêng việc tổn hao Nguyên thạch khi đấu giá đã gần ba trăm, đi săn nguyên một tháng hẳn đã tiêu hết trong một ngày. Sau đó lại bị Tống Thanh Thanh chặn đánh, trên đường bị chế phục nếu không được cứu thì có lẽ sẽ bị đánh đến cha cũng không thể nhìn ra được.

Thực tế dựa theo ý tứ của hắn, vượt qua một trăm năm mười khối Nguyên thạch, liền từ bỏ, nhưng lão hồ ly bất hủ phải lấy cho bằng được, lại còn bị Tống Ngọc dọa cho một trận. Nếu như quả này không có chỗ đặc thù, sẽ là thiệt thòi lớn.

Giống như phát giác được tâm ý của hắn, lão hồ ly truyền đến một câu: "Về phần nguyên thạch bỏ ra chút nữa người sẽ biết công dụng của chúng."

Nguyên thạch là thứ hắn kiếm trong cả một tháng, Sở Thiên có loại xúc động muốn chửi ầm lên nhưng lại cưỡng ép nhịn xuống hỏi: "Lão tổ, đồ vật này đến tột cùng có chỗ đặc biệt nào?"

Lão hồ ly khiển trách: "Gấp làm gì, sốt ruột không làm lên đại sự được. Tu luyện võ đạo, kiêng kỵ nhất là không giữ được bình tĩnh..."

Ân cần dạy bảo một trận, hắn cũng không thêm nói rõ mà chỉ nói: "Ăn vào, tự sẽ minh bạch."

"Lão già." Sở Thiên nói thầm, thấy lão hồ ly sắc mặt đen lại, sợ đối phương lại cầu nhau, hắn liền cầm lấy thanh yêu quả một ngụm ăn vào. Lúc này sắc mặt lão chuyển biến tốt đẹp chút, bắt đầu hừ hừ mấy tiếng.

Thanh yêu quả tan trong miệng, hóa thành thanh khí thuận theo yết hầu đi xuống, biến thành một nguồn năng lượng, màu sắc không khác về ngoài chút nào.

Năng lượng hình thành, liền giống như có thanh vụ nhàn nhạt bay lên, từ phần bụng chạy dọc cơ thể lên đến đỉnh đầu. Nguyên lực trong cơ thể không hề ngăn chặn truyền này, từng tia thanh vụ rót vào Nê Hoàn Cung. Sau khi hấp thu thanh vụ, tâm thần Sở Thiên càng thêm thuần túy, tinh thần dần dần ngưng thực.

Thấy thể Sở Thiên linh cơ khẽ động, trong đầu linh năng rót vào Nê Hoàn cung, ngưng kết thành linh chùy muốn rèn sắt khi còn nóng, liên tục gõ xuống.

Đèn đuốc tắt đi, Sở Thiên hai mắt khép lại, trên mặt hình như có sóng xanh dập dờn. Thật lâu sau, Sở Thiên mở to mắt, ánh mắt có chút kỳ dị. Qua mấy giờ, một gốc tam phẩm linh dược coi như hấp thu không hết cũng sẽ tiêu hóa non nửa. Nhưng thực tế lượng năng lượng trong người hắn hấp thu còn chưa tới một thành.

Nhưng, trong Nê Hoàn cung tinh thần lực đã tăng vọt, đến cùng chuyện gì đã xảy ra? Sở Thiên một mặt ngây thơ, nghi hoặc không thôi.

Chương 88: Yêu cầu quá phận

"Hắc hắc, hắc hắc." tiếng cười hề tiện truyền đến, thân ở mặt thất không còn ai khác, tất nhiên chính là lão Hồ ly đang cười.

Trợn trắng mắt, Sở Thiên lần này đã có kinh nghiệm, không mở miệng trước, chờ lão này nói ra đáp án. Nếu như chủ động mở miệng, ngược lại sẽ bị hấn trên đùa không thôi, không bằng yên lặng chờ đợi hấn tự nói ra. Loại người gói gọn trong một chữ "tiện" như lão hồ ly, người khác câu hấn nói thì hấn lại không nói, khi không thêm điều ý thì hấn liền không chịu nổi tịch tịch, khoe khoang.

Quả nhiên, khi thấy vẻ mặt ngây thơ, lão hồ ly dương dương đắc ý giải thích: "ngươi cũng không biết, vật này cũng không phải là thanh yêu quả bình thường, mà đã ngưng kết ra tinh hoa hạch tâm, nên gọi là thanh yêu hạch quả."

"Thanh yêu hạch quả." Sở Thiên nhắc lại cái tên này, vẫn như cũ mặt mũi tràn đầy mê hoặc.

Lão hồ ly cười hắc hắc, mắt Sở Thiên hiện ra cảnh tượng, bên trong quả này có một nhân lớn, màu sắc xanh đậm, trong đó năng lượng dự trữ, không biết lớn hơn bao nhiêu lần chỗ khác.

Hai loại này không hề khác nhau? Sở Thiên trong lòng thầm nghĩ.

"Đương nhiên, thanh yêu quả chỉ là tam phẩm linh dược, mà thanh yêu hạch quả chính là một trong những loại đứng đầu của tứ phẩm linh dược." Không đợi hấn đặt câu hỏi, lão này liền mở miệng, nói lời kinh người.

"Cái..., tứ phẩm, còn là loại đứng đầu?" Sở Thiên lú lỏi, linh dược như thế, hấn chưa bao giờ thấy qua, không nghĩ tới trong lúc vô tình lại có thể chiếm đại tiện nghi. Tốn hao hai trăm Nguyên thạch, nguyên bản hấn sẽ cảm thấy đau lòng, nhưng hấn lại đem về tứ phẩm linh dược, nghĩ thế nào cũng là kiếm bộn.

"Hai loại linh dược này nhìn vẻ bề ngoài rất khó phân chia, thuốc này sinh trưởng nơi yêu khí tràn đầy, ít ai lui tới, người bình thường đều không biết. Nếu không phải lão phu đây, chỉ sợ cả cái thành con con này không ai biết hàng." Lão hồ ly kiên nhẫn giải thích, tựa như thầy giáo đang giảng bài cho học sinh vậy.

"tứ phẩm linh dược bị bọn họ bán với giá không đến ba trăm Nguyên thạch, người phụ trách mà biết chắc chắn đem kẻ dưới tay da đều rút ra, sau đó nôn ra ba lít máu mổ bụng tạ tội. Chắc chắn, ta cũng chưa thấy qua kẻ nào ngu muội như mấy tên đầu giá hội kia a."

Nghe lão nhân cười trên nỗi đau của người khác, Sở Thiên bưng tỉnh đại ngộ, nếu không phải như thế, bảo vật thể này, nhất định sẽ không dễ dàng rơi vào tay mình. Trách không được lão hồ ly bắt mình phải lấy cho bằng được.

"Thanh yêu hạch quả cùng Hòa Diệp Linh liên so sánh, thật sự không phân cao thấp. Hấp thu dược lực linh niên, có thể trải bằng con đường tấn cấp Uẩn Khí cảnh. Nhưng nếu có thể tiêu hóa thanh yêu hạch quả, tinh thần lực của ngươi sẽ có biến hoá về chất, nói không chừng có thể đột phá bình thường, thành tựu niệm sư chỉ vị."

Nghe được lời này, Sở Thiên hớn hờ, ngân đồng hiện ra ý mừng nồng đậm.

Từ khi tôi luyện tinh thần đến nay, hấn mới chỉ là giả niệm sư, không có giúp ích nhiều khi chiến đấu. Tinh thần sơ kỳ rất khó phát huy ra lực sát thương, nhưng niệm sư hoàn toàn khác biệt, dù là phổ thông niệm sư, đều đủ để so sánh với Uẩn Khí cảnh.

Huống chi, niệm sư thừa thót, thủ đoạn ít người biết, Uẩn Khí cảnh võ giả mà đụng phải niệm sư, đều vô cùng kiêng kị, nhượng bộ lui binh. Nếu như Sở Thiên có thể tấn cấp niệm sư, đụng phải tình huống của hôm nay, chiến thắng Tổng Ngọc thì cũng không chắc nhưng ít nhất vẫn có sức để đánh một trận.

"Đừng cao hứng quá sớm, ngươi cho rằng nó dễ tiêu hoá vậy sao? Chuẩn hấp thu trong một tháng đi." Lão hồ ly tạt một chậu nước lạnh vào mặt Sở Thiên.

Sở Thiên cảm ứng một chút, hấn đã hấp thu được một nửa trái cầu, nhưng hột thì vẫn chưa hoà tan được chút nào, thấy cả hai tiêu hoá khác biệt, hấn cũng không vội vàng.

"Hấp thu dược lực của quả này, không thể qua gấp, vẫn phải từ từ từng chút một. Trước sẽ tiêu hoá hết phần bên ngoài, còn tiêu hóa hột phải có kiên nhẫn, mỗi một phần phải đạt được dược lực lớn nhất. Như thế, việc tấn thăng lên niệm sư mới có thể thuận lợi được, không bị thất bại trong gang tấc." sau khi đã kích, lão hồ ly mới đưa ra một lời đề nghị.

Sở Thiên không nói nhiều, trên mặt tràn đầy kiên định. Việc trở thành niệm sư hấn chắc chắn sẽ đạt được.

Phải nhanh chóng mạnh lên, tuyệt đối sẽ không để chuyện như ngày hôm nay xảy ra, đem tính mệnh ký thác cho người khác. Nhìn qua ánh kiến định, lão hồ ly âm thầm tán thưởng. Hắn rất thưởng thức những thiếu niên kiến định như vậy.

"Sở Thiên đã bắt đầu tu luyện, lão nhân gia ta cũng không được lười biếng." Nghĩ đến đây, lão này bố trí cấm chế trên ngọc bội, phòng ngừa ngoại giới quấy nhiễu, hai tay cầm quyển sách, chăm chú vào việc quan trọng của hắn.

Những tháng ngày tiếp theo, Sở Thiên sinh hoạt có chút khác biệt. Mỗi sáng hắn rời giường, đánh mấy chuông khởi động, sau đó lại ngồi xuống thu nạp nguyên lực, tăng cao tu vi. Buổi chiều mang huyền lân tiến vào Tuyết Tùng sâm lâm, đi săn các loại yêu thú, tối luyện tập võ học, đồ đoạt được đem đổi lấy Nguyên thạch, để mà bổ sung tài lực. Huyền lân thì có thể tự lo cho bản thân mình được rồi.

Mỗi ngày dưới trời chiều, hồng quang vụt tắt cũng là lúc Sở Thiên ngừng tay, đến một dòng suối nhỏ dùng thanh thủy cạo cơ thể. Huyền lân du dương một ngày đã trở về, bên trong miệng ngậm đủ loại thịt rừng, mang về nhà cho Tiểu Nguyệt nấu nướng.

Bởi vì thức ăn nàng làm rất ngon, nên huyền lân cùng Tiểu Nguyệt dần rút ngắn khoảng cách, ngoại trừ Sở Thiên thì nàng là người thứ hai nó nghe lời, Sở Thiên cười Huyền lân vào trong thành, khiến không ít người chú ý.

Mỗi đêm, Sở Thiên đóng cửa ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu hấp thu thanh yêu quả. Việc này vô cùng trọng đại, nếu như thuận lợi liền có thể trở thành niệm sư, không thể xem thường. Trái cây bên ngoài, chỉ phí ba ngày liền tiêu hóa xong. Về sau hấp thu hạt của nó khiến cho Sở Thiên cau mày không thôi.

Mỗi ngày đều kiên trì không ngừng, nhưng thời gian đã qua đi nửa tháng hắn mới tiêu hóa chưa hết một thành. Xem ra, hoàn toàn tiêu hóa hết không biết đến ngày tháng năm nào, muốn trở thành niệm sư, thì càng khó càng thêm khó.

Vừa mới bắt đầu, trong lòng còn có tiếc nuối, nhưng qua một khoảng thời gian không ngắn, cũng liền bình thường trở lại. Nếu như niệm sư mà có thể dễ dàng đạt được như vậy thì khắp nơi đều alf niệm sư rồi.

Làm cho hắn ngạc nhiên, mặc dù hấp thu không được nhiều, nhưng tinh thần lực trong Nê Hoàn Cung so với lúc trước có thể nói cách biệt một trời một vực. Khả năng ngự sử vật, trọng lượng dần dần tăng lên, nguyên bản lực trước chỉ có thể khu động ngân châm, sát thương có thể xem nhẹ, chỉ có thể dùng làm kì binh, hiện tại thì khác rất lớn.

"Sưu."

Mấy đạo lãnh quang lướt qua trong bóng đêm tĩnh mịch, âm thanh phốc phốc liên tiếp vang lên, cây ngô đồng kịch liệt lay động, lá cây tán loạn rơi xuống. Nhìn lại, chỉ thấy trên cành cây cắm bảy tám cái phi đao, thân đao đâm lút cán, chuôi đao vẫn run rẩy không thôi.

Cái cây cũng không quá cứng rắn, nhưng muốn dễ phi đao đâm sâu như vậy, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Không nói đến phi đao, dù là trường kiếm bình thường thanh mảnh sắc bén dù có muốn đâm đến tận chuôi thì cũng chỉ có người tu luyện man lực mạnh mẽ mới có thể làm được.

Một màn trước mắt, đã thể hiện ra tinh thần lực mạnh mẽ, mặc dù còn kém xa niệm sư, nhưng với độ tuổi của hắn thì khó ai làm được.

Trước bậc thang, Sở Thiên như núi cao sừng sững, đứng chấp tay, một trận gió thổi đến làm tóc áo tung bay, quả nhiên có khí thế của cao thủ. Trên mặt bình tĩnh pha chút vui mừng, đủ để thấy hắn vẫn không kìm được cảm giác vui mừng khi tinh thần lực có tiến bộ mạnh mẽ.

Cùng võ đạo so sánh, tinh thần lực cấp thấp tác dụng cực kỳ bé nhỏ. Dù là tiến vào cảnh giới ngự vật, cũng chỉ có thể đại biểu một loại tiềm lực, công dụng tác chiến cơ hồ không có. Trong trận so tài may mà hắn đã làm cho đối thủ dốc toàn lực không thì cũng không có kết quả như vậy.

Nhưng hiện tại là phi đao, mặc dù không thể nói nghiền ép cùng giai, nhưng khi máu chốt té ra, nhất định có thể phát huy hiệu dụng không nhỏ. Coi như vận chuyển nguyên lực phòng ngự, nhưng tinh thần lực của Sở Thiên cũng tiến bộ rất nhiều, ít nhất cũng khiến đối thủ hao tâm một hồi. Thêm nữa Huyền Yêu đồng có khả năng phán đoán, địch nhân chỉ cần hơi không cẩn thận, thân thể liền sẽ có thêm mấy là huyết động.

"Oa, thiếu gia quá lợi hại." Thanh thúy thanh âm chặn ngang suy nghĩ của Sở Thiên, theo tiếng kêu nhìn lại, thấy Tiểu Nguyệt đang đi vào trong sân, dưới ánh trăng sáng gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ mừng rỡ.

Sở Thiên cười với nàng, tâm thần khẽ động, tiểu đao rút khỏi thân cây, dừng lại trên đỉnh đầu, bay vài vòng sau đó bị hắn thu vào trong Dung giới. Chậm rãi đi về hướng Tiểu Nguyệt, lấy từ trong ngực ra một cây trân: "Tặng cho ngươi."

Sau khi hắn tu luyện, ngẫu nhiên khi đi dạo phố điều hoà tinh thần, thấy vật này trong một cửa tiệm, liền thuận tay mua.

"Thiếu gia, ngài có thể đeo lên giúp ta được không?"

Nghe vậy Sở Thiên ngạc nhiên nhìn lại, mắt thấy Tiểu Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, giống như một đoá hoa kiều diễm.

Nàng đưa ra yêu cầu quá phận như vậy không biết thiếu gia có tức giận hay không. Tiểu Nguyệt khuôn mặt ửng đỏ có vẻ mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Sinh nhật

Mắt thấy Sở Thiên nửa ngày không nói, Tiểu Nguyệt sắc mặt ửng đỏ, trong lòng âm thầm ảo não. Thiếu gia nhất định đang tức giận, dù sao thân phận là chủ tớ. Một tiểu nha đầu lại đưa ra yêu cầu quá phận như vậy.

Ngay khi đang suy nghĩ lung tung, Sở Thiên liền ổn định tâm thần lấy lên ngọc trâm, cài lên trên tóc của nàng. Ngọc trâm nho nhỏ lại như vẽ rồng thêm mắt, Tiểu Nguyệt cả người toát ra một loại khí thế tựa như một tiểu nha đầu biến thành tuyệt đại giai nhân.

Tiểu Nguyệt day day con mắt, cái mũi có chút ửng đỏ, cúi thấp đầu nói nhẹ tiếng cảm ơn, nhanh chóng chạy ra khỏi viện. Nàng không muốn đi cũng không được, nàng không muốn để thiếu gia thấy khuôn mặt đầm lệ của mình.

Thực tế ngọc trâm hắc cài lên cũng không đúng, thậm chí có chút lệch ra, dù sao Sở Thiên cũng chưa làm chuyện này bao giờ. Tiểu Nguyệt luôn luôn để ý tới nhan sắc của mình, nhưng lại làm như không thấy, trong lòng nàng lúc này lại cảm thấy cách cài này chính là đẹp nhất.

...

Thời gian như nước chảy, nhìn như ung dung chậm rãi nhưng suy nghĩ lại mới thấy mọi thứ trôi nhanh một cách đáng sợ.

"Cạn ly."

Năm người trẻ tuổi đang nâng chén, rượu vào người khiến từng khuôn mặt ửng đỏ.

Hôm nay là sinh nhật Sở Thiên, thời gian qua quá phong phú, đối với hắc là những kinh nghiệm khó quên được. Vẫn như ngày thường, buổi sáng luyện công sau đó hấp thu nguyên lực, buổi chiều cùng huyền lân đi săn trong Tuyết Tùng sâm lâm, thời điểm về nhà, nhờ Tiểu Nguyệt nhắc nhở mới nhớ tới việc này.

Bất tri bất giác, đã mười bốn tuổi, hắc là người không quan tâm đến những chuyện này cho lắm nhưng đây là một dấu mốc quan trọng của cuộc đời hắc. Sở Thiên nghĩ nghĩ, phân phó Tiểu Nguyệt chuẩn bị đồ ăn mang ra ngoài bàn đá trong viện sau đó mời một vài vị bằng hữu có quan hệ không tệ với hắc.

Người đến đông đủ đồ ăn nóng hổi vừa vận chuẩn bị kỹ càng, Tiểu Nguyệt là đầu bếp nổi danh hôm nay lại cố ý phát huy. Bữa tối hôm nay không cần chính miệng nếm, chỉ cần nhìn xem bề ngoài, nghe hương khí, cũng đủ để làm cho người khác thêm nhớ mãi.

Lấy danh vọng của Sở Thiên như hiện nay, nay muốn mời khách, người muốn đến tuyệt sẽ không ít, nhưng hắc lại chỉ mời bốn người, chính là những đồng bạn luyện với hắc.

Ngày sinh nhật của hắc, đồ ăn làm rất tốt, rượu cũng góp phần tô điểm. Trên bàn bày biện mấy bình tuyết hoa nhưỡng, đồ này do Sở Văn đưa tới. Theo lời hắc nói thì chuyện rèn luyện tửu lượng là không thể bỏ qua được.

Trong bữa tiệc có thức ăn ngon, cũng lại có Tuyết hoa đường ủ lâu năm, bên cạnh là hảo hữu của mình, người trẻ tuổi tửu lượng vốn không lớn, lại không có kỹ gì mà uống, mấy chén vào trong bụng đã có một chút say.

Sau đó liền bắt đầu một màn biểu diễn, Sở Thiên mượn hoàng thủy kiếm, mặc dù không có sở trường dùng kiếm, nhưng ý vào tu vi tinh thâm, vận chuyển thần pháp cánh tay loạn vũ. Chỉ một thoáng, kiếm quang toả ra khắp sân, khiến mọi người trong sảnh lớn tiếng khen hay.

Sau đó, Sở Sở cùng Sở Quyên hợp xướng một khúc, hai tiếng hát hoà cùng với nhau, Sở Sở uyển chuyển thanh lệ, Sở Quyên thanh âm ma mị. Nguyên bản là ca từ đơn giản, nhưng qua kỹ nghệ của các nàng, khiến người nghe được toàn thân tê dại, khắp khuôn viên im lặng nghe hai nàng hát, như bị cuốn trong từng ca từ.

Sau khi lắng nghe những ca từ mỹ miều, Sở Bảo lại bắt chước đồ tể mổ heo, mặc dù không có heo, lại thiếu cái thớt gỗ, nhưng tay hắc cầm kiếm bản rộng làm đao dùng, từng cái trừng mắt làm y như đúc khiến mọi người cười vang.

Sở Sở cười khanh khách không ngừng, tựa như Hoàng Oanh hót vang, Sở Quyên xưa nay kiệm lời, gương mặt xinh đẹp cũng giãn ra, cố gắng kiềm chế bản thân không cười ra tiếng, khiến toàn thân run rẩy không ngừng.

Cuối cùng đến phiên Sở Ảnh, chỉ thấy hắc một mặt lãnh khốc, ngồi nghiêm chỉnh, dự định dùng bộ dạng này để cho qua, lại thấy Sở Bảo đẩy hắc một cái nói: "Tới phiên ngươi, đừng giả bộ không biết, chẳng lẽ ngươi cho rằng, ngươi có thể xem mọi người biểu diễn miễn phí sao?"

Mắt thấy không ai chú ý, thời gian cũng muộn, Sở Ảnh vốn cho rằng mưu kế đã đạt được, trên mặt mặc dù nghiêm túc, nhưng trong lòng đắc chí. Không ngờ bị con hàng này vạch mặt, trong đó còn có hai vị tộc muội, trên mặt hắc không tránh khỏi vẻ ngượng ngùng.

Thẹn quá hoá giận hung hăng đập vào cái mông của Sở Bảo, tứ chi loạn vũ bay ra ngoài, nặng nề đáp mông xuống đất, mắt nổi đom đóm.

Nghĩ đến từ chối, chắc chắn tất cả mọi người sẽ không thuận theo. Sở Ảnh thầm mắng tên mập mạp lại xen vào việc của người khác, thấy tránh không thoát, lấy ra trường kiếm dự định múa vài đường, định ứng phó cho qua. Sở Quyên thấy thế liền nói, tiết mục không cho phép lặp lại. Hắc nhú mày khó

mặt làm mặt khổ sở, trầm tư suy nghĩ hồi lâu, mới xụ mặt xuống giảng chuyện tiểu lâm.

Kể xong, Sở Ảnh thái độ khác thường, một mình hắn thấy truyện này rất vui, phình bụng cười to, thấy người khác đều buồn bực nhìn hắn, cũng sờ ngừng cười lại, liền cảm thấy chột dạ, bầu không khí đó trong nháy mắt có vẻ lúng túng.

Sở Quyên im lặng lắng đầu, Sở Ảnh thực lực không tệ, nhưng hắn kể chuyện tiểu lâm chẳng khác nào ca ca của nàng khi đang hát cả, cả hai đều khiến người khác muốn tránh xa ngay lập tức. Bị nàng ví von như thế, Sở nghị nhất định cực kỳ bị thảm trong phương diện ca hát.

Khi giải tán cũng muộn lắm rồi, Sở Thiên đã chệnh choáng, nếu lúc này hắn đi hấp thụ được lực thì không khác nào tự sát. Loại sự tình này vô cùng quan trọng, không thể vội vàng được.

Đêm nay có yến tiệc sinh nhật, lúc đầu Sở Vân cũng có đến, lại bị Sở Thiên đẩy đi. Hắn thấy sinh nhật lần này nếu mà lão cha ở đây bồi tiếp sự thú vị chắc chắn sẽ kém xa những đồng bạn của hắn. Trước khi đi, Sở Vân lưu lại bình tuyết hoa nhường cho con, còn theo hắn nói hắn còn một phần đại lễ khác sẽ đem đến trong mấy ngày nữa.

Bóng đêm thâm trầm, Sở Vân lấy rượu ra, tự rót tự uống, không ai cùng hắn, chỉ có trăng sáng làm bạn. Về sau còn uống nhiều hơn, giữa lúc nửa tỉnh nửa say, trong sáng trắng sáng phảng phất như hóa thành kiều nhân của ái thiê, đang cười ôn nhu giảo hoạt nhìn hắn.

"Phi Phi, người biết không, con của chúng ta đã mười bốn tuổi. Tiểu Thiên phi thường ưu tú, nếu người gặp được, chắc chắn sẽ rất thích. Ai, chẳng biết lúc nào mới có thể gặp nhau a."

Hồi tưởng lại bao nhiêu chuyện xưa, lại thấy một trận đau thương. Sở Vân cảm thấy mình đã bị phế đi, hi vọng hoàn toàn đặt trên người đứa con, mong hắn có thể thay đổi vận mệnh của mình.

...

Sinh nhật đã qua được chín ngày, Sở Thiên đang luyện công buổi sáng, đột ngột cảm giác hô hấp trì trệ, nguyên lực ba động như hoá thực chất, không khí chung quanh phảng phất đều ngưng kết. Ánh mắt hắn lộ vẻ hãi hùng, nếu không phải tự mình trải qua, thực khó tin loại áp bách như thế này là do nhân loại tạo ra.

Dõi mắt về phía xa, cũng không nhìn thấy gì. Trong tộc dần dần ảm ỉ lên, rất nhiều tộc nhân chen chúc mà tới, người thực quá nhiều, Sở Thiên cố nén xúc động muốn mở ra Huyết Yêu đồng. Mỗi lần mở ra đều sẽ khiến người khác nhìn hắn với ánh mắt khác thường, nếu không phải dùng cho chiến đấu, hắn sẽ không mở ra yêu đồng lung tung.

Mấy đạo khí tức mạnh mẽ bộc phát ra, chính là những người đứng đầu trong tộc đã phát giác, tiến đến cửa chính điều tra tình huống hiện tại, các tộc nhân theo sát phía sau, tất cả mọi người đối với cường giả đều mang lòng hiếu kỳ.

"Đi thôi." Sở Vân chẳng biết lúc nào tiến đến bên cạnh nhắc nhở. Sở Thiên nhìn lại, thấy phụ thân khác biệt với lúc xưa, trên mặt không còn chút ý mừng nào.

Cổng Sở gia, đám người đứng đen nghịt, cao tầng của tộc, dốc toàn bộ lực lượng, từng người sắc mặt trang nghiêm, bên trong Liệt Nham thành chưa bao giờ thấy qua nhân vật khủng bố.

Đứng trong đám người, thấy phụ thân sắc mặt khác thường, Sở Thiên liền hỏi thăm nguyên nhân. Sở Vân mỉm cười nói đây chính là lễ vậy mấy hôm trước hắn nói đến.

Nhiều năm trước Sở Vân tham gia cuộc tuyển chọn của tuyển chọn Linh Vũ viện đã từng kết giao qua một vài thiên kiều. Hôm nay tới là Dương Tuyết, chính là một vị trong đó. Sở Vân cùng nàng này giao tình rất tốt, lại cùng nàng có chút ân tình. Về sau, Sở Vân bởi vì không thể nhập viện, Dương Tuyết lại được tuyển chọn, lấy tư chất kinh diễm thanh danh vang dội, sau khi tốt nghiệp ở lại viện trở thành đạo sư.

Muốn tiến vào Linh Vũ viện, ngoài chuyện tham gia tuyển chọn qua phương thức bình thường. Còn có một cách nữa là đám đạo sư nắm giữ trong tay danh sách đề cử, khi phát hiện người có tư chất ưu dị, có thể đặc biệt thu nhận. Nhưng tiêu chuẩn của việc này, chính là lọt vào mắt của một vị đạo sư.

Sở Vân rất sớm đã suy nghĩ dùng đoạn giao tình này vào việc gì, nếu nhi tử của hắn yếu đuối hắn cũng sẽ không nhờ đến người khác. Nhưng trong trận so tài trước đó, Sở Thiên vượt cấp chiến đấu, còn thi triển ra tinh thần lực, khiến hắn cuối cùng hạ quyết tâm.

Những năm gần đây dù chưa gặp lại, nhưng cuối cùng do Dương Tuyết lưu lại phương thức liên lạc, cáo tri có việc cần phải cầu nàng hỗ trợ. Đừng nhìn Sở Vân bộ dáng tùy tiện, kì thực rất có nguyên tắc. Biết mình đã thành phế nhân, người khác thì địa vị hiển hách, người khác sẽ nghĩ là hắn nịnh nọt nàng.

Nhưng vì Sở Thiên mà cân nhắc, hắn cũng không để mặt mũi, liền phá lệ gửi thư cho nàng. Nói ra chiến tích của Sở Thiên, hi vọng nàng có thể giúp đỡ con mình, tại vì độ khó để vào Linh Vũ viện quá lớn, hoặc là khiến hắn vào được danh sách khảo sát cũng tốt. Trước tiên tiến vào tầm mắt đạo sư, dù sao cũng so với việc không có ai dựa vào thì tốt hơn nhiều.

Nghe xong tình huống hiện tại, Sở Thiên mặt lộ vẻ cuồng hỉ, trong mắt lấp lóe ước mơ, nếu có thể kéo chút giao tình với người này, thuận lợi tiến vào Linh Vũ viện, vô luận tài nguyên tu luyện hay tiềm lực phát triển đều sẽ hơn xa hiện tại.

Hai người trong lúc trò chuyện, cảm giác áp bách càng ngày càng đậm, đường chân trời xuất hiện mười điểm đen, tới gần nhìn lại thì thấy một người đang cười yêu thú mà tới. nhìn qua chim thú trước mắt, con người Sở Thiên co rụt lại, nhìn ra tứ giai yêu thú độc giác ung.

Một đội độc giác ung gào thét mà đến, bỗng nhiên ngừng ở trên không Sở gia, khí lăng mãnh liệt cuốn lên, như muốn đem cây cối nhỏ tận gốc. Xu thế bay nhanh dừng lại, vô cánh lơ lửng bay lên không, diện mục lộ ra trước mắt mọi người.

Quái vật khổng lồ, giương cánh trợn vện mười mét, Thanh Vũ khắp cả người, lợi trào khúc câu, đỉnh đầu Hắc Giác tựa như trường thương. Trên lưng chim ung đều có một thân ảnh trẻ tuổi, quanh thân bao khóa bởi khí tức cường hãn, không yếu hơn toạ kỵ chút nào, từng yêu thú đều có tu vi ngưng đan cảnh, có hơn mười vị tu vi Ngưng Đan cảnh đến đây.

Chúng ung xoay quanh hạ xuống, tới gần mặt đất, hơn mười vị Ngưng Đan cảnh nhảy vọt phân hai liệt chính tề đứng thẳng, trên mặt cung kính ngưỡng mộ một thân ảnh trên không, xếp thành hàng nghênh đón đại nhân vật. Trên không chỉ ung thú cầm đầu chưa hạ xuống, con thú này to gấp đôi những con độc giác ung khác, hai cánh triển khai che khuất bầu trời, trên thân cũng không phải là lông vũ, mà lấp lóe lân phiến cứng rắn, bộ dáng đặc dị khiến Sở Thiên cũng không biết được đây là loại yêu thú nào.

"Kia là ngũ giai yêu thú Độc Giác Long ung," suy nghĩ của Lão hồ ly truyền đến, Sở Thiên vẫn như cũ không hiểu, nhưng hắn cũng không cần biết quá nhiều, chỉ riêng ngũ giai yêu thú, cũng là một tồn tại đáng sợ, có thể xưng là vương giả trong đám yêu thú, đủ để so sánh với cường giả Đẳng Thiên cảnh.

"Không thể nhiều lời, nữ nhân này không đơn giản, bị phát hiện cũng có chút phiền phức." Lão này lưu lại một câu nói, sau đó trốn trong ngọc bội, tựa như biến mất, ngay cả Sở Thiên đều không phát hiện được hắn tồn tại.

Nhìn thấy tướng mạo chủ nhân Độc Giác Long ung, Sở Vân cười phất tay chào hỏi, người này chính là hảo hữu trước kia Dương Tuyết. Nhìn thấy động tác này, Dương Tuyết từ lưng chim ung trực tiếp nhảy xuống khiến khí lăng xông lên, tựa như người trong chốn thần tiên.

Một tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên, Sở Thiên con người co rụt lại, hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì, Long Ung cũng không có hạ xuống, nàng này cách mặt đất chừng hơn trăm mét, nhảy xuống không chết cũng tàn phế.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Lạ lắm

Trong đông đảo tiếng kinh hô, Dương Tuyết từ trên không trung cao hơn trăm mét rơi xuống dưới, đến khi cách mặt đất bốn năm mươi mét gót sen đột nhiên ngưng tụ ra băng tinh, khó khăn lắm mới chống đỡ được thân thể mềm mại, sau đó từng bước một đi xuống, chân đạp đến nơi nào, sẽ xuất hiện tám băng ở nơi đó, hình thành một cầu thang băng băng.

Vô số ánh mắt sợ hãi thán phục dõi theo, thang băng dần dần rõ ràng, hiện ra khuôn mặt đẹp như vẽ, da thịt như tuyết, đôi mắt sáng có thần, miệng cười như không cười. Lục Châu xuyên thành dây chuyền mang trên cổ, cổ tay cổ chân là những vòng bích ngọc.

Dương Tuyết hạ xuống mặt đất, dọc theo hàng người đi đến trước cửa Sở Gia, chân ngọc không mang giày, chân trần giẫm lên mặt đất hiện ra một tầng băng mỏng, ngăn cách bụi đất với đôi chân của nàng. Người ở phụ cận ánh mắt cũng thay đổi, từng khuôn mặt ngẩn ra, nhưng nghĩ tới tu vi của nàng này lại không dám mảy may khinh nhờn.

"Vân ca, lâu rồi cũng không liên hệ, còn tưởng rằng đã quên ta rồi." Dương Tuyết không để ý tới người khác, tiến tới chỗ Sở Vân cười chào hỏi.

"Làm sao ta có thể quên được." Sở Vân mỉm cười trả lời.

"Nếu không có việc cần đến, chắc huynh cũng không tìm đến ta đi." Dương Tuyết đầy bụng phàn nàn.

Nghe vậy Sở Vân sắc mặt xấu hổ, tuy nói có nguyên nhân, nhưng bình thường không liên lạc, có việc mới viết thư, quả thật có chút quá mức. Nhanh tay đẩy Sở Thiên ra làm tấm bia: "Tiểu Thiên, tới bái kiến cô cô của ngươi."

Sở Thiên đi lên trước, cung kính thi lễ một cái. Nàng này cùng phụ thân có giao tình, còn tu vi của nàng nữa, đều làm hắn tâm sinh kính ngưỡng, nếu như được nàng chỉ điểm thì hắn sẽ tiến bộ không ngừng.

Dương Tuyết khách khí dịu hân, cười khanh khách nói: "ta cũng không có gì vậy nha."

Lại nói tiếp, Sở Vân hướng nàng giới thiệu đám người của gia tộc, sau khi gặp từng người liền dẫn nàng vào tộc nghị sự. Theo Dương Tuyết còn có mấy vị Ngưng Đan cảnh, tuổi tác đều hai ba mươi tuổi mà đã đạt tới Ngưng Đan cảnh tu vi, khiến chung quanh rất nhiều ánh mắt kính diễm nhìn lại, vênh vang đắc ý đi vào trong.

Phòng nghị sự, tộc trưởng Sở Phong an bài tốt chỗ ngồi, mời từng vị khách ngồi xuống. Sở Vân thì cùng Dương Tuyết thương thảo công việc chuyển này.

Sau một phen nói chuyện, Dương Tuyết gọi Sở Thiên tới phụ cận, tay áo hất lên, từng sợi tơ tằm nhanh chóng bay ra, quấn một vòng quanh người hắn,

nhắm mắt ngưng thần bắt đầu cảm ứng. Chỉ chốc lát sau, nàng mở hai mắt ra, sắc mặt có chút khó coi. Từ trong tay áo nhô ra một đầu ngón tay, ngón tay ngọc vuốt khê cổ tay, xác nhận.

"Hoàng mạch trung cấp?" Dương Tuyết quay đầu nhìn về phía Sở Vân.

Về phương diện tư chất, Phi Phi từng giờ trò, Sở Vân lại không rõ nguyên nhân, cũng không muốn xáo trộn kế hoạch của ái thê, đành phải kiên trì khê vuốt cảm.

Có chút ngưng định tâm thần, Dương Tuyết xin lỗi nói: "Không phải muội muội không muốn hỗ trợ, tư chất quá thấp. Nếu như không phải huyền mạch tư chất, cơ hồ ngay cả tư cách bước vào học viện đều không có."

Sở Vân sắc mặt trắng bệch: "Người cũng biết, thực lực không thể chỉ nhìn tư chất. Ta đã thuật lại sự tình trong thư, người đã nhìn qua chưa?"

"Nhìn qua, nhưng chút tình huống hiện tại chỉ tạm thời, nếu không có tư chất phi phạm, lúc đầu dù có thiên đại ưu thế, về sau cũng sẽ bị đuổi kịp." Dương Tuyết lắc đầu liên tục.

Sở Thiên cúi đầu nhìn không ra biểu lộ: "Ta tư chất có hạn, cha cũng không nên khiến cô cố khó xử."

"Im ngay, người lớn nói chuyện, há có phần tiểu hài xen vào." Sở Vân nghiêm nghị quát lui Sở Thiên.

"Ha ha, người người tu vi không ra sao, nhưng cũng biết rõ bản thân nha." một vị thiếu nữ mắt phượng đi theo nói, cùng các đồng bạn, nàng thân là học viên của Linh Vũ viện, tuy còn trẻ tuổi, lại thấy qua vô số chuyện, thấy nơi đây toàn những người kém cỏi, không khỏi sinh ra ý nghĩ khinh thường.

"Tiêu Bạch Phượng, người cầm miệng cho ta." Thấy lão sư muốn nổi bão, Tiêu Bạch Phượng thè lưỡi, hi hi cười một tiếng im ngay không nói.

Sở Vân lần thỉnh cầu: "Nhìn vào giao tình lúc trước, có thể mời người làm chủ hay không, trước tiên liệt vào đối tượng khảo sát cũng được."

Mặc dù nhiều năm không ra ngoài, nhưng những năm qua giao hữu rộng lớn, phương diện tình báo cũng không lạc hậu, hẳn biết rõ quyền lợi mà đạo sư có thể đem lại.

Dương Tuyết vẫn như cũ lắc đầu, lo nghĩ, lấy ra hộp gấm nói: "Muội muội tuy là đạo sư của học viện, cũng không thể tuyển nhận lung tung, để tránh tổn hại lợi ích của học viện. Năm đó gặp lúc nguy cấp được huynh giúp đỡ, đưa tặng linh hoàn đan, muội muội khắc sâu trong lòng, hiện tại không thể báo đáp, nhưng ta sẽ trả lại gấp mười lần thứ năm đó huynh cho ta."

Nói xong, để lộ nắp hộp, bên trong mười mấy khối linh hoàn đan bảo quang nội uẩn, mùi thuốc xông vào mũi. Đan này chính là tam phẩm linh đan, trong hộp lại có nhiều như vậy, giá trị có thể tưởng tượng.

Sở Vân sắc mặt đau thương, lại kiên định khoát khoát tay, cự tuyệt báo đáp như vậy. Dương Tuyết khòe miệng nhếch lên, thu hồi hộp gấm, trong mắt hiện lên một chút khinh thường. Mặc dù sự tình này có nguyên nhân, nhưng hẳn luôn cảm thấy, Dương Tuyết đã khác biệt với năm xưa, giống như phát sinh một ít biến hóa vi diệu, liền dừng việc cầu nàng lại.

Cảm thấy nơi đây qua nhàm chán, Dương Tuyết đang định cáo từ rời đi. Bỗng nhiên một thanh âm run rẩy vang lên: "Tiền bối ngài có nên xem qua hài tử của ta một chút không?"

Đôi mắt thoáng nhìn qua, gặp trung niên nhân, đang trơ mắt ra cười, thái độ khúm núm, vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy thiếu niên bên cạnh khuôn mặt non nớt, xương cốt thanh kỳ, tựa hồ có chút bất phạm, liền vung tay nhắm ra quần lấy cổ tay. Trắc nghiệm liền hoá vui mừng: "Huyền mạch cao cấp, không tệ, trước tiên liệt vào đối tượng khảo sát."

Nghe được lời này, vị Tiêu Bạch Phượng mắt lộ dị sắc, đằng một tiếng đứng dậy đi đến, lấy ra kim sắc minh bài đưa cho Sở Ca làm bằng chứng. Xem ra nàng rất hiểu ý Dương Tuyết, thậm chí có loại ăn ý nào đó.

Linh Vũ viện khảo sát đối tượng, hoàng mạch cao cấp có thể lấy được minh bài bằng đồng, huyền mạch trung cấp có thể lấy được ngân bài, Sở Ca chính là tư chất huyền mạch cao cấp, đương nhiên là có tư cách lấy được kim bài. Còn tư chất Địa giai trực tiếp trúng tuyển, cho nên không cần cân nhắc.

Tứ trưởng lão liên tục thờ dài, sau đó không dám quấy rầy, mang theo sắc mặt mừng như điên mang Sở Ca đi. Thấy thế Dương Tuyết trầm nghĩ, có thể phát hiện người có tiềm lực ở đây, chuyện này cũng không phải tốn công vô ích.

"Khi đã đến đây, không bằng nhìn thêm vài người, nói không chừng còn có thể biến phế thành bảo." Vừa nghĩ đến đây, Dương Tuyết cùng Sở Phong nói chuyện, đề hẳn thông báo cho tiểu bối trong tộc đến đây. Nghe được điều này, không cần tộc trưởng hạ lệnh, Tứ trưởng lão nhanh chóng phái thủ hạ truyền tin. Không lâu sau, Dương Tuyết lần lượt xem qua từng người có biểu hiện xuất sắc trong trận so tài.

Tơ tằm từ tay Sở Phi Dương rút về, Dương Tuyết tiếc nuối nói: "Tuổi tác quá lớn, đáng tiếc đáng tiếc." Sở Phi Dương biến sắc một chút, liền khôi phục lại bình tĩnh, âm áp mỉm cười, chấp tay cảm tạ nàng đã khổ cực.

Tìm kiếm một vòng, không phát hiện người có tiềm lực. Dương Tuyết có chút thất vọng, chậm chạp muốn đi ngay, dọc đường ánh mắt như bị thu hút tới một nơi: "Nha đầu, tới đây."

Nghe vậy Sở Sở hé miệng không nói, trong ánh mắt hiển hiện vẻ quật cường, tay nắm lấy ống tay áo Sở Vũ, đứng yên một chỗ. Nàng thuận theo cha chạy đến nơi đây, nhìn thấy Dương Tuyết cự tuyệt Sở Thiên, trong lòng liền không thích nàng này, không muốn có bất kì liên hệ nào với nàng ta.

Không đợi Dương Tuyết nói nhiều, Tiêu Bạch Phượng hai mắt nhú lại, mang theo khí tức nguy hiểm chậm rãi đi tới, theo bước chân tới gần, nguyên lực ba động như là sóng dữ, liên tục không ngừng truyền ra từ trong thể nội, bầu không khí ngưng đọng.

Sở Vũ chủ tu luyện được, chỉ có tu vi uẩn khí cảnh, nỗ lực bảo hộ nữ nhi ở sau lưng, dùng toàn lực phản kháng. Sở Phong cùng Sở Vân thân hình lóe lên, toàn thân nguyên lực tung ra, tay rút trường kiếm ra khỏi vỏ, nguyên lực ngưng tụ nơi thân kiếm.

Hai người dốc sức hợp tác, Tiêu Bạch Phượng lại tùy ý phát huy, nhưng cũng không cản được khí thế của nàng này, trên trán mồ hôi cuộn cuộn rơi xuống toàn thân xương cốt rung động, giống như không chịu nổi gánh nặng, tùy thời đều có thể vỡ vụn. Bởi vậy có thể thấy được, bên trong Hóa Cung cảnh của Liệt Nham thành tuy có vô số cường giả, nhưng cũng Ngưng Đan cảnh so sánh, tựa như khác nhau một trời một vực.

"Dừng tay." Song phương sắp đề nén không được khí tức bạo động, khí thế cuộn cuộn, Dương Tuyết liền lên tiếng. Nghe nàng mở miệng, Tiêu Bạch Phượng bình ổn khí tức, nguyên lực thu hồi vào trong thể nội, không khí khôi phục như cũ. Thấy thế hai người Sở Vân cũng không động thủ, nhanh chóng mượn sườn núi xuống thu kiếm vào vỏ.

"Ngươi muốn làm gì, hành động như vậy lại muốn đẩy ta vào thế bất nghĩa. Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, Vân ca chính là ân nhân của ta. Vậy mà dùng nguyên lực áp bách, uống công ta cẩn thận dạy bảo, tu vi lại dùng vào lúc này, trở về viện đóng cửa tự phạt mấy tháng đi." Dương Tuyết thần sắc nghiêm nghị, không nói nhiều, Tiêu Bạch Phượng thì thu hồi ngạo khí, liên tục cười bồi xin lỗi.

Vị nữ học viên này trên mặt khiêm cung, thần sắc sợ hãi, nhưng trong lòng cười thầm. Lão sư sao lại trừng phạt nàng, chả nhẽ lại vì tên tiểu nhân vật này. Không được, nhanh nhanh kiểm chế lại, phì cười ra đây, thực sự chọc giận nàng kia mới thật bị kích.

Từ đầu đến giờ, Dương Tuyết cư xử đều hợp tình hợp lý, để cho người ta tìm không ra bất kỳ tật xấu gì, làm quá lên thật sự có chút quá phận. Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng Sở Vân sự lạ lẫm với nàng càng tăng lên.

Sở Vân nhìn qua Dương Tuyết, không tìm ra một chút quen thuộc nào, phảng phất như nhìn một người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Thù cũ

Hung hăng răn dạy Tiêu Bạch Phượng một trận, Dương Tuyết nhìn chăm chú Sở Sở một lát, mỉm cười rồi đi trở về chỗ cũ. Có thể làm cho lòng nàng có cảm ứng, nàng này chắc hẳn có chỗ bất phạm, nhưng thân phận nàng cỡ nào, thấy thiên tài giống như cá diếc sang sông, nhiều vô số kể. Chủ động mở miệng đã được tính là phá lệ, người khác không muốn cũng không gây ảnh hưởng đến nàng chút nào.

Mất thấy bầu không khí có chút không đúng, chính sự đã làm xong, nàng liền muốn dẫn người rời đi, Tứ trưởng lão hết lời giữ lại, một mặt sai người chuẩn bị yến hội. Cảm thấy hẳn rất chân thành, liền lưu lại dự tiệc. Trong bữa tiệc, nàng cùng Sở Vân cũng không nói gì, lại cùng Sở Phong và các trưởng lão khách khí một phen.

Đám người chen chúc đứng trước cổng tiễn biệt Dương Tuyết, đám người của học viện bỗng hô lên một tiếng, đội ngũ độc giác ung sắp xếp chỉnh tề trên mặt đất. Các thể lực trong Liệt Nham thành đều đến xem, lại cũng không dám tiến vào quấy rầy, tụ tập ở đây chiêm ngưỡng phong thái cao thủ.

Đối với việc này đám người của học viện cũng lơ đãng, từng người cười trên lưng chim ưng, chuẩn bị sẵn sàng vận sức chờ phát động. Dương Tuyết đang định đi lên, trong lòng rung động mãnh liệt, thân thể mềm mại chấn động, nguyên lực băng hàn thoát ra từ thể nội, phía sau ngưng kết thành một chiếc cánh màu lam, chiếc cánh hình dáng dần dần rõ ràng, một cỗ ba động kinh người lan tràn ra.

Con người Dương Tuyết từ đen biến thành lam, quay đầu nhìn về một góc đường, nơi kia là nơi đứng của Tổng gia, bên người Tổng Ngọc chợt có phong tuyết bay xuống, hai mắt khép hờ tóc dài lộn xộn, quanh thân cấp tốc nhiễm lên tầng sương lạnh, ban đầu màu sắc trắng bệch, sau thay đổi dần thành đen nhạt. Hàn khí Kinh khủng phóng lên tận trời, như muốn đem một phương thiên địa đông cứng lại.

Đám người thấy dị tượng này, đều sinh lòng kinh ngạc, Dương Tuyết thân ảnh lóe lên, thấy không rõ động tác như thế nào, đã xuất hiện trước mặt đối phương. Ngọc thủ nhẹ nhàng linh hoạt lật một cái, dáng như hồ điệp vỗ cánh, tránh đi chương kích tự vệ, năm ngón tay nhỏ ra bắt lấy cổ tay của Tổng Ngọc khiến hắn cảm thấy nguyên lực bị cắt đứt, thân thể mềm nhũn, không sử dụng được chút lực nào.

Tộc trưởng Tổng hiền cùng mấy vị trưởng lão thấy thế liền kinh hãi, nguyên lực quanh thân phun trào, muốn thực giải cứu đệ tử. Dương Tuyết hai cánh phía sau khẽ vỗ, nhẹ nhàng bay đi, giữa trời hóa thành băng trụ, ghim trúng nơi yếu hại của từng người, người trúng chiêu chợt cảm thấy nguyên lực ngưng kết, huyết dịch dừng lại, chuẩn bị xong các tuyệt kỹ, nhưng không còn khí lực chèo chống liền mất đi hiệu lực.

Cùng lúc này Dương Tuyết thể nội khí tức tăng mạnh, lan tràn ra ngoài thiên địa, phụ cận không khí trì trệ. Nguyên lực mệnh môn như lũ quét bộc phát, bên trong không gian giống như có vòng vòng gọn sóng trùng điệp tác động đến xung quanh. Nhìn qua thân ảnh của nàng, tâm thần mọi người đều rung

mạnh, tỏa ra cảm giác không thể ngăn cản.

"Tiền bối..." Tống Hiến khàn giọng nói, nhi tử bị bắt đi khiến hắn mười phần hối hận, trách cứ mình vì sao lại muốn tới nơi này xem náo nhiệt.

Dương Tuyết cũng không để ý đến hắn, mà nhắm hai mắt lại, giống như đang cẩn thận cảm ứng đồ vật nào đó. Đám học viên xung quanh kịp phản ứng, đều vây quanh người đạo sư, từng người bộc phát ra khí tức mạnh mẽ, chấn nhiếp đám người Tống gia.

Đám người Tống gia thấp thỏm lo âu, Tống Ngọc lấy lại tinh thần, vội mở miệng nhắc nhở: "Ta không bị làm sao cả, mọi người không nên gấp gáp." Hắn thấy, vị tiền bối này tu vi cao như thế, nếu muốn giết hắn, coi như mạng hắn lòn gấp mười lần thì cũng chỉ tốn một ý nghĩ mà thôi.

Nghe vậy trong lòng mọi người đều an tâm một chút, lo lắng chờ đợi, quanh thân Tống Ngọc hàn khí nồng đậm, ngay cả gương mặt đều ngưng kết một tầng sương mỏng, mà đôi cánh phía sau Dương Tuyết khẽ chấn động, trên đó u quang lấp lóe không ngừng, cả hai hô ứng lẫn nhau, lại giống như đối thoại. Khiến trong lòng mọi người cảm thấy thật kỳ lạ.

Thật lâu sau Dương Tuyết mở mắt buông tay, một đôi mắt sáng nhìn chăm chú Tống Ngọc, gương mặt xinh đẹp lộ ra biểu lộ chấn kinh, trong miệng lầm bầm "Huyền Ma thể chất, Địa giai võ mạch."

Nghe được câu nói này, Tống Ngọc trong lòng không hiểu, nhất thời lại quên đi sợ hãi, đánh bạo mở miệng hỏi: "Tiền bối, Huyền Ma thể chất là gì. Còn võ mạch, trải qua khảo linh kiểm nghiệm, ta hẳn là huyền mạch cao cấp."

"Không sai, nhưng nhờ thể chất mà tư chất của ngươi tăng lên, vừa vặn đạt tới Địa giai." giải thích một chút, thấy đối phương còn muốn hỏi, Dương Tuyết liền chặn lại: "Chút tình huống hiện tại có cơ hội ta sẽ nói tỉ mỉ, ngươi có nguyện làm đệ tử của ta hay không, sau này sẽ nghe ta dạy bảo?."

Tống Ngọc còn chưa trả lời, phụ thân hắn Tống Hiến đã lộ vẻ cuồng hỉ, khó kìm lòng nổi nói: "Hắn nguyện ý, được tiền bối thương thức, Tống gia vô cùng cảm kích."

Lần giao thủ mặc dù ngắn ngủi, nhưng Tống Hiến biết rõ nàng này tu vi thông thiên, đừng nói làm sư phó nhi tử, dù là sư phó của chính mình cũng dư xài. Huống chi nhóm người này, tu vi đều hơn xa phe mình, nếu có thể tới kéo chút giao tình, thật là một chuyện đại hỉ, cầu còn không được.

Dương Tuyết lại không để ý tới hắn, chỉ quan tâm tới người sắp thành đệ tử này. Tống Ngọc cũng không phải một kẻ ngu, con mắt chuyển động khách khí hỏi: "Xin hỏi tiền bối đến từ nơi nào, có thể cho ta biết một chút hay không?"

Nghe vậy tay nàng che miệng cười khẽ, tay hạ xuống nhưng khóe mắt vẫn có lưu ý cười: "Tiểu gia hỏa này ta thấy ngươi đang cẩn thận quá mức. Ngươi có biết là biết bao người muốn được như ngươi không?"

Tống Ngọc chấp tay cười làm lành nhưng lại không hé miệng, Dương Tuyết hơi nháy mắt, Tiểu Bạch Phượng lĩnh hội ý tứ, nhẹ nhàng bước tới phụ cận, lật tay thì thắm một hồi, cũng cho hắn nhìn ngọc bài chứng minh thân phận.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh hỉ, Linh Vũ viện đệ tử, vốn định đợi thực lực mạnh hơn một chút, thì bản thân sẽ đăng ký vào học viện, không ngờ hiện tại có thể gặp được đạo sư của học viện, so với ý nghĩ lúc đầu không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Tình huống hiện tại đã rõ, vậy liền không cần do dự. Tống Ngọc liền quay người lại, hai đầu gối quỳ xuống đất, cung kính làm lễ bái sư, trong miệng cao giọng nói: "Tạ ơn sư phó đã thu ta làm đồ đệ."

Đội lễ tiết qua đi, Dương Tuyết mỉm cười đem hắn đỡ dậy, từ chối nhã nhận việc Tống Hiến mời nàng đến tộc làm khách mời, để Tống Ngọc đi nói rõ tình huống hiện tại, còn mình cùng Sở Văn chào hỏi một chút, đợi Tống Ngọc trở về liền đem người lên đường rời đi.

Bởi vì tọa kỵ không đủ, nàng để Tiểu Bạch Phượng cùng Tống Ngọc ngồi chung một chỗ. Cho dù thân là Tống gia công tử, cũng Tống Ngọc cũng chưa từng ngồi lên yêu thú, trong lòng vừa khấn trương vừa mừng rỡ, hướng Tiểu Bạch Phượng luôn miệng nói tạ ơn.

Trong nhóm học viên của học viện ở đây Tiểu Bạch Phượng là người trẻ tuổi nhất, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, khí chất cao quý, như là một con Phượng Hoàng kiêu ngạo, tướng mạo rất đẹp, Tống Ngọc một lòng tu luyện, lần đầu cùng nữ nhân tiếp xúc, không khỏi có chút đỏ mặt.

Thấy hắn như thế Tiểu Bạch Phượng cũng thu lại vẻ cao ngạo, nháy mắt nói yêu: "bây giờ đã là người một nhà, khách khí làm gì, tới học viện nếu có gì thắc mắc cứ hỏi ta." đám người đến đây toàn là đệ tử phổ thông của học viện, chỉ có nàng là đệ tử của Dương Tuyết, nay lại có thêm một đệ tử nữa là Tống Ngọc.

Linh Vũ học viện, đạo sư muốn tuyển đệ tử sẽ có nhiều cách, một là lựa chọn trong đám đệ tử của học viện, hai tìm kiếm nhân tài ở bên ngoài thu làm đệ tử cũng đặc biệt dẫn vào học viện. Tiểu Bạch Phượng và Tống Ngọc là hai kẻ như vậy.

Vô luận loại nào, một khi trở thành đệ tử của đạo sư, liền thu được một thân phận không nhỏ trong học viện, đều sẽ mang trong mình danh hiệu thiên kiêu. Khi cùng là thiên kiêu, Tiểu Bạch Phượng đương nhiên sẽ không làm cho hắn khó xử.

Tống Ngọc ngồi sau lưng Tiểu Bạch Phượng, ngồi chung với nhau ra lệnh cho độc giác ung bay lên. Tứ giai phi hành yêu thú, tốc độ vô cùng nhanh chóng, cất cánh lên sau một cái chớp mắt liền biến thành một điểm đen một chớp mắt sau đã không thấy tung tích.

Tất cả mọi việc diễn ra, Sở Thiên đều quan sát toàn bộ, khuôn mặt biểu lộ vẻ hồ hững, nhưng trong áo hai tay nắm chặt, móng tay cắm vào trong da thịt, huyết dịch tràn ra nhưng hắn không nhận thấy được đau đớn. nhục thể đau đớn đều không bằng nỗi đau trong tâm hồn hắn.

Giờ này khắc này, hần mới rõ ràng cảm nhận được tầm quan trọng của thực lực, nếu không có thực lực, thì tất cả giao tình cũng chỉ là những lời vô nghĩa, cuối cùng đem lại tiện nghi cho người khác.

Tổng Ngọc vốn thiên tư hơn người, luận thực lực cũng xếp trong ba người trẻ đứng đầu của thành này. Bái Dương Tuyết làm vi sư, bước vào Linh Vũ viện, tiến bộ sẽ không thể nào tưởng tượng được. Mặc dù Sở Thiên luôn luôn lạc quan, lúc này cũng cảm nhận được áp lực đang đè nặng trên vai mình.

Nghĩ thật lâu, Sở Thiên hung hăng cắn răng một cái, mặc kệ như thế nào, dù việc vượt qua Tổng Ngọc là vô cùng khó khăn nhưng hần sẽ nhất định làm được. Bởi vì, hần sẽ không bao giờ muốn rơi vào cảnh tính mạng của bản thân mình lại đặt trong tay của người khác.

Hôm nay việc vui liên tục đến, Tổng hiền bận bịu an bài tộc nhân thu xếp yến hội, nhi tử được đem đi Linh Vũ viện, sự tình này khiến hần phải mở một yến hội thật lớn. Điểm mấu chốt hiện tại là bất kì thế lực nào muốn động vào Tổng gia thì trước hết phải nghĩ cách chịu đựng được lửa giận của Linh vũ viện đã.

Sau này hần sẽ an bài người đem chuyện hôm nay thêm mắm thêm muối lan truyền ra, chắc chắn sẽ làm không ai không biết, không người không hay, sự tình này mặc dù đơn giản, nhưng nếu vận hành thoả đáng, thậm chí có thể trở thành một tầng bảo vệ cho gia tộc.

Đang muốn vui mừng hớn hờ trở về, chợt nhìn thấy Sở Vân khuôn mặt uể oải, liền chậm rãi đi đi đến đến nói thầm bên tai: "Sở Vân, Linh Vũ viện tuyển chọn người mà không phải ta, nhưng ngươi cũng không thể trúng tuyển. Sự thật hiện tại đã chứng minh, nhi tử của ta đã hơn xa đứa con phế vật kia của người rồi"

Hần không thêm để ý Sở Vân sắc mặt xanh xám, quay người thần nhiên rời đi, thẳng đến khi đi ra gần mười mét, thanh âm cũng không che giấu, ầm ầm vang lên: "Cả đời này ngươi sẽ bị ta áp chế đến chết cũng không lật người lại được, ha ha ha."

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Đồn ngộ

Đêm khuya hạ xuống, yên lặng như tờ, trong một gian phòng yên tĩnh, lơ mơ trong ánh nến, Sở Vân một mình tự rót tự uống, giữa lông mày ẩn hiện khí tức u sầu.

Bỗng nhiên, một cơn gió nhẹ thổi qua cửa sổ. Sở Vân cũng không quay đầu lại đặt chén rượu xuống, thần sắc trở nên đáng ghét, chậm rãi nói: "Bọn họ đều đi rồi?"

Ánh nến chiếu không tới chỗ tối tăm, nghe không ra chút động tĩnh nào, một đạo thân hình bỗng hiện ra trong tầm mắt, bởi vì hoàn cảnh u ám, nhìn không rõ ràng thân ảnh, chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh mờ mờ.

Thân ảnh mờ mờ mở miệng, ngữ khí có một chút tức giận: "Hồ Thắng, Triệu Long hai kẻ này đi không một lời từ biệt, khiến người của chúng ta thiếu đi hơn phân nửa. Nhiều năm tình cảm thật không ngờ không còn chút ý nghĩa gì với họ."

"Cũng bình thường thôi, các người cũng đã thấy rồi một thiên tài như ta cũng chỉ còn bộ dáng như ngày hôm nay, còn bị tên Tổng hiền lăng mạ trước mặt mọi người, sẽ không tránh khỏi bức bối, đi cũng tốt. Khương Lôi huynh đệ, ngươi vì sao không đi?" Cho dù luôn luôn lạc quan, hôm nay gặp phải tình cảnh này Sở Vân không khỏi nản lòng thoái chí.

Khương Lôi kiên định nói ra: "Ta là sẽ không rời khỏi Vân ca. Những kẻ kia coi lời thề năm đó chỉ là gió thoảng qua, thật trơ trẽn."

"Hào huynh đệ, bao năm qua đã khiến ngươi khổ cực rồi." Sở Vân hơi chút cảm khái, ổn định cảm xúc, liền hỏi chính sự: "Tình huống của người kia vẫn ổn định chứ?"

Hai người nhiều năm cộng tác, rất ăn ý. Hần nói không có nhiều minh bạch, nhưng Khương Lôi đã hiểu hết, lưu loát báo cáo: "Theo ta thấy, những người còn lại đều trung thành, không thì đã sớm theo hai người kia đi xa. May mà quá trình tình báo từ đầu đến cuối nắm giữ trong tay của ta, không có tạo nhiều loạn lớn, sau khi bổ xung thêm nhân lực, việc vận chuyển sẽ không có ảnh hưởng quá lớn."

"Nhân thủ tuyển thà thiếu không ầu, lai lịch bối cảnh nhất định phải tra rõ ràng, không thể để gian tế lẫn vào." Sở Vân vạch ra yếu điểm, Khương Lôi liền gật đầu. Hai người trò chuyện một chút, Khương Lôi tự động rời đi, lưu lại Sở Vân một người trong phòng. Mặc dù rất muốn bồi Vân ca nâng ly, nhưng trải qua này biến động lần này, công việc bề bộn, đợt lần khác sẽ ở lại lâu hơn.

Sau khi Khương Lôi đi, Sở Vân uống tiếp mấy chén, chệnh choáng đi lên, không khỏi nhớ tới chuyện hôm nay. Thực tế đối với Dương Tuyết hần cũng không oán hận, mà thê lương trong lòng càng nhiều. Trong lòng hoảng hốt, không khỏi nhớ tới ký ức lần gặp nhau trước kia.

...

Cái gọi là ân tình kia chính là lúc hân tham gia khảo hạch vào Linh Vũ viện, năm đó Dương Tuyết không có địa vị hiển hách, ngoại trừ tư chất tu võ, vền vẹn là tiểu nha đầu bối cảnh phổ thông.

Trong trận tuyển chọn Dương Tuyết gặp phải cường địch, khó khăn mới chiến thắng được, thể lực mười không còn một, đứng trước trận tỷ thí tiếp theo, nếu không có đan dược khôi phục thể lực tất thua không thể nghỉ ngơi.

Dương Tuyết cá tính độc lập, không thích cầu người khác, nhưng không thể không hạ mình hướng tới bốn phía xin giúp đỡ, lại không ai để ý tới. Lấy bối cảnh của nàng, không có bằng hữu giàu có, tuổi nhỏ nàng dung mạo cũng không quá xuất chúng, khuôn mặt cũng chỉ còn vẻ non nớt, không hề giống tuyệt đại phong hoa như hôm nay, người bình chẵn sẽ không vì một người lạ mặt mà đưa ra đan dược quý giá.

Tại thời khắc mấu chốt, Sở Vân khẳng khái xuất thủ tặng linh hoàn đan cho nàng, đại khái là đi xin thuốc không được, con mắt hoảng loạn của Dương Tuyết đã đảo động tâm hồn hân. Đến nay hân còn nhớ kỹ khuôn mặt mừng đến phát khóc của Dương Tuyết, có lẽ lúc đó trong mắt nàng, linh hoàn đan cũng không phải là được hoàn đơn giản, mà đan dược quyết định tương lai của nàng.

Phục dụng đan dược chữa trị thương thế, Dương Tuyết trở lại mười thành thực lực, thuận lợi đi qua con đường tiến vào học viện, được Linh Vũ viện chọn làm học viên. Sau trận đấu này, nàng tìm tới Sở Vân, cảm ơn không ngớt, thậm chí nói rằng muốn lấy thân báo đáp, đều bị hân từ chối nhã nhặn. Sở Vân cười ha ha mấy tiếng, lấy ra rượu ngon đãi khách, cũng coi nàng là bằng hữu của mình, hôm đó hân với nàng uống say hân một đêm không tỉnh.

Khi ly biệt nàng lưu lại phương thức để liên lạc, nói Sở Vân có việc nhất định phải tìm nàng, thiên sơn vạn thủy tất tự mình tìm đến, cuối cùng nói cả đời không quên được ân đức này. Nói xong, thừa dịp Sở Vân không chú ý, vụng trộm thòm hân một cái, khiến hân ngây ngốc hồi lâu, cười khanh khách rời đi, vượt qua góc đường biến mất khỏi tầm mắt.

Trong ánh nến mờ nhạt Sở Vân một lúc sau mới tỉnh lại, tự giễu cười một tiếng, nghĩ đến chuyện cũ năm xưa, không khỏi lắc đầu, nhưng hồi ức này có lẽ hân sẽ không bao giờ quên.

...

Đêm nay Sở Thiên cũng không ngủ được, lúc Tống Hiền cùng phụ thân đối thoại, hân đều nghe thấy hết. Câu nói kia âm lượng tuy nhỏ, nhưng cũng không thể gạt được tinh thần lực nhạy cảm của hân. Bởi vì mình khiến Sở Vân bị nhục nhã, khiến hân không thể chịu được.

Vị đạo sư của Linh Vũ viện là người quen của phụ thân, bởi vì mình tư chất bình thường, vô luận như thế nào cũng không chịu thu nhận. Mà Tống Ngọc cùng nàng vốn không quen biết, lại được nàng coi trọng như vậy. Loại sự tình này bỗng nhiên phát sinh, như sấm sét giữa trời quang, chấn tỉnh tâm hồn non nớt của hân, khiến đôi mắt hân già dặn hơn nhiều.

Suy tư thật lâu, cuối cùng tỉnh ngộ, tựa hồ nhưng có một thứ gì đó, đang biến hoá về chất. Khí tức của hân càng thêm trầm ổn, mục tiêu cường giả ngày càng kiên cường không thể lay chuyển, cả người khí chất thay đổi, có thể nói đều thăng hoa.

Suy nghĩ nhiều cũng vô ích, lúc này hân không tài nào ngủ được, Sở Thiên lúc này thôi động tinh thần lực, hạt xanh trong bụng, chậm rãi hóa thành thanh vụ nhàn nhạt, từng sợi thâm nhập vào Nê Hoàn Cung, một bên rèn luyện tinh thần lực, một bên linh năng chùy đồng thời đánh, tinh thần lực dần dần củng cố ngưng thực. Mọi thứ cứ chậm rãi xảy ra.

Đột nhiên, linh năng bạo động không hề có sự báo trước, linh chùy đang nện vào tinh thần lực lập tức vỡ vụn, cấp tốc lan tràn ra, một nháy mắt sau tinh thần lực bỗng có thêm một tia sáng ngân sắc.

Bình thường tinh thần lực đều trong trạng thái bình ổn, dù có linh chùy rèn luyện, cũng chỉ hơi nổi sóng, lúc này lại giống sóng biển thủy triều phun trào mà ra, giống như muốn thôn tính hết thầy ý chí.

"Cái gì?" Trong ngọc bội, lão hồ ly già nua bàn tay lắc một cái, sách nhỏ xưa nay coi như trân bảo rơi vào một góc bảo điện lão cũng không chú ý tới. Lão này chau mày, suy tư thật lâu, tự lẩm bẩm: "Đốn ngộ?"

Tu luyện võ đạo tiến hành theo chất lượng, nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ, đốn ngộ là một trong số đó. Thánh Vũ đại lục, hạng người kinh tài tuyệt diễm đếm không hết, lại không ai có thể giải thích nguyên lý bên trong. Duy nhất xác định được là, mỗi lần đốn ngộ, bản thân đều có thể thu được chỗ tốt rất lớn, một chút người may mắn thậm chí có thể so sánh với cơ duyên thông thiên.

Nhưng điều tiếc nuối là, đốn ngộ không thể bị người ta khống chế. Khiến nhiều người tiếc nuối, chỉ có thể chờ phúc duyên. Nhưng ở sâu trong nội tâm, không ai không thầm chờ mong, đốn ngộ có thể xảy ra trên người của mình, cho dù tỷ lệ so với bánh tẻ trên trời rơi xuống cũng không cao hơn bao nhiêu.

Lão hồ ly thậm chí có mắt hăm mộ, Sở Thiên bản nhân không hề hay biết, tâm thần ngưng định, dù là phát giác được tinh thần phóng túng bạo động, cũng không thể dao động hân mấy may.

Tinh thần nhắc lên trùng điệp sóng lớn, trong Nê Hoàn Cung liên tiếp, không ngớt không ngừng, nhưng Sở Thiên ý niệm như thép, bất động thúc giục tinh thần lực hấp thu hột xanh.

Khác thường ở chỗ, khi tinh thần lực không ngừng tăng lên, tốc độ hấp thu cũng cấp tốc tăng lên, bắt đầu còn không hết sức rõ ràng, nhưng về sau khiến lão nhân vẻ mặt chấn kinh, cao hơn bình thường mười mấy lần, đồng thời vẫn còn đang tăng lên.

"Mẹ nó cũng quá bất công đi." Lão hồ ly ánh mắt chớp động, cũng không nhìn được vắng tục. Huyết Đồng Linh Hồ tộc trời sinh liền có hơn người thiên

phú, thân là lão tổ tộc này, phương diện này tự nhiên kháng tính cực mạnh, nhưng lúc này cũng không thể kiềm chế được, lần này Sở Thiên đã đạt được thứ mà biết bao người ao ước.

Chú ý đến thời gian đột ngộ càng dài, lão nhân càng không bình tĩnh, mở đầu còn có lộ ra khuôn mặt tiên phong đạo cốt, nhưng tiếp theo hô hấp dần dần nặng nề, về sau ánh mắt cũng xích hồng, ghen tỵ muốn chết.

Thâm nghĩ lão tổ ta năm đó vì tu hành tinh thần lực, nhận hết bao nhiêu vất vả cũng chỉ có thể ngậm ngùi, sao không thấy đạt được đột ngộ, vì sao trước mặt chỉ là tên tiểu tử luyện thể cảnh, tu vi cũng chỉ bằng sáu kiến, không hiểu sao lại đột ngộ, trời xanh thật bất công, tức chết lão phu a.

Lau đi mồ hôi chảy như thác ở trên trán, lão hồ ly ghen hòng nhìn trần trời, tốc độ này, bảy tám chục lần có hơn, hơn nữa còn đang gia tăng, người so với người sao lại bất công khiến người ta tức chết, hắc trong nháy mắt có loại rung động muốn khóc.

Tinh thần như thủy triều bành trướng đến mức cực hạn, bỗng nhiên nổ tung chia làm mấy chục đạo bắn tung tóe khắp nơi, vụn vụn quần quanh nhau ngưng tụ thành vòng xoáy xoay chậm chậm, một cỗ hấp lực kinh người từ đó sinh ra, tựa như hóa thành cự mãnh thôn thiên phệ địa. Miệng rộng mở ra, trong bụng hình thành một cơn gió lốc, hột xanh không ngừng vỡ vụn, hóa thành sương mù màu xanh đậm bị cơ thể thu nạp.

Sau đó, hột vỡ vụn càng ngày càng nghiêm trọng, nơi cứng rắn nhất cũng đang dần dần rã ra. Tinh thần cự mãnh mở rộng miệng máu, bên trong thú đồng tựa hồ thấy hạt kia không chịu thua sinh ra nổi giận, lực đạo gió lốc đột ngột tăng như một cơn bão quét về phía thứ cứng đầu kia.

Phần hột còn lại khê động, rạn nứt càng lớn, cuối cùng biến thành từng mảnh vỡ xanh đậm, từng khối bị nuốt vào, cự mãnh dựng thẳng thân thể từng mảnh từng mảnh xanh đậm dần bị luyện hoá.

"Cuối cùng cũng kết thúc." Lão hồ ly chậm rãi thở ra một hơi, vỗ vỗ vào vai hai cái, các khớp xương của hắn như không chịu được thứ bản thân vừa thấy được. Nếu như hắn không có tâm thần kiên định, nhất định đã chết vì bệnh tim.

Nhưng mà, khi lão nhân hơi thả lỏng một chút, một loại tinh thần dị dạng ba động từ Nê hoàn cung của Sở Thiên lan tràn mà ra, lại làm hắn sắc mặt cứng ngắc, biểu lộ trở nên dị thường đặc sắc.

"dấu hiệu thành tựu niệm sư." thấy Sở Thiên không muốn bỏ qua chuyện tốt này, lão hồ ly cười khổ không ngừng, chỉ cảm thấy hắn đã sống không biết bao năm tháng trải qua không biết bao nhiêu việc lạ lùng nhưng truyện hôm nay cũng khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xưng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Phong ấn

Trong Nê Hoàn Cung của Sở Thiên, vòng xoáy tinh thần điên cuồng xoay tròn, cấp tốc hấp thu sương mù xanh đậm. Đến khi một tia cuối cùng bị hấp thu, vòng xoáy bỗng nhiên trì trệ, sau đó dần dần tan ra.

Tiêu hóa xong toàn bộ thanh hạch yêu quả, tinh thần lực của Sở Thiên bành trướng gấp không biết bao nhiêu lần, biến thành một đại dương mênh mông. Nhưng mà, toàn bộ Hải dương tinh Thần như một cơn lốc xoay tròn, không ngừng hội tụ vào trung tâm. Theo thời gian dần trôi, lực đạo gió lốc dần dần suy yếu, chính giữa lại xuất hiện thêm mấy điểm sáng.

Không lâu sau, gió lốc hoàn toàn biến mất, Nê Hoàn cung lại gần như trống rỗng, trung tâm quang mang đại thịnh, chiếu sáng toàn bộ không gian, tia sáng chậm rãi tán đi, một tiểu nhân xuất hiện, ngũ quan giống y hệt Sở Thiên, chỉ là hình dáng không rõ rệt mà lại hơi mơ hồ.

*tiểu nhân: người tí hon.

Trong phòng, Sở Thiên nhắm mắt ngưng thần, xếp bằng ở giường mi tâm dường như có một điểm sáng đang lấp loé, trong không khí phụ cận dường như có từng vòng tinh thần lực chậm rãi tản ra. Trong ngọc bội lão hồ ly từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, tay vuốt râu bạc trắng cố gắng trấn định nói: "Thần hồn ngưng tụ, niệm sư đã thành."

Tiếng nói vừa dứt thì cũng là lúc tơ bạc xuất ra ngoài cơ thể, rất nhanh cả khuôn mặt đều bị cuốn trong từng lớp tơ bạc. Trong đầu Sở Thiên linh năng phảng phất như nhận được một lời kêu gọi nào đó, như giang hà chảy xiết tiến về Nê Hoàn cung. Cho dù Sở Thiên có ý chí kiên định gấp trăm lần người bình thường nhưng lòng mây cũng không khỏi nhũn lại, hiển nhiên đang phải chịu kịch liệt đau nhức.

Khi ngưng tụ linh chùy tôi luyện tinh thần lực hắn chỉ phân ra một chút linh năng tiến vào Nê Hoàn cung, cũng đã khiến hắn mồ hôi lạnh chảy ròng, hiện tại toàn bộ linh năng một mạch tiến vào, đau đớn khó có thể tưởng tượng ra được. Nếu không phải thân đang ở trạng thái đột ngộ, thì trận đau nhức này thừa sức có thể khiến hắn trở thành người ngơ ngẩn.

Gặp tình hình này, lão hồ ly đang giả vờ vuốt râu bạc trắng, xem chút nữa đã nhỏ hết mớ râu dưới cằm, tròn tròn con mắt há to mồm nói: "Linh năng vào Nê Hoàn cung, cũng được?"

Chẳng trách hần kinh ngạc như thế, mặc dù huyết đồng Linh Hồ có tính thần thiên phú, nhưng chuyện Sở Thiên đang làm lúc này cũng không phải một nhiệm vụ nhỏ nhỏ có thể làm được. Chắc chắn tình hình hiện tại là do Đốn ngộ làm ra.

Trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, nhưng cuối cùng Sở Thiên cũng có thể thích ứng với cảm giác đau đớn này, dần dần bình tĩnh trở lại. Linh năng dần ngập tràn trong Nê Hoàn Cung, tiểu nhân ngưng kết từ thần hồn kia lúc đầu có chút ẻo lả, khi linh năng toàn bộ tiến vào Nê Hoàn cung thì bất ngờ mở mắt, trong mắt lộ mang lấp lóe, chu cái miệng nhỏ muốn thôn tính linh năng, đem toàn bộ lượng linh năng lớn như vậy nuốt vào bụng.

Sau đó, quang mang màu bạc từ trong cơ thể bắt đầu nồng đậm, cuối cùng biến thành tiểu nhân màu bạc. Ngăn hồn thân thể hơi rung, phóng ra rất nhiều niệm lực trả lại Nê Hoàn cung. Loại năng lượng hoàn toàn mới, do linh năng cùng tinh thần lực dung hợp mà thành, chính là linh niệm.

Trạng thái Đốn ngộ đột nhiên dừng lại, Sở Thiên bỗng nhiên mở mắt ra, điểm sáng chỗ mi tâm bùng lên, linh niệm không cần khống chế, tự phát tuôn vào Nê Hoàn cung, tràn ngập phòng. Tất cả mọi thứ trong phòng ngủ của Sở Thiên bị nhấc lên trôi nổi trong hư không.

Đây là tinh thần ngự vật. Trước kia hần chỉ điều khiển được một chút đồ vật nhỏ bé, tác dụng có hạn. Sau đó hấp thu một phần Thanh yêu hạch quả đã điều khiển được vật to hơn như phi tiêu. Mà hiện tại chỉ cần nghĩ qua một chút liền có thể điều khiển hết tất cả đồ vật trong phòng.

Vừa mới lấy lại tinh thần, Sở Thiên gặp tình hình này, trán lại chảy ra mồ hôi lạnh, cẩn thận từng li từng tí thôi động linh niệm, đem những vật đang lơ lửng trả về chỗ cũ. Sau đó nhẹ thở phào một hơi, chút tư vật dụng này, vẫn phải dùng tiền mua mới có, coi như gia tộc có lớn cũng không nên quá lãng phí.

"Ta bị sao vậy?." Phảng phất như vừa mới tỉnh lại từ cơn mê, Sở Thiên tự lẩm bẩm, không chút nào biết mọi việc vừa phát sinh.

"Người mới trong lúc vô tình tiến vào đốn ngộ, hấp thu xong thanh yêu hạch, thuận lợi trở thành niệm sư, tiểu tử may mắn." thấy hần nhận được rất nhiều chỗ tốt, còn lộ bộ mặt ngây thơ vô tri, lão hồ ly giận không có chỗ nào phát tiết, nhin không được mở miệng xen vào.

"Cái..., ta là trở thành niệm sư." Sở Thiên từ trên giường nhảy lên một cái, trên mặt hiện ra thần sắc cuồng hi. Hưng phấn hồi lâu, định nghiệm chứng. Lần này không cần lão trợ giúp, linh niệm khẽ động, thấy trong bụng rỗng tuếch, không còn thấy bóng dáng của Thanh Yêu hạch nữa rồi.

Tin tức đều đạt được xác nhận, trên mặt biểu lộ vẻ mặt không thể tin được, vui mừng chạy quanh phòng như hải tử được cho kẹo. Thấy thế, lão hồ ly mỉm cười, tiểu Thiên tiếp nhận quá nhiều áp lực, mặc dù đã trưởng thành sớm hơn với tuổi, xưa nay cảm xúc nội tâm không lộ ra ngoài, chỉ có loại thời điểm này, hần mới giống một hải tử bình thường.

Lòng hiếu kỳ nổi lên, Sở Thiên khống chế linh niệm quan sát toàn thân, mọi thứ trong thể nội đều rơi vào trong mắt hần, có thể thấu thị huyết dịch trong mạch máu đang chảy xiết, có thể nghe thanh âm cơ bắp đang hoạt động, càng có thể chứng kiến nguyên lực chạy trong kinh mạch hướng tới đan điền.

Võ giả đột phá Hóa Cương cảnh, mới có thể nội thị thân thể. Nhưng Sở Thiên bởi vì là niệm sư, mới là luyện thể cảnh đã làm được. Mặc dù tu hành tinh thần tiến triển chậm chạp, hiệu quả quả mức bé nhỏ lại khó dùng cho thực chiến, nhưng chỉ cần kiên trì, tu luyện đến mức cao thâm, dần dần sẽ hiện ra rất nhiều công năng, điển hình như nội thị thân thể.

"Ừm, để xem nào?" Đang định đem linh niệm rời khỏi thân thể, đột nhiên cảm giác được quanh thân có những chỗ bị phong ấn. Chút phong ấn này cực kỳ huyền diệu, vốn Sở Thiên đã đạt tới nội thị, nhưng cũng không đủ khả năng phát hiện ra những phong ấn này.

Nhưng chẳng biết tại sao, phong ấn tựa hồ đối với Sở Thiên cũng không giấu diếm, bởi vậy mới có thể có cảm ứng. Đối lại là ngoại nhân, dù tu vi đạt tới cấp bậc như Dương Tuyệt cũng không thể nhìn thấy chút dị thường bên trong.

Phía trên Phong ấn khí tức rõ ràng lạ lẫm, nhưng hần luôn cảm thấy giống như đã từng quen biết, giống như là một người quen của bản thân vậy. Trong lòng kinh ngạc không thôi, lão hồ ly lại mở miệng nhắc nhở: "Thấy được nó chưa, đó là thứ mà mẹ ngươi lưu lại."

"Mẫu thân?" Nghe vậy Sở Thiên khẽ giật mình, nhanh chóng truy vấn: "Phong ấn này là mẫu thân bày ra, vì sao người lại động tay chân vào trong cơ thể ta?"

"Ta sao biết được? Chút phong ấn này che giấu võ mạch của ngươi, bóp méo điều tra của ngoại nhân. Hắc hắc, ngươi có huyết mạch linh Hồ tộc, tư chất sao có thể có thể chỉ là Hoàng giai trung cấp, một đám nhân loại vô tri." Lão hồ ly trợn trắng mắt, con ngươi liếc liếc, nói ra phỏng đoán trong lòng.

"..." Sở Thiên đã suy đoán trong lòng, nhưng còn muốn đạt được xác nhận từ trong miệng người khác.

Hần chưa kịp mở miệng, lão nhân đã thấy hần có vẻ nghi vấn, liền nói thẳng: "Đương nhiên vì bảo hộ ngươi. Ta là nghĩ ngươi tất nhiên có tư chất bất phàm, chỉ sợ làm cho người khác đổ kỵ. Vì ngăn ngừa việc ngươi chưa trưởng thành đã bị bóp chết, cho nên mới phong ấn võ mạch của ngươi, đem hạ thấp xuống."

Nghe vậy mắt Sở Thiên khẽ trùng xuống, lần đầu tiên hần cảm nhận được tình yêu thương mà mẫu thân đã dành cho hần, mẫu thân mặc dù không bên hần lúc hần lớn lên, nhưng cũng đã bảo vệ hần cho hần một khoảng không gian để phát triển.

Thôn thức thật lâu, hồi tưởng lại quá khứ, trong lòng của hần khẽ động, yên lặng đem linh niệm từ Nê Hoàn Cung ra, dựa theo phương pháp ngự vật, cấp tốc bao khóa toàn thân, linh niệm đột nhiên khẽ động, cả người ly khai mặt đất, bởi vì lực đạo quá mạnh, khiến đầu hần đập vào xà nhà ngã lại mặt đất.

"Ai ui." Từ dưới đất bò dậy, Sở Thiên che lấy đầu kêu thảm không ngừng, trên đó đã có một cục u nổi lên.

Thấy thế lão hồ ly cười ha hả trên nỗi đau của người khác, nói: "Ha ha, tiểu tử lỗ măng, đáng đời." sau khi hắn thấy Sở Thiên đạt được Đốn ngộ vô cùng đồ kỵ này lại thấy kẻ này đập đầu vào xà nhà khiến tâm thần yên ổn không ít.

"Lão nhân gia, ngài nói xem ta nên làm như thế nào?" Thu hồi nghĩ hành hung đối phương, Sở Thiên bày bộ dáng hiếu học.

Thấy hắn nói vậy, lão hồ ly ngược lại không giễu cợt, chậm rãi thu liễm tiếng cười, chỉ chỉ ngoài cửa nói: "Đi ra ngoài luyện tập."

Nghe vậy Sở Thiên đứng dậy xuống giường, đeo giày mở cửa ra ngoài, sắc mặt bỗng nhiên cứng đờ: "Tiểu Nguyệt, muộn như vậy người còn chưa ngủ?"

Tiểu Nguyệt một thân thường phục, ngồi dưới cây ngô đồng hóng mát, thấy thiếu gia ra, vội vàng đứng lên đáp: "A, không khí bên ngoài rất tốt."

Hơi chút trầm ngâm, cảm thấy nàng cũng không phải là ngoại nhân, huống chi muộn như thế này ra ngoài tìm kiếm địa điểm cũng không thích hợp, hắn quyết định luyện tập ngay trong sân này.

"Trên thân phân bố đều linh niệm, thời động thì chớ lấy quá mạnh, dùng sức vừa phải, thử một chút đi." Lão hồ ly mở miệng chỉ điểm.

Sở Thiên gật đầu đáp ứng, dựa theo lời lão nhân nói, vận chuyển linh niệm trải rộng toàn thân, sau đó khẽ động, tâm thần không chế cả người chậm rãi bay lên không trung, Tiểu Nguyệt chú ý tới bên này, không để ý tới trái cây trong tay, đôi mắt tròn to.

Linh niệm đem hắn chậm rãi bay lên cao, một chút đã cao bằng một người, sau đó thì cao hơn nóc nhà, cuối cùng vượt qua tán cây, lơ lửng trong bầu trời đêm, hai tay nắm khí vũ hiện ngang bát phàm, phảng phất như thần linh. Trên cao nhìn xuống mặt đất, khoé miệng khẽ nhếch không kiềm chế được nỗi hưng phấn.

"Oa, thiếu gia, người biết bay a." Đang đắc ý mừng thầm, Tiểu Nguyệt đột nhiên rít lên một tiếng, Sở Thiên bỗng nhiên chấn kinh, linh niệm không khỏi buông lỏng, cả người lao đảo hướng mặt đất rơi xuống.

Mất thấy tình hình như thế, Tiểu Nguyệt trong con người hiện vẻ hoảng hốt, vội vàng chạy lại đỡ khiến cả người hắn đề lên người nàng. Lão hồ ly ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, một tia phiến muộn cuối cùng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Long lôi thuật

Ánh sáng chiếu vào trong phòng khiến Sở Thiên không tài nào mở mắt ra được, mất một lúc lâu mới thích ứng được, nguyên lai bên ngoài mặt trời đã lên cao.

Đêm qua thông qua việc lặp đi lặp lại luyện tập, khiến hắn có thể phi hành một đoạn ngắn, tu luyện cả một đêm khiến hắn dù là niệm sư cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Khó khăn lắm mới ngủ được một giấc lấy lại sức.

Mặc dù thời gian không còn sớm, nhưng hắn vẫn làm theo thói quen, sau khi vệ sinh thân thể, Sở Thiên vẫn mở cửa đi đến giữa sân luyện công buổi sáng. Hai chân xuống đất vững như núi, ngưng thần thở ra, song chưởng tùy tiện xuất ra Tu Du kinh vô cùng thành thực.

Ước chừng gần nửa canh giờ, hắn mới ngừng tay, trên trán có chút mồ hôi. Một cảm giác khác thường đột nhiên xông lên đầu, hắn hơi sững sờ, trong ánh mắt hiện ra vẻ cuồng hỉ, thì ra lại có chuyện vui tới, đêm hôm qua trở thành niệm sư, sáng nay tinh dậy tu vi lại muốn đột phá.

Cấp tốc xoay người chạy vào phòng, không kịp thanh tẩy mồ hôi bản, Sở Thiên xếp bằng trên giường, dựa theo phương pháp thở nạp của dẫn khí quyết, điều chỉnh hô hấp, không khí xung quanh chấn động, nguyên lực thuận theo mũi miệng tiến vào thể nội.

Nguyên khí vận chuyển theo kinh mạch khiến máu trong cơ thể sôi trào, tăng tốc hóa thành nguyên lực, khiến toàn thân hắn đỏ chót như huyết nhân. Nguyên lực như sóng lớn đánh vào vách ngăn ý đồ đột phá luyện thể tầng bảy.

Đau đớn từ phần bụng truyền đến, nhưng hắn sớm quen thuộc với nó, chỉ chảy ra một chút mồ hôi lạnh, tiếp nhận không chút khó khăn gì. Dùng Linh niệm tiến vào đan điền nhìn trộm, chỉ thấy nguyên lực thuận theo kinh mạch, mãnh liệt hướng tới đan điền, nguyên lực trong đan điền ngày càng nhiều, chỉ mới một chút đã đầy gần một nửa.

Bình chương vô hình phịch một tiếng vỡ vụn, hơn phân nửa đan điền bị nguyên lực chiếm cứ. Sau đó nguyên lực từ trong đan điền chảy khắp thân thể, cường hoá toàn thân.

Một kinh mạch mập mờ gần trái tim được đả thông trong im lặng, từng tia từng sợi nguyên lực truyền vào, khiến trái tim không ngừng lớn mạnh. Về sau, nguyên lực dọc theo kinh mạch này cũng cố trái tim đem lại cho Sở Thiên một bất ngờ không nhỏ.

Nguyên lực vận chuyển toàn thân, qua đi một lúc, bên ngoài thân Sở Thiên khí tức tăng mạnh, từng vòng từng vòng khí tức làm người sợ hãi ba động

trong không khí, toàn bộ căn phòng nhỏ đều chấn động, không ngừng run lên.

Trên đó một là chén trà bị rơi xuống, sắp chạm xuống đất, lại giống như bị một cánh tay vô hình kéo lên, lơ lửng trên không trung, đình trệ một chút sau đó lại trở lên trên mặt bàn vô cùng quý giá.

Phòng chậm rãi yên tĩnh trở lại, ba động nguyên lực biến mất, Sở Thiên hai mắt bỗng nhiên mở ra, trong đó ánh lên lệ mang. Cảm nhận được thể nội cường hãn hơn trước, hãn chậm rãi nắm chặt nắm đấm, trên mặt lộ ra một tia vui mừng. Mặc dù hiện nay linh niệm hơn xa nguyên lực, nhưng tu vi có thể tiến thêm một bước, tóm lại là chuyện tốt.

Trở về phòng thanh tẩy cơ thể, sau đó hãn thu thập quần áo và lương khô, dự định ra ngoài một đoạn thời gian. Hướng Tiểu Nguyệt nói một tiếng, mang theo Huyền lân đi cùng, trong ánh mắt hiếu kỳ của tộc nhân đi ra cửa lớn. Sau khi ra khỏi thành mới cho Huyền lân bộc phát toàn bộ tốc độ tiến về phía trước.

Niệm sư mạnh mẽ hơn người khác chủ yếu là ở chỗ ngưng tụ thần hồn. Lúc trước thủ đoạn chính là cách không ngưng vật đã thương kẻ địch, nhưng sau khi ngưng tụ thần hồn mặc dù có thể nâng được vật nặng hơn nhưng rất ít khi niệm sư dùng cách này tác chiến. Bởi vì, trong ánh mắt của niệm sư thì cách này quá vụng về.

Sau khi trở thành niệm sư ngưng kết thần hồn, thần hồn có thể dùng phương thức đặc biệt cùng thiên địa câu thông, từ đó có thể thao túng ráta nhiều loại năng lực kì dị. Loại phương pháp câu thông được đám tiên bối ghi chép trong quyển trục, có thể coi là thuật pháp.

Sức chiến đấu của Niệm sư chủ yếu quyết định tại hai phương diện, cấp độ tinh thần và phẩm giai thuật pháp. Lão hồ ly cũng từng nói cấp độ tinh thần chia làm niệm sư, đại niệm sư cùng niệm tông, phẩm giai thuật pháp chia làm tiểu thừa, trung thừa cùng Đại Thừa.

Trên đó còn rất nhiều cấp độ nữa, nhưng Sở Thiên hoàn toàn không biết, lão nhân cũng cự tuyệt việc nói ra nhưng cấp độ cao hơn bởi vì theo hãn nói thì biết nhiều sẽ dẫn tới đạo tâm bị ảnh hưởng.

Nếu như hai người có cùng cấp độ tinh thần, thì phẩm giai thuật pháp sẽ quyết định ai mạnh ai yếu. Rõ ràng, cùng một môn thuật pháp, trong tay cường giả sẽ phát huy uy lực lớn hơn.

Tối hôm qua tu hành xong Đăng không thuật, lão hồ ly cũng cho hãn một môn trung thừa thật pháp "Long Lôi Thuật", tu luyện đem lại động tĩnh quá lớn, chuyện này hãn tiến vào Tuyết Tùng thâm lâm một mặt cũng là để tu luyện môn thuật pháp này.

Đừng thấy trung thừa thuật pháp nghe không bắt tai, độ khó của nó những võ học hãn từng học trước đây không cái nào có thể so sánh được, cho dù thuật pháp kém nhất, uy lực đều mạnh hơn tứ phẩm võ học, mà thuật pháp hãn nhận được lại là đứng đầu trong trung thừa thuật pháp, hiếm như phượng mao lân giác, giá trị tuyệt không thua kém một vài cửu phẩm võ học, nếu chuyển đổi thành nguyên thạch thì có một trăm cái Sở gia cũng đổi không lại.

Ngoài ra, lão này còn đưa cho hãn lựa chọn một môn thuật pháp liên quan tới đồng thuật, nhưng lại chủ yếu dùng cho phụ trợ, nên Sở Thiên không do dự lựa chọn thuật pháp có sát thương cao hơn Long lôi thuật. Tin tưởng nếu tu thành môn thuật pháp này, cho dù đối đầu với Uẩn Khí cảnh võ giả, cũng có thể đánh cho đối phương tan tác.

Nhờ có huyền lân chở hãn đi, tốc độ cực kì kinh người, chỉ qua một chút đã tiến vào Tuyết Tùng thâm lâm, vượt qua khe núi phía trước, liền tiến vào một sơn cốc. Trong đó có một hàng động khá an toàn, nơi đó Kiểm Nhận hồ trước đó vài ngày bị huyền lân ngược sát. Sở Thiên nghĩ đến nơi đây khá an toàn với lại không sợ bị phá hủy nên chọn nó để tu luyện thuật pháp.

Đến gần sơn động, hãn nhảy xuống từ trên lưng huyền lân đi vào, ngồi trên một phiến đá nhẵn ở cửa hang động, hãn lấy ra một quyển trục từ Dung Giới. Chậm rãi mở quyển trục ra, trong đó không có văn tự bình thường mà chỉ có những ký hiệu khó hiểu.

Sở Thiên xem xét hồi lâu vẫn nhìn không ra chút nào, bỗng nhiên chỗ mi tâm có chút rung động, tâm thần tiến vào một thế giới hư ảo. Không gian vặn vẹo một hồi, trước mắt hiện ra một toà sơn phong dựng đứng, vô số sơn phong hội tụ thành dãy núi rộng lớn, ở giữa mây trắng lượn lờ khiến người ta cảm giác như nhân gian tiên cảnh.

Thần hồn giống như bị dẫn dắt, cấp tốc vượt qua một khoảng cách lớn, đến phụ cận một vách đá, nơi đây mây mù càng thêm nồng đậm, sương trắng chậm rãi tán đi hiện ra một bóng người mặc kim bào.

Theo hãn cảm thấy tu vi của người này cũng không quá mạnh, nhưng trong lúc mơ hồ, một cỗ khí tức làm cho người ta hít thở không thông bao trùm khắp nơi, trực tiếp khiến lòng người khiếp sợ.

"Thật mạnh, người này là cường giả chủ tu tinh thần lực." Sở Thiên nhắm hai mắt, chỗ mi tâm chợt có ánh sáng lấp lóe, thần hồn ba động. Theo hãn quan sát, người trong quyển trục tu vi không mạnh, cảm giác còn không đến Hóa Cương cảnh. Nhưng lại khiến người ta có cảm giác vô cùng khủng bố, chắc chắn là do tinh thần lực của hãn vô cùng mạnh mẽ.

Cụ thể là cảnh giới nào, hãn cũng không rõ, không thể nào biết được, chỉ rõ ràng một điểm, cho dù hãn đã trở thành niệm sư, nhưng tinh thần so với người trước mặt, không khác nào trẻ con với đại hãn.

Trong lòng có cảm ứng, người mặc kim bào mỉm cười, lại nín hơi ngưng thần, nhắm hai mắt. Đã có kinh nghiệm tu luyện Dương cương kinh nên hãn cũng không làm gì, bình ổn ôm quyển hành lễ. Mi tâm người mặc kim bào hiện nên một điểm sáng nhỏ dần dần lớn lên.

Sở Thiên sắc mặt ngưng tụ, ngưng thần quan sát. Bên trong, một cỗ tinh thần hạo đẳng như cuồng triều ba động, lấy người này làm trung tâm, cấp tốc hướng bốn phương tám hướng lan tràn, trong nháy mắt bao phủ vô số sơn phong.

"Bên kia." Hắn nhìn về một chỗ dốc đứng của sơn phong, mặc dù chênh lệch rất xa, nhưng hắn bây giờ tốt xấu cũng là niệm sư, chuẩn xác phát giác mục tiêu công kích của người mặc kim bào.

Mi tâm người kia, điểm sáng vận chuyển theo một quỹ đạo kì dị, nhanh chậm không đồng nhất, sáng tối chớp chòe, về sau Nê Hoàn Cung vù vù rung động, không khí chung quanh thỉnh thoảng bạo liệt, gợn sóng tinh thần lực tầng tầng lan ra.

"Chú ngữ." trước kia Sở Thiên đã hỏi được rất nhiều tin tức liên quan đến niệm sư từ lão hồ li. Biết rằng muốn thôi động thuật pháp nhất định phải có chú ngữ.

Khác biệt với suy nghĩ của mọi người, chú ngữ cũng không phải là dùng miệng đọc lên, mà là một phương thức thôi động tinh thần lực, một khi thành công, liền có thể thuận lợi câu thông thiên địa, thi triển ra thuật pháp.

Mắt thấy chú ngữ bắt đầu hiện ra, mi tâm Sở Thiên lấp lóe quỹ dị, kiệt lực nắm giữ kỹ thuật phát chú. Chỉ mới tập chung một chút, đầu hắn đã đầy mồ hôi bắt buộc phải dừng lại, chú ngữ của người mặc kim bào phức tạp vô cùng, hắn tự lượng sức quả quyết dừng lại, rất sáng suốt, nếu như cưỡng ép học tập thì nhẹ sẽ ảnh hưởng tới thần hồn còn nặng thì có thể mất mạng.

"Quá khó khăn." Biết rõ nắm giữ thuật pháp này là vô cùng khó khăn nhưng Sở Thiên cũng có chút tiếc nuối.

Sở Thiên chú ý toàn bộ quá trình người kia thi triển chú ngữ, mi tâm người mặc kim bào rung động kịch liệt, chú ngữ càng thêm phức tạp nan giải, khiến cho người xem nghẹn họng trân trối. Lại thấy điểm sáng bỗng nhiên đình chỉ, ngọn núi làm mục tiêu mây đen cuộn cuộn ngum tụ.

Trong tiếng ầm ầm, kim sắc thiểm điện trong mây đen sinh sôi, vạch ra quỹ tích kì dị, tựa như Kim Long quắc mắt trừng trừng, giương nanh múa vuốt, kim điện lớn hơn mười trượng chuẩn xác đánh trúng sườn núi. Đất bằng dâng lên một cột sáng khổng lồ, ngọn núi to như vậy lại bị cột sáng phá hủy gần như không còn.

Long lôi thuật uy lực kinh người, nhưng Sở Thiên lại nhủ chặt lông mày, bởi vì hắn phát giác được, lấy trình độ của mình hiện nay, căn bản là không có cách nào luyện thành. Thuật pháp lợi hại, nhưng lại không học được thì cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Gặp khó

Người mặc kim bào dường như thấy được chỗ khuyết thiếu của Sở Thiên, sau khi biểu diễn xong "Long Lôi Thuật", mi tâm lại lấp lóe, tinh thần ba động tràn ra ngoài, bằng vào linh thức của niệm sư nên Sở Thiên biết người này lại sắp sửa thi thuật, mục tiêu là một sườn núi phía xa.

Miệng bắt đầu niệm chú ngữ. Không biết có phải ảo giác hay không, trong mắt Sở Thiên, lần này chú ngữ mặc dù vẫn phức tạp, nhưng cũng không đến mức không nhớ được chút nào, cuồng quit thôi động thần hồn, kiệt lực tiến hành mô phỏng.

Lần bắt chước này tiến hành trong một khoảng thời gian dài, đối phương đã dừng lại, nhưng Sở Thiên vẫn lưu lại ý cười trên mặt, thông qua tập luyện một lát, nghiệm chứng ý nghĩ vừa rồi, thuật pháp lần này khác so với lúc trước, hắn hoàn toàn có thể học được.

Chú ngữ tiếp tục, mây đen trong nháy mắt xuất hiện trên không của mục tiêu, màu lam nhạt loé lên một tia sét đánh xuống sườn núi, nhám thạch vỡ vụn, đỉnh núi bị oanh tạc rơi mất một nửa, ngọn núi hiện tại đã mất đi ngọn.

"Lôi lâm." Sở Thiên liền nghĩ ngay đến từ này, đây là bản đơn giản hoá của Long Lôi Thuật, vô cùng phù hợp cho hắn tập luyện.

Bởi vì chưa triệt để nắm giữ thuật pháp, thần hồn của hắn cũng không bị đẩy ra khỏi quyền trục, tâm niệm truyền đi, khiến người mặc kim bào tiếp tục thôi động lại thuật pháp.

Thần hồn Sở Thiên rời khỏi quyền trục, trở lại hiện thực, lau đi mồ hôi trên mặt, ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời đã ngã về hướng tây, hiển nhiên đã trôi qua mấy canh giờ.

Không biết một hồi quan sát cùng mô phỏng lôi lâm, hắn hiện tại đã nắm giữ hơn phân nửa phương thức thôi động thần hồn, bởi vì thần hồn vô cùng mệt mỏi, linh niệm đã dùng gần hết, nên hắn mới dừng lại khôi phục sức lực.

Sau khi trở thành niệm sư về sau, tinh thần dường như có biến hoá về chất, cho dù như thế, vẫn còn không đủ để chèo chống cho việc tu hành thuật pháp. Bởi vậy có thể thấy được tu luyện "Lôi lâm" cần rất nhiều linh niệm, nếu không phải đã cô đọng thần hồn, môn thuật pháp này coi như giao vào trong tay hắn, cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn, không có năng lực tu luyện.

Than thở mấy hơi, Sở Thiên nhắm hai mắt lại, thanh tẩy đầu óc, thần hồn không hề có động tĩnh gì, phảng phất như tiến vào giấc ngủ, cả người như trôi nổi trên không trung. Đây là trạng thái minh tường, mỗi khi tinh thần khô kiệt, đây là phương pháp chữa trị cơ bản nhất.

Khi hần hoàn thành minh tường thì mặt trời đã xuống núi, hồng quang chợt tắt. Hao tổn tinh thần đã được chữa trị, nghỉ đến sau khi tấn cấp niệm sư, lượng tinh thần lực tăng nhiều, cho nên xưa nay mọi thứ đều trôi chảy, hôm nay lại rơi vào tình cảnh này.

Sở Thiên có chút trầm ngâm, xem ra ngoại trừ Nguyên thạch, hần còn phải mua sắm chút dược hoàn khôi phục tinh thần, nếu không thì khó có thể tu luyện nhanh chóng được.

Việc đã đến nước này, không cần nghĩ ngợi thêm, hần lấy ra kim sắc quyền trục, một lần nữa đem thần hồn đầu nhập trong đó, không biết một môi quan sát lỗi lầm.

...

Ánh trắng chậm rãi buông xuống, khi chiếu qua Sở Thiên thì bỗng nhiên lộ ra một đôi mắt, đôi mắt khiến người ta nhìn qua đã sợ hãi. Ngưng thần nín hơi, thần hồn chậm rãi ba động, chỗ mi tâm lấp lóe một điểm sáng, một cỗ tinh thần ba động cấp tốc lan tràn ra xung quanh, thân thể hần chấn động, mục tiêu nhắm vào một khe nước cách đó hơn trăm mét.

Dựa theo phương thức trong trí nhớ, cấp tốc tăng nhanh ba động, giống như đến một tần số nào đó, điểm sáng ở mi tâm bỗng chập chòn, khiến người khác khó mà hiểu rõ.

Trong cả quá trình, Sở Thiên cảm nhận được một cỗ lực lượng vô cùng cường đại trong cõi u minh. Nghiêm nghị không thể khinh nhờn, nhưng thông qua thần hồn phát chú, lại có một liên hệ kì diệu. Thần hồn ba động, hay cũng có thể gọi là pháp thuật câu thông.

Theo điểm sáng ở mi tâm ngày càng ổn định, đột nhiên giống như có bóng ma bao trùm lấy đầu kia của khe núi, mây đen thật dày như ẩn như hiện trong không trung. Điểm sáng đột nhiên dừng lại, sau đó lập tức biến mất, một tia sét lớn gần một trượng đánh vào khe nước khiến bọt nước bắn tung tóe trong phạm vi mấy chục mét.

Đội hơi nước tán đi, Sở Thiên lại xem dòng suối nhỏ, chỉ thấy trên mặt nước có vô số con cá nhỏ nổi lên, hiển nhiên là đã chết.

Trong lòng thoáng qua một chút sấm hối, nhưng sau đó lại hiện ra thần sắc cuồng hi.

Thực chiến có hiệu quả hay không còn không biết, nhưng hần chỉ biết là, coi như toàn lực thôi động dương cương kinh, cũng không thể gây ra tác động mạnh như vậy, thuật pháp của niệm sư, quả thật vô cùng kinh khủng.

Mặc dù mới nắm được một chút da lông của lỗi lầm, nhưng Sở Thiên vẫn phát giác được chỗ thiếu sót, tỉ như thời gian thi pháp quá dài, điểm đến chỉ có cố định một nơi, nhưng phần lớn là do hần chưa thành thạo. Cảm nhận được linh niệm trong nê hoàn cung, không khỏi thở dài, xem ra phải chờ đến ngày mai mới có thể tiếp tục, thần hồn tiêu hao thực quá nghiêm trọng.

Vỗ vỗ bụng đang sôi lên ừng ực, nhìn về phía suối đầy cá chết, Sở Thiên gọi huyền lân tới, biểu thị tối nay sẽ có cá nướng ăn.

Sau ba ngày tập luyện điên cuồng, Sở Thiên đã nắm chắc môn thuật pháp này, liền lên đường rời khỏi nơi đây, tìm yêu thú để luyện tập.

...

Một chỗ trong rừng, mây đen che kín bầu trời từng luồng sấm sét màu lam nhạt lập loè. Mỹ lệ mà sáng chói, nhưng Sở Thiên không còn lòng dạ nào để thưởng thức cảnh tượng mỹ lệ này, luồng cuồng tay chân vừa chạy vừa trốn, động tác nhanh chóng như rắn trườn.

Ước chừng mấy giây sau một tia sét đánh xuống, mười mấy tia điện quang từ chỗ tiếp xúc bắn ra, như hoà xà lan ra bốn phía, đám cây xung quanh bị thiêu đốt gần như không còn.

Thấy thế Sở Thiên hung hăng hít sâu một hơi, để mắt xem tình hình của đối phương, chỉ thấy yêu thú kia đã kịp chuẩn bị lách nhẹ xang bên cạnh không tổn hại chút nào. Nếu không phải bàn chân quá mức nặng nề, thì người ở ngoài nhìn vào sẽ tưởng nó đang nhảy ballet.

"@%&*%." thấy bản thân khó khăn lắm mới sử dụng được thuật pháp, nhưng đối phương lại tránh được một cách nhẹ nhàng, khiến hần không khỏi văng tục. Chiều này uy lực không nhỏ, nhưng dường như không có nhiều tác dụng trong thực chiến, thuật pháp này không tốt như trong tưởng tượng a.

"Người thi pháp mới là kẻ rác rưởi, rỗng rã thi pháp cần đến mười giây. Động tác thì chậm chạp, trốn không thoát mới là lạ, nguoi cho rằng trước mặt là heo a." Đối với ý nghĩ của hần, lão hồ ly không khỏi khịt mũi coi thường.

Không kịp tranh luận, con yêu thú trước mặt lại tiếp tục lao đến, dừng nhìn hình thể nó mập mạp nhìn thì ngây ngốc, tốc độ chạy hết sức kinh người.

Còn chưa tới bên người, một cánh đã giơ lên cao, nhắm ngay mặt Sở Thiên vỗ qua. Chỉ là cánh quá ngắn, phi hành có lẽ còn bất lực, nhưng lại trắng kiện vô cùng, tựa như tinh thiết đúc thành, nếu chạm vào mặt tên kia, nhẹ thì răng rơi sạch, nặng thì trực tiếp bay đầu.

Sở Thiên thân pháp nhẹ nhàng, tốc độ nhanh chóng, nhưng so sánh với yêu thú cấp hai trước mặt, căn bản tư cách né tránh cũng không có. Nếu không phải gần đây trở thành niệm sư, mình miễn hơn xa lúc trước, đối mặt với loại yêu thú này đến động tác ra đòn cũng không nhìn thấy.

Nhìn thấy cự kiêu phi nước đại tới, Sở Thiên trên mặt hiện ra thần sắc bất đắc dĩ, trong miệng cao giọng nói: "Huyền lân." Một tia ô quang chạy đến, hấn dựa thế lui ra đằng sau, vũng vàng ngồi trên lưng Kỳ Lân thân, vèo một cái đã chạy mất.

Mắt thấy kẻ đáng ghét kia chạy mất, cự kiêu gào thét một tiếng, hai cánh ngắn không khỏi đập phành phạch, để phát tiết vô tận phần nộ trong lòng. Sở Thiên xa xa nghe được tiếng thét, không khỏi rụt cổ lại.

Không cần nói, huyền lân đã biết tâm ý của hấn, chạy như xé gió, tốc độ nhanh chóng hơn mấy phần, lưu lại vào tàn ảnh ở sau lưng.

Tĩnh hòa cự kiêu gào thét, trong con giận dữ liền đập chết mấy yêu thú phụ cận, cảm xúc mới chậm rãi bình ổn, trở lại ổ của mình.

Ô quang tốc độ như điện, chạy ra xa hơn mười dặm, mới dừng lại ở một gốc cây. Sở Thiên mở ra Huyết Yêu đồng, quan sát tỉ mỉ xung quanh, phụ cận cũng không có yêu thú nào mang tính uy hiếp cả. Sau đó mới vịn lấy cây thờ dốc.

"Yêu thú thật biến thái, Phi Dương ca sao có thể thắng được cơ chứ?" Lúc trước thấy Sở Phi Dương đem con thú này về, mới đoán trình độ của hấn đã mạnh hơn mình rất nhiều. Nhưng khi trực tiếp đánh nhau với loại yêu thú này mới thấy mình còn đánh giá thấp Sở Phi Dương.

Khi tin được yêu thú này, hấn đã chọc giận nó ba lần, mỗi lần đều không địch lại, mượn tốc độ của huyền lân cao chạy xa bay. Con thú này thực biến thái, không những mạnh hơn nhiều yêu thú cùng giai, trên dưới quanh người tựa như đúc bằng sắt, tốc độ cực nhanh, trời sinh tính tình hung hãn, thật sự là một cỗ máy sinh ra để chiến đấu.

Nghe nói niệm sư cùng Uẩn Khí cảnh ngang nhau, còn chiến được ưu thế. Nhưng thực tế tình hình chiến đấu cũng không phải là như thế, chẳng lẽ đó chỉ là bịa đặt? Sự thật bày trước mắt, Sở Thiên không khỏi dâng lên một tia hoài nghi.

"Yêu thú này thiên phú dị bẩm, tu vi mới vào nhị giai, thực lực lại không thua gì nhị giai trung kỳ yêu thú, người vừa mới trở thành niệm sư, thuật pháp còn thô ráp, không giải quyết nó là chuyện đương nhiên. Còn Sở Phi Dương, tiểu tử kia cũng không đơn giản, quanh thân có kiếm khí ngưng tụ không tan, đoán chừng ba bốn kẻ đồng cấp liên thủ lại cũng không là địch thủ của hấn."

Thấy Sở Thiên có chút uể oải, lão hồ ly vuốt vuốt râu bạc trắng nói. Nghe vậy Sở Thiên lập tức giật mình.

"Theo ta suy đoán, nếu muốn đánh bại tĩnh hòa cự kiêu, phải đem thời gian thi pháp rút ngắn xuống hai giây thì mới có cơ hội." Lão nhân chỉ ra phương pháp thắng lợi.

"Hai giây." Mắt Sở Thiên sáng lên, lại dần đổi thành kiên nghị, chẳng những hấn muốn rút ngắn thời gian xuống hai giây, hấn còn muốn tu luyện thêm pháp môn phụ trợ kia nữa. Mặc dù đã mất bại ba lần, nhưng lần tiếp theo lại có thể chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Nghịch chuyển

Một khu trống trải trong Tuyết tùng sâm lâm, trên không mây đen dày đặc, tia sét màu lam nhạt mang theo khí thế không thể ngăn cản đánh xuống.

Điểm sáng trên mi tâm biến mất, vẻ mừng rỡ hiện lên trên mặt Sở Thiên, trải qua bảy ngày luyện tập, uy lực của lôi lâm có chỗ gia tăng, phía trước hiện ra một hố lớn rộng hơn mười mét. Trọng yếu nhất, thời gian thi pháp rút ngắn đến gần hai giây, mang ý nghĩa là hấn đã có khả năng đấu một trận với Tĩnh hoà cự điều.

Bất quá, ném qua mấy lần thua thiệt, hấn trở nên cẩn thận hơn nhiều, cũng không trực tiếp đi tìm cự kiêu mà quyết định sau khi luyện thành "Huyền huyết thuật" của linh Hồ tộc mới tình tiếp. Kết hợp với "Long Lôi Thuật" sẽ đem đến một tác dụng không ngờ.

Liên quan đến thông tin của loại thuật pháp này, lão hồ ly đã trực tiếp truyền vào trong đầu hấn, thuật pháp này sẽ quấy nhiễu huyết dịch trong người kẻ địch, dẫn đến phá hư thể công của người đó. Huyền huyết thuật là một trong những thuật pháp cơ sở của Linh hồ tộc, rất nhiều tộc nhân tập luyện thuật pháp này.

Đồng thuật là thuật pháp đặc thù, so sánh với võ giả, người tu luyện tinh thần lực vô cùng ít ỏi, còn tu luyện đồng thuật lại càng như phượng mao lân giác.

Huyền huyết thuật có ba chiều thức, phân biệt là huyết ngưng thuật, tĩnh hòa thuật cùng huyền huyết thuật, uy lực theo thứ tự tăng lên, chỉ có thuần thực chiều trước đó, mới có thể tiếp tục tu luyện chiều tiếp theo.

Về phân phẩm giai của thuật pháp, dựa theo lão hồ ly nói, tương đối khó định ra phẩm giai của thuật pháp này, tiểu thừa, trung thừa, Đại Thừa, vốn là vì phân chia công pháp tấn công, mà huyền huyết thuật lại không thuộc công pháp chủ công, bởi vậy rất khó xếp loại công pháp này. Bất quá tác dụng của nó không hề thua kém trung giai công pháp, thậm chí còn hơn.

Sở Thiên hơi chút trầm ngâm, đi lên một mô đất trước mặt, tâm thần khẽ động, linh niệm ba động cuốn đi toàn bộ bụi đất lộ ra một tảng đá, sau đó cuộn

xuống ngồi nhắm mắt bắt đầu tìm hiểu huyền huyết thuật.

Mặt trời dần dần lên cao, thời gian đã gần đến giữa trưa, đã đến giờ cơm không chỉ đối với con người mà còn đối với cả yêu thú.

Trong rừng một tiếng gầm không phải hổ cũng không phải rồng vang lên, khiến những yêu thú gần đó phải dừng bước chân, thân hình khổng lồ khẽ run lên, trong mắt hiện ra vẻ đề phòng, chậm rãi thối lui.

Sau khi đột phá hậu kì, hung uy trên người Huyền Lân ngày càng tăng, ưu thế huyết mạch ngày càng hiện rõ, yêu thú bình thường ngay cả dũng khí đánh một trận không không có. Yêu thú cấp hai không ra mặt, nơi đây nó có thể vô địch.

Gần nửa ngày trôi qua, nó tọa trấn nơi đây, dọa lùi không biết bao nhiêu yêu thú. Dương dương đắc ý lắc lắc đuôi rồng, kiêu ngạo uốn ngược, một thân lân phiến ánh lên vẻ sáng chói.

"Ca ca ngồi bất động lâu như vậy không biết có mệt không? Bây giờ cũng là trưa rồi." Huyền lân hiếu kì nhìn về phía Sở Thiên, trời sinh hiếu động, thật là khó có thể lý giải được việc tu hành buồn tẻ của niệm sư.

Sở Thiên cuối cùng cũng động dậy ánh mắt lộ ra thần sắc kích động. Gần nửa ngày cũng không có uống phí, hần hiện tại đã lĩnh ngộ được phương thức thi triển huyết ngưng thuật.

Ngưng Huyết thuật không có hiệu quả với đồ vật nhất định phải tìm tới vật sống. Đang định tìm kiếm một phen Sở Thiên chợt nghe thấy một chút động tĩnh, nhanh chóng ngăn cản huyền lân đang định đuổi con thú kia đi, trong ánh mắt lộ ra vẻ hài lòng, chỗ mi tâm thần hồn điểm sáng lóe lên một chút.

Chủ tớ đồng thời nín hơi, chỉ chốc lát trong bụi cỏ tiếng xột xoạt tiếng vang lên, bóng đen từ phía sau cây lộ ra. Ánh mắt hung hãn cái mũi gầy cao, thân thể mập mạp tứ chi ngắn nhỏ, đó là một con heo. Khoác trên người như thủy tinh cứng rắn, đây chính là một yêu thú hậu kì tinh giáp trụ.

Heo là loại yêu thú vốn thiên về phòng ngự, thêm tinh giáp cứng rắn, trình độ phòng ngự cho dù rùa đen gặp cũng đều phải cam bái hạ phong. Tình huống bình thường yêu thú cùng giai vô luận ai gặp nó, đều phải nhượng bộ lui binh. Nguyên nhân rất đơn giản, sự tình mất công mà không đạt được gì thì không ai muốn làm cả.

Tinh giáp trụ đặc chí vừa lòng chậm rãi tiến lên, nhìn qua trước mặt là nhân loại tiểu tử, đang lo lắng nên xử lí loại thức ăn này sao cho ngon, đột nhiên thể nội máu tươi bỗng nhiên trì trệ ước chừng năm giây mới khôi phục. Con thú này chưa bao giờ thấy qua tình hình quý dị này con mắt lộ ra vẻ sợ hãi, không rõ nguyên nhân trong lòng sinh ra một tia thoái ý.

Không lâu sau huyết dịch lại trì trệ thêm một lần nữa khiến nó vô cùng khó chịu. Tinh giáp trụ đôi mắt hiện ra vẻ khó hiểu, thủy tinh giáp là sự kiêu ngạo của nó, trước mặt lại hoàn toàn không có đất dụng võ.

Rùa đen một khi mất đi mai rùa, liền sẽ trong nháy mắt tiến vào trạng thái khủng hoảng. Tinh giáp trụ cũng đang trải qua loại cảm giác này, liên tiếp hai lần máu bị đình trệ, bị dọa đến mức kêu éc éc quay đầu chạy một mạch.

Trong lúc chạy, máu tươi lại trì trệ, nó vội vàng không kịp chuẩn bị suất nữa bị ngã chổng vó, nhưng mỗi lần chạy được mấy bước đều dừng lại một lần, nhìn rất khôi hài.

Mắt thấy sắp chạy thoát, tinh giáp trụ lộ ra thần sắc nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng thở phào một hơi, nhưng trước mặt một tia lôi điện màu lam nhạt đang hạ xuống, mùi heo quay tràn ngập không gian.

Sở Thiên đi đến bên cạnh, thấy toàn thân tinh giáp vỡ vụn, nhưng bốn chân vẫn còn động đậy, hiển nhiên vẫn chưa chết. Hai hàng lông mày nhíu chặt, lôi lân đánh vừa vận trúa người, lại không thể dứt khoát giải quyết. Chẳng nhẽ chiều này chỉ có vẻ bề ngoài mạnh mẽ.

"Loại tinh giáp này quá mức kiên cố, phòng ngự mạnh mẽ, chỉ sợ yêu thú cấp hai cũng khó đạt được." Cẩn thận cảm ứng độ cứng của tinh giáp, lão hồ ly mở miệng nhắc nhở, nghe vậy Sở Thiên cũng dần hiểu ra.

Đây là thời điểm tìm tinh hỏa cự kiêu tinh sở. Trong mảy Sở Thiên lướt qua lệ mang, nghĩ đến sắp ngang hàng cùng Sở Phi Dương trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hưng phấn.

Cảm thụ tiêu hao của bản thân, hần hơi chút trầm ngâm, lấy từ trong Dung Giới lấy ra một trái cây. Trái cây óng ánh này là Từ Linh chi chính là tam phẩm linh dược, mấy ngày trước hần ngẫu nhiên đạt được nó.

Từ Linh chi cũng không hoàn chỉnh, có gần mười vết cắn liti nhit, Sở Thiên đem nó đưa vào miệng, cắn một khối nuốt vào bụng lập tức hóa thành đoàn sương mù tím bay lên, trong sương mù mờ mịt, thần hồn tham lam hấp thu dinh dưỡng, khôi phục trạng thái đỉnh cao.

...

Trong sào huyết, tinh hỏa cự kiêu sau khi ăn no, nghiêng người nằm xuống tiến vào mộng đẹp, bỗng nhiên một trận mưa đá bỗng nhiên đánh tới, thậm chí còn có những cục đá lớn rơi đánh vào lưng nó, dù phòng ngự mạnh mẽ cũng không nhịn được đau thân thể rung mạnh.

Một tiếng rống tràn ngập tức giận truyền đến, Sở Thiên không khỏi tay bùng tai, phòng ngừa thùng mành nhĩ, không khí chung quanh vẫn lơ lửng rất nhiều tảng đá chuẩn bị xuất kích.

Cự kiều vừa mới xuất động, cũng không chút nào do dự dùng tinh hỏa xuất kích, Sở Thiên cũng không rối loạn linh niệm xuất ra, toàn bộ tinh thần đề phòng đối phương phản công. Đối với việc này sớm có cảm ứng, huyền lân đã sớm xuất hiện sau lưng, tùy thời có thể trợ giúp.

Sở Thiên cười trên lưng Huyền lân linh niệm khẽ động, những hòn đá đang trôi nổi trên không một mạch đánh tới hướng cự kiều. Thấy con thú này vẫn đuổi theo, hẳn vỗ cái mõng huyền lân, cả người lẫn thú hóa thành đạo ô quang như gió phóng đi.

Tinh hỏa cự kiều liên tục gặp mấy lần quấy rối, không chịu tùy tiện bỏ qua, thân hình khẽ chuyển sai bước đuổi theo. Tốc độ không hề thua kém đạo ô quang phía trước, vừa vặn có thể truy đuổi đường dài cùng kẻ đáng ghét kia.

Một cuộc truy đuổi vô cùng khốc liệt triển khai trong rừng, Sở Thiên cười huyền lân, lách trái lách phải, cũng nhờ linh niệm phụ trợ xảo diệu liên tục tránh thoát tinh hỏa giáng xuống, thấy đá bên đường liền dùng linh niệm nhặt lên ném ra kẻ đang truy đuổi phía sau.

Có khi đụng phải cây, liền vùng tay đánh gãy, sau đó tiếp tục ném ra phía sau. Mặc dù không đau bằng hòn đá, nhưng tán lá lại dày, tăng hiệu quả cản trở, cũng có thể tăng lửa giận của đối phương. Cự kiều lửa giận đã bốc lên đỉnh đầu không kiêng kị gì nữa tức tốc đuổi theo.

Gần một tiếng sau, tinh hỏa cự kiều nguyên lực đã dùng hết, không thể thôi động kỹ năng tinh hỏa, thể năng cũng sắp khô kiệt, tức giận dừng lại, bắt đầu sinh thoái ý. Đang do dự đến vấn đề mặt mũi, huyết dịch khắp người bỗng nhiên trì trệ, đang muốn xem có chuyện gì xảy ra, trên không chợt có mây đen tụ tập, tia sét to hơn một trượng đánh xuống trúng cự kiều còn đang ngơ ngác.

Lo lắng đối phương có thừa lực phản công, Sở Thiên thôi động linh niệm, ngự sử đá ở phụ cận, hét thây ném về phía cự kiều, thẳng đến khi bốn phía không còn vật gì, tiến lên tới gần xem xét, thấy tinh hỏa cự kiều chỉ còn một hơi, liền vận chuyển dương cương kinh kết thúc tính mạng của nó.

Trầm ngâm một hồi, cảm thấy thi thể quá lớn không tiện mang theo. Nên dùng chủy thủ mở ra cái bụng, lấy ra yêu hạch lớn chừng cái trứng gà. Mặc dù con thú này thân hình như sắt đúc, nhưng vừa chết liền mất phòng ngự.

Yêu hạch tựa như tinh hỏa, chính là tinh hoa toàn thân ngưng tụ, là thứ đáng giá nhất của yêu thú, giá trị cũng quá nửa.

"Tiểu tử, nếu thức thời thì bỏ yêu hạch trên tay xuống." Một đạo thanh âm kiều ngạo vang lên, nghe vậy mắt Sở Thiên khẽ híp một cái, trong đó quang mang sắc bén lướt qua, không chút do dự đem tinh hỏa cự kiều thu vào Dung Giới.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Chiến đấu

Cảnh cây khẽ rung lên, một thân ảnh thiếu niên mang cảm bào vèo một tiếng rơi xuống, tuổi chừng hai mươi mấy khuôn mặt ngạo mạn, mắt thấy Sở Thiên không làm theo lời của mình, làm cản thu lấy yêu hạch của tinh hỏa cự kiều, trên mặt không khỏi biến sắc.

"Tiểu tử, ngươi thật to gan. Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, thiếu gia chính là hoàng thiên báo người của Hoàng gia, mau đưa yêu hạch ra ta sẽ bỏ qua mọi chuyện." Hoàng thiên báo trong mắt bắn ra vẻ tham lam, quyết định trước cướp lấy yêu hạch, sau đó sẽ động thủ giải quyết tiểu tử này sau.

"Hôm nay ta tâm tình tốt phá lệ một lần. Dem Dung Giới của ngươi hiểu kính, liền tha cho ngươi một mạng." Sở Thiên mặt lộ vẻ trào phúng, mở phòng cách nói chuyện của đối phương, còn lấy ác ngôn hoàn lại.

Nghe vậy Hoàng thiên báo không nói hai lời, hướng phía trước tiến mấy bước, mặt đất dưới chân không chịu nổi lực, rạn nứt lan tràn, toàn thân nguyên lực từ thể nội cuồng bạo mà ra, trăm sông đổ về một biển ngưng tụ vào tay phải, năm ngón tay uốn lượn nắm chắc thành quyền, trên tay quang trạch đại thịnh.

Nguyên lực nồng đậm ba động tràn ngập trong không khí, mắt Sở Thiên ngưng tụ, tuy nói người này tính cách kiều ngạo vô tri, nhưng bản thân thực lực lại không yếu, uẩn khí sơ kỳ tu vi không phải là kẻ mà mình có thể so sánh. Khác với luyện thể cảnh, Uẩn khí cảnh chỉ chia làm bốn cấp độ sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và viên mãn.

Khi đã tích tụ đủ lực lượng, dưới chân địa hình đã bị chà đạp không còn nhìn ra hình dáng, mặt đất vỡ nát, Hoàng thiên báo thân hình kè lên, lấy tốc độ mất thường khó có thể nhìn rõ, hướng tới Sở Thiên xuất chiêu, so với mũi tên còn nhanh hơn gấp mấy lần, ven đường trong miệng gào to nói: "Thắng nhai ranh, mau nạp mạng đi."

Lần này tiến công uy thế cùng tốc độ, đều hơn hẳn luyện thể cảnh, nhưng bằng trình độ niệm sư Sở Thiên vẫn nắm chắc được vị trí của đối thủ, đối phương vừa nhấc chân làm ra ý đồ tập kích, hẳn liền gọi huyền lân, thả người nhảy vọt lên lưng ô quang kè lên như gió phóng đi.

Mấy lần cùng tinh hỏa cự kiều giao thủ, trừ thuật pháp được thi triển một cách thuần thực hơn, còn tăng độ ăn ý với huyền lân, tóm lại kỹ năng chạy trốn đã lên một tầm cao mới, hoàn toàn khiến cho địch thủ không thể gần cận.

Hoàng thiên báo quyền đầu ngưng tụ nguyên lực hùng hậu, xé gió lao đến, xuyên qua tàn ảnh của Huyền lân, hung hăng kích vào một gốc cây cao lớn,

lực đạo bị thân cây ngăn trở, cả cái cây bỗng nhiên bốc lửa, chẳng mấy chốc bốc cháy ngùn ngụt.

Một quyền đánh hụt trong lòng có chút tức giận, hần thu quyền quay người, nguyên lực trong nháy mắt bao khóa hai chân, lấy tu vi Uẩn Khí cảnh toàn bộ triển khai thân pháp, lần theo hướng đối phương chạy trốn.

"Mẹ nó, gặp quỷ rồi." Đuổi chỉ chốc lát sau, Hoàng thiên báo ngừng chân kịch liệt thở dốc, vừa mới bình tĩnh lại, trên mặt hần hiện lên vẻ kinh ngạc. Tốc độ của hần so với mấy kẻ cùng giai cũng xem là tốt, nhưng lại bị một tên tiểu tử Luyện Thể cảnh cho hít bụi.

"Kẻ này cười loại yêu thú gì vậy?" Lúc này truy kích thất bại, hần không khỏi có chút hối hận, sớm biết như thế, vừa rồi liền không khinh thường, trước tiên đem con tọa kỵ kia đập chết, thì mọi việc sẽ ổn thỏa.

Hoàng thiên báo bề ngoài phách lối, nhưng đó chỉ là một tầng che giấu, chuyên để lừa đảo những kẻ ngu ngốc, trên thực tế mỗi lần hành động, trong lòng đều lập sẵn ra kế hoạch toàn vẹn.

Chuyến này hần vốn có chuyện quan trọng, trên đường đi qua nơi đây ngẫu nhiên gặp Sở Thiên, đang lúc cùng tinh hỏa cự kiêu quyết chiến. Đối lại người bình thường gặp tình hình này, chắc chắn bị loại động tĩnh kia dọa đến toàn thân run rẩy, tránh ra thật xa hai tên ôn thần này. Đối lại uẩn khí cảnh bình thường, chỉ sợ đều sẽ thâm kiêu kị, không xem vào.

Người xuất thân từ thế gia, sẽ đều có hiểu biết về niệm sư, biết thuật pháp uy lực mặc dù lớn, lại tiêu hao không hề nhỏ, coi như là niệm sư cũng khó chấp nhận được loại tiêu hao này. Mắt thấy trận chiến động tĩnh có vẻ lớn, liền biết rằng Sở Thiên đã thi triển toàn lực, mới quyết định xuất hiện.

Nếu như niệm sư bất lực thi triển thuật pháp, đối đầu với võ giả đồng cấp, liền không có uy hiếp lớn. Mặc dù Hoàng thiên báo thái độ phách lối, nhưng lại xuất hiện đúng lúc đối phương không còn chút sức lực hoàn thù, nếu như Sở Thiên không có huyền lân loại biến thái làm tọa kỵ, đối mặt với hần chỉ có nước giao ra yêu hạch. Nhưng chính hần lại tính thiếu một bước này.

Nhìn thi thể cự kiêu một chút, Hoàng thiên báo do dự một chút, liền cất bước rời đi, nếu trở về thì còn có thể mang theo vật này. Nhưng lúc này còn việc lớn cần làm không thể để việc này ngáng chân được.

Sở Thiên không có chạy quá xa, vèn vèn chỉ chạy ra ngoài vài dặm, cảm giác thấy địch nhân không truy kích liền dừng lại. Cũng không có nhảy xuống khỏi huyền lân, ngón tay khẽ nhúc nhích từ Dung Giới lấy ra Từ Linh chi, trong mắt hiện vẻ tiếc nuối, cắn mấy miếng lớn nhắm mắt thôi động được lực tu bổ linh niệm.

Không đến một lát, hần mở mắt ra, trong ánh mắt thần thái sáng láng, tùy tiện khẽ động linh niệm, thấy bản thân đã gần khôi phục hoàn toàn, hiển nhiên Từ Linh chi đã bổ xung linh niệm đầy đủ cho hần.

Hai chân kẹp lấy phản bệng Huyền Lân, huyền lân đứng dậy móng trước hơi cọ mặt đất mấy lần, thân hình lóe lên, đem Sở Thiên hóa thành ô quang trở lại chỗ cũ.

Trở lại địa phương giết tinh hỏa cự kiêu, Sở Thiên dọc theo dấu chân đuổi một lát đến khi mất dấu mới bắt buộc phải mở ra Huyết Yêu đồng, động tĩnh trong vài trăm mét vô cùng rõ ràng, chỉ không thấy tung tích người kia.

Kỳ thật Sở Thiên không biết Hoàng thiên báo có chuyện gấp nên không lưu lại. Sắc mặt của hần có chút khó coi, Từ Linh chi coi như lãng phí hết.

"Thời điểm then chốt, còn phải dựa vào lão tổ ta." Mắt thấy hần kinh ngạc, lão hồ ly dương dương đắc ý nói, biết sự tình khẩn cấp, cũng không dài dòng, thôi động linh niệm tìm kiếm bốn phía.

"Đi." Dựa theo phương hướng lão này chỉ, Sở Thiên bắt đầu đuổi theo, huyền lân bốn vó vung vẩy tốc độ toàn bộ triển khai, khoảng cách tới mục tiêu càng ngày càng gần.

...

Hoàng thiên báo thôi động thân pháp toàn lực đi đường muốn nhanh chóng đến nơi. Đột nhiên, phía sau phong thanh chợt nổi lên, mấy viên cự thạch mang theo kinh phong bỗng nhiên đập tới, hần cũng không quay đầu lại xem, thân thể bỗng nhoáng lên, né tránh viên đá đang bay tới.

Thấy kẻ đang truy đuổi mình Hoàng thiên báo sắc mặt sạm lại, toàn thân nguyên lực đột nhiên ngưng tụ đến tay phải, năm ngón tay tích lũy nguyên lực cường đại tung ra, đem những hòn đá đang bay tới đánh cho nát bầy. Đá vụn văng khắp nơi, khẽ chấn động mặt đất.

Chợt có thứ gì đó lao ra từ trong bụi đất hần không kịp nhìn kỹ, thôi động nguyên lực bao khóa hai né tránh, cuối nhưng cuối cùng vẫn có hai đạo cọng qua gương mặt, lạnh buốt đau nhức, trên mặt hiện ra hai vết thương sâu hoắm, máu tươi từ bên trong chảy ra nhuộm đỏ bộ mặt.

"Ai?" Hoàng thiên báo hét lên, Uẩn Khí cảnh nguyên lực ba động bạo dũng mà ra. Vô luận như thế nào, không đem kẻ đánh lén làm thịt thì hần không chịu được. Nếu không được thảo được tốt chữa trị thì hai vết thương trên mặt của hần sẽ trở thành sẹo, đây là một sự sỉ nhục lớn lao.

Trong tầm mắt của hần, Sở Thiên cười huyền lân thân nhiên mà đến, đến nơi chậm rãi nhảy xuống đất, ánh mắt giống như cười mà không phải cười nhìn hần nói: "Vừa đánh lén ta, mà đã không nhận ra à."

"Tiểu tử, nguyên lai là ngươi..." Khi đang nói chuyện, Hoàng thiên báo thân hình đã mơ hồ, khi xuất hiện thì đã tới trước mặt Huyền lân, đuôi phải thành cước, mang theo nguyên lực dồi dào hung hăng hướng phản bệng đá tới. Không ngờ con thú này toàn thân ô quang lóe lên, đem công kích của hần hoá

giải.

Một nháy mắt sau, huyền lân đã xuất xuất hiện ngoài mấy chục thước, hướng hấn đắc ý gào thét mấy tiếng, lắc lắc đuôi rồng, để người này khoe miệng co quắp một trận.

Thấy chủ ý của hấn, Sở Thiên mỉm cười, khi huyền lân thực lực tăng lên, tính cách cũng biến thành càng ngày càng cẩn thận. Lấy tốc độ của nó cùng tính cảnh giác, coi như Uẩn Khí cảnh võ giả, cũng không có nhiều khả năng đánh lên thành công.

"Ha ha, người thật không biết xấu hổ, tuổi cao còn chơi đánh lên." Sở Thiên mở miệng mỉa mai, ra vẻ khinh thường.

"Vốn là muốn từ từ hành hạ người, để người thể nghiệm qua sự tuyệt vọng cực hạn. Nhưng lại để lỡ một nhịp, một khắc tiếp theo hãy từ từ mà cảm nhận" Mặc dù đánh lên không thành nhưng Hoàng thiên báo cũng không để đối phương đắc ý lâu.

Nghe vậy Sở Thiên đáp lại: "Đến tốt cùng ai phải nếm tuyệt vọng, liền sẽ biết ngay bây giờ."

Trải qua việc bị cự thạch tập kích, Hoàng thiên báo biết đối thủ trạng thái rất tốt, nghĩ đến tinh thần cũng đã gần như hoàn toàn khôi phục, liền thăm thòi động nguyên lực trong cơ thể, khí tức quanh người bắt đầu tăng lên, khí tức Uẩn Khí cảnh ba động lan tràn ra, gió xoáy chợt nổi lên, vòng quanh bốn phía lượn vòng không thôi.

Thừa dịp đối thủ tụ lực, Sở Thiên vận chuyển phi đao vừa tập kích, vài thanh phi đao lơ lửng trước mặt, từng vòng từng vòng xoay tròn không ngớt, làm nổi bật cảm giác thần bí.

Uẩn Khí cảnh cùng niệm sư chiến đấu, vô cùng khốc liệt chỉ cần không chú ý một chút thôi, liền có thể phân định thắng thua trong chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Thế cục thay đổi

Nguyên lực vĩnh chuyển không ngừng, phi đao vận chuyển quanh người Sở Thiên tùy thời đều có thể xuất ra, bầu không khí giữa hai người dần ngưng trọng, làm rừng rậm phụ cận đều âm u thêm chút.

Đột nhiên, một điểm sáng hiển hiện tại mi tâm của Sở Thiên, phi đao đình chỉ xoay vòng, xếp thành một hàng hướng đối thủ bắn tới, đến gần phân tán nổ tung, hung hăng đánh úp về phía các nơi yếu hại quanh thân.

Một thanh đoản đao chẳng biết lúc nào xuất hiện trong tay Hoàng thiên báo, hàn quang bao quanh thân, tu vi uẩn khí cảnh từ trên đao bộc phát ra, toàn thân sinh ra một vòi rồng cỡ nhỏ.

Nếu như đối diện không phải là một niệm sư, chỉ sợ tăng ngoài cùng đã không có cách nào phá vỡ. Nhưng lúc này phi đao cường hãn được linh niệm bao khóa lại không nhận ảnh hưởng chút nào, không tổn chút sức nào xuyên thấu gió xoáy, đụng vào thân đao, âm thanh đinh đinh đang đang vang lên kèm theo đó là ánh lửa văng khắp nơi.

Hoàng thiên báo tròn mắt hơi híp, thôi động toàn thân nguyên lực, tiếp tục rót vào thân đao, ý muốn đem phi đao đánh tan. Nhưng trong lúc phát động công kích phi đao chớp mắt từ tán tránh đi, ẩn ý như binh sĩ, nguyên lai là do Sở Thiên cảm ứng được phản kích sắp tới, sớm ngự sử phi đao tránh đi.

Bàn chân hung hăng hướng xuống giẫm một cái, Hoàng thiên báo mượn lực hướng đối thủ phóng đi, lao về phía trước, đoản đao hàn quang lập loè trên mặt sát khí tràn ngập.

Thế tới mặc dù hung mãnh, nhưng Sở Thiên cũng không nương tựa vào Huyền lân như dự định, mà thi triển thân pháp nghiêng bước muốn tránh né, bắt quá lấy tốc độ của Hoàng thiên báo, muốn tránh đi cũng vô cùng khó khăn.

Gặp tình hình này, Hoàng thiên báo nhe răng cười, đoản đao vạch ra hàn mạng hình cung, nhắm ngay bả vai Sở Thiên chém tới, dựa theo chiêu này coi như thể chất đặc thù, nếu bị chém trúng thì cũng sẽ mất cả cánh tay.

Phảng phất như bị một cánh tay vô hình tay kéo đi, Sở Thiên toàn thân nhẹ đi mấy phần, nghiêng người trong lúc cực kỳ nguy cấp tránh thoát trăm kích. Đoản đao mang theo khí thế như thiên quân vạn mã chém xuống đất để lại một khe rãnh sâu gần một mét.

Thấy chiêu này thất bại, Hoàng thiên báo biểu lộ không ngạc nhiên chút nào, rút đao cong người phóng tới Sở Thiên, cổ tay rung lên múa ra mấy đóa đao hoa, hư thực khó lường, hoa lệ bên ngoài trong lại ẩn nấp sát cơ. Đối với việc này Sở Thiên cũng không có gắng ngăn cản, lấy linh niệm bao phủ toàn thân tránh thoát. Trong lúc cấp bách dùng tới phi đao để đánh lên nhưng bị đối thủ dùng đao ngăn cản.

Hoàng thiên báo vận khí cầm đao đánh tới, Sở Thiên linh niệm ngự thân, lui lại phía sau thình thoàng lấy phi đao tập kích. Hai người chỉ một thoáng đã giao thủ trên trăm chiêu, phi đao cùng đoản đao không ngừng va chạm, hàn mạng lấp lóe đao mang phá không, nguyên lực cùng tinh thần ba động lan

trần ra, phụ cận cây cối cao lớn cũng bị vạ lây cành lá xơ xác.

"Oanh."

Đoàn đao ngưng tụ phong mang bổ tới Sở Thiên đang lui lại phía sau, ổn định thân hịn trên thân cây cao mười mấy mét.

Hoàng thiên báo vèo một tiếng, lui lại thu đao, há mồm thờ đốc, trên trán mồ hôi rơi như mưa. Lại ngẩng đầu nhìn về phía Sở Thiên, sắc mặt khó nén vẻ mõi mệt, khỏe miệng hiển hiện ý cười. Đợi Sở Thiên thu hồi phi đao, tia tiếu ý càng ngày càng rõ, nguyên bản là nhếch miệng, rất nhanh biến thành ngửa mặt lên trời cười to.

Nhìn qua đối thủ đang cuồng tiếu, trên mặt Sở Thiên lộ thần sắc ngạc nhiên, hẳn là người này tâm lý quá kém, vừa phát hiện không làm gì được hắn, liền điên rồi.

Cười xong, Hoàng thiên báo đột nhiên hỏi: "Nếu ta đoán không lầm, ngươi vừa mới tu thành niệm sư không lâu?"

Nghe vậy Sở Thiên không trả lời, trong lòng cũng không khỏi hiện lên sự kinh ngạc, ngay cả loại sự tình này đều có thể đoán được, người này cũng có chút môn đạo, việc này tất có ẩn tình.

"Bị ta đoán trúng rồi phải không. Ngươi khẳng định sẽ hỏi, làm thế nào mà ta biết a?" Hoàng thiên báo đưa tay chỉ vào Sở Thiên, cười đến toàn thân đều run rẩy, đột nhiên tiếu dung thu lại chậm rãi nói: "Đương nhiên, ngươi là tân thủ mới không biết cách không chế tiêu hao a."

"Xin chỉ giáo cho?" Cho tới bây giờ, Sở Thiên từ đầu đến cuối không hiểu hắn có ý gì, chỉ cảm thấy người này hồ ngôn loạn ngữ, không khác gì một tên điên, thật uổng cho một thân tu vi Uẩn khí cảnh.

"Cao, khả năng diễn xuất thực cao." Hoàng thiên báo sắc mặt phấn khởi, ngón tay cái giương lên.

Sở Thiên im lặng, lo lắng có nên thi triển thuật pháp hay không, xử lý tên điên này tránh cho hắn hồ ngôn loạn ngữ.

"Đến một sống chết trước mắt, lại vẫn có thể mặt không đổi sắc. Đối với việc này, Hoàng mỗ ta chỉ có thể nói bội phục bội phục, bất quá..." Hoàng thiên báo đột nhiên đình trệ, sau đó mặt lộ vẻ dūr tợn: "Tài diễn xuất như vậy thì đã sao, sao ngươi không cảm nhận cơ thể của mình một chút đi. Ngươi có phải cảm thấy rất buồn ngủ hay không?"

Trên trán Sở Thiên không khỏi lộ ra hắc tuyến, tên này có lẽ hết cách chữa trị rồi, đang đánh nhau sao lại nhắc đến chuyện buồn ngủ. Nhưng đối phương dường như không biết mình điên, vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt.

"Đương nhiên rồi chắc ngươi đã cảm thấy nó, đó chính là cảm giác khi tinh thần khô kiệt." Nghe để đây, Sở Thiên mới bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy phảng phất như mình đã nắm chắc mấu chốt của vấn đề. Xem ra, đối phương cũng không phải là điên, mà hiểu sai gì đó.

"Diễn, còn diễn nữa. Nhưng tất nhiên sẽ diễn, vì sao không dùng phi đao nữa đi, cho thiếu gia ta nhìn xem, được không, ngươi có làm được không?" Phảng phất như đã nắm được điểm yếu của đối phương nên ngữ khí đồng đặc hẳn lên, thái độ hùng hổ dọa người.

Nghe vậy Sở Thiên sắc mặt đen lại, cố kiềm nén cảm giác muốn cho tên kia một đao. Nhưng hắn không phải là phường mãi nghệ, sao lại phải múa may cho đối phương xem.

"Ha ha, không làm được sao. Ta hỏi một chút sao ngươi không xuống khỏi cái cây đó đi. Bởi vì ngươi sợ khi ngươi nhảy ra sẽ không có tinh thần lực chèo chống, ngã đến một mảnh xương cũng không lành lặn phải không, ngươi có tin ngay tại lúc này ta đem cái cây chặt xuống hay không, hahaha."

Tự nhận ăn chắc đối thủ, hoàng thiên báo tự hỏi tự trả lời, lời nói bên trong ý trào phúng càng ngày càng đậm. Trong đó giống như có một câu khiến Sở Thiên không dám phản bác, Uẩn Khí cảnh võ giả ngưng tụ nguyên lực, một đao hoàn toàn có thể đem cây này chém gãy.

"Tiểu tử, đừng tự lừa mình nữa, để thiếu gia giải thoát cho ngươi." không thấy đối thủ đáp lại và cũng không tìm thấy nét sợ hãi trên mặt đối phương, khiến cho Hoàng thiên báo nổi giận, vung đao lao đến.

Khoảng cách của cả hai càng ngày càng gần, hoàng thiên báo biểu lộ vẻ mặt dūr tợn, dám làm nhục hắn thì phải chịu hậu quả. Ngược đãi một vị niệm sư, đối với hắn, đây cũng là lần đầu tiên. Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt không khỏi biểu lộ phần khởi.

Thấy hắn tới gần cái cây trong nháy mắt sẽ vung tay, đúng lúc đó một đạo điểm thiện lam nhạt từ trên trời đánh xuống, khiến Hoàng thiên báo trong lòng đột nhiên mát lạnh, mẹ nó trời trong gió nhẹ, sao lại có sét đánh? Không đúng, nhìn giống như thuật pháp, sao có thể có chuyện đó được.

Không kịp suy nghĩ nhiều, cũng không kịp hít vào ngậm khí lạnh, hắn ra sức vung đao lên, biết rõ cử động lần này cũng không phải là thượng sách, nhưng thiểm điện quá nhanh, căn bản không kịp tránh né, chỉ có thể cứng đối cứng cùng thuật pháp.

*Điểm thiện: Tia sét.

Thấy thế Sở Thiên khỏe miệng hiện ra ý cười, mở ra Huyết Yêu đồng, linh niệm tản ra bao phủ lấy đối thủ bên trong.

Máu trong cơ thể chợt trì trệ, thân đao ngưng tụ nguyên lực chợt tản hơn phân nửa, quang mang cũng suy yếu rất nhiều. Ngay sau đó đao mang cùng thiểm điện hung hăng chạm vào nhau, đao mang cũng không cản được chút nào trực tiếp bị đánh bay, còn Hoàng thiên báo bị điểm thiện đánh trực tiếp

lên thân thể.

Một tiếng thét thê lương vọng ra. Sở Thiên lấy linh niệm ngự thân, chậm rãi bay đến chỗ địch nhân đang hấp hối. Biểu lộ mặc dù lơ đãng, nhưng Huyết Yêu đồng lại chưa từng thu lại vẫn bao khoà lấy địch nhân.

"Ta sai rồi, van cầu ngươi, tha chi ta một mạng." Hoàng thiên báo quần áo tả to rách tung toé ngay cả tên ăn mày cũng không bằng, trên mặt không còn chút kiêu ngạo nào mà thay vào đó là sự sợ hãi và lấy lòng.

Nghe vậy Sở Thiên nhú nhú mày, tuy nói toàn bộ thời gian hấn chém giết yêu thú vô số, nhưng lại chưa bao giờ giết người. Như người này thực tình nhận lỗi, cũng không phải là không thể tha cho hấn một mạng, thực tình hấn không muốn hai tay mình vậy bẩn.

Nghĩ đến Từ Linh chỉ bị tổn thất, Sở Thiên có chút đau lòng, lại đưa tay hướng về phía trước nói: "Đưa Dung Giới cho ta, ta sẽ tha cho ngươi."

"Cám ơn ngươi đã khoan dung độ lượng, vốn là ta là không đúng, không nghĩ tới lại đi treu chọc người tốt như ngươi." Hoàng thiên báo biểu lộ hối hận, giống như xấu hổ vô cùng, lại vô hạn cảm kích nói.

Sở Thiên khẽ nhú mày: "Đừng nói nhảm, lấy Dung Giới ra."

Sớm cảm nhận qua lời lầm, có thể nói là khủng bố, tuy đã bị cản lại một chút bởi đao mang nhưng hơn phân nửa uy lực thì nhục thân trực tiếp tiếp nhận, cho dù hiện tại muốn động đậy cũng vô cùng khó khăn.

"Cho ngươi." Trút bỏ Dung Giới, thả vào trong tay Sở Thiên, hoàng thiên báo chấp tay hành lễ, biểu lộ thành kính, bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt.

Thu được chiến lợi phẩm, Sở Thiên không nói nhiều, cong người hướng huyền kỳ chỗ đi đến tới chỗ Huyền lân. Hoàng thiên Báo thu lại biểu lộ biết lỗi, khuôn mặt biến thành dữ tợn, lấy trong ngực ra hậu chiêu, ném về phía trước.

Ầy đạo lãnh quang giữa trời lóe lên, từng bóng phi tiêu tằm độc lao về phía sau ót Sở Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Bí cảnh

Phi tiêu tốc độ cực nhanh, cực kì tàn nhẫn đánh úp về phía Sở Thiên. Nhưng mà phảng phất như sau đầu mọc mắt, nghiêng thân vừa vặn tránh thoát, phi tiêu đánh lên thất bại, phốc phốc mấy tiếng đâm trên cành cây.

Hắn chỉ một ngón tay, những phi tiêu kia từ thân cây rút ra, bay lại trước mặt hấn. Sau đó chậm rãi quay người, khoe miệng nhếch lên, rơi vào trong mắt Hoàng thiên báo tựa như ác ma. Tựa như cảm thấy tận thế chi tướng lâm tận thế đã đến, kiệt lực giãy dụa bỏ đi.

Lần này Sở Thiên không do dự, điều khiển phi đao lao về phía đối phương. Hoàng thiên báo càng cố gắng bỏ nhanh. Trong phi đao của hấn có búi Trúc Diệp Thanh, một khi vào trong cơ thể chắc chắn không có thuốc chữa.

Biết bản thân không tránh khỏi kiếp này Hoàng thiên báo chỉ thắc mắc một chuyện, tại sao đối phương vừa mới tấn cấp niệm sư mà đã tích lũy được nhiều tinh thần lực như vậy. Trên thực tế hấn đối với niệm sư hiểu khá rõ, sau khi đánh nhau với hấn, tinh thần lực của kẻ kia nên sớm khô kiệt mới đúng.

Nhưng mà tên kia liên tục phát động hai loại thuật pháp, về sau vẫn dư lực, cuối cùng hấn đã treu trọc loại quái vật nào cơ chứ. Đáng tiếc, cái vấn đề này vĩnh viễn không có cơ hội suy nghĩ minh bạch.

Khoé miệng Hoàng thiên báo cong lên, hình như có chút đắng chát, thêm chút tự giễu, cũng có vẻ hối hận. Sau mấy giây toàn thân hấn đen kịt, quần áo hư thối huyết nhục hóa thủy, trên mặt đất chỉ còn lại phiến hắc xương cốt. Chốc lát sau, mà ngay cả xương cốt đều biến mất, người này đã biến mất trong phiên thiên địa này.

Thấy thế Sở Thiên trong lòng không khỏi phát lạnh, cho dù lấy tu vi Vân Khí cảnh, trúng một đao ngay cả xương đều không còn. Như vừa rồi nếu không có né tránh, thì bây giờ mình đã trở thành một vũng bùn rồi.

"Ha ha, tiểu tử vẫn rất hung ác, tuy nhiên trí lực còn kém một chút." Lão hồ ly bình phẩm, khẩu khí khinh miệt, đối với loại tình hình này nhìn lắm thành quen.

"Ta đã giết người!" Trước đó đã sớm chuẩn bị, nhưng trong lòng Sở Thiên vẫn có chút khó chịu. Bất quá không lâu sau liền tỉnh ngộ, hấn không giết người, thì người cũng giết hấn. Vì còn nhiều mục tiêu chưa hoàn thành, hấn không có lựa chọn nào khác.

Tuy nói toàn bộ quá trình chỉ có lão hồ ly quan sát, không có ai khác nhưng vì lý do an toàn, hấn quyết định nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Gọi huyền lân đến, leo lên lưng nhanh chóng đi xa.

Đến một nơi hẻo lánh cách đó vài chục dặm, Sở Thiên từ trên tọa kỵ nhảy xuống đến một dòng suối nhỏ thanh tẩy cơ thể, lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ mặc vào sau đó xem xét thu hoạch từ Dung giới vừa mới lấy được.

Kiểm kê vật phẩm xong, hắn hít vào ngum khí lạnh, một niềm hạnh phúc tràn ngập trong lòng. Hơn bốn trăm khoả nguyên đan, đủ cho hắn tu luyện nửa năm. Bên trong còn có đạo pháp mà hắn vừa mới phải đổi mặt, chính là tam phẩm võ học, tuy nói uy lực không tệ, nhưng hắn hứng thú không lớn.

Một là hắn không từng dùng đạo, thứ hai đây là công pháp chuyên dụng của Hoàng gia, vạn nhất bị nhận ra, không phải là tự chui đầu vào lưới.

Còn có một chút tạp vật, Sở Thiên cũng không để tâm lắm, có thể dùng thì dùng. Đột nhiên con mắt sáng lên, từ một chỗ hẻo lánh bên trong Dung Giới nhìn thấy một bộ địa đồ, liền mở ra, đây là địa đồ của khu vực này chỉ có một chỗ cách đây hơn trăm dặm được khoanh tròn.

Lật qua lật lại xem mấy lần, cuối cùng tìm không ra chỗ nào đặc thù, hắn linh cơ khẽ động, tâm thần tiến vào Dung Giới, tiếp tục tìm kiếm bên trong địa đồ, rất mau tìm được một phong thư, liền mở ra xem, nội dung trên đó khiến hắn không khỏi giật mình.

Thư của Hoàng gia gia chủ viết cho hoàng thiên báo, xưng hô quan hệ là phụ tử, nói về Huyền Vụ sâm lâm. Ước chừng hai mươi năm trước, gia chủ tuổi còn trẻ đi đến một chỗ bị sương mù bao phủ, nơi đó được xưng là Huyền Vụ sâm lâm.

Lúc trước, người này cùng tộc nhân tiến vào Huyền Vụ sâm lâm, trong đó thu hoạch được cơ duyên không nhỏ. Sau khi ra ngoài liền biết được, họ đã tiến vào Thiệp Túc bí cảnh, tất cả người tiến vào đều đạt được chỗ tốt. Bí cảnh nơi đây không có dấu hiệu nào xuất hiện, sau một tháng liền quý dị biến mất, về sau người ta đến, chỉ thấy rừng cây bình thường, không khỏi thờ dài tiếc nuối.

Trước đó vài ngày, trong rừng lại có màn sáng xuất hiện, theo Hoàng gia gia chủ giải thích, màn sáng này chính là dấu hiệu bí cảnh mở ra. Tiến vào bí cảnh cần phải là người trẻ tuổi từ Hóa Cương cảnh trở xuống, và phải dưới hai mươi lăm tuổi. Hoàng gia gia chủ bản thân đã quá tuổi không thể tiến vào nên hi vọng nhi tử đừng bỏ qua cơ duyên lần này.

Hắn còn đề cập lần này người muốn tiến vào bí cảnh chắc hẳn không ít, lần trước chuyện này xảy ra, tuy nói hắn đã kiệt lực phong toả tin tức, nhưng lại không được khiến lần này người đến bí cảnh nhất định sẽ không ít.

Đem tất cả nội dung nhớ tại trong đầu, Sở Thiên hủy đi thư cùng địa đồ, sau đó có chút cảm thán, lấy tầm mắt của hắn, thật là khó có thể tưởng tượng thế gian lại có sự tình kì dị như thế.

"Bí cảnh à, hơn phân nửa là nơi ở của một vị cường giả nào đó đã ngã xuống, nói không chừng còn sẽ có truyền thừa. Chắc chắn, cường giả lúc nào cũng kì quái, không tự mình tìm kiếm truyền nhân mà để cho mấy con kiến tự mình tìm đến, thật là khó hiểu." Nhìn thấy chuyện như thế, lão hồ ly cũng có chút ngồi không yên, phát biểu ý kiến.

Cùng lão này trò chuyện đã quen, Sở Thiên trực tiếp không để ý đến vẻ trào phúng của lão. Nhiều mảy nghĩ nghĩ, cuối cùng tìm không ra nguyên nhân, không khỏi cười khổ, suy tính của cường giả, kẻ như mình há lại có thể tìm ra.

"Nhắc nhở ngươi một câu, mặc dù tư cách hạn chế, nhưng rất nhiều người mạnh mẽ cũng sẽ tới. Ngươi cho dù là niệm sư, cũng không chắc có thể đánh lại được, tranh nhau vũng nước đục này, có thể nói cát hung khó dò. Ngươi nhất định muốn đi sao?"

Lão hồ ly từ trước đến nay nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, nhiều khi cũng tỏ ra khá hữu dụng bằng những kinh nghiệm mà lão đã trải qua.

"Tống Ngọc." Sở Thiên ánh mắt đột nhiên mãnh liệt, hai tay nắm chặt. Hắn chưa từng quên việc ở Liệt Nham thành. Đã sớm hạ quyết tâm, một ngày không xa hắn nhất định phải rửa mối nhục này.

Nhưng nói nghe thì dễ, người này đã thành danh, thực lực cùn tư chất đều thuộc đỉnh cao, muốn đánh bại hắn vô cùng khó khăn. Huống chi gần đây lại được Linh Vũ viện đạo sư ưu ái, tiến vào Linh Vũ viện thực lực tất nhiên tiến triển cực nhanh. Mà hắn tư chất bình thường, lại không có bối cảnh, khiêu chiến thiên tài, đâu có chút hậu chiêu nào?

Không khỏi lại nghĩ tới đạo sư kia về ngoài thì thân thiết còn bên trong thì khinh thường, còn cả việc phụ thân bị làm nhục trước mặt mọi người. Tất cả việc này hiện tại hắn không thể biến chuyển được, nhưng bây giờ không được không có nghĩa là sau này không được.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Thiên bật cười lớn, trong lòng đã có đáp án. Muốn tăng nhanh thực lực thì cách thông thường là điều không thể, chỉ có thể dấn thân vào nơi nguy hiểm thì bản thân hắn mới có khả năng đột phá trong chiến đấu, khiến cho tất cả những người dám khi nhục hắn phải chịu hậu quả.

Từ đầu đến cuối chưa làm mà đã sợ hãi thật không đúng với tính cách của hắn. Nên hắn quyết định sẽ đi Huyền Vụ sâm lâm một lần, thứ gì không thể giết được hắn thì cũng chỉ làm cho hắn mạnh mẽ thêm mà thôi.

"Tiểu tử, tốt." Không có trào phúng, lão hồ ly không khỏi dựng lên ngón cái, như thế mới không phụ danh xưng hậu bối Hồ tộc.

Sở Thiên cười cười không nói lời nào, trong thư Hoàng gia gia chủ dự tính thời gian, ước chừng một tháng nữa bí cảnh liền sẽ mở ra, tri giác nói cho hắn biết, lúc đó nhất định cao thủ sẽ tụ tập, nói không chừng sẽ gặp phải cường địch.

"Còn phải tăng lên thực lực." con mắt hắn khẽ đảo, dù sao cũng còn mấy ngày nữa nên hắn sẽ tận dụng những ngày này.

Nhìn qua phụ cận huyền lân đã đi sẵn về, miệng ngậm thịt thú rừng, Sở Thiên mới cảm giác đói bụng, chuẩn bị nhóm lửa nướng thịt. Sau bữa ăn, hắn đi vòng quanh một hồi thấy nơi đây không có yêu thú nguy hiểm nên chọn nơi đây làm chỗ dừng chân.

Mỗi ngày sau khi thở nạp nguyên khí sáng sớm, Sở Thiên tập luyện thuật pháp, hoặc rèn luyện dương cương kinh, đây là võ học mạnh mẽ nhất trong tay hắn, còn có không gian tiến bộ, cho nên lúc nào cũng cần luyện tập.

Thói quen này đã thành cố định, lợi dụng nguyên đan, Nguyên thạch, gắng sức tăng cao tu vi. Mặc dù trước mắt chủ yếu dựa vào linh niệm nhưng tu vi mới là thứ căn bản không thể bỏ dỡ được.

Mặc dù còn sử dụng công pháp cơ bản dẫn khí quyết, nhưng lão hồ ly chỉ điểm dùng linh niệm dẫn nguyên lực đã thông mấy kinh mạch bí ẩn, tăng mạnh khả năng thu nạp nguyên lực. So với lúc trước mạnh hơn không ít, Sở Thiên cảm ứng được tu vi tăng một cách rõ rệt.

Đáng nhắc tới là, trải qua không ngừng tôi luyện, dương cương kinh tiến bộ càng rõ ràng, cơ bắp phụ tải lực lượng dần dần mạnh, hiện tại hắn có thể ngưng tụ nguyên lực vào trong nửa cánh tay.

Tối ngày thứ mười, lúc giữa trưa, sau khi dùng qua cơm, trong rừng bạch mang lá mắt, Sở Thiên theo thường lệ tôi luyện dương cương kinh.

Thân ảnh lóe lên, cánh tay hơi bành trướng, nửa đoạn dưới cánh tay thuần một màu trắng, bỗng nhiên từ trên cánh tay rút đi, ngưng tụ đến lòng bàn tay phải, hình thành một viên bi trắng, co duỗi không ngừng, nguyên lực cường hãn từ đó toả ra.

Bi trắng bị hãn vụ tay ném vào một phiến đá lớn, một tiếng âm vang lên tảng đá đã hoá thành đá vụn văng tung toé khắp nơi.

Không đợi Sở Thiên hiện ý mừng, một cỗ trực giác xông lên đầu, vội vàng lục lại trong Dung giới liền thấy quyển thứ hai "Âm nhu kinh".

Bạn đang đọc truyện *Thánh Vũ Xung Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.